

ஸ்ரீ:

பகவத் விஷயம்

எட்டாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னிராயிரப்படி,
 இருப்பத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி
 வ்யாக்யாநங்களும், சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு,
 த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி, த்ரவிடோபநிஷத்தாற்பர்யரத்நாவளி,
 திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி இவைகளுடன் பதிப்பிக்கப்பட்ட

சே.கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாம்

வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியராலும்,

சே. பார்த்தஸாரத் ஜயங்காராலும்,

பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி

நோபில் அச்சுக்கூடம்

சுக்ல வருஷம் - 1929

மறுபதிப்பு

பதிப்பித்து வெளியிட்டவர்கள்:

ஸ்ரீஸுதர்சனார் ட்ரஸ்ட்

3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 620 017.

ப்ரமாதி வருஷம் - வைகாசி விசாகம் (30-5-99)

வினாபெரு.160/-

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada
 அச்சிட்டோர் :

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் அச்சகம்

214, கீழடித்தர வீதி, திருவரங்கம், திருச்சி - 620 008. டி:(0431) 434388

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ப₄க₃வத்₃ விஷயம் எட்டாம் பத்து பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் உள்ளபடி எட்டாம்பத்தின் ஸாரம் விளக்கப்படுகிறது.

முதல் பத்தில் ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையும், இரண்டாம் பத்தில் காரணத்வத்தையும், மூன்றாம் பத்தில் வ்யாபகத்வத்தையும், நாலாம் பத்தில் நியந்த்ருத்வத்தையும், ஐந்தாம் பத்தில் காருணிகத்வத்தையும், ஆறாம் பத்தில் சரண்யத்வத்தையும், ஏழாம் பத்தில் சக்தத்வத்தையும் அநுபவித்தார். அந்த சக்தியாலே நித்யமாக அமைத்துக் கொண்டிருக்கும் பத்நீ பரிஜனங்கள் முதலானவர்களை உடையவனாகையாலே இவன் ஸத்யகாமனாய் (எல்லா விருப்பங்களும் என்றும் நிறைவேறப் பெற்றவனாய்) இருப்பவன் என்பதை அநுபவிக்கிறார் இந்த எட்டாம்பத்தில்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் மூன்றாவது ப்ரகரணத்தில் இறுதியானதான 218 ஆவது சூர்ணிகையில் ஆழ்வார் இப்பத்தில் அநுபவித்த குணம் “ஸத்யகாமத்வம்” என்று காட்டிய அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார், ஆழ்வார் இப்பத்தில் பெற்ற பேற்றை, “க்ருதஜ்ஞதா பலப்ரதிக்ருதமானத்தை உணர்ந்து” என்னும் தொடராலே உணர்த்துகிறார். இதன் கருத்தாவது – சென்ற பத்தில் காட்டப்பட்ட க்ருதஜ்ஞதையாகிற செய்ந்நன்றியறிதலுக்குப் பலமான பிரதி உதவியாக, “தோள்களை யாரத்தழுவி என்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்” (8-1-10) என்று உகப்பாலே கலங்கி ஸமர்ப்பித்த தம் ஆத்மவஸ்துவை “நின்ற வென்றை உணர்ந்தேனுக்கு” (8-8-5) என்று தேஹம், இந்திரியம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் சிறந்ததாய், அவனுக்கு ப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே அடிமைப்பட்டிருப்பதாய், அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தை (வேறு எவருக்கும் உரியதல்லாதபடி) அடிமைப்பட்டிருக்கையை உடையதாய் அறிந்தார் ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி எட்டாம் பத்தின் ஸாரத்தை நன்கு விளக்குவதாய் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் நாலாம் ப்ரகரணத்தின் எட்டாவது சூர்ணையாக அமைந்ததான:—

(1) தேவிமார் பணியா நேர்ப்பட்ட நல்ல கோட்பாடு என்னும்படி ஸக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதி₃களையுடைய ஸத்யகாமன்

(2) கொண்ட வாக்குவந்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமும் தீர, தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா ப்லப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகாத்நம் போலே ஆரத்தமுவி அறவிலை செய்த ஆத்மலாபத்தாலே அதீவ விளங்கிப் பணைத்து

(3) ஜந்மபாசம் விட்டு ஆத்வாரம் ஆளுமானாரென்று பரிந்து அநுரூபனோடே அமர்ந்து பிரிவில் க்ருபண்துசையாகத் துவரும் ஸீதாசுணங்களாலே ப்ரீதிவர்த்தித்து தித்திக்கவுள்ளே உறைந்து கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷபேக்யமாக்கினவன்

(4) மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவலிடாமல் சிறியேன் என்றதின் பெருமையைக் காட்ட

(5) தேஹாதிசுளில் பரமாய் நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீதுல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்தர் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவர்

(6) ஸ்வஸாத்ந ஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணு மத்தையே குறிக் கொண்டின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைக பரராக்குகிறார் எட்டாம் பத்தில். (226-8) என்னும் ஆசார்யஹ்ருத்ய சூர்ணையின் கருத்தை இனி விளக்குவோம்.

இந்தச் சூர்ணை மேலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி ஆறு பகுதிகளாக உள்ளது. அதில் முதல் பகுதி முற்கூறியபடி எம்பெருமான் ஸத்யகாமன் - எல்லா விருப்பங்களும் என்றும் நிறைவேறப் பெற்றவன் என்று காட்டுகிறது. அதாவது "தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி ஏவமற்றமரர் ஆட்செய் வார் மேவிய உலகம் மூன்று அவையாட்சி" (8-1-1) என்கிற பாகரமும், "பணியா அமரர் பணிவும் பண்பும் தாமேயாம்" (8-3-6) என்கிற பாகரமும், "நேர்பட்ட நிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்" (8-9-11) என்கிற பாகரமும், "நல்ல கோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த" (8-10-11) என்கிற பாகரமும் எம்பெருமான் தன் சக்தியாலே நித்யமாக அமைத்துக்கொண்ட பத்நீ பரிஜனங்கள், பேராக்யஸ்தானங்கள், பேராக்யங்கள், பேராகேயபகரணங்கள் ஆகியவற்றை உடையவன் என்று தெரிவிக்கின்றன. இதுவே ஸத்யகாமத்வம் எனப்படுகிறது. கடந்த ஏழாம்பத்தில் பேசப் பெற்ற ஸர்வசக்தியுடையவனுக்கல்லது இப்படிப்பட்ட ஸத்யகாமத்வம் பொருந்தாது என்பது "ஸக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த" என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. ஸத்யகாமன் என்னும் பதம் இரண்டாம் பகுதியின் இறுதியிலுள்ள "அதீவ, விளங்கிப் பணைத்து" என்னும் தொடரோடு அந்வயிக்கிறது.

இனி இரண்டாம் பகுதி விவரிக்கப்படுகிறது:- ஏழாம்பத்திலே, "என்னை நீ இங்கு வைத்தது எதற்கு?" என்று கேட்டார் ஆழ்வார். "உம்மைக் கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக் கொள்ள வைத்தோம் காணும்" என்று பதிலுரைத்தான் எம்பெருமான். இவரிடத்தில் எம்பெருமான் கொண்ட வாசிகமான அடிமையாகிற கவிபாடுதலையும் மறக்கும்படி இவருக்குக் கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமும் ஏற்பட்டது. அதாவது "காணுமாறருளாய் என்றென்றே கலங்கி" (8-1-2) என்ற பாகரத்தில் சொன்னபடி எம்பெருமானைக் கண்ணால் கண்டு அநுபவிக்கப் பெறாமையாகிற கலக்கம் ஏற்பட்டது. "உமருகந்து உகந்த உருவம் நின்னுருவம் ஆகி உன்தனக்கு அன்பரானார். அவர் உகந்து அமர்ந்த செய்கை உன்மையை அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்" (8-1-4) என்கிற

பாசுரத்திலும், "இரந்ததும் நீயே எதிர்ந்ததும் நீயே நிகழ்வதோ நீ இன்னேயானால் சிறந்த நின் தன்மை அதுவிதுவுது என்று அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்" (8-1-7) என்கிற பாசுரத்திலும் சொல்லப்பட்டபடி இவருக்கு சங்கையும் ஏற்பட்டது. அதில் "உமருகந்து உகந்த" (8-1-4) என்னும் பாசுரத்தில் "எம்பெருமான் அடியார்க்கு வசப்பட்டவன்" என்று உள்ள புகழில் சங்கை உண்டாயிற்று என்றும், "இரந்ததும் நீயே" (8-1-7) என்கிற பாசுரத்தில் "எம்பெருமான் மற்ற எல்லாப் பொருள்களையும் தனக்கு ப்ரகாரமாக உடையவன்" என்று புகழ் பெற்றிருப்பதில் சங்கை உண்டாயிற்று என்றும் விளங்குகிறது. "நன்றும் அஞ்சுவன் நரகம் நான் அடைதல்" (8-1-9) என்கிற பாசுரத்தில் ஸம்ஸாரத்தின் தாழ்வை அநுஸந்தித்ததனால் ஆழ்வார்க்கு அச்சமும் ஏற்பட்டது என்று விளங்குகிறது. இந்தக் கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமும் தீருவதற்காக எம்பெருமான் தான் ஆழ்வாரைக் கொண்டு வாசிக கைங்கர்யத்தைக் கொண்ட உபகாரத்தை நினைவூட்டினான். "தாள்களை எனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத் தந்த பேருதவி" (8-1-10) என்கிறபடியே அந்தப் பேருதவியை நினைத்துத் தமக்கு உண்டான க்ருதஜ்ஞதைக்குப் (நுன்றியறிதலுக்கு) பலனாகத் தக்ககைம்மாறு செலுத்த வேண்டுமாயெனாலே, ஆழ்வாரும் ஒரு கைம்மாறு செலுத்தினார். அது என்னவெனில் - ஏழாம்பத்தில், "உதவிக் கைம்மாறு என்னுயிர் என்ன உற்றெண்ணில் அதுவும் மற்றாங்கவன் தன்னது" (7-9-10) என்று பிரதியுதவியாகத் தம் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்க நினைத்து "அதுவும் எம்பெருமானுடையதே யன்றோ" என்கிற அநுஸந்தானத்தாலே கைம்மாறு செய்வதினின்றும் நீண்கியதையும் அறியாதபடி உபகார ஸ்ம்ருதியாலே வந்த உகப்பாலே கலங்கி, "பேருதவிக் கைம்மாறா, தோள்களை ஆரத்தமுவி என்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்" (8-1-10) என்று தம் ஆத்மாவை மிக்க ஆர்வத்துடன் எம்பெருமானுக்கே உரியதாக ஸமர்ப்பித்தார் ஆழ்வார். இந்த ஸமர்ப்பணம் எப்படி இருந்த தென்றால் - "வேந்தர்தலைவன் சனகராசன்" (பெரியாழ்.திரு 4-1-2) என்கிறபடியே, அரசர்களில் தலைவனாய் ஜ்ஞாநிகளில் சிறந்தவனான ஜனகசக்ரவர்த்தி பெருமானுடைய ஆண் பிள்ளைத் தனத்தைக் கண்ட உகப்பாலே கலங்கி பெருமானுடைய உடைமையாய், ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரமான ஸீதாப்பிராட்டியை,

இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹத₄ர்மசீ தவ ।

ப்ரதீக்₂ சைநாம் ப₄த்₃ராம் தே பாணிம் க₃குஹ்ணீஷ்வ பாணிநா||

(ரா. ப₃ா. 73-26)

[என்னுடைய பெண்ணான இந்த ஸீதையானவள் உமக்கும் த₄ர்மங்களைக் கூட இருந்து செய்யக் கூடியவள். இவளை அங்கீகரிப்பீராக; உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும்; உம்முடைய கையினால் (இவளுடைய) கையைப் பிடித்துக் கொள்ளும்] என்று "என்னுடைய மகள் இவள்" என்று - சொல்லிக் கன்னிகாதானம் செய்தது போலே இருந்தது. ஆழ்வார் இப்படிச் கலங்கி ஸமர்ப்பித்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தாலும் எம்பெருமான் மிகவும் உகந்து "தோள்களாயிரம் தோள்களாயிரமா"கப் பூரித்து நின்றான். "அறவிலை செய்தனன்" (8-1-10) என்று ஆழ்வார் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்தவுடன், "சோதீ, தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய்! துணை மலர்க் கண்களாயிரத்தாய் தோள்களாயிரத்தாய் - பேர்களாயிரத்தாய்" (8-1-10) என்கிறபடியே ஆழ்வார் தம்முடையது அல்லாத தொன்றைத் தம்முடையதாகக் கலங்கிக் கொடுத்தது போலே

எம்பெருமானும் தன்னுடையது அல்லாத தொன்றைப் பெற்றது போலே மிகவும் விளங்கிப் பணைத்தானன்றோ! ஸீதாப்பிராட்டியை பெற்ற பெருமாள்:-

தயா ஸ ராஜர்ஷிஸ்தோஸி₄ராமயா

ஸமேயிவாநுத்தம ராஜகந்யயா।

அதீவ ராம: ஸ்ஸ்ஸுபே₄திகாமயா

விபு:ஸ்ரியா விஷ்ணுரிவ அமரேஸ்வர: ||

(ரா.பு. 77-30)

(அழகியவளாய் உத்தம ராஜபுத்திரியான அந்த ஸீதையுடன் கூடிய ராஜரிஷி புத்திரனான இராமபிரான் மிகவும் விரும்பத்தக்க ஸ்ரீதேவியுடன் கூடிய அமரர்கள் அதிபதியான விஷ்ணு புகுவானைப் போல் மிகவும் விளங்கினான்) என்று மிகவும் விளங்கிப் பணைத்தது போல் இருந்தது இது.

இனி மூன்றாம் பகுதியில், ஸீதாப்பிராட்டியின் நிலைகளையெல்லாம் ஆழ்வார் அடைந்ததும் அப்பிராட்டிக்கு அளித்த பேசுங்களையெல்லாம் எம்பெருமான் ஆழ்வாருக்கு அருளியதும் காட்டப்படுகிறது. பிராட்டியைப் பெருமாள் கைப்பிடித்த பின்பு அவரிடம் உள்ள பேரன்பாலே, அவள் தான் பிறந்த விடமான மிதிலா நகரத்தை நினைத்தும் பார்க்காமல் இருந்தது போலே, இவ்வாழ்வாரும் “பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்றவன் பாசங்கள் முற்றவிட்டு” (8-2-11) என்கிறபடியே, எம்பெருமானை அடைகையில் உண்டான ஆசையாலே மற்றவலிய பற்றுகளையெல்லாம் அடியோடு விட்டிட்டார். “ஆத்மவாராம் அநுவவ்ராஜ மங்குளாந் அபிதத், பஷ்” (ரா.அ.16-21) (ஸீதாப்பிராட்டி மங்களாசாஸனம் செய்து கொண்டு வாசல் வரை வந்து வழியனுப்பினாள்) என்று ஸீதாப்பிராட்டி மங்களாசாஸனம் செய்தது போலே ஆழ்வாரும் “ஆளுமாளார் ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்” வாரும் வில்லும் கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை” (8-3-3) என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய மென்மையைக்கண்டு பரிந்து பல்லாண்டு பாடினார்.

துல்ய ஸீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஹநலக்ஷணாம் ।

ராக₄வோஸ்ஹதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷணா ||

(ரா. ஸு. 16-5)

(ஒத்த குணம் வயஸ் நடத்தைகளை உடையவளும், ஒத்த குலம் அழகுகளுடன் கூடியவளுமான வைதேஹிக்கு ராமனே தகுந்தவர். அவருக்குக் கறுத்த கண்களையுடைய இவளே தகுந்தவள்) என்கிறபடியே, தனக்கு மிகவும் பொருத்தமானவரான பெருமானுடைய தோளை அண்டுகொண்டு பிராட்டியானவள் பெருமானுடைய ஸௌர்ய வீர்ய பராக்ரமங்களை நினைத்து அச்சம் கெட்டுப் பொருந்தி அநுபவித்தது போலே, இவ்வாழ்வாரும் “வார்கடாவருவி” (8-4) என்னும் திருவாய்மொழியிலே, எம்பெருமானுடைய ஸௌர்யம் முதலானவற்றை அநுஸ்நிதித்து அச்சம் நீங்கியவராய், “அமர்ந்த மாயோனை முக்கணம்மாளை நான்முகனை அமர்ந்தேனே” (8-4-10) என்கிறபடியே எம்பெருமானோடே பொருந்தி அநுபவித்தார். பிராட்டியானவள் பெருமானைப் பிரிந்திருக்கும் நிலையிலே

ஹிமஹதநளிநீவ நஷ்டஸோபா
வ்யஸநபரம்பரயாதிபீட்யமாநா |
ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ
ஜநகஸ்தா க்ருபணாம் துஸராம் ப்ரபந்தா ||

(ரா. ஸு. 16-30)

(ஜனகராஜன் திருமகளான பிராட்டி பனியினால் வாடிய தாமரைபோலே அழகிழந்தவளாய் அடுத்தடுத்து வரும் துன்பத்தொடர்களாலே மிகவும் துன்புறுத்தப் பெற்றவளாய் ஆண் துணையை இழந்த சக்ரவாகப் பக்ஷியைப் போலே வருந்தத்தக்க நிலையை அடைந்தாள்) என்கிறபடியே இரக்கமற்றவர்களும் இரங்க வேண்டும்படியான நிலையை அடைந்தது போலே, இவரும் “காணவாராய் என்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து” (8-5-2) என்கிறபடியே அப்படிப்பட்ட நிலையை அடைந்தார். இத்தன்மைகளாலே ஸீதாப்பிராட்டியாகவே - சொல்லத்தகுந்தவரானார் ஆழ்வார். இந்த ஸீதாப்பிராட்டியின் திருக்குணங்களைக்கண்டு, “குணாத், ரூப குணாச்சாபி ப்ரீதிர்பூயோப்யவர்த்தத” (ரா.பு. 77-28) (ஸீதாப் பிராட்டியின் ஆத்ம குணங்களாலும் ரூபகுணங்களாலும் இராமனுக்கு அவளிடம் உள்ள ப்ரீதி மேலும் வளர்ந்தது) என்கிறபடியே இராமபிரானுக்கு அவளிடத்தில் அன்பு வளர்ந்தது போலே எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வாரிடத்தில் அன்பு வளர்ந்தது. “எல்லியும் காலையும் தன்னை நினைந்தெழு நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்து அருள் செய்வான்” (8-6-1) முதலான பாசரங்களில் இதைக் காணலாம். “மநஸ்வீ தத், கதஸ் தஸ்யா: நித்யம் ஹ்ருதி, ஸமர்ப்பித:” (ரா.பு. 77-27) (முழு மனத்துடன் ஸீதாப்பிராட்டியிடம் ஈடுபட்டவனாய் அவளாலும் எப்போதும் தன் நெஞ்சில் கொள்ளப் பட்டவனாய் இருந்தான் இராமன்) என்று பெருமாள் பிராட்டி நெஞ்சுக்கு எப்போதும் இனியராயிருந்தது போலே எம்பெருமானும் ஆழ்வாருடைய நெஞ்சுக்கு இனியனாய் இருந்தது “உருவு கரந்து உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்” (8-6-3) “ஒருக்கடுத்து உள்ளே உறையும் பிரான் கண்டார்” (8-6-2) என்னும் பாசரங்களிலிருந்து விளங்குகிறது. பிறவிமுதல் ஏழையாயிருந்தவன் பெருநிதி பெற்றால், அதையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போல் “இருந்தான் கண்டு கொண்டு” (8-7-2) என்கிறபடியே எம்பெருமான் ஆழ்வாரைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே வைத்த கண் மாறாமல் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “ஸமா த், வாத், ஸதத்ராஹம் ராக், வஸ்ய நிவேஸநே பூஞ்ஜாநா, ஸமாநுஷாந் பே, கதாந் ஸர்வகாம ஸம்ருத், தி, நீ” (ரா.ஸு 33-18) (நான் இராமபிரானுடைய அரண்மனையில் விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெற்ற பெருமையை உடையவளாய் அமாநுஷமான போகங்களை அநுபவித்துக் கொண்டு பன்னிரண்டு வருடங்கள் வாழ்ந்தேன்) என்று பிரிவு நிலையிலும் அநுஸந்தித்துத் தரிக்கலாம் படி பெருமாள் அமாநுஷ போகங்களைப் பிராட்டியை அநுபவிக்கச்செய்தாற்போலே, ஆழ்வாரையும் “தருந்தான் அருள்தான் இனியான் அறியேனே” (8-7-2) “செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றி யான் அறியேன் மற்றருளே” (8-7-7) என்று ஈடுபட்டுப் பேசும்படி அப்ராக்குத போகங்களை அநுபவிக்கச் செய்தான் எம்பெருமான். ஆக, இந்த மூன்றாம் பகுதியில் ஸீதாப்பிராட்டியின் நிலைகளையெல்லாம் ஆழ்வார் அடைந்ததும், அப்பிராட்டிக்கு அளித்த போகங்களையெல்லாம் ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமான் அருளியதும் காட்டப்பட்டன.

இனி நாலாம் பகுதியாலே ஆழ்வாருக்குத் தான் எம்பெருமானை அணுகத் தகுதியில் லாதவன் என்னும் நினைவு தலையெடுக்காதபடி ஆழ்வாருடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் பெருமையை எம்பெருமான் அவருக்குக் காட்டிய படியைச் சொல்லுகிறது. ஆழ்வாருக்கு அடிக்கடி ஒரு கண்டம் உண்டாகி விடும். அதாவது-தான் எம்பெருமானை அணுகத் தகுதியில்லாதவன் என்னும் நினைவாலே ஆவனைவிட்டு அகலுவதேயாகும். இத்திருவாய்மொழியிலேயே மூன்று இடங்களில் அந்த கண்டம் (தத்து) ஏற்பட்டு அதிலிருந்து ஆழ்வார் பிழைத்திருக்கிறார். அவையாவன:- "வளவேழுலகு" என்னும் (1-5) திருவாய்மொழியில் "களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்டகள்வா! என்பன் அருவினையேன்" (1-5-1) "வணங்கினால் உன் பெருமை மாகுணாதோ?மாயோனே!" (1-5-2) என்கிற "அடியேன் காண்பான் அலற்றுவன் இதனில் மிக்கோர் அயர்வுண்டே?" (1-5-7) பாகரங்களில் முதல் கண்டம் (தத்து) ஏற்பட்டுவிட்டது: அடுத்தபடி "பொருமாநீள்படை (1-10) என்னும் திருவாய் மொழியில்" சிந்தையுள் வைப்பவன் சொல்லுவன் பாவியேன்" (1-10-7) என்கிற பாகரத்தில் இரண்டாம் கண்டம் ஏற்பட்டது. "அந்தாமத்தன்பு" (2-5) என்கிற திருவாய் மொழியில் "என் முடிவு காணாதே என்னுள் கலந்தானே" (2-5-8) என்னும் பாகரத்தில் மூன்றாவது கண்டம் ஏற்பட்டது. ஆக இந்த மூன்று இடங்களில் ஆழ்வார் வெளியிட்ட நைச்சியாநு ஸந்தானமே மூன்று கண்டங்கள் ஆகும். மூன்று தத்து எனப்படும் இந்த மூன்று ஆபத்துக் களையும் எம்பெருமான் நீக்கியதும் அந்தந்தத் திருவாய்மொழிகளிலேயே காணப்படுகிறது. இந்த ஆபத்து நாலாவது முறையாக மீண்டும் வரும் போலிருந்தது. அதாவது "இருத்தும் வியந்து" (8-7) என்னும் திருவாய்மொழியில் "சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் ---- நின்றொழிந்தாரே" (8-7-8) என்று ஆழ்வார் அருளியவுடன் எம்பெருமான் "இவர் இப்போது தம்மைச் சிறியேன் என்கிறார். நைச்சியாநுஸந்தான ஆபத்து மறுபடியும் வந்து இவர் அகன்று விடுவார் போல் இருக்கிறது" என்று எண்ணி, அந்த ஆபத்து வராமலிருப்பதற்காக "சிறியேன்" என்று இவர் அநுஸந்தித்த இவரது ஆத்மஸ்வரூபத்தின் சிறப்பை இவருக்கு அறிவித்தோமாகில், இவருக்கு அந்த அருவினை நோயாகிற ஆபத்து மறுபடி வராமலிருக்கும்" என்று திருவுள்ளம் பற்றி "ஆழ்வீர்! நமக்கு ஸ்ரீ கௌஸ்துபம் போலவும் ஸ்ரீஸ்தனம் போலவும், சிறப்பளிப்பதாய் இனியதாய் என்னை விட்டுப் பிரியாத விசேஷணமாய் இருப்பது காணும் உம்முடைய ஆத்மஸ்வரூபம்" என்று "கண்கள் சிவந்து" (8-8) என்னும் திருவாய்மொழியில் காட்டிக்கொடுக்க, அதை "யானும் தானாய் ஒழிந்தானே" (8-8-3) என்றும், "தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்தித்து" (8-8-4) என்றும் அநுஸந்தித்தார் ஆழ்வார்.

இனி ஐந்தாம் பகுதியாலே, ஆழ்வார் தம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றி அநுஸந்தித்த க்ரமம் மேலும் தெளிவு படுத்தப்படுகிறது. "சென்று சென்று பரம்பரமாய்" (8-8-5) என்கிறபடியே "தேஹம் இந்த்ரியம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய் இருப்பது ஆத்மா" என்று எட்டாம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழியில் அநுஸந்தித்தார் ஆழ்வார் "கரு மாணிக்க மலை" (8-9) என்னும் திருவாய்மொழியில் "நிளையும் நீர்மையதன்று இவட்கு இது நின்று நினைக்கப்பக்கால்" (8-9-5) "அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலன்" (8-9-1) "அன்றி மற்றோர் உபாயம் என்? இவளந் தண்துழாய் கமழ்தல் மாயப்பிரான் திருவருளாம் இவள் நேர்பட்டதே" (8-9-10) என்கிற பாகரங்களின்படியே, உள்ளபடி ஆராய்ந்தால் தம் ஸ்வரூபம்

பிராட்டி போலே அநந்யார்ஹ சேஷம் என்று அநுஸந்தித்தார். அதற்கும் மேலே "நெடுமாற் கடிமை" (8-10) என்னும் திருவாய் மொழியிலே, "மாகாயாம் பூக்கொள் மேனி நான்கு தோள் பொன்னாழிக்கை என்னம்மான் நீக்கமில்லா அடியார்தம் அடியாரடியார் அடியார் எங்கோக்கள் அவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடே ஊழிதோறாழியூழி வாய்க்க தமிழேற்கு" (8-10-10) என்று பாகவத சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்பது தம் ஆத்மஸ்வரூபம் என்று அநுஸந்தித்தார் ஆழ்வார். ஆக இப்பகுதியால் ஆழ்வார் தம் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தபடி சொல்லப்பட்டது.

இனி இறுதியான, ஆறாம் பகுதியில், இப்படி ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் இப்பத்திக் பிறர்க்கு உபதேசம் செய்தது யாது? என்று காட்டப்படுகிறது. ஏழாம் பத்தில் "ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தாலே உபாபி உபேயங்கள் எவையோ அவையே நமக்கும் ஆகக்கடவன." என்று நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அர்ச்சாவதார எம்பெருமானை உபாயமாகவும் அவன் உகந்து வாழும் திவ்யதேசத்தை உபேயமாகவும் உபதேசித்தார். இப்படி "உபேயம் ஒன்று அதை அடைவிக்கும் உபாயம் மற்றொன்று" என்று கொண்டால் அவர்கள் இரு கரையராய் அலைய வேண்டி வரும். அப்படி அலையாதபடி ஏழாம்பத்தில் உபேயமாகக் காட்டப் பெற்ற திவ்யதேசமே உபாயமும் ஆகும் என்று இந்த எட்டாம் பத்தில் உபதேசிக்கிறார் ஆழ்வார், அதாவது "திருக் கடித்தானத்தை ஏத்த இடரே நில்லா குறிக் கொண்மின்" (8-6-6) என்றும், "கோவிந்தன் மண்விண் முழுதும் அளந்த ஒண்தாமரை மண்ணவர் தாம் தொழ வானவர்தாம் வந்து நண்ணு திருக்கடித்தான நகரே இடர் கெட உள்ளத்துக் கொண்மின்" (8-6-7) என்றும் "திருக்கடித் துளம் என்னும் திவ்ய தேசத்தைத் துதித்த வளவிலே துன்பங்களெல்லாம் நிலைகுலைந்துபோம். இதனை நெஞ்சிற் கொள்ளுங்கள்" என்றும், "ஸர்வேச்வரனுடைய அனைவர்க்கும் எளிய திருவடிகளை உபயவிபூதியில் உள்ளாரும் வந்து அநுபவிக்கும்படியான திருக்கடித்தான நகரை உங்கள் ஸகல துக்கங்களும் போம் படி நெஞ்சிலே கொண்டு அநுபவியுங்கள்" என்று ஆழ்வார் உபதேசித்ததைக் காணலாம்.

இந்த புகழ், விஷயம் எட்டாம் பத்து அமெரிக்காவில் (U.S.A) வாழ்ந்து வரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் "தொண்டர் குலம்" என்னும் அமைப்பைச் சேர்ந்த திருமலை அனந்தாண் பிள்ளை, ஸ்ரீநிவாஸவரதன் மற்றும் அவரது நண்பர்களான மணிவரதராஜன், விஜயராகவன், ஸம்பத் ரங்கராஜன், கித்ராமாதவன், திருமதி & திரு கிருஷ்ணமாசாரி, நாராயணன், மோகன்சாகர் ஆகியோருடைய திவ்யதீபவியால் வெளியிடப்படுகிறது. ஏற்கனவே ஆறாம் பத்திற்கு இவர்கள் உதவியளித்துள்ளனர். இவர்களுக்கும் இவர்களுடைய குடும்பத்தாருக்கும் எம்பெருமான் எல்லா நலன்களையும் அருள்வானாக.

ப்ரமாதி வருஷம்

சித்திரையில்

செய்ய திருவாதிரை

21-4-1999

ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸன்

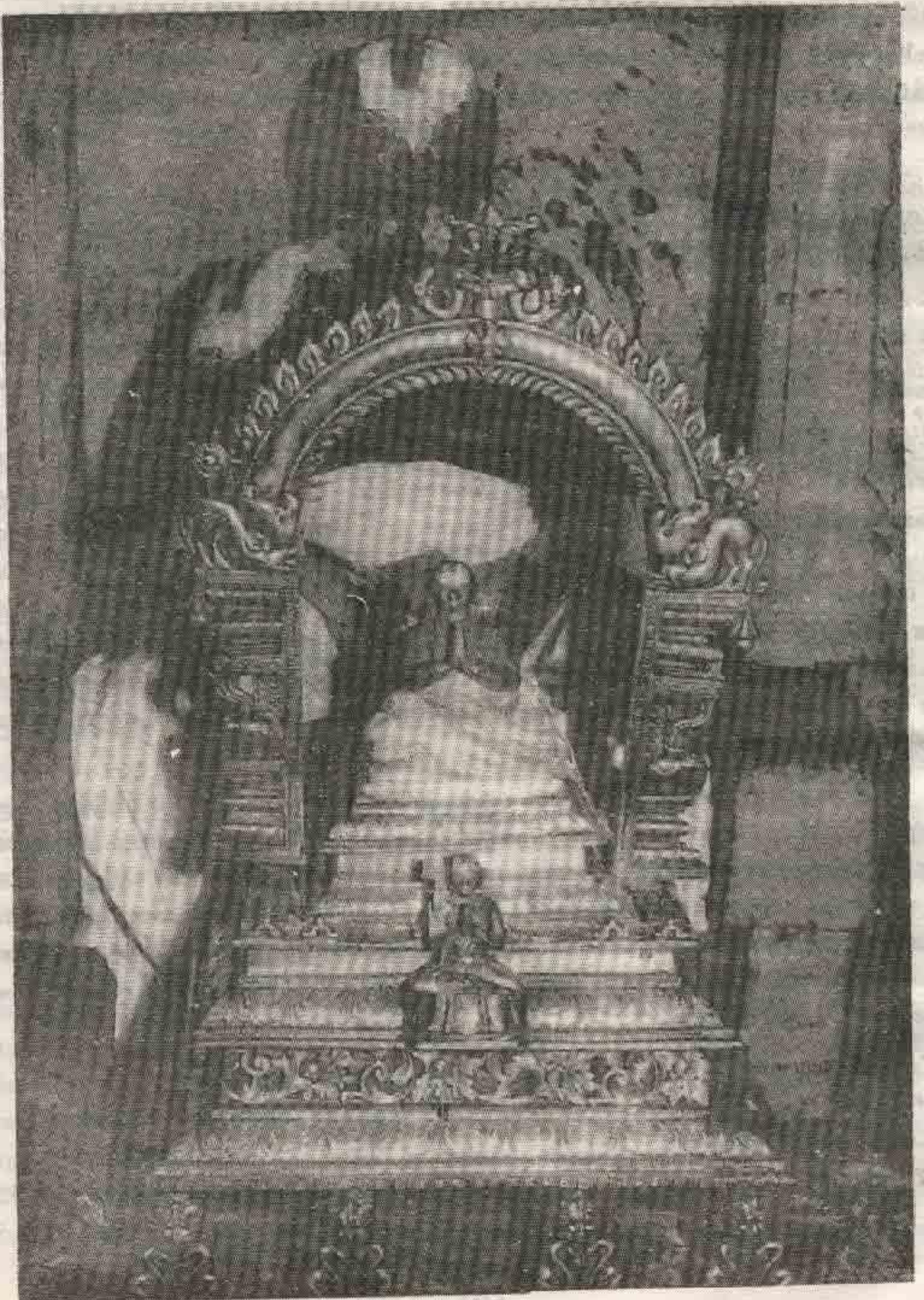
ஸ்ரீ.கருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார்

(ஸுதர்சனர்)

ஆசிரியர், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், புத்தூர்

திருச்சிராப்பள்ளி - 620 017.

நம்பிள்ளை - திருவரங்கம்

ஸ்ரீ:

திருவாய்மொழி

எட்டாம் பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—தேவிமார் ப்ரவேஸங்கள்.

ஆராயிரப்படி.

(தேவிமாராவார்.) கீழில் திருவாய்மொழியிலே மகோரத்தித்தபடி பெருமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்தராய், எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யா திருணங்களை அதிஸ்வகைகபண்ணும்படி கலங்கி, "காணுமாறருளாய்" என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

எட்டாம்பத்தில், முதல்திருவாய்மொழியில், பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான மஹிஷிகளோடும், தனக்கு நித்யபரிசாரகரான அபர்வறுமமார்களோடுங்கூடி நித்யவிஹித்யுத்தனாய், என்றும் தனக்குரக்ஷபமான ஜெத்விஹித்யபயமுடையனாய்த் தன்விஹித்யிலுள்ளாரெல்லார்க்கும் எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷகனுமாய், இப்படிகளாலே அத்யந்தம் விலகாணனுமாய், பிரிந்தார்க்குப் பரிக்கவொன்னாதபடியெனத் தர்ய ஒளடார்பாதிக்களாலே நிரதிஸய ஹோக்யனுமாயிருந்துள்ள எம்பெருமானைத் திருவாறன்வினையிலேகண்டு அடிமைசெய்யலேனுமென்று ஆசைப்பட்டு, அப்போதே தம்அபேஷிதம் பெருமையாலே மிகவும்நோவுபட்டு, தமக்குப்பிறந்த ஸாவிபாகத்தாலே, அதன் ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தஹ்யனென்றும் எல்லார்க்கும்ஈஸ்வரனாய் ரக்ஷகனாயிருப்பானொருவனென்றும் இருக்கிற தமக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான இந்த ஜ்ஞானங்கள் பொய்யோவென்று ஸங்கித்து, அத்தால் மிகவும் அவஸந்தரான ஆழ்வாரை எம்பெருமான், "உம்மை ஸப்டாதிவிஷயப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து இப்படி நம்மாலைலது செல்லாதபடி பண்ணினோம்; இனி உமக்குச் செய்யாதது உண்டோ?" என்ன, அத்நைய நுஸந்யித்து அதிஸ்வகையுந்தவிர்த்துப் பூரித்து முடிக்கிறார்.

பன்னிராயிரப்படி.

எட்டாம்பத்தில், இப்படி ஏழாம்பத்திலே - உபாயசிவர்த்யமான விரோதிப்ராஸல்பத்தை அநுஸந்தித்து, தந்திவ்ருத்திப்ரகாரத்தை இப்பத்திலே அநுஸந்திப்பதாக; விரோதிசிவர்த்தகனுடைய ஆபுரிதாகாங்கூாதிக ஸாந்தியத்தையும், ஸ்வவிஷயத்திலே ஸஹமுண்டேயாகிலும் இதரஸஹமுற்றார்க்கல்லது ஸுலஹனல்லென்னுமத்தையும், ஸ்வாபுரி கஜந விஸ்வலக்ஷத்தில் தான் அஸஹாயனென்னும்படியான ப்ரோமஜநகத்வத்தையும், ஆபுரிதவிஷயத்தில் அத்யந்ததுர்மோசமான விரோதிகளைப் போக்கி அவர்கள் ஸம்பத்தே ஸம்பத்தாயிருக்கும் ஆகாரத்தையும், ப்ராப்யஹிதனான தன்பக்கலிலே ப்ராவண்யமுண்டானால் ப்ரதிவந்தகம் தன்னடையே கழறு மென்னு

மிடத்தையும், ஆபூதிகளிரோதியைப் போக்குகைக்கு ஆஸந்மாயிருக்கு மிருப்பையும், அந்தஸ்தித்தனய்க்கொண்டு அஸோஷவினோதிவிவர்த்தகனும்படியையும், அப்ருகக்லித்தமான ஆத்மஸூத்தியைப் பாகாஸிப்பித்து ஒப்பாபிக தோஷத்தினுடைய அதிஷ்டீகாணத்தையும், அபாஸ்ததோஷனான அதிகாரியை அதிஸாபிதஜாஸ்யம்ருதத்திலே மக்ருகக்கும்படியையும், ஸ்வஜாஸ்யத்திலும் அதிகமான ஸ்வஜியஜாஸ்யலோபித்தைப் பாகாஸிக்கும்படி தத்வினோதிவிவர்த்தக பாகாரத்தையும் அருளிச்செய்து, பூர்வசிஞ்சிதமான வினோதியினுடைய நிவ்ருத்திக்ரமத்தை உபபாதித்தருளுகிறார்.

இதில் முதல்திருவாய்மொழியில், அடிமைசெய்யப்பாரித்த அர்ச்சாவதார ஸ்யூலத்திலே ஆஸாநுருபமான அலிமதம் ஸித்திபாமைபாலே ஆர்த்தராப் மிசவும் உகவதநுலவாகாங்கைக்ஷ நடக்க, அந்த ஆகாங்கைக்ஷக்கு ஹேதுவான அகவயிகளிலுதி பூர்த்தியையும், அந்தவினோதிசுக்ஷணர்த்தமான அவதாரங்களினுடைய அதிஸாபித லோக்யதைதையும், ஆபூதிகலவ்யதாவிஸிஷ்டமான அரிஷ்டவிவர்த்தகத்வத்தையும், ஆபூதி தஅநாபூதிதவிஜாமேந உண்டான அநுகூலப்ரதிகூலருபத்தையும், அஸோஷப்ரகாரக்ஷகத்வத்தையும், அகிலாத்மலாவத்தையும், அஸோஷப்ரகார லோக்யதைதையும், ஆபூதிகஸம் ரக்ஷணர்த்தமான க்ஷீரார்ணவஸாபித்வத்தையும், அதிஸாபிதபுருஷார்த்தமான ப்ராப்ப தேஸுவர்த்தித்வத்தையும், ஆஸாநுருபோபகாரத்தால்வந்த அத்யந்தமஹத்தையையும் அநுஸந்தித்து; ஏவம்ப்ரகாரவிஸிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரன், தம்முடைய ஆகாங்கைக்ஷாநுருபமாக முகங்காட்டி ஆஸ்வஸிப்பித்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

எட்டாம்பத்தில், முதல்திருவாய்மொழியில், ஸர்வேஸ்வரன், பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடிபே திருவநந்தாழ்வான்மேலே யிருக்குமாதோலே, நாயச்சிமாரோடும், நித்யபரிசாரகராய்த் தனக்கு அஸ்யூரணராயிருக்கும் பரிகரத் தோடுங்கடத் திருவாறன்வினையிலே திருவாய்மொழி கேட்கைக்காக வந்திருந்தான், அங்கேசென்று திருவாய்மொழிபாடி அநுகூலவ்ருத்திகளையும்பண்ணி அநுலவிப்போம் என்று பாரித்தார்; அது மனோரூபாத்ரமேயாய், கால்கடையாடாதபடியான வல ஹாசியாலே அங்கேபோய் அதுசெய்து தலைக்கட்டப்பெற்றிலர். புருஷகாரஹைத களான நாயச்சிவாரும் நித்யஸூரிகளுமுண்டாயிருக்க, ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கைக்கு உண்டான ஐஸ்வர்யம் உண்டாயிருக்க, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக நினைத்தவிடங்களிலே உதவுகைக்கு உண்டான நிரதிஸாயலோக்யமான விக்ரஹங்களும் உண்டாயிருக்க, இத்தலையில் ஆசையும் குறைவற்றிருக்க, நமக்கு இழக்கவருவதே! என்று இன்னுதானவர், தமக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாய், ஈஸ்வரனுக்கு நியதமாயிருக்கிற ஆஸ்ரிதலவ்யதை யென்ன! அந்தர்யாமியாய்ப்புக்குகின்ற ஸத்தையைநோக்கி ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரஹ்மத்வத் தால்வந்த ஸர்வரக்ஷகத்வமென்ன! இந்தகுணங்கள் நம்மைத்தேற்றிப் பொய்யாகிறதோ? என்று அக்குணங்களிலே அதிஸங்கை பண்ணினார். குணஜ்ஞாதத்தால் ஜீவித்திருக்குமவர்க்குக் குணத்திலே அதிஸங்கைபிறந்தால், தத்விஷயஜ்ஞானமும் பொய்யாகையாலே, ஜீவிக்கவிரகில்லைபிறே. “வ்யாக்ஷ்யாஜ்ஞஃ சூகஜ்ஞஸூஸாநுகோஸாஸூராவவஃ! ஸக்யதோநிரநுகோஸாஸூஜ்ஞஃ ஸக்யபாஷஃ!” உத்யாதி. ஈஸ்வரன், இப்படி இவர்க்குப்பிறந்த அவஸாஹத்தைப் பார்த்தருளி, நாம் உமக்கு ஒன்றும்

செய்திலோமென்றிருந்தீரா? புறம்புள்ளவற்றில் துவக்கையறுத்தோம்: இப்படி நம்மா ஸல்லது செல்லாதபடி பண்ணினோம்: மேலுள்ளபேஷமும் நாமேதருவதாக இருந் தோம்: நீர் இங்கன் கூப்பிடுகிறதென்?" என்று, இவர் தம்இழுவெல்லாம்மறக்கும்படி விஸ்வாணீயபூஷமான் குணங்களைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு அதையறுந் யித்து, அதில் அதிசங்கையுந் தீர்ந்து யரித்து இனியராகினார்.

நடு—முப்பத்தாறாயிரப்படி.

பிராட்டிமாரோடே நித்யபரிகரம்ஸேவிக்க, பர்யங்கலித்யையிற் சோல்லு கிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஸர்வேஸ்வரன், நாம் பாடின திருவாய்மொழி கேட்கைக்காகத் திருவாறன்விளையிலே எழுந்தருளியிருந்தான்: நாம் அங்கேபோய்த் திருவாய்மொழி கேட்பித்து அங்குலவ்ருத்திகளையும்பண்ணி அங்குலவிப்போமென்று பாரித்தார்; அது மனோரதமாத்ரமாய், நினைத்தபடி தலைக்கட்டப் பெற்றதில்லை. 'பிராட்டி மார் அருகே எழுந்தருளியிருக்க, நித்யஸூரிக ளுண்டாயிருக்க, நினைத்தபடி கார்யஞ் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான ஐஸ்வர்யம் குறைவற்றிருக்க, ஆபூரிதர்உகந்தவற்றைத் தன க்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு உதவும் ஸ்வலாவரையிருக்க, எனக்கு ருசியிற் குறைவற் றிருக்க, நினைத்தபரிமாற்றம் பெறுதொழிவோமே!' என்று வெறுத்தார். இவர்தாம் ஸர் வேஸ்வரன்பக்கல் தமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது இரண்டு ஸ்வலாவத்தை:— ஆபூரிதபரதந்த்ரனா யிருக்குமிருப்பையும், ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய் இவற்றுக்குவந்த வ்யஸநம் தனக்குவந்ததர்க நினைத்தி ருக்கும் ப்ராப்தியையு மாயிற்று; அவையிரண்டும் தம்பக்கல் கார்யகரமாகக் கண்டிலர்; "நானொருவன் தோற்றி ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இவையும் பொய்யாகப்புதுகிறதோ?" என்று அதிசங்கைபண்ணினார். 'குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவிக்குமவர் குணங்களிலே அதிசங் கைபண்ணினால் ஜீவிக்கமாட்டாரே. இவர்தம்மை நாம் இழக்கவொண்ணாது, இவரை ஸமாதாநம்பண்ணும்விரகுதேதோ?" என்றுபார்த்து, "வாரீர்! நீர், கண்டதெல்லாவற்றிலும் அதிசங்கைபண்ணுகிறதென்? நாமும் உமக்கொன்றும் செய்திலோமோ? இவ்வளவாக உபகரித்த நாம் மேலுள்ளதுஞ் செய்வோங்காணும்; நீர் இங்ஙனே அதிசங்கைபண்ண வேண்டா" என்று தன்னுடைய விஸ்வாணீயபூஷமான் கல்யாணகுணங்களை

தேவிமார்ப்ரவேஸே— ஸங்கதி - பிராட்டிமாரோடே இத்யாதி. "எழில்மலர்மாதரும்" என்றத்தைப்பற்ற - பிராட்டிமாரோடே என்றது. "யாவரும்வந்துவணங்கும்" என்றத்தைப்பற்ற - நித்யபரிகரம்ஸேவிக்க என்றது. "பாம்பணையப்பன்" என்றத்தைப்பற்ற - திருவநந்தாழ்வான் மேலே என்றது. பர்யங்கலித்யையாவது - ஆதாரஸக்திக்ரமத்திலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே மஹிஷாசுரபூஷணபரிஜநபரிசுஷ்டாபிவிஸிஷ்டனாய், நித்யமுக்தாநுஜாவ்யனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிற வேதாந்தம். "தேவிமாராவார்" என்றுதொடங்கி, "நின் னுருவம்" என்னுமளவுங்கடாக்வித்து - பிராட்டிமாரருகே இத்யாதி விஸேஷணசதுஷ்டயமும். "காணுமாறருளாய்" என்றத்தைப்பற்ற - ருசியில்துறைவற்றிருக்க என்றது. வெறுக்கிறது ஏதுக் காக? என்ன - இவர்தாம் இத்யாதி. "உமருகந்துகந்தவுருவம்" இத்யாதியைப்பற்ற - ஆபூரிதபர தந்த்ரனாய் இத்யாதி. "இதந்ததம்நீயே" இத்யாதியைப்பற்ற - ஸ்வவ்யதிரித்த இத்யாதி. இவற் றுக்குவந்தவ்யஸநம் என்றவிடத்திலே - "வ்யஸநெஷுபிநெஷுபிணாடி" இத்யாத்யறுஸந் தேயம். "அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்" என்றத்தைப்பற்ற - அதிசங்கைபண்ணினார் என்றது. இவர் அப்படி அதிசங்கைபண்ணினால் ஸர்வரன் செய்யநினைத்ததேது? என்ன-குணஜ்ஞாநத்தாலே

ரஹனாய், ஸ்வஸௌந்தர்யஹ்ருத அஸோஷ மகோநயந கமலதளாயத லோசகனாய், அத்யஜ்ஜ வல வித்ருமஸமராயதநனாய், நீலாத்நஸத்ருப திவ்யருபனாய், எனக்கு யாரகனாய், ஹோக்யனாய், ப்ராணதஜநஸமீஹித நிர்வர்த்தகைக ஸ்வஹாவனாபிநந்த உன்னைக் காணு மாம அருளாயென்கிறார்.

ஒ. - முதற்பாட்டில், பிரியில் தரிக்கவொண்ணாதபடி நிரதிஸயஹோக்யனான நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[ஏவவென்று தொடங்கி] - மற்ற ஏவ அடிமை செய்யக்கடவார் - அபர்வத மமார்கள்; உன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுபாலநம் பண்ணக்கடவதான வலிரும், முத்தரும் நித்யருமான த்ரிவிதசேதநரும் ஆளக்கடவ விஹுதி; எனக்கு விஹுதியென்றால் தகுதியான மூன்றுலோகமென்றுமாம். [வேண்டுவேண்டுருவம் நின்றுருவம்] - ஜமத் ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினவேண்டின வடிவு உன்வடிவு. [பாவியேனென்று மேலுக் கெல்லாம்] - இங்ஙனே ஸுலஹனான உன்னை இழக்கைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை கோவுபடுத்தாநின்றள்ள அழகிய திருக்கண்களையும் விலக்ஷணமான திருப் பவளத்தையும் உடையையாய், ஒருகாலும் விடவொண்ணாதபேரழகையுமுடைபையாய், எனக்கு யாரகனான ப்ராணனுமாய், நிரதிஸயஹோக்யனுமாய், அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷி தங்களைக் கடலைக்கடைந்தாநிலும் கொடுக்கும் உபகாரகனுமானவனே!

ப. - முதற்பாட்டில், நிரவதிகவிபூதியுத்தனாய், விஸ்வலக்ஷத்தில் யரியாதபடி பண்ணும் ஹோக்யதையையுடைய உன்னை நான் காணும்படி இரங்கவேணு மென்கிறார்.

தேவிமார் ஆவார் - (உன்னழகுக்கும் பெருமைக்குத் தகுதியான) தேவி மாராவார், திருமகள் - (எனக்கு நிரதிஸய ஸம்பத்ருபையான) லக்ஷ்மியும், பூமி- (ஸமஸ்தவிஹுத்யவிமாதிரியான) பூமியும்; மற்ற - (அதுக்குமேலே) பின்னையும், (இவர் அளோடேகூடவிருக்கிற நீ), ஏவ - (கி. யதார்த்திதிரோவடி என்ஹிபடியே) நியோயிக்க, ஆட்செய்வார் - கைங்கர்யம்பண்ணுவார்கள், அமார் - நித்யஸூரிகள்; மேவிய - (உன் னோடு அப்ருதக்ஷித்தமாய்ப்படி) பொருந்திய, மூன்றவை - (ப்ரதாநபுருஷகாலாத்மகமான) த்ரைவித்யத்தையுடைய, உலகம் - லோகங்கள், ஆட்சி - ஆஜ்ஞாநுவிதாயிகள்; வேண்டு - (அவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக) தத்தவஸ்யோபாதிநமாயும், வேண்டு - ஸ்வாஹிமத முமாயுமிருக்கிற, உருவம் - ரூபங்கள், நின் - எனக்கு, உருவம் - (அஸாதாரண) ரூபங் கள்; (இந்த உஹிவிஹுதி நிர்வஹணத்தைக்காட்டினவளவன்றியே), பாவியேன்தன்னை - (இவ்வாகாரத்தை அதுவிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடைய என்னை, அடுகின்ற - (முடிப் பாரைப்போலே) வலிகிற, கமலம் - (நிரதிஸயஹோக்யமான) தாமரைபோன்ற, கண் ணது - கண்ணும், ஒர் - அத்விதீயமான, பவளம் - பவளம்போன்ற, வாய் - அதரஸோ, ஹையையுமுடைத்தான, உணியே - நீலாத்நம்போலே டர்ஸநீயனாய், ஆவியே - (வ்யதி ரோகத்தில் யரிக்கவொண்ணாதபடி) ப்ராணஹுதனாய், (அவ்வளவன்றியே), அமுதே - (அழிந்த ஸத்தையை உண்டாக்கும் அநவாதஹோக்யமான) அம்ருதமாய், (அர்வாசிராம்ரு தத்தில் அபேக்ஷையுடையார்களுக்கும்), அலைகடல்கடைந்த அப்பனே - அருந்தொ ழில்செய்து கொடுக்கும் அதிஸயிதோபகாரகனானவனே! (அப்படி ஆயாஸிக்கவேண் டாதபடி), காணுமாறு - கண்டு அதுவிக்கும்படியாக, அருளாய் - க்ருபைபண்ணி யருளவேணும்.

6 திருவாய்மொழி-த - ப. அ - தி. தேவிமார்.

இ.—முதற்பாட்டில், பிரியில் யரிக்கவொண்ணாதபடி நிரதிஸயலோக்ய னான நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

[தேவிமாராவார் திருமகள்பூமி] - அவர்கள் புருவம்நெளிந்தவிடத்தே உனக்குக் கார்யஞ்செய்யவேண்டும்படி வல்லஹைகளாயிருக்கிறார் பிராட்டியும் ஆண்டாளும்; “நகஸிநாவராயுகி” என்று பொறைக்கு உவாத்நாயிருக்கும் ஒருத்தி: “பொறுப்பதெத்தை? குற்றந்தானுண்டோ?” என்று அப்பொறைதான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்கும்ஒருத்தி; ஒருத்திஸம்பத்தாயிருக்கும்; ஒருத்திஸம்பத்துக்கு விளைஹுமியாயிருக்கும்; அவர்கள் அருகேயிருக்க எனக்கு இழக்கவேண்டுகிறதென்? என்கை. [ஏவஇத்யாதி] - அவனும் அவர்களுமான சேர்த்தியிலே யெடுத்துக் கை நீட்டுவார் நித்யஸூரிகள். [ஏவ] - கைங்கர்யந்தான் உத்தேஸ்யமானவோபாதி, ஏவிக் கொள்ளுகையும் உத்தேஸ்யமென்கை; “கிபதாஜிதிசோவடி” மற்றென்று - துல்ய விகல்பத்தையாயிற்று. திருமுலைத்தடத்திலே அணைந்தால் பிராட்டிமார்க்கு உள்ள இனிமை, அச்சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம்பண்ணப் பெறுகையாலே இவர்களுக்கு உண்டாம்; “நசிசோணாவதெத்யுபஃ” - ஸ்வருபா துருபமாயிதே ஸுகங்களிருப்பது; “வேடும் வல்லார்களைக்கொண்டு” என்கிறபடியே, அவர்களும், புருஷகாரபூதராயிதேயிருப்பது. [மேவிய இத்யாதி] - புருஷகாரம் உண்டானாலும் அபேக்ஷிதம் கொடுக்கைக்கிடான ஐஸ்வர்யம் வேணுமிதே. [மேவியவுலகம்] - தகுதியாய்ப் பொருந்தினவுலக மென்னுதல், ஆஜ்ஞாபரிபாலகம் பண்ணுமென்னுதல், [முன்றவையாட்சி] - ஸபாரும், முக்தரும், நித்யஸித்தருமென்னுதல். மேலுங்கீழும் நடுவுமான சதுர்த்தஸு புவநமென்னுதல். [வேண்டிவேண்டுருவம் தின்னுருவம்] - ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினவேண்டின வடிவென்னுதல்; இச்சுமாக்குறஹீதமான வடிவென்னுதல்; ஆஸ்ரிதர் உகந்தவடிவென்னுதல். [பாவியேன்தன்னை] - புருஷகாரமும் உண்டாய், விபூதியையும் உடையனாய், ஆஸ்ரிதாய்நமான விக்ரஹேயா மத்தையு முடையனாயிருக்க, இழக்கைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை. அந்தமாவஹுஸ்யுத துக்குப் புறம்பாவேனென்கிறார். [அடுகின்ற] - முடிகின்ற. “உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயனிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணன்” என்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! [பவளவாய்] - “வலிவாவலி தாயாராணி ஐரணம் சுவவஜ்ஜி” என்கிற ஸ்மி தத்தையுடையவனே! [மணியே] - விடாயர்முகத்தே குளிர்ந்தநீர்வெள்ளத்தை வெட்டி விட்டாற்போல ஸ்ரஹமான வடிவையுடையவனே! இவைகிடர் எனக்கு ஸ்பாயக மாய் நடக்கிறது! [ஆவியே] - ஒரு வாயுவிஸேஷமன்று இவர்க்குப் பராணன்; நாய்ச்சி மாரோடும், விபூதியோடும், லிவ்யுலிபு ஹத்தோடுங்கூடின ஸவபூயிகவஸ்துவாயிற்று இவர்க்குப் பராணன். [அமுதே] - யாரகமாத்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே, நிரதிஸய லோக்யபூதனாவனே! [அலைகடல்கடைந்த அப்பனே] - நிரதிஸயலோக்யனாயிருந்த உன்னை அநாதரித்து, புறம்பே ஓர்உப்புச்சாறு அமையுமென்றிருப்பார்க்கு, உடம்பு நோவக் கடலைக்கடைந்துகொடுக்கும் உபகாரகனே! [காணுமாறருளாய்] - எனக்குக் கடல்கடையவேண்டா, வடிவைக்காட்டவமையும். இவர்க்குப் பராப்யம் அம்ருதமன்று காண்கை; உபாயமும் கடல் கடைகையன்று; அருளே. “ப்ராப்யப்ராபகமிரண்டும் ஒன்றே” என்று இருப்பார்க்குக் கார்யம் செய்யலாகாதோ? என்கை.

ஈடு —முதற்பாட்டு. பிரியில் தரிக்கவோண்ணாதபடி நிரதிசயலோக்ய னான நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

[தேவிமார் இத்யாதி]-†“தகழிநாவராயுதி” (நகர்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரும் அருகேயிருக்க, எனக்கு க்லேபப்படவேண்டுகிறதேதுவென்? ‡“திசுரள வயிகுடி” (மித்ரமௌபயிகம்); ராவணன் பிராட்டி திருமுன்பேரின்று சிலவற்றை ஜல்பிக் கப்புக்கவாறே, ப்ரஜைநலிந்ததென்னுத் தாய் கீருளிறே! ஜநியானமுறையாலே, அவன் அநர்த்தங்கண்டு ஹிதமருளிச்செய்கிறான். “அவர்திருவடிகளிலே ஸரணம்புகு” என்றால், அவன் தாழ்வாகநினைத்து இசையானென்னுமத்தாலே - தோழமைக்கொள் என்கிறான்; அவர்§“திசுலாவெந” (மித்ரபாவேந) என்பர்: இவள் “திசுரளவயிகுடி” (மித் ரமௌபயிகம்) என்னும். அவ்வருதுபோனாலும் பரமஸாம்யாபத்தியிறே கோடுப்பது. எனக்கு ஸத்ருவாயிருப்பாரோடு உறவுபண்ணவேண்டுகிறதென்? என்னுமே! “ஹ்நாநஃ வரீஷதா” (ஸ்த்தாநம்பரீபஸதா).கேவாய், வழிபறிப்பார்க்கும் தறையிலேகால்பாலி நின்று கொள்ளவேணுமே: உன்கடியிருப்பை ஆசைப்பட்டாயாகில் இத்தனையுஞ்செய்ய வேணும். ‘எனக்கு ஒருகடியிருப்பும் வேணுமோ? ஆகாஸ சாரிகளாயன்றோ இருப்பது நாங்கள்’ என்று அவனுக்கு நினைவாக, “வயவாநிஷதா” (வதம்சாரிச்சதா)-அவர்அம்பு கள் ஆகாசத்திலே நடவாதோ? “வொரஸு” (கோரம்) - உன்னைச் சிங்கவிளக்கெரித் துக்கோல்லாதே நற்கோலையாகக் கொல்லும்போதும் அவரைப்பற்றவேணுங்காண். “சுவயா” (த்வயா)-பலசொல்லியென்? உனக்கு அவர்வேணும். “சுவஸ” (அஸௌ) - அவர்படி உனக்குத்தோற்றுகிறதில்லையோ? உருவுவெளிப்பாட்டாலே முன்னிலை இவ ளுக்கு: அச்சத்தாலே முன்னிலையாகத்தோற்றும் அவனுக்கு. ‘தீரக்கழிய அபராதம்பண்ணி நிற்கிற என்னைக் கைக்கொள்ளுவரோ?’ என்ன “வாஸாஷாஸ” (புருஷர்ஷப:) -

முதற்பாட்டு.—தேவிமார் இத்யாதி. “அமுதே - காணுமாறருளாய்” என்றவற்றைக் கடாகுதித்து அவதாரிகை - பிரியில்தரிக்க இத்யாதி.

பிராட்டிமாரைச்சொன்ன அநந்தரம், ‘காணுமாறருளாய்’ என்றதுக்கு ஹாவம்-நகழிசு இத்யாதி. புருஷகாரத்தின் உரைப்பைக்காட்டுகிறார் - திசுர இத்யாதி. ஸ்லோகாவதாரிகை - ராவணன் இத்யாதி. ப்ரதிகூலஞ்ஞவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுவானென்? என்ன - ப்ரஜை இத் யாதி. மேலே “ஸாணாமதவதஸ” என்னுமவன், ஸரணம்புகு என்னுதே, “திசுர - தகழி - லவயிகுடி” என்பானென்? என்ன - அவர்திருவடிகளிலே இத்யாதி. தங்கள் ஸ்வஹாவத்தாலும் சொல்லுகிறுனென்று பரிஹாராந்தரம் - அவர் திசுலாவெந இத்யாதி. அதா வது - “திசுலாவெந” என்னுமவர்அபிப்ராயத்தை யறிந்து, “திசுரளவயிகுடி” என்னும் என்றபடி. தங்களோடு ஸமராக நினைத்திருப்பர்கனென்கைக்கு, இவர்கள் ஸாம்யாபத்திப்ரதரோ? என்ன - அவ்வருது இத்யாதி. “ஹ்நாநஃ வரீஷதா” என்றதுக்கு அவதாரிகை - எனக்கு இத் யாதி. கொள்ளவேணுமே - பறிக்கவேணுமே. சிங்கவிளக்கெரிக்கை - தலையிலே சாணியை வைத்து விளக்கேற்றுகை; வாலிலே பந்தங்கட்டி. பெரிக்கையும். ராவணனைப்பார்த்து “சுவஸ” என்று காட்டுகிறவளுடைய ஹாவம் - அவர்படி இத்யாதி. அவர் அஸந்நிஹிதராயிருக்க, “சுவஸ” என்று முன்னிலையாகத் தோற்றக்கூடுமோவென்ன - உருவு இத்யாதி வாக்யத்வயம். “ஹ்நா

கீசேய்தவற்றை ஒன்றாக நினைத்திருப்பாரோருவரல்லர், புருஷோத்தமர்காண். [தேவி
மாராவார் தீருமகன்பூமி] - அவர்கள்புருவம் நெளிந்தவிடத்தே உனக்குக் காரியஞ்செய்ய
வேண்டும்படி வல்லவையெனையிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரும்ஆண்டாளாரும் †“**நகரபி
காவராயுகி**” (நகர்சிந்நாபராத்யதி) என்று பொறைக்கு உவாத்தாயிருக்கும்
ஒருத்தி, ‘பொறுப்பதுஎத்தை? குற்றந்தானுண்டோ?’ என்று அந்தப்பொறைவிளையும் பூமி
யாயிருக்கும் ஒருத்தி. அவர்கள் அங்கேயிருக்க எனக்கு இழக்கவேணுகிறதேன்? [ஏவ]-
கைங்கர்யந்தான் உத்தேஸ்யமானவோபாதி ஏலிக்கொள்ளுகையும் உத்தேஸ்யமென்கை;
†“**கிரியதாதி திரிபாம்பத**” (கிரியதாமிதிமாம்வத): மின்னிமுழங்கி வில்லிட்வேர்ஷிக்கும்
மேவத்வநிபோலே, கம்பீரமாயிறே திருபிடற்றேசைதானிருப்பது. [மற்றமரராட்சேய்
வார்] - இச்சேர்த்தியில் கிட்டிநின்று அடிமைசெய்வார் நித்யஸூரிகள். மற்றென்பது -
துல்யவிகல்பத்தையாயிற்று: திருமுலைத்தடத்திலே அணைந்தால் பிராட்டிமார்க்குண்
டான இனிமை இச்சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம்பண்ணப்பெறுதையாலே இவர்களுக்கும்
உண்டாம்; ‡“**நாரிணாவதே துய**” (ரமமாணாவநேத்ய:) என்கிறபடியே, ஸ்வ
ரூபாநுபமாயிறே ஸுகங்களிருப்பது: பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் அந்யோந்ய ஸம்
ஸ்லேஷத்தால் பிறக்கும் ரஸம் இருவருமானசேர்த்தியைக் காண்கையாலே பிறக்கும்
இளையபெருமாளுக்கு. [அமரராட்சேய்வார்] - “வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு” என்
கிறபடியே அவர்களும் புருஷகாரபூதராயிறே யிருப்பது. பிராட்டிமாரும் அருகேயுண்
டாய், “மற்று” என்று அவர்களோடொக்க விகல்பித்துச் சொல்லலாம்படியான நித்ய
ஸூரிகளு முண்டானாலும், ஐஸ்வர்யத்திலே குறையுண்டாகில் கார்யஞ்செய்யவொண்
னாதிறேயென்னில்,—[மேவிய இத்யாதி] - கீழும் மேலும் நடுவுமான லோகங்களைச்
சொல்லுதல், த்ரிவிதசேதநரையுஞ் சொல்லுதல். [மேவிய] - லோகத்துக்கு இவன்
ரகஷகனென்றால் தரும்படியிருக்குமென்னுதல், ராஜ்யந்தான் பொருந்தியிருக்குமென்னு

தீயாவிரிவிஷா” இத்யாதி தாதுவாலே கீர்ப்பாவதிகனென்றாய். வல்லபைகள் என்கிறார்.
ஹலிதம் - நகரபி இத்யாதி வாக்யத்வயம். உவாந்தாய்-உபாத்யாயனாய். இருவரையும் சொல்லு
கிறதற்கு ஹாவம் - அவர்கள் இத்யாதி. கைங்கர்யம் உத்தேஸ்யமானால் தாங்களை செய்வவொண்
னாதோ? ஏலிச்செய்யவேணுமோ? என்ன - கைங்கர்யந்தான் இத்யாதி. அதாவது - பாரதந்தர்யம்
ஸ்வரூபமாகையாலே, ஏவுகை ப்ராப்தமென்றபடி. அவனுடைய மிடற்றேசை ஜோக்யமாகை
யாலும் ஏவவேணுமென்று ஹாவாந்தரம் - மின்னி இத்யாதி. “திருமகன்பூமி” என்றவகந்தரம்,
“ஆட்சேய்வார்” என்றதற்கு ஹாவம் - இச்சேர்த்தியில்இத்யாதி. துல்யவிகல்பமாம்போது பிராட்டி
மாருடைய ஸுகம் இவர்களுக்குமுண்டோ? என்ன - திருமுலைத்தடத்திலே இத்யாதி. உத்தத்
தற்கு ப்ரமாணம் - நாரிணாவ இத்யாதி. “துய - நாரிணாவ” என்றதற்கு ஹாவம்-ஸ்வரூப
இத்யாதி வாக்யத்வயம். அமரரைச்சொன்னதற்கு ப்ரயோஜனமேதென்ன - வேதம் இத்யாதி.
யதவா, “மற்று” என்று-துல்யவிகல்பத்துக்கு, ஜோமுத்தில் துல்யத்வத்தைக் கீழ் அருளிச்செய்து,
புருஷகாரத்வத்தில் துல்யதையாக ஹாவாந்தரம் - வேதம் இத்யாதி என்னுதல்: ஏதந்நியாமகம் -
மற்று என்று அவர்களோடொக்க என்ற மேலில்வாக்யம். “மேவிய” இத்யாதிக்கு அவதாரிகை -
பிராட்டிமாரும் இத்யாதி. ரகஷகனென்றால் - ஆளுகிறவனென்றால் என்றபடி. முந்தின அர்த்தத்
தில், “மேவிய” என்றது - ஆட்சிக்கு விஸேஷணம். முந்தின அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - வெகு

தல். “**கெஞ்சொகூலி நாயெ நயெ நலு நாடவ தூழ்**” (ந்ரைலோக்யமபி
நாதேநயேநஸ்யாந்நாதவத்தரம்) - ந்ரைலோக்யத்தையும் கையடைப்பாக்கினாலும், ரக்ஷி
யம் சுருங்கி ரக்ஷகத்வப்பாரிப்பே விஞ்சியிருக்கும். [வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்]-
அவ்வோரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினவேண்டினவென்னுதல்; * இச்சாக்குவீதமென்னு
தல்; ஆபுரிதர் உகந்தவற்றையே தனக்குத் திருமேனி பாகக்கொள்ளுமென்னுதல். [பாலி
யேன்தன்னை] - புருஷகாரமுண்டாய், விபூதியையுமுடையனாய், ஆபுரிதாதீநமான
விக்ரஹத்தையு முடையனாயிருக்க, இழக்கைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை.
அந்த மரஹஸ்த்யத்துக்குப் புறம்பவேனே! என்கிறார். [அகேன்ற] - முடிகின்ற.
† உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணையுடையவனே! [பவள
வாய்] - “**வலவி லூவலவி தாயாரலவி லூரணம் வவல ஐ**” (ஸலிலாஸஸமிதா
தாரம்பிப்ராணம்முகபங்கஜம்) என்கிற ஸ்மிதத்தையுடையவனே! [மணியே] - விடா
யர்முகத்தே குளிர்நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாற்போலே ம்ரமஹரமானவடிவை
யுடையவனே! இவைகிடர் எனக்க வாய்கமாகிறது; [அலியே] - ஒரு வாயுவிசேஷ
மன்று இவர்க்குப் ப்ராணன்; நாய்ச்சிமாரோடும் நித்யஸூரிகளோடுங்கூடிக் கண்ணும்
வாயும் வடிவமாயாயிற்று இவருடைய ஆலியிருப்பது. [அமுதே] - மாரகமான ப்ராண
னாய், லோக்யவஸ்துவைப் புறம்பதேடவேண்டாதே லோக்யமும் தானையாயிருக்கை.
லோக்யமும் தானை எல் ஸாதித்துக்கொள்வார் இவரன்றிக்கே உபாயமும் தானையா
யிருக்கை. [அலைகடல்கடைந்தவப்பனே] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அரியனசெய்து
அபேக்ஷிதங்களைச்செய்யும் உபகாரகனே! உமக்குச்செய்யவேண்டுமென்தேன்? என்ன

ப்ர.—[மேலியவுகைப் முன்றலையாட்சி]—**கயொய்யாசாஜெ[உ] வட்டா
லிஷெகரிநொயெடிஸாடி;** — **பளவராஜெ நிபொகாஸிபீ தஃ ஸாஸாஷ
வாஜவழ் ககஉ! கதாராவிவஸுநெநொயெகூலிவாநு ககூணாறு ஐ[ப]கெஞ்சொ
கூலி நாயெ நயெ நலு நாடவ தூழ் ககஉ! கநெநபெருபலாஸடி ஸாஸாஜெ
வலவி லூவலவி தாயாரலவி லூரணம் வவல ஐ**

கெஞ்சு இத்யாதி. “**நாயவ தூழ்**” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ந்ரைலோக்யத்தையும் இத்யாதி.
“**ஐவாமுலீதழ்**” என்ற த்விதீயார்த்தத்துக்கு, “வேண்டுவேண்டுருவம்” என்ற - முழுச்
சொல்லாய், எப்போதுமொக்க வேண்டினவருவ மென்றபடி மூன்றாமர்த்தத்துக்கு, ஆபுரிதர்வேண்
டினருபமே உனக்குவேண்டினருபமாயிருக்கு மென்றபடி. “பாலியேன்” என்றதுக்கு - கீழில்
பதங்களைக்கடாக்ஷித்து அர்த்தம் - புருஷகாரம் இத்யாதி. “மேலிய” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து;
“பாலியேன்” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - அந்த ம்ரஹஸ்த்ய இத்யாதி. “கமலக்கண்ணதோர்”
என்றதுக்கு அர்த்தம் - உயிர்க்கெல்லாம் இத்யாதி. கீழெல்லாம் சொன்ன வந்தரம், “ஆலி”
என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஒருவாயு இத்யாதி வாக்யத்வம். “அலைகடல்கடைந்தவப்பன்” என்ற
துக்கு அவதாரிகை - லோக்யமும் இத்யாதி. இப்பதத்தில் “உபாயமும் தானே” என்று தோற்று
கிறதோவென்ன - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு இத்யாதி. அத்தேவதைகளைப்பற்றத் தமக்கு வ்யாவ்
ருத்தி அருளிச்செய்கிறார் - எனக்கே இத்யாதி, “காணுமாறு, அருளாய்” என்கிற பதத்வயஹித
மாவம் - வடிவை இத்யாதி வாக்யத்வம். தேவதைகளில் தமக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அரு
ளிச்செய்கிறார் அதல், ஹலிதமாதல் - ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இத்யாதி. “**கெஞ்சொகூலிநா**

† இந்த ஈட்டின் பங்க்தியைப் பார்க்கும்போது ‘கமலக் கண்ணவோர் பவள வாய்
மணியே’ என்று பாடயிருக்குமோ என்று தோன்றுகின்றது.

[காணுமாறருளாய்]- எனக்குக் கடல்கடையவேண்டா, அவ்வடிவைக்காட்ட அமையும். வடிவைக்காண்கை - ப்ராப்யம், அருள் - ப்ராபகம். “ப்ராப்யப்ராபகங்கள் நீயே” என்றிருப்பார்காரியம் செய்யலாகாதோ? (க)

இரண்டாம் பாட்டு. 8-1-2

காணுமாறருளாயென்றேன்றேகலங்கிக் கண்ணீரலமர வினையேன்
பேணுமாறெல்லாம்பேணி நின்பெயரேபிதற்றுமாறருளெனக்கந்தோ!
காணுமாறருளாய்காதுத்தா! கண்ணா! தோண்டனென்கற்பகக்கனியே!
பேணுவாரமுதே! பெரியதண்புனல்குழ் பெருநிலமேத்தேத்தேபேராளா!

ஆ.—[காணுமாறருளாய்.] - இப்படி, காணுமாறருளா யென்றென்றே
கலங்கிக் கண்ணீரலமர வினையேன், இதற்குமேல் இல்லையென்னும்படி ஆசைப்பட்டாலும், உன் திருநாமங்களையே சொல்லிக் கூப்பிடப்பெறும் இதுவோ எனக்கருளும் அருள்! இங்ஙனன்றிக்கே, காணுமாறருளாய், காணவொண்ணுமோ? என்னில்,—
காணவேணுமென்று அபேஷித்தார்க்கு, சக்ரவர்த்தித்திருமகனாயும் ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனாயும் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியன்றே உன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தருளிற்று? நெஞ்சாலே அதுவாழிக்கலாம்படி உன்னை எனக்கு ஹோக்யமாகத் தந்தருளின பரமோ
ஶாரணல்லையோ? மற்றும் ஆசைப்பட்டாரொல்லார்க்கும் உன்னை ஹோக்யமாகக் கொடுக்குமவனல்லையோ? மஹார்ணவாந்தர்சிமக்ரமான ஜயத்தைபெடுத்து ரக்ஷித்தருளின பரம
காருணிகனல்லையோ? காணுமாறருளாய் என்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், “என்றுங்காணவேணும்” என்று மிகவும் கோவு
பட்டிருக்குமிருப்போ என்திறத்துச்செய்தருளப் பார்த்தருளிற்று? ஐயோ! இங்
கனைபடாமே உன்னைக்காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணும்! என்கிறார்.

[காணுமாறென்று தொடங்கி] - காணுமாறு அருளாய் என்று நிரந்தரமாகச்
சொல்லாநின்றகொண்டு அந்த ஓருணத்வநிவழியே ஹ்ருதயம் கலங்கிக்கலங்கிவற்ற
தயத்துக்குப் போக்குவிட்டாற்போலே மிகவும் கண்ணீர்வரும்படி உன்னைக்காணுதே
இப்படி ஶ்வப்படுகைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின நான்தேடும்படியெல்லாம்தேடி உன்
னைப்பெறுதவ்யஸத்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களைப் பிதற்றும்படியான இதுவோ
நீஎனக்குப்பண்ணும் க்ருபை? [காகுத்தாவென்று தொடங்கி] - அர்த்திகளுடைய
ஸர்வாபேஷிதமும் கிடைக்கும் கருதஸ்யகுலத்திலே வந்துபிறந்தருளி, அதுக்குமேலே
அங்குப்பெறுதனவும் பெறலாம்படி க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணி சபல
னான எனக்கு அபத்நஸித்தஹோக்யனானவனே! [பேணுவாரென்று தொடங்கி] -
உன்னையாசைப்பட்டார்க்கு நிரதிஸபஹோக்யனாய், உன்னையாசைப்படுதல் தன் ஆபத்
தை உனக்கறிவித்தல் செய்யமாட்டாதேயிருந்த ஜயத்தை ப்ரளயார்ணவத்தினின்றும்
வெறும் உன்க்ருபையாலே எடுத்தபெரியோனே!

பெருக பெருகலுளாயவதாரமு | சுருகநபெருயலாஸடி ஶ்ரீவஸுதேவர்திருமகனாய்
உதயபொலுசாகாணெ, ஶ்ரீவஸுதே. “ஸர்வலாஸ” இத்யாதி (ஸ்ரீவஷ்ணுபுராணே) ‘வஹ
செஸெ (17,21.)

(க)

ப. - அநந்தரம், "வேண்டுமேண்டுருவம் தின்னுருவம்" என்றசொன்ன அவதார விக்ரஹலோக்யதையை அநுஸந்தித்து, நான் க்லேஸரியாதபடி கண்டு அநுஹ விக்ரஹபடி க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

காணுமாறு காணும்படி, அருளாய்-க்ருபைபண்ணவேணும், என்றென்று - என்று பலகாலுஞ்சொல்லி, கலங்கி - (காணப்பெறுமையாலே) கலங்கி, கண்ணரீர் - கண்ணினுடைய ரீர், அலமா - பரவாசிற்க, வினையேன் - காணப்பெறுத பாபத்தை யுடையேனான நான், (உன்னை ஆசைப்பட்டும் நீ ஆதரியாதவளவில்), பேணும் - (ஆத் மாத்மீயங்களையும் இழந்தும் பலகாலும் ஸரணம்புக்கும் மோஹித்தும் இப்படி) ஆத ரிக்கும், ஆறு - பாகாரம், எல்லாம் - எல்லாம், பேணி - ஆதரித்து, (அவ்வளவிலும் கிடையாமையாலே), தின் - உன், பெயரே - திருநாமங்களையே, பிதற்றுமாறு - சொல் லிக் கூப்பிடும்படியாகவிதே, எனக்கு - எனக்கு(ப்பண்ணின), அருள் - அருள் : அந்நீதா - ஐயோ! (ஆஸாலேஸமுடையாரும் அநவரதமதுவிலிக்க, எனக்கு இப்படி பளித்தது! ஆனபின்பு), காசுத்தா - கருதஸ்த்த வம்ஸத்திலே பிறந்து (காட்டோடு காட்டோடு வாசியறக் காட்சிகொடுக்கும்வனாய்), கண்ணு - க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து (பெண்டிறந்தாரெல்லாரும் கண்டதலிலுக்கும்படி எனியனாய்), (இவ்வளவன்றியே), தொண்டனேன் - சபலனான எனக்கு, கற்பகம் - (நீதானே உன்னை பாகாஸிப்பித்த) ஓளதார்யத்தைபுடையையாய், கனியே - (அப்போதே நுகரவேண்டும்படி) பவ்வமலலாத னாய், பேணுவார் - ஆசையுடையார்க்கு, அமுதே - ஸத்தாஹேதுவான நித்யலோக்ய மாய், பெரிய - அபுர்யந்தமாய், தண் - ஸீதளமான, புனல் - ப்ரளபஜலத்திலே, சூழ் - அழுகின, பெருநிலம் - மஹாப்ருதிவிபை, எடுத்த - எடுத்த, பேராளா - மஹா புருஷனே! (முழுகவும்மீட்கவும்வேண்ட); காணுமாறு - (நான்) கண்டு அதுவிக்கும் படி, அருளாய் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.

இ. - இரண்டாம்பாட்டில், "காணவேணும் என்ற மிகவும் கோவப்படி ருக்குமிருப்பேயோ என்திறத்தில் செய்யப்பார்த்தது? நான் இங்ஙனேபடாமே உன் னைக்காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணும்" என்கிறார்.

[காணுமாறருளாய்] - "அலைகடல்கடைந்த அப்பனே! காணுமாறருளாய்" என்னச்செய்தே காணப்பெறுதேயிருக்க, பின்னையும் "காணுமாறருளாய்" என்கிறா ரிதே. காண்கைக்கு ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணுமவரல்லரே. வர்ஷயாரையாலல்லது யரி யாத சாதகம்போலே அருளல்லது அறியாதவர்; ப்ரவர்த்திக்கைக்குத் தாம் ஸத்தராண னும், ப்ராப்தியில்லை என்றிருக்குமவர். [என்றென்றே] - அநவரதம் இத்தையே சொல்லாநிற்பார். ஒருகால்சொன்னால் வரக்காணுதாழிந்தால், வேறொரு புகலுண்டாகி விதே அதனைப் பற்றலாவது? [கலங்கி] - இப்படி கூப்பிட்டு ஒருபடிப்படச் சொல்லா தின்ற வந்த ஞானுணத்வவிவழியே ஹ்ருதயத்திலேபிறந்த கலக்கம் ஒருகாலெக்கொரு கால் ஏறிவரா'ன்றது. "ஐபிலம்ஹீரவஸநடி". [கண்ணரீரலமா] - அகவாயிற் கலக்கம் உள்ளடங்காமை கண்ணரீராய்ப் ப்ரவஹியாசின்றது. [வினையேன்] - இதக்குமுன்பு அவ்விஷயத்தைப்பற்றினார்க்குக் கலக்கமும் கண்ணரீருமில்லைகிடர்! ஆஸாலேஸமுடையார் காற்கடையிலே துவளக்கடவ தத்த்வத்தைப்பெறுகைக்கு நான் இங்ஙனே கூப் பிடும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பேணுமாறெல்லாம் பேணி] - முதலிலே அயோக்யனென்று அகன்று, "அவன்னிரும்பாத நானும் என்னுடையையும் எனக்கு

வேண்டா” என்று ஆற்றாமையாலே மடலிலைகவைத்து, பலபடியும் ப்ரபத்திபண்ணி, ப்ரணயமோஷம் தலையெடுத்துக் கிலாய்ப்பதும் செய்தவிடத்திலும். [தின்பெயரே பிதற்றுமாறருள் எனக்கு] - எனக்கருள் உன்பெயரே பிதற்றுமாறாய்விட்டது. உன்னைப்பெறுதல் வ்யஸநததாலே உன்னுடைய திருநாமங்களை அக்ரமமாகச் சொல்லிக் கூப்பிடும் இதுவே நீ எனக்குப்பண்ணும் க்ருபை? நீசவிஷயங்களை ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடும்தைத் தவிர்த்து, நம்மையொழியச் செல்லாமவினைத்து, நம்மைப் பேர்சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினோமென்றன்றோ இருக்கிறது? - ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவிருத்தியோ எனக்கு வேண்டுவது? என் அலிமதம் பெறவேண்டாவோ? [அந்தோ] - உன்னை நீ பிரிந்தறியாய்; பிரிந்தாரைக்கண்டறியாய்; நித்யஸூரிகள் பிரிந்தறியார்கள். ஸம்ஸாரிகள் பிரிவறியார்கள்; இவ்வாற்றாமையையுடையார் இவ்வொரு வருமேயாயிற்று. [காணுமாறருளாய்] - திருவாறன்வினையைத் திருநகரியிலேயணித்தாக்குதல், நான் கால்கடைதந்துபோய்ப் புகவல்லேனும்படி பண்ணுதல் செய்யாய்! “இப்படி நாம்எங்கே செய்யக்கண்டு நிர்ஷங்கியிக்குறீ?” என்ன, — [காகுத்த] - ககுதஸ்ய வம்ஸத்திலே அவதரித்து உன்வடிவை எல்லார்க்கும் காட்டிற்றில்லையோ? “ந-வ ஸம்ஸந்தம் ககூட்டி”, “கக-ஸஸுவம்ஸெலிசி-வா-பு-பாணி” என்னும்படியன்றோ? [கண்ண] - ருஷிகளுக்கேயன்றிக்கே “தாலாபாவிரம-குஷ” என்று இடைப்பெண்களுக்கு உன்னைக் காட்டிற்றில்லையோ? [தொண்டனைன் கற்பகக்கனிய] - எனக்கு உபகரித்ததுகிடக்க, பழகிணறு கண்வாருகிறதென்? விஷயாந்தரங்களிலே சபலனான என்னை அத்தைத்தவிர்த்து நீயேவந்து உன்னை எனக்கு ஸர்வஸ்வஹம்பண்ணினவனே! அபத்தாஸிதா ஸோக்யனானவனே! [பேணுவார்அமுத்த] - உன்பக்கல் ஆஸாலேஸமுடையார்க்கு நிரதிஸயஸோக்யனானவனே! கலங்குகையும், அக்ரமமாகக் கூப்பிடுகையும் மிகையாம்படியன்றோ உன்படியிருப்பது? [பெரிய இத்யாதி] - ஆர் உன்னைப்பேணி, ப்ரளயங்கொண்ட ஜயத்தைதெடுத்து ரக்ஷித்தது? ப்ரளயார்ணவம் குழந்த மஹாப்ருபிவிபை யதினின்றும் உலரித்த பெரியோனே! உன்னை ஆசைப்படுத்தல், ஆபத்தை யறிவித்தல் செய்யமாட்டாத ஜயத்தைஉன்றோ ரக்ஷித்தது? நீ யறிய ஆபத்துண்டாமத்தனையன்றோ ரக்ஷிக்கைக்கு வேண்டுவது? [பேராளா] - ரக்ஷயத்தி னளவல்லாத படியான ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு.

சுரு.—இரண்டாம்பாட்டு. காணவேணுமென்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்கும் இருப்பேயோ என்திறத்துச் செய்தருளப் பார்த்தது? நான் இங்ஙன்படாமே உன்னைக் காணும்படி க்ருபை பண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

[காணுமாறருளாய்] - ஒருகால் “காணுமாறருளாய்” என்றால், அப்போதே செய்யக் காணாவிட்டால், “நாமே ப்ரவர்த்தித்துப் பெறுகிறோம்” என்றிருக்குமவரன்றே, வர்ஷயாரையாலல்லது யரியாத சாதகம்போலே அவனருளே பார்த்திருக்குமவராகை

இரண்டாம்பாட்டு.—காணுமாறு இத்யாதி. “பிதற்றுமாறருளெனக்கு - காணுமாறருளாய்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - காணவேணும் இத்யாதி.

மீளவும் “காணுமாறருளாய்” என்றது ஆற்றாமையின் அதிகமென்கிறார் - ஒருகால் இத்யாதி. எதுபோலேயென்ன - வர்ஷநாரையால் இத்யாதி. வீப்சைக்கும் அவதாரணத்துக்கும்

யாலே, திரியட்டும் “காணுமாறஞளாய்” என்கிறார். [என்றென்றே]-பலகாலும் வார்த்தை இதுவே. “புறம்பேயும் ஒருபுகலுண்டு” என்றிருக்கிலிறே அதைப் பற்றுவது. [கலங்கி] - கலக்கமேயாயிற்று ஏறிவருவது;† “ஐபிஓஓஓரவலதடி” (ஐடிலம்சீரவலதம்). [கண்ண நீரலமர] - நீரம்பின ஏரிகளுக்குப் பரீவாஹம்போலே, கலங்கினகலக்கம் உள்ளடங்காமல் கண்ணநீராய் ப்ரவஹியாநிற்கும். [வினையேன்] - இதுக்குமுன்பு இவ்வஸ்துவைக்காண ஆசைப்பட்டாரில் கலங்கிக் கண்ணநீர்பாய்ந்து அறிவாரில்லைகிடர்! “காணவேணும்” என்கிற ஆசாலேஸமுடையார்க்குத் தன்னைக்காட்டி அவர்கள் கண்ணநீரையுந் துடைக்கு மவனை ஆசைப்பட்டேக் கிடையாதே, கண்ணுங்கண்ணநீருமாய்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பேணுமாறெல்லாம்பேணி] - பேணுகை - ஆசைப்படுகை. முதலிலே அயோக்யன் என்று அகன்று, “அவன் விரும்பாத நானும் என்னுடைமையும் எனக்கு வேண்டா” என்று ஆற்றாமையாலே மடலேடுக்கையிலே கைவைத்து, பலபடியும் ப்ரபத்தி பண்ணி, ப்ரணயரோஷம் தலையேடுத்துக் கிலாய்ப்பதுஞ் செய்தலிடத்திலும். [நின்பெயரே பிதற்றுமாறஞளானக்கு] - நீஎனக்கு அருளப்பார்த்தபடி, நின்பெயரே பிதற்றுமாறாய்விட்டது; உன்னைப்பெறுத வ்யஸநத்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களைச்சொல்லி அக்ரமமாகக் கூப் பிடும்படியேர நீ எனக்குப் பண்ணும் க்ருபை? நீசவிஷயங்களை ஆசைப்பட்டேக் கூப்பிடு மது தவிர்ந்து நம்பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணிடுமாயில் இனியேன்? என் றிருக்கிறாயோ? ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தியோ எனக்குவேண்வேது? என் அவிமதம் பெறவேண்டாவோ? [வினையேன். பேணுமாறெல்லாம்பேணி] - பேணுதல் - ஆசைப்படு தல். ஆசைப்படும் வழியெல்லாம் ஆசைப்பட்டு. பலவழியுண்டோ ஆசைப்பாட்டில் என் னில்? - உண்டு; வகுத்த விஷயத்திலாசை, அவிமதவிஷயத்திலாசை. இவர்க்கு வகுத்த விஷயம் அவிமதமாயிருக்கும். வகுத்தவிஷயத்திலாசை க்ரமமாயிருக்கும், அவிமதவிஷ யத்திலாசை வரம்பழிந்திருக்கும். வகுத்தவிஷயத்தி லாசைக்கு, அவனைக் கால்கட்டக் கிடைக்கும்; அதுவும் செய்தாரிறே: “நோற்றநோன்பு,” “ஆராவமுது,” “மானேகோக்கு,”

லாவம் - பலகாலும் இத்யாதி. வேறுவார்த்தையில்லையோ? என்ன - புறம்பேயும் இத்யாதி. “காணுமாறஞளாயென்றென்றேகலங்கி” என்றத்தாலே-ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகதித்வம் சொல்லுகிறது. இன்னகாலம் கலங்கி என்னுடையாலே - ஏறிவருவது என்றது. கலங்குகை - தூகப்படுகை. இப் படி கலங்கினார் உண்டோ? என்ன - ஐபிஓஓ இத்யாதி. விஸ்வலேஷமுண்டானால் கண்ணநீர்பாய் கிறது எல்லாருக்கும் ஸஹஜமாயிருக்க, தம்மை “வினையேன்” என்றுசொல்லுவானென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. விவரணம் - காணவேணும் இத்யாதி. ஆசாலேஸ முடையார்க்கு என்றது - ஸ்ரீகஜேந்த்ரராத்வான், ஸ்ரீகோபிமார் முதலானாரை. “பேணுமாறெல் லாம்பேணி” ஆசைப்படும் ப்ரகாரமெல்லாம் ஆசைப்பட்டு. ப்ரகாரமேதென்ன - முதலிலே இத் யாதி. “எனக்கு - அருள் - நின்பெயரேபிதற்றுமாறு” என்று அக்வயித்து அர்த்தம் - நீ எனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - உன்னைப்பெறுத இத்யாதி. ஹார்த்தலாவம் - நீசவிஷயங்களை இத்யாதி. இதுதானே போராதோ உமக்கு உபகாரம்? என்ன - ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவி மதமாவது - ஸாக்ஷாத்காரம். “ஆறு” என்றதுக்கு - கீழே, ப்ரகாரமாகச்சொல்லி, இங்கே, வழி யென்று அர்த்தாந்தரம் - ஆசைப்படும் வழி இத்யாதி. இவர்க்கு இரண்டும் பிந்நமாயிருக்குமோ? என்ன - இவர்க்கு இத்யாதி. த்விவிதவிஷயத்தில் ஆசைகளுக்கும் பேதம்எதென்ன - வகுத்தவிஷ யத்தில் இத்யாதி. இவ்விரண்டும் தீரும் ப்ரகாரமேதென்ன - வகுத்தவிஷயத்திலாசைக்கு இத் யாதி. அன்றிக்கே, க்ரமமாயிருக்கும்படி யென்? என்ன - வகுத்தவிஷயத்தி லாசைக்கு இத்யாதி

செய்யமாட்டாத ஜகத்தையன்றே ரக்ஷித்தது? நீ அறிய ஆபத்து உண்டாமத்தனையன்றே ரக்ஷிக்கவேண்டுமது? [பேராளா] - ரக்ஷயத்தினளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாசிப்பு (உ.)

மூன்றாம் பாட்டு.

8-1-3

எடுத்தபேராளன்ந்தகோபன்தன் இன்னுயிர்ச்சிறுவனே! அசோதைக்கு அடுத்தபேரின்பக்குலவிளங்களிறே! அடியனென்பெரியவம்மானே! கடுத்தபோரவுணனுடலிருபிளவாக் கையுகிராண்டெங்கடலே! அடுத்ததோருருவாய்இன்றுநீவாராய் எங்ஙனந்தேறவர்உமரே?

ஆ.—(எடுத்த)- அயத்தேந் நியுயெடுத்தாற்போலெடுத்து அது ஹிக்கலாம் படி. ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கும், யசோதைப்பிராட்டிக்கும் பரமஸுலூனாய், ஸ்ரீப்ரஹ்மாத ப்ரதிஜ்ஞாஸமய ஸர்வஹதனாய், தத்விஜோத்பஸுர சிரஸநோசித ஸ்ரீந்ருஸிப்ஹருபனாய், நவராங்குரகோடிவிஜாரித தத்புஜாந்தரனாய், தத்விஜாரணஹேதுஹததிரவயிக ஆபுநித வாத்ஸல்ய மஹோடியியா யிருந்துவைத்து, ஆபுநிதனை எனக்கு அரியபாய் இன்று நீ வருகிறீர்; வாராதொழிந்தால், உன்னுடைய ஆபுநித வாத்ஸல்ய குணகூரகரான ஆபுநிதஜநங்கள் எங்ஙனென்புரிக்கும்படி? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதஸுலூனாயிருக்கிற நீ, இன்று வந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில் உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கும் உன்னுடையார் எங்ஙனென்புரிக்கும்படி? என்கிறார்.

[எடுத்த என்றுதொடங்கி] - நியுயெடுத்தாற்போல உன்னையெடுத்துக் கொண்ட ஹாக்யாயிகரான ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய கற்சுவனான சிறுவனே! [அசோதைக்கு என்றுதொடங்கி] - யசோதைப்பிராட்டிக்கு வருத்தமின்றிக்கே கிட்டுவதுஞ் செய்து அவர்களுக்குப் பேரின்பத்தை விளைக்கும் ஸ்வஹவனாய் இடைக்குலத்துக்கு ஆனைக்கன்றுபோலே ஸ்லாவ்யனானவனே! [அடியனென்பெரிய அம்மானே]-எனக்கு எட்டவொண்ணாத ஈஸ்வரனானவனே! [கடுத்த என்றுதொடங்கி] - ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்காக அப்போதைக்கு யோக்யமான வடிவைக்கொண்டு யுகிதண்டிதியை யுடைய ஹிரண்யனுடைய உடல் இருபிளவாம்படி கையுகிராண்ட அபரிச்சேமத்யமான வடிவையுடைய நீ, எனக்கு இப்படிப்பட்ட ஆபத்து வர்த்திக்கிறஇன்று எனக்குக்ஷீவந் தீரவந்து தோற்றுகிறீர்!

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஹ்வயனாய்க்கொண்டு அகிஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பிக்கும் நீ, என் அவஸ்த்தாதுருபமாக வாராதவளவில் உன்னைப்பற்றினவர்கள் எங்ஙனெ விஸ்வஸிப்பார்? என்கிறார்.

புதிதில் இத்யாதி. ஹலிதம்-நீ அறிய இத்யாதி. 'காணுமாறருளாயென்றென்றே' என்றுதொடங்கி, 'எனக்கு - அருள் - சின்பெயரோ பிதற்றுமாய்விட்டது - அந்தோ - காகுத்தா' என்றுதொடங்கி, 'எடுத்தபேராளா - காணுமாறருளாய்' இத்யந்வய:.

(உ.)

எடுத்த - (உரி^{டி}ரன் மஹாகீயியை யெடுத்தாற்போலே உன்னை) எடுத்துக் கொண்ட, பேராளன் - பெரியவனான, நந்தகோபந்தன் - நந்தகோபனுக்கு, இன் - நிரதிஸாயஜோக்யமான, உயிர் - ப்ராணனுபக்கொண்டு, சிறுவனை - (ல்வயனாய் அத் யந்த) ஸாஸவத்தையுடையனாய், (தேவனியார்பிரிந்திருக்க), அசோதைக்கு - யசோதைக்கு, அடுத்த - வந்துகிட்டின, பேரின்பம் - ("தொல்லையின்பத்திறுதி" என்கிற படியே) நிரதிஸாய ஆகந்தாவஹனாய், குலம் - அக்குலத்துக்கு, இளங்களிறே - ஆனைக்கன்றுபோலே செருக்கனாய் வர்த்திப்பானாய், (தாயுந் தமப்பனுமாக நினைத்தி ராதே), அடியனைன் - அடியேனான எனக்கு, பெரிய-(உன் பெருமையெல்லாங்காட்டி) எட்டாதிருக்கும், அம்மானே - ஸ்வாமியாய், (ப்ரஸவமாய்), கடுத்த போர் - யுத்தகண் டேதி விஞ்சியிருக்கிற, அவுணன் - ஹிரண்யாஸுரனுடைய, உடல் - ஸரீரம், இரு பிளவுஆ - இரண்டுபிளப்பாம்படி, கை - கையில், உகிர் - உகிரை, ஆண்ட - பரிகரமாக வுடையையாய், எங்கடலே - (இப்படி ஆர்ரிதவிஷயவாத்ஸல்யத்துக்கு) ஜலயியான வனை! (நீ, அன்றுபோலே), இன்று - இன்றும், அடுத்தது - அதுருபமான, ஓர் உருவாய் - வடிவைக்கொண்டு, வாராய் - வருகிறிலை; (ஒருவிஷயத்திலுதவாதிருந்தால்), உமர் - உன்னைத் தஞ்சமென்றிருப்பார், எங்கனம் - எங்கனை, தேறுவர் - விஸ்வஸிப் பார்? ஒன்றோடொன்றடுத்த ரூபமென்று - நாளிம்ஹருபமாகவுமாம்.

இ—முன்றும்பாட்டில், ஆர்ரித ஸுலூனாயிருக்கிற நீ, இன்று வந்து என் லுபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கிற ஆர்ரிதர் உன்னை எங்கன் விஸ்வஸிக்கும்படி? என்கிறார்.

[எடுத்த பேராளன்] - நியியெடுத்தாற்போலே உன்னை யெடுத்துக்கொண்ட ஹாக்யாபுதன். நெடுநான் நோன்புநோற்றுப் பெற்று முகத்திலே விழிக்கப்பெறுதே, சிலர் போரகிட்டிருக்க, நியியெடுத்தாற்போலே யெடுத்து புத்ரமுவம் கண்டார் இவ ரிறே. முன்பு ரிக்தனாய்ப்போந்தவன் கணக்க ஜீவிக்கப்புக்வாதே, "இவன் எடுப்பெடுத் தான்" என்பார்களிறே. [பேராளன்]-பேரியோன். அவன் பெருமையோபாதி போருங் கிடர் என் சிறுமை! "நீ மகனாகவேணும்" என்றார்க்கோ முகங்காட்டலாவது? [நந்த கோபன் இத்யாதி] - ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய நற்சிவன் ஒரு வடிவுகொண்டு புத்ரனாய் உலாவுகிறபடி, க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே வெண்ணெய் களவுகண்டு ல்வயனாய்த்திரிந்த நானுராஸுமாயிற்று, இவர் தமக்கு ப்ரயோஜநாம்ஸமாக நினைத்திருப்பது. கீழ் பரத் வத்தை 'மண்பற்றென்று' கழிப்பர்; கம்ஸவூத்துக்குமேல் 'நுனிக்கரும்பென்று' கழிப் பர். [அசோதைக்கடுத்த] - அவளுக்கு வந்து கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்ட இத்தனை. ப்ரஸவ வேடி நாக்லேஸத்தாலே மயங்கிக் கிடந்தவள் உணர்ந்துவந்த வநந்தரம், இவன் முகத்தைப் பார்த்து விழித்தவித்தனை; "உரிஸூதுவூஸு-ஹாஸாயஸொஹாஜாதகோத லு" [பேரின்பம்]-நிரதிஸாயஸுவத்தை விளைத்தவன்; "தொல்லையின்பத் திறுதிகண் டாளே" என்கிறபடியே. * அந்தமில் பேரின்பத்தைச் சிற்றின்பமாக்கினான். [குல விளங்களிறே] - இடைக்குலத்துக்கு ஆனைக்கன்றுபோலே ஸ்லாக்யனானவனை! அமி ஜாதமாய்ப் பருவத்தாலே ஆகர்ஷகமாயிருப்பதொரு மத்தகஜம்போலே, யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பிடுகொடாதே திரியும்படி என்னவுமாம்; அகப்பட்டபோது, "யதிஸ தொஷிமலு கிழ" என்னும்படியிறே இருப்பது; "தறியார்தகருங்களிறே போலின்று

தடங்கண்கள் பனிமல்கும் தன்மையானே" என்னக்கடவதிமே. [அடியனைன்பெரிய அம்மானே] - விபரீதஜ்ஞாந முடையார்க்கோ வந்துகிட்டலாவது? ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார்க்கு வந்து கிட்டலாகாதோ? அடியே நென்றிருப்பார்க்கோ உன் பெருமையெல்லாம் காட்டுவது? [கடுத்தபேரித்யாதி] - யுககண்டுதி வர்த்திக்கிற ஹிரண்யஸூகைய உடலானது இரண்டு கூறும்படியாக. [கையுகிரான்ட] - "படையான்டான்" என்னுமா போலே. [எங்கடலே] - "சிவமாவியு" என்கிறபடியே, அபரிச்சேத்யமான வடிவை யுடையவனே! ப்ரஹ்மாதனுக்கு ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே வந்து உதவினதும் தடக்கு உதவினதாக நினைத்திருக்கிறார். [அடுத்ததோருநவாய்] - அப்போதைக்கு யோகப்மான வடிவைக்கொண்டு. "நாஸ்யாயுததநம் சூக்யா வலிம்ஹஸ்யாயுததநம் தயா" என்கிறபடியே அவன்வரத்தில் அகப்படாத வடிவைக்கொண்டு; பதற்றத்தாலே ஒன்றினுடலையும் ஒன்றின்தலையையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தா என்னவாமாம். [இன்றுநீ வாராய்] - அன்றுமின்றுமாயிற்று உதவவேண்டும் நான்: அன்று உதவியும், இன்று உதவுகிறிலே. விபரீதஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினாய்; யதாஜ்ஞாந முடையார்க்கு உதவினாய்; இரண்டுக்கோடிக்கும் புறம்போ நான்? "மகன்" என்று கலங்கினவனுக்கு உதவினாய்: "சிவஸுவசிவஸுவயு" என்கிற தெளியையுடையவனுக்கு உதவினாய்: "என்றென்றே கலங்கி" என்கிற கலக்கத்தையுடைய எனக்கேயோ உதவலாகாது? [எங்கனம் தேறுவர்உமரோ] - நீ வாராவிட்டால் நான் முடிக்கிறேன்; அது கிடக்க: உன் குணஜ்ஞாநத்தாலே யறிக்கிற ஆஸ்ரிதர் எங்கனம் யரிப்பார்கள் என்னுதல்; "உன்குணங்களே தஞ்சம்" என்றிருக்குமவர்கள் எங்கனம் உன்னை விஸ்வஸிக்கும்படி? என்னுதல்.

நடு. - மூன்றும்பாட்டு. ஆபுதிதஸுலலனாயிருக்கிற நீ இன்னவந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கிற ஆபுதிதர் உன்னை எங்ஙனே விஸ்வஸிக்கும்படி? என்கிறார்.

[எடுத்தபேராளன்] - நியியேடுத்துக்கொண்டாற்போலே உன்னை யேடுத்துக் கொண்ட லாக்யாதிகள். இருவருமொக்க நோன்புநோற்க, அவர் பெற்று முகத்திலே விழிக் கப்பெறுதே போரவிட்டிருக்க, நியியேடுத்தாற்போலே யேடுத்து புத்ரமுகங்கண்டவரிநே. முன்பு ரிக்கனாய்ப்போந்தவன் கனக்க ஜீவிக்கப்புகுவாரே, "இவன் எடுப்பேத் தான்" என்பார்களிறே. [பேராளன்] - பெரியோன். அவன்பெருமையோபாதியும் போருங் கிடர் என் சிறுமையும்; "நீ மகனாகவேணும்" என்பார்க்கோ முகங்காட்டலாவது? பூநந்த கோபருடைய நற்சீவன் கண்ணுக்குத்தோற்ற ஒருவடிவுகொண்டு திரிகிறவித்தனை.

மூன்றும்பாட்டு. - எடுத்த இத்யாதி. "நந்தகோபன்தன் இன்னுயிர்ச்சிறுவனே" என்று தொடங்கி, "இன்றுநீ வாராய்; எங்கனம் தேறுவர்உமரோ" என்கிறவற்றைக் கடாகித்த அவதாரிகை - ஆஸ்ரித இத்யாதி.

"எடுத்த" என்றதுக்கு லாவம் - நியியேடுத்து இப்பாதி. இருவரும் நோன்புநோற் றிருக்க, இவரை "எடுத்தபேராளன்" என்பானென்? என்ன-இருவருமொக்க இத்யாதி. "எடுத்த" என்றால் - நியியேடுக்கையைச் சொல்லுமோ? என்ன - முன்பு இத்யாதி. பெருமைசொன்ன துக்கு லாவம் - அவன்பெருமை இத்யாதி. அவன் - நந்தன். ஹார்த்தலாவம் - நீமகனாக இத்யாதி. "இன்னுயிர்ச்சிறுவன்" என்றதுக்கு லாவம் - பூநந்தகோபருடைய இத்யாதி. பெற்றப்பாப்தி

அது தம்பேருயிருந்தபடி. [அடுத்ததோருருவாய்] - இவன் எங்கேகாட்டப்புகிறான் என்று அறியாமையாலே எங்குமோக்கச் சினைத்துக்கொடுநின்றான். ஒன்றை அறுதியிட்டே தோற்றப்பற்றாதபடி அவன்மிகைக்கையாலே அப்போதைக்கு யோக்யமான வடிவைக்கொண்டு. “நரஸ்யாய-புத-நு-சு-சுவரவியம்-ஹஸ்யாய-புத-நு-தயா” (நரஸ்யார்த்ததநம் கத்ருவாஸிம்-ஹஸ்யார்த்ததநம்-ததா) என்கிறபடியே அவன்வரத்திலே அகப்படாத வடிவைக்கொண்டே; பதற்றத்தாலே ஒன்றினுடலையும் ஒன்றின் தலையையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தாணென்றுமாம். அடுத்ததோருருவாயிற்றுக் கடுத்தபோரவுண்ணுடல் பிளந்தது. [இன்றுநீ வாராய்] - அன்றுமின்றும் ஆயிற்று உதவவேண்வேது? அன்று உதவினாய், இன்று உதவுகிறீலை. விபரீதஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினாய், யதாஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினாய், இவ்விண்ணோகோடிக்கும் புறம்போ நான்? “மகன்” என்று கலங்கினவனுக்கு உதவினாய்: “உதவ-பு-உதவ-பு-பு” (மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்) என்னுந் தெளிவுடையவனுக்கு உதவினாய்: “என்றேன்றேகலங்கி” என்கிற கலக்கமுடைய எனக்கேயோ உதவலாகாதது? நீ வாராதோழிந்தாலும் ஜீலிக்க ஆசையுடையார்க்கேயிறே உன்னைக் காற்கட்டவேண்வேது. அதுகிடக்கிடர்; ஆனால், நீ ஏதுக்குப்புகிறீர்? என்ன, - [எங்ஙனம் தேறுவர்-உமரே] - இவ்வளவில் நீ முகங்காட்டாவிட்டால், உன் குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீலிக்கு மவர்கள் பிழைப்பார்களோ? “உன்குணங்களேதஞ்சம்” என்றிருக்கிறவர்கள் எங்ஙனே உன்னை விஸ்வஸிக்குப்படி? என்னுதல்.

(ந)

நான்காம் பாட்டு.

8-1-4

உமருகந்துகந்தவுருவம்நின் னுருவமாகி உன் தனக்கு அன்பரான
ரவர் உகந்தமர்ந்த செய்கையுன்மாயை அறிவொன்றுஞ்சங்கிப்பன் வினையேனை
அமரதுபண்ணிய கலிடம்புடைசூழ் அபுடைய வித்த அம்மானே!
அமரர் தம் அமுதே! அசுரர்கள் நஞ்சே! என்னுடையாருயிரேயோ!

புடையனாய் என்று முந்தின அர்த்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இவன் எங்கே இய்யாதி. சினைத்துக்கொடு-தழைத்துக்கொடு. “அடுத்ததோருருவாய்” என்றதுக்கு-யோக்யமானவடிவைப்புடையனாய் என்று அர்த்தாந்தரம் - ஒன்றை அறுதியிட்டே இய்யாதி. அடுத்துப்பிடித்தவுருவாய் என்று முன்னுமர்த்தம் - நரஸ்ய இய்யாதி. விவரணம்-பதற்றத்தாலே இய்யாதி. அன்றிக்கே, இரண்டாமர்த்த விவரணம் - நரஸ்யாய-புத-நு-பு இய்யாதி வாக்யத்வமும். இரண்டர்த்தமென்கையே ஸ்வரஸம். விவரணம் - மகனென்று இய்யாதி. மகனென்று கலங்கினவன் - நந்தகோபன். “எங்ஙனம் தேறுவர்” என்றதுக்கு ஸங்கதியாதல், “இன்றுநீ வாராய்” என்கிறவருடைய ஹார்த்தமாவமாதல் - நீவாராதோழிந்தாலும் இய்யாதி. ஸங்கதியானபோது, அதுகிடக்கிடர் என்னுமனவும் ஏகவாக்யம். அதுகிடக்கிடர் - “இன்றுநீ வாராய்” என்னுமது கிடக்கிடரென்றபடி. “உமர் - எங்ஙனம் தேறுவர்” என்கையாலே - தாம் நிராஸராகிருரென்றது வித்தம். “தேறுவர்” என்று - யரிப்பரென்னுதல், விஸ்வஸிப்பரென்னுதல், “நரஸ்யாய-புத-நு-பு” உத்யாதி, சிஹாஹாரதே, ஜநாஹஸ்ய. ‘அடுத்தபேரான’ என்று தொடங்கி, ‘அடுத்ததோருருவாய்-கடுத்தபோரவுணன் உடலிருபிளவாக்கையுகிராண்ட எங்கடலே - இன்றுநீ வாராய்-உமர்-எங்ஙனம் தேறுவர்’ இத்யங்கயி.

ஆ.—(உமருகந்து) - ஆபுதிதவிரோதி நிரஸநக ஸ்வஹோமனய், ஆபுதித பரமஹோக்யனய், ஆபுதிதவிரோதிநாஸகத்வைக ஸ்வரூபனய், எனக்கு யாரகனயிருந்த உன்னுடைய ஆபுதிதேச்சாதீந திவ்யாவதார திவ்யசேஷ்டிதத்வ ரூபமான ஆபுதிதவாத் ஸல்யகுணமொன்றுமே எனக்குயாரகம்; நீ வாராமையாலே, அதுவும் என்னுடைய பாபத்தாலே பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றே நென்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதர்உகந்த ரூபசேஷ்டிதாதிகளையே நீயுகப்புதி என்னும் இவ்வறிவு ஒன்றுலுமே யரித்திருக்கிற நான், அவ்வறிவு பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றே நென்கிறார்.

[அமரதுபண்ணியென்று மேலுக்கு]-பாண்டவர்களுக்காக மஹாயுத்தத்தைப் பண்ணி மஹாப்ருதிவியெல்லாம் வ்யாபித்து நலிகிற ஸேநையை முடித்தபெரியோனே! இச்செயலாலே தேவர்களுக்கு இனிமையாய் அஸுரர்களுக்குஞ்சாய் எனக்கு யாரக னானவனேயோ?

ப.—அகந்தரம், ஆபுதிதநாபுதிதவிஷயங்களில் அதுகூலனுமாய் ப்ரதிகூலனு மாயிருக்கையாலே, உன்னுடைய ரூபகுணசேஷ்டிதங்கள் ஆபுதிதாதீநமென்று நினைக் கிற அறிவு ஸங்கியமாகாநின்ற தென்கிறார்.

அது - துத்யாதிமுகத்தாலே லோகப்ரஸித்தமான, அமர் - யுத்தத்தை, பண்ணி - உண்டாக்கி, அகல் - விஸ்தீர்ணையான, இடம் - பூமியினுடைய, புடை - பரி ஷரமெங்கும், சூழ் - சூழ்ந்திருப்பதாய், அடு - கொலையிலே உத்புக்கையான, படை - ஸேனையை, அவித்த - (நிஸ்ஸாஷமாக) நஸிப்பித்த, அம்மானே - ஸ்வாமியாய், (பூமி பளவன்றியே), அமர்தம் - (அதுகூலரான) தேவர்களுக்கு, அமுதே - அதிஸயித ஹோக்யமாய், அசுரர்கள் - (ப்ரதிகூலரான) அஸுரர்களுக்கு, நஞ்சே - (ப்ராணவிநாஸ ஹேதுவான) நஞ்சாய், (உபயாகாரத்தாலும்), என்னுடை - எனக்கு, ஆருயிரே - யாரக னானவனே! உமர் - உனக்குஅஸாயாரண ஸேஷ்பூதரானவர்கள், உகந்துகந்த - எப் போது முகந்த, உருவம் - ரூபமே, நின் - உனக்கு, உருவமாகி - ரூபமாய், உன்தனக்கு- அவ்வடியிலே, அபைரானூரவர் - அன்பையுடையாரானவர்கள், உகந்து - ஆதரித்து, அமர்த - அநந்யப்ரயோஜநமாக, செய்கை - அடிமைசெய்கைக்கிடாயிருக்கிற, உன் - உன்னுடைய, மாயை - ஆஸ்ரீயசேஷ்டிதங்களை, அறிவு ஒன்றம் - அறியும் இத்தொன்றையுமகடபட, சங்கிப்பன் - ஸங்கியாநிற்பன், வினையேன் - தஞ்சமாகினைத் திருக்கும்அர்தத்தத்திலே ஸங்கைபிறக்குபடியான பாபத்தையுடைய நான். ஓ - ஓ என்று தம்மிழவுதொறை அருளிச்செய்கிறார்.

ஐ.—நாலாம்பாட்டில், உன்னை ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கி வைப்புதி என் னும் அறிவுஒன்றுலுமே யரித்திருக்கிற நான், அதுவும் பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின் றேன் என்கிறார்.

[உமருகந்துகந்தவுருவம்நின்னுருவமாகி] - உனக்கு அஸாயாரணராயிருப் பார் எப்போதுமுகந்தரூபமே உனக்குத்திருபேணியாக நினைத்திருப்புதி என்னுதல், உனக்கு அஸாயாரணராயிருப்பாருகந்தவற்றாலே நீயுகந்திருக்கும் வடிவிறே உனக்குவடி வாய்விட்டது என்னுதல். “தமருகந்ததெவ்வுருவம்” “தாஸூயெவஹஜாஜ்யமபி” [உன்றனக்கன்பரானூரவர்]- உன்பச்சலிலே ப்ரோஃபரஸாஸாயிருக்குமவர்கள். [உகந்து]-

அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்தசெய்கையன்மையை] - ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகக் கிட்டவேண்டும் செயல்கள் உன்னுடைய ஆஸ்சர்யஸேஷ்டிதங்கள். [அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்] - தன்னை ஆபுநிதரிட்டவழக்காக்கும் அறிவேயாயிற்று, இவர் உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக நினைத்திருப்பது? அதொன்றிலும் சங்கைபண்ணுகின்றேன்: [வினையேன்] நான்கண்ணாஞ்சுழலையிட்டு அதிசங்கைபண்ணின பாதாக ஸ்வரூபாநுபந்தியான குணங் களில்லையாகாதிறே; அதிலே அதிசங்கைவர்த்திக்கைக்கடி என் பாபமிதே. [அமர்இத் யாதி] - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதியென்னு மிடத்திலே உபாஹரணங்கள் காட்டுகிறார்: [அமரது பண்ணி] - அந்தமஹாஹரத யுத்தத்தைப்பண்ணி. “பெரியபாரதங்கைசெய்து” என்கிற படியே ஸாரத்யவேஷத்தோடே கைபாளாய். உடம்புக்கீழிடாதே தன்னைப்பேணுதே நின்று போரைவிளத்து. [அகலிடம்பொழில்சூழ்] - பெரும்பரப்பையுடைய ஊமியெல்லாம். பொழில் - ஊமிய. [சூழடுபடை] - வ்யாபித்துநனிகிற ஸேனையை. ஸர்வ தோஷிக்கமாகச் சூழ்ந்துகொண்டு கொல்லவந்த ஸேனையை. [அவித்த] - “ஸாரயி, ஸாரயி” என்று வாய்பாறிக்கொண்டுவந்த ஈவ-ஈர்க்கத்தைமுடித்த. [அப்மாரீன] - “ஐவாநாஹாநவாநாஹஸாநாந்யூபியிஐவதழ்” என்று ஸர்வஸாரணனாயிருக்க, ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தாலே ததிரோதிகளையழியச்செய்தவனே! [அமர்தம்அமுதே] - அஸுரர்களையழியச்செய்து குடியிருப்புக்களைக் கொடுக்கையாலே ஐவர்களுக்கு நிரதி ஸயஜோக்யனானவனே! [அசுரர்கள்நஞ்சே] - ஜந்மத்தாலே அஸுரர்களாயும், ஸ்வ ஹவஜோஷங்களாலே அஸுரர்களாயுமுள்ளவர்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாதநஞ்சானவனே! [என்னுடையாருயிரேயோ] - எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே! அநுகூலர்க்கு ஹோக்ய னாய் ப்ரதிகூலர்க்கு நஞ்சாயிருக்கிற இரண்டும் எனக்கு யாரகம் என்றுபாம்.

நா. — நாலாம்பாட்டு. “உன்னை ஆபுநிதரிட்டவழக்காக்கிவைப்புதி” என்னும் அறிவு ஒன்றுலுமே யரித்திருக்கிற நான், அதுவும் பொய்யோவென்று சங்கியா நின்றே னென்கிறார்.

[உமருகந்துகந்தவுருவம்நின்னுருவமாகி] - உனக்கு அஸாபாரணராயிருப்பார் மாறாதே உகந்தவடிவை உனக்குத் திருமேனியாகக்கொள்ளுவதியென்னுதல், உனக்கு நல்லராயிருக்குமவர்கள் உகந்தத்தாலே நீயுகந்து அதுஉனக்கு வடிவேன்னுதல். “பெய யாநாஹவபுஜைதாஹவபெயவஹஜாபுஷ்ட” (யேயதாமாம்ப்ரபத்யந்தே தாம் ஸ்ததைவபஜாம்யஹம்) என்னுமாபோலே; “தமருகந்ததேவ்வுருவம்” இத்யாதி. [உன் தனக்கன்பரானாவர்] - உன்பக்கல் ப்ரேமபரவஸாராயிருக்குமவர்கள். [உகந்து] - அத் யாதரத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்தசெய்கை உன்மையை] - ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகக் கிட்ட வேண்டும்செயல்கள், உன்னுடைய ஆஸ்சர்யஸேஷ்டிதங்கள். [அறிவொன்றும்சங்கிப்

நாலாம்பாட்டு.—உமர் இத்யாதி. “உமருகந்துகந்தவுருவம்” என்றுதொடங்கி, “அறி வொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்” என்னுமளவும் கடாஷித்தி அவதாரிகை - உன்னை இத்யாதி.

“உமருகந்துகந்தவுருவம்” என்கிற வீப்சைக்கு இரண்டாவாம் - உனக்கு அஸாதாரண இத்யாதி வாக்யந்வயம். எப்போதும் உகந்து போருகிற என்று முந்தினவாவம்; விஷயவிகாரத் தாலே பேதத்தையங்கீகரித்துஇரண்டாம்வாவம். ஆஸ்ரிதர்உகந்தத்தையே திருமேனியாகக் கொண் ணுமோவென்ன, ப்ரமாணங்கள். பெயயா இத்யாதி வாக்யந்வயம். மீதாஸுஹதூபெயு (கக). ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கிட்டவேண்டும் செயல்கள் உன்னுடைய ஆஸ்சர்யஸேஷ்டிதங்

பன்] - இந்தஒருகுணத்தையும்பற்றின அறிவாயிற்று இவர்க்கு ஸத்தாஹேது; அதிலே யாயிற்று இப்போது இவர்க்கு அதிசங்கை வர்த்திக்கிறது. [வினேயேன்]-நானொருவன் கண்ணாஞ்சுழிலையிட்டு அதிசங்கைபண்ணுங்காட்டில், ஸ்வரூபாநுபந்திகுணங்க ளில்லை யாகாதிதே; அதிலே அதிசங்கைபண்ணுகிறது, நான்பண்ணினபாபமிதே; †“**வ்யூதஃ ப்ராஜிதஃசு தஜிதஃஸூஸா துக்ரோஸாஸூராவவஃ | ஸஹுதோநிர துக்ரோ ஸாஸுஜெகஜ் ரமயஸஹக்ஷயாசு**” (க்யாதஃபராஜ்ஞக்ருதஜ்ஞாஸ ஸாநுக்ரோஸாஸ ராகவஃ | ஸத்வருத்தோநிரநுக்ரோஸாஸாங்கேமத்பாக்யஸங்க்ஷயாத்) - இப்படிப்பட்ட குணங்களுடையவர்க்கு நான் அதிசங்கை பண்ணுங்காட்டில் அவையிலேயாகிறதன் றிதே: நான் ஸங்கிக்கைக்கடி என்ஊக்க்யஹாநி என்றாளிதே. [அமரதுபண்ணி] - ஆஸ்ரித பக்ஷபாதி என்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங்காட்கேரூர்: அந்த அமரைப்பண்ணி. மஹா பாரதமிதே:பூமிப்பரப்படைய நெளியும்படியிதே வந்துசூழ்ந்துகொண்டது. [சூழ்அபேடை யலித்த] - ஸர்வதோதிக்கமாகச்சூழ்ந்துகொண்டு கோல்லவந்த ஸேனையைஅலித்த. தூர் வர்க்கமடைய காட்டுத்தீக் கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்து, “ஸாரதி, ஸாரதி” என்று வாய் பாறிக்கொண்டுவந்துதோற்ற அவர்கள்கிளர்த்தியை அலித்தானாயிற்று. “மழைகொலோ வருகின்றது” என்று சொல்லுகிற க்ருஷ்ணனாகிற காளமேகமிதே ஏறியலித்தது. [அம் மானே] - ஸர்வஸ்வாமியாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தாலே அநாஸ்ரிதரைக் கிழங்கெடுத்துப் போகட்டானித்தனே. [அமரர்தமமுதே] - தேவர்களுக்காக ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளோடே அம்பேற்றுப்பண்ணின வ்யாபாரங்களாலே அவர்களுக்கு நிரதிசய ஹோக்க்யனாயிருக்கும்படி. [அசுரர்கள்நஞ்சே]- ஜந்மத்தாலே அஸூரர்களாயும் ஸ்வஹாவ த்தாலே அஸூரர்களாய் முள்ளவர்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாத நஞ்சானவனே! [என்னு டையாருயிரேயோ] - எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே! தேவர்களுக்கு ஹோக்க்யனாய் அஸூரவர்க்கத்துக்கு நஞ்சாயிருக்கிறவிருப்புத் தமக்கு ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிறபடி. (ச)

மென்றது - அவர்கள் யாதொருசேஷ்டிதங்களை உகப்பார்களோ, அந்த சேஷ்டிதங்களை உடைத்தா யிருப்பா யென்றபடி. இவ்வதிசங்கை அவன் உமக்கு உதவாமையாலே வந்ததன்றோ வென்ன - நானொருவன் இத்யாதி. கண்ணாஞ்சுழிலையிட்டு - ஆற்றாமையின் அதிசயத்தாலே கண்கழன்றென்ற படி. இப்படி அதிசங்கைபண்ணினாருண் டோவென்ன-வ்யூதஃஇத்யாதி.“**சூராமயஸஃஹயாசு**” என்றதுக்கு அர்த்தம் - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. விக்ரஹசேஷ்டிதங்கள் சொன்னது - ஸ்வரூப குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அவனுடைய விக்ரஹமும் செயலும் ஆஸ்ரிதாதீந மென்னுமதுக்கு நியாமகம் - ஹாரதஸமரவருத்தாந்தமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதி இத்யாதி. “அந்த” என்கிற ப்ரஸித்திக்கு ஹாவம் - மஹாபாரதம்மே என்று. “அகலிடம் புடை குழ்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - பூமிப்பரப்படைய இத்யாதி. “அலித்த” என்றதுக்கு வாஸநை - தூர்வர்க்கம் இத்யாதி. அலிக்கைக்கு அவன் மழையோவென்ன - மழைகொலோ இத்யாதி. பெர் யாழ்வார்தீருமொழி. “அம்மானே - அடுபடையலித்த” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸர்வஸ்வாமியாய் இத்யாதி. “அடுபடையலித்த” என்றவந்தாம், “அமரர்தமமுதே” என்றதுக்கு ஹாவம் - தேவர் களுக்காக இத்யாதி. கீழோடேகூட்டி ஹாவம் - தேவர்களுக்கு இத்யாதி. அம்மானாயிருந்து வைத்து - அது - அமர் - பண்ணி, அகலிடம் புடைகுழடுபடை யலித்த - அமரர்தமமுதே! அசுரர் கள்நஞ்சே! என்னுடையாருயிரேயோ! உமருகந்து’ என்று தொடங்கி, ‘சங்கிப்பன் வினேயேன்’ இத்யந்வய:.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஆருயிரேயோ! அகலிடமுழுதும்படைத்திடந்துண்மீழ்ந்தளந்த
பேருயிரேயோ! பெரியநீர்ப்படைத்து அங்குறைந்தது உடைந்தடைத்துடைத்த
சீரியேயோ! மனிசர்க்குத்தேவர்போலத் தேவர்க்குந்தேவாவோ!
ஒருயிரேயோ! உலகங்கட்கெல்லாம் உன்னைநான் எங்குவந்துறகோ!

ஆ. — (ஆருயிரேயோ) - நீரே உபாயங்களையதுஷ்டித்து என்னைப்ராபிக்கு
மத்தனையன்றோ வென்னில்? - எனக்கு யாரகனாய், நிகிலஜகந்நீர்மாண மஹார்ணவநிமக்க
ஜகதுத்தரண நிகரணோக்கிரண விக்ரமண ஹேதுபூத பரமகாருண்ய விஸிஷ்டனாய்,
பயோநிதி ஸாயந மந்தந பந்தந பேதந ஹேதுபூத ப்ரணயித்வ குணபுத்தனுமாய்,
ஆத்மகுணங்களாலும் ரூபகுணங்களாலும் மதுஷ்யபிரிகாட்டில் தேவர்கள் எத்தனை வில
க்ஷணமாயிருப்பார், அப்படியே தேவர்கள் மதுஷ்யபரென்னும்படி அந்தக்குணங்களால் வில
க்ஷணமாய் ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருந்த உன்னை நான் என்னுடைய யத்நத்
தாலே எங்குனைப்ராபிக்குப்படி? என்கிறார்.

ஒ — அஞ்சாம்பாட்டில், காண்கைக்கிடான ஸாயுநாதுஷ்டாததைப் பண்ணி
என்னைவந்து காணீர் என்னில்; நான் யத்நம்பண்ணி வந்து காண்கையென்று ஒருபாரு
ளில்லை: ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ உன்னை எனக்குக் காட்டவேணுமென்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ] - எனக்கு யாரகனானவனை! [அகலிடமென்று தொடங்கி] -
கேவலக்ருபையாலே ஜமத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணின பெரியோனை!
[பெரியநீரென்று தொடங்கி] - ஜலஸம்ருத்தியைப் பண்ணி அங்கே ஸாயநாதிகளைப் பண்
ணின சீரியவனை! [மனிசர்க்கென்று தொடங்கி] - ஐஸ்வர்ய பரிசரணயநாதிகளால்
மதுஷ்யபிரிகாட்டில் தேவர்கள் விலக்ஷணமாயிருக்குமா போலே அவற்றால் தேவர்களுக்
கும் விலக்ஷணமானவனை! [ஒருயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்] - எல்லார்க்கும் நீயே
ஆத்மாவானவனை!

ப. — அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாராக்ஷகனான உன்னை நான் யத்நம்பண்ணிக்
காண்பது எங்கே? என்கிறார்.

(“பூரணவ்யூபாணம்” என்கிறபடியேயாரகமானப்ராணதிகளுக்கு யாரக
னாகையாலே), ஆருயிரே - பரிபூர்ணப்ராணபூதனாய், அகல் - வின்நீர்ணமான,
இடம் - ஜமத்தை, முழுதும் - எல்லாம், படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - (ப்ரள
யத்தில் அழியாமல்) இடந்தெடுத்து, உண்டு - வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, உமிழ்ந்து -
உமிழ்ந்து (வெளிநாடுகாட்டி), அளந்த - (அந்யாமிமானமறம்படி) அளந்துகொண்ட,
பேருயிரே - ஸர்வாதிகஸோஷியாய், (ஜகத்தை உஜ்ஜீசிப்பிக்கைக்காக), பெரிய நீர் -
மஹாஜலமான ஏகார்ணவத்தை, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அங்கு-அங்கே, உறைந்து -
கண்வளர்ந்தருளி, அது - (தத்கார்யமான) க்ஷீரார்ணவத்தை, கடைந்து - கடைந்து,
அடைத்து - (தத்ஸஜாதீபமான கடலை) அடைத்து, உடைத்த - (ஸம்ஸாரிகளுக்கு
தீர்த்தஹேதுவாம்படி யதுஷ்கோடியாலே) உடைத்த, சீரியே - (ஆபுநிதரக்ஷணத்
தில் ஆத்மாவோபாதி) சீரியனாய், மனிசர்க்கு - மதுஷ்யாதிகளுக்கு, தேவர்போல -

தேவர்கள் உத்தேதம்யானவோபாதி, தேவர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், தேவா - (உத் தேம்யதயா) ஆம்யணியனாய், உலகங்கட்கெல்லாம் - (ப்ராணகம்யமான) ஸகலபதார்த் தங்களுக்கும், ஓருயிரே - ஏகாத்மாவானவனே! உன்னை - (ஸரீரத்துக்கு ஆத்மாவைப் போலே யூரகனுமாய், ஸோஷியுமாய், பரிவனுமாய், உத்தேதம்யனுமாய், அவ்வாத்மாக் களைப்போலே ஸ்வரூபபேதமில்லாதபடி ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும் ஏகநியந்தாவான ஆத்மாவான) உன்னை யொழிய, நான் - (த்வதேகயார்பனுமாய், த்வதேகபேஷபூதனு மாய், த்வதேகரக்ஷ்யனுமாய், த்வதேகார்ப்யனுமாய், த்வதேகநியாம்யனுமாயிருக்கிற) நான், எங்கு - எங்கே, வந்து - வந்து, உறுகோ - கிட்டுவேன்? ஸ்வதந்த்ரான உன் னுடைய யத்நம் மலபர்யந்தமாமதொழிய ஸர்வப்ரகார பாதந்த்ரான நான் யத்நம்பண் ணிக் கிட்டுவது ஒன்றுண்டோவென்று. ப்ரதிபதம் ஓ! என்றது - 'அத்தலை இத்தலை யாவதே!' என்கிற வெறுப்பைக் காட்டுகிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “ஸாலுமஹம் ப்ரபொகூரி” என்று பேற உம்ம தானால் ஸார்புரமும் உம்முடைய தலையிலேயாகவேண்டாவோ? என்ன, 'நான் யத்நம் பண்ணிவந்து காண்கையென்றொரு பொருளில்லை' என்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ] - ஸரீரரக்ஷணம் ஆத்மாவதன்றோ? ஸரீரந்தான் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவோ? ஸம்பந்தமேயோ வுள்ளது, அதுஷ்டாநமில்லையோ? என்கி றார். [அகலிடமுழுதும்படைத்து] - “வஹுஸ்யாடி” என்று உமிப்பரப்பையடைய ஸ்ருஷ்டித்து, இத் :—எயக்கொள்ள மஹாவராஹமாயுலரித்து, பின்பு ப்ரளயங் கொள்ளப்புக வயிற்றிலைவத்துரக்ஷித்து உள்ளிருந்துகோவுபடாமே வெளிநாடுகொண் டுமிழ்ந்து, மஹாபனியாலே அபஹ்ருதமான உபாயில் எல்லையடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி யபேஷிப்பாருமின்றிக்கே யிருக்க, கேவலக்ருபையாலே ரக்ஷித்த நீவேண்டாவோ இதுக்கு, ஹிதம்பார்க்கும்போது? [பேருயிரேயோ]-பெரியோனே! [பெரியநீரித்யாதி]- பிராட்டியோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியற ரக்ஷிக்கும் சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. “ஹயிகிஹி தகோவதே” : “நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்கும் இன்பனை” என்கிறபடியே. [பெரியசீர்படைத்தங்குறைத்து] - ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக அதிலே கண்வளர்ந்து. [அதுகடைந்து] - பிராட்டியை லலிக்கைக்காக அததைக் கடைந்து, அவளோடே ஸம்ஸ்ரீலஷிக்கைக்காக அததைபடைத்து, அவ்வருகுண்டான ராஷ்டஸர் ஆப்ரிதரை நலியாதபடி அததையுடைத்த. [சீரியரேயோ] - நித்யாப்ரிதை யோடு அல்லாதாரோடு வாசியற விஷயிகரிக்குந்தனைசீரியவனே! [மனிசர்க்குஇத்யாதி] - ஐப்ரவ்யத்தாலும் கௌவத்தாலும் மதுஷ்யர்களிற்காட்டில் தேவர்கள் உத்க்ருஷ்டரா யிருக்குமாபோலே, அவற்றாலே தேவர்கள் மதுஷ்யஸ்யூநீயராம்படி ஸர்வாயுகனை வனை! ஸர்வாயுகனை நீ வேண்டாவோ, ஹிதசிந்தைபண்ணும்போது? ஸகல சேதநா சேதநங்களுக்கும் ஏகாத்மாவானவனே! ஆத்மா, ஸரீரத்துக்கு ஹிதசிந்தைபண்ணும தொழிய, ஸரீரம் ஸ்வரக்ஷணத்தைப்பண்ண என்பதொன்றுண்டோ? ஆயாமாய் நியந் தாவாய் ஸோஷியாயிருக்கிற நீயொழிய, ஆபேபமாய் நியாம்யமாய் ஸோஷமான இது, ஸ்வ ரக்ஷண சிந்தைபண்ணீவா? சைதந்யத்துக்கு விநியோகம் “பேறுஅவனாலே” என்றி ருக்கை, பெற்ற அம்ஸாத்தில் உபகாரஸ்ம்ருதி புண்டாகை, அதுவலிக்கை இவற்றிலே யன்றோ? [உன்னை] - ஆத்மஹுதனை உன்னை. [நான்] - ஸரீரஹுதனை நான் ஸார்புராததுஷ்டாநம்பண்ணி வந்துகிட்டவென்பது ஒன்றுண்டோ?

சுரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 1“**ஸாஸூவமஹுயோதூரி**” (ஸாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி) என்று பேறு உம்மதானால் ஸாயநம் உம்முடையதலையிலே ஆகவேண்டாவோ? என்ன, நான் யதநம்பண்ணி வந்துகாண என்று ஒருபொருளில்லைகாணென்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ]-உயிர் நீயாயிருக்க நான் என்ன ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி வந்து கிட்டேவேன்? ஸாரரகூஷணம் ஆத்மாவதன்றோ? ஸாரந்தான் தன்னை ரகூஷித்துக் கொள்ளவோ? ஸம்பந்தமேயோ, அநுஷ்டாநமும் இல்லையோ? என்கிறார்:- [அகலிட முழுதும்படைத்து] - 2“**வஹ-ஹூரடி**” (பஹுஸ்யாம்) என்று பூமிப்பரப்படங்க ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயத்திலே நோவுபட மஹாவராஹமாய் எடுத்துக்கொண்டேறி, திரிய ப்ரளயம்வர வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, உள்ளே கிடந்து தளராதபடி வெளி நாகோண உமிழ்ந்து, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான ஹஸையிலே எல்லைநடந்து மீட்கேக்கொண்டு. இப்படி அந்த துர்த்தசைகளிலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உணர்ந்து நோக்கும் நீயே இது கிட்டும் விரகு பார்க்கவேண்டாவோ? [பேருயிரேயோ] - பெரியோனே! [பெரிய நீர் இத்யாதி] - ஸர்வவிஷயமாகப்பண்ணும் வ்யாபாரத்தோடு பிராட்டிக்காகப் பண்ணும் வ்யாபாரத்தோடு வாசியற்றிருக்கும்படி. [பெரியநீர்படைத்து அங்குறைந்து]- ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக அதிலேகண்வளர்ந்து. [அதுகடைந்து]- பிராட்டியை லலிக்கைக்காக அதைக்கடைந்து, அவளோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்காக அதை யடைத்து அவ்வருதண்டான ராகூஷஸர்வந்து ஆஸ்ரிதரைநலியாதபடி அதை யடைத்த. [சீரியரேயோ]-நித்யாஸ்ரிதையோடு அல்லாதாரோடு வாசியற விஷயீகரிக்குஞ் சீர்மையுடையவனே! [மனிசர் இத்யாதி]-ஐஸ்வர்யத்தாலும் கேளரவ்யதையாலும் மநுஷ்யர்களுக்கு தேவர்களிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அந்தத்தேவர்களிற்காட்டில் ஸர்வேஸ்வர னிருக்கும்படி. [ஓர்உயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்]-கேவலஸாரமோ, ஆத்மாவோ, ஹிதசிந்தைபண்ணுவார்? நான் உன்னைப் பேறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறேன், உன்னைப்போலேயிருப்பதோடு தத்த்வாந்தரமுண்டாகில் சொல்லிக்காண். உயிராயிருக்கிற உன்னை ஸாரலஹிதான நான் என்ன ஸாயநாநுஷ்டாநத்தைப்பண்ணி வந்து கிட்டேவேன்? ஆத்மா ஸாரத்துக்கு ஹிதசிந்தைபண்ணுமதோழிய, ஸாரம் ஸ்வரகூஷ

அஞ்சாம்பாட்டு.—ஆருயிரேயோ இத்யாதி. “எங்குவந்துறுகோ” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - **ஸாலுமஹுடி** இத்யாதி.

பதப்ரயோகத்துக்கு ஹாவம் - உயிர்நீயாய் இத்யாதி. உயிர் அவனானால் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணப்போகாதோ? என்ன - ஸார இத்யாதி. விவரணமாதல். “அகலிடம்” இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - ஸம்பந்தமேயோ இத்யாதி. ஐகத்ஸ்ருட்யாதினைச் சொன்ன அநந்தரம், பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரங்களைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ஸர்வவிஷயமாக இத்யாதி. வாசியற்றிருக்கும்படி என்றது - பிராட்டிகார்யம்போலே எல்லார்கார்யமும்செய்யும் என்றபடி. “பெரியநீர்படைத்தங்குறைந்து - அகலிடமுழுதும்படைத்து” என்று அந்வயிப்பது. சீர்மை ஏதென்ன - நித்யாஸ்ரிதை இத்யாதி. “உலகங்கட்கெல்லாம் - உயிர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - கேவல இத்யாதி. “ஓர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - நான்உன்னை இத்யாதி. கீழே “ஆருயிரேயோ” என்றது - ஸ்வவிஷயம்; “ஒருயிரேயோ” என்றது - ஸர்வவிஷயம்; ஆகையாலே புநருக்கியில்லையென்னுதல். அதவா, “ஆருயிரேயோ” என்றதின் நிகமநம் - “ஒருயிரேயோ” என்றதென்னுதல். “உன்னைநான்” இத்யாதிக்கு அர்த்தம் - உயிராயிருக்கிற இத்யாதி. விவரணம் - ஆத்மா இத்யாதி. ஸார ஸாரி ஹாவ லக்ஷணங்கள் சொல்லாநின்றனகொண்டு, பூர்வோக்தார்த்தத்தை ஸத்திரீகரிக்கிறார் -

ணத்தைப்பண்ண என்பதொன்றுண்டோ? ஆயாரமாய் நியந்தாவாய் - சோஷியாயிருக்கிற நீயொழிய, ஆயேயமாய் நியாய்மமாய் சோஷமான இது ஸ்வரக்ஷணத்தைப்பண்ணவோ? ஆயாராயேய நியந்தருநியாய்மலாவங்களாலே ஸரீரலக்ஷணம் இதுக்கு உண்டானபின்பு, அல்பசைதந்யமும் “நீயே கடவாய்” என்கிற ப்ரதிபத்திக்குக் கண்ட வித்தனையன்றி ஸாபநாநுஷ்ட்டாகம் பண்ணக்கண்டதோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

8-1-6

எங்குவந்துறுகோ? என்னையாள்வானே! ஏழலகங்களும்நீயே
அங்கவர்க்கமைத்ததேய்வமும் நீயே அவற்றவைகருமமும்நீயே
பொங்கியபுறம்பால்பொருளுளவேலும் அவையுமோநீயின்னையானால்
மங்கியஅருவாம்பேர்ப்பமும்நீயே வான்புலனிறந்ததும்நீயே.

ஆ - (எங்குவந்து.) - ஸர்வலோகங்களும், தத்ஸமாராத்பமான அக்நீந்த்ராதி
தைவமும், அவற்றினுடைய க்ரியைகளும், லோகத்துக்குப் புறம்புள்ள பதார்த்தங்களும்,
ப்ரக்ருதி ஸம்புத்தமாப் கர்மஸங்குசித ஜ்ஞானமாய் ஸைக்ஷமமாயிருந்த புருஷஸமஷ்டியும்,
கர்மஸம்பந்தாஹிதமாய், ப்ரக்ருதி விநிர்முத்தமாய், பரிசுத்தமாயிருந்த ஆத்மஸ்வரூப
மும் நீயே; ஆதலால், என்னுடைய யத்நத்தால் உன்னை நான் எங்ஙனே ப்ராபிக்கும்படி?
இதற்கு முன்பு நிர்ஜேஹதுகமாக என்னை விஷயிகரித்தாற்போலே, இன்னமும் உன் க்ரு
பையாலே விஷயிகரித்தருளாய் என்கிறார்.

பூர்வோத்தமான ஆத்மஸரீரலாவம் இந்த ஸாமாந்யபூகாண்யமென்னுமிடஞ்
சொல்லிற்றுபிற்று.

ஒ - ஆறும்பாட்டில், கீழிற்பாட்டில் சொன்னபொருளை விஸ்தரிக்கிறார்.
[என்னையென்று தொடங்கி] - என்னையாளுகிறவனே! ஸர்வலோகமும் நீயிட்டவழக்
காம்படி யிருந்தவனே!

[அங்கவர்க்கென்று தொடங்கி] - அந்தலோகங்களிலுள்ளார்க்கு சமைத்த
நெய் வமும் அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும் அவற்றுக்குப்புறம்பு விஸ்த்
ருதமான மஹாபுஷ்டியும் நீயிட்டவழக்கு. [இன்னையானால்] - இங்ஙனையானால். [மங்கிய
வென்று தொடங்கி] - கார்யாகாரமழிந்து காரணவஸ்யமான ஸைக்ஷமப்ரக்ருதியும்
அத்தையும் கட வ்யாபிக்கவல்ல புருஷனும் நீயிட்டவழக்கு. ஸலிஜீவஸமஷ்டியும்
முக்தாத்மாக்களு மென்றமாம்.

ஆயாரமாய் இத்யாதி. இவ்விபூதி ஸரீரமானபடி எப்படியென்ன, ஸரீரலக்ஷணமுண்டாகையாலே
என்கிறார் - ஆயாராயேய இத்யாதி. ஸரீரம்போலே அசேதமென்றே, சிறிது சைதந்யமுண்டே
யென்ன - அல்பசைதந்யமும் இத்யாதி. ‘ஆருயிரேயோ! பெரியநீர்படைத்தங்குறைந்து அகலிட
முழுதும்படைத்திடத்துண்டிமிழந்தனந்த பேருயிரேயோ! அதுகடைந்தடைத்தடைத்தசீரியரே
யோ! மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ! உலகங்கட்கெல்லாம் ஓருயிரேயோ!
உன்னை நான் எங்குவந்துறுகோ?’ இத்யவ்ய:.

ப. - அநந்தரம், கார்யகாரணவஸ்த்த ஸக்லபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக் கரம்படி ஸர்வாத்மஹுதனாகையாலே எங்கேவந்து கிட்டுவது? என்கிறார்.

என்னை-என்னை, ஆள்வானே-(இவ்வளவும்வர) நிர்வஹித்தவனே! ஏழுலகங்க ளும் - (ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணுவார்க்கு அநுஷ்டாநஸ்த்தலமாயும் ப்ராப்யமாயு முள்ள) ஸமஸ்தலோகங்களும், நீயே-நீயிட்டவழக்கு: அங்கு-அந்தலோகங்களில், அவர்க்கு-(ஹலார்த்திகளான) ஆராதகர்க்கு, அமைத்த-(ஹலப்ரதமாகவும் ஆராத்ய மாகவும்) சமைத்துவைத்த, தெய்வமும்-தைவங்களும், நீயே-நீயிட்டவழக்கு: அவற்ற வை-அத்தைவங்கள் விஷயமாக, கருமமும்-(ஆராதநரூபமான அவ்வோ) கர்மங்களும், நீயே-நீயிட்டவழக்கு: பொங்கிய-(இந்தலோகங்களிற்காட்டில்) விஞ்சி, புறம்பால்-புறம் பான, பொருள்-(மஹாபாடி ஸமஸ்த) பதார்த்தங்கள், உளவேலும்-(ப்ரமாணப்ராஸித்த மாய்த்தோன்றின) வுண்டாகிலும், அவையும்-அனையும், நீ-நீயிட்டவழக்கு: மங்கிய-(ஸம்ஹ்ருத்யவஸ்தமாய்) நாமரூபாஹிதமான, அருவாம் நேர்ப்பமும் - ஸூக்ஷ்மசித்தித் தும், நீயே - நீயிட்டவழக்காயிருக்கும்: வான்-பரமாகாசத்தில், புலனிற்றந்ததும்-அதீந்த்ரி யமான முக்தாத்மவர்க்கமும், நீயே-நீயிட்டவழக்காயிருக்கும்: இன்னே-இப்படி, ஆனால்- ஸர்வாத்மஹுத னாதவினால், நான் - (தவதேகநிர்வாஹ்யனான) நான், (யத்நம்பண்ணி), உன்னை - உன்னை, எங்கு - எங்கே, வந்து உறுகோ - வந்து கிட்டுவேன்?

இ. - ஆரூப்பாட்டில், உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார். [எங்கு வந்து உறுகோ] - உன்னளவுதது? நான்நிற்கிற நிலைதது? நீ என்னைக் கிட்டுமெதொழிய நான் ஸாதநாநுஷ்டாநப்பண்ணி வந்துகிட்டவோ?

[என்னையாள்வானே] - இவ்வளவு புகாரிதத்தினவனே! இவ்வளவு நான்வா நின்றேனாகிலன்றோ மேலும் எனக்கு ஐரமாவது? [ஏழுலகங்களும் நீயே] - ஸர்வ லோகங்களும் நீயிட்டவழக்காப்படி யிருக்கிறவனே! அபேக்ஷைவர்த்திக்கிற என்னை யொழிய விமுகராயிருப்பார்தானோ ஸ்வாய்நராயிருக்கிறார்கள்? அந்தலோகங்களிலுள் ளார்க்குச்சமைந்த டெய்வமும் நீயிட்டவழக்கு. அவர்களைக் குடிமைகொள்ளுகிற தேவர் களோ ஸ்வாய்நராயிருக்கிறார்கள்? அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டயாடி வ்யாபாரங்களும் நீ யிட்டவழக்கன்றோ? [பொங்கியவித்யாதி] - ஒன்றுக்கொன்று விஸ்த்ருதமாய், அண் டத்துக்குப்புறம்பாய், அதுக்குக்காரணமான மஹாபாடிகளென்று சிலவுண்டாகில், அவை யும் உன் அயீநம். [மங்கியவித்யாதி] - கார்யகாரமழிந்து காரணவஸ்தமாய், ஸூக்ஷ்ம மான அவ்யக்தமும் நீயிட்டவழக்கு. [வான்புலனிற்றந்ததும் நீயே] - அவ்யக்தத்தையும் வ்யாபிக்கவற்றாய், அதீந்த்ரியமான காரணவஸ்த வத்தஸமஷ்டியும் நீயிட்டவழக்கு. [நீயின்னையானால்] - அர்த்தஸ்த்திதி இதுவானபின்பு எங்குவந்துறுகோ? ஆரோஹமாக, ஒருவன் தன்காரியம் தான் நிர்வஹித்துக்கொள்ளுமன்றன்றோ என்காரியம் எனக்கு ஐர மாவது? என்றபடி, "மங்கியவருவாம் நேர்ப்பமென் ட-வத்தஸமஷ்டி" என்றும், "வான் புலனிற்றந்ததென்று - முக்தஸவரூபத்தையும் சொல்லுகிறது" என்றும் பிள்ளான். அப் பேரது, அஸத்தஸமமாய் ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மஸமஷ்டியென்றும், வான்புலனிற்றந்ததென்று வானிலேயாய் - பரமபதத்திலேயாய், அதீந்த்ரியமான முக்தஸவரூபமென்றும் நிர் வஹம்.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார்:—[எங்குவந்துறுகோ]-
மேருசிகரத்திலே நிற்கிறுனோருவனை ஒருபங்கு சென்றுகிட்டவோ! [என்னையாள்
வானே] - இவ்வளவும் வரநின்றேன் நானாகிலன்றோ, மேலும் நான் வந்து கிட்டப்பார்ப்
பது? [எழலகங்களும்நீயே] - ஸகலலோகங்களும் நீ யிட்டவழக்காம்படி இருக்கிற
வனே! அபேனைக்ஷவர்த்திக்கிற என்னையொழிய விமுகராயிருப்பார் தானோ ஸ்வாத்நரா
யிருக்கிறார்: [அங்கவர்க்கு அமைத்த தெய்வமும்நீயே] - அவர்களைக் குடிமைகொள்ளு
கிற தேவதைகளும் நீயிட்டவழக்கு. [அவற்றவைகருமமும் நீயே] - அவ்வோ தேவதை
களுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களோதான் அவர்கள் பக்கல்கிடக்கிறது? ஆக, இவ்
வருகுண்டான கார்யவர்க்கம் த்வததீநம் என்னுமிடஞ் சோல்லிற்று. [பொங்கிய இத்
யாதி] - ஒன்றுக்கொன்று விஸ்தருதமாய், அண்டத்துக்குப் புறம்பாய், அதுக்குக் காரண
மான மஹாபிரகளேன்று சிலவுண்டாகில், அவையும் உன்அதீநம். [மங்கிய இத்யாதி]-
கார்யாகாரமடங்க அழிந்து ஸஞ்சக்ஷமாவஸ்த்தையை ஹஜித்திருக்கிற அவ்யக்தமும் நீயிட்ட
வழக்கு. [வான்புலனிறந்ததும் நீயே] - இவற்றின்படியன்றிக்கே, வானாய் - அவ்யக்
தத்தையும் வ்யாபிக்கவற்றாய், சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு அவிஷயமாயிருந்துள்ள காரண
மான ஜீவஸமஷ்டியும் நீயிட்டவழக்கு. [ஹத்தாத்மஸ்வரூபமும் நீயிட்டவழக்கென்கை.
[இன்னையானால் - எங்குவந்துறுகோ] - அர்த்ததத்த்வம் இதுவானபின்பு, எங்கே வந்து
கிட்டக்கடவேன்? "மங்கிய அருவாம் நேர்ப்பமென்று - ஹத்தஸமஷ்டி" என்றும்,
"வான்புலனிறந்ததென்று - முக்தஸ்வரூபத்தைச் சோல்லுகிறது" என்றும் பிள்ளான்.
அப்போது, அஸத்ஸமமாய் ஸஞ்சக்ஷமான ஆத்மஸமஷ்டியென்றும், பரமபதத்திலேயாய்
அதீந்த்ரியமான முக்தாத்மஸ்வரூப மென்றும் நிர்வாஹம். இத்தால் சோல்லிற்றாயிற்று
என்? என்னில், - கார்யாவஸ்த்தையோடு காரணாவஸ்த்தையோடு முக்தனான அவஸ்த
ையோடு வாசியற உன்கை பார்த்திருக்கவேண்டினபின்பு, நான் என்காரியத்துக்குக்
கடவேனாகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? (க)

ஆறும்பாட்டு.—எங்குவந்துஇத்யாதி, "எங்குவந்துறுகோ!" என்கிற ஸ்வர்த்துக்கு ஹவம்-
மேரு இத்யாதி, "எங்கு" என்று - அவனவர்த்திக்கிற ஸ்த்தானத்தின் ஒன்றந்த்யமும், "வந்துறுகோ"
என்று தம்முடைய அஸத்தியும் தோரணிகிறது. இவ்வளவும்வா - உன்பக்கல் ருசிபிறக்குமளவும்
வா என்றபடி. "அங்கவர்க்கு" இத்யாதிக்கு அவதாரகை - அபேனைக்ஷ இத்யாதி. "பொங்கிய -"
ஒன்றுக்கொன்று ஐசுருணிதமாய் என்றபடி. "பொருள்" என்று - மஹதஹங்காராகாஸ வாயு
அக்ஷிஜல ஷடாவரணத்தைச் சோல்லுகிறது. "உளவேலும்" என்கிற யஜிஸப்தம் - வார்த்தைப்
பாடு. "நேர்ப்பம்" அவ்யக்தமென்றபடி. "வானாய்" என்றதின் விவரணம் - அவ்யக்தத்தையும்
வ்யாபிக்கவற்றாய் என்றது: அதாவது - ஜ்ஞாநத்வாரா விஜுவாய், அத்தாலே வ்யாபிக்கவற்றாய்
என்றபடி. ப்ரக்ருதியிலே லீநமாய்க் காரணமான ஜீவஸமஷ்டியு மென்றபடி. பிள்ளான் நிர்வாஹத்
துக்கு, ப்ரக்ருத்யாத்யாவரண ஸப்தகத்தையும் - பொருளென்கிறது. ஸப்தார்த்தம் - அப்போது
இத்யாதி. நேர்ப்பம் - ஆத்மா. "என்னையாவானே" என்றுதொடங்கி, "இன்னையானால்-எங்குவந்து
றுகோ" இத்யந்த்யகி. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

இறந்ததும்நீயேயெதிர்த்ததும்நீயே நிகழ்வதோநீயின்னையானால் [யேன் சிறந்தநின் தன்மையதுவிதுவுதுவென்று அறிவொன்றஞ்சங்கிப்பன்வினை கறந்தபால்நெய்யே! நெய்யின்ன்கவையே! கடலினுளமுதமே! அமுதிற்பிறந்தவின்ன்கவையே! கவையதுபயனே! பின்னேதோள்மணந்தபேராயா!

ஆ — [இறந்ததும்நீயே] - பூதஹிஷ்யத்வர்த்தமாந ஸகலஜந்துஜாதத்துக் கும் ஆத்மாவாய் ரக்ஷகனாயிருந்த உன்னுடைய இந்த நிரவயிக காருண்யத்தையும் பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றேன். இப்படி அதிஸங்கைபண்ணுமானேன்? என்னில்,—நிரவயிக ஹோக்யஹுதனாயிருந்த உன்னைக் காணப்பெறுதொழிந்தால் ஸங்கை பிறவாதோ? என்கிறார்.

ஒ — ஏழாம்பாட்டில், ஜடத்தடைய உனக்குஸேஷமாய், அதுக்குரீயே நிரவாஹகனாயிருத்தி என்னும் இவ்வறிவொன்றுங் கொண்டு யரித்திருக்கிறான், கர்மத்தாலே யிதுவும் பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றேன் என்கிறார்.

[இறந்ததென்றுதொடங்கி] - காலதர்யவர்த்திபடிார்த்தங்களும்நீயிட்டவழக்கு. இங்ஙனையாகையாலே ஸேஷியாயிருக்கிற உனக்கு ஸேஷம் ஸகலபடிார்த்தங்களும். [கறந்தபால் நெய்யென்று மேலுக்கு] - பால்தொடக்கமாக ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமான படிார்த்தங்களை அவனுடைய ஹோக்யதைக்கு ஸத்ருஸமாகச்சொல்லி, அவன்படிக்கு அவையும் பேராடிமையாலே அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். [கறந்தபால்] - கறந்தபோதை ரஸத்தை நினைக்கிறது. [கவையதுபயனே] - ரஸாநுஹவத்தால் வந்த ஸுகம். இங்குப்பேசின ஹோக்யதாப்ரகர்ஷமுண்டாயிருக்க, இவர்க்கு அப்போதே கிடையாமை அதிஸங்காஹேது என்று கருத்து.

ப. — அறந்தாம், ஸர்வப்ரகார ஹோக்யஹுதனான நீ, காலோபாதிசமாயும் தேசோபாதிசமாயுமுள்ள ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் ப்ரகாரமாக உடையையாயிருப்பதி என்கிற இத்தத்த்வஜ்ஞாதத்தையும் ஸங்கிக்கும்படி பண்ணுநின்றது உன்னைக் கிட்டப்பெறுத இழவு என்கிறார்.

கறந்த - கறந்தபோதே, பால் - (ஸ்வாஹிக ரஸத்தையுடைத்தான்) பாலாய், நெய்யே - (அதில் ஸாராம்ஸமான) நெய்யாய், நெய்யின் - நெய்யினுடைய, இன் - இனிய, கவையே - ரஸமாய், (இப்படி லௌகிகஹோக்யமன்றியே, திவ்யஹோக்ய மாம்படி), கடலினுள் - கடலிலேபிறந்த, அமுதமே - அம்ருதமாய், அமுதில் - அந்த அம்ருதத்திலே, பிறந்த - உத்பந்நமாய், இன்கவையே - (லோகோத்தரமான) இனிமையாய், கவையது - அவ்வினிமையால்பிறந்த, பயனே - ப்ரயோஜனமான ஸுகமாய், (இப்படி ப்ராக்ருத ஹோக்யமாமுளவன்றியே, அநந்யப்ரயோஜனர்க்கு அதிஸயித ஹோக்யபூதனும்படி), பின்னை - நப்பின்னைப்பிராட்டி, தோள் - திருத்தோளோடே, மணந்த - ஸம்ஸலேஷித்த, பேராயா - மஹாப்ரஹ்மனான க்ருஷ்ணனே! வினையேன் - உன்னுடைய நிரதிஸயஹோக்யதையை அதுஹிக்கப்பெறுத) பாபத்தையுடைய நான், இறந்ததும் நீயே எதிர்த்ததும்நீயே நிகழ்வது ஒ நீ - பூதஹிஷ்யத்வர்த்தமாந காலோஹலக்ஷித ஸகல

பதார்த்தங்களும் (தனித்தனியே) நீயிட்டவழக்கு; இன்னே - இப்படி, ஆனால் - ஆனபின்பு, அது-தூரஸ்த்தமாயும், இது-ஸந்நிஹிதமாயும், உது - அதுர விப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள தேவோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களும், சிறந்த - விலக்ஷணமான, நின் - உன்னுடைய, தன்மை - ஸ்வரூபங்கள், என்று-என்று, அறிவு - அறிகிற இததத்தவ ஜ்ஞாநம், ஒன்றும் - ஒன்றையுமகப்பட, சங்கிப்பன் - குலையப்புகுகிறதோ என்று ஸங்கியாநிப்பன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரதயாஸேஷமாய், ப்ரகாரியானநீயே அவற்றுக்குநிர்வாஹகனென்னும் அறிவொன்றும்கொண்டு பரித்திருக்கிற நான், என்பாபத்தாலே அதிலும் அதிஸங்கை பண்ணுகின்றேனென்கிறார்.

[இறந்தது இத்யாதி] - காலத்யயத்திலும் வர்த்திக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு. தாந்தாமுள்ள காலத்தில் அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு ஸேஷிகளாயிருப்பாரில் வ்யாவ்ருத்தி. [சிறந்தநினைதன்மை அதவிதுவுதுவென்று] - டி-உரஸ்யமாயும் ஸந்நிஹிதமாயும் அடி-உரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமிருக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸேஷிதவத்தாலே சிறந்திருந்துள்ள உன்னுடையப்ரகாரம். 'இன்னேயானால் - இறந்ததும்நீயே' என்னுதல். 'இன்னேயானால் - சிறந்தநினைதன்மை' என்னுதல் - டி-உரஸ்யமாயும், ஸந்நிஹிதமாயும், அடி-உரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதார்த்தங்கள் உனக்குப்ரகாரமாயற்றால் காலத்யயவர்த்தி ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கென்னுதல், காலத்யயவர்த்தி ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்காகையாலே ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரமென்னுதல். [அறிவொன்றும் ஸங்கிப்பன்] - ஸரீரமதமான டி-ஓவம் ஆத்மாவக்காஹற்போலே, எல்லாருடைய டி-ஓவங்களும் ப்ரகாரியான உன்னதென்னும் ஸம்ஸ்யந்யஜ்ஞாநமொன்றையுமாயிற்று எனக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக நினைத்திருப்பது; அதொன்றிலும் அதிஸங்கை பண்ணுகின்றேன். [வினையேன்] - கலக்கத்தாலே அதிஸங்கைபண்ணுகாட்டில் அவன்ஸ்வரூப மில்லையாகாதிறே; எனக்கு இப்புத்திபிறக்கைக்கடி என்பாபமிதே. கீழில் அதிஸங்கைக்கும் இதுக்கும் நெடுவாசியுண்டு. ஆஸ்ரித பாதந்த்ரெனென்கிற ஸ்வரூபத்திலே அதிஸங்கைபண்ணினால், ஆஸ்ரயணத்திற்குறையாலே அங்கீகரித்திலென்று நினைத்திருக்கலாம்; இதில் அவனுடைய ஸத்வரூபத்திலே அதிஸங்கைபண்ணுகிறதிறே. ஸர்வப்ரகாரியாய்க் கொண்டிறே அவனுடையஸத்தை. ஸ்வவ்யதிரித்தங்கள் ப்ரகாரமாய்க்கொண்டிறே யுண்டாவது? இப்படிஸ்வரூபத்திலே யதிஸங்கை வர்த்திக்கைக்கடியேன்? என்னில், அதிஸங்காஹேது சொல்லுகிறது: [கறந்தபால் இத்யாதி] - வ்யதிசேகத்தில் ஜமத்துஉபஸம்ஹருதமென்று நினைக்கவேண்டுமபடியான உன்மோக்யதாப்ரகர்ஷம் அதிஸங்காஹேது. [கறந்தபால்] - கறந்தபோதே ரஸத்தை நினைக்கிறது; கறவாதபாலில்லையிறே; உபாயிவிஸேஷங்களால் வந்த ரஸவிஸேஷத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [நெய்யே] - அதில் ஸாராம்ஸம். [நெய்யினினைசுவையே] - நெய்யின் இன்சுவையானவனே! மஹத்வத்தைக்கலக்கி அதில் ஸாரமான அம்ருதமானவனே! [அமுதிற்பிறந்த இன்சுவையே] - அந்த அம்ருதத்திற்பிறந்த இனியரஸமானவனே! [சுவையதுபயனே] - ரஸாநுபவத்தால் வந்த ஸுதமானவனே! ஒன்றிலொன்று மேற்பட்ட ரஸங்களைச்சொல்லி, அவைபோராமையாலே தன்னையே சொல்லுகிறது. [பின்னதோள் மணந்தபோராயா] - ஒருமியு-நாநுபவமாயிற்று இவர்க்குஹேக்யம்.

ஸம்ஸாரியை ஆநந்திப்பிக்குமாபோலேயாயிற்று ஆநந்தமயனை அவளுகப்பிப்பது; இரு வருடையவுஞ் சேர்த்தியழகாயிற்று இவர்க்குலோக்யம்.

எடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரதயா ஸேஷமாய், நீ ப்ரகாரியாய், நீயே அவற்றுக்கு நிர்வாஹகனென்னும் அறிவொன்றுங்கொண்டே யரித்திருக்கிற நான் என்பாபத்தாலே அதிலும் அதிசங்கைபண்ணுகின்றே னென்கிறார்.

[இறந்தது இத்யாதி].—“இக்காலத்துக்கு நான் கடவேன், மற்றொருகாலத்துக்கு வேறேசிலர் கடவர்” என்றுதான் உன்னாலே சொல்லலாமோ? லுபிதகாலத்திலுள்ளாரோ லலிஷ்யத்காலத்திலுள்ளாரோ வர்த்தமானகாலத்திலுள்ளாரோ வாசியற எல்லாரும் த்வதநர். “இன்னேயானால் - எங்குவந்துறுகோ” என்று கீழிற்பாட்டோடே அந்வயம். [சிறந்தநின்தன்மை அதுவிதுவுதுவேன்று] - தூரஸ், மாயும், ஸந்நிஹிதமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களும், ஸேஷித்வத்தாலே சிறந்திருந்துள்ள உன்னுடைய ப்ரகாரம். “இன்னேயானால் இறந்ததும்நீயே” என்னுதல், “சிறந்தநின்தன்மை” என்னுதல் - இப்படி காலத்ரயவர்த்தி பதார்த்தங்களும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரமென்னுதல்; தூரஸ்த்தமாயும் ஸந்நிஹிதமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதார்த்தங்கள் உனக்கு ப்ரகாரமாயற்றால் காலத்ரயவர்த்தி பதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கென்னுதல். [என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன்] - தன்னையொழிந்ததுடங்கலும் தனக்கு ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலே, இவற்றுக்கு வந்தது தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருப்பானொருவனென்கிற அறிவாயிற்று, இவர்க்கு ஜீவிக்கைக்குஹேது; அதொன்றிலும் அதிசங்கைபண்ணுகின்ற

ஏழாம்பாட்டு.—இறந்ததும் இத்யாதி. “அதுவிதுவுது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினையேன்” என்கிறவற்றைக்கடாகழித்து அவதாரிகை - ஸகல இத்யாதி. “இறப்பு எதிர்” என்று - காலபரமாகையாலே, “இறந்தது, எதிர்ந்தது” என்றது - தத்தத்கால வர்த்தி பதார்த்தவாசகமாகிறது.

ஏககாலவர்த்திபதார்த்த நிர்வாஹகனென்னுதே, “காலத்ரயவர்த்திபதார்த்தநிர்வாஹகன் நீ” என்றதுக்கு ஊவம் - இக்காலத்துக்கு இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பூதகாலத்தில் இத்யாதி. “இன்னேயானால் -” இப்படியானாலென்றபடி. “இறந்ததும் நீயே” என்றுதொடங்கி, “நிகழ்வதோநீயின்னேயானால் - எங்குவந்துறுகோ” என்று கீழிற்பாட்டோடே அந்வயமானபோது, “அதுவிதுவுது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்” என்று மேலே அந்வயம். “இன்னேயானால்” என்றது - இப்பாட்டுக்குஸேஷமாக யோஜநாத்வயம் அருளிச்செய்கிறார். இன்னேயானால் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, த்ருதீயயோஜநாவிவரணம் - இப்படி காலத்ரய இத்யாதி. இந்தயோஜநையில், “இன்னேயானால்” என்றது - இப்படியாகையாலே என்றபடி. த்விதீயயோஜநாவிவரணம் - தூரஸ்த்தமாயும் இத்யாதி. த்விதீயயோஜநையில், “அதுவிதுவுதுவேன்கிறவை - சிறந்தநின்தன்மை - இன்னேயானால் - இறந்ததும்நீயே எதிர்ந்ததும் நீயே நிகழ்வதோநீயென்கிற - அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினையேன்” என்று அந்வயம். த்ருதீயயோஜநையில், “இறந்ததும்நீயே எதிர்ந்ததும்நீயே நிகழ்வதோநீயின்னேயானால் - அதுவிதுவுது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினையேன்” என்று அந்வயம். “அதுவிதுவுது - சிறந்தநின்தன்மை” என்றது - ‘ஸவ்யம்ஸாரிஸேஷி’ என்றற்போலே; ‘இறந்ததும் நீயே’ இத்யாதி - ‘ததெகாலிலஸவ்யம்’ என்றற்போலேயிருக்கிறது” என்று அருளிச்செய்வார். இவ்வறிவிலே ஸங்கிக்கிறேனென்கைகரு, இத்தைத் தஞ்சமாக நினைக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவற்றுக்குவந்தது இத்யாதி. “வினையேன்” என்றதுக்குக் கீழில் பதத்தோடே ஸங்கதியருளிச்

றேன், அது எனக்குக் கார்யகரமல்லாமையாலே. [வினையேன்]- கலக்கத்தாலே அதி
 ஸங்கைபண்ணுங்காட்டில் அவன்ஸ்வரூப மில்லையாகாதினே: எனக்கு இப்புத்தி பிறக்
 கைக்கடி என்பாபமினே.† “ஸஜெஜஹ் ரமயஸஹ் ஸஹ்யாஸ” (ஸங்கேமத்பாக்யஸங்கஹ்
 யாத்)-கீழிலதிஸங்கைக்கும் இதுக்கும் நேவேசியுண்டே. ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனென்கிற ஸ்வ
 ஹாவத்திலே அதிஸங்கைபண்ணினால் ஆஸ்ரயணத்திற் குறையாலேயென்று நினைத்திருக்
 கலாம்; இதில் அவனுடைய ஸத்ஹாவத்திலேயினே அதிஸங்கை. ப்ரகாரியாய்க் கோண்
 டினே அவனுடைய ஸத்தை; ஸ்வவ்யதிரித்தங்கள் அவனுக்கு ப்ரகாரமாய்க் கோண்டினே
 உண்டாவது? இப்படி ஸ்வரூபத்தில் அதிஸங்கை வர்த்திக்கைக்கு அடியேன்? என்
 னில்; - அதிஸங்காஹேது சொல்லுகிறது: [கறந்தபால் இத்யாதி]-வ்யதிரேகத்தில் ஜகத்து
 உபஸம்ஹ்ருதமென்று நினைக்கவேண்டும்படியான உன்ஹோக்யதாப்ரகர்ஷம் அதிஸங்கா
 ஹேது. [கறந்தபால்] - கறந்தபோதை ரஸத்தை நினைக்கிறது: அல்லது கறவாதபாலில்லே
 யினே: உபாதிவிஸேஷத்தால்வந்த ரஸவிஸேஷத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [நெய்யே] -
 அதில் ஸாராம்ஸம். [நெய்யினிள்கவையே] - நெய்யில் இனியசுவையானவனே! [கடலி
 னுளமுதமே] - மஹத்தத்த்வத்தைக்கலக்கி அதில் ஸாராம்ஸமாக வாங்கின அம்ருதம்
 போலே ஹோக்யனானவனே! [அமுதில்பிறந்த இள்கவையே] - அதில் ரஸாம்ஸத்
 தைச்சொல்லுகிறது. [சுவையதுபயனே] - ரஸாநுலவத்தால்வந்த ஸுவரூபமானவனே!
 ஒன்றிலொன்று மேற்பட்ட ரஸாம்ஸங்களைச்சொல்லி, அதுபோராமையாலே தன்னையே
 சொல்லுகிறது. [பின்னேதோள்மணந்தபேராயா] - ஒருமிதுநாநுலவமாயிற்று இவர்க்கு
 ஹோக்யம். ஸம்ஸாரியை அவன் ஆநந்திப்பிக்குமாபோலேயாயிற்று, ஆநந்தமயனை அவள்
 உகப்பிக்கும்படி. இருவருடைய சேர்த்தியழகாயிற்று இவர்க்கு ஹோக்யம். (எ)

செய்கிறார் - கலக்கத்தாலே இத்யாதி வாக்க்யத்வயத்தாலே. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் -
 ஸஜெஜ இத்யாதி. கீழிலதிஸங்கைக்கும் இதுக்கும் வாசியேதென்ன - கீழில் இத்யாதி. கீழிலதி
 ஸங்கையென்றது - நாலாம்பாட்டிலதிசங்கை. இதுக்கும் - இப்பாட்டி லதிஸங்கைக்கு மென்றபடி.
 ப்ரகாரித்வத்திலேயன்றோ அதிஸங்கை? ஸத்ஹாவத்திலேயோ? என்ன - ப்ரகாரியாய் இத்யாதி.
 ப்ரஸங்காத் ப்ரதிஹேதையையும் காட்டுகிறார் - ஸ்வவ்யதிரித்த இத்யாதி. அந்தஹேதுவேதென்ன -
 வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி. பால்என்னுமல், “கறந்தபால்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜன
 மும், வ்யாவர்த்தயமும் அருளிச்செய்கிறார் - கறந்தபோதை இத்யாதி வாக்க்யத்வயத்தாலே. உபாதி
 விஸேஷமாவது - காய்ச்சுகை முதலானவை. மேலுக்கு அவதாரிகை - ஒன்றிலொன்று இத்யாதி.
 தன்னை - அவன் தன்னை என்றபடி. பேராயா - பெரிய இடையனே! கேவலம் அவனைச்சொல்
 லாதே, “பின்னேதோள்மணந்த” என்றுவிஸேஷித்ததுக்கு ஹவம் - ஒருமிதுந இத்யாதி. “பின்னே
 தோள்மணந்த” என்றத்தால் ஹலிதம் - ஸம்ஸாரியை இத்யாதி. “ஒருமிதுநாநுலவம்” இத்யாதி
 யின் விவரணம் - இருவருடைய இத்யாதி. பேராயா - பெரியோனே என்றமாம். “கறந்தபால்
 நெய்யே” இத்யாதி, “மணந்தபேராயா - இறந்ததும் நீயே” என்றுதொடங்கி, “இன்னையானால் -
 அதுவிதுவுது - சிறந்ததின் தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்” இத்யங்கயே. இது
 மூன்றும் யோஜனையில். “என்றறிவொன்றும்” என்றது - என்கிற ஜ்ஞாநமொன்றையு மென்ற
 படி; என்றறிகிற அறிவொன்றுமென்றுமாம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

8-1-8

மணந்தபேராயா ! மாயத்தால்முழுதும் வல்வினையேனையீர்கின்ற [தாய்! குணங்களையுடையாய்! அகரர்வன்கையர்கூற்றமே! கொடியபுள்ளாய்த் பணங்களாயிரமுடையபைந்நாகப்பள்ளியாய்! புறங்கடற்சேர்ப்பா! வணங்குமாற்றியேன் மனமும்வாசகமும்செய்கையும்யானும்நீதானே.

ஆ.—(மணந்தபேராயா.) - உம்முடையஅபேகிதம் செய்யவேண்டுமாயில் ஓர்ஞ்சலிமாத்ரமாகிலும் பண்ணமாட்டமேரீ? என்னில்;—அதுக்கு உத்தரம் மேலிட்டு, ப்ரவணஸ்வஹாவனாகையாலும், “ஹ்யுடியாந்யாதிநெவஜதஸ்யுமாணவதயா” என்னும் ப்ரக்ரியையாலே முழுதும் வல்வினையேனையிருந்த என்னையுங்கூட ஈராதின்ற ஸௌஸ்ரியாதி கவ்யாணகுணங்களை உடையயாபிருக்கையாலும், ஆபுரிதவிரோதிரஸநாக ஸ்வஹாவனாயிருக்கையாலும், ஆபுரிதருடைய ஆபத்துக்கு உதவவருகைக்கிடான பெரிய திருவடியை திவ்யவாஹநமாக உடையவனாகையாலும், திருநாட்டில்நின்றும் வந்து ஆபுரிதருடைய ஆபத்தைப்போக்கப் பற்றாமை அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து திருவநந்தாழ்வானமேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலும், மத்ஸ்வரூபகரணசேஷ்டிதங்கள் த்வத்ஸங்கல்பாயத்தமாய் த்வதாத்மகமாய் த்வச்சரீரமாகையாலும், என்னால் ஒரு செயலில்லை; ஆதலால், வணங்குமாறு அறியேனென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஏதேனுஞ்செய்தாலும் நீரே யத்தம்பண்ணவேண்டாவோ? என்னில்,—ஆத்மாத்மீயங்களடைய உன்னதாய், எனக்கென்ன ஒருபகரண மில்லாமையாலே என்னால் செய்யலாவதொன்றுமில்லை; ரக்ஷிக்கவல்லேபுமாய் ரக்ஷணஸ்வ ஹவனுமான நீயே வந்து என்னை விஷயிகரித்தருளவேணுமென்கிறார்.

[மணந்த என்றுதொடங்கி] - அத்யலி சிவிக்ஷ்டனாய்க்கொண்டு நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய திருத்தோள்களையணைந்த பேராயனே! ஒன்றொழியாமே எல்லாம் என்னையிருப்படியான குணங்களையுடையவனே! இப்போது காணப்பெருத இன்னப்பாலே, ‘வல்வினையேன்’ என்கிறார். [அகரர்வன்கையர் கூற்றமே] - வன்கையரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவானவனே! [கொடிய புள்ளாய்த்தாய்] - கண்டதிகையிலே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரிய திருவடியைக் கொடியாகவுடையவனே! [பணங்களென்று தொடங்கி] - உன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமான ஆயிரம்மணங்களை யும் கண்வளரப்போரும்படி விஸ்தீர்ணமான உடம்பையுமுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு ரக்ஷயஜ்ந்துக்களுக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே!

ப.—அநந்தரம், ஆபுரிதஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகவும் விரோதிரஸநார்த்தமாகவும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீயிட்ட வழக்காரம்படி என் காணங்களும் காணியான நானும் உனக்கு ப்ரகாரமானின்பு; நான் வணங்குவன் என்றொரு ப்ரகாரம் அறிகிறிலேனென்கிறார்.

மாயத்தால் - ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களாலே, முழுதும் - அலைபதார்த்தங்களை யும், மணந்த - அலிமதையோடே செறிந்து உகப்பிக்கும், பேராயா - பெருமையை

புடைய க்ருஷ்ணனாய், வல்வினையேனை - அப்படி ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெறாத ப்ரபலபாபத்
தையுடையேனான என்னை, ஈர்கின்ற-ஸர்வகாலமும் ஈராநிற்கிற, குணங்களை - (ஸ்ரீலஸை
ஸப் பஸைந்தர்பாதிசுளான) குணங்களை, உடையாய் - (ஸ்வஹ்வமாக) உடையையாய்,
வன்கையசுரர் - (ஆபுதிதவிசோதிசுளான) ப்ரபலஸுரர்க்கு, கூற்றமே - ம்ருத்யுவாய்,
கொடிய - (அவர்கள் கண்டபோதே) முடியும்படியான புள் - பெரியதிருவடிபை உயர்த்
தாய் - (கொடியாக) உடையையாய், (இப்படி ஜகத்சுஷ்ணூர்த்தமாக), ஆயிரம் பணங்கள் -
ஆயிரம் லணங்களை, உடைய - உடையனுமாய், பை - அதிவிஸ்தீர்ணமான, நாகம் -
திருவநந்தாழ்வானாகிற, பள்ளி - படுக்கையை, ஆம் - உடையையாய்க்கொண்டு, பாற்
கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, சேர்ப்பா - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! மருமும் வாசக
மும் செய்கையும் - மனோவாக்காயரூப கரணங்களும், யானும் - (கரணியான) நானும்,
(உனக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு), நீதானே - நீதானேயாம்படியாயிருந்தது; (ஆகையால்),
வணங்கும் - வணங்குகைக்கு, ஆறுஅறியேன் - ஒருகர்த்தாவையும் அறிகிறிலேன், கர
ணங்களையும் அறிகிறிலேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஏதேனுஞ் செய்தாலும் பேறுஉம்மதாய் ஆஸ்ரயிக்
கைக்குக் கரணமும்உண்டானால் நீரே யத்திக்கவேண்டாவோ? என்னில், — ஆத்மாத்
மீயங்களடைய உன்னுடையமானபின்பு என்னால் செய்பலாவதொன்றில்லை; நீயே ரக்ஷிக்க
வேணு மென்கிறார்.

[மணந்தபேராயா மாயத்தால்] - அஹிவேஸத்தாலே நப்பின்னைப்பிராட்டி
தோளேடே ஸம்ஸ்லேஷித்த பேராயனே! நப்பின்னைப் பிராட்டியிற்காட்டில் இடைத்
தனத்தில் க்ருஷ்ணனுக்குஉண்டான ஏற்றம். [வல்வினையேனை முழுதமிழ்கின்ற குணங்
களையுடையாய்] - குணங்களிலே ஒருகுணம் ஆஸ்வாஸேஹதுவாகிறதில்லை. உன்குண
மாகையும் நானாகையுமே ஈருகைக்கு வேண்டுவது. எல்லாமொக்க ஈரும்படியான குணங்
களையுடையவனே! [வல்வினையேன்] - சிலர் குணஜ்ஞாதத்தாலே ஜீனித்திருக்க, அதுவும்
வாயகமாப்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். “ஸஹவொந்யவகஜ்யாணமுணாஃபு
சுஷ்யஸநிதே”. [ஈர்கின்ற] - நலிந்ததாய் விடுகிறதில்லை: அம்புபட்டநோவுக்கு மருந்
திட்டாற்றலாம், குணஜ்ஞாதத்தாலேவந்த நோவுக்குப் பரிஹாரமில்லை. [அசுரர்வன்கை
யர்கூற்றமே] - கண்பாராதே நலியும் அஸுரர்களுக்கு அந்தகனானவனே! அதுகூலரை
குணங்களாலேயழிக்கும்: ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தாலேயழிக்கும். [கொடியபுள்ளுயர்த்
தாய்] - உன்னிலும் கண்டபோதே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரியதிருவடியைத்
கொடியாக உடையவனே! ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கைக்குத் தான் வேண்டா, கொடி
யைக்காணவே முடியும் அத்தனை. [பணங்கள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸித
மான லணங்களையுடையனாய், லபிவததுஹஜநித ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பல
தலையையுடையனாய், தானும்பிராட்டியும் பரிமாறப்புக்கால் விஸ்தீர்ணமாயிருக்கும் உடம்
பையுடையனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகையுடையவனே! [பாற்கடல்
சேர்ப்பா] - இப்படிப்பட்ட திருவநந்தாழ்வானை ஆஸநமாகக்கொண்டு பரமபதத்திலே
யிருக்கையன்றிக்கே, ஆர்த்தசுஷ்ணத்துக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்
தருளுகிறவனே! [வணங்குமாறறியேன்] - பரமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே
வந்து சாய்ந்து என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முற்பாடனாயிருக்கிற உனக்கு நானொரு

கிஞ்சித்காரம் பண்ணினேனாக ஒருவிரகறிகிறிலேன். உமக்கு மனோவாக்காயங்களுண்டு; அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான நீர்உண்டு; வணங்கத்தட்டென்? என்ன, [மன்முமித்யாதி]- அவற்றினுடைய ஸத்ஜாவமே யமையுமோ? அவை ஸ்வாயநமாகவேண்டாவோ? மனோவாக்காயங்களுடைய ஸத்தை நீயிட்டவழக்கன்றோ?

நாடு.— எட்டாம் பாட்டு. ஏதேனும் செய்தாலும் பேறு உம்மதாய் உமக்கு ஆஸ்ரயிக்கைக்குக் கரணங்களுமுண்டானால் நீரே யத்ரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, ஆத்மாத்மீயங்களடைய உன் அதீநமானபின்பு என்னால் செய்யலாவது ஒன்றில்லை, நீயே ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

[மணந்தபேராயா மாயத்தால்]- அவிநிவேஸத்தாலே நப்பின்னைப்பிராட்டி தோ ளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த பேராயனே! நப்பின்னைப்பிராட்டியிற்காட்டில் இடைத்தனத் தில் க்ருஷ்ணனுக்கு உண்டான ஏற்றம். [முழுதும் வல்லினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்] - (முழுதும் - ஈர்கின்ற குணங்கள்) சிலகுணங்கள் ஈரச் சிலகுணங்கள் பாரகமாகையன்றிக்கே, எல்லாம் ஒக்க ஈரும்படியான குணங்களையுடையவனே! உன்குணங்களாகையும் நானாகையுமே நோவுபடுகைக்கு அடி. [வல்லினையேன்]- சிலர் குணஜ்ஞானத்தாலே ஜீவித்திருக்க, அது ஷாபகமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [ஈர்கின்ற] - நலிந்த தாய் விடுகிறதில்லை: அம்புபட்டபுண் மருந்திட்டு ஆற்றலாம், குணத்தால் வந்தநோய்க்குப் பரிஹாரமில்லையே. [அகரவன்சைகயர்கூற்றமே] - முன்கை மிகேக்கான அஸுரர்க்கு அந்தகன் தண்ணீரென்னும்படி கூற்றமானவனே! [கோடியபுள்ளுயர்த்தாய்] - கண்ட போதே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரியதிருவடியைக் கோடியாகவுடையவனே! ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கைக்குத் தான் வேண்டா, கோடியைக்காணவமையும். [பணங்கள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகசிதமான ஷணங்களையுடையனாய், லகவுதநலவ ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பலதலைகளையும் உடையனாய், ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிமார்க்கும் நினைத்தபடி பரிமாறுகைக்கீடான பரப்பையுடையனாயிற்றுத் திருவ நந்தாழ்வா னிருப்பது; அப்படிப்பட்டிருக்கிறவனைப் படுக்கையாக உடையவனே! [பாற் கடற் சேர்ப்பா] - ஆஸரிதர்கூக்குரல் கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்த வனே! [வணங்குமாறு அறியேன்] - பரமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்து என்

எட்டாம்பாட்டு—மணந்த இத்யாதி. “வணங்குமாறறியேன், மனமும் வாசகமும் செய் னையும்பாணும்நீ தானே” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ஏதேனும் இத்யாதி.

“மாயம்” - அவிநிவேஸம். “பேராயா” என்றதுக்கு அர்த்தம் - நப்பின்னை இத்யாதி. “முழுதும் ஈர்கின்ற” என்றதுக்கு ஷாவம் - சிலகுணங்கள் இத்யாதி. “வல்லினையேனையீர்கின்ற குணங்கள்” என்றுகூட்டி ஷாவம் - உன்குணங்களாகையும் இத்யாதி. விஸ்வலேஷவேனையிலே குணங்கள் ஷாபகமாகை ஸஹஜமாயிருக்க, “வல்லினை” என்று நோவுபடுவானென்? என்ன - சிலர் இத்யாதி. குணஜ்ஞானத்தாலேயென்றது - “தவலிஸாஸைஹவொமொணாஃ” என்றத்தைப் பற்ற. வர்த்தமாகார்த்தம் - நலிந்ததாய் இத்யாதி. பரிஹரித்துக்கொன்னவொண்ணாதோ? என்ன - அம்பு இத்யாதி. “வன்சைகயர், வன்சூற்றம்” என்று அந்வயித்து அதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - முன்கை இத்யாதி. புள்ளின்கொடுமைசொல்லி, “உயர்த்தாய்” என்றதுக்கு ஷாவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தை இத் யாதி. “பணங்கள், ஆயாம், பை” என்ற மூன்றுக்கும் அர்த்தம் - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே இத்யாதி. “சேர்ப்பா” - சேர்ந்தவனே. “வணங்குமாறறியேன்” என்று உபாயம் தேடுவதில், வணங்காத்த வெறுமனே இருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - பரமபதத்தை இத்யாதி. “ஆறு” என்றதுக்கு

னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முற்பாடனுயிருக்கிற உனக்கு நான் ஒரு கிஞ்சித்காரம் பண்ணி
 னேனாகைக்கு ஒருவிரகழிகிறிலேன். 'அறியாதோழிகிறதேன்? உமக்கு மனோவாக்காயங்க
 ளுண்டு, சிவற்றுக்கு ஆர்யம் நீருண்டு, வணங்கத்தட்டென்?' என்ன, - [மனமும் இத்
 யாதி] - எனக்காயிருப்பதோடு நெஞ்சம் வாக்கும் சேய்கையும் எனக்காயிருப்பதோடு
 நானும் உண்டாகவேணுமே; எல்லாம் நீயிட்டவழக்காயன்றோ இருக்கிறது. வணங்க
 வேணுமென்னும் நினைவுண்டு, வணங்கும்பரகாரம் அறிகிறிலேன். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு. 8-1-9

யானும்நீதானேயாவதோமெய்யே அருநாகவையும்நீயானால்
 வானுயர்ப்பமெய்திலேன்? மற்றைநரகமேயெய்திலேன்? எனினும்
 யானும்நீதானாய்த்தேள்தோறும்நன்றும் அஞ்சுவன் நரகம்நானடைதல்
 வானுயர்ப்பம்மன்னிவீற்றிருந்தாய்! அருளுநின் தாள்களையெனக்கே.

ஆ.—(யானும்நீதானே.) - உம்முடைய ஸ்வரூபமுட்பட ஸர்வமும் நானே
 யென்னுமிடம் அறிந்திராகில் உமக்கு என்பக்கல் அலப்தாம்முண்டோ? என்னில்,—
 ஸர்வமும் நீயேயாதலால், இவ்விடத்தே யிருந்தத்தோடு திருநாட்டிலிருந்தத்தோடு வாசி
 யில்லை நிரூபிக்கில்; அப்படியேயாகிலும், ஸர்வமும்நீயே யென்னுமிடத்தை அறியச்
 செய்தேயும், திருநாட்டிலே நீயேயாயிருக்குமிருப்பைக் காணாதேயிருக்கும் இவ்விருப்
 பாகிற நரகத்தை மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்; அருளு நின்தாள்களை எனக்கே என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸகலபரிசுர்த்தங்களும் உனக்கு ஸேஷமானபின்பு,
 இந்தஜ்ஞாநத்தோடே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்தத்தோடு திருநாட்டிலே யிருந்தத்தோடு
 வாசியில்லையாகிலும், ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநவிரோயியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்க அஞ்சா
 நின்றேன்; இதுக்கு அதுகூலமான திருநாட்டிலே என்னைக் கொடுபோகவேணு
 மென்கிறார்.

[யானும்நீதானே யாவதோமெய்யே] - நானும் உனக்கே ஸேஷமென்னுமிடம்
 ஸத்யம். [அருநாகவையும்நீ] - மற்றும் ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சேதநாசேதநபரிசுர்த்
 தங்களெல்லாம் உனக்கே ஸேஷம். [ஆனால் என்றதொடங்கி] - 'ஆனபின்பு ஸேஷத்வ
 ஜ்ஞாநத்தோடே திருநாட்டிலேபோய் நிரதியாயாநந்தத்தைப் பெற்றிருந்தத்தோடு
 ஸுவத்துக்கும் ஸேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் எதிர்த்தலையான ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தத்
 தோடு வாசியென்?' என்று இப்பொருளுண்டேயாகிலும். [யானும்நீ என்றதொடங்கி] -
 ஸகலபரிசுர்த்தங்களும் உனக்கு ஸேஷமாகையாலே நானும் உனக்கு ஸேஷமென்று
 உணருந்தோறும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்; இந்தஜ்ஞாநம் பரி
 மாறக்கடவதான திருநாட்டிலே நிரதியாயாநந்தியாய்க் கொண்டு வேறுபட இருந்தருளின
 நீ, அங்கே எனக்கு உன் திருவடிகளைத் தந்தருளவேணும்.

ஸாவம் - வணங்கவேணுமென்னும் இத்யாதி. 'மாயத்தால் - மணந்தபேராயா - வல்வினையேனே -
 முழுதும் - ஈர்கின்ற குணங்களை யுடையாய்' இத்யாப்ய, 'சேர்ப்பா - மனமும் வாசகமும் செய்கை
 யும் யானும்நீதானே - உணங்குமாறறியேன்' இத்யந்வய:.

[யானும் நீதானே] - நானும் "நீ" என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி உனக்கு
பரகாரமாயிருக்கிறவனே! "சூதெதெய்வதும்பு ஹீயாசு", "சூதெதெய்வதும்பு ஹீயாசு"
"சுஹம்ஸிநுராவலம்ஸுராவலம்" [ஆவதோமெய்யே] - உனக்கு பரகாரமாயிருக்கிற
இவ்வர்த்தம் ஸத்தம். [அருநாகவையும் நீ] - ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சேதநாசேதநக்
களுக்கும், என்னோபாதி உன்னோட்டைப் பார்ப்பதென்று. நான் நீயிட்டவழக்காயிருக்
கிறவோபாதி ஸகலபரிார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு. [ஆனால்] - அர்த்தஸித்திதி இது
வானபின்பு. [வானுயிரின்பமெய்தில்என்] - இப்போஷத்வ ஜ்ஞாநத்தோடே திருநாட்டிலே
போய் நிரதிஸயாநந்தத்தைப் பெற்றிருக்கில்என்? [உயிரின்பம்] - நிரதிஸயாநந்தம்.
[மற்றைநாகமே எய்தில்என்] - ஸுவத்துக்கும் போஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் எதிர்த்தலை
பான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கில்என்? போஷவஸ்துவானால் போஷியுடைய எல்லைக்குள்ளே
"அவன்செய்தபடி செய்கிறான்" என்றிருக்கும்தொழிய, அவனை நிர்ஸந்விக்கக் கடவ

எல்லவென்பதோர் அர்த்தமுண்டு; [எனினும்]-இவ்வர்த்தம் இப்படியானாலும். [யானும் நீதானுய்த்தெளிதொறும்] - ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரமானையாலே, நீனும் உனக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரனென்னும் தெளிவுபிறக்கப் பிறக்க. [நன்றும் அஞ்சுவன்றாகம் நானடைதல்] - ஸேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கு விருத்தமான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கில், அகப்பட்ட இந்தஜ்ஞாநத்தையும் இழப்பென்று நான் அஞ்சாநின்றேன். “உம்மோடு மற்றுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களோடு வாசிபற நம்மைக்குறித்து அத்யந்த பரதந்த்ரமானபின்பு பரமபதத்திலிருப்போடு ஸம்ஸாரத்திலிருப்போடு வாசியென்? என்று நீகைவாங்கியிருக்கப் புகுகிறாயோ”? என்று ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை நான் மிகவும் அஞ்சாநின்றேன். “இப்படி யஞ்சுகிறவுமக்கு நாம் செய்யவேண்டுவதென்?” என்ன - [வானுயிரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்] - பரமபதத்திலே நிரதீஸயாநந்தயுக்தனாய்க் கொண்டு உன்னுடைய ஸேஷித்வத்தால் வந்த வேறுபாடெல்லாந்தோற்ற, உனக்கமைந் தாரும் நீயுமாகவிருப்பதோரிருப்பு உண்டு. [அருளு நின்றாள்களையெனக்கே] - அவ் விருப்பிலே என்னைக் கொண்டுபோய், அவர்கள் அறுவிக்கிற உன் திருவடிகளை எனக் குத் தந்தருளவேணும்.

ஈடு - ஒன்பதாம்பாட்டு. “ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு” என்கிற இந்தஜ்ஞாநத்தோடேயிருக்குமிடத்தில் ஸம்ஸாரத்தோடு பரமபதத்தோடு வாசியில்லையே யாகிலும், இந்தஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திலிருக்க அஞ்சாநின்றேன்: இதுக்கு அங்குலமான பரமபதத்திலே என்னைக்கோடுபோகவேண்டுமென்கிறார்.

[யானுநீதானேயாவதோமெய்யே] - நான் “நீ” என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி உனக்குப் பரகாரமாய், நான் ப்ரஹ்மஸப்தவாச்யனும்படியிருக்கிற இவ்வர்த தமோ, அது ஸத்யம். † “சூக்தேதேவது மஹிமயாசு”, ‡ “அஹம் உதாரவம் வஸுமஹி” (ஆத்மேத்யேவது க்ருஹ்ணீயாத், அஹம்மநுரபவம்ஸூர்யஸ்ச) என்றிறே முக்தர் பாஸூரம். [மெய்யே] - அதில் ஸம்ஸாயமில்லை. [அருநாகவையுமீ] - எனக் குப் பொறுக்கவொண்ணாதே கால்வாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான ஸம்ஸாரமும் நீயிட்ட வழக்கு. இது இப்போதுசொல்லுகிறது, நீ நினைத்தவன்று கழித்துத்தரவல்லே யென்கைக்காக. ஆக, நானும் எனக்குவிரோதியான ஸம்ஸாரமும் உனக்கு ப்ரகாரம். [ஆனால்] - அர்த்ததத்த்வம்இதுவானால். [வானுயிரின்பமெய்தில்என்] - ஸேஷத்வஜ்ஞாநத் தோடே திருநாட்டிலேபோய் நிரதீஸயாநந்தத்தைப் பெற்றிருக்கில் என்? [மற்றைநாகமே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—யானும்நீ இத்யாதி. “நன்றும் அஞ்சுவன்றாகம் நான் அடைதல், வானுயிரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்” இத்யாதியைக் கடாகுதித்து அவதாரிகை - ஸகல இத்யாதி. கண்டதெல்லாவற்றிலும் அதிஸங்கைபண்ணுகிறதென்? ஸர்வமும் ப்ரகாரமாக நாம் ப்ரகாரியாக விருக்கிற அறிவுகொண்டு ஆறியிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன-ஸகல இத்யாதி என்று கீழோடே இதுக்குஸங்கதி. “யானும்நீதானே, அருநாகவையுமீ” என்றது - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். தன்னை அவனாகச் சொல்லலாயிருக்குமோ? என்ன - சூக்தேதேவ இத்யாதி. முக்தர்பாகரம் - முக்தப்ராயர் பாகரமென்றபடி. அவதாரணர்த்தம் - அதில் இத்யாதி. நாகவையென்றது - நாகமென்றபடி. ஸம்ஸாரமும் உனக்கு ப்ரகாரமென்றதுக்கு ப்ரயோஜகம் அருளிச்செய்கிறார்-இது இப்போது இத்யாதி. பதத்வயோக்தார்த்தத்தைச் சேர்த்து அருளிச்செய் கிறார் - ஆகநானும் இத்யாதி. “எனினும்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - உடையவன் இத்யாதி வாக்யத்

யெய்தில்என்] - ஸுஷத்துக்கும் ஸோஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் எதிர்த்தட்டான ஸம்ஸாரத் திலே இருக்கில்என்? உடையவன் வைத்தவிடத்திலே கிடக்கும்த்தனையன்றோ என்று ஓரர்த்த தத்த்வமுண்டு; [எனினும்] - இவ்வர்த்தம் இப்படியானாலும். [யானும்நீதானாய்த் தெளிதொறும்] - இஸ்ஸம்ஸாரம் உனக்குப்பற்றி என்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கே, “நான் உனக்கு அத்யந்தஸோஷபூதன்” என்கிறதெளிவு பிறக்கப்பிறக்க. [நன்றும் அஞ்சவன்நரகம் நான் அடைதல்] - ‘ஸோஷத்வஜ்ஞாநமுண்டானபின்பு ஸோஷவஸ்துஸோஷிசெய்தபழிகண்டு அவனெல்லைக்குள்ளே கிடக்குமித்தனையன்றோ? நம்மை நிர்ப்பந்திக்கக்கடவனோ?’ என்றிறே தேவர்க்குநிலைவு! உனக்கு இது நினைவானாலும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை நான் மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்: ஸோஷத்வப்ரதிபத்திக்கு விரோதியாகையாலே. - நீர் அஞ்சங்காட்டில் நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ? என்னில் - [வானுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்த்யாதி] - இதுவேயன்றிக்கே, நித்யவிஹிதயிலே நிரதியாயாந்தயுத்தனாய், உன்னுடைய ஸோஷத்வ வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருப்பதோர் இருப்புண்டு; அவ்விருப்பினே என்னையழைத்து அஸாயா ரணர்பரிமாற்றத்தை எனக்குத் தரவேணும். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

8-1-10

தாள்களையெனக்கேதலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த பேருதவிக்கைகம்மாறு
தோள்களையாரத்தழவி என்னுயிரையறவி'லசெய்தனன்சோதி! [தாய்!
தோள்களாயிரத்தாய்! முடிகளாயிரத்தாய்! துணைமலர்க்கண்களாயிரத்
தாள்களாயிரத்தாய்! பேர்களாயிரத்தாய்! தமிழனென்பெரியவப்பனே!

ஆ.—(தாள்களை.) - ஸம்ஸாரிஉளெல்லாரும் ப்ராக்ருதவிஷயைக யாரக போஷக ஹோக்யராயிருக்கச்செய்தே, என்னை உன் திருவடிகளையே யாரகபோஷக ஹோக்யமாயிருக்கும்படி பண்ணியருளினாய்; இந்த மஹோபகாரமே அமையாதோ? இவ் வுபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாக என்னுடைய ஆத்மாவை உனக்கே அடிமையாகத்தந்தே நென்னும் ப்ரீதியாலே ஸம்ஸாரித்து, தம்முடைய ஆத்மாவை ஆத்மாந்தஸோஷமாகக் கொடுத்து, இந்தமஹோபகாரத்தைப்பண்ணின உன்னை ஒருகால் காணவேணும். காண எளிதோ? என்னில், —காணவேணுமென்று அபேஷித்த ஆஸ்ரிதர்க்காகவன்றோ, நீ அஸங்க்யேய திவ்யரூபங்களையும், அஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும் உடையையா யிருக்கிறது; உன்னையொழிய ஒருஷணமாத்ரமும் செல்லாதிருக்கிற எனக்கும் அரியை யாகலாமோ? பிரானே! என்கிறார்.

வயம். புறம்பென்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கேயென்றது - உன்னையொழிய ஸ்வதந்த்ரமென்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கே, உனக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமாகையாலே என்றபடி. “நீதானாய்த்தெளி தொறும்” என்றது - நீதானாகத் தெளிவுபிறக்கப்பிறக்க என்றபடி. “நான்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸோஷத்வஜ்ஞாநம் இத்யாதி என்னுதல்; “உடையவன்வைத்தவிடத்திலே” இத்யாதிகவ்யவிவ ரணமாதல். இதுவேயன்றிக்கே - இஸ்ஸம்ஸாரமேயன்றிச்சே என்றபடி. ‘யானும்நீதானே’ என்று தொடங்கி, ‘யானும்நீதானாய்த் தெளிதொறும் - நரகம் - அடைதல் - நான் - நன்றும்அஞ்சவன் - வானுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய் - கிந்தாள்களையெனக்கு - அருள்’ இத்யந்வய: (க)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நான் ஆசைப்பட்டபடியே திருவடிகளை எனக்குத் தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்குப் ப்ரத்யுபகாரமாக என்னுத்மாவை உனக்குத்தந்தேனென்கிறார்.

[தாள்களையென்று தொடங்கி] - “நான்பெற்றபடி பேறுபெற்றூரில்லை” என்றும்படி மிகவும் பரிபூர்ண மாம்படி திருவடிகளை எனக்குத்தந்த மஹோபகாரத்துக்குப் ப்ரத்யுபகாரமாக உனக்குத் தரப்புகுகிறதென்று மிகவும் கொண்டாடி என்னுத்மாவை உனக்கே ஸ்வம்மாகத் தந்தேன். [சோதி] - தம்மோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே எம்பெருமானுக்குப்பிறந்த ஒளஜ்ஜ்வல்யம். [தோள்களென்று தொடங்கி] - தம்மைத் தரிப்பிக்கையாலே எம்பெருமானுக்குப்பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப் பேசி உன்படியிருந்தபடியென்? என்றுகொண்டாடுகிறார்: [தமியனேன் பெரியவப்பனே] - உன்னைப்பிரித்து தனிமைப்பட்டு கோவுபடுகிற எனக்கு உன்னைக்காட்டியருளி, உன்னுடைய குணங்களிலே அதிசங்கைபண்ண, அவ்வதிசங்கையைப்போக்கின மஹோபகாரகளை!

ப.—அநந்தரம், ஆசாறுபோபகாரத்துக்குத் தாம்பண்ணின ப்ரத்யுபகாரத்தாலே அத்தலையிற்பிறந்த ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையும் அதிசயிதவை வலத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

(“அருளுகின்றதாள்களை எனக்கே” என்ற ஆசைக்கீடாக), தாள்களை - அத்திருவடிகளை, எனக்கே - எனக்கு அஸாபாரணமாம்படி, (ஸேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியாகவும், ஆஸ்ரயணப்ரதிஸம்பந்தியாகவும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியாகவும்), தலைத்தலை - மேன்மேலான, சிறப்ப - சிறக்கும்படி, தந்த - தந்தருளின, பேருதவி - மஹோபகாரத்துக்கு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரமாக, (அமுர்த்தமான), என் - என், உயிரை - ஆத்மவஸ்துவை, (உபகாரஸ்ம்ருதியிலுண்டான ஹர்ஷாதிசயத்தாலே), தோள்களை - தோள்கள், ஆர - நிரம்பும்படி, தழுவி - (முர்த்தவஸ்துவை) ஆலிங்கனம்பண்ணுமாபோலே அத்யாதாம்பண்ணி, (இஷ்டவிநியோகாரஹமாம்படி, உபகாரப்ரத்யுபகாரங்களிலுண்டான கரணிகரயஸமாதியாலே), அறவிலை - அறவிலை, செய்தனன் - செய்துத்தந்தேன்: சோதி - (“அதுவுமற்றாங்கவன்தன்னது” என்று மீளாதே உபகாரஸ்ம்ருதியிலுண்டான கலக்கத்தாலே பண்ணின ஸமர்ப்பணத்தை, ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, உன்னது பெற்றுயாயிராதே பெறுப்பேறுபெற்றுயான) ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையவனே! தோள்கள் ஆயிரத்தாய் - (இந்த வடிவிலொளியளவன்றிக்கே, வஹுமுகமாகத் தழைத்த “ஆயிரந்தோளால்” என்கிறபடியே (உபகாரமான திருத்தோள்கள் ஆயிரத்தையுமுடையாய், முடிகள் ஆயிரத்தாய்- (“ஸஹஸ்ரஸீஷா” என்கிறபடியே) திருமுடிகள் ஆயிரத்தையுமுடையாய், துணை மலர் கண்கள் ஆயிரத்தாய் - (“ஸஹஸ்ராக்ஷ” என்கிறபடியே) இணையான மலர்போன்ற திருக்கண்கள் ஆயிரத்தையுமுடையாய், தாள்கள் ஆயிரத்தாய் - (“ஸஹஸ்ரவாக்ஷ” என்கிறபடியே) திருவடிகள் ஆயிரத்தையுமுடையாய், பேர்கள் ஆயிரத்தாய்- (“நாஸஹஸ்ரவாக்ஷ” என்கிறபடியே) திருநாமங்கள் ஆயிரத்தையுமுடையாய், தமியனேன் - (அறிவையும் ஸங்கிக்கும்படி தனிமைப்பட்ட) எனக்கு, பெரிய அப்பனே - உன்பெருமைக்கீடாக உபகரித்தஸ்வாமியானவனே! இப்படி ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையும் வைவலத்தையுமுடையவனே! எனக்கு மஹோபகாரகளுய் என்றமாம். ‘என்னுயிரை அறவிலைசெய்தனன்’ என்று அவ்வயம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் அபேஷித்தபடியே திருவடிகளைத்தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை உனக்குத்தந்தே நென்கிறார். இப்போது திருவடிகளைக்கொடுக்கையாவது - ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாதபடியையும், தன்னையொழிபச் செல்லாதபடியையும் தமக்குப்பிறப்பித்த உபாயை ப்ரகாஸிப்பிக்கை.

[தாள்களையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்ப] - உன்திருவடிகளைப்பற்றினூரில், 'நான்பெற்றபேறு பெற்றூரில்லை' என்னும்படிபைக்கொண்ட. "இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்" என்று - பரமஸாரதிகள், முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்க, என்னைக்கொண்டு வாகிகமான அடிமையைக்கொண்ட. [தலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த] - மிகச் சிறக்கும்படி தந்த; பூர்ணமாம்படிதந்த என்னை. [பேருதவி] - கொள்கின்ற எந்தரத்திலன்றிக்கே, தந்தரத்திலே தருகை. [கைம்மாறு] - ப்ரத்யுபகாரமாக. [தோள்களையாரத்தமுனி] - உனக்குத்தரப்புகிற வஸ்துவென்று மிகவும் கொண்டாடி. உபகாரஸ்மருதியிலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே, அமுர்த்தமான ஆத்மவஸ்து ஸாவயவம்போலே அணைக்கலாம்படி தடித்தது. [†என்னுயிரை] - விலகாணமான ஆத்மாவை. [அறவிலைசெய்தனன்] - இஷ்டவிசிபோமார்ஹமாம்படி யறவிலைசெய்து தந்தேன். தாம் முன்பு "மனமும் வாசகமும் செய்கையும் யானும் நீதானே" என்று சொன்ன வார்த்தையை மறந்து உபகாரஸ்மருதியாலேவந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரமித்துச்சொல்லுகிறார். [சோதி] - இவர்பண்ணின ஆத்மஸமர்ப்பணத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த ஓளஜ்ஜவல்யம். இவர் தம்மதல்லாததொன்றை ஹர்ஷத்தாலே கலங்கிக்கொடுத்தார்; அவன் தன்னதல்லாததொன்றைப் பெற்றானாய் அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாகாநின்றான். * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற இவர் கலங்கச்சொல்லவேணுமோ? * மயர்வறமதிநல மருளினவன்தான் கலங்காநின்றான். முன்பு இழவாலே கூப்பிட்டவர், தரித்து ப்ரத்யுபகாரத்திலே [தோள்களென்று தொடங்கி]. இழிந்தபடியைக்கண்டு, அத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த பெளஷ்கல்யத்தைப் பேசுகிறார்:— உபகாரஸ்மருதியில் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே, அமுர்த்தமான ஆத்மவஸ்து அணைக்கலாம்படி தடித்தாற்போலே, * ஸுஹேதகா-புபமானவடிவும் ஸாதஸாவமாயிற்று. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனானவன் ஒருஸம்ஸாரியைலலித்து ஹ்ருஷ்டனானென்கிற இதுகடுமோ வென்னில்? - ஸார்வஜனமனை கூத்தரியனுக்கு உபர்த்தி உண்டென்ன அலிமதையான மஹிஷிபக்கவிலே சாபஸமின்றிக்கே யொழியுமோ? அவாப்தஸமஸ்த காமத்வமும் ப்ரமாணஸித்தமாய், ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமும் ப்ரமாணப்ரஸித்தமானால் அப்படியேகொள்ளுமித்தனையன்றோ? எனக்கு ஹர்ஷத்தைத் தானே பிறப்பித்து, அந்தஹர்ஷத்தைக் கண்டு அத்தாலே தான் இப்படி விஸ்த்ருதனாவதே! என்று கொண்டாடுகிறார். [தமியனேன்] - அவன்ஸ்வருபத்திலும் ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்திலும் அதிஸங்கைபண்ணின போதை வெறுமையைநினைத்துச் சொல்லுகிறார். [பெரியவப்பனே] - அவ்வதிஸங்கைகளையும்போக்கி இவ்வளவு புருநிறுத்தின மஹோபகாரகனே!

† இருபத்தி நாலாயிரத்தில் 'இன்னுயிரை' என்று பாடமாகில் அர்த்தத்துக்குச் சேரும்.

சுடு.—பத்தாம்பாட்டு. தாம் மனோரதித்தபடியே திருவடிகளைத் தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்குப் பரத்யுபகாரமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை உனக்குத்தந்தே என்கிறார். இப்போது திருவடிகளைக் கொடுக்கையாவது - ஸம்ஸாரத்தோடுபோருந்தாதபடியையும் தன்னையொழியச்செல்லாதபடியையும் தமக்குப்பிறப்பித்த ஈசையைப் பரகாணிப்பிக்கை.

[தாள்களையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த] - “பலரடியார்முன்பருளிய” என்கிறபடியே-ஸ்ரீவால்மீகிலுவான், முதலாழ்வார்கள்தொடக்கமானார் உண்டாயிருக்க, என்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி, மிகச்சிறக்கும்படி தந்த: பூர்ணமாகத் தந்த என்கை. [பேருதவி] - கொள்ளுகிற எந்தரத்திலன்றிக்கே, தந்தரத்திலே தருகை. [கைம்மாறு] - பரத்யுபகாரமாக. [தோள்களையாரத்தழவி] - ஒருவனுக்குஒருவன் கந்ய கையையணைத்துக் கொடுத்துப்போலே, இங்கும்அணைத்துக்கொடுக்கலாம்படி அமுர்த்த மாண ஆத்மவஸ்து தாளுந்தோளுமாய்ப்பணைத்ததாயிற்று உபகாரச்மருதியாலே, “என தாலியாவியும் நீ” “எனதாலியார்? யான் ஆர்?”, “மனமும்வாசகமும்செய்கையும் யானும்நீ தானே” என்பதானவற்றை மறந்தார் ஹர்ஷத்தாலே. [என்னுயிரையறவிலேசெய்தனன்] - என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை தேவர்க்கு அந்நியார்ஹமாய்ப்படி அறவிலே செய்துத்தேன். [சோதி]-இவர் தம்மதல்லாததொன்றைத் தம்மதாகப் பரித்துக் கொடுத்தாற்போலே, அவ னும் தன்னதல்லாததொன்றைப் பெற்றுற்போலே பரித்து உஜ்ஜ்வலனாகாசின்ருன்: “விஜ்ஜா” (விஜ்வர:) என்னும்படி யிராசின்ருன். [தோள்கள்இத்யாதி] - முன்புஇழ வாலே கூப்பிட்டவர் தரித்துப் பரத்யுபகாரத்திலே இழிந்தபடியைக்கண்டு, அத்தாலே அவ னுக்குப் பிறந்த பேளக்ஷல்யத்தைப் பேசுகிறார். உபகாரச்மருதியாலே இவருடைய ஆத்மவஸ்து தாளுந்தோளுமாய்த் தளிர்ந்தாற்போலே, வஸுதேவகுருபமானவடிவும் சாத ஸாகமாயிற்று. ஒருஸம்ஸாரியை லலித்து அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான இவன் இப்படி ஹ்ருஷ்டனானென்கிறஇது கூடுமோ? என்னில், ஸார்வலோபமனான க்ஷத்ரியனுக்க ஒருயர்த்தியுண்டென்னு, அவிமதைமான் மஹிஷிபக்கலிலே சாபலமின்றிக்கே ஒழியுமோ? அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும் ப்ரமாணஸித்தமாய், ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமும் ப்ரமாணப்ர ஸித்தமானால் அப்படியேகொள்ளுமத்தனையன்றோ? எனக்கு ஹர்ஷத்தைப்பிறப்பித்து,

பத்தாம்பாட்டு.—தாள்களை இத்யாதி. “பேருதவிக் கைம்மாறு” என்றுதொடங்கி, “அற விலேசெய்தனன்” என்னுமனவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தாம் மனோரதித்த இத்யாதி. ஆனால், தாள்களைத் தந்தானோ? என்ன - இப்போது இத்யாதி.

“தலைத்தலை”-மிகவும், “சிறப்ப”-ஸ்ரீலாக்ஷமாக. “எனக்கே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - பலரடியார் இத்யாதி. மலிதம் - பூர்ணமாக இத்யாதி. உபகாரத்துக்கு மஹத்வம் ஏது? என்ன - கொள்ளுகிற இத்யாதி. நிரவயவமான உயிருக்குத் தோள்களுண்டோ? என்ன - ஒருவனுக்கு இத் யாதி. ஆத்மாவாகிற பெண்ணின்தோளை ஆரத்தழவி என்றபடி. ஆத்மஸமர்ப்பணம், கீழ் அத்யந்த பாதந்த்ரமாகச்சேரவுக்திகளோடு விரோதியாதோ? என்ன - எனதாவ் இத்யாதி. உஜ்ஜ்வலனான துக்குப் ப்ரமாணம் - விஜ்ஜா: இத்யாதி. “தோள்களாயிரத்தாய்” என்றுதொடங்கி வர்ணிக்கிறதுக்கு லாவம் - முன்பு இழுவாலே இத்யாதி. “அறவிலேசெய்தனன்” அறவிலேசெய்து தந்தேனென்ற படி. விக்ரஹம் ஸதைகருபமாயிருக்க, அநேகாவயவங்களாகப் பணைக்கக்கூடுமோ? என்ன - உபகா ர்ஸ்மருதியாலே இத்யாதி. புத்தியேயன்றிக்கே ப்ரமாணகதியாலும் கூடுமென்கிறார் - அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வமும் இத்யாதி. ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமும் ப்ரமாணப்ரஸித்தமானாலென்றது - “நத தொவிஜாமாஹுதே” இத்யாதி ப்ரமாணங்களைப்பற்ற. “தோள்களாயிரத்தாய்” இத்யாதி ஸம்

† இங்கே அந்வயிக்கவில்லை: சொன்ன என்று இருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

அந்தஹர்ஷத்தைக்கண்டு அத்தாலே தான் இப்படி விஸ்த்ருதனாவதே! என்று கொண்டாடுகிறார். [தமியனேன்] - இவன்ஸ்வரூபத்திலும் ஆபுதிபாரதந்த்ரயத்திலும் அதிசங்கைப் பண்ணினபோதை வேறுமையை நினைத்துச்சொல்லுகிறார். [பெரியவப்பனை] - பண்ணினவுபகாரம், ஓர் அளவுபட்டிருந்ததில்லையே! என்பக்கலிலே ஒருநன்மையுண்டாய்ச் செய்தாயல்லையே, ப்ராப்தியாலே செய்தாயத்தனையே. (க0)

பதினொராம் பாட்டு. 8-1-11

பெரியவப்பனைப் பிரமனப்பனை உருத்திரனப்பனை முனிவர்க்கு
உரியவப்பனை அமரரப்பனை உலகுக்கோர் தனியப்பன்தன்னை
பெரியவண்குருகூர்வண்சடகோபன் பேணின ஆயிரத்துள்ளும் [கே.
உரியசொல்மாலையிவையுப் பத்து இவற்றால் உய்யலாந்தொண்டிர்! நங்கட்

ஆ.—(பெரியவப்பனை) - ப்ராஹ்மாத்மிஸகலஸூரகணங்களுக்கும், ஸர்வலோகத்துக்கும் ஈஸ்வரனாயிருந்த நீயே உன்திருவடிகளைத் தந்தருளவேணும் என்று ஆசைப்பட்டோ, “ஸுஜெஷ்டா மயஸுஜக்ஷயாஸி” என்று பிராட்டிசொன்னாற்போலே சொன்ன உரியசொல்மாலையான இத்திருவாய்மொழியை வல்லார்க்கு எம்பெருமானைப்பெறலாம்; நான் பட்டபாடு படவேண்டா. நீர் இப்பாடு படுவானென்? என்னில்,—இக்கண்ணிலே இப்போதே காணவேணுமென்று படுகிறேன்; எம்பெருமானைப் பெறுதொழுகிறேனென்று படுகிறேனல்லே நென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தத்தையெல்லாம் ஸங்கரஹேண சொல்லி, இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு எம்பெருமானைப்பெற்று உய்யலா மென்கிறார்.

[பிரமனென்று தொடங்கி] - ப்ராஹ்மேஸ்வரநாதிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனானவனை. முனிவர்க்குரிய அப்பனாகையாவது - கேவலம் ப்ராஹ்மஸாவணியேயானவர்களுக்குத் தன்னோடுண்டான அனுமை சொல்லுகிறது. உலகுக்கோர் தனியப்பன்தன்னையென்கிறது - ப்ராஹ்ம லோகத்துக்கெல்லாம் தனியே நிர்வாஹகனானவனை. [பேணினவாயிரம்] - எம்பெருமானைத் தாம் ஆசைப்பட்ட படியைச் சொன்ன ஆயிரம். [உரியசொல்] - உமவத்குணங்களுக்கு நேரே ப்ரதிபாதகமாகை.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழி ஆத்மோஜ்ஜ்வலதேஹது என்று வலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

புத்திகளுக்கு ஹவம்-எனக்குஹர்ஷத்தை இத்யாதி. இப்போது ஹர்ஷமாயிருக்க, “தமியனேன்” என்கிறதென்? என்ன - இவன் ஸ்வரூபத்திலும் இத்யாதி. “அப்பன்” என்றதுக்கு - உபகாரகன் என்றருளிச்செய்து, ஸ்வாமியென்று அர்த்தாந்தரம் - என்பக்கலிலே இத்யாதி. ‘சோதி, தோள்களாயிரத்தாய்’ என்றுதொடங்கி, ‘பெரியவப்பனை - தான்களையெனக்கே தலைத்தலை’ என்று தொடங்கி, அறவிலேசெய்தனன்’ இத்யந்வயம்.

பெரியவப்பனை - ஸர்வாயிகஸ்வாமியாய், பிரமன் - (ஸகலஸ்ரத்தாவான) ப்ரஹ்மவுக்கு, அப்பனை - உத்பாதகனாய், (அப்படியே), உருத்திரன் - (ஸம்ஹாரகர்த்தாவான) ருத்ரனுக்கும், அப்பனை - உத்பாதகனாய், முனிவர்க்கு - (ஜ்ஞாநாயிகரான ஸநகாதி) முநிகளுக்கு, உரிபஅப்பனை - அஸாயாரண ஸோஷியாய், அமரர் - (அஃரிஷ்டரான) தேவர்களுக்கு, அப்பனை - உத்பாதகனாய், (இப்படி), உலகுக்கு - ஸகலலோகத்துக்கும், ஓர் - அத்விதீயனான, தனிஅப்பனத்தன்னை - ப்ரதாந நாயகனானவனை, பெரிய - பெரிய, வண் - ஸம்பத்தையுடைத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகராய், வண் - (ப்ரபந்தநிர்மாணமுகத்தாலே) மஹோஹாரான, சட்கோபன் - ஆழ்வார், பேணின - (அத்யந்தாநிநிவேஸம்பண்ணி) ஆதரித்துச்சொன்ன, ஆயிரத்துள்ளும் - ஆயிரத்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், (ஐகவதஹோக்யதாஹி குணப்ரதிபாதநத்தில்), உரிய - உரிய, சொல்மாலை - ஸப்தஸந்தர்ப்பத்தை யுடைத்தாயிருக்கும், இவைபத்தும் - இவைபத்தும்: இவற்றால் - இவற்றாலே, தொண்டர் - (இதரன்ஷபங்களிலே சபலராய்த்) தொண்டராய்த் திரிகிறவர்களே! நங்கட்கு - (அநாதிகாலம் அந்யபரமான) நமக்கு, உய்யலாம் - உஜ்ஜீவிக்கலாம். இது - எழுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தத்தை ஸங்கரஹேணசொல்லி, இத்தையப்யஸிப்பார்க்கு ஸர்வரணைலலிதது உஜ்ஜீவிக்கலாமென்கிறார்.

[பெரியவப்பனை] - உஹயவிக்ஷிபுதிக்கும் நிர்வாஹகனானவனை. [பிரமனப்பனை] - உத்பாதிபுஸாவநேஸ்வரனுக்கு ஜநகனானவனை. [உருத்திரனப்பனை] - அவனுக்குப் புத்ரனாய், அவன்தன்னளவிலும் மிகைத்துத்திரிகிற ருத்ரனுக்கு உத்பாதகனானவனை: 'கஜதிஸஹஸேநாதி'. [முனிவர்க்குரியவப்பனை] - முனிவரென்கிறது - ஸநகாதி களை அவர்களுக்குக் கேவலம் ப்ரஹ்மஹாவநேயயாயிருக்கலால் உரியவென்று - அனுமை சொல்லுகிறது. [அமரரப்பனை] - தேவர்களுக்கு உத்பாதகனானவனை: [உலகுக்கோர் தனியப்பனத்தன்னை] - இப்படி பிரித்துச்சொல்லுகிறதென்? ஸகலலோகங்களுக்கும் ஏகநிர்வாஹகனானவனை. இப்போது இவைசொல்லுகிறதென்? என்னில்,-- நியியெடுத்தவன் "இன்னதுகண்டேன்; இன்னதுகண்டேன்" என்னுமாபோலே, ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் அதிசங்கைபண்ணினபோது இழந்தாராயிருந்தவற்றை லலிக்கையாலே, இவற்றைப் பிரித்துப் பேசுகிறார். முனிவர்க்குரியஅப்பனை யென்கிறது - ஆஸ்ரிதஹ்யதையைச் சொல்லுகிறது. [பெரியவன்குருகூர்] - ரக்ஷணம் தாழ்த்தவாமே அதிசங்கைபண்ணுகையுமா, உபகாசம்நுதியாலே ஹ்ருஷ்டராகையுமாகிற இவையுண்டாகக்கடி, அவ்வூரில் பிறப்பென்கை. [வண்சட்கோபன்] - மாநஸாது ஹவமாத்ரமேயாய்விடாதே, ப்ரவநயீகரித்த ஹ்ரஹர்யம். [பேணினவாயிரத்துள்ளும் உரியசொல்மாலை இவைபத்து] - அவனைத் தாம் ஆசைப்பட்டபடியைச் சொன்ன இப்பத்து. [உரியசொல்மாலை] - "யதெதாவாவொநிவதபுநே" என்று மீளுகையன்றிக்கே, ஐஹவதகுணங்களுக்கு நேரே வாசகமாகை. [இவற்றால் உய்யலாந்தொண்டர் நங்கட்கே] - அநாதிகாலம் ஹவத் விமுஹராய், விஷயாந்தரப்ரவணராய், "சுஸுநேவ" என்கிறபடியே அஸத்ஸமராயிருக்கிற நமக்கு, "ஸுநேவ" என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்கலாம்.

நடு:—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸங்கர ஹேணசொல்லி, இத்தை அப்யஸிப்பார்க்கு ஸர்வேஸ்வரனை லலித்து உஜ்ஜீவிக்கலா மென்கிறார்.

[பெரியவப்பனை] - உலயவிலுத்தியுத்தனை. [பிரமனப்பனை] - சதுர்த்தபு புலநேஸ்வரனான ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகனானவனை. [உருத்திரனப்பனை] - அவன் புத்ரனான ருத்ரனுக்கும் நிர்வாஹகனானவனை. “முனிவர்க்குரிய வப்பனை” - யென்கிற து, ஸங்காதிகளுக்கு ப்ரஹ்மலாவநையேயாகையாலே: உரியவென்று *அணுமைசொல்லுகிற து. [அமரரப்பனை] - தேவர்களுக்கு உத்பாதகனானவனை. [உலகுக்கோர்தனியப்பன தன்னை] - இப்படிப் பிரித்துச்சொல்லுகிறதென்? ஸகலலோகங்களுக்கும் ஏகநிர்வாஹகனான வனை. § “ஹுதாநாஹ்யொவ்யயபிதா” (பூதாநாம்யொவ்யயபிதா) என்றிறேயிருப் பது. இப்போது இவை சொல்லுகிறதென்? என்னில், நிதியேத்தவன் “இன்னதுகண் டேன், இன்னதுகண்டேன்” என்னுமாபோலே, ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் அதிசங்கை பண்ணினபொது இழந்தாராயிருந்தவற்றை லலிக்கையாலே இவற்றைப்பிரித்துச்சொல்லுகி றார். முனிவர்க்குரிய அப்பனையென்று - ஆபுதிதலவ்யதையைச் சொல்லுகிறது. [பெரிய வண்குருகூர்] - ரக்ஷகன் தாழ்த்தவாறே அதிசங்கைபண்ணுகையும், உபகாரஸம்ருதி யாலே ஹ்ருஷ்டராகையுமாகிற இவற்றுக்கடி, அவ்வூரில் பிறப்பென்கை. [வண்சட கோபன்] - மாநஸாநுஹவமாத்ரமாய்விடாதே, ப்ரபந்தீகரித்த ஓளடார்யம். [பேணிநவா யிரத்துள்ளும் உரியசொல்மாலையிலையும்பத்து] - அவனைத் தாம் ஆசைப்பட்டபடியைச் சொன்ன பத்து. [உரியசொன்மலை] - † “யதொவாஹொநிவரூஹே” (யதொவா சோநிவர்த்தந்தே) என்று மீளுகையன்றிக்கே, ஹகவத்துணங்களுக்கு நேரேவாசகமாகை. [இவற்றாலுய்யலாந் தொண்டர்நங்கட்கே] - அநாதிகாலம் ஹகவத்விமுகராய், விஷயாந் தரப்ரவணராய், ‡ “ஹவஹேவ” (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே அஸத்ஸமராயிருக்கிற நமக்கு, ‡ “ஹவஹேவ” (ஸந்தமேநம்) என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்கலாம். (கக)

நிமமம்.—பெரிய இத்யாதி. “இவற்றாலுய்யலாம்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதா ரிகை - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தமாவது - ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யமும், ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்து ப்ரகாரித்வமும்.

“பெரியவப்பனை” என்றதுக்கு - பரமஸேஷியென்று அர்த்தமாகையாலே, அத்தால் லலித்த அர்த்தம் - உபயவிபூதியுத்தனை என்று. “உரியவப்பனை” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஸங்காதிகளுக்கு இத்யாதி. ப்ரஹ்மஹாவனை - ப்ரஹ்மைகத்யாநத்தைபுடையாகை. தனி - அஸஹாயனென்றபடி. “ஏகநிர்வாஹகன்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணமாதல், “அப்பன்” என்றதுக்கு ஜககனாக அர்த்தாந்தரமாதல் - ஹுதாநாஹ இத்யாதி. இப்போது இவை என் றது - “பெரியவப்பன்” என்றுதொடங்கிச் சொன்னவற்றை. ஸ்வரூபத்தில் அதிசங்கைதீர்ந்த மைக்குப் பதங்கள் ஸ்புடமாய், ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்தில் அதிசங்கைதீர்ந்தமைக்கு பதம்அஸ்புடமா யிருக்கையாலே, அது இன்னதென்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - முனிவர்க்குரிய இத்யாதி. திருநகரியில் ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறதற்கு ஹாவம் - ரக்ஷகன் இத்யாதி. *வண்மையேதென்ன - மாநஸாநுஹவம் இத்யாதி. பேணிந - ஆசைப்பட்ட. உரிய - தகுதியாக. ‘பெரிய வண்குருகூர் வண்சடகோபன் - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு - பெரியவப்பனை’ என்றுதொடங்கி, ‘உலகுக் கோர் தனியப்பன்தன்னை - முனிவர்க்குரியவப்பனை - பேணிந - இவையும்பத்து - உரியசொன் மலை - இந்தப் பத்துப்பாட்டும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸத்ருஸமான ஸந்தர்ப்பத்தை யுடைத் தாகை யாலே, ‘தொண்டர், நங்கட்கு - இவற்றாலுய்யலாம்’ என்றவ்யம். (கக)

* அணுமை - சமீபம். § பூமஹாபாரதம், ஸஹஸ்ரகாமாத்யாயம். † தை-ஆ-க. ‡ தை-ஆ-க.

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — சூரேயுஷ்டேஸ்யஸதகஸ்யபெயஷ்ட
விஜிபூபூபுவிஷதிராபுரிதவாரதஞ்ஞாஸவெபூரஸவிஸாதிதவாராபுரி
ஸஸ்யுததவாநரவவிவொயிதஸா ||

தரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்தாவளி. — ஸூரேயுஷ்டேஸ்யஸதகஸ்யபெயஷ்ட
விஜிபூபூபுவிஷதிராபுரிதவாரதஞ்ஞாஸவெபூரஸவிஸாதிதவாராபுரி
ஸஸ்யுததவாநரவவிவொயிதஸா ||

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

தேவனுறைபதியிற்சேரப்பெறுமையால்
மேவுமடியார்வசனாமைந்நிலையும்—யாவையுந்தா
னாநிலையுஞ்சங்கித்தவைதெளிந்தமாறன்பால்
மாநிலத்தீர்! நங்கள்மனம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சேயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி - நங்கள் - ப்ரவேசுங்கள்.

ஆ.—(நங்கள் வரிவளை.)—இந்தவ்யஸநம் முதகி எம்பெருமானோடேகலந்து
பிரிந்த பிராட்டியாய், காணவேணுமென்று கூப்பிடுகிறார். ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை ஸர்
வேஸ்வரனும், “உன்னுடைய கடாசுலக்ஷ்யமாகப் பெறுவதுகாண், என்று ஆசைப்பட
வேண்டும்படியான வடிவையுடைய நீ, ஆசைப்படுகைக்குடாயிருப்பதொரு விஷயமுண்
டே? நீயாசைப்பட்ட விஷயமேது?” என்றும், “உனக்குச்செல்லுகிற அவஸாதமேது?”
என்றும் இவளுடைய தோழிமார் கேட்க;

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், ஸம்ஸாரத்தீதாடு பொருந்தாதபடி தன்
பக்கவிலே மிகவும் ஆலிமுக்யத்தைப் பிறப்பித்தபடியை யதுஸந்யித்து யரித்த ஆழ்
வார், “இவ்வவஸாதித்திலும் அவன் வந்து விஷயிகரியாதொழிகைக்குக் காரணம் ஸம்ஸா
ரத்தில் ஸங்கம் நிஸ்பேஷமாகப் போகாமை” என்றுபார்த்து, “நாம் அறியாமே எம்
பெருமானறிய ஏதேனும் ஸம்ஸாரத்திற் பற்றுண்டாகிலும் அத்தைவிடவேணும்” என்
றத்யவலித்து, அதில் தாம் நசையற்றபடியை அந்யாபேஷத்தாலே பேசுகிறார். எம்
பெருமானோடே விஸ்வேஷித்து மிகவும் நோவுபடுகிற ஸொருபிராட்டி, “அவனைப்
பெறுமைக்குக் காரணம், தோழிமார்தொடக்கமான பரிகாங்களிலுண்டான ஸங்கலேஸ
மாகவேணும்” என்றுபார்த்து அவற்றில் நசையறவிட்டு அவனைக் காணப்பெறுமை
யாலே மிகவும் தளர்ந்திருக்கிற இவனைக்கண்டு இவளுடைய தோழிமாரும் தாய்மாரும்
மிகவும் விஷண்ணைகளாய், “உனக்கோடுகிற வ்யஸநம் என்?” என்றுகேட்க, “என்னு
டையடிஸை பேசநிலமன்று; நீங்கள் என்னையலைத்து உங்களுக்கு ஒருப்யோஜநமில்லை”

என்றுசொல்லி, குலத்திலும், பந்தூக்கள்பக்கவிலும், ஸ்வரூபத்திலும், தன்னுடைய அலிமாநாதிகளிலும், மற்றும் தன்னுடைய பரிகரங்களிலும் உண்டான நசையற்றேன்; அதுக்கடியாக, அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையுமானேன் என்று அவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்: இவள்தானே எம்பெருமானே அலிஸரித்து அபேகிதம்பெறுதே நோவுடடுகிறான் ஒருத்தி.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், தம்முடைய ஆகாங்காநுரூபமாக அகவாயிலே அவன்வந்து முகங்காட்டினபடியை அநுஸந்தித்தவர், அவனுடைய பூர்த்தியைக் கண்டு ஸாஹ்யஸம்ஸ்கேஷம்பண்ண அலிசிவேஸரித்து அதித்வரிதசித்தராய், ப்ராப்ய ஹுதனான ஸர்வானுடைய அபிகம்யத்வஸூசகமானஸௌஸ்ப்யாதி குணவத்தையையும், அதுஹாவ்யாகாரத்தையும், ஆகர்ஷகமான ஆலிநூப்யத்தையும், அசிஷ்டசிஸாகமான பரிகரவத்தையையும், அபரிச்சேத்யமான ஒளஜ்வல்பாதிஸயத்தையும், அதிஸாரிதஜ்ஞாநர்க்கும் அவமந்துமஸக்பதையையும், அலிசிவேஸஜகமான ஆகாவிஸேஷங்களையும், அந்பஸக்தவிஷயத்தில் அஸுலஹதையையும், அந்யார்ஹத்வாபாதகத்வத்தையும், சித்தாபஹாரியான திவ்யவிக்ரஹோச்ச்ராயத்தையும் அநுஸந்தித்து, எவம்ஹுதனான ஸர்வேஸ்வரனை அநுஹிக்குமிடத்து இவ்வுருகுண்டான அநுஹத்தில் ஸங்கம்அற்றாலல் லது ஸித்தியாதென்று அறுதியிட்டு த்வரையாலே ஆர்த்தரான தம்முடைய ஆர்த்தியை ஆற்றுகைக்காக நிஷேதேதாந்முகரான ஸுஹ்ருத்ப்ரப்ருதிகளைக்குறித்துத் தம்முடைய நிஸ்ஸங்கதையை வெளிரிட்டப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஸர்வானைப்பிரிந்த நாயகியானவள், தன்னுடைய அலிஸரீணாக்வேர்கத்தாலே தோழிமார் தாய்மாரோடு தான் வளர்த்த கிளி பூவை மயில்குயில்களோடு வாசியற ஸர்வர்பக்கவிலும் ஸங்கமற்று, தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வாதி குணங்களையும் அநாதரித்து அவன்வடிவழிகலே அபஹ்ருதசித்தையான ஆகாரத்தைப் பேசின பாசுரத்தாலே அநுனிச்செய்கிறார்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழி ப்ராபகப்ரபாநம்; இது ப்ராப்யப்ரபாநமாயி நக்சிறது. கீழே, அவன்குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிஸங்கைபண்ணித் தெளிந்து, “வணங்குமாறறியேன்” என்று தத்தலையில் ஸாயநபேகாபதையைத் தவிர்த்து, “யானுர்நீதானையாவதோ மெய்பே” என்று அவன்பக்கல் ந்யஸ்தஹதையைச்சொல்லி, இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக “அவனை ப்ராபகம்” என னுமிடத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். அவனை ப்ராபகனென்னுமிடத்தில் பேற்றுக்கு விளம்ப ஹேதுவில்லையாயிருக்க, “அவன்வந்து முகங்காட்டாதொழிகைக்குக் காரணம் அவனறிய ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கம் நிர்ஸேஷமாகப்போகாமை” என்றுபார்த்து, நாம்அறியாமே அவனறிய ஏதேனும் ஸம்ஸாரத்தில் பற்றுண்டாகிலும் அத்தைவிடவேணும்” என்று அத்யவனித்து, ஸம்ஸாரத்தில் தாம் நசையற்றபடியை யந்யாபேஷத்தாலே யநுனிச்செய்கிறார். எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி அவன்தானேவரக் கண்டிருக்கும்தொழிய, தன்னுற்றையையாலே “தலைமகனிருந்த தோத்தேறப் போமித்தனை” என்று அலிஸாரிகையாய்ப் புறப்பட்டுப் போகப்புக, தோழிமார் தொடக்கமான பந்தூக்கள், “அவன் தானேவரக்கண்டிருக்கும்தொழிய நீபுறப்பட்டுப் போகை போராது” என்று ஹிதஞ்சொல்லி நிஷேயிக்க, “நமக்கு இவர்கள்பக்கலுண்டானபற்றாலே நம்பக்கலிலே அவன் நெகிழ்ந்திருக்கிறானாவேணும்” என்று நினைத்து, தனக்குத் தோழிமார்பக்கவிலும், தாய்மார்பக்கவிலும், மற்றும்முள்ள பந்தூக்கள் பக்கவிலும்,

குலத்திலும், ஸ்வஸரீரத்திலும், ஸ்தரீத்வமர்யாதையிலும் ஸங்கமற்றபடியைத் தோழி மார்க்கறிவிக்கிற பாசுரத்தாலே, தமக்கு ப்ராப்யவிரோதிகளில் ருசிபற்றிருக்கிற படியை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அறிவிக்கிறார்.

எடு.—கீழில்திருவாய்மொழி ப்ராபகப்ரதானம்; இது ப்ராப்யப்ரதானமாயிருக்கிறது. கீழே அவன்குணங்கள்வும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கபண்ணித் தெளிந்து, “வணங்குமாறியேன்” என்று தந்திலையில் ஸாதநயோக்யதையைத் தவிர்த்து, “யானும் நீ தானேயாவதோமெய்யே” என்று அவன்பக்கல் ந்யஸ்தஸூரதையைச் சொல்லி, இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக “அவனேப்ராபகன்” என்னுமிடத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். அவனே ப்ராபகனுமிடத்தில் பேற்றுக்கு விளம்பஹேதுவில்லையாயிருக்க, அவன்வந்து முகங்காட்டாதோழிகைக்கு ஹேது உண்டாகவேண்டுமென்று பார்த்தார்; அதில் அவன்பக்கல் பார்க்கலாவதோன்றில்லை, இதுக்கடி நம்பக்கலிலேயாகவேண்டும்; “**ஐஹேவ ஷுஷூத க்ஷிணி ந ஹ ஷுஷி ந ஸம்ஸயஃ**” (மமைவதுஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந்மஹதஸ்திநஸம்ஸயம்) ரா-ஸு.உ.அ.ச.அ.உ. என்றுளிறேபிராட்டி. இவரும் அப்படியே, “**நேநோஸ் மஸரீத்துக் கண்டதேல்லாவற்றிலும் ருசிபண்ணிப் போந்தோம்; நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையும் நமக்கு இப்போதுள்ள அளவையும் ஸர்வஜ்ஞானவன் அறியாமையில்லை; நாம் அறியாதிருக்க, அவனறிய அவன்பக்கல் ருசியிலே நமக்குக்குறையுண்டாகவேண்டும்**” என்றுபார்த்து, “அது உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம்: புறம்புண்டானவற்றில் ருசியில்லையென்னுமிடத்தை அவன்திருவுள்ளத்திலே படுத்துவோம்” என்றுபார்த்து, ப்ராப்யவிரோதிகளிலும், ப்ராபகவிரோதிகளிலும் தமக்கு ருசியில்லாமையை அந்யாபதேஸத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேஸ்வரனோடு கலந்து பிரிந்தா ளொருபிராட்டி, அவன்தானே வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அபிஸாரிகையாய் அவனிருந்த தேசத்தேறப் போவதாக ஒருப்பட, இத்தையநுஸந்தித்த தோழிமார் தோடக்கமானார், “உனக்கு இது ஆகாதுகாண்” என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, அவர்களைச்சுறித்து, தோழிமார் தோடக்கமானவர்களிலும் மற்றுமுள்ளவர்களிலும் நசையில்லாமையை அவர்களுக்கு அறிவிக்கிற பாசுரத்தாலே தமக்கு நசையில்லாமையை அவன்திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறார்.

தங்கள்வரிவளை ப்ரவேஸே: கீழில் திருவாய்மொழிக்கும் இத்திருவாய்மொழிக்கும் மலிதமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - கீழில் இத்யாதி வாச்யத்வயத்தாலே. ப்ராபகப்ரதானமானபடி எங்ஙனே? என்ன - கீழே அவன் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - அவனே இத்யாதி. “**நம்பக்கலிலேயாகவேண்டும்**” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - **ஐஹேவ** இத்யாதி. “**ஐஹேவ ஷுஷூத க்ஷிணி ந ஹ ஷுஷி ந ஸம்ஸயஃ**” **உத்யாதி லீதா. “கிணிஷு”** என்றது - அநிர்வாச்யமென்றபடி. ப்ராப்யவிரோதி-கிளிமுதலானவை. ப்ராபகவிரோதி- தாயார்முதலானார். ப்ராபகவிரோதிகளில் நசையற்றபடியைச் சொல்லுகை இத்திருவாய்மொழிக்கு அகபேக்ஷிதம்; ஸ்ரீகோசாத் தரங்களிலுமில்லை. மாதாபிதாக்களுக்கு ப்ராபகவிரோதித்வம் தச்சுஸ்ருஷணதிகளாலே சிலவொலங்களுண்டு என்று ஸாஸ்த்ரம்சொல்லுகையாலே. அந்யாபதேஸப்ரகாரத்தை விஸ்தரிக்கிறார் - ஸர்வேஸ்வரனோடு இத்யாதி. “**காஞாயி புநீது யாயா திலுஷே தம் ஸாவிஸாரிகா.**”

முதற் பாட்டு.

8-2-1

நங்கள்வரிவளையாங்காளோ! நம்முடையேதலர்முன்புகாணி, நங்
கட் தயானொன்றுரைக்கும்மாற்றம் கோக்குகின்றே னெங்குங்காணமாட்
டேன், சங்கஞ்சரிந்தனசாயிழந்தேன் தடமுலைபொன்னிறமாய்த்தளர்க்
தேன், வெங்கண்பறவையின்பாகனெங்கோன் வெங்கடவாணனவேண்
டிச்சென்றே.

ஆ. - (நங்கள் வரிவளை) - உவவாதார்முன்பு என்னுடைய அவஸாடித்தை
வ்யஞ்சிப்பிக்கையிலுள்ள லஜ்ஜையாலும், அவஸாடித்தான் நிரவ்யுதமாயிருக்கையாலே
அதுக்கு வாசகமாயிருப்பதொரு ஸப்தம் காணாமையாலும் என்னுடைய அவஸாடித்தை
உங்களுக்குச் சொல்லமாட்டுகிறேன். இப்படி அவஸாடித் வருகைக்கு ஆசைப்பட்ட
தென்? என்னில், - தீக்ஷண நிரீக்ஷண நிரீக்ஷண ப்ரகிபக்ஷண பெரியதிருவடியை
வாஹநமாகவுடைய திருவேங்கடமுடையாண ஆசைப்பட்டு "சங்கம்சரிந்தன சாயிழந்
தேன் தடமுலை பொன்னிறமாய்த் தளர்ந்தேன்" என்கிறார்.

ஒ. - முதற்பாட்டில், எம்பெருமானை யாசைப்பட்டு அவன் உகந்தருளின
விடங்களிலேசென்றும் அபேஷிதம் பெருமையாலே மிகவும் அவஸைநயாயிருக்கிற
இப்பிராட்டியை, தோழிமாரானவர்கள், "உவவாதாரெதிரன்றோ லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது?
எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ? உனக்கோடுகிற உபாசையச்சொல்லு" என்ன, 'அவர்க
ளெதிர லஜ்ஜித்துச்சொல்லாதே உங்களுக்குச் சொல்லலாம் வார்த்தை பார்த்தவிடத்தி
லொன்றுங் காண்கிறிலேன்' என்கிறார்.

[வரிவளை ஆயங்கள்] - தோழிமார். [ஏதலர்] - ஸத்ருக்கள். [சங்கஞ்சரிந்
தனவென்று மேலுக்கு] - ப்ரகிபக்ஷண ஆயங்கமான த்ருஷ்டியையுடைய பெரிய
திருவடியாலே ஏறியருளினவந்து என்னை யடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையாணக்
காணவாசைப்பட்டு அவனிநந்தவிடத்திலே போய் அபேஷிதம்பெருமை மிகவும் நோவு
பட்டு வளைகள்மூன்றன்: ஒன்றியிழந்தேன்: பூர்ணமான முலைகளும் விரஹவ்யஸாதத்தாலே
விவர்ணமாய் நானுந் தளர்ந்தேன். வ்யஸநம் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டா: என்
வடிவிலே தெரியுமென்று கருத்து. "கரு - மிர: சு - மிரகமுடிபு:" என்றற்போலே,
அநவாப்தியாலே 'வெங்கட்பறவை' என்கிறாள் காணும்.

ப. - முதற்பாட்டில், ஸர்வஸுலஹண திருவேங்கடமுடையாண அபிரி
வேஸித்து என் ஆபாணஸோகையோடு ஆவிரூபத்தோடு வாசிபற இழந்தேனென்று
தோழிமார்க்கு அறிவிக்கிறார்.

வரி - வரியையுடைத்தான, வளை - வளையையுடையராயிருக்கிற, நங்கள் - நம்
முடைய, ஆயங்காளோ - ஆயங்காள்! (நம்முடைய ஸமரணஸுகதுக்கைகளான உங்களைப்
போலன்றியே), ஏதலர் - (ஹிதவசநம்பண்ணி மீட்கத்தேடுகிறவர்களாகையாலே சாத்வ
கோடியிலே நிற்கிறதாயார்) அவலார்: முன்பு - முன்பு, காணி - (சொல்ல)காணி, நங்
கட்கு - (அக்தரங்கைகளான) உங்களுக்கு, யான் உரைக்கும் - யான்சொல்லவது,
ஒன்று-ஒரு, மாற்றம் - வார்த்தையானது, கோக்குகின்றேன் - பாராதின்றேன்: எங்கும் -

எல்லாவழியாலும், (இந்தவிதாரதேஹதவைப் பாசாமிட்டுச்சொல்லும்படி), காண மாட்டேன் - காணமாட்டுகிறிலேன்; (ஆதலால், என்னிகாரங்கொண்டு அறியுமித்தனை; அதாவது), வெம் - (ஆழ்ந்தவிதாரதிகளை யழியச்செய்யும்) வெவ்விய, கண் - பார்வை யுடைய, பதவையின் - பெரியதிருவடிபை நடத்தும், பாகன் - கிர்வாஹகனாய், (அந்த வாஹாதிஷ்ட்டாநத்தைக்காட்டி), எம் - என்னையடிமைகொண்ட, கோன் - ஸ்வாமிபாய், (அதுகவிக்கைக்கிடாக), வேங்கடம் - திருமலையிலே, வாணனை - ஸாலஹனுய்வந்துகிற் கிற இவனை, வேண்டி - (இவ்வாகாரங்களுடியாக) அழிவிவேசரித்து, சென்று - நடந்து, சங்கம் - (என்னுடைய) சங்குவனைகளானவை, சரிந்தன - சரிந்துகழன்றன; சாய் - (ஸ்வாஹாவிதமான) வடிவிலொளியும், இழந்தேன் - இழந்தேன்; தடம் - பெரிப, முலை - முலைகள், பொன்னிறமாய் - (பசப்பாலே) பொன்னிறமாய், தளர்ந்தேன் - ஸியில ஸாரீகாரபானேன். கிர்த்தேதாஷ்ப்ரமாணாருடனாய், கிருபாயிகஸம்பந்தபுத்தனாய், கிரவயிக ஸௌஸ்பவியிஷ்டனானவனென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், தோழிமாரானவர்கள், “உகவாதாரெகிரன்றோ லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது? எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ? உனக்கு ஒடுகிற உபாயைச் சொல்லு” என்ன, “பிறர்க்குலஜ்ஜித்து உங்களுக்குச்சொல்லலாம் வார்த்தை பார்த்த விடத்துஒன்றும் காண்கிறிலேன்” என்கிறாள்.

[நங்கன்வரிவளை] - முன்பு உங்களைளாடு என்னோடு வாசிபற எல்லார்க்குமுண் டான வளை. “உனகாஷ்ப்ரமாணாருடனாய்” என்று ஸாலஹனுய்வந்துகிற் சொல்லிப்போந்த நீங்கள், அதுஷ்ட்டாநத்திலே வந்தவாறே லேஷிப்பதே! இப்போது அதுஷ்ட்டாநத்தில் லேஷிமென்? என்னில்; நான் சங்கஞ்சரிந்தேன்: நீங்கள் வளை கழலாதிருந்திகோள். [வரிவளை] - வரிபையுடைத்தான வளையென்கை. இவன்கையில் வளைதொங்காதிருக்க, அவர்கள் வளையுரிப்பார்களோ? என்னில்,— பிராட்டியைப் பிரிந்தவிடத்தில் பெருமானிற்காட்டில் தம்முடைய காவற்சோர்வாலே வந்ததென்று வ்யஸாமிஷ்ட்டிதிருக்கச் செய்தேயும் பெருமாஸ்தளருவ ரென்று தம்முடைய தளர்த்தி தோற்றாதபடி இளையபெருமாள் தரித்திருக்குமாபோலே, இவளையுரிப்பிக் கைக்காக வளையுரிப்பார்கள். [ஆயங்காளோ] - தோழிமாளிலும் தாமுண்டாயிருக்க, இதிலெல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆயங்கள்-தோழி ளர். [ஓ] - விஷாடாதி ஸபஸாகசம். அவர்களை ஸம்ஸேஸித்து வார்த்தை சொல்லுவதற்குமுன்னே விஷண் னைபாகிறாள். இவ்விஷாடதேஹதவைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்தாலும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? உனக்கோடுகிற உபாயைச்சொல்லாய்! என்ன, [நம்முடைய இத் பாதி] - தோழிமார் ஹிதஞ்சொல்லி இப்போது மீட்கப்பார்க்கிறார்களாகிலும், பேறம் இழவும் விழுக்காட்டி லொத்திருக்கைபா?ல-நம்முடையேதலர் என்கிறாள். ஏதலர் - ஸத்ருக்கள். இவளுக்கு ஸத்ருக்களில்லையிறே; ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்புகிற தாய்மாரா விற்கு ஸத்ருக்கள். [ஏதலர் முன்புநாணி] - ஸத்ருக்கள்முன்பு லஜ்ஜித்து. [துட கட்டு] - தோழிமாரான உங்களுக்கு, நானொருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்று ஆராய்ந்து பாராநின்றேன். [எங்கும் காணமாட்டேன்] - இதுக்கொரு பாசாமிட்டுச் சொல்லவேணுமென்று பார்த்தவிடத்து ஒருபடியாலும் கடிமையாகிறிலேன். மாட்டே னென்கிறதென்? சிலர்க்குமறைத்து ஆப்தர்க்குச் சொல்லத்தட்டென்? என்ன, [சங்கஞ் சரிந்தன] - இத்தை பார்க்கு மறைத்து ஆர்க்கு வெளியிடுவேன்? [சங்கஞ்சரிந்தன] -

“ஐமடிவாழிதழ” என்னுற்போலே பிசுக்கிறதாயிற்று. அதாவது - இவன் கையும் விரியுமா யிராதவன் து நாயகனுனாகுமாட்டான்: இருவருமான சேர்த்தியினேயுண்டாகட்டவ உபயிசு-உதியுமழியும்; இவன் கையும் விரியுமாயிருக்க நாயகனுனாகும்: இருவருமான சேர்த்தியினே உபயிசு-உதியும் உஜ்ஜிவிக்கும். [சாயிழந்தேன்] - அவனோடுகொண்டு பெற்றதாய் அவன்வருமானவும் பரிக்கைக்குக் கைம்முதலான எழிலியும்இழந்தேன். [தட முலைஇத்யாதி] - அவன்வந்தாலும் பாயோஜனமில்லாதபடி அவன் கைம்முதலும் அழிந் தது. [தடமுலை] - ஹே, கத்தாவால் உண்டதுக்கவொண்ணாத பரப்பையுடைத்தாகை. [பொன்னிறமாய்] - விவர்ணமாய்; ஸ-தேசத்தாம் மணலிடாய்ப் போமாபோலே. [தளர்ந் தேன்] - இழந்தவை வந்தாலும் தொங்குகைக்கு ஆராயவில்லை. [வெங்கட்பறவை பித் யாதி] - இழந்த இழவுக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. [வெங்கட்பறவை] - வெங்கிய கண்ணையுடைய பெரியதிருவடி வருமிடத்தில் பரபலப்பதிவப்பகங்களைப் போக்கிக் கொடுவதெல்லென்னென்றுதல்: ஸம்பந்தமெல்லையில் கண்ணந்துக் கொடுபோமவ என்ன னுதல். “கரு - ஓரஃ கு - ஓரஃ ஓரஃ” [பறவையின் பாகனென்கோன்] - பெரிய திருவடிமுதுகிலிருப்பைக் காட்டியாயிற்று என்னை பகப்பாற்றையாக்கிற்று. [வேங்கட வானனை] - பாம்பதத்திலிருப்பை யாசைப்பட்டேனல்லைன்; நமக்குக் காட்டிதருகைக்கு வரின்ற விடத்திலே. [வேண்டிச் சென்றே] - கம்மையாசைப்பட்டு நிற்கிறவனைக் காண ஆசைப்பட்டுச் சென்று. அவன்தான் வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அவனிருந்த தேசத்தளவும் சென்று, அபேஷிதம்பெருமைபாலே சங்கஞ் சரிந்தன. [சென்று] - பால் சென்றுற்போலேசென்று என்றுமாம்.

சுரு. - முதற்பாட்டு. தோழிமாரானவர்கள், “உகவாதார் எதிரன்றோ லஜ்ஜிக்கவேண்வேறு? எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ? உனக்கோகேற ஈசையையச்சொல்லு” என்ன, பிறர்க்குமறைத்து உங்களுக்குச் சொல்லலாம்வார்த்தை பார்த்தவிடத்து ஒன்றுங் காண்கிறிலே என்ன்கிறாள்.

[நங்கள்வரிவளை] - முன்பு உங்களோடு என்னோடு வாசியற எல்லார்க்குமுண்டான வளை. † “வனகஃ - ஃவஃ - வஃ - வஃ” (ஏகத்துஃகம் - கஞ்சகோ) என்று ஸுஃகத்துஃகங்களொன்றாகச் சொல்லிப்போந்த நீங்கள் அநுஷ்ட்டாகத்திலே வந்தவாறே வேலிப்பதே! இப்போது அநுஷ்ட்டாகத்தில் பேதமென்? என்னில், - கையிலேகண்டி லோமோ? நான் சங்கையற்றிருந்தேன், நீங்கள் சங்கையுடையிகோளாயிருத்திகோள். [வரிவளை] - வரிமையுடைய வளையென்னுதல், ஈர்மாயமான வளையென்னுதல். இவளை யரிப்பிக்கைக்காக அவர்களும் வருந்தி யரித்திருப்பார்களிறே. பிராட்டியைப் பிரித்தவிடத்

முதற்பாட்டு. - நங்கள் இத்யாதி. “கம்முடையேதலர்” என்றுதொடங்கி, “காணமாட் டேன்” என்னுமனவும் கடாகழித்து அவதாரிகை - தோழிமார் இத்யாதி.

“நங்கள்” என்றத்தை வரிவளைக்கு விசேஷணமாக்கி, விஸ்வேஷதசையிலே வரி வளையென்கையென்ன - முன்பு உங்களோடு இத்யாதி. “நங்கள்” என்று - ஆத்மவிஷயஹ்வசந மாய், “வரிவளையையுடைய நங்களாயங்கானோ” என்று - தோழிமார்க்கு விசேஷணமாக்கி, அர்த் தாந்தாம் - வனகஃ - ஃவஃ இத்யாதி. ரஸோத்தியாகக் கீழ்வாக்யவிவரணம் - நான்சங்கையற்று இத்யாதி. கங்கு - வளையென்று ஸ்வணாவார்த்தம்; சங்கையென்று - ய¹ வகி. இவன்கையில் வளை தொங்காதிருக்க அவர்கள் யரித்திருக்கை ஸ்வேஹத்துக்குக் கொத்தையன்றோ? என்ன - இவளை யரிப்பிக்கைக்காக இத்யாதி. இதுக்கு தருஷ்டாந்தம் - பிராட்டியை இத்யாதி. காவற்சொர்வு -

தில் பெருமானிற்சாட்டிதும் “தம்முடையகாவற்சோர்வார்வே வந்தது” என்று தளர்த்தி இரட்டித்திருக்கச்செய்தேயும், பெருமாள் தளருவதென்று தம்முடைய தளர்த்திதோற்றாத படி துணிய்பெருமாள் தரித்திருந்தாற்போலே, இவர்களும் ஸ்ரீத்திருப்பர்கள் வகையை. [சூயங்காளோ] - தோழிமாரிலும் தாமுண்டாவிருக்க, இப்போது எல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறார்கள். [சூயங்காளி] - தோழிமார்! [ஓ]-விஷதாதிசய ஸஞ்சகம். அவர்களை ஸம் போதித்துவைத்து வார்த்தைதொல்லுவதுக்குமுன்னே விண்ணகையாகிறாள். இவ்விஷாத ஹேதுவைப்புற புள்ளார்க்கு மறைததாயாகிலும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? உனக்கு ஒகேதசையையச் சொல்லாயென்ன, [நம்முடை இதயாதி] - தோழிமார் இப்போது ஹிதஞ்சொல்லிமீட்கப் பாராநின்றார்களாகிலும், பெறுமிடத்தல் விழுக்காட்டில் ஒத்திருக்கையாலே ‘நம்முடை ஏதலர்’ என்கிறாள். ஏதலர் - ஸத்ருக்கள். இவளுக்குச் சில ஸத்ருக்களில்லை; ஹிதஞ்சொல்லிமீட்கப் பார்க்கிற தாய்மாரிறே ஸத்ருக்கள். [ஏதலர்முன்புநின்றாள்] - ஸத்ருக்கள்முன்பு லஜ்ஜித்தது. [நங்கடகு] - தோழிமாரான உங்களுக்கு. [யான்இதயாதி] - நான் ஒருவார்த்தைதொல்லவேண்டுமென்று ஆராய்ந்து பாராநின்றேன். [எங்குங்காணாமாட்டேன்] - இதுக்கு ஒருபாகமீட்டுச்சொல்லவேண்டுமென்று பார்த்தவிடத்து ஒருபடியாவும் கடிமையாகறலேன். மாட்டே னென்கிறதென்? சிலர்க்கு மறைத்து ஆப்தர்க்குச்சொல்லத்தட்டேன்? என்ன, - [சங்கம்சரிந்தன] - நான்இத்தையர்க்குமறைத்து ஆர்க்குவெளியவேது? “ஐயுநிதழ” (ஐகதஸ்தமிதம்) என்றற போலேகாணும் இருக்கிறது. இவளைக்கிடையாதபோது நாயகனில்லை; நாயகனில்லாத போது உலையலிவாதியுமில்லை. அதாவது - இவள் கையும்வளையுமாயிராதவன்று நாயகன் உளனாகமாட்டான்; இருவருமானசேர்த்தியிலே உண்டாகக்கடவ உலையலிவாதியும் அழியும். [சாயிழந்தேன்] - அவனோடேகலந்துபெற்றதாய் அவன் வருமளவும் ஸர்க்கைக்குக் கைம்முதலான எழிலையுமிழந்தேன். [தடமுலைஇதயாதி] - அவன்வந்தாலும் ப்ரயோஜனமில்லாதபடி அவன்கைம்முதலும் அழிந்தது. [தடமுலை] - ஹோக்தாவாலுண்டாகக்கவண்ணாத பரப்பையுடைய முலை. [பொன்னிறமாய்] - விவரணமாய். ஸஞ்சகத்தாம் மணலிடாய்ப் போமாபோலே. [தளர்ந்தேன்] - இழந்தவைவந்தாலும் தொங்கு கைக்கு ஆஸ்ரயமில்லை. [வேங்கட்பறவையின் பாகனெங்கோன்இதயாதி] - இழந்த இழவுக்கு ஹேது சொல்வகிறது. [வேங்கட்பறவை] - வெவ்விதகண்ணையுடைய பெரியதிருவடி. வருமிடத்தில் ப்ரதபந்தகங்களையும் போக்கிக்கோவேரு மென்னுதல். ஸம்ஸலேஷ

ரகாச்சயிதி. ஸ்ரீஹுவசநார்த்தம் - தோழிமாரிலும் இதயாதி. விஷதாதிசயமேதென்ன - அவர்களை இதயாதி. என்னுடையேதலர் என்னுதே, மீட்கப்பார்க்கிற தோழிமாரையுங்கூட்டி “நம்முடையேதலர்” என்கிறதென்? என்ன - தோழிமார் இப்போது இதயாதி. இப்போது “ஏதலர்” என்கிறது ஆகா? என்ன - இவளுக்குச்சில இதயாதி. “மாட்டேன்” என்றதற்கு அர்த்தம் - இதுக்கொருபாகம் இதயாதி. கழன்றன என்னுதே, “சரிந்தன” என்றதற்கு ஹாவம் - ஐயுநிதழ இதயாதி. அஸ்தமிதமானபடி எப்படி? என்ன - இவளைக்கிடையாதபோது இதயாதி வாக்யத்வயம். உத்தார்த்தவிவரணம் - அதாவது இதயாதி வாக்யத்வயமும். “சாய்” என்றது - ஸமுதாயஸோனம். போச்சதென்னுதே, “இழந்தேன்” என்றதற்கு ஹாவம் - அவனோடே இதயாதி. “தடமுலை” என்றவாணித்து, “பொன்னிறமாய்” என்றதற்கு ஹாவம் - அவன்வந்தாலும் இதயாதி. “தடம்” என்றதற்கு அர்த்தம் - ஹோக்தாவால் இதயாதி. “தடமுலை” என்ற - முலையினுடைய ஹோக்யதைவைச்சொல்லி, பொன்னிறமாச்சதென்றதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸஞ்சகத்த

தசையிலே பிரித்துக்கொடுப்போமென்னுதல்; + “ஊக்ரு உரஃக்ரு உரஹுரஃயஃ” (அக்ருஃ க்ருஹ்ருதயஃ.) [பறவையின்பாகனெங்கோன்] - பெரியதிருவடிமுதுகி லிருப்பைக்காட்டி யாயிற்று, என்னை அந்நாயர்ஹையாக்கிற்று. [வேங்கடவாணனை] - பரமபதத்திலிருப்பை ஆசைப்பட்டேனல்லேன்: நமக்குக் காட்சிதருகைக்கு வரநின்றவிடத்தே. [வேண்டிச் சென்றே] - நம்மைவேண்டிவந்தவனை நாம் வேண்டிச்சென்று: நாம்ஆசைப்பட்டேச்சென்று என்றபடி. அவன்தான் வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அவனிருந்ததேசத்தளவும் சென்று அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே, சங்கஞ் சரிந்தன. [சென்று]-பால் சென்றாற்போலே சென்று அற்றென்றுமாம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு. 8-2-2

வேண்டிச்சென்றோன்றுபெறுகிற்பாரில் என்னுடைத்தோழியர்நங் கட்கேலும், ஈண்டிதுரைக்கும்படியைஅந்தோ! காண்கன்றிலேனிடராட்டி யென்னான், காண்தகுதாமரைக்கண்ணன்கள்வன் விண்ணவர்கோன் நங்கள்கோனக்கண்டால், ஈண்டியசங்கும்நிறைவுங்கொள்வான்எத்தனை காலம்இளைக்கின்றேனே!

ஆ.—(வேண்டிச்சென்று) - நீஆசைப்பட்ட விஷயம் திருவேங்கடமுடையானாகில் அது யுத்தம். உனக்குங்கட ஸ்ப்ருஹணீயனானவனாகிலும், நீயாசைப்பட்டால் கிடையாததுண்டோ? என்னில்,—ஆசைப்பட்டபொருள் பெறுவாரெல்லாரிலும் தலையாழிடுக்கச்செய்தேயும், ஆசைப்பட்டுப்பெறுதே நம்புகிறவ்யஸநம் வாசாமமோ சாமாகையாலே வ்யஸநப்படுமத்தனையல்லது உங்களுக்குச் சொல்லுகைக்கு ஒருசொல்லு சொல்லக் காண்கிறிலேன். அவனை ஆசைப்பட்டால் உத்தராக்ஷணம் பெறுதொழியில் தளர்ந்துகொண்டு நிற்குமித்தனையோ வென்னில்; - ஸடாதுஹ-ஓயமாநயானாலும் அபூர்வ டீர்ஸாநீயமாய், புண்டரீகசீளாமலாயதமான திருக்கண்களையுமுடையனாய் தத்ஸைநந்தரய பரிமுஷித ஸகலஜந மகோநயநனாய், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து, என்னை அடிமைகொண்ட பரமஸீலனாயிருந்த அவனை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே, என்னுடைய வலயாதிஹ-ஓஷணங்களையும், ஆத்மகுணங்களையும் இழந்து, அவைகொள்கைக்கு நான்வருந்துகிறது எத்தனைகாலமுண்டு? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், உனக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கைளாயிருக்கிற எங் களுக்கு உன்னுடைய நோவு சொல்லலாகாததுமுண்டோ? என்ன,—என் டீர்ஸதத்தின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச்சொல்லும் பாசாமறிகிறிலே என்கிறாள்.

ரம் இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஊக்ரு-உரஃ இத்யாதி. “வேங்கடவாணனை” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. “வேண்டிச்சென்று” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - நம்மை இத்யாதி. “சென்று” என்றதுக்கு ஹம் - அவன்தான் இத்யாதி. “சென்று” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - பால் இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, “சென்று” என்றது - போயென்றபடி. இரண்டாம்அர்த்தத்துக்கு, இளைத்தென்றபடி. “வேங்கடப்பரவை” என்றுதொடங்கி, வேண்டிச்சென்று - கிடையாமையாலே ‘சங்கம் சரிந்தன’ என்றுதொடங்கி, ‘தளர்ந்தேன்’-ஆகையாலே, ‘நங்கள்வரிவோ’ என்றுதொடங்கி, ‘காணமாட்டேன்’ இத்யந்வயஃ. (க)

[வேண்டிச் சென்றென்றுதொடங்கி] - ஏதேனுமொன்று என்னைவந்து அர்த்தத்தாலும் அதுபெறும் வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும். சென்றென்றது - வந்தென்றவாறு. [சுண்டென்று தொடங்கி] - படுகிறதும்; உத்த உங்களுக்குச்சொல்லவேண்டாதபடி நோவாட்டியான நான் இப்போது இதுசொல்லும்படி அறிகிறிலேன். [தாண்டகுதாமரைக் கண்ணென்று மேலுக்கு] - எப்போதும் காணவேண்டும்படி ஸ்ரீரூபமான திருக்கண்களைக்காட்டினுடைய ஆத்மாத்மீயங்களை அபஹரித்து அயர்வறுமமாரர்களை யடிமைகொண்டாற்போலே நம்மை யடிமைகொண்டவனைக் கண்டிடில் அவன்பக்கலிலே திரண்டவளையும் நிறைவும் கொள்கைக்காக எத்தனை காலம் து:கப்படக்கடவேன்?

ப. - அநந்தாம், அதுமாய்கார விஸேஷத்தையுடையான அவன் அபஹரித்த வளை முதலானவற்றை வாங்குகைக்கு எத்தனைகாலம் க்லேஸரிக்கிறேன்? உங்களுக்கு அகப்பட இதுசொல்லும் விரகறிகிறிலே என்கிறான்.

சென்று - (திவன்பாடே) சென்று, ஒன்று - ஒன்று, வேண்டி - வேண்டி, பெறுகிற்பாரில் - பெறவேனுமென்றிருப்பாரில், என்னுடை - எனக்கு அஸாபாரணமான, தோழியர் - தோழிமாரான, துங்கட்கேதும் - உங்களுக்கேயாகிலும், சுண்டு - இவ்விடத்தில், இது-இந்த அவஸாடிஹேதவை, இடராட்டியேன்-து:காவிஹேதபான, நான் - நான், (சொல்லி யாதவேண்டி யிருக்கச்செய்தே), உரைக்கும்படியை - சொல்லும்படி, அந்தோ - ஐயோ! காண்கிறிலேன் - காண்கிறிலேன்; (து:கமேதென்னில்), காண் - (எப்போதும்) காண்கைக்கு, தகு - தக்கிருப்பதாய், தாமரை - (விசாலம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நூற்றங்களாலே) தாமரைபோன்றிருக்கிற, கண்ணன் - கண்ணையுடையான், கள்வன் - (பார்வையாலே தன் மல்யதைபக் காட்டி வஞ்சித்து ஸர்வஸ்வாபஹாரப்பண்ணின) க்ரிதரிமனாய், (இக்கண்ணமுகாலே), விண்ணவர் - ஸூரிகளை யடங்க, கோன் - அலற்றப்பண்ணுமவனாய், (அப்படி), நக்கள் - என்னையும், கோனை - சுடுபடுத்தினவனை, கண்டால் - கண்டால், சுண்டிப - (என்பக்கலில் நின்றம்) அங்கே போய்க்குவிந்த, சங்கும் - வரிவளையும், நிறைவும் - ஸ்திரீத்வாதிபூர்த்தியையும், கொள்வான் - வரங்கிக்கொள்ளுகைக்காக, எத்தனை - எத்தனை, காலம் - காலமுண்டு, இளைக்கின்றேன் - தளர்ந்து க்லேஸரிக்கிறேன்.

இ. - இரண்டாம்பாட்டில், "இப்படியானாலும் அந்தாங்குகளான எங்களுக்கு உன்னோயிற் சொல்லலாகாததுண்டோ? சொல்லாய்!" என்ன, "து:காறுமவத்தால் வந்தஇளைப்பின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச்சொல்லலாம் பாசாமறிகிறிலேன்" என்கிறான்.

[வேண்டிச்சென்றுஒன்றுபெறுகிற்பாரில்] - என்பக்கலிலே வந்து ஒன்றை பபேஷித்துப் பெறுமவர்களில் தலையான வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும். [என்னுடைத் தோழிமார்] - நிருபாயிகஸௌஹாரீமுடைய தோழிமார்; உயிர்த்தோழியர். சென்றென்றது - வந்தென்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே, "அவனை ஒன்று அபேஷித்துச் சென்றூரில் ஓர் அபேஷிதம்பெற்றறிவாசில்லை; "ஸகயமவபுரொஹிவிஷு" என்கிறது - உத்திமாத்ரமே" என்றொரு தமிழன் ரிர்வஹித்தான். [சுண்டு] - இப்போது முன்பெல்லாம் சொல்லிப் போந்தேனாகிலும் இப்போது சொல்லலாவது காண்கிறிலேன். [இது] - எல்லாவற்றிலும் பாசாமிட்டுச் சொல்லிப் போந்தேனாகிலும் இது

சொல்லுகக்குப் பாகரம் காண்கிறிலேன். [உரைக்கும்படியை] - கொஞ்சிலே விஷயம் தற்போலே யூராதின்றது, பாகரமிட்டுச் சொல்லலாவதில்லை. [அந்தோ; காண்கிறிலேன்] - எனக்கோடுகிற உயரண உங்களுக்குச் சொல்லி அகஞ்சரிப்படுத்தித்தரிக்க, கேட்கிறவுங்களிலும் எனக்குத் தேட்டமாயிருக்க, பாகரம் காண்கிறிலேன். "ஆக வெவரெவபாடியுதே". [இராட்டியேன் நான்]-என்னிடருக்கன்றிக்கே, "சொல்லு, சொல்லு" என்று அகிக்கிறவுங்களுக்கன்றியே, உவப்புகிற நான். [காந்தகுதாம ராக்கண்ணன்] - காணத்தக்கிருந்துள்ள கண்களையுடையவன். ஸடாடாஸகயோக்யமான கண்கள். விசாலம், செவ்வி, குளிர்ந்தி, சூற்றம் இவற்றாலே பங்கஜனத்தொழாயிருக்கை. [கன்வன்] - "நானும் என்னுடையையும் உன்னதன்றோ" என்று ஒருகால் தன்செல்லா மையை ஆவிஷ்கரித்து, ஆக்மாத்மீயங்களை யபஹரித்தவன். [விண்ணவர்களை நங்கள் கோனை] - நித்யவாரிகளைப்போலே என்னை அந்யார்தையாக்கினவன். ஒருவிவரதி யாகப் படுத்தினபாட்டைக்கிடர் என்னையொருத்தியையும் படுத்திற் ரு! [கண்டால்]- காணப்பெற்றால். [சுண்டியசங்கும் நிறைவு'ம் கொள்வான்] - அயன்புக்கலிலே திரண்ட வனையையும், அடக்கத்தையும் அவன்பக்கலிலே கொள்ளுகக்கூக. தன்பக்கல் தொக்காதவை பெல்லாவற்றுக்கும் புகல் அங்கேயென்றிருக்குமே. [எத்தனை காலம் இளைக்கின்றேன]- இவ்வாசையோடே எத்தனைகாலமுண்டு இளைத்துப்போருகிறது?

சுடு. - இரண்டாம்பாட்டு. "இப்படியானாலும் அந்தரங்கைகளான எங்க ளுக்கு கோவிற சொல்லலாகாததுண்டோ? சொல்லாய்" என்ன. "ஐங்காருவவத்தால்வந்த இளைப்பின் மிதுதியாலே உங்களுக்குச் சொல்லும் பாகரம் அறிகிறிலேன்" என்கிறான்.

[வேண்டிச்சென்றென்று பெறுகிற்பாரில் இத்யாதி]-என்பக்கலிலேவந்துஒன்றை யபேசுகித்துப் பெறுமவர்களில் தலையான வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக் காகிலும். [என்னுடைத்தோழியர்] - உயிர்த்தோழியர். சென்றென்றது - வந்தென்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே, பதலாங் மக்கைப்பண்ணி, [வேண்டிச்சென்றென்றுபெறுகிற்பாரில்]- அவனை ஒன்றபேசுகித்துச்சென்றாரில் ஓரபேசுகிதம்பெற்றா ரில்லை; "வசகலவசவசு கொவலிவிஷ்டு" (ஸகலபலப்பாகோவலிவிஷ்டு) 'வேண்டிற்றெல்லாந்தரும்' என்கிற விடம் உக்திமாத்தாமே" என்று ஒருதமிழன் நிர்வஹித்தான். [சுண்டு] - இப்போது. முன் பெல்லாம் சொல்லிப் போந்தேனையாகிலும் இப்போது சொல்லலாவதுகாண்கிறிலேன். [இது] - எல்லாவற்றிலும் பாகரமிட்டே சொல்லிப்போந்தேனையாகிலும், இது சொல்லு

இரண்டாம்பாட்டு. - வேண்டி இத்யாதி. "சுண்டிதரைக்கும்படியை யத்தோ காண்கின் றிலேனிடராட்டியேன்" என்றவற்றைக் கடக்கித்து அவதாரிகை - இப்படியானாலும் இத்யாதி.

"சென்று வேண்டி - ஒன்றுபெறுகிற்பாரில் என்னுடைத்தோழியர் நங்கட்கேலும்" என்று அந்நயித்து அர்த்தம் - என்பக்கலிலே இத்யாதி. "தலையானவரிசையையுடைய" என்ற துக்கு ஸப்தமேதென்ன - என்னுடைத்தோழியர் இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு, "பெறுகிற்பாரில்" என்றது - ஸப்தமீ. "சென்று" என்றது - விபரீதலக்ஷணையாய், வந்தென்றபடி. த்விதீயார்த தம் - வெறுப்பிலே. பதவிஹத்தைப் பண்ணியென்றது. "பெறுகிற்பார்" என்கிற இவ்வனவிலே பதத்தைகிறுத்தி என்றபடி. "இல்" என்றது - இல்லையென்றபடி. "பெறுகிற்பார்"-பெற்றொன்ற படி. "சுண்டு" என்கிறதுக்கு ஹாவம் - முன்பெல்லாம் இத்யாதி. "இது" என்றதுக்கு வாஸகை -

8-2-3

மூன்றாம் பாட்டு.

காலமிளைக்கிலல்லால்வினையென்றான் இளைக்கின்றிலன்கண்ணோகொண்மின்
ஞாலம் அறியப்பழிசுமந்தேன் நன்னுதலீர்! இனிநாணித்தானென் ?
நீலமலர்நெஞ்சோதிசூழ்ந்த நீண்டமுகில்வண்ணன்கண்ணன்கொண்ட
கோலவளையோமோமைகொள்வான் எத்தனைகாலமுங்கூடச்சென்றே.

ஆ. — (காலமிளைக்கில்.) - அவனை யாசைப்பட்டுப் பெருதே உனக்குள்ள
வையுமிழந்து அவைபெறுகைக்கு நெடுங்காலம் வருந்தியும் பெருதபின்பு இனித்தான்
வருந்தினால் கிடைக்குமோ? இனி, அவைபெறுகையில் வருந்தாதேவிட்டாலே? என்
னில், — நிரவதிக நீலஜ்யோதி:பரிவ்ருதமஹாவலாஹக ஸத்ருஸ்மான திருமேனியையுடைய
யான க்ருஷ்ணனாலே அபஹ்ருதமான கோலவளையோமோமைகொள்வான் உத்யுக்தை
யான நான், எத்தனைகாலம் கூடச்சென்றாகிலும் கொள்வன்? இக்காலதத்த்வந்தான்
முடிந்துபோமத்தனையல்லது நான்கொண்டல்லதுவிடேன்; இதைக் கண்டு கொண்மின்.
அவன்தானாசைப்பட அவனுக்கும் அரியையாயிருக்கடவ நீ, “அவனையாசைப்பட்டால்
உனக்குப் பழிவருமென்று லஜையில்கையோ? என்னில், — ‘ஞாலமறியப் பழிசுமந்தேன்;
நன்னுதலீர்! இனி, நாணித்தானென்?’ என்கிறார்.

ஒ. — மூன்றாம்பாட்டில், நாங்கள் சொல்லவிட்டியேயாகிலும் நீயேயினைத்து
விடுகிறாயிதே? என்ன; நித்யகாலதத்த்வம் முடியிலும் நான் அவனைக் கண்டல்லதுவிடே
னென்கிறான்.

[ஞாலம் அறியவென்று மேலுக்கு] - “உனக்கு லஜையில்கையோ” என்று
தோழிமார் சொல்ல, நெடுங்காலம் ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகச் சென்றாகிலும் நீலமாய்வித
னியானின்றள்ள மிக்க ஒளிசூழ்ந்து பெருத்த முகில்கிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணன் இவ்வழ
கைக்காட்டி அபஹ்ரித்துக்கொண்ட அழகியவனையும் மாயையும் கொள்ளுகைக்காக
ஐகுத்தெல்லாம் அறியும்படி பழிசுமந்தேன்? இனி லஜைத்து என்னப்பரேஜநமுண்டு?

ப. — அநந்தரம், அநிஸயிதாஹிஸ்யத்தை யுடையவனைச் சென்று கிட்டி
என்வனைதொடக்கமானவை வாங்குமிடத்தில், நீங்கள் “அவன் தூர்லஹன்” என்று
விலக்கிலும், காலம் முடிந்துபோகிலும், நான் கிட்டியல்லது விடேனென்கிறான்.

நீலம் - நீலசிறமாய், மலர் - விகஸிதமாய், நெடும் - அபரிச்சேத்யமான, சோதி -
தேஜஸ்ஸாலே, சூழ்ந்த - சூழப்பட்ட, நீண்டமுகில் - மஹாமேகம்போலே யிருக்கிற,
வண்ணன் - நிறத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், கொண்ட - அபஹ்ரித்துக்
கொண்ட, கோலம் - ஷர்ஸநீயமான, வளையோடு - வளையோடேகூட, மாமை - என்
நிறத்தை, எத்தனைகாலமும் - , கூடச்சென்றே - கூடச்சென்றேயாகிலும், கொள்வான் -
கொள்ளுகைக்காக, ஞாலம் - லோகம், அறிய - அறியும்படி, பழி - (துணிந்து புறப்
பட்டாளென்கிற) பழியை, சுமந்தேன் - சுமந்தேன்; நல் - அழகிய, நுதலீர் - நுதலை
யுடைய தோழியீர்! இனி - இனி, நாணித்தான் - லஜைத்து, என் - என்னப்பரேஜந
முண்டு? (ஆதலால்), காலமிளைக்கிலல்லால் - காலமிளைத்து முடிந்துபோமதோழிய,
வினையேன் - (அவன் தூர்லஹனானாலும் விடமாட்டாத) பாபத்தையுடைய, நான் - நான்,

இளைக்கின்றிலன் - இளைத்துவிடுகிறேனல்லேன்; கண்டுகொண்மின் - இது ப்ரத்யக்ஷித் துக்கொள்ளுங்கோள் !

இ.—மூன்றும்பாட்டில், “ஹவத்விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் தண்ணிது” என்கிறோமல்லோம்: நாங்கள் சொல்லமீண்டிலையாகிலும் எட்டவொண்ணாத விஷய மாகையாலே நாட்சென்றவாறே நீயே மீளுவதி; எங்கள் வார்த்தைக்கு மீண்டாயாகவமை யாதோ?” என்ன; காலதத்த்வம் முடியிலும் அவனைக்கண்டாலல்லது விடேனென்கிறாள்.

[காலம் இத்யாதி]—“கநாஹிஹுமவாநுகாஹொநாஹொகாலஸ்ய” என்கிற காலம் முடியுமத்தனைபல்லது நானிளைத்து மீளுகிறேனல்லேன். [நானிளைக்கின்றிலன்]—“நகா ஹுதுவெவ்யஹு:” என்ற காலத்துக்கும் அவ்வருகான விஷயத்தை விளக்குகி லே கொண்ட அலிபிவேஸத்தையுடைய நான் மீளுவேனோ? [வினையேன்] - “தூர்ல்ஸபம்” என்றாலும் விடவொண்ணாத விஷயத்திலே கைவைக்கும்படி பாபத்தைப்பண்ணினே னென்னுதல், நீங்கள்சொன்ன வார்த்தை நெஞ்சில் படாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணி னேனென்னுதல். [கண்டு கொண்மின்] - சொல்லுமத்தனைபோக்கி முடியாதுகாண் என்ன, ப்ரத்யக்ஷிக்கப் புகுகிற வார்த்தைக்கு வேறொன்று வேணுமோ? இப்படித்துணிந் தால் லோகமடையப் பழிப்புச்சொல்லாதோ? என்ன, [ஞாலம் அறியப் பழிசுமந்தேன்] - “நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்” என்ற அன்றுதொடங்கிப் பழிசுமந்துபோரு கிறேனன்றோ? ஆனாலும் ஸீதரீத்வப்ரயுக்தமான லஜ்ஜையையவிடாதே நோக்கவேண்டா வோ? என்ன-[நன்னுதலீர்இனி நாணித்தானென்] - ஜகத்தெல்லாம் அறியப் பழிசுமந்த பின்பு லஜ்ஜித்து என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? [நன்னுதலீர்] - துதல் - நெற்றி. உங் கன்முகத்தில் எழிலழியா திருக்க என்முகத்தில் எழில் குடிபோனபடி கண்டுகோளே! இந்நெடுவாசியைப் பார்த்தன்றோ ஒருவார்த்தை சொல்லுவது. [நீலமலர் இத்யாதி] - நீலமலர், விஸ்த்ருதமாய், அபரிச்சேத்யமான தேஜஸ்ஸு-சூழ்ந்த அபரிச்சேத்யமான காளமேகத்தின் நிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைய ஆபுநிகலவ்யன் இவ்வழகைக் காட்டி யபஹரித்துக் கொண்ட. [கோலவளை] - அவன் தன்கையிலேபிட்டுக்கொண்டு கொண்டாடும் வளையாகையாலே - அழகிய வளையென்கிறாள். [மாமை] - அவன் கொண்டாடுகிற நிறம். [கொள்வான்] - வளையோடேகூடின நிறத்தை மீட்டுக்கொள்ளு வதாக. [எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்றே] - நெடுங்காலம் ஸம்ப்ரலேஷார்த்தமாகச் சென்றாகிலுமென்னுதல், காலமெல்லாம் கூடியாகிலும் சென்றென்னுதல். ‘நீலமலரென்று தொடங்கி, கோலவளையொடுமாமை - எத்தனைகாலமும் கூடவாகிலும் சென்று - கொள் வன்; ஞாலம் அறியப் பழிசுமந்தேன்: நன்னுதலீர்! இனி நாணித்தானென்? காலம் இளைக்கிலல்லால் வினையேன் நானிளைக்கின்றிலன் கண்டுகொண்மின்’ என்று வாக்யவேதம் பண்ணி அவ்யயிக்கை முக்யம்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ‘நாங்கள் சொல்ல மீண்டிலையாகிலும் எட்ட வொண்ணாத விஷயமாகையாலே நாட்சென்றவாறே நீயேமீளுவதி: எங்கள்வார்த்தைக்கு மீண்டாயாக அமையாதோ?’ என்ன, - காலதத்த்வம் முடியிலும் நான் அவனைக் கண் டல்லது விடேனென்கிறாள்.

மூன்றும்பாட்டு.—காலம் இத்யாதி. “காலமிளைக்கிலல்லால்வினையேன் நானிளைக்கின் றிலன்” என்ற பதத்தைக் காடகித்து அவதாரிகை - நாங்கள் இத்யாதி.

[காலம் இத்யாதி] - “காஹிலபுமவாஹுகாஹோதாஹு” (அநாதிர்ப்பகவாந் காலோநாந்தோஸ்ய) என்கிற காலம் முடிந்துபோயித்தனையல்லது நான் இளைத்து மீளுகிறேன். [நான் இளைக்கின்றிலன்] - “காஹிலபுமவாஹுகாஹோதாஹு” (நகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு:) என்று காலத்துக்கும் அவ்வருகான விஷயத்தை விளாக்குகோண்ட அவிநிவேசத்தையுடைய நான் மீளுவனோ? [வினையேன்] - “துரல்லபம்” என்றாலும் மீளவொண்ணாதவிஷயத்திலே கைவைக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்னுதல், நீங்கள்சொன்னவார்த்தை நெஞ்சில் படாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்னுதல். இப்போது இங்ஙனேஓன்னுயாகிலும் மேல்அங்ஷ்டிக்கிறாய் நீயேயென்ன, [கண்டுகொண்மின்] - ப்ரத்யக்ஷிக்கலானவர்த்தம் பிறர்பக்கலிலே கேட்டறியவேணுமோ? உன்னுணிவு இதுவானபின்பு எல்லாருமொக்கப் பழிசொல்லுகிறார்களிறேயென்ன, [ஞாலம்அறியப்பழிசுமந்தேன்] - இன்றோ நான்பழிசுமந்தது? “நாமிரைக்கவே” என்றவன்றே பழிசுமந்திலேனோ? “பழிசுமந்தேன் என்னுமது வார்த்தையோ? ஸ்திரீத்வப்ரயுக்தமான லஜைஜயை நோக்கவேண்டாவோ?” என்ன, [நன்னுதலீரிநாணித்தானென்] - நம் அழகு அழிவதற்குமுன்பன்றோ அவைநோக்கவேண்டுவது? ஜகத்ப்ரஸித்தமாய்விட்டதாகில் இனிலஜ்ஜித்து என்னப்ரயோஜநமுண்டே? [நன்னுதலீர்] ஐதல்-நெற்றி. உங்கள்முகத்தில் எழிலழியாதிருக்க என்முகத்தில் எழில் குடிபோனபடி சுண்டிகோளே; இந்தநெவாசியைப் பார்த்தன்றோ வார்த்தைசொல்லுவது? அது கிடக்க: அவன் ஸௌந்ரயம் நம்மை நினைத்தபடிசெய்யவொட்டாநின்றதோவென்கிறது மேல்:—[நீலமலர் இத்யாதி]-நீலமான நிறத்தையுடைத்தாய். [மலர்]-விஸ்த்ருதமாய். [நெடு]-அபரிச்சேத்யமாய். [சோதிசூழ்ந்தஇத்யாதி]-தேஜஸ்ஸாலே சூழப்பட்டு, அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதொரு காளமேகத்தின் நிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய், அவ்வடிவைப் பாரா²³ மாக்கிவைக்கும் அவன்அபஹரித்த ஈர்ஸநீயமான வனையோடேகூட அவன் வாய்புலற்றும் நிறத்தையும் மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக, காலமெல்லாம் கூடச்சென்றும் - ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன், நன்னுதலீர்! இனிநாணித்தானென்? [எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்று] - நெடுங்காலம் ஸம்ஸலேஷார்த்தமாகச்சென்று என்னுதல்.

(க)

நீ இனையாமைக்கு ஹேதுவேதெனன் - ககாஹ இத்யாதி. காஹிலபுமவாஹு இத்யாதி- “காஹிலபுமவாஹுகாஹோதாஹு” இதுபுத்தார்த்தம். (விஷ்ணு-பு-க-உ-உஅ) அவர்களை “நன்னுதலீர்” என்கையால்தான் எழிலிழந்தமையை வித்தவதாரித்து, “இனி”, என்றதுக்கு அர்த்தம் - நம்மழகு அழிவதற்கு இத்யாதி. “ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன் - இனி” என்று கூட்டி லாவாந்தரம்-ஜகத்ப்ரஸித்தமாய் இத்யாதி. “நன்னுதலீர்” என்று அவர்களை ஸம்போதிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தலாகம்-உங்கள்முகத்தல் இத்யாதி வாக்யத்வமும். அதுகிடக்க-பரிஹரிக்குமது கிடக்கச்செய்தே என்றபடி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, “எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்று” என்று-முழுச்சொல்லாய், காலமெல்லாம் கூடியுமென்றபடி. நீலமலர் என்றுதொடங்கி, ‘கூடச்சென்று - ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன் நன்னுதலீரிநாணித்தானென்? ஆகையாலே, காலமினைக்கிலல்லால் வினையேன் நானினைக்கின்றிலன் கண்டுகொண்மின்’ இத்யங்கவய: அன்றிக்கே, “நாணித்தானென்” என்று க்ரியாயபதமாகவுமாம்.

(க)

† இது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ரதமாம்ஸத்தில் ஒன்பதாவது அத்தியாயத்திலுள்ள தென்பர்.

நான்காம் பாட்டு.

8-2-4

கூடச்சென்றேன் இனியென்கொடுக்கேன் ? கோல்வளைநெஞ்சத்
தோடக்கமெல்லாம், பாடற்றொழியிழந்துவைகல் பல்வளையார்முன்பரி
சழிந்தேன், மாடக்கொடிமதிள்தென்துளங்கை வண்துடபால்நின்றமாயக்
கூத்தன் ஆடற்பறவையுயர்த்தவேல்போர் ஆழிவலவனை ஆதரித்தே.

ஆ. -- (கூடச்சென்றேன்) - இதுக்குமுன்பு அவனை யாசைப்பட்டு உன்னு
டைய உபகாரணங்களை இழந்தாற்போலே, இனியுள்ளவற்றையும் இழவாதே அவனை
யாசைப்படத்தவிரந்தாலே ? என்னில், - ஹேமயிரிசிகர ஸத்ருஸ ப்ராஸாதாலங்கருத
மாய், த்வஜவிராஜித ப்ராகாரபரிவ்ருதமாய், டிஷிணத்திலகஜ-உதமாயிருந்த திருக்குளந்
தையில் பரமோதாரமான மேலைத்திக்கிலே, வைநதேயவாஹனாய், விஜிதரிபுரிகர ஸுதர்
ஸந விப்ராந்த டிஷிணபுஜனாய்க்கொண்டு, ஸுந்ருத்தவத்தர்ஸநீயனாட்படி நின்றருளின
அவனை ஆதரித்துக் கூடச்சென்றேன். சென்று, கோல்வளைநெஞ்சந்தொடக்கமெல்லாம்
பாடற்றொழிய இழந்து வைகல் பல்வளையார்முன்னே என்ஸ்வகாவமெல்லாமிழந்தேன்.
இனி என்கொடுக்கேன் ? என்கிறார்.

ஒ. -- நாலாம்பாட்டில், உன்னுணிவுஇதுவாக எல்லாவற்றையுமிழக்கிறாயிறே
என்று தோழியார் சொல்ல ; இனியெத்தையழப்பது ? பண்டே எல்லாமிழந்தோமிறே
யென்று பவாநிகொளையும் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெருமைபாலே சொல்லுகிறார்.

[கூடச்சென்றேன்] - இப்பாட்டுக்கு, நல்ல மாடங்களையும் கொடியோடு
கூடின மதின்களையுமுடைய தெற்குத்திக்கிலேயுண்டான திருக்குளந்தையில் விலகூண
மான மேற்பார்வத்திலே நின்றருளுவதுஞ்செய்து ஸர்வேஸ்வரவாஹந மென்னும்
ஹர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றள்ள பெரியதிருவடியாலே வலிக்கப்படுவதுஞ் செப்து
போரிலேவெல்லும் திருவாழியை வலத்திலேயுடைய மாயக்கூத்தனை ஆதரித்து ஸம்
ஸ்லேஷிக்கச்சென்று என் அழகிதான வளை நெஞ்சத்தொடக்கமாக எல்லாவற்றையும் நிஸ்
பேஷமாக இழந்து அவனையும் குணஹாநி சொல்லக்கடவ ஸ்தரீகள் எதிரே என்னு
டைய ஸ்தரீத்வப்ரகாரமான குணதிகளை யிழந்தேன். இனி எத்தைக் கொடுப்பேன் ?

ப. -- அநந்தாம், ஆபுநிதாநிஷ்ட நிவர்த்தகமான ஆயுபாடிபூர்த்தியையுடைய
வனைக் கிட்டவேணுமென்று நினைத்து ஸர்வஸ்வரபஹாரம்பிறந்த நான் இனி எத்தைக்
கொடுப்பதென்கிறார்.

மாடம் - மாடங்களையும், கொடி - கொடியோடுகூடின, மதிள் - மதினையு
முடைத்தாய், தென் - நன்றான, குளந்தை - திருக்குளந்தையில், வண் - அழகிய, குட
பால் - மேற்பக்கத்திலே, நின்ற - நின்ற, மாயக்கூத்தன் - ஆப்சர்ய சேஷ்டியுத்தனாய்,
ஆடல் - (ஹர்ஷத்தாலே) டர்ஸநீயகதியான, பறவை - பெரியதிருவடியை, உயர்த்த -
மேற்கொண்டிருப்பானாய், (ஆபுநிதம்ரோதிநிஸநத்தில்), வெல் - வெற்றியையுடைத்
தான, போர் - போரையுடையனான, ஆழி - திருவாழியை, வலவனை - வலத்திலே
யுடையனானவனை, ஆதரித்து - ஆதரித்து, கூட - ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணுமென்று,
(நான்), கோல் - அழகிய, வளை - வளை, நெஞ்சம் - நெஞ்சு, தொடக்கமெல்லாம் - தொ

டக்கமானவையெல்லாம், பாடு - என்பக்கல், அற்று - ஸோஷியாமல், ஒழிய - விட்டுப் போம்படியாக, இழந்து - இழந்து, பல் - பல, வளையார் - வளையையுடையபெண்டுகள், முன் - முன்னே, வைகல் - நெடுங்காலமுண்டு, பரிசு - என்ஸ்வஹாம், அழிந்தேன் - அழிந்துபோய், இனி - இனி, என் - எத்தை, கொடுக்கேன் - கொடுப்பேன்? ஆழி வலவென்று - வல்லவென்றமாம், நெஞ்சத்துளக்கமென்று - நெஞ்சோடுண்டான துவக்கு இழந்தேனென்றமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்துணிவிதுவாக இன்னமெல்லாவற்றையும் இழக்கிறாயிறே என்ன; இனி எத்தையிழப்பது? எல்லாமிழந்திலேனோ? என்கிறாள்.

[கூடச்சென்றேன்] - ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகச் சென்றேன். ஸ்வரூபத்தை யழியமாறியன்றோ நான் சென்றது? [இனியென் கொடுக்கேன்] - பண்டே எல்லாம் இழந்தபின்பு இனி எத்தையிழப்பது? [கோல்வளை] - அழகியவளை. [நெஞ்சமித் யாதி] - நெஞ்சு தொடக்கமானவையெல்லாம். அவன் விவ-உதிபோபாதி போரும் இவ னுடைய பரிகரத்தின்பாப்பும். [பாடற்றொழிய-இழந்து] - என்பக்கல் ஸவாஸநமாக ஸம்பந்தமற்றுப்போம்படி யிழந்து. [வைகல் பல்வளையார்முன்] - என்றுமொக்கப் பல வகைப்பட்ட வளையையுடைய ஸ்திரீகள்முன்பே, அவளையுமென்னையும் குணஹாநி சொல்லக்கடவ ஸ்திரீகள் எதிரே. [பரிசுஅழிந்தேன்] - பரிசு - ப்ரகாரம். என்னுடைய ப்ரகாரம் - ஸ்திரீத்வப்ரகாரம்; அத்தையிழந்தேன். கழற்றிப் பூணுமவற்றை அவர்கள் யரித்திருக்க, கழற்றவொண்ணாதபடி ஆரணமாயிருக்கிற லஜ்ஜாதிகளை யிழந்தேன். [மாடக்கொடிமதிள் தென்குளந்தை] - மாடங்களையும் கொடியோடுகூடின மதிள்களையு முடைத்தாய், தெற்குத்திக்குக்கு ஸ்லாக்யமான திருக்குளந்தையில். [வண்குடபால் நின்ற] - அழகிதான மேற்பார்வத்திலே நின்ற. மேலைத்திக்கல் நிற்கிறவிதவும் ஒரு வைலக்ஷண்ய வேறுது. [மாயக்கூத்தன்] - ஆஸ்சர்யசேஷடிதன். [ஆடல்பறவையுயர்த்த] - ஸர்வேஸ்வர வாஹநமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே மயப்பாரம் பண்ணினாற்போலே களித் தாடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியாலே வலிக்கப்பட்டவனை. பெரியதிருவடி திருத் தோளிலிருப்பும் ஒருவைலக்ஷண்யவேறுது. [வெல் போராழிவலவனை] - யுத்தத்தில் வெற்றியோடல்லது மீளாத திருவாழியை வலவருகே யுடையவனை யாதரித்து. 'மாடக் கொடிமதிள்' என்றதொடங்கி, 'வெல்போராழிவலவனை - மாயக்கூத்தனை - ஆதரித்து - கூடச்சென்றேன் - கோல்வளை நெஞ்சத்தொடக்கமெல்லாம் பாடற்றொழியவிழந்து வைகல்பல்வளையார்முன் பரிசுஅழிந்தேன் - இனியென் கொடுக்கேன்?'

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. உன்துணிவு இதுவாக இன்னமுள்ளதடைய இழக்கிறாயிறேயென்ன; 'இனி நான் எத்தை இழப்பது?' என்கிறாள்.

[கூடச்சென்றேன்]-நான் முடிந்து ஒருதலையேயாம்படி கிட்டினே னென்னு தல், ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகச்சென்று கிட்டினே னென்னுதல். [இனியென்கொடுக் கேன்] - பண்டே எல்லாமிழந்தபின்பு இனி எத்தை இழப்பது? [கோல்வளை இத்

நாலாம்பாட்டு.—கூடச்சென்றேன் இத்யாதி. "கோல்வளை" என்றதொடங்கி, "பரி சுஅழிந்தேன் - இனியென்கொடுக்கேன்" என்றவற்றைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - உன்துணிவு இத்யாதி.

முந்தின யோஜனையில், ஸ்ரீரத்தையிட்டு நித்யவிஹ-உதியிலேபோய் அவனோடே கூடும படி சென்று என்று ஸப்தார்த்தம்; அத்தைக்கடாக்கித்து அருளிச்செய்கிறார் - பண்டே இத்யாதி.

யாதி]-ஔர்ஸநீயமான வகை, நெஞ்சதோடக்கமானவை யெல்லாம் என்பாடற்று வாஸநை யோடே போம்படியாக இழந்து. அவன் விபூதியோபாதி போரும், இவள்பரிகரத்தின் பரப்பும். [வைகல்பல்வகையார்முன் பரிசுழிந்தேன்]-கழற்றிப்பூணும் ஆலரணமும் இழ வாதவர்கள் முன்பே, கழற்றவேண்டாத ஆலரணமான பரிசுண்டு-ப்ரகாரம்-லஜ்ஜை; அத்தை இழந்தேன். [மாடக்கோடிமதிள் தென்குளந்தை]-மாடங்ககையும், கோடி யோடேகூடின மதிளையுமுடைத்தான தென்குளந்தையிலே. [வண்குடபால்நின்ற]-அழகி தான மேலைப்பார்ஸ்வத்திலேநின்ற. இதுவும் ஒரு பரத்வஹேதுபோலே. [மாயக்கூத்தன்]- ஆஸ்சர்யசேஷிதன். [ஆடல் பறவையுயர்த்த]-ஸர்வேஸ்வரவாஹநமென்னும் ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே களித்தாடாநின்றள்ள பெரியதிருவடியாலே வலுக்கப்பட்டிருப்பானாய். [வேல்போராழிவலவனை]-புக்கபோரிலே வேன்றல்லது மீளாத திருவாழியை வல வருகையுடையனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ஆசைப்பட்டு 'மாடக்கோடிமதிள் தென் குளந்தை வண்குடபால் நின்ற - ஆடல்பறவையுயர்த்த வேல்போராழிவலவனை - மாயக்கூத்தனை - ஆதரித்து - கூடச்சேன்றேன் - கோல்வகைநெஞ்சத் தோடக்கமெல் லாம் பாடற்றொழிய இழந்து வைகல்பல்வகையார்முன் பரிசுழிந்தேன் - இனி என்கொடுக் கேன்?' என்றந்வயம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

8-2-5

ஆழிவலவனையாதரிப்பும் ஆங்கவன் நம்மில்வரவுமெல்லாம்
தோழியர்காள்! நம்முடையமேதான்? சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்
ஊழிதோறாழியோருவனாக நன்குணர்வார்க்குமுணரலாகா
குழலுடையகடர்கோளாதித் தேர்ல்லையஞ்சோதினைக்குங்காலே.

ஆ -- (ஆழிவலவனை) - அவனை ஆசைப்பட்டாற் பெறவொண்ணாத: துஷ்ப்ராபன், அவனை ஆசைப்படவேண்டாவென்னில்; * பாஞ்ஜீயாதிஸ்ஸான ஸர் வேஸ்வரனை நினைக்கப்படுகால் ஜ்ஞாநவதாம் அக்ரேஸார்களான ஸநகாதிமுநிகளுக்கும் ஊழிதோறாழிகூடினாலும் ஒருவனாக உணரவொண்ணாத திவ்யசேஷிதங்களையும், தேஜ: ப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய கல்பாணகுணத்தையும் உடையானொருவனாகிலும் அந்தஸங்கசக்ர மடிபரண யிருந்தவனை ஆசைப்படுகையும், ஆசைப்பட்ட நம்போல்வார்பக்கல் அவன் வருகையும், நாம் தொடங்கியோ? இப்படி அரியனாயிருக்கச்செய்தே, ஆசைப்படு வாரும், பெறுவா ருமெத்தனைவர்? "அவனரியன், அவனையாசைப்படவேண்டா" என்று சொல்லுகை யெளிதென்னாச் சொல்லுமித்தனையோ? என்கிறார்.

ஒ. — அஞ்சாம்பாட்டில், அறியவுள்ளட்டவும் அரிதானசிலத்தை ஆசைப் பட்டு அதுக்குஓங்கப்படுகிறுயென்று தோழிமார்சொல்ல, அவன் எத்தனையேனும்

பாடு - பக்கமாய், என்பார்ஸ்வத்திலே. அற்று - இராதே. ஒழிய - வாஸநையோடே போம்படியாக என்றபடி. "எல்லாம்" என்கைக்கு அநேகமுண்டோவென்ன - அவன்விபூதி இத் யாதி. மேலைப்பார்ஸ்வத்திலே நிலையைச்சொன்னதுக்கு ஊவம் - இதுவும் இத்யாதி. இதுவும் ஒரு பரத்வஹேதுவென்று - ஆடல் பறவை, ஆழிவலவன் என்றத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. (ச)

விஸஜாதீயனாய் உர்ஜேயனாயிருந்தானே யாகிலும், அவனையார்வியக்கையும், அவனாலே விஷயீகரிக்கப்படுகையும், இம்மாயாத நான் தோற்றியுண்டாயிற்றே? இது அநாதியன்றே? என்கிறாள்.

[ஆழிவலவனையென்று தொடங்கி] - தோழியர்களே! ஸர்வேஸ்வரனை நாம் ஆதரிக்கையும் அவன் நம்மை விஷயீகரிக்கையும் இவையெல்லாம் நம்மளவதோ? அர்த்தஸ்திதி ஏதேனுமாயிருக்க இங்கேயிருந்து தோற்றிற்றுச் சொல்லாதிக்கைதான் அரிதோ! [ஊழியென்று மேலுக்கெல்லாம்] - அவன்படியை யதுஸந்திக்கப்புகில் அர்த்தஸ்திதி அழகிதாகவறிய வல்லவர்களுக்கும் காலமுள்ளதனையும் கடினாலும் இப்படிப்பட்டவனென்று நிலையிடவொண்ணாதானுமாய்த் தப்பாமே யகப்படுத்திக்கொள்ளும் விரகுகளையுடைய தேஜஃப்ரபுநி அஸங்க்யேயபகல்பாணகுணங்களையுடையனாய் நிருபாயுகமுமாய் விஸஜாதீயமுமான அழகையுடைய ஜகத்காரண உதன்.

ப.-அநந்தரம், தத்த்வஜ்ஞராயிருப்பார்க்கும் அபரிச்சேத்யமான அதிசுபித ஓளஜ்வல்யத்தை யுடையனான ஸர்வேஸ்வரனை யாசைப்படுகையும், அவன் நமக்கு முகங்காட்டுகையும், நம்முடைய அளவேயாயிருக்கிறதோ வென்கிறாள்.

நினைக்குங்கால் - (ஆராய்ந்து) பார்க்குமளவில், (தத்த்வத்தை), நன்கு - நன்றாக, உணர்வார்க்கும் - உள்ளபடி அறியவல்லார்க்கும், ஊழிதோறாழி - காலதத்வமுள்ளதனையும், ஒருவனாக-ஏவம்வித ஸ்வாவனாயிருப்பா னொருவனாக, உணரலாகா - பரிச்சேதித்தறியவொண்ணாகபடி, குழல் - (ஆபுநிதரை அகப்படுத்திக் கொள்ளும்) குழ்ச்சியாகிற சேஷ்டிதங்களை, உடைய - உடையனாய், கடர் - (ஸ்வரூபபரிணாமம் வாராதபடி உபாதாநமாகையும் உபாதாநமான தானே சிமித்தமாகையும், சித்சித்பரிணாமம் தனக்குத் தட்டாதபடியுமாகிற) தேஜஸ்ஸை, கொள் - உடைய, ஆகி - காரணபூதனாய், தொல்லை - நித்ய அஸாயுராணமாய், அம் - அப்ராக்ருதமான, சோதி-ஜ்யோதிர்மயரூபத்தை யுடையனாய், ஆழிவலவனை - கையுந்திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனை, ஆதரிப்பும் - ஆதரித்தார்வியக்கையும், ஆங்கு - ஆஸ்ரயணவஸ்த்தையில், அவன் - (ஸ்வஸ்மாந்பரத்வத்தோபாதி ஸௌஸீல்யத்தையுமுடைய) அவன், நம்மில் - (ஆபுநிதைகளான) நம்பக்களிலே, வரவும் - வருகையும், (அபேக்ஷிதங்கள்செய்கையும்), எல்லாம் - எல்லாம், நம்முடையமே தான் - நம்மளவிலே உடையோ மானோமோ? தோழியர்களே - (என்னோபாதி இவ்விஷயத்தில் வாசியறியும்) தோழியீர்களே! (ஸ்வஸாதாரணமான ஸௌலப்ய ஸௌஸீல்யாதிகள் கிடக்க), சொல்லுவதோ-ஸ்வரமான தெளர்ஸ்ப்யம் சொல்லுகையோ, இங்கு-இங்கு, அரியதுதான் - அரியதாயிருக்கிறதா?

இ.-அஞ்சாம்பாட்டில், அறியவும் எட்டவொண்ணாத விஷயத்திலே அதிப்ரவணையாய் ஏதுக்கு உஃபப்படுகிறுயென்ன, ஆனாலும் அவனையார்வியக்கையும், அவனாலே விஷயீகருதராகையுமான இம்மாயாத நான் தோற்றியுண்டாயிற்றே? அநாதியன்றே? என்கிறாள்.

[ஆழிவலவனையாதரிப்பும்] - கையுந்திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனை நாம் ஆஸ்ரயிக்கையும். [ஆங்கு] - ஆஸ்ரயண உபாயிலே. [அவன்] - மேன்மையோபாதி நீர்மையுமுடையவன். [நம்மில்வரவும்] - ஆஸ்ரயித்த நாம் இருந்த ப்ரதேஸங்களிலே வந்து விஷயீகரிக்கையும் இவையெல்லாம். [தோழியர்களே] - என்னோபாதியில்விஷயத்தில் அவலாஹித்தவர்களல்லிகோளோ? [நம்முடையமே தான்] - நம்அளவதோ?

அவனையாச் சாயிக்கையும், அவன் பேசுதம் செய்கையுமாய்ப் போருகிற இது நம்மளவிலே யுண்டாயிற்றதொரு மர்யாதையோ? [சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்]-அர்த்தஸ்த்திதி யேதேனுமாயிருக்க, தோற்றிற் றுச்சொல்லாநிற்கைதான் அரிதோ? நிவாரகரில்லையென்ற ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன் கிட்டவரியென்று ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன் கிட்ட அரியனாயிருக்கிறமை யில்லையோ? என்ன, அது தானும் என்வாயிலே கேளுங்கோள்! [ஊழியித்யாதி] - [நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவ ரென்று - ஊழிதோறுழி - உணரலாகா] - அர்த்தஸ்திதியுள்ளபடி யறியவல்லவர்க ளுக்கும் ஏவம்விஸிஷ்டனென்று காலமெல்லாம் கூடினாலும் நிகழிடவொண்ணாது. [சூழலுடைய] - தன்பக்கவிலைதப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் விரகுகளை யுடைய வனாயிருக்கும். [கடர்கொளாதி] - தேஜஃப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண ஜுத்காரண ஹிதன். [தொல்லையஞ்சோதி] - ஸ்வாஹாவிசமாய், நிர்வபூத தேஜோ ரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை. [நினைக்குங்கால்] - அவன் பெருமையை யாரா யப்புகில். 'நினைக்குங்கால் - நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனை - ஊழிதோறுழி - உணர லாகாச் சூழலுடைய கடர்கொளாதித் தொல்லையஞ்சோதி - ஆழிவலவனை யாதரிப்பும்', என்றவயம். ஈர்ஜ்ஞபென்னந்தகால் வைலக்ஷணயம் சொல்லிற்று : விலக்ஷண விஷயமே ஸுலஹ'மாஸல், மேல்விழ்த்து பற்றவன்றோ வடுப்பது? என்கை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு எட்டவொண்ணாத விஷ யத்திலே அதிப்ரவணையாய் ஏதுக்கு துக்கப்படுகிறாய்'என்ன; ஆனாலும் அவனையாச் சாயிக் கையும் அவனாலேவிஷயீக்ருதராகையுமான இம்மர்யாதை நம்மைத் தோற்றியுண்டா யிற்றோ, அநாதியன்றோ? என்கிறாள்.

[ஆழிவலவனையாதரிப்பும்] - திருவாய்மொழியை வலவருகேயுடையனானவனை ஆச் சாயிக்கையும். [ஆங்கு] - ஆச் சாயணசுபையிலே. [அவன்] - மேன்மையோபாதி நீர்மையுடையனானவன். [நம்மில்வரவுமெல்லாம்] - ஆச் சாயித்த நாமிருந்த ப்ரதேசங் களிலேவந்து விஷயீகரிக் கையுமாகிற இவையெல்லாம். [தோழியர்காள்] - என்னோ பாதி இவ்விஷயத்திலே அவொஹித்திகோளல்லிகோளோ? [நம்முடையமேதான்] - நம்மளவதோ? அவனை யாச் சாயிக்கையும் அவன் அபேசுதம் செய்கையுமாய்ப் போரு கிற இது, நம்மைத்தோற்றிப் புதியதாகவிட்டதொரு மர்யாதையோ? [சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்] - அர்த்தஸ்த்திதி ஏதேனுமாயிருக்க, தோற்றிற்றுச் சொல்லுகையோ அரியது! நிவாரகரில்லையென்ற ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன் கிட்ட அரியவனாயிருக்கிறமை இல்லையோவேன்ன; அதுதானும் நான் சொல்லக் கேட்கவேண் டாவோ உங்களுக்கு? [ஊழி இத்யாதி] - [நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனென்று - ஊழிதோறுழி - உணரலாகா] எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரா யிருப்பார்க்கும், கால மெல்லாம் கூடியறியப்புக்காலும் அறியப்போகாது, ஏவம் விஸிஷ்டன் என்று. [சூழ லுடைய] - கிட்டினாரை அகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கு ஈடான விரகுகளை யுடையனா யிருக்கும். [கடர்கொள்] - தேஜஃப்ரப்ருதிஅஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களை யுடைய

அஞ்சாம்பாட்டு.—ஆழிவலவனை இத்யாதி. "ஆழிவலவனை" என்றுதொடங்கி, "நம் முடையமேதான்" என்னுமனவும் கடக்கித்த அவதாரிகை - வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு இத்யாதி.

"நம்மில்வரவும்" என்றத்தைப்பற்ற - மேன்மையோபாதி இத்யாதி. நம்மில்-நாமிருந்த

வன். [ஆதி] - ஜகத்காரணமாதன். [தொல்லைஞ்சோதி] - ஸ்வாஹாவிகமாய், நீர வயிகதேஜோபமாய், இதரவிஸஜாதீயமான திவ்யலிக்ரஹத்தை யுடையனாயிருக்கும். [நினைக்குங்கால்] - அவன்பெருமையை ஆராயப் புகில். 'நினைக்குங்கால் - நன்குணர் வார்க்கும் - ஒருவனாக - ஊழிதோறாழி - உணரலாகாச் சூழலுடைய சுடர்கொளாதித் தொல்லைஞ்சோதி - ஆழிவலவனை யாதரிப்பும், ஆங்கவன் நம்மில் வரவுமெல்லாம், தோழியர்காள்! நம்முடையமேதான், சொல்லுவீதோ இங்கரியதுதான்?' - விலகுகிண வஸ்துவே ஸுலஹமானால், பற்றவடுக்குமோ? விடவடுக்குமோ? என்கிறார். (இ)

ஆறாம் பாட்டு. 8-2-6

தொல்லைஞ்சோதிநினைக்குங்கால் என்கொல்லளவன்றிமையோர் தமக்கும் எல்லையிலாதனகழ்ப்புச்செய்யும் அத்திறம்நிற்கவேம்மிமைகொண்டான் அல்லிமலர்த்தண்துழாயுந்தாரான் ஆர்க்கிகோவினிப்பூசல்? சொல்லீர் வல்லிவளவயல்சூழ்துடந்தை மாமலர்க்கண்வளர்கின்றமாலே.

ஆ. - (தொல்லைஞ்சோதி) - அவன் அரியனல்லனோவென்னில்? - நாம் சொல்லுமளவோ அவனுடைய அருமை? ப்ரஹ்மாதிகளாக்குங்கூட அறியவொண்ணாத ஸ்வரூபஸ்வஹாவங்களை யுடைய நொருவனல்லனோ? அத்திறம்நிற்க, என்னை விஷயிகரித்தருளுகக்கூகத் திருக்குடந்தையிலேபுகுந்துவைத்து என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துத் தன்நிருவடிகளில் அல்லிமலர்த்தண்துழாயும் தருகிறிலன். இப்படி அந்யாயஞ்செய்த அவனையொழிய மற்ற ஆகாக்கப்படுவோம்? சொல்லீர்! என்கிறார்.

ஒ. - ஆறாம்பாட்டில், "நீர்சொல்லுகிறபடி எளியனல்லன், எட்டாதொருவன்" என்று தோழிமார் சொல்ல, "உர்லஹனாகிலும் ஸுலஹனாகிலும் நம்மை இப்படி நோவுபடுத்தினவன்வாசலிலே கூப்பிடாதே நம்மோடே ஸம்பந்தமில்லாதாரையோ இன்னதாவது?" என்கிறார்.

[என்கொல்லளவென்று தொடங்கி] - அவனுடைய வைலகூண்யம் பேச்சினளவன்று; அதிஸயிதஜ்ஞான ப்ரஹ்மாதிகளாக்கும் மிகவும் உர்ஜைஞயமாயிருக்கும் வைலகூண்யத்தை யுடையனாயிருந்துவைத்துத் தன்னுடைய ஸௌந்ரயாதிகளைக் காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினான். [அல்லிமலரென்று தொடங்கி] - என்னை இப்படி நோவுபடுத்தி வைத்த தான் வந்து ஸம்ஸ்லேஷியானிட்டால் தன்னோடு ஸ்பர்ஸமுள்ள வற்றைத் தந்தாகிலும் என்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறிலன். என்னை யிப்படிநலிந்த இவனுக்குக் கூப்பிடாதே யாருக்குக் கூப்பிடுவோம்? சொல்லீர்களா. [வல்லியென்று தொடங்கி] - பூங்கொடிபடர்ந்த சோலைகளும் வளனிதான் வயலும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன். [குடந்தை] - கூப்பிடு கேட்கும்படி ஸந்திநிதனென்று கருத்து.

விடத்தே. விவரணம் - நிவாரகர் இத்யாதி. அந்வயத்தில் பாத்வத்தை முந்ததச்சொல்லி, அந்நாம் நீர்மையைச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - விலகுகிணவஸ்து இத்யாதி. (இ)

ப.—அந்தாம், அதிசயிதஞ்ஞாநர்க்கும் அவயந்தும்அஸக்யமாம்படி. ஸம்ஸபநாகஞாந அவன், நம்மோடே ஸம்ஸகேஷித்து நடுபடுத்தினபின்பு, வேறு ஆர்க்குக் கூப்பிடுவோமென்கிறான்.

நினைக்குங்கால் - ஆராயப்பார்த்தோமாகில், தொல்லை - அஸாதாரணமாய், அம் - அசம்பவிதமான, சோதி - அவனுடைய தேஜஸ்ஸானது, என் - என்னுடைய, சொல்லவது - சொல்லிலடங்குமது, அன்று - அன்று; இமைபோர்த்தமக்கும் - (அதிசயிதஞ்ஞாநரான) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், (கிஷ்கர்ஷிக்கவெண்ணுதபடி), எக்ஸ்பிலாதன-அபர்யந்தமான, கூழ்ப்பு - ஸம்ஸபத்தை, செய்யும் - நினைக்கும், அ - அந்த, திறம் - மேன்மைபடைபட்டம், நிற்க - நிற்க: வல்லி - பூங்கொடியும், வளம் - அழகு, வயல் - வயலும், ஆழ் - ஆழ்ந்த, குடத்தை - திருக்குடத்தைவிடே, மா - மூலாக்யமான, மலர் - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்கள், வளர்கின்ற - வளருப்படி சாய்ந்தருவின, மால் - ஆபூரிதவ்யாமோஹத்தை யுடையவனுப்க்கொண்டு, எம் - என், மாமை - சிறத்தை, கொண்டான் - அபஹரித்தான், அல்லி - பூந்தாரினுடைய, மலர் - விகாஸத்தையுடைத்தான், தன்னுழையும் - திருத்தழாப்யமாகையையும், தாரான்-தருகிறிலன்; இனி - (எம் அவனுடையவெய்யுடைய) பின்பு, (நலிந்த அவனைப்பொழிய), ஆர்க்கு - ஆரிருக்கலாசிட்டு, பூசலிடுகோ - கூப்பிடுவோம்; (உறவுசெய்து அடிப்படுத்தினவனைப்பொழிய உறவில்லாதார்க்குக் கூப்பிட்டுப்போயோனுமென்)? சொல்லி - சொல்லிகோள்!

இ.—ஆறும்பாட்டில், நீ சொல்லுகிறாயிடுப எளியனல்லன், உன்னை என்ன; ஸம்ஸபநாகஞாந அவனையும் தன்னையொழியச் சொல்லாதபடி நம்மைப் புராநிதத்தினவன் வாசலிலே கூப்பிடாதே, ஸம்ஸபநாகஞாந அவன் வாசலிலேயோ கூப்பிடுவது? என்கிறான்.

[தொல்லையந்தோதி நினைக்குங்கால்] - ஆராயப்புகில், இதரவிஸஜாதீயமான விகாஸத்தை யுடையவன். [என்சொல்லவன்?] - அவன் வைணவசூன்யம் என்னுடைய பேச்சினவன். நான் நர்அஸகியிருந்து சொல்லுமளவோ அவன்பெருமை? [இமைபோர் இப்பாதி] - அதிசயிதஞ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அளவிதந்த ஸம்ஸபங்களைப் பண்ணு; "யந்நாபம்மயவாஸ்ய வுஹாஜாதாதிவாஸிபடி" "தமுஹ்யோகேதவிஷ்டுவிஷ". இமைபோரென்ற நித்பஸூரிகளாய், அவர்கள் "சூட்டுநன்மாகைகள் தூயனவேந்தித்தி, சுட்டியவெண்ணெய் தொடுவண்ணப்போரு மென்றுமாம். [அத்திறம்நிற்க வெம்மாமைகொண்டான்] - அம்மேன்மையுள் இடக்கச்செய்தே, தன்னெளந் உர்பாதினைக்காட்டி என்சிறத்தைக் கொண்டான். என்னோடே இப்படுகொண்டல் உது புரிபாலாய், நம்முடைய சிறத்தைக்கொண்டது அந்தவைணசூன்யத்தைப் பாராதே என்கிறான். [அல்லிமலர்க் தன்னுழையுந்தாரான்] - இப்படி நோவுபடுத்தினவன் தான் வரலாதிட்டால், தன்னோடு ஸம்ஸபமுள்ளவற்றைத் தக்காடிலும் என்னையுஜ்ஜீவிப்பிக்கிறிலன். அகிமதம் கிட்டாதொழிந்தால் ஸத்தையை கோக்கவேண்டாவோ? [ஆர்க்கிடுகோ இப்பாதி] - நலிந்த இவனுக்குக் கூப்பிடாதே யாருக்குக் கூப்பிடுவோம்? சொல்லிகோள்! ஸம்ஸபநாகஞாந அவன் வாசலிலே சென்று கூப்பிடவோ? [வல்லி இப்பாதி] - பூங்கொடியபரந்த சோலைகளும், வளவிதான வயல்களும் ஆழ்ந்த திருக்குடத்தை விடே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன். வளம் - அழகு. [மாமலர்க்கண் வளர்கின்றமாலே] - ப்ராப்தனாவன் மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்கள் என்

[illegible]

தானாகில் பூவுக்குட்டோம்போலும் என்றிருக்கலாமே. [ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல்சோல்
லீர்] - நம்மைநலிந்தவன் வாசலிலே கூப்பிடாதே ஆர்வாசலிலே கூப்பிடுவோம்? சோல்லி
கோள்! [வல்லி இத்யாதி]. பூங்கொடிபடர்ந்த சோலைகளும், வளவிதான வயல்களும்
குழந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன். [மாமலர்க்கண் வளர்
கின்றமால்] - ப்ராப்தனானவன் மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிறகண் என்னளவில்
அலரக் காண்கிறிலேன். விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணக்காண்கிறிலே னென்கை. கூக்குரல்
கேட்கைக்கு ஸந்நிஹித னென்கை. 'வல்லிவளவயல்குழந்தை மாமலர்க்கண்
வளர்கின்றமால், தொல்லையஞ்சோதி' என்றுதொடங்கி, 'ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல் சோல்
லீர்' என்றந்வயம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

8-2-7

மாலரிகேசவன்நாரணன் சீமாதவன்கோவிந்தன்வைகுந்தனென்றேன்று
ஒலமிடஎன்னப்பண்ணிவிட்டிட்டு ஒன்றும்உருவுஞ்சுவநீங்காட்டான்
ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்! என்னுடைத்தோழியர்காள்! என்செய்கேன்?
காலம்பலசென்றுங்காண்பதானை உங்களோடுஎங்களிடையிலையே.

ஆ.—(மாலரி) - இப்படி கூப்பிடச்செய்ததும் தன்னைக்காட்டாதிருக்கிற
அவனை ஆசைப்படுவாருண்டோவென்னில், - ஆழிநிதவத்ஸலன், ஆழிநிதார்த்திஹான்,
ஆழிநிதவிசோதிநிரஸநஸ்வராவன், ஸாவஸக்தி, ஸமஸ்தகல்பாணகுணநிதி, பூநியப்பதி,
பாமலீலவான், பூநிவகுண்டநிலபன் என்றகூப்பிடும்படி பண்ணிவிட்டிட்டு ஒன்றும்
உருவும் சுவடுக்காட்டான்; ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்! என்னுடைத் தோழியர்காள்!
என்செய்கேன்? வ்யஸநம் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை; காலம்பலசென்றும் உங்களா
னையே கண்டல்லதுவிடேன், நீங்கள் இதற்குவிசோதததைப்பண்ணில் உங்களோடும்
உறவிலையென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், 'அவனைக்கண்டு முடிசைபரிது இத்தையிடையிலையே'
என்று உறவுமுறைபார்அகைக்க; அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகனிதையகப்பட்ட நான்
காலமெல்லாங் கடவாகிலும் அவனைக் கண்டல்லதுவிடேன், தத்விசோதிகளான உங்க
ளோட்டை ஸம்ஸர்ப்பம் எனக்குவேண்டா வென்கிறான்.

பூவுக்கிட்டோம் போலுமென்றது - காமகா காமிகளுக்குட்டென்றபடி. பூவுக்கிட்டோ
மென்று - காமிகளுக்குட்டித்தை. பூவுக்கிட்டோமென்று - ஸங்கேதச்சொல். இத்தால் - அவன்
திருத்தழாய்தந்தானாகில், காமும் பூவுக்கிட்டென்றிருக்கலாமென்றுசுருத்து. "இனி - ஆர்க்கு -
பூசல் - இடுகோ - சோல்லீர்" என்று அந்வயித்த அர்த்தம் - நம்மை நலிந்தவன் இத்யாதி.
"வல்லி" என்றது - சோலைக்கும் உபசுணம். வளவிதான - அழகிதான. தாத்பர்யம் - ப்ராப்தனான
வன் இத்யாதி. மா - ஸ்லாக்யமாய், மலர் - மலர்ந்த என்றபடி. சீழ்வாக்யத்துக்கு மாவம் - விசேஷ
கடாக்ஷம் இத்யாதி. "குடந்தைமாமலர்க்கண் வளர்கின்ற" என்றதுக்கு மாவம்-கூக்குரல் இத்யாதி.
வல்லிவளவயல் என்றுதொடங்கி; மால் - கினைக்குங்கால் - தொல்லையஞ்சோதி என்றுதொடங்கி,
பூசல்சோல்லீர் இத்யந்வயம். (சு)

[மாலரியென்று தொடங்கி] - ஆபுரிதவிஷயத்தில் மிகவும் வ்யாழக்யன், அவர் களுடைய ப்ரதிகூலங்களைப் பேர்க்குமவன், அவர்கள் சித்யாதுஷ்யம் பண்ணுகின்ற லும் விடவொண்ணாதபடியான் அழகிய இருக்குழையுடையான், ஆபுரிதவத்ஸவன், இக் குணங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படி நீர்மையுடைய பெரியபிராட்டியார்த்த வல்லவன், ஆபுரிதர்க்கு அத்யந்தஹவன், இங்ஙனையிருக்கிற இவன் அத்யந்தம் பரிபூர்ணான பூரிவைகுண்டராயன் என்று நிரந்தரமாகக் கூட்டிடும்படிடண்ணிச் சமைத்து என்னை அசேதநங்களைப் பெர்க்குமபோலே பொகட்டுத் தன்னையும் காட்டுகிறிலன்; தவரினன் விடத்திலானென்று அறிகைக்கீடாக அடையாளம் ஒன்றும் காட்டுகிறிலன். [ஏலமலர்க் குழலன்னமீர்காள்] - பண்டுபோலே நீங்கள் தரித்தருக்க நான் காணவல்லேனென்று என்று கருத்து. [ஆணை] - அவளுணை.

ப.-அநந்தரம், அஹிதிவேரஜநகரமாய் ஆபுரிதோபகாரகனுடைய யுகாரங் களை அதுவகித்துநடுபட்ட நான் அநேககாலஞ் சென்றிறயாகிலும் கண்டல்லது கிடீடன்: விலக்குகிற உங்களோடு எங்கள்பக்கல் ஒருதொடக்கமில்லை என்கிறான்.

மால் - ஆபுரிதவ்யாழக்யனுனவன், (அந்தவ்யாழமோஹத்தாலே), அரி - அவர் கள்பாபங்களை அபஹரிக்கும் ஸ்வஹவத்தையுடையவன், (சிவ்ருத்தபாபாராளுக்கு சித் யாதுஹவ்யமான துணையாம்படி), கேசவன் - ப்ரஸாதகேசபனுனவன், நாரணன் - (சீழ்ச் சொன்ன வ்யாமோஹாதிகளுக்கெல்லாம் தளமான) திருபாதிக ஸத்யந்ததையுடையவன், சீமாதவன் - (இக்குணங்களை ப்ரவ்ருத்தமாக்கும் ஸக்ஷமிக்குப் பதியானவன்; (புரிப்பே தித்வ நாராயணத்வங்கள் திறம்பெறும்படி பிறந்து), மீகாவிர்தன் - ஆபுரிதஹவ்யனுன வன், வைகுந்தன் - (ஹவ்யதையைக்கண்டு ஆபுரியித்தார்க்குக்கொடுக்கும்) பரிபூர்ண விபூதியையுடையவன், என்றென்று - என்றென்று இந்தஸ்வஹவங்களைப்பலகாலஞ் சொல்லி, (ஒருகார்பார்த்தமாகவன்றியே), ஒலமிட - ஆர்த்யதிஸ்யத்தாலே கூப்பிடும்படி, (இதுவே ஸ்வஹவமாக), என்னை - என்னை, பண்ணி - பண்ணி, விட்டு - கைவிட்டு, இட்டு - பொகட்டு, ஒன்றும் - ஒருப்ரகாரத்தாலும், உருவும் - தன்வயுவையும், சுவடுழி- தன்னைக்கிட்டுகைக்குடாயிருப்பதோடையாளத்தையும், காட்டான் - காட்டுகிறிலன்; (என்னைவிலக்குவதாக உத்யோகித்து), ஏலம் - ஏலம்போலே ப்ராமஹமான பரிமளத் தையும், மலர் - பூவையுமுடைத்தாயுள்ள, குழல் - குழலையுடைய, அன்னமீர்காள் - அன்னமீர்காள்! (ஏவம்விபைகளாய்), என்னுடை - எனக்கு அஸாதாரணகளான, தோழி யர்காள் - தோழிமீர்காள்! (அவன்நடுபடுத்தி முகங்காட்டாதொழியில்), என்செய்கேன் - என்னுலேசெய்யலாவதென்? என்றான்! ('பூப்போதைக்கு விட்டுப்பிடி' எனினும்), பல காலும் - காலதத்தவமுள்ளதனையும், சென்றும் - சென்றுகிலும், ஆணை - ஆணையே, காண் பது - காணக்கடவேன்; உங்களோடு - (இந்த வ்யவஸாயத்தைக் குலைக்ககினைக்கிற) உங்க ளோடு, எங்கள் - எனக்கு, இடை - ஒருஸத்யந்தம், இல்லை - இல்லை. கேவலம் ஆணை யென்றது - அவன் நாமகாஹணம் பண்ணுமைக் கென்றுகருத்து. அல்லது, உறவில் லாத இவர்களை ஆணையிடக்கூடாதிதே.

இ.-ஏழாம்பாட்டிக், அவனைக் கண்டுமுடிவை பரிது, விடவில்லைபெய்ந்து உறவுமுறைபார்அலைக்க; அவன்ருணங்கனிலேயகப்பட்ட நான் காலமெல்லாம் கட

வாதிதும் அவனைக் கண்டல்லதுவிடேன், தத்விரோதிகளான உங்களோட்டை ஸம்வர்பம் எனக்குவேண்டா என்கிறான்.

[மால்] - ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாவையவன். * பொய்ச் சிற்ற ஞானந்தொடங்கி, இவ்வளவும் வாக் கப்பிடப்பண்ணின வ்யாமோஹம். [அரி] - ஆஸ்ரிதவிதோபி நினைவுரீலன். [கேசவன்] - நித்யாஹம் பண்ணுநின்றதும் விட வொண்ணாத ப்ராஸந்தகேசவன். [நாரணன்] - ஆஸ்ரிதர்பக்கல் குணகுணநிருபணம் பண்ணாத உர்த்ஸல்பத்தை யுடையவன். [சீமாதவன்] - இந்தகுணங்களுக்கெல்லாம் அடியான நீர்மைவையுடைய பிராட்டிக்கு வல்லவன். [கேசவந்தன்] - லக்ஷ்மீஸம்பந்தத் தாலே ஆஸ்ரிதர்க்குக் கைபாளாயிருக்குமவன். [வைகுந்தன்] - இப்படியிருக்கிறவன் அவாப்தஸம்ஸந்தகாமனான ஸ்ரீவைகுண்டரீபன். [என்றென்று] - ஒருவரிலிருந்து சொல் லுகையன்றிக்கே நிரந்தரமாக. [ஒலமிட] - வாரிப்பாடறக் கப்பிடுப்படி. [என் னைப்பண்ணி] - “ ஸ்ரீஷ்ரீஹ்ருவம்வசுவாலாய” என்கிறபடியே இதுவே பாத்தையாகப் பண்ணி. [விட்டு] என்னைத் தன்பக்கலினின்றும் பிரித்து. [கூட்டு] - அசேதநவத் தொகட்டு. [ஒன்றும் உருவாக்கவடுகி காட்டான்] - தன்வடிவைக் காட்டுகிறிலன் தானிருந்தவிடத்துக்கு ஒர் அடையாளம் காட்டுகிறிலன். “காலமாலாவிரும்கு” என்கிறபடியே வடிவைக்காட்டுதல் சாமாய்ரமத்தில் ஸ்ரீஹ்ருவாஹுக்கு, “ஹ்ருதொ பத்ருவாஹு” உத்ருஷ்ஷிஹ்ருவாஹு” என்கிறபடியே பத்ருஷ்ஷிகன் அடையாள மானதோலே, இருந்தவிடத்துக்கு ஹ்ருதகம் காட்டுதல், செய்கிறிலன். [ஹ்ருதகக்குழ லன்னைமீர்காள்] - நீங்கள் பண்டிருக்கக் கண்டாற்போலேயிருக்கக் காணவல்லேனே யென்கிறான். ஹ்ருதமேலே கமழுகிற நறநாற்றத்தையுடைய டவர். நான் இப்பாடுபட ஒப்பனைபில் குறியழியாதிருக்குமவர்களன்றோ நீங்கள். [என்னுடைத் தேழி யர்காள்] - உங்களுக்கு ஹ்ருதஞ்சொக்னி மீட்குமதில்கு, என் பிரியமேயிறே யுங்களுக்கு உஷ் ஷேர்பம். [என்செய்கேன்] - தன்வடிவைக் காட்டுதல், இருந்தவிடத்துக்கொரு சுவடு தெரிவித்தல் செய்கிறிலன். மேல் நான் செய்யவடுப்பதென்? என்ன; எங்களைக் கேட் கில் விட்டுப்பற்ற வடுக்குமென்ன,—[காலம்பலசென்றும் காண்பது] - காலமெல்லாம் கூடவாதிதும் கண்டல்லது மீளேன். சொல்லலாமத்தனைபல்லது செய்யப்போமோ? என்ன, [ஆனை] - அவனுடைய ஆனை விடுகிறவர்களோடு ஸம்வர்ப்யமில்லாமையாலே பவர்களையிடாளோ! இப்படி இவள் ஆனையிடச் செய்தேயும் தங்கள் சாபலத்தாலே சிலசொல்லப்புக. [உங்களோடு எங்களிடையில்கையே] - உங்களோடு எனக்கு ஒருஸம் வர்ப்யமில்லை: நீங்களொன்றும் சொல்லவேண்டா? என்கிறான்.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவனைக்கண்டு முடிக்கைஅரிது, விடவல்லையே என்று உறவுமுறையாரலைக்க; அவன் குணங்களிலே அகப்பட்ட நான் காலமெல்லாம்கூடவா கிலும் அவனைக்கண்டல்லது விடேன்: தத்விரோதிகளான உங்களோட்டை ஸம்பந்தம் எனக்கு வேண்டா என்கிறான்.

ஏழாம்பாட்டு.—மால் இத்யாதி. “காலம்பலசென்றும்காண்பது ஆனை, உங்களோ டெங்களிடையில்கையே” என்றத்தைக் கடைபிடித்து அவதாரிகை - அவனை இத்யாதி. முடிக்கை தலைக்கட்டுகை.

[மால்] - ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாகவுடையவன். * பொய்ந்
நின்றஞாந் தொடங்கி, இவ்வளவும்வரக் கூப்பிடப்பண்ணின வ்யாமோஹம். [அரி] -
விரோதிந்ரஸநஸீலன். [கேசவன்] - காலமெல்லாம் அநுலவியாநின்றாலும் மீளவொண்
னாதபடி ப்ராஸ்தகேசன். [நாரணன்] - ஆஸ்ரித வத்ஸலன். [சீமாதவன்] - அதுக்
கடியான ஸ்ரியுபதியானவன். [கோவிந்தன்] - அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆஸ்ரி
தர்க்குக் கையாளாயிருக்குமவன். [வைகுந்தன்] - இதுக்கெல்லாம் அடியான மேன்மையை
யுடையவன். [என்றென்று] - நிரந்தரமாக [ஓலமிட] - காரியப்பாடறக் கூப்பிடும்படி.
[என்னைப்பண்ணி] - † “வஸுஷ்டி ஸ்வதவரஸாய” (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய)
என்கிறபடியே, இதுவேயாத்ரையாகப் பண்ணி. [லிட்டு] - என்னைத் தன்பக்கலினின்றும்
பிரித்து. [இட்டு] - அசேதநவத் போகட்டு [ஒன்றும் உருவும் கவடுங்காட்டான்] - தன்வடி
வைக்காட்டுகிறிலன், தானிருந்தவிடத்துக்கு ஓரடையாளங்காட்டுகிறிலன். ‡ “தரஸா
ராவிரஹிணி” (தாஸாமாவிரபூத்) என்கிறபடியே வடிவைக்காட்டுதல், ராமாஸ்ரமத்
தில் ப்ரீபரதாழ்வானுக்கு ய-ஓமாஹிகள் அடையாளமாறப்போலே, இருந்தவிடத்துக்கு
ஒருஸூசகம்காட்டுதல் செய்கிறிலன் [ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்] - நீங்கள் பண்
டிருக்குமாபோலே நான் உங்களை என்று காணக்கடவேன்? [ஏலமலர்] - ஏலம்போலே
கமழுகிற பரிமளத்தையுடைய மலர். [என்னுடைத்தோழியர்காள்] - உங்களுக்கு ஹிதஞ்
சொல்லி மீட்குமதில்லை. என்பரியமேயிறே உங்களுக்கு உத்தேசம். [என்செய்கேன்] -
ஓரடையாளமும் காணாத நான் இனி எத்தைச் செய்வேன்? எங்களைக்கேட்கில் விட
வடுக்குமென்ன, - [காலம்பலசென்றும் காண்பது] - காலமெல்லாம் கூடவாகிலும் கண்
டல்லது மீளேன். அது செய்துதலைக்கட்டலாவதொன்றல்லகாணென்ன; - [ஆணை] - விடு
கிறவர்களாணையிடாளிறே, பற்றுகிறவனை யிடுகிறாள். இப்படி துணியச்செய்தேயும்
ஹிதஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்கள்: [உங்களோடு இத்யாதி] - உங்களோடு எனக்கு ஒரு
ஸம்பந்தமில்லை, எனக்கு நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லவேண்டா. (எ)

அந்த வ்யாமோஹமேதென்ன - பொய்த்தின்ற இத்யாதி. அன்றிக்கே, வ்ஸுஷ்டியே
வ்யாமோஹமாக அர்த்தாந்தரமாதல். “என்றென்றோலமிட” என்னையாலே - காரியப்பாடறக்
கூப்பிடும்படி என்றது. காரியப்பாடாவது - வ்யாதிவாஹ பூஜாபேஷை. சுவடு - அடையாளம்.
“உருவும்சுவடும் - ஒன்றும் - காட்டான்” என்று அங்ஙயம். அப்படி காட்டினவிடமுண்டோ?
என்ன - தரஸா, இத்யாதி வாக்யத்வயம். இப்போது ஏலமலர்க்குழலாயிருக்கிறார்களோ?
என்ன - நீங்கள் பண்டு இத்யாதி. “என்னுடை” என்றதுக்கு ஹவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி
வாக்யத்வயம். ஆராணை இடுகிறது? என்ன - விடுகிறவர்கள் இத்யாதி. ‘ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்,
என்னுடைத்தோழியர்காள் - மாலரி’ என்றுதொடங்கி ‘உருவும்சுவடும் - ஒன்றும் - காட்டான் -
என்செய்கேன், காலம்பல’ என்றுதொடங்கி, ‘இடையிலையே’ இத்யக்வயம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

8-2-8

இடையிலையான்வளர்த்தகிளிகள்! பூவைகள்காள்! குயில்காள்! மயில்காள்!, உடையநம்மாமையஞ்சங்கும்நெஞ்சம் ஒன்றுமொழிய வொட்டாது கொண்டான், அடையும்வைகுந்தமும்பாற்கடலும் அஞ்சன வெற்புமவைநணிய, கடையறப்பாசங்கள் விட்டபின்னையன்றி அவ னவைகாண்கொடானே.

ஆ.—(இடையில்லை) - தன்னைப் ப்ரதிவர்ப்பிக்கிற அன்னைமாரோடும் உறவறச் செய்தேயும் அவனைக்காணுதொழிந்தவாதே, தான்வளர்த்த தன்னுடைய லீலோபகாண மான கிளிகள், பூவைகள், குயில்கள், மயில்களென்றி இவற்றோடுள்ள ஸம்பந்தமாகாதே அவனைக்காண்கைக்குப் ப்ரதிவர்ப்பகமென்றுபார்த்து, அவற்றைநோக்கிச் சொல்லுகிறான்: அவன் நம்முடைய நிறமும், வளையும், நெஞ்சம் தொடக்கமாகவுள்ள ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோனானெனும், பாம்பாப்யமான திருநாடும், திருப்பாற்கட லும், திருமலையும் தன்னையாசைப்பட்டார்க்குக் காணல் நணியவாகில் காட்டாதொழிவா னென்? என்னில், - உங்கன்பக்கலுள்ள ஸங்கும் நிர்ஸோஷமாகப்போனுலல்லது அவன் அவகாண்கொடான்: ஆதலால் இனி உங்களோடும் உறவில்லையென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், கிளிகள் பூவைகள் தொடக்கமான பரிகாங்களில் தனக்கு உண்டான கார்பேக்தபத்தைச் சொல்லுகிறான்.

[இடையில்லை] - என்பக்கல் அவகாஸமில்லை. [உடைய நம்மாமையென்று தொடங்கி] - நம்முடைய மாணம்தொடக்கமான பரிகாங்களை நிர்ஸோஷமாகக் கொண் டவன் சேரும் பாம்பதம், திருப்பாற்கடல், திருமலை இவ்விடங்களிற்செல்லுகையில் நானுமையில்லை; இப்போது நமக்கு அரிதாவனென் என்னில்? வாழ்ந்திருக்கின் நிர்ஸோஷ மாகப் போனுலல்லது அவற்றைக்காட்டான்.

ப -- அநந்தரம், நிஸ்ஸங் தர்க்கல்லது அவன் ஸுலஹனாகாதபடியாலே முன்பே வந்து வர்க்கத்தில் ஸங்கராஹித்யஞ்சொன்னாராய், தன் லீலோபகாணங்களான ஸுக் ஸாரிகாதிவிஷயமான ஸங்கராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறான்.

பான் - பான், வளர்த்தவளர்த்துப்போந்த, கிளிகள்-கிளிகள்! பூவைகள் காள் - பூவைகள்! குயில்காள் - குயில்காள்! மயில்காள் - மயில்காள்! (உங்களுக்கு), (என்பக்கல்), இடை - ஓவகாஸம், இல்லை - இல்லை; நம்முடைய - நம்முடையதாய், மாமையும் - நிறத்தையும், சங்கும் - வளைபையும், நெஞ்சம் - நெஞ்சையும், ஒன்றும் - ஒன்றும், ஒழிய - அவசேஷிக்க, ஒட்டாது - ஒட்டாதே, கொண்டான் - அபஹரித்துக் கொண்டவன், அடையும் - எட்டாதபடியேயிருக்கிற, வைகுந்தமும் - பாம்பதமும், பாற்கடலும் - திருப்பாற்கடலும், அஞ்சனவெற்பும் - திருமலையுமாகிற, அவை - ப்ராப்ய ஸ்த்தலங்களானவை, நணிய - கிட்டியதுவழிக்கக்குறையில்லை: பாசங்கள் - (இதரவிஷ யத்தில்) ஸங்கங்களை, கடையற - ஸவாஸநமாக, விட்ட - விட்ட, பின்னை - பின்பு, அன்றி - அல்லது, அவன்-ப்ராப்யபூதனானவன், அவை - அந்த மோமாஸ்த்தாரங்களை, காண்கொடான் - காண்கொடான்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், கிளிதொடக்கமான லீலாபரிகரங்களில் தனக்கு உண்டான அநாதரத்தைச் சொல்லுகிறான்.

[இடையிலே] - உங்களுக்குள் பக்கல் ஓரவகாசமில்லை. [யான்வளர்த்தகிளிகள்] - பழமைகொண்டு பின்னாட்டுகிறீர்களே நீங்களும்? [பூவைகள்காள் இது யாதி] - முன்பு இவள் ஆதரித்தவை அவனுடைய லீலாபகரணங்களிலும் குவாலிறே; அவையெல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடி. [உடைய இத்யாதி] - எல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடிக்கு ஹேதுசொல்லுகிறான்: நம்முடைத்தான நிறமும், வளையும், நெஞ்சும், வாஹ்யங்களோடு ஆந்தரங்களோடு வாசியற நம்பக்கலொன்றும் சோஷியாதபடி கைக்கொண்டவன்சேரும் பரமபதமும்; இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் நேராகக்கொண்டு எட்டவொண்ணாத நிலத்திலேபோய்ப் பாரித்து வெற்றிகொண்டாடியிருந்தானென்கை. [பாற்கடலும்] - அத்தோடு தோள்தீண்டியான திருப்பாற்கடலும். [அஞ்சனவெற்பும்] - திருமலையும் பரமபதத்தோடொக்கச் சொல்லலாயிருக்கிறதாயிற்று. [அவைநணிய] - ப்ராப்யபூமியானவை நமக்குக் கிட்டிற்றின. ஆனால், புக்கது ஹிண்கத்தட்டென்? என்ன, - அவனுகிறான் - சுணையுடையவையிருப்பானொருவன், புறம்பேயுமொருவிஷயத்திலே நசைகிடக்க ஸ்வாநுஸவத்தைக் காட்டிக்கொடான். [கடையறஇத்யாதி] - பின்னாட்டாதபடி நிர்ஸோஷமாக வாஹ்யபருசிபோனல்லது லோகஸ்யூரங்களைக் காட்டிக்கொடான். கீழே, "வணங்குமாறறியேன்" என்றுப்ராபகா ஹஸங்களைவிட்டாராய், இங்கே ப்ராப்யா ஹஸங்களை விட்டேனென்கிறார்.

சுடு.—எட்டாம்பாட்டு. கிளிகள்தொடக்கமான லீலாபகரணங்களில் தனக்கு உண்டான அநாதரத்தைச் சொல்லுகிறான்.

[இடையிலே] - என்பக்கல் உங்களுக்கு ஓரவகாசமில்லை. [யான்வளர்த்தகிளிகள்] - பழமைகொண்டு பின்னாட்டுகிறீர்களே நீங்களும். [பூவைகள்காள் இது யாதி] - முன்பு இவள் ஆதரித்தவை, அவனுடைய லீலாபகரணங்களிலும் குவாலிறே; அவையெல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடி. [உடைய இத்யாதி] - எல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடிக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது: நம்முடைத்தான நிறமும், வளையும், நெஞ்சும், வாஹ்யங்களோடு ஆந்தரங்களோடு வாசியற நம்பக்கல் ஒன்றும் சோஷியாதபடி கைக்கொண்டவன். [அடையும்வைகுந்தமும்] - சேரும் பரமபதமும். இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் நேராகக்கொண்டு, எட்டவொண்ணாதநிலத்திலேபோய்ப் பாரித்து வெற்றிகொண்டாடியிருந்தா னென்கை. [பாற்கடலும்] - அத்தோடு தோள்தீண்டியான திருப்பாற்கடலும். [அஞ்சனவெற்பும்] - திருமலையும் பரமபதத்தோடொக்கச் சொல்லலாயிருக்கிறதாயிற்று. [அவைநணிய] - ப்ராப்யபூமியானவை கிட்டிய: கிட்டிற்றின. ஆனால், அநுஸவிக்கத்தட்டென்? என்ன, - அவன் சுணையுடையவன், புறம்பேயும் ஒருவிஷயத்திலே நசை

எட்டாம்பாட்டு.—இடையிலே இத்யாதி. "மயில்கான்" என்னுமனவும் கடாகழித்து அவதாரிகை - கிளிகள் இத்யாதி.

இடை - அவகாசம். "யான்வளர்த்த" என்றதுக்கு ஹாவம் - பழமைகொண்டு இது யாதி. கிளிதொடக்கமானவற்றில் வாஹ்யவசனத்துக்கு ஹாவம்-முன்பு இவள் இத்யாதி. "உடைய நம்" என்றது - நம்முடையதான என்றபடி. ஒழியவொட்டாது - சோஷிக்கவொட்டாதபடி. "அடையும்" என்றது - ஈஸ்வரனைச்சேருகிற என்றபடி. "கொண்டான் அடையும்வைகுந்தமும்" என்றுகட்டி ஹாவம் - இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் இத்யாதி. ப்ரவேசத்திலே - இத்திருவாய்

கிடக்க ஸ்வாநுலவத்தைக் காட்டிக்கொடான். [கடை இத்யாதி] - பின்னாட்டாதபடி ஸ்வாஸநமாக ஸ்வாஹ்யருசிபோனாலல்லது ஹோ முஸ்த்தாநங்களைக் காட்டிக்கொடான். கீழே - “வண்ணங்குமாற்றியேன்” என்று ப்ராபகாபாஸங்களை விட்டார்; இங்கே - ப்ராப்யா பாஸங்களை விடேறார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு. 8-2-9

காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னைக்+கைசெயப்பாலதோர் மாயந்தன்னால், மாண்துறள்கோலவடிவுகாட்டி மண்ணும்விண்ணும் நிறையமலர்ந்த, சேண்கடர்த்தோள்கள்பலதழைத்த தேவபிராந்தென் நிறைவினோடு, காண்கொடுத்தேனினியென்கொடுக்கேன்? என்னுடைநன்னு தல்நங்கைமீர்காள் !

ஆ.—(காண்கொடுப்பானல்லன்) - உனக்குத் தன்னைக்காட்டானோ என னில்? —ஸ்வயத்திரித்தவிஷயஸங்கம் விட்டாலல்லது ஆர்க்கும் தன்னைக்காட்டானென்று அவற்றை நோக்கிச் சொல்லி, தத்தர்ஸநார்த்தமான ஸ்வோத்யோகத்தை ப்ரதிபந்திக் கைக்காக, “அவனையாசைப்பட்டு, இதுக்குமுன்பு உன்னுடைய உபகாரணங்களை இழந் தாற்போலே இன்னமுள்ளவற்றை இழவாதேயிருக்கப்பார்க்கில் அதைதவிடு” என்று அந்யராயிருப்பார் சொல்ல; அவர்களைநோக்கி, “ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியாயிருந்த ஸர்வேஸ்வரனாலும் இப்படி நிர்மிக்கமுடியாது” என்னும்படி ஆர்ச்சர்யமாய், நிரதிரய ஸௌந்தர்யவிஸிஷ்டனுமாய், ஸர்வவஸீகரணமான தன்னுடைய மாண்துறள் கோலவடிவு காட்டி, மஹாபலியுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் அபஹரித்து, நெய்தல்பூவலர்ந்தாற் போலே ஸர்வலோகமும் நிறையும்படி மலர்ந்த திருமேனியையும், கற்பகச்சீசாலை தழைத் தாற்போலே தழைத்த நிரதிரயோஜ்ஜ்வலமான திருத்தோள்களையும் உடையனாயிருந்த தேவபிராந்தே என்கிறைவினோடு காண்கொடுத்தேன்; இனி என்கொடுக்கேன்? என் னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள் ! என்று சொல்லுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “இதுவே துணிவாகில் உன்னையும் உனக்குள்ளை யும் இழக்கிறாயிதே” என்று சொன்ன தாய்மாரைக் குறித்து, பண்டேநிறையும் லஜ்ஜ யும் இழந்தேன்: இனி எத்தையிழப்பது? என்கிறாள்.

[காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னை] - ஸ்வயத்தந்தால் காணப்புகில் எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் தன்னைக்காட்டும் ஸ்வலாவனல்லன். [கைசெயப் பாலதென்று தொடங்கி] - மஹாபலியை வஞ்சிக்கைக்காக அக்ரித்ரிமமான குறள் வடி வைக்காட்டி ஸமஸ்தலோகமும் விம்மும்படிவளருவதுஞ் செய்து நீண்டு ஒளியையுடைத் தான பலதோள்களையுமுடையனாய் டேவர்களுக்கு உபகாரகனானவனுக்கு. [கைசெயற் பாலது] - வேணுமென்று உயிர்பெறப் பண்ணினாற்போலே யிருக்கையென்றுமாம்.

மொழி ப்ராப்யப்ரதாநமென்று சொன்னத்தை இங்கேகாட்டுகிறார் - கீழேவண்ணங்குமாறு இத்யாதி. ‘நம் - உடைய - மாயையும் சங்கும்’ என்றுதொடங்கி, காண்கொடான்; ஆகையாலே, யான் வளர்த்த என்றுதொடங்கி, இடையிலே இத்யந்வய:.

(அ)

† கைசெயற்பாலதோர் என்றும் பாடம்.

[என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்]-இடி-டி-ஃவம் அறியாமையாலே அழகையுடைய ராய் பூர்ணைகளாய்த் தனக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறபடியைச் சொல்லி ஸம்வேஷிக்கிறாள்.

ப - அநந்தரம், வாமநவேஷத்தைக்காட்டி அநந்தரஹமாம்படி ஜயத்தை அளந்துகொண்ட ஸர்வேஸ்வரனுக்கு என்னுடைய பூர்த்தியோடே லஜையுமிழந்தேன்; இனி எத்தைக்கொடுப்பேன்? என்கிறாள்.

ஆர்க்குப்-எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும், (ஸ்வயத்நத்தாலே), தன்னை - தன்னை, காண்கொடுப்பான் அல்லன் - காணக்கொடுக்கு மவனல்லனாய் வைத்து, (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக), மாயந்தன்னால் - தன்வஞ்சநத்தால், கைசெய் - கைத்தொழி லுக்கு, அப்பாலது - அப்பாலாய், ஓர் - அத்விதீயமான, கோலம் - ஸௌந்தர்யத்தை யுடைய, மாண் - அர்த்தியான, குறள்வடிவு - வாமநவேஷத்தை, காட்டி - காட்டி, (அநந் தரத்திலே), மண்ணும் - பூமியும், விண்ணும் - ஊர்தவலோகமும், நிறைய - நிறையும்கூடியாக, மலர்ந்த - விஸ்தருதனாய், சேண் - ஓங்கி, சுடர் - உஜ்ஜ்வலமான, பல - பல, தோள்கள் - தோள்களும், தழைத்த - தழைத்திருக்கிற, தேவபிராற்கு - ப்ரஹ்மருத் ராயிபதியான அவனுக்கு, என - என்னுடைய, நிறைவினோடு - ஸ்த்ரீத்வபூர்த்தியோடே கூட, நாண் - லஜையையும், கொடுத்தேன் - கொடுத்தேன்; என்னுடை - என்னோடு உறவுடையீர்களாய், நல் - உஜ்ஜ்வலமான, றுதல் - நெற்றியையுடைய, நங்கைமீர்காள் - குறைவற்றவர்களே! (ஸ்வரூபஸ்வயாவங்களிரண்டும் இழந்தபின்), இனி - இனி, என் - எத்தை, கொடுக்கேன் - கொடுப்பேன்?

இ.-ஒன்பதாம்பாட்டில், "இதுவேதுணிவாகில் ஆத்மாத்மீயங்களை நேராக இழக்கிறாயிறே" என்ற உறவுமுறையாரைக் குறித்து, முன்பே அடைய இழந்திலேனோ? இனி எத்தையிழப்பேன்? என்கிறாள்.

[காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னை]-எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞா ரர்க்கும், ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்புகில், தன்புகளைக் காட்டிக்கொடாத ஸ்வாவன். [கைசெய் இத்யாதி] - [மாயந்தன்னால் - கைசெயப்பாலதோர் - கோலம் - மாண்குறள் - வடிவுகாட்டி] - மாயந்தன்னால் - க்ரித்ரிமத்தாலே, க்ரித்ரிமமாவது - உலயவிஹிதி யுத்தனான தான் ஒன்றுமில்லாதானாய் வருகையும், ஸ்ரிய:பதியான தன்னை அர்த்தியாக்கு கையும், சிறகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்துகொள்ளுகையும். [கைசெயப்பால தான - கோலவடிவு] - கைசெய் - கைசெய்கைக்கு அப்பாலதான அழகையுடைய வடிவு. கைசெய்கையை - கைசெய் என்று குறைத்துக் கிடக்கிறது: அக்ரித்ரிமமான அழகையுடைய வடிவென்கை, கைசெயலென்கையாலே - உயிர்பெறவெழுதினாற்போலே யிருந்துள்ள கோலவடிவென்றுமாம். [மாண்குறள் - வடிவு]-இரப்பிலேதகணேறி அப ரிச்சேத்யனான தான் வாமநவேஷனாய். [காட்டி] - மஹாபலியைவஞ்சிக்கைக்காக அக்ரித் ரிமமான குறள்வடிவைக் காட்டி. [மண்ணும் விண்ணும் நிறைய மலர்ந்த] - கை யிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரம் ஸமஸ்தலோகங்களும் விம்ம வளர்ந்த. [சேண்குடர்த் தோள்கள் பலதழைத்த] - நீண்டு ஒளியையுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே பலதோள்களை யுடையவன். [தேவபிராற்கு] - இந்த்ரானிழந்த ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து டேவர்களுக்கு உபகாரகனானவனுக்கு. [எனநிறைவினோடு காண்கொடுத்தேன்] - இந்த் ரன் ராஜ்யம்பெற்றான், மஹாபலி ஒளடார்யம்பண்ணிப் போனான், நான் எனக்கு ஸர்வ

ஸ்வம்மான அடக்கத்தையும் லஜ்ஜையையுமிழந்தேன். [இனி என்கொடுக்கேன்] - இனி எத்தைச்செய்யுடுப்பேன்? [என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - இடி^௧ உ^௨: வம் அறியாமை யாலே அழகிலும் குறைவற்றுப் பூணைகளாய் எனக்கு ஹிசஞ்சொல்லலாமிதே யுங்களுக் சென்கிறான். சிதீழ் நாலாம் பாட்டிலேயும் "இனி என்கொடுக்கேன்" என்று சொல் றிற்று; இதுக்கும் அதுக்கும் வாசியென் என்னில்? - பெரியதிருவடி முதல்கிர்ப்பிலும் கையும் திருவாய்யுமான சேர்த்தியிலும் தோற்று மாயக்கூத்தனையாடரித்துக் கலக்கச் சென்று கிட்டாமையாலே வந்த இழவு - அதில்; ஸ்ரீவாமநனுடைய அழகிலும் சிலத்தி லும் தோற்று மஹாபலியைப்போலே ஸர்வஸ்வத்தையும் இழந்தேன் என்கிறது-இதில்.

எடு. - ஒன்பதாம்பாட்டு. "இதுவே துணிவாகில் ஆத்மாத்மீயங்களை நேராக இழக்கிறாயிதே" என்ற தாய்மாரைக்குறித்து, 'முன்பே அடைய இழந்திலேனோ? இனி எத்தை இழப்பது? என்கிறான்.

[காண்கொடுப்பானல்லனார்க்குந்தன்னை] - ஸ்வயத்தத்தாலே காண்கினைப்பார் எத்தனையேனும் அதியுயிதஜ்ஞாநரேயாகிலும், தன்னைக்காட்டும் ஸ்வலாவனல்லன். [கை செய் இத்யாதி] - (மாயந்தன்னால் - கைசெயப்பால்தோர் - கோலம் - மாண்குறள் - வடிவுகாட்டி) மாயந்தன்னால் - கிரித்ரிமத்தாலே, கிரித்ரிமமாவது - உலயவில-விதியுத்த னான தான் ஒன்றுமில்லாதானாய் வருகையும், ஸ்ரீயப்பதியான தன்னை அர்த்தியாக்துகையும், சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே அளங்குகொள்ளுகையும். [கைசெயப்பாலதான - கோலவடிவு] - கைசெய்கைக்கு அப்பாலதான அழகையுடைய வடிவு. கைசெய்கையை - கைசெய் என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. அக்ரித்ரிமமான கோலமென்னுதல். அன்றிக்கே, † கருவி உயிர்பெறவேழுதினற்போலே யிருந்துள்ள கோலவடிவேன்றுமாம். [மாண்குறள் - வடிவு] - இரப்பிலே தகணேறி அபரிச்சேத்யனான தான் வாமநவேஷனாய். [கோலவடிவு] - இப்படி அழிவுக்கிட்டவடிவுக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டியிருக்கை. [காட்டி] - மஹாபலி யை வஞ்சிக்கைக்காக அக்ரித்ரிமமான அழகையுடைய மாண்குறளான வடிவைக்காட்டி. [மண்ணும்விண்ணும்நிறையமலர்ந்த] - கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரம் ஸமஸ்தலோகங் களும் விம்ம வளர்ந்த. [சேண்கடார்த்தோள்கள் பலதழைத்த] - நீண்டு ஒளியையுடைத் தாய், கல்பகதரு பனைத்தாற்போலே பலதோள்களையுடையவன். [தேவபிரார்த்து] - இந்த்ரானிழந்த ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து தேவர்களுக்கு உபகாரகனவனுக்கு. [என்

ஒன்பதாம்பாட்டு. - காண்கொடுப்பான் இதுபாதி. "நாண்கொடுத்தேன் இனியென் கொடுக்கேன்" என்றத்தைக் கடாசுதித்து அவதாரிகை - இதுவே இத்யாதி.

"கைசெய்கை" என்றிருக்கவிலையேயென்ன - கைசெய்கையை இதுபாதி. "கைசெய் கைக்கு அப்பாலது" என்றத்தால் உமலிதம்-அக்ரித்ரிமம் இதுபாதி. கைசெய்கைக்கப்பாலதான-கடந் திருப்பதான என்றாய், அக்ரித்ரிமமான என்றபடி. "கிருபயாநிவபுதஃகபுதி^௧ ௧௦" என்கிற ந்யாயத்தாலே, கிரித்ரிமமென்று - பண்ணப்பட்டத்தைச்சொல்லி, அக்ரித்ரிமமென்று பண்ணப் படாதபடி. என்றபடி. இத்தால் - சித்ரத்தில் எழுதப்போகாத வடிவங்களுக்கை. கையாலே செய் கையை - சித்ரமாக எழுதுகையை, பாலது - ஸ்வலாவமாகவுடைத்தான, கோலவடிவேன்று அர்த் தாந்தரம் - அன்றிக்கே கருவி இதுபாதி. கருவி - சித்ரம். உயிர்பெற - ப்ராணனுண்டாம்படி அழகிதாகவேன்றுமாம். "மாண்" என்று - ப்ரஹ்மசாரியாகையாலே - இரப்பிலேதகணேறி என் கிறார். அழிவுக்கிட்டவடிவுக்கு - தன்மேன்மையைவிட்டு நீர்மையைக் கொள்ளுகைக்காகக்கொண்ட வடிவுக்கென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்தை புபஜீவித்து, "காட்டி" என்றதுக்கு அர்த்தம் - மஹா

† இந்தப் பொருளில் 'கைசெய்ப்பாலதோர் மாயந்தன்னால்' என்று பாடம்.

நிறைவினோன்கொடுத்தேன்] - நான் இரண்டோஜ்யமிழந்தேன். இந்தான் ராஜ்யம்பெற்றுப் போனான், மஹாபலி ஓளாபர்யம்பண்ணிப்போனான், நான் எனக்கு ஸர்வஸ்வமுமான அடக்கத்தையும் லஜ்ஜையையும் இழந்தேன். [இனியென்கொடுக்கேன்] - இனி எத்தைக்கொடுப்பேன்? [என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள்] - துவம்அறியாமையாலே அழகிலும் குறைவற்று, பரிபூர்ணைகளாய், எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லலாமிறே உங்களுக்கு. கீழே நாலாம்பாட்டிலே, “இனியென்கொடுக்கேன்” என்றுசொல்லிற்று; இதுக்கும் அதுக்கும் வாசியென்? என்னில், - பெரியதிருவடி முதுகிலிருப்பிலும் கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியிலும் தோற்று * மாயக்கூத்தனை ஆதரித்துக் கலக்கச்சென்று கிட்டாமையாலே வந்த இழவு - அதில்; ப்ரீவாமநனுடைய அழகிலும் ஸீலத்திலும் தோற்ற மஹாபலியைப்போலே ஸர்வத்தையும் இழந்தேனென்கிறது - இதில். (க)

பத்தாம் பாட்டு. 8-2-10

என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள்! யானினிச்செய்வதென்? என்னெஞ்சு என்னை, நின்னிடையேனல்லேனென்றகீங்கி நேமியஞ்சங்கும் இருகைக்கொண்டு, பன்னெடுஞ்சூழ்கடர் ஞாயிற்றேடு பால்மதியேந்தி ஓர் கோலகீல, நன்னெடுங்குன்றம்வருவதோப்பான் நாண்மலர்ப்பாதம் அடைந்ததுவே.

ஆ.—(என்னுடை) - “ஆகிலும் அவனை ஆசைப்படுகை ஈடல்ல” என்று அவர்கள்சொல்ல, ‘நான் தோழிமாரைவிட்டாற்போலே என்னெஞ்சு என்னை நின்னிடையேனல்லேன் என்று நீங்கி, ஸங்கசக்ர மடிபரணப், நீலமான திருமேனியையுடையனாய், சிவபிகீர்த்திபுத்த லீலாகர சிவாகராலங்கிருத சிவதிஸய ரமணீய வரணீய ஜங்கம நீல மஹாசலம்போலேயிருந்த அவனுடைய நாண்மலர்ப்பாதம் அடைந்தது; யான் இனிச்செய்வதென்? என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள்!’ என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், “இங்கனே செய்யலாமோ? யரித்திருக்கவேண்டாவோ?” என்று தோழிமார்சொல்ல, என்னெஞ்சானது என்னைவிட்டுப்போய் எம்பெருமானழகிலே யகப்பட்டது, இனி என்னுற்செய்யலாவதில்லை யென்கிறான்.

[என்னுடைபென்றுதொடங்கி] - எனக்குஉறவுமுறையாரான நிர்ஹைவாளான நங்கைமீர்காள்! இப்படியவஸந்நையான நான் இனி எத்தைச்செய்வேன்? [என்னெஞ்சுபலி இத்யாதி. “நிறைவும், காணும்” என்று இரண்டாகையாலே ரஸோக்தி - நான் இரண்டு ராஜ்யமிழந்தேன் என்று. இத்தை விவரிக்கிறார்-இந்தான் ராஜ்யம் இத்யாதி வாக்யத்யந்தாலே. இவர்களுடைய அழகையும் பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்தமாவம் - துவம்அறியாமையாலே இத்யாதி. இப்புகருத்திக்கு விஷயபேதத்தாலே வந்தபேதமொழிய, ஆகாரபேதமில்லையென்று பரிஹரிக்கிறார் - பெரியதிருவடி இத்யாதி வாக்யத்யந்தாலே. ‘என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள் - ஆர்க்குந்தனை - காண்கொடுப்பானல்லனாய் - கைசெயப்பாலதான ஓர் - கோலம் - மாண்குறன் - வடிவுகாட்டி - மாயந்தன்னால்-மண்ணுர்விண்ணும் நிறையமலர்ந்த சேனகடர் - தழைத்த - பல - தோள்களையுடைய - தேவபிராற்கு - என்னிறைவினோடு காண்கொடுத்தேன், இனி என்கொடுக்கேன்’ இத்யந்தய:.

சென்றுதொடங்கி]-என்றெஞ்சு, என்னை யுன்னோடு எனக்கடைவில்லையென்று அசன்று, திருவாய்மொழியும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் இரண்டுகையிலும் ஏந்திக்கொண்டு, பலவாய் தூரமாகச்சென்று எங்கும் வ்யாபியாநின்றுள்ள ஒளியையுடைய ஆதித்யனோடே பேரொளியையுமுடைய சந்தரணியுடைய அழகியதாய் நீலமாய் மிகவும் நெடிதாயிருப்பது ஒருமலை நடந்துவருமாபோலே யிருக்கிறவனுடைய நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளைச் சேர்ந்தது.

ப.—அகந்தரம், மனோஹாரியாய் உத்துங்கமான வடிவழகையுடைய அவன் திருவடிகளிலே என்றெஞ்சானது என்னைவிட்டுப் பாவேஸரித்தது; நீங்கள் நியமிக்கிற துக்கு என்னுற்செய்யலாவதென்? என்கிறாள்.

என் - எனக்கு ஸ்வயமாய்ப்போந்த, நெஞ்சு - நெஞ்சானது, நின் - (அவன் விஸ்வேஷித்துப்போன) உனக்கு, இடையேனல்லென் - கரணமாவேனல்லென், என்று - என்று, என்னை - (கரணியான) என்னை, நீங்கி - விட்டகன்று, — நேமியும் - திருவாய்மொழியும், சங்கும் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், இருகை - இரண்டுதிருக்கையிலும், கொண்டு - ஏந்திக்கொண்டு, பல் - பலவாய், நெடும் - பார்து, குழ் - குழந்த, சுடர் - சுடரையுடைத்தான், ஞாயிற்றோடு - ஆதித்யனோடேகூட, பால் - பால்போலேவெருத்த நிறத்தையுடைய, மதி - சந்தரணியும், ஏந்தி - தன் கொடுமுடிகளிலே ஏந்தி, ஓர் - அத்திபீடமாய், கோலம் - ஈர்பாநீயாகாரமாய், நீலம் - நீலநிறத்தையுடைத்தாய், கல் - பாதுகைவிதர்யாதிகளா லுண்டான வைலக்ஷணியத்தையுடைத்தாய், நெடு - உத்துங்கமான, குன்றம் - மலை, வருவது - நடந்துவருமது, ஒப்பான் - ஒத்து, (ஆபூரிதர்க்குவந்து தோற்றுடவனுடைய), நாள் - அகநிவமான, மலர் - தாமரைபோலே யிருக்கிற, பாதம் - திருவடிகளை, அடைந்தது - அடைந்தது; என்னுடை - என்னோடு உறவுடையிகோளாய் வைத்து, (என்னிடுபாடறியாதபடியால்), நன்னுதல் - அவயவஸோஹையாலும், ஆத்ம குணத்தாலும், நங்கைமீர்காள் - பூனைகளாயிருக்குமவர்களே! யான் - (உங்களைப் போலன்றியே நடுபட்ட) நான், இனி - அஸஹாயையாடபடி நெஞ்சமிழந்தபின்பு, (உங்கள் நியமநத்துக்கு), என் - எத்தை, செய்வது - செய்வேன்? நெஞ்சுடையாரன்றோ யரித்திருப்பதென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், எல்லாஞ்செய்தாலும் ஹிதைஷிகளாய் ஸர்யுக்க ளான நாங்கள் சொல்லிற்றுக்கேட்கவேணுங்காணென்ன, 'நீங்கள் சொன்னவார்த்தை கேட்கைக்கு நெஞ்சவேணுமே; அது அவன் பக்களிலேபோயிற்று' என்கிறாள்.

[என்னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - எனக்கு உறவுமுறையாரான நீங்கள், வடிவழகிலும் ஸ்திரீத்வத்திலும் குறைவற்றிருக்கையால் நீர் உவகையாயிருந்தீர்கள். [யான்] - நான் எல்லாமிழந்து அவஸந்நையாயிருந்தேன். [இனிச் செய்வதென்] - இப்படியானபின்பு, எத்தைச்செய்வேன்? 'இவற்றை மீட்கவோ, அவனை நியமிக்கவோ, எல்லாவளவிலும் யரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்ன, 'அதுக்கு நெஞ்சவேண்டாவோ?' என்கிறாள்:—[என்றெஞ்சு] - எல்லாவவஸையிலும் இதுக்குமுன்பு எனக்கு ஸ்வயமாய்ப்போந்த என்றெஞ்சு. [என்னை] - தன்னைக்கொண்டு ஜீவித்திருந்த என்னை. [நின்னுடையேனல்லெனென்று நீங்கி] - உன்னோடு எனக்கு அடைவில்லையென்று அசன்று. * உத்யுகூரவரூஷம் பண்ணிப்போயிற்று, பராப்திசொல்லி

மீட்கவொண்ணாதபடி, “ஸந்நிபா” என்றுபோயிற்று. உங்களுக்கு நான் நிற்கிற நிலையிலேயே எனக்கு எனக்கவ்வருகே போனபடி. [நேமியும் இத்யாதி] - பின் தொடரவொண்ணாதபடி கடலிலேயாயிற்றுப்புக்கது. வெறும்புறத்திலே யாலத்திவழிக்க வேண்டுமபடியிருக்கிற இரண்டுகையிலும் ஆழ்வார்களைப் பரிந்து, பலவாய் தூரப்போய் எங்கும் வ்யாபிப்பனவான ஒளிகளையுடைய ஆதித்யனோடேகூட அவனோடொத்த தேஜஸ்ஸையும் வெண்மையையுமுடைய சந்திரனையேந்தி, அத்தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு பா லாமாய், இதாவிஸஜாதீயமாய், ஷ்ரீராமாய் கண்டார் கண்குளிரும்படி நீலமாய், மற்றும் அநுகந்தமான அழகுக்களையுடைத்தாய், அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதொரு மலை நடந்து வருமாபோலேயாயிற்று ஆழ்வார்களைக்கொண்டு உலவும்படி. [நான்மலர்ப் பாதமடைந்தது] - செவ்விப்பூவிலே வண்டுபடிந்தாற்போலே திருவடிகளிலே சேர்ந்தது. யான் இனிச் செய்வதென்?

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. எல்லாஞ்செய்தாலும் ஹிததஷ்டிகளான நாங்கள் சொல்லிற்றுக் கேட்கவேணுங்காணென்ன, — ‘நீங்கள்சொன்ன வார்த்தை கேட்கைக்கு நெஞ்சவேணுமே; அவன்பக்கல் போயிற்று’ என்கிறாள்.

[என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள்] - எனக்கு உறவுமுறையாரானீங்கள், வடிவழகிலும் ஸ்திரீத்வத்திலும் குறைவற்றிருக்கையாலே நிர்த்துக்கைகளாயிருந்திகோள். [யான்] - நான் எல்லாமிழந்து அவஸந்நையானேன். [இனிச்செய்வதென்] - இப்படியானபின்பு, எத்தைச்செய்வேன்! இவற்றைமீட்கவோ, அவனைநியமிக்கவோ? எல்லாவள விலும் தரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்ன, ‘அதுக்கும் நெஞ்சவேண்டாவோ?’ என்கிறாள். [என்னெஞ்சு] - எல்லாஅவஸ்தைதயிலும் எனக்குவாயமான நெஞ்சு. [என்னை] - தன்னைக் கொண்டு ஜீவிக்க இருக்கிற என்னை. [நின்னிடையெனல்லேனென்று நீங்கி] - உன்னோடு எனக்கு அடைவில்கையென்று அகன்று. * ஐத்யுக்ஷாபாஷாஷம் (இத்யுத்த்வாபருஷம்) பண்ணிப்போயிற்று. ப்ராப்திசொல்லி மீட்கவொண்ணாதபடி. “ஸந்நிபா” (ஸந்நி யஸ்தம்மயா) என்றுபோயிற்று. உங்களுக்கு நான் நின்றநிலையே என்னெஞ்சு எனக்கவ்வ ருகேபோனபடி. [நேமியும் இத்யாதி] - பின்தொடரவொண்ணாதபடி கடலிலேயாயிற்றுப் புக்கது. வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டியிருக்கிற இரண்டுகையிலும் ஆழ்வார்களை தரித்து, பலவாய் தூரப்போய் எங்குமொக்க வ்யாபிப்பனவான ஒளிகளையுடைய ஆதித்ய னோடே பாலோடொத்த தேஜஸ்ஸையுடைய சந்திரனையேந்தி, அத்தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு பா

பத்தாம்பாட்டு.—என்னுடை இத்யாதி. “என்னெஞ்சு - நான்மலர்ப்பாதமடைந்தது” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - எல்லாம்செய்தாலும் இத்யாதி.

செய்யலாவதில்லையோவென்ன - இவற்றை இத்யாதி. இவற்றையென்றது - கீழிற் பாட்டிற்சொன்ன நானும் நிறைவும் தொடக்கமானவற்றை. அடைவு ஸம்பந்தம். அகன்றதின் சாமாவதியை அருளிச்செய்கிறார் - ஐத்யுக்ஷா இத்யாதி. “ஐத்யுக்ஷாபாஷாஷம்வாக்யம் ராவணாபாஷாஷம்வாக்யம் 1 சூஜமாஸிஷமுகுதேகயதூராஸிஷமுகுதேகம்” ஐதி யுபாகாஷண. (கஎ-க) ஸம்பந்தம்சொல்லி மீட்கப்போகாதபடி ஸவாஸநமாகவிட்டுப்போயிற்றென் றிருர் - ப்ராப்திசொல்லி இத்யாதி. “உங்களோடெங்களிடையிலே” என்று நான் போனற் போலே நெஞ்சம் போயிற்றதென்கிறார் - ஐத்யுக்ஷு இத்யாதி. “நேமியும்” இத்யாதி பதங் களுக்கு வாஸகை - பின்தொடர இத்யாதி. “நெ” என்றதுக்கு அர்த்தம் - மற்றும் அநுகந்தமான

லாகமாய், இதரவிஷயமாய், கண்டார்கண் குளிரும்படி நீலமாய், மற்றும் அங்கத்தான அழகுக்களையுடைத்தாய், அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதோருமலை நடந்துவருமாபோலேயாயிற்று, ஆழ்வார்களை எந்திக்கொண்டு உலாவும்படி. [நாண்மலர்ப்பாதமடைந்ததுவே] - செவ்வீப் பூவிலே வண்டுபெடிந்தாற்போலே சேர்ந்தது - யான் இனிச்செய்வதென்? (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

8-2-11

பாதமடைவதன்பாசத்தாலே மற்றவன்பாசங்கள் முற்றவிட்டுக் கோதில்புகழ்க்கண்ணன் தன்னடிமேல் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன தீதிலந்தாதியோராயிரத்துள் இவையுமோர்பத்துஇசையோமேவல்லார் ஆதுமோர்தீதிலராகி இங்குமங்குமேல்லாம் அமைவார்கள் தாமே.

ஆ.—(பாதமடைவதன்) - திருவடிகளைச் சேரவேணும்மென்னும் ஆசையாலே, தத்வ்யதிரித்தவிஷயஸங்குத்தை நிர்நீரஷமாகவிட்டு, ஸ்வவ்யதிரித்த ஸால விஷயஸங்குமநிவர்த்தகமான கல்பாணகுணங்களை யுடைய ஞான கண்ணன் தன்னடிமேல் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன நிரவடி யமான இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், நிரஸ்தஸமஸ்தது:வராய், அங்குமிங்குமெல்லாப்படியாலும் பரிபூர்ணரென்கிறார்.

ஒ.—நிமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் அவித்யாகர்மாதிரி தோஷங்களும் நீங்கி, இஹலோகபாலோகங்களில் தாங்களே ப்ரபுரானராவ ரென்கிறார்.

[பாதமென்று தொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறுகையாலுண்டான ஆசையாலே புறம்புண்டான வலியஸங்கங்களை யெல்லாம் விட்டு. [கோதிலென்று தொடங்கி] - தன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்தார்க்குப் புறம்புண்டான ஸங்கங்களை அறுக்க வல்லவான கல்பாணகுணங்களை யுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்த ஊவத்குணங்களை யொழிய க்ருஷ்ணந்தரப்ரஸங்கமாகிற பொல்லாங்கில்லாத ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை இசையோடே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், உபவிபூதியிலும் ஊவததுஊவ பரிபூர்ணராயிருப்பதென்று மலத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

பாதம் - திருவடியை, அடைவதன் - ப்ராபிக்கையிலுண்டான, பாசத்தாலே - அபிரிவிஸேஸத்தாலே, மற்ற - இதரவிஷயமாய், வன் - ப்ரபலமான, பாசங்கள் - பாரங்களை, முற்ற - நேராக, விட்டு - விட்டு; (இப்படி இதரஸங்குமறுகையாலே), கோது - கோது, இல் - அற்ற, புகழ் - புகழையுடைய, கண்ணன் தன் - க்ருஷ்ணன், அடிமேல் - திருவடிகள் விஷயமாக, வண் - (தம்முடைய ஊவவ்ருத்தியை ப்ரபந்திகரித்த) பாமௌ தார்யத்தையுடைய, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய்,

அழகுக்களையுடைத்தாய் என்றது. “யானினிச்செய்வதென்” என்றதுக்கு, இப்பாட்டுக்கு ஸேஷமாக ஒரு தாரதர்யம் அருளிச்செய்கிறார் - செவ்வீப்பூவிலே இதுயாதிரி. ‘என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்சான், என்னெஞ்சுஎன்னைநின்னிடையேன்’ என்றுதொடங்கி, அடைந்தது; யானினிச் செய்வதென்?’ இத்யந்வய:.

திது - (அர்த்தாந்தர ப்ரஸ்தாவமாகிற) திது, இவ் - இன்றியே, அந்தாதி - அந்தாதி யாய், ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஓர் - (கடவிலைமுத்துப்பட்ட டாற்போலே) அத்விதீயமான, இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், இசையொடும் - இசையொடேகூட, வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், (அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ர க்ருதி ஸம்பந்தரூப தோஷங்களில்), ஆதும் - ஏதேனும், ஓர் - ஒரு, திது - தோஷம், இலாகி - இன்றியே, இங்கும் - இந்தவிபூதியிலும், ("தூஷணிய ரிணிய" என் கிறபடியே குணதுலவபூர்ணராய்), அங்கும் - அந்தவிபூதியிலும், ("வொஸூதெவரூரூ காசிராநு" என்கிறபடியே அவாப்தஸமஸ்தகாமராய்க்கொண்டு அந்நபூதிநராய்), எல்லாம் அமைவார்கள் தாமே - ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணராவர்கள். இது - என்சீராகிரியவிருத்தம்.

இ. - நிமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், அவித்யாதிஸகலதோஷங் களும் நீங்கி இஹலோகபரலோகங்களில் தாங்களே க்ருதக்ருத்யராவ ரென்கிறார்.

[பாதம் இத்யாதி] - திருவடிகளைக் கிட்டுகையிலுண்டான ஸங்கத்தாலே புறம் புண்டான வலியஸங்கங்களை நிஸ்சேஷமாக விட்டார்; இதுவாயிற்று இத்திருவாய் மொழியில் சொல்லிற்றாயிற்று. புறம்புள்ள பற்றுற்றுத் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டவ ரல்லர்; "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு" என்கிறபடியே, திரு வடிகளில் ஸங்கத்தாலே ஓளபாயிகமான ஸாஹ்யஸங்கத்தைத் தவிர்த்தவர். [கோதில் புகழ்] - திருவடிகளில் ஸங்கத்துக்குமுதல் அவனுடைய கல்யாணகுணங்கள். இக் குணங்களுக்குக் கோதாவது - தன்னையொழியப் புறம்பேயும் நசைபண்ணும்படி யிருக்கை. [கண்ணன் தன்னடிமேல்] - இப்புகழையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடி களிலேபாயிற்றுச் சொல்லிற்று. "எல்லாம் கண்ணன்" என்றிறே தொடங்கிற்று. பரமோஹாரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [திதிலந்தாதி] - ப்ரபந்யத்துக்குத் தீதாவது; கயூரந்தர ப்ரஸ்தாவம், ராமவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லப்புகு, வுஸு, ஹஸெஷாத் பத்தி, புஷ்பகவர்ணம் இவற்றிலேயிழிகையும், "நாராயணகயாரிசோடி" என்று சொல்லிவைத்து, விட்டார் விட்ட அம்பெண்ணுகையும், இவை. [ஓராயிரத்துள்ளிவையு மோர் பத்து இசையொடும் வல்லார்] - அத்விதீயமான திருவாய்மொழியில், இப்பத்தைப் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுமவர்கள். [ஆகுமோர் திதிலாகி] - அவித்யாதிதோஷங் களும் நீங்கும். புறம்புள்ள நசையற்றிருக்கச்செய்தே, ப்ரபந்யந் தலைக்கட்டுகைக் காக விருக்குமதுவும் அவர்களுக்கில்லை [இங்கும் அங்கும் எல்லாமமைவார்கள் தாமே] - இஹலோகத்தோடு பரலோகத்தோடு வாசிபறக் குறைவற்றிருப்பார்கள்; இஹலோ கத்தில், "சூதகூசூரஃ ஷுதீக்ஷதே" என்கிறபடியே சமைந்திருப்பார்கள்; பரலோ கத்தில், "ஊஹம்வஸபூகாரிஷ்யாமி" என்று குறைவற்றிருப்பார்கள். [தாமே] - ஸர்வரன் முழங்கைத் தண்ணீர்வேண்டா, உலயவிவ்விதியிலும் தாங்களே ப்ரபூனராவர்கள்.

நடு. - நிமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், அவித்யாதி ஸகலதோஷங் களும் நீங்கி, இஹலோக பரலோகங்களில் தாங்களே க்ருதக்ருத்யராவ ரென்கிறார்.

[பாதம் இத்யாதி] - திருவடிகளைக் கிட்டுகையிலுண்டான ஸங்கத்தாலே புறம் புண்டான வலியஸங்கங்களை நிஸ்சேஷமாகவிட்டார்; இதுவாயிற்று இத்திருவாய்மொழி யிற் சொல்லிற்றாயிற்று. புறம்புள்ள பற்றுக்களற்றுத் திருவடிகளை யாசைப்பட்டவரல்லர்; "மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு" என்கிறபடியே, திருவடிகளில் ஸங்

நிகமம். - பாதம் இத்யாதி. "இவையுமோர்பத்துஇசையொடும்வல்லார்" என்றுதொடங்கி மேலெல்லாம் கடக்கித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. "ஆகுமோர்திது" என் தத்தைப்பற்ற - அவித்யாதி ஸகலதோஷங்களும் என்றது.

அடைவதன் - அடைகையிலுண்டான என்றபடி. இத்திருவாய்மொழியில் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சுருங்கவருளிச்செய்ததென்னுரிடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - இதுவாயிற்று இத்யாதி. இத்தால் இவர்க்கு வ்யாங்குத்தி - புறம்புள்ள இத்யாதி, தவிர்த்தவர் என்னுமனவாக.

மூன்றாம் திருவாய்மொழி—அங்குமிங்கும் : ப்ரவேசுங்கள்.

ஆராயிரப்படி.

இப்படி எப்பெருமானைப்பிரிந்து வ்யஸைப்படுகிற தமக்கு ஒரு துணையில் திய யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

மூன்றாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாப்பாட்டிலே எப்பெருமானுடைய திருவழகை மிகவும் அறுஸந்தித்த ஆழ்வார், “ஆரோணம் அர்த் தித்ததுவே வ்யாஜமாகக்கொண்டு, தந்தாம் ப்ரபோஜனங்களல்லது அறியாதிருப்பாரும், மத்யஸ்தரும், ஸத்ருக்களுடையாய்த் தன்பக்கல் பரிவுடை யாரொருவருமின்றிக்கேயிருக் கிற ஸம்ஸாரத்திலே, அத்யந்த ஸுகுமாரானதான், தன்னிற்காட்டிலும் ஸுகுமா மாண பரிகாங்களோடே பலகாலும் வந்து திருவவதாரப்பண்ணியருளி: அவ்வவகாலங் களில் அர்த்திகளுடைய அர்த்திதங்களைப் பூரிக்கக்காகத் தனியேயுலாவிரிப்பது” அவ் வளவன்றிக்கே, கோயில்கள்தோறும் நித்யஸந்திவிதினாவது: தான் இப்படித் தனிமைப் படாநிற்க நான் உதவப்பெறுகிறிலேன்” என்று இவர்வீதராக, தனக்குப்பரிவருள்ள படியடையும், பரிவரில்லையேயாகிலும் தன்னை ஒருவரால் நலியவொண்ணாதபடியான ஸாமர்த்யத்தையுங் காட்டியருளக்கண்டு ஸயந்தீர்ந்து த்ருப்தராய் முடிக்கிறார்.

பன்னிராயிரப்படி.

மூன்றாம் திருவாய்மொழியில், அவனுடைய நிஸ்ஸங்கம்ஸுலலதையை யறுஸந் தித்து, இதரஸங் நிவ்ருத்திபூர்வமாகத் தாம் ததக்ஷயத்திலே ஸக்தரானபடியை அறு ஸந்தித்தவர், அவன் ஆபுரிதரக்ஷணார்த்தமாக இந்த விஷுதியிலே தன் ஹோக்யதை யையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் பாராதே ஆஸூரப்ரக்ருதிகளும் அந்யபரருமான திசுள் களுக்குருடுவே அஸஹாயனாய்வந்து வர்த்திக்கிற இதுக்குஅஞ்சி; அவனுடைய அதிஸாயித ஹோக்யதையையும், விரோதிநிரஸநோத்யுத்தமான ஆயுதவத்தையையும், ஸஹாயாந்தர ராஹித்யத்தையும், க்ஷணகாலம் காணுதொழியிலும் கல்பமாம்படி அச்சத்தை விளைக்கும் படி ஆபிரூப்யாதிஸயத்தையும், ஆயாஸஸஹமல்லாத ஸௌகுமார்யத்தையும், ரமணீய விக்ரஹனாய்வைத்து விரோதிநிரஸநார்த்தமாக வ்யாபரிக்கும்படியையும், கிஞ்சித்காராது குணமான பூறியபேதித்வத்தையும், அஸோஷஜநஸம்ஸுலேஷ ஸ்வஹாவத்தையும், அதி ஸாயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அறியவரியலாகாரத்தையும், அத்யந்தவிலக்ஷணபுருஷரும் ஸேவிக் கும்படியான அதிஸாயிதஸாக்தியோகத்தையும் அறுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரகிரிஷ்டான வன் தன்னழகையும் மார்த்தவத்தையும் பாராதே ப்ரதிகூலபூயிஷ்ட்டமான ஸம்ஸாரத் திலே அஸஹாயனாய்வர்த்திக்கிறவளவிலே அடிமைசெய்யப் பெற்றிலேமென்று தளர்க் தவர், அவன் தன்னுடைய ஆபுரிதஸாமக்யத்தையும் அதிஸாயிதஸாக்தியையுங் காட்டக் கண்டு ஸமாஹிதரா யுகந்து தலைக்கட்டுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

மூன்றாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டிலே - “ஓர்கோலநீல நன்னெடுங்குன்றம் வருவதொப்பான்” என்று வடிவழகை யறுஸந்தித்த வாறே தாம் பட்டக்கலேசத்தைமறந்து, “இவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலேசிலர் அர்த்தித் ததுவே வ்யாஜமாகத் தனியே வந்தவதரித்து உதவா சிற்கும்; சாத்தருக்களும், மத்யஸ்த ரும், ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய்ப் பரிவுடையாரொருவருமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸா ரத்திலே, அர்த்திகளுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பூரிக்கக்கூடாது ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய், சிலர்க்குப் பாதந்தரனாயும், அவதாரத்தில் பிற்பட்டார்க்கும் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸந்திஷிதனாயும் வர்த்திக்கிற இவனுடைய ஸௌகுமார்யம் அறிந்து பரியக்கடவா ரொருவருமில்லை; நானும் உதவப்பெறுகிறிலேன்” என்று அவன் தனிமைக்கு வெறுத்து வீதராக, “‘நமக்குப் பரிவரில்லை’ என்று ஐயப்படவேண்டா, முழுக்ஷுக்களும் முகத் தும் நித்யஸித்தரும் நமக்குப் பரிகையே யாத்நையாயிருக்குமவர்களன்றோ? நமக்குத் தான் சிலர் பரியவேண்டியோ இருக்கிறது” என்று ஸர்வேஸ்வரன தன்சாத்திகளைக் காட்டி ஸமாயாநம்பண்ண, ஸமாலிதராய் ஹ்ருஷ்டராகிறார். “ஸர்வேஸ்வரனுக்குப் பரிகைக்குத் தமக்குக் கூட்டாவார் இல்லையென்று தன் தனிமைக்கு வெறுக்கிறார்?” என்றான் சொல்லுவார்கள். நித்யஸூரிகள் ஐயவததுஐவத்திலே அந்யபரர்: ஸம்ஸாரிகள் ஸப்தாபிவிஷயங்களிலே அந்யபராதல், தங்களுக்காக அவனையும் புக்கிலக்காக் குதல் செய்வர்கள்; ஆகையாலே, பரிகைக்குத் தமக்கொரு துணையன்றிக்கே யிருக்கிற தனிமைக்கு வெறுக்கிறார். ஸேஷவஸ்துவுக்கு “ஸேஷிதேய ரக்ஷகன்” என்னும் வெளிச் சிறப்பு அறிவுக்கு முதலடி; ஸேஷவஸ்துவாகில், ஸேஷிக்கு அதிஸயத்தை விளைத்துத் தன் ஸ்வரூபம் பெறுமதாகையாலே, “அவன்ரக்ஷயன், நாம் ரக்ஷக!” என்னுமளவும் செல்லவறிகை - உள்ளபடி ஸ்வரூபத்தை யுணருகையாவது.

நடு—முப்பத்தாருயிரப்படி.

கீழில் திருவாய்மொழியில், பத்தாம்பாட்டிலே - “ஓர்கோலநீலநன்னெடுங் குன்றம் வருவதொப்பான்” என்று வடிவழகை யறுஸந்தித்தவாறே, தாம் பட்டக்லே சத்தை மறந்து, “இவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே தனியேவந்து அவதரித்துஉலாவாநிற் கும். சாத்தருக்களும், மத்யஸ்த்தரும், ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய் இவனுக்குப்பரிவுடையார் ஒருவருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, அர்த்திகளுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பூரிக் கைக்கூடாது ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய், சிலர்க்குப் பாதந்தரனாயும் + (சிலர்அர்த்தித்ததுவே வ்யாஜமாக,) அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டார்க்குக் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸந்திஷிதனாயும் வர்த்திக்கிற இவனுடைய ஸௌகுமார்யம் அறிந்து பரியக்கடவாரொருத் தருமில்லை; நானும் உதவப்பெறுகிறிலேன்” என்று அவன் தனிமைக்கு வெறுத்து வீத

அங்குமிங்கும் ப்ரவேசை:—கீழே ஆத்மாத்மீயங்களிலே நசையற்றபடியைச் சொல்லி, இதிலே “அவனுக்குப் பரிவரில்லை” என்று து:கப்படுகிறதுக்குப் ப்ரஸக்தி தென்ன - கீழில் திரு வாய்மொழியில் இத்யாதி. “எனமனம்சூழவருவாரே” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்திலே இக் யாதி. “தானவர்யாவரும் - வானவர்” என்றத்தைப்பற்ற - சத்தருக்களும் இத்யாதி த்யாயம். “கோளு ரகத்தம்புளிக்குடியும்” என்றத்தைப்பற்ற - கோயில்களிலும் இத்யாதி. “கைகளையாரத்தொழக் காணேன்” என்றத்தைப்பற்ற - நானும் உதவப்பெறுகிறிலேன் என்றது. “கலக்கமில்லா” இத்

+ குண்டலிதம் “இவ்வடிவோடே” என்பதற்கு அடுத்த முன் இருப்பின் நலம்.

ராக; “‘நமக்குப்பரிவரில்லை’ என்று பயப்படவேண்டா, முழுக்ஷுக்களும் முத்தரும் நித்யஸித்தரும் நமக்குப் பரிசையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்களன்றோ? நமக்குத்தான் வேறே சிலர் பரியவேண்டியிருந்ததோ?” என்று ஸர்வேஸ்வரன் தன் ஸர்வஸக்தித்வத் தைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஹ்ருஷ்டராகிறார். “‘ஸர்வேஸ்வரனுக்குப் பரிசைக்குத் தமக்குக்கூட்டாவாரில்லையென்று தம் தனிமைக்கு வேறுக்கிறார்’ என்றும் சொல்லுவார்கள். ‘நித்யஸூரிகள் ஹவதநுபவத்திலே அந்யபரர்; ஸம்ஸாரிகள் ஸப்தாதிகளிலே அந்யபரர்: ப்ரஹ்மேஸாநாதிகள், தங்களுக்காக ‘நீணகர்நீளேரிவைத்தருளாய்’ என்று அவனை அம்புக்கிலக்காக்குதல், ஏவித்தேவைகொள்ளுதல் செய்வார்கள்: ஆகையாலே, பரிசைக்குத் தமக்கொருதுணையிலை” என்று தம் தனிமைக்கு வேறுக்கிறார். ஸேஷவஸ்துவுக்கு “ஸேஷியே ரக்ஷகன்” என்னும் வேளிச்சிறப்பு அறிவுக்கு முதலடி; ஸேஷவஸ்துவாகில், ஸேஷிக்கு அதிஸயத்தைவிளைத்துத் தன்ஸ்வரூபசித்தியாகையாலே, “அவன்ரக்ஷயன், நாம் ரக்ஷகர்” என்னுமளவும் செல்லவறிகை-ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணருகையாவது.

முதற் பாட்டு.

(8-3-1)

அங்குமிங்கும் வானவர்தானவர்யாவரும்
எங்கும்இனையென்று உன்னையறியகிலாதலற்றி
அங்கஞ்சேரும்பூமகள்மண்மகள்ஆய்மகள்
சங்குசக்கரக்கையவனென்பர் சரணமே.

ஆ.—ஸ்வர்க்காதிலோகங்களிலும், இந்தலோகத்திலும், மற்றுமெங்கும் வர்த்திக்கிற தேவதானவப்ராபருதி ஸமஸ்தாத்மாக்களும், ஏவம்பூதனென்று உன்னை உள்ளபடியறியாதே, லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாயகனாய், ஸங்கசக்ராதாயரனாய், பரமப்ராபரனாயிருந்த உன்னைத் தங்களுக்குப்ராப்யமானக்ஷுத்ரைஸ்வரயத்துக்கு உபாயமென்பர்; ஆதலால், எனக்கு அவர்கள் துணைபல்ல ரென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில். ஸம்ஸாரத்தில் விலக்ஷணரோடு அவிவக்ஷணரோடு வாசியின்றிக்கே, உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்து, உனக்குப் பரிவரின் றிக்கே உன்னைத் தந்தாமுக்கு இஷ்டப்ராப்திஸாயநமென்றே யிருப்ப ரென்று ஐஸ்வர்யார்த்திகளை இகழ்கிறார்.

[அங்குமென்று கொடங்கி] - மேலில் லோகங்களிலும் இந்த லோகத்திலும் மற்றும் எல்லாலோகங்களிலு முண்டான அநுகூலரான டேவர்கள் ப்ரதிகூலரான அஸு

யாதியைப்பற்ற - முழுக்ஷுக்களும் இத்யாதி. “மாகடல்தன்னைக்கடைந்தானே” என்றத்தைப் பற்ற - ஸர்வஸக்தித்வத்தை என்றது. “தானும்தோளும்கைகளையார” இத்யாதியைப்பற்ற ஸங்கத்யந்தாம் - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இத்யாதி. துணையிலையென்கிறதென், நித்யஸூரிகள்முதலானார் இல்லையோவென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. தேவை - கார்யம். ரக்ஷனைக்கண்டால் ஸ்வரூபேகதிதக்களை அர்த்திக்குமகொழிய, பரியத்தேடுகிறதென்? என்ன - ஸேஷவஸ்துவுக்கு இத்த்யாதி. சரமாவதியேதென்ன - ஸேஷவஸ்துவாகில் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழி “ஆழ்வாருடைய திருப்பல்லாண்டு” என்று அருளிச்செய்வர்.

ார்கள் மற்றும் இரண்டு வகையுமான மதுஷ்யாதிகளெல்லாம் துப்பாடி நிரதிஸயகோக்ய
என்று உன்னையறிபாதே உன்படியைச் சொல்லுகிறார்களே ஏதேனுமொருபடியைச்
சொல்லிக்கதறி. [அங்கம்சேசரும் இத்யாதி]- இத்தால் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகை
புஞ் சொல்லுகிறது.

ப.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய நிரதிஸயகோக்யத்தை அறியாதே,
உன்பாத்தியோகத்தையேசொல்லி அதுகூலப்ரதிகூல விஜாமமற அவிமதஸாயநமென்னு
நிற்பார்க ளென்கிறார்.

அங்கும் - ஊர்த்வலோகங்களிலும், இங்கும் - பூமியிலும், எங்கும் - (பாதா
ளாதிகளான) ஊமஸ்தப்ரதேசங்களிலும், வானவர் - (அதுகூலரான) தேவர்களும், தான
வர் - (ப்ரதிகூலரான) அஸுரர்களும், பாவரும் - (ததாசிதரான) மதுஷ்யாதிகளுமெல்
லாம், உன்னை - (அதுஹவ்ய மஹிஷ்யாதிகள்கிட்டான) உன்னை, இணையை - இவ்வித
கோக்யன், என்று - என்று, அறியகிலாது - அறியமாட்டாதே, அலற்றி - (ரக்ஷித்
வைகாந்தமான ஸர்வபாத்தியோகாதிகளைச்சொல்லிக் கூப்பிட்டு, பூமகள் - புஷ்பபரிமளம்
வடிவுகொண்டாற் போலேயிருக்கிற லக்ஷ்மியும், மண்மகள் - (கந்தவதியாகையாலே
கோக்யத்தையேவடிவரான) பூமியும், (அவ்வளவேயன்றியே), ஆய்மகள் - (ஆவிஜாத்யா
திக்பத்தையுடைய) நீளையும், (ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளிலேயகப்பட்டு), அங்கம்-
திருமேனியை, சேரும் - பிரியாமல்பொருத்தி அதுஹிக்கும்படியாய், சங்குசக்கரம் -
(அதுஹவ்யரான) ஆழ்வார்களை, கையவன் - கையிலேயுடையவனுயிருக்கிற இவன்,
(கோக்யபூதனென்று அதுஹிபாதே), (புருஷகாரபூர்த்தியையு முடையவனாகையாலே),
ரணம் - அஹிஷ்டவல ஸாயாஹிதன், என்பர் - என்னுந்நிற்பார்கள். ப்ரதிகூலரான
அஸுரவர்க்கத்தைப்பற்றவும் சேஷிதவம் ஸாயாரணமாகையாலே, ஸ்வாஹிஷ்டஸித்தத்
யர்த்தமான ஸரண்பத்வமும் உண்டென்றுகருத்து. ப்ரயோஜனார்த்தபராரணவர்களும்,
இவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளை அதுஸந்தித்துப் பரிவராகப்பெற்றதில்லை
பென்று வெறுத்தாராயிற்று.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன் ஸௌகுமார்யத்தை அதுஸந்தித்துப் பரிகை
யன்றிக்கே, அவனைத் தங்களுக்கு இஷ்டப்ராப்திஸாயந மென்றிருப்பார்களென்று
ஐஸ்வர்யார்த்திகளைக் கேட்பிக்கிறார்.

[அங்குமிங்கும்] - மேலில் 'லோகங்களிலும், ஹிமியிலும். [எங்கும்] -
அதுகந்தமான பாதாளங்களிலும். [வானவர்] - அதுகூலர்கள். [தானவர்]-ப்ரதிகூலரான
அஸுரர்கள். [பாவரும்] - இரண்டுவகையுமான மதுஷ்யாதிகளும். [இணையென்று
உன்னை] - உன்னை இணையென்று-ஸர்வசேஷியான உன்னை இப்படிப்பட்டாபென்று:
நிரதிஸய ஸௌகுமார்யயுத்த னென்று. இவர் நெஞ்சில் அவன் ஸௌகுமார்யமேயாயிற்று
உறைத்திருப்பது. கருமுகைவலையைப்போலேயிறே இவர் நினைத்திருப்பது. [அறிய
கிலாது] - அறியாதே. பரிய அறியாமைக்கு, அதுகூலரான தேவர்களோடு, ப்ரதிகூல
ரான அஸுரர்களோடு, இரண்டும்கலசின மதுஷ்யரோடு வாசியில்லை. அவனைப்பரி
யக்கண்டவர்கள்எல்லாரும் என்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். [அலற்றி] - "பலுவ-ஹிஜா"
"வராவ்யுஸகிஜா" என்று, உன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு உடலான வசநங்களைக்
கதருநிற்பார்கள். உன்னை ரக்ஷயென்றறியார்கள். [அங்கம்சேசரும் இத்யாதி]-இதுக்கு

மேல் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகையும் சொல்லுகிறது: [பூமகன் மண்மகனாய்
மகள் - அங்கஞ்சேரும்] - அவனையார்யத்தைக்கு புருஷகாரமாகப் பிராட்டிமார்
உண்டென்பார்கள். "தகஸிநாவராயுதி" என்பாரும், "குற்றத்தையுணருதெ
தென்? பொறுக்குமித்தனையன்றோ?" என்பாரும், முதலிலே குற்றங்காணவொண்ணாத
படி ஸ்வமோக்யதைபை முன்னிடுவாரும் அங்கையுண்டென்பார்கள். "வடிவாய் நின்
வலமார்பினில் வாழ்கின்றமக்கையும் பல்லாண்டு" என்ற அச்சேர்த்திக்கு மங்களாஸாண
நம் பண்ணுவாரில்லை. [சங்குசக்தாக் கையவன்] - கையந்திருவாழியுமான அழகை
யதுவிக்க இழிவாரில்லை. நம்விரோடானத் துணிக்கைக்குக் கையிலே ஓவ்யாயுய்
களையுடையவ னென்பார்கள். "வடிவார்ச்சோதி கலத்துறையும்" என்ற அச்சேர்த்திக்கு
மங்களாஸாணம் பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது. [என்பர்-சாணமே] - அஹிமதஸ்யு
மென்பார்கள். அஹிமதமென்றறிவாரில்லை; ஸுகுமாரமான விஷயமென்றறிவாரில்லை.
முந்தானையேற்றல், எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்குதல் செய்யுமித்தனை.

சுரு.—முதற்பாட்டு. இதில், முதற்பாட்டில், உன் ஸௌகுமார்யத்தை
யறிந்து பரிகையன்றிக்கே தங்களுக்குஇஷ்டப்ராப்திஸாதநமென்றுஇருப்பார்களென்று
ஐஸ்வர்யார்த்திகளை கேட்பிக்கிறார்.

[அங்குமிங்கும் இத்யாதி]-உபரிதநலோகங்களிலும், பூமியிலும். [எங்கும்]-
அங்குத்தமான பாதாளாதிகளிலும். [வானவர்]-அங்குலர். [தானவர்] - ப்ரதிகுலர்.
[யாவரும்] - இரண்வேகையுமான மநுஷ்யாதிகளும். [இனையையென்றுஉன்னை] -
உன்னை இனையையென்று - ஸர்வஸோஷியான உன்னை, இப்படிப்பட்டாயென்று -
நிரதீஸய ஸௌகுமார்யயுக்தனென்று. இவர் நெஞ்சில் அவன் ஸௌகுமார்யமே
யாயிற்று உறைத்திருப்பது. கருமகை மாலேபோலேயிருக்கிற உன்படியறியாதே. [அறிய
கிலாது] - அறியாதே பரிய அறியாமைக்கு, அங்குலரான தேவர்களோடு, ப்ரதிகுல
ரான அஸுரர்களோடு, இவ்விரண்டுங்குடின மநுஷ்யரோடு வாசியில்லை. அவனைப்
பரியக்கண்டவர்கள்எல்லாரு மென்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். [அலற்றி]-† "வஸுஸுஜி
வஸுஸுவிசு." (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) ‡ "வஸுஸுஜிநிவிவெவ ஸுயதெ
வஸுஸுவிசுஜிநா தவஸுசுயாசு" (பராஸ்யஸுத்திர்விவிதைவஸுஸுயதே ஸ்வாபாவிக்

முதற்பாட்டு.—அங்கும் இத்யாதி. "இனையையென்று - அறியகிலாது - சாணம் - என்
பர்" என்றவற்றைக் கடக்கித்த அலதாரிகை - உன் ஸௌகுமார்யத்தை இத்யாதி.

"எங்கும்" என்றது - பாதாளாதிவாஸிகளான தானவரென்றபடி, விவரணம் - நிரதீஸய
இத்யாதி. "இனையை" என்றது - ஸாமான்யமாயிருக்க. "ஸௌகுமார்யயுக்தன்" என்று சொல்
லுமோவென்ன, புத்திஸ்த்தமாயையாலே சொல்லுமென்கிறார் - இவர்நெஞ்சில் இத்யாதி. "இனை
யை, அறியகிலாது" என்கிற இரண்டையங்குட்டி ஹவம் - கருமகை இத்யாதி. ப்ரஸக்தஸ்யஹி
ப்ரதிஷேபு, ப்ரதிகுலரான தானவர்க்குப் பரிய யோக்யதையுண்டோ? வெறுக்கிறதென்? என்ன,
த்ருஷ்டாந்தர்த்தமென்கிறார் - பரிய அறியாமைக்கு இத்யாதி. அதாவது - ப்ரதிகுலரானவர்கள்
பரிய அறியாதாப்போலே, அங்குலரும் பரிய அறியார்களென்றபடி, "விவித்ராபெஹஸு
வதிநீஸாராய" இத்யாதிப்படியே வஸுஸுத்யா பரியக்கண்டவர்களென்று பரிஹாராந்தரம் -
அவனைப்பரிய இத்யாதி. வஸுஸுத்திதியறிந்து ஆஸ்ரயித்தமை - பாஹ்வாதவிபீஷணர்களிடங்

ஜ்ஞாநபலக்ரியாச) என்று, தங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உடலான வசநங்களைக் கதறு நிற்பார்கள். உன்னை ரக்ஷியனென்று அறியார்கள். [அங்கஞ்சேரும் இத்யாதி] - இதுக்கு மேல் ஸௌக்துமார்யத்தையும் அழகையுஞ்சோல்வுகிறது:—[பூமகள் மண்மகளாய்மகள் - அங்கஞ்சேரும்] - அவனையாஸ்ரயிக்கைக்குப் புருஷகாரமாகப் பிராட்டிமாருண்டென்பார்கள். †“தகஸ்ரீ ஹாவராயுதி” (நகஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரும். “குற்றத்தை யுணருகிறதென்? பொறுக்குமித்தனையன்றோ?” என்பாரும், முதலிலே குற்றங்காணாதபடி ஸ்வலோக்யதையை முன்னிடுவாரும் அங்கே உண்டென்பார்கள். “வடிவாய்நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும்பல்லாண்டு” என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவாரில்லை. [சங்குசக்கரக்கையவன்] - கையுந்திருவாழியுமான அழகை அநு லலிக்கைக்கு இழிவாரில்லை. நம் விரோதியைத் துண்டிக்கைக்குக் கையிலே திவ்யாயு தங்கையுடையவ னென்பர். “வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும்பல்லாண்டு” என்னவேண்டியிருக்குமே இவர்களுக்கு. [என்பர்சரணமே] : (சரணம் - என்பர்) அலிமதஸாயநம் என்பர் அலிமதமென்றறிவாரில்லை - ஸுதமாரவிஷயமென்றறிவா ரில்லை; முந்தானையேற்றல், எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்குதல் செய்வார்கள். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

8-3-2

சரணமாகிய நான்மறைநூல்களுஞ்சாராதே
மரணந்தோற்றம் வான்பிணிமுப்பென்று இவைமாய்த்தோம்
கரணப்பல்படை பற்றறவோடுங்கனலாழி
அரணத்திண்படையேந்திய ஈசற்கு ஆளாயே.

களிலே கண்டுகொள்வது. “அலற்றி” என்றதுக்கு - அக்ரமமாக ஸ்தோத்தரம்பண்ணியென்னுதே “கதறுகிற்பர்கள்” என்றது, ஆழ்வார்க்கு அஸஹ்யமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. பின்னை எது செய்யவேணுமென்ன; ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தித்துப்பரியவேணும், அதுசெய்கிறார்களில்லை யென்கிறார் - உன்னை ரக்ஷியனென்று இத்யாதி. புஷ்பவாஸிகியாகையாலே கிரதியாய ஸௌ குமார்ய ஸௌந்தர்யயுக்தையான பிராட்டிமுதலானார்சேரும் திருமேனியென்கையாலே - இவ னுடைய ஸௌந்தர்யமும் ஸௌகுமார்யமும் வித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குமேல் இத்யாதி. அவனை ரக்ஷகனென்றிருக்குமவர்கள், பிராட்டிமாரை ப்ரதிபத்திபண் ணும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்-அவனை இத்யாதி. புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமெப்படியென்ன - தகஸ்ரீசு இத்யாதி. ஸ்வபோக்யதையமுன்னிடுவாரும் என்றவிடத்திலே - †“நிஸா?யதா ராஃநீஷாயஜ்ஞாமபுடஜெய புஷ்டி ஹாவிதஸ்ரீ நிவாஸஸ்ய ஹகஜொஷெஷ்டபுஷ்டி தடி” என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். அவர்களுடைய ப்ரதிபத்தியை அச்சீகரிக்கும் இவ ருடைய ஹவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - வடிவாய் இத்யாதி. இப்பதத்தை ப்ரயோகிக்கிறவ ருடைய ஹார்த்தஹவம் - கையும் இத்யாதி. ஆனால் தாம் எப்படியிருப்பர்? என்ன - வடிவார் சோதி இத்யாதி. விவரணம் - ஸுதமாரவிஷயம் இத்யாதி. ஸாதகமென்றுசெய்வதேதென்ன - முந்தானையேற்றல் இத்யாதி. இத்தால் - த்விவிதைஸ்வர்பகாமரையும் சொல்லுகிறது. ‘அங்குமிங் கும்-எங்கும்வானவர்தானவர் - யாவரும் - உன்னை-இனையென்று - அறியகிலாதலற்றி - பூமகள் மண்மகள் ஆய்மகள் - அங்கஞ்சேரும் - சங்குசக்கரக்கையவன் - சரணம் - என்பர்’ இத்யந்வய: (க)

ஆ.—(சரணமாகிய) - இப்படி ஐஸ்வர்யார்த்திகள் துணையல்லரென்று அருளிச்செய்து, கைவல்யார்த்திகளும் தமக்குத் துணையல்லரென்கிறார். ஐஸ்வர்யோபாயவியாயக ஸாஸ்த்ரங்களை விட்டு மோகேஷாபாயவியாயக ஸாஸ்த்ரத்தை அவலம்பித்த நாமும், அப்ராக்ருத ஸ்வாஸாயாரண திவ்யரூபவிஸிஷ்டனும், ஸங்ஷக்ரமஜாயான பரமபுருஷனை ஸுலாப்யமாக அதுஸந்யித்து, இத்தரியஜயத்தைப்பண்ணி, ஸம்ஸார நிவ்ருத்திமாத்ரத்தைப் ப்ராப்யமாகப்பற்றினே மித்தனையிறே; அவன் திருவடிகளைப் ப்ராப்யமாகப் பற்றிற்றிலோமிறே; ஆகலால், நீங்களும் எனக்குத் துணையல்லரென்கிறார். தம்மோடு அவர்களுக்கு உண்டான ஐஸ்வர்ய வைராக்யரூப ஸாம்யந்தாலே கைவல்யார்த்திகளை அஸ்மச்சப்தத்தாலே வ்யபதேஸிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், கைவல்யபுருஷார்யவிஷ்டரை பிகழ்கிறார்.

[சரணமென்று தொடங்கி] - “ஐக்ரு மூண்யுவிஷயாவேஷாஃ” என்கிற படியாலே ஐஸ்வர்யபுருஷார்யத்தையும் புருஷார்யத்துக்கு ஸாயுநத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வேஷாஃ மங்களையிட்டு மோகேஷாபதேஸம்பண்ணுகிற வேஷாந்தகாமத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஜம்மமாணங்களும், ப்ரஸலமான வ்யாபிகளும், ஜகைதொடக்கமான ஷட்லாவனிகாரங்களையும் மாய்த்தவித்தனையிறே, நாம் செய்ததென்று முழுகூங்களைக் கேட்பிக்கிறது. [கரணப்பல்படை யென்றுதொடங்கி] - உபகரணங்களையுடையராய்வந்த ஸத்ருஸைகை நிர்ஸேஷமாக ஒடும்படி கனலாநிற்பதுஞ்செய்து ஆபுரிதர்க்கு அரணய் அவர்களையொருநாளும் விடக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற திருவாழியாழ்வானுகிற ல்வயாயுயத்தை ஏந்தினஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமையாயே. ‘கரணப்பல் படையென்றது’ - கரணக்ராமம் விஷயங்களில் நின்றும் பற்றறவோடும்படி கனலாநின்றள்ள திருவாழியென்றமாம்.

ப.—அந்தரம், விரோஃபிராஸக பரிகாவானுவனைக்கொண்டு கேவலம் ஜராமாணாஹி நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொள்ளுகிற கேவலரை, ஸேஷத்வ ஸாயர்ம்யத்தாலே உடன்பட்டுநின்று கேட்பிக்கிறார்.

(த்கா மூண்யபுருஷர்களுக்கு), சரணமாகிய - புகலிடமாய், (ஐஸ்வர்யதத் ஸாயுந ப்ரதிபாடகமான), நால் - நாலுவகைப்பட்டதாயிருக்கிற, மறை - வேதங்களாகிற, நூல்களும் - ஸாஸ்த்ரங்களை, சாராதே - (“வேஷவாஷா தாஃவாஸு தாக்யுஷலீதி வாஷிமஃ” என்று மேலெழுத்தோன்றுகிற அர்த்தங்களை) ப்ரதிபத்திபண்ணப்பற்றுகிற, (நிஸ்த்ரைகுண்யராய்க்கொண்டு, முழுகூங்களாய்), கரணம் - வாய்கோபகரணங்களை யுடைத்தாய், பல் - பல்விதமான, படை - ஸத்ருஸைகைகள், பற்று - பற்று, அற - அற, ஒடும் - ஒடும்படி, கனல் - தீப்தனுகிற, ஆழி - திருவாழியாழ்வானுகிற, அரணம் - சேஷமங்கரமாய், திண் - ஸ்த்திரமான, படை - ஆபுயத்தை, ஏந்திய - உடையனான, ஈசற்கு - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஆளாய் - ஸேஷபூதராய்வைத்து, (ஸேஷத்வாநுரூபமான அதிஸாயத்தை விளைத்துப் பரியாதே), மரணம் - மரணம், தோற்றம் - ஜம்மம், வான் - பெரிய, பிணி - வ்பாகி, மூப்பு - ஜகை, என்று - என்றுசொல்லுகிற, இவை - ஷட்லாவனிகாரங்களை, மாய்த்தோம் - கழித்துக்கொண்டுவிட்டோ மித்தனையிறே. தாடிர்யம் ஸ்வரூபமாயிருக்க, ஸ்வார்யுபாராகை அதுரூபமோ? என்றுகருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அஸ்ரூரத்வாநி ஷேஷாபுத்தமான ஐஸ்வர்யத்தைவிட்டு, நித்யாத்மாநுவகாமரான கைவல்யநிஷ்டரை பிகழ்கிறார்.

[சரணமாகிய இத்யாதி] - “**வெஞ்ஞாணவிஷயாவேதா:**” என்கிறபடியாலே ஐஸ்வர்யதத்ஸாயநங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வலாபத்தில் இழியாதே, மோக்ஷத்தைப் பதேசிக்கிற வேதாந்தலாபத்திலே புத்ரானின்று, ஸர்வேஸ்வரனைப் ப்ராயித்து, ஸாரணம் ப்ரபந்தத்தை மாய்த்தோமித்தனையன்றோ நாமும் செய்தது? என்று கேட்பிக்கிறது. [சரணமாகிய] - ஐஸ்வர்யதத்ஸாயந விஷயஜ்ஞாநஸாயநமான. [நான்மறை நூல்கள்] - சதுர்வேதமாகிற ஸாஸ்த்ரங்கள். நூல் - ஸாஸ்த்ரம். “**வேதஸாஸ்த்ராவிரோதிநா**” என்னக்கடவதிறே. [மாணம் தோற்றம்] - ஜம்மமாணங்கள். [வான்பிணி மூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்] - ப்ரஸை வ்யாதி, ஜரை தொடக்கமான ஷட்லாவவிகாரங்களை மறுவலிடாதபடி கழித்துக்கொண்டவித்தனையிறே நாமும் செய்தது. பூஜாவசநம் கேட்பத்திலே. [கரணப்பல்படையித்யாதி] - உபகரணங்களை யுடைய பலவகைப்பட்ட சாத்தருலேகை நிர்ஸோஷமாக ஒடும்படி ஜ்வலியாநின்ற திருவாழிபென்னுதல்; கரணக்ராமம் விஷயங்களினின்றும் நிர்ஸோஷமாகப்பற்றற ஒடும்படி கனலாநின்றிருந்தள்ள திருவாழியென்னுதல். [அரணத்திண்படை] - ஆபூநிதர்க்கு அரணப், சாத்தருக்களுக்கு லேவிக்க வெண்ணுததாயிருக்கை. [திண்படை] - சுஸ்வரன் விடியும் ஆஸ்ரிகரை விடாத வென்றுமாம். [ஏந்திய சுசற்கு] - திருவாழியையேந்துகையாலே ஸர்வேஸ்வரனானவனுக்கு. [ஆளாயே] - இவர்கள் ஆளாகையாவதென்? என்னில், — லகவத்ப்ராப்தி காம கோபாதி, லகவத்ப்ராப்தமும் அந்திமஸ்மந்தியும் உண்டாகையாலே சொல்லுகிறது. ஆளாயே - மாணந்தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்று இவை மாய்த்தோம்.

சுரு.—இரண்டாம்பாட்டு. “**ஐஸ்வர்யம்போலே நிலையில்லாததோன்றன்றே இது: நித்யமாயிருப்பதோன்றன்றே?**” என்று ஆத்மலாலத்துக்காக உபாஸிக்கிற கேவலர் வந்துதோற்ற, அவர்களை கேட்கிக்கிறார்.

[சரணம்இத்யாதி] - “**வெஞ்ஞாணவிஷயாவேதா:**” (த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா) என்கிறபடியே ஐஸ்வர்யதத்ஸாயநங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வலாபத்தில் இழியாதே, அத்தைவிட்டுமோக்ஷத்தை உபதேசிக்கிறவேதாந்தபாகத்திலே புத்ரானின்று, ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்து, ஸாரணம் ப்ரபந்தத்தை மாய்த்தோமித்தனையன்றோ நாம் செய்தது! என்று கேட்பிக்கிறது. [சரணமாகிய] - ஐஸ்வர்யதத்ஸாதந விஷயஜ்ஞாநஸாயநமான. [நான்மறை நூல்கள்] - சதுர்வேதமாகிற ஸாஸ்த்ரங்கள். நூல் - ஸாஸ்த்ரம். நூலென்று - பிரித்து, ஆகமாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம். நான்மறையாகிற ஸாஸ்த்ரமென்றே அருளிச் செய்வது. † “**வேதஸாஸ்த்ராவிரோதிநா**” (வேதஸாஸ்த்ராவிரோதிநா) என்னக்கடவதிறே. [மாணம் தோற்றம்] - ஜம்மமாணங்கள், ப்ரஸைவ்யாதி, ஜரைதொடக்கமான ஷட்லாவ

இரண்டாம்பாட்டு.—சரணமாகிய இத்யாதி. “**மாணம் தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்**” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - ஐஸ்வர்யம்போலே இத்யாதி.

இப்பாட்டுக்கெல்லாம் மாவம் - வெஞ்ஞாண இத்யாதி. தத்ஸாதநமென்றது - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை. “**நான்மறைநூல்**” என்றது - பூர்வபாகத்தை. வேதாந்தபாகத்திலே நின்று என்றது - அர்த்தாத்வித்தம். நாம் செய்ததென்றது - நீங்கள் செய்ததென்றபடி. நான்மறைநூல் சரணமாகையாவதென்? என்ன - ஐஸ்வர்ய இத்யாதி. தத்ஸாதநமென்றது - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை; ஐஸ்வர்யவிஷய தத்ஸாதநவிஷய ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஸாதநமான என்றபடி. “**வேதமான ஸாஸ்த்ரம்**” என்ற இடமுண்டோவென்ன - வெதஸாஸ்த்ர இத்யாதி.

விகாரங்களை மறுவலிடாதபடி கழித்துக்கொண்டலித்தனையிறே நாமும் செய்தது. பூஜா வசநம் சேஷபத்திலே. [காணப்பல்படை இத்யாதி] - உபகரணங்களையுடைத்தாய்ப் பல வகைப்பட்ட ஸத்ருஸேனை நிர்ஸேஷமாக ஒழிப்படி ஜ்வலியாநின்ற திருவாழியென்னு தல்; கரணக்ராமங்களை விஷயங்களினின்றும் நிர்ஸேஷமாகப் பற்றற ஒழிப்படி கனலா நின்றிருந்துள்ள திருவாழியென்னுதல். [அரணத்திண்படை] - ஆஸ்ரிதர்க்கு அரணய், ஸத்ருக்களாலே பேதிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்கை. [திண்படை] - ஈஸ்வரன்விடி லும் ஆஸ்ரிதரை விடாதவேன்றுமாம். [ஏந்தியவீசற்கு] - திருவாழியை ஏந்துகையாலே ஸர்வேஸ்வரனானவனுக்கு. [ஆளாயே] - அவர்கள் ஆளாகையாவதென் என்னில்? - லகவத்ப்ராப்திகாமநோபாதி லகவத்பஐநமும் அந்திமஸ்ம்ருத்யமுண்டாகையாலே சொல் லுகிறது. ஆளாயே - மரணந்தோற்றம் வான் பிணி முப்பென்றிவைமாய்த்தோம். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

8-3-3

ஆளுமாளர் ஆழியும்சங்கும்குமப்பார்தாம்
வாளும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை
தாளுந்தோளும் கைகளையாரத்தோழக்காணென்
நாளும்நாளும்நாடுவன் அடியேன்னாலத்தே.

ஆ.-(ஆளுமாளர்) - தன்தனிமையினுடைய பாஸங்கத்தாலே அவன் தனிமையை நினைத்து, “அவன்தனிமைக்கு உதவப்பெற்றிலேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு தம்முடைய தனிமைபைச் சொல்லுகிறார்.

மாரீசநிரஸநார்த்தமாகவாதல், கரணாஷணநிரஸநார்த்தமாகவாதல் எழுந்தரு ளும்போது, துணையின்றியே, தன்னுடைய ஸங்கவசக்ராதி திவ்யாயுதங்களைத் தானே சுமந்துகொண்டுபோகாநிற்கும்; வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை; தானேமுந்தருளும்போது அவனுடைய திவ்யாயுதங்களைச் சுமந்துகொண்டு, அவன் திருலடிகளையும் திருத்தோள்களையும் என்னுடைய கைகளினுடைய விடாய்திரும்படி தொழக் காணப் பெறுகிறிலேன்! “காணாரபிய்யுவிஜநெவிலுஷ்டா வாகவெகந்யா விவலாவலீதா” என்றபிராட்டியைப்போலே, அவனைக் காணவேனுமென்று ஆசைப்

“சூஷ்யூயபேஷாவபேஷஹி வெஷஸாலாவிராயிநா । யஸுகேபுணாதாலஸ தெஸ்யபேஷுவெஷநெதராஃ”. ஆர்ஷம் - ஃஷித்ருஷ்டபுராணாதிகம். யர்மோபதேஸம் - மதுவச நம். மாய்த்துக்கொண்டுகொள்ளென்றதே, “மாய்த்தோம்” என்று - பூஜ்யோத்தியேதென்ன - பூஜா வசநம் இத்யாதி. “மாய்த்தோம்” என்றதிலேநோக்கு. உபகரணங்களாவன - ரத கஜாதிகள். த்விதி யார்த்தத்துக்கு, “கரணம்” என்று - இந்திரியங்களாய், “பல்படை” என்று - ஸமுஹமாய், இந்த ரியக்ராமங்களென்றபடி. ஆளாகையாவதென்னென்னில் என்றது - லகவத்பவத்தைவிட்டு ஸ்வாநுவத்ப்ருப்தர் ஆளாகையாவதென்? என்னில் என்றபடி. ‘சரணமாகிய நான்மறைதால்களும் சாராதே - கரணப்பல்படை’ என்றுதொடங்கி, ஆளாய்க்கொண்டு ‘மரணம் - தோற்றம்’ என்று தொடங்கி, மாய்த்தோம் இத்யந்வய: ஆழியாகிற அரணத்தின் படையென்றபடி. (உ)

பட்டு, நானும்நானும் இந்தலோகமாகிற காட்டிலே தனியே கிடந்து கூப்பிடாசின்றே
னென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆரேனும் ஸ்வப்ரயோஜநபராய், அர்யித்ததுவே
வ்யாஜமாகக்கொண்டு, வீறறியாதே தன்னோடே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலேவந்து
வர்த்தியாசிற்ரும்; அங்குத்தைக்கு ரக்ஷையாக நான் உதவப்பெறுகிறிலே நென்கிறார்.

[ஆளுமென்றுதொடங்கி]-திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் வருந்தி
யரிக்கிறார், அதிஸு குமாரரான தாம். [வானும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்
றில்லை] - திருவாழியையும் பாஞ்சஜந்யத்தையும் ஒருநாளும் கைவிடாராகில் மற்றை
சிவ்யயுகங்களைக்கொண்டு பின்செல்வாரின்றிக்கே பொழிந்தால் அதில் என்னையாகி
லும்வெறுகிறி லென்றுகருத்து. [தானுந்தோளுமென்று மேலுக்கு] - தனக்குரக்ஷார்ப
மாகப் பின்னே திரிந்து தன்னைப்பெறுதே யுறுவிக்கிடக்கிற கைகள் பூர்ணமாய்படி தான்
நடந்தருளும்போதை பரிஸ்பந்தத்தாலே மிகவும் அழகிதான திருவடிகளையும் திருத்
தோள்களையும் தொழலாய்படி காணப்பெறுகிறிலேன்: நான் என்றுமொக்க உமியிலே
தேடாதிப்பன்.

ப.—அந்தாம், விரோயிபூயிஷ்ட்டமான ஜயத்தில் ஆபுரிதரக்ஷணர்த்த
மாக ப்ரவ்ருத்தான அவனுடைய ஸஹாயாந்தரராஜித்யத்தை அநுஸந்தித்து, நான்
அடிமைசெய்யும்படி காணப்பெறுகிறிலேனென்று வெறுக்கிறார்.

ஞாலத்து - (ராவணசுரயோயஸைமரான ப்ரதிகுலர் வர்த்திக்கிற) ஜகத்
திலே, ஆளும் - (பரிவராபிருப்பார்) ஆளும், ஆளார் - (வேணுமென்று) அங்கீகரிக்க
றில்; தாம் - (அடுத்தப் பார்க்கப்பெறாத ஸௌகுமார்யத்தையுடைய) தாம், ஆழி
யும் - திருவாழியையும், சங்கும் - திருச்சங்கையும், சுமப்பார் - (மலையெடுத்தாற்
போலே) வஹிப்பார், (அப்படியானாலும்), வானும்-நந்தகத்தையும், வில்லும் - ஸ்ரீபார்வ
கத்தையும், கொண்டு-கொண்டு, ("வ்யூஷதஸூயநுஷ்டாணி") என்கிற இளையபெரு
மானைப்போலே), பின்செல்வார் - பின்செல்லுகைக்கு, மற்று - வேறொருவர், இல்லை -
இல்லையாயிராநின்றது; (நான் பின்செல்லவென்றுகினைக்கிலும்), தானும் - ("தேதரோதஜ
மாலிகழ்" என்னும்படி நடக்கிற) திருவடிகளையும், தோளும் - ("ஸாக்ஷுயாயாவே
ஷ்டஸு" என்று நிழல்செய்கிற) திருத்தோள்களையும், கைகளை - என்கைகளைக்
கொண்டு, ஆர - பூர்ணமாக, தொழ - தொழுது அடிமைசெய்கைக்கு, காணேன்-(என்
கண்ணாலே) காணப்பெறுகிறிலேன்; அடியேன் - (ஸோஷத்வமே ஸ்வரூபமான) நான்,
(ஸோஷிக்கு அதிஸயஜநகமான ஸோஷவ்ருத்தியே ஜீவநமாகையாலே, பசியர் சோறு
தேடுமாபோலே), நானும் நானும் - நான் தோறும், நாடுவன் - தேடாதின்றேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவர்களைவிட்டுத் தம்முடைய உத்திரிலேயுழிகிறார்.
ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்காகத் தன்வாசியறியாதே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலே தனியே
வர்த்தியாசிற்ரும்; அங்குத்தைக்கு ரக்ஷையாக நான் உதவப்பெறுகிறிலேனென்று இன்
னாகிறார்.

[ஆளுமாளார்] - உலயவியுதிவிலும் பரிசைக்கு ஓர் ஆனில்லை. தனியே
யொருத்தரை யாளவேணு மென்றிருக்கிறார். நித்யஸூரிகள் ஐயவடிநுவலத்திலே
அந்யபரர்; ஸம்ஸாரிகள் ஸப்தாசிவிஷயபரர். [ஆழியும்சங்கும்சுமப்பார்தாம்] - ஆ

ரணமான திவ்யாயுதங்கள், அவன் ஸௌகுமார்யத்தாலே மலையெடுத்தாற்போலே சுமையாய்த் தோற்றுகிறது இவர்க்கு. எதிரிகளுக்கு அஸ்த்ரமாய் அநுஹிப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்கிறவை, ஸௌகுமார்யத்தை யறுஸந்தித்த இவர்க்கு மலையாயிருக்கிறது. [தாம்] - தம்மைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டாவோ? 'சுப்போதும் கைகழலா நேமியானன்றோ, நிரூபகங்களானவை சுமைபோ?' என்ன, அதுதானே செய்கிறது? [வாளுமில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை] - வாளுமில்லுங்கொண்டுபின்னே செல்லுகைக்கு இளையபெருமான்மாத்திர மொருவருண்டானாலோ? "ஆளுமாளர், சுமப்பார்தாம், பின்செல்வார்மற்றில்லை" என்கிறது - பரிவரணநீர் இவற்றுக்கு ஆளன்றோவென்று தம்மை யேவுகைக்காக. [தானும்தோனும்] - நடக்கும்போது நடைச் சக்ரவத்து பிடிக்கவேண்டும்படியாயிற்று மாறியிடுந் திருவடிக ளிருப்பது. "சுபுதஃ ப்ரபயளராஃ" என்னக் கடவதிதே: அத்தையும், வீசுந்தோள்களையும். [கைகளை யார] - தன்னைப்பிரிந்துஉறுவிக்கிடக்கிற கைகளை, ஆர - வயிற்றாஉண்ண என்பாளைப் போலே. [தொழக்கானேன்] - தொழக்கானைப்பெறுகிறிலேன்; தொழுகையென்றும் பரிகையென்றும் பர்யாயமாயிற்று இவர்க்கு. நமஸ்ப்தத்தாலே - எனக்கன்று, அவனுக்கென்றிறே சொல்லுகிறது. தொழுகையும், நமஃ என்கையும், பர்யாயமிறே. [நானும் நானும்நாடுவன்] - அவன்தனிமைபை யறுஸந்தித்து, "அவனுக்கு என்வருகிறீதா?" என்று நான் தோறும் ஆராயாநிற்பன். [நானும்நானும்] - ஸம்ஸாரம் நித்யமானால், தத்கார்யமான பரிவும் நித்யமாகக் கடவதிதே. [அடியேன்] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையநான்: ஸேஷிக்கதியாயத்தை விளைக்கை ஸேஷவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமென்றறிந்த நான். [ஞாலத்தே] - பரமபதத்திலேயிருந்து அஸ்யாநேய ஸங்கைபண்ணுகிறேனோ? அஸ்த்ரப்ரயோகம் பண்ணுவார், நாற்பாஸத்தையிட்டுக் கட்டுவார், அழைத்துவைத்து மஸ்ஸரையிட்டு வஞ்சிக்கத்தேடுவார், பொய்யாஸநமிடுவாராகிற தேசத்திலேயிறே வர்த்திக்கிறது.

௩௩.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்காகத் தன்வாசியறியாதே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலே தனியே வர்த்தியா நிற்கும்; அங்குத்தைக்கு ரகையாக நான் உதவப்பெறுகிறிலேனென்று இன்னொதாகிருர்.

[ஆளுமாளர்] - விஹிதித்வயத்திலும் பரிகைக்கு ஆளில்லை, தனியே ஒருவரை ஆளவேணுமென் றிருக்கிருர். நித்யஸூரிகள் ஹவதநுஹவத்திலே அந்யபரர், ஸம்ஸாரிகள் ஸப்தாதிகளிலே அந்யபரர். [ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்] - ஆபரணமான திவ்யாயுதங்கள், அவன் ஸௌகுமார்யத்தாலே மலையெடுத்தாற் போலே சுமையாய்த் தோற்றுகிறது இவர்க்கு. எதிரிகளுக்கு அஸ்த்ரமாய் அநுஹிப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்கிறவை.

மூன்றும்பாட்டு.—ஆளும் இத்யாதி. "ஞாலத்தே - ஆளுமாளர்" என்று தொடங்கி "தொழக்கானேன்" என்னுமளவும் கடாசுதித்து அவதாரிகை-ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி. "தொழக்கானேன்" என்றத்தைப்பற்ற - நான் உதவப்பெறுகிறிலேன் என்றது.

உபயலிபூதியையும் ஆளாநித்க, "ஆளுமாளர்" என்கிறதென்? என்ன - விபூதித்வயத்திலும் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இல்லாதபடி எப்படியென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஏந்தினார் என்றதே, "சுமப்பார்" என்றதுக்கு ஹவம் - ஆபரணமான இத்யாதி. ஆயுதங்கள் ஆபரணமானபடி எப்படியென்ன - எதிரிகளுக்கு இத்யாதி. "வாளுமில்லுங்கொண்டு" என்

[தாம்] - தம்மைப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டாவோ. * எப்போதும் கைகழலா நேமியா னன்றோ, அவனுக்கு நீருபகங்களான இவை சுமையோ? என்ன, — அது தான்செய்கிறது. [வாளுமல்லவங்கொண்டு] - இளையபெருமானைப்போலே ஒருவர் பின்னே கொடுசென்றாலா காதோ? “ஆளுமாஸார், சுமப்பார்தாம், பின்செல்வார்மற்றில்லை” என்கிறது. “பரிவரான கீர் அவற்றக்கன்றோ?” என்று தம்மை ஏவுவாராக. [தாளுந்தோளும்] - நடக்கும்போது நடைச்சகரவத்துப்பிடிக்கும்படியாயிற்று, மாறியிடும்திருவடிகளிருப்பது. “சுழி தஃபுய ளளராரஃ” (அக்ரதஃப்ரயயௌராமஃ) என்னக்கடவதிறே. அதனையும், வீசுதோள்களை யும். [கைகளையார] - “வயிறுரவுண்ண” என்பாரைப்போலே. [தொழக்கானேன்] - தொழுகையும், பரிகையும், பர்யாயம்போலேகாணும். தொழக்காணப் பெறுகிறிலேன். நமஸஸப்தத்தால் - எனக்கன்று, அவனுக்கென்றிறே சொல்லுகிறது. தொழுகையும், நமஃ வன்கையும், பர்யாயமிறே. [நாளும்காளும் நாவேன்] - அவன்தனிமையை அடிநீர்த்து, “அவனுக்கு என்வருகிறதோ?” என்று நான்தோறும் ஆராயாநிற்பன். ஸம்பந்தம் நித்யமா னால் தத்கார்யமான பரிவும் நித்யமாகக் கடவதிறே. [அடியேன்] - ஸ்வருபஜ்ஞானமுடைய நான்-ஸேஷிக்கு அதிசயத்தை வினாக்கையே ஸேஷவஸ்துவுக்கு ஸ்ருபமென்றறிந்த நான். [ஞாலத்தே] - பரமபதத்திலேயிருந்து அஸ்த்தானேலயஸங்கை பண்ணுகிறேனோ? ப்ரஹ் மான்தா ப்ரமோகம்பண்ணுவார், நாஸ்பாசத்தையிட்டேக் கட்டுவார், அழைத்துவைத்து மல் லையிட்டே வஞ்சிக்கத்தேவோர், பொய்யாஸநமிவோராகிற தேசத்திலே வர்த்தியாநின்றால் நான் அஞ்சாதேசெய்வதென்? (உ)

கிறதற்கு அவதாரிகை - எப்போதும் இத்யாதி. “பின்செல்வார்மற்றில்லை” என்று வயிறெரி கைக்கு, பின்செல்வாருண்டோ? என்ன - இளையபெருமானை இத்யாதி. ஏவுவாராக என்றது - தம்மை ஏவுகைக்காக என்றபடி. தான்களையும் தோள்களையும் தொழுகைக்கு, அப்படி ஆகர்ஷகமா யிருக்குமோவென்ன-நடக்கும்போது இத்யாதி. நடைச்சகரவத்துப் பிடிக்கையாவது - கதிஸார்வ பெனமன்வந்தானென்றுவிருதுபிடிக்கை. மாறியிடும்திருவடிகள் ஆகர்ஷகமென்னுமதுக்குப் பரமானம்- சுழி தஃ இத்யாதி. “சுழி தஃபுய ளளராரஃ” (அக்ரதஃப்ரயயௌராமஃ) (ஸ்ரீ ரா-அயோத்யாசி, 28) இத்யாதி. “கைகளையார” என்றது-கைகளார என்றபடி. ஐகாரம் - அவ்யயம். “ஆர” என்றதுக்கு அர்த்தம்-வயிறு இத்யாதி. பரியக்கானேனென்னோதே, “தொழக்கானேன்” என்பானென்? என்ன. தொழுகையும் இத்யாதி. தொழுகையும் பரிகையும் பர்யாயமானபடி எப்படியென்ன - நமஸஸப்த தந்தால் இத்யாதி. அதாவது - அவனுக்கு பாதந்தரமானால் அவனுக்கு அதிசயத்தைப்பண்ணுகை ஸ்வருபமானையாலே, நமஸஸப்தத்தாலே பரிவைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. தொழுகைதான் நமஸ்கார வாசியோவென்ன - தொழுகையும் இத்யாதி. நான்தோறும் ஆராயவேணுமோ? என்ன - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. விலாணம் - ஸேஷிக்கு இத்யாதி. “ஞாலத்தே” என்றதுக்கு ஹவம் - பரம பதத்திலே இத்யாதி வாக்யந்வயம். (ங)

நான்காம் பாட்டு.

8-3-4

ஞாலம்போனகம்பற்றி ஓர்முற்றுவருவாகி
ஆலம்பேரிகை அன்னவசஞ்செய்யுமம்மானே!
காலம்பேர்வதுஓர்காரிருளழியோத்துளதால் உன்
கோலங்காரேழில் காணலுற்றஆழங்கோடியேற்கே.

ஆ.—(ஞாலம்) - ஓர் முற்றுவருவாய், அந்தப்பின்னைத்தனத்தாலே ஸர்வ
லோகங்களையும் அமுதுசெய்து, பெரியவெள்ளத்திலே சிறியதோராலிலையிலே, யசோ
தைப்பிராட்டியைப்போலேபிறப்பா னொருதாயா நுமின்றியே, தனியே கண்வளர்க்
தருளுகிறதொழியில் துணையாபிறக்கப்பெறுமையாலும், உன்வடிவழகைக்காண ஆசைப்
பட்டுப்பெறுமையாலும், அமரமாய் துன்பார்ணவத்திலே சிம்க்ருய்க்கிடக்கிற எனக்கு
ஒருகூணமானது, அந்தகாமமாய் ராத்ரி யுத்தமாய்ச் செல்லுகிற தென்கிளர்.

ஒ —நாலாம்பாட்டில், ஸப்ரமாடிமாம்படி ஆலிலையிலே ரகூசிரின்றிக்கை
தனியே கண்வளர்க்தருளுகிறபடியை யதுஸந்யித்து, “இவனுக்குஎன்வருக்கிறதோ?”
என்று லீதராகிளர்.

[ஞாலமென்று தொடங்கி] - அத்யந்தஸுகுமாரமான சிறுவடிவைக்கொண்டு
ஐமத்தையெல்லாம் வயிற்றிலே புகவைத்து சிறிய ஆலிலையிலே இடம் வலங்கொள்ளும்
ஸ்வஹாவனான பெரியோனே! [காலமென்று தொடங்கி] - ஒருகூணத்தில் நின்றும்
ஒருகூணத்தில் பேரும் ஸந்யிமாத்ரம் மஹாநீ, காமான கல்பத்தோடு ஒவ்வாசின்றது,
உனக்கு ரகூசிரிந்தை பண்ணுகைக்காகக் கறுத்த ஒளியையுடைய உன் அழகியவடிவைக்
காண ஆசைப்பட்டுப்பெறுதே மிகவும் கோவுபடுகிற மஹாபாபியான எனக்கு.

ப.—அந்தரம், அஸஹாயனான வட ளுளாயிரினுடைய ஆவிருப்பத்துக்கு
என்னப்ரமாடிவருகிறதோவென்று அஞ்சிக்கலங்கின ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிளர்.

ஓர் - அத்விதீபமாய், முற்ற - அதிமுகு, மான, உருவாகி - வடிவையுடை
யையாய், ஞாலம் - மஹாஜகத்தை, போனகம் - போஜகமாக, பற்றி - அமுதுசெய்து,
ஆல் - ஆலென்று, பேர் - பேர்சொல்லலாமளவானது, இலை - ஒரிலையிலே, அன்னவசஞ்
செய்யும் - இடம்வலங்கொண்டு கண்வளர்க்தருளுகிற, அம்மானே - ஸ்வாமிபானவனே!
(அந்தப்ரளயத்திலே என்னப்ரமாடிவருகிறதோவென்று), கார் - காளமேவத்தின்,
எழில் - எழிலையுடைத்தான, உன் - கோலம் - வடிவழகை, காணலுற்று - காணவேணு
மென்று நிர்ப்பந்தித்து, ஆழம் - (அச்சத்தாலே) ஆழங்காற்படுமபடியான, கொடி
யேற்கு - கொடியபாபத்தையுடைய எனக்கு, பேர்வது - ஒருகூணத்தில்நின்றும்
கூணந்தரத்திலேபேருகிற, காலம் - காலாவகாசமானது, ஓர் - அத்விதீபமான, காரி
ருள் - மஹாநீயகாரத்தையுடைத்தான, ஊழியொத்து - சல்பம்போலே, உளது - ஆகா
சின்றது. உன்னுடைய அவடிதவடநாஸாமர்த்யமான ஸந்தியோமமும் ஸர்வரகூசத்வ
பூர்த்தியும் அச்சத்துக்குஉறுப்பா மென்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “ஞாலத்தே - நானும் நானும் நாவென்” என்றார்;
அந்த ஸம்ஸாரத்திலே வட ளுளாயநத்திலே பிறந்த ப்ரமாடித்தையதுஸந்யித்து லீத

சாகிறார். நீர் இங்ஙனே கலைசப்புகிறதென்? ப்ரளயாபத்திலே ஸர்வரக்ஷகனானவ னன்றோ நான்? என்ன; ஸர்வரக்ஷகவஸ்துவோ ப்ரளயத்திலேயகப்பட்டதென்று ஓதரா கிறாரென்றுமாம்.

[ஞாலம் பேரனகம்பற்றி] - பாப்பைபுடைத்தான ஹிமியைத் திருவயிற் றிலேவைத்து. “ஸாத்மிக்கும், ஸாத்மியாது” என்றறியாதே, இத்தைச்செய்வதே! “வெண்ணெயும் ஸாத்மியாது” என்றிருக்குமவரிதே. [ஓர் முற்றுவருவாகி] - அதுக் கடி, இவனுடைய பைபைமென்கிறார். வெண்ணெயமுது செய்தருளுவதற்குங் கீழ யிதே யிந்நிலை. பசோதாஸ்தகந்யபத்துக்கும் கீழாயிதேயிருப்பது துந்தமென மீயுயம். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே ரக்ஷித்தஸர்வரக்ஷகத்வமும், அவ்விதவடநாஸாமர்த்யமும் இவர்களுக்கிலே பட்டதில்லை; ஸௌகுமார்யமே யாயிற்று இவர்க்குத் தோற்ரியிருப்பது. அங்கு ஒருதொட்டிலிலே கிடக்கப்பெற்றது; இங்கு, ஒருபவனான ஆலிலையிலேயாயிற் றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. [பேரிலை] - ஆலிலையென்று பேர்மாத்ரமானத்திலே பென்னுதல்; விபரீதலக்ஷணையாய், சிற்றிலையென்னுதல். [அன்னவசம் செய்யும்] - உணவுக்கிடாக இடம்வலம் கொள்ளும். “கிடக்கில் தொட்டில்கிழியவுதைத்திடும்” என் கிறபடியே பண்ணும் வ்யாபாரமடைய, இதிலேபண்ணுகின்றான். தனக்கு ஸாத்மியாத ஹிமியை அமுதுசெய்கையும, “ஸாத்மியாது” என்றறியாத முக்குணாகையும், ப்ரளயத் திலே அல்பாவகாஸமான ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகையும், அதிலே வ்யாபரிக் கையும், இதைல்லாம் ஹிமியைநமாயாயிற்றிருக்கிறது இவர்க்கு. [அம்மானே] - ஸர்வ ரக்ஷகனானவனே! ஒரு காபுருஷனுக்கு வந்ததொன்றன்றிக்கே ஸர்வரக்ஷகனானவனுக்கு வந்தப்ரமாடிமென்று இதுவும் ஹிமியைநமாயாகிறது இவர்க்கு. [காலம்பேர்வதேவர் காரி ருள் ஊழியொத்துளதால்] - உந்தனிமையை யதுஸந்திக்க, ஒருக்ஷணத்தினின்றும் க்ஷணந்தரத்திலே பேரும் ஸந்யுமாத்ரம், மஹாந்யுக்ராமான சல்பமாய்க்கொண்டு நெடுகாசின்றது எனக்கு. [உன்கோலங்காரொழில் காணலுற்று] - உன்னுடைய கறுத்த எழிலான கோலமென்னுதல்; மேகத்தினுடைய எழில்போலியிருந்துள்ள அழகென் னுதல். [காணலுற்றுமுங் கொடியேற்கே] - மங்களாஸாஸனம் பண்ணுகைக்கு உன்னு டைய அழகிய வடிவைக்காண ஆசைப்பட்டுப் பெருதே மிகவுந் நோவுபடுகிற மஹாபாபி யான எனக்கு. ஒருகாலத்திலே முடியாதே, நித்யமாயிருப்பதொரு ஹயம் அதுவர்த்திக் கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். ஸம்ஸாரஹம் அவன்காலிலே குனியத்திரும்; “ரக்ஷகனுக்கு என்வருகிறதோ?” என்கிற ஹயத்துக்கு முடிவில்லை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. இவர் இப்படி அஞ்சினவாறே, ப்ரளயாபத்தினின் றும் ஜஹத்தையேடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவனன்றோ நான்? நீர் நமக்கு பயப் பட வேண்டாகாணுமென்று தான் ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிறவருப்பைக் காட்டினான்; ஸர்வரக்ஷகமான வஸ்துவாகாதே ப்ரளயத்திலே அகப்படப்புக்கதென்று அதுக்கும் அஞ்சுகிறார்.

நாலாம்பாட்டு.—ஞாலம் இத்யாதி. “ஆலம்பேரிலையென்னவசம்செய்யும்மானே” என் றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவர் இப்படி இத்யாதி.

[ஞாலம் போனகம்பற்றி] - “இது நமக்கு ஸாத்தியாது” என்றறியாதே, பூயி
ப்பரப்பையன்றே வயிற்றிலே யெடுத்துவைத்தது? “வேண்ணெயும் ஸாத்தியாது” என்
ற்றே இவரிருப்பது? [ஓர்முற்றுவருவாகி] - ஒருகொறுட்டிலே தேறித்தால் மற்றைக்
கொறுட்டிலே பால்பாயும் பருவமாயிற்றுப் பருவம். யசோதாஸ்தகந்தயத்துக்கும் கீழா
யிறேயிருப்பது, இந்த மௌக்யம், ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே ரக்ஷித்தாகக் கத்வமும்,
அவ்விதவ்யடநாஸாமர்யம் இவர்களுக்குச் புகிற தில்லை; ஸௌகமார்யமேயாயிற்று
இவர்க்குத் தோற்றியிருக்கிறது. [ஆலம்பேரிலை] - அங்கு ஒரு தொட்டிலிலே கிடக்கப்
பெற்றது, இங்கு ஒருபவனான ஆலிலையிலேயாயிற்றுத் திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறது.
[பேரிலை] - பேருகிற இலை: முகிழ்விரிகிற இலை. “கயஹ்யம் சரிசுஸுதே
ஜோகெநாஸாஸுபாமதே | ஸாவாயாண்டவ்யக்ஷய வஜுவேக்சி
கிவிவ்விதஃ” (கதந்வயம்சரிசுஸுஸுதே ஜோகெநாஸமுபாகதே | ஸாகாயாம்வட
வ்ருக்ஷஸ்ய பல்லவேத்விதிவிஸ்தி) + “இளந்தளிரில் கண்வளர்ந்த” என்கிற
படியே. ஆலிலையென்று - ஒரு பேர் மாத்ரமென்னாதல், பேரிய இலையென்று லிபரீக
லக்ஷணையாய், சிற்றிலையென்றாதல். [அன்னவசஞ் செய்யும்] - உணவுக்குடாகஇடம்
வலங்கொள்ளும். யசோதைப்பிராட்டி தொட்டிலில் பண்ணும் வ்யாபாரமெல்லாம் பண்
ணுமாயிற்று அதுக்குள்ளே. * கிடக்கில் தொட்டில் கிழியவதைத்திமேதில். தனக்கு ஸாத்
மியாதபூமியை அமுதுசெய்கையும், “ஸாத்தியாது” என்றறியாத முக்யனாகையும், ப்ரள
யத்திலே அல்பாவகாசமான ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகையும், அதிலேகிடந்தவிடத்
திற்கிடவாதே வ்யாபரிக்கையும், இதெல்லாம் ஹயஸ்த்தாநமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு.
[அம்மானே] - ஸர்வரக்ஷகனானவனே! ஒரு கா புருஷனுக்கு வந்ததொன்றன்றிக்கே
ஸர்வரக்ஷகனானவனுக்கு வந்ததென்று இதுவும் ஹயஸ்த்தாநமாகிறது இவர்க்கு.
[காலம் இத்யாதி] - உன்தனிமையை அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்க, ஒரு க்ஷணத்
தின்னினும் க்ஷணந்தரத்திலேபேருகிற நவீல்ஸந்திமாத்ரம், மஹாந்தகாரமான கல்ப

“ஞாலத்தைப்போனகமாக்கப்பற்றி” என்றதுக்கு ஹாவம்-இதுநமக்கு இத்யாதி. போன
கம்பற்றி - திருப்போனகமாக ஸ்வீகரித்து. “ஓர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒரு + கொறுட்டிலே இத்
யாதி. கொறு - கபோலம். “ஓர்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - யசோதா இத்யாதி. ரக்ஷகத்வமும்
அவ்விதவ்யடநாஸாமர்த்தயமும் ஹபிவ்ருத்திஜேஹுவன்னே? என்ன - ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி.
“ஞாலம்போனகம்பற்றி” என்னையாலே - ரக்ஷகத்வமும், “ஆலம்பேரிலை” என்னையாலே - அகடித
கடநாஸாமர்த்தயமும் தோற்றுகிறது. “ஆலம்பேரிலை” என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - அங்கு ஒரு தொட்
டில் இத்யாதி வாக்யத்வயம். “பேரிலை” என்றதுக்கு - மூன்றர்த்தம். ஆலந்தளிரிலேகண்வளர்ந்
தானேனவென்ன - கயஹ்யம் இத்யாதி. “கயஹ்யம்சரிசுஸுதேஜோகெநாஸாஸுபாம
தே | ஸாவாயாண்டவ்யக்ஷய வஜுவேக்சி கிவிவ்விதஃ”. உணவுக்கிடாக - உண்டதுக்
கிடாக. விவரணம் - யசோதைப் பிராட்டி இத்யாதி. இளந்தளிரில் கண்வளந்த என்றது - திரு
மொழியில் “மஞ்சாடு” இத்யாதி. தொட்டிலில்பண்ணும் வ்யாபாரமென்ன - கிடக்கில் இத்
யாதி; பேரியாழ்வார் திருமொழி. தொட்டிலில்வளர்த்தினால் தொட்டில்கிழியும்படி உதையாசிற்கு
மென்றபடி. “ஞாலம்போனகம்” இதுயுக்தார்த்தத்தை நிகமிக்கொர் தனக்கு ஸாத்தியாத இத்யாதி.
“அம்மான” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒரு காபுருஷனுக்கு இத்யாதி. “பேர்வதோர் - காலம் - காரி
ருளுழியொத்துனதால்” என்று அவ்விதத்தார்த்தம் - உன் தனிமையை இத்யாதி. “காரிருன்”:

+ கொறுட்டிலே என்று சீயாரும்பதத்துக்குப் பாடம். கொடிற்றிலே என்று இருக்க
லாமோ எனத்தோன்றுகின்றது.

மாய்க்கொண்டு நெகோரின்றது எனக்கு. [உன்கோலம் காரெழில்காணவற்று] - உன்னுடைய கறுத்த எழிலான கோலமென்னுதல், மேகத்தினுடைய எழில் போலேஇருந்துள்ள அழகென்னுதல். [காணவற்றுமுங்கொடியேற்கு] - மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கு உன்னழகியவடிவைக்காணஆசைப்பட்டேப் பெருதே நோவுபடுகிற மஹா பாபியான எனக்கு. ஸம்ஸாரமயம் அவனை ஆஸ்ரயிக்கப்போம்; ஒருகாலத்திலும் முடியாதே நித்யமாயிருப்பதொரு மயம் அங்வுவர்த்திக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். “ரக்ஷகனுக்குஎன்வருகிறதோ?” என்கிற மயத்துக்கு முடிவிலையே. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

8-3-5

கொடியார்மாடக் கோளுரகத்தும்புளிங்குடியும்
மடியாதினனே நீதுயில்மேவிமகிழ்ந்ததுதான்
அடியார்அல்லல் தவிர்த்தஅசைவோ? அன்றேல்இப்
படிதான்நீண்டோவிய அசைவோ?பணியாயே.

ஆ.—(கொடியார்) - “அந்தஇழவுதிரவேணும்” என்று அபூரிதர்க்கு ஆத்ம ஶாம்பண்ணுகைக்குக் கொடிகட்டிக்கொண்டிருக்கிற திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் போய்ப் புக்கவிடத்திலே, தம்மைத்திருக்கண்ணிலே பார்த்தருளுதல், ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்தல், ஒருதீவ்யசேஷத்ததைப்பண்ணுதல் செய்தருளாதே ஒரு படியே கண்வளரக்கண்டவாறே நீயொருபடியே கண்வளர்த்தருளுகிறது ஆஸ்ரிதநிரோதி நிரணஜநித ஶ்ராமத்தாலேயோ? அன்றிக்கே, த்ரைலோக்ய விக்ரமணஜநித ஶ்ராமத்தாலேயோ? என்றுகொண்டு, இவனுக்குஒரு வ்யஸநமுண்டானதாக ஶங்கித்து வ்யஸநப்படுகிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் கண்வளர்த்தருளுகிறபடியை இவர் உயந்திரக் காட்டியருளக்கண்டு சேஷ்டைகளைப்பண்ணுதே ஒருபடிப்படக் கண்வளர்த்தருளி அத்தாலே இனியையாகைக்குக் காரணமென்? என்று தம்முடைய உயத்தாலே எம்பெருமானைக் கேட்கிறார்.

[மடியாது] - சொம்பாமையுமாம். [அடியாரென்றுதொடங்கி] - அபூரிதர்க்காக அஸுரராகுஷஸோடேபிணங்கி அவர்களுடைய உவ்வங்களைக் கெடுத்தவருத்காரென்று - கறுப்பாய், மஹாந்தகாரமென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, “கார்” என்று - கறுப்பாய், “எழில்” என்று - தேஜஸ்ஸாய், “கோலம்” என்று - விக்ரஹமாய், கறுத்ததேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹ மென்றபடி. த்வித்யார்த்தத்துக்கு “கார்” என்று - மேகமாய், “எழில்” என்று - அழகாய், “கோலம்” என்றும்-அழகாய், மேகத்தினுடைய அழகுபோலேயிருந்துள்ள அழகென்னுதல். “ஆழும்” என்கிற வர்த்தமானார்த்தம் - ஸம்ஸார பயம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இது நித்யமாயிருக்குமோ? என்ன - ரக்ஷகனுக்கு இத்யாதி. விக்ரஹவைவக்ஷண்யம் நித்யமாகையாலே பரிவும் நித்யமாயிருக்குமென்றபடி. ‘ஞாலம் போனகம்’ என்றுதொடங்கி, ‘அம்மானே - உன் - காரெழில் - கோலம் - காணவற் றுமுங்கொடியேற்கு - பேர்வதோர் - காலம் - காரிருளுழியொத்துவதால்’ இத்யங்க்யம்.

(ச)

தமோ? அன்றிக்கே, இப்பூமியை அதிஸுசுமாரமான வடிவோடே வளர்த்தருளி அளந்த நோவோ? அருளிச் செய்தருளாய்!

ப.--அநந்தரம், திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிக்குடியிலும் முசியாதே கண்வளர்த்தருளுகிறது, ஆபூரிதவிரோதிகிவர்த்தநத்தாலும் த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தாலும் வந்த ஆயாஸமோ? என்கிறார்.

(விரோதிகளும்அறியலாப்படி), கொடி - கொடிகள், ஆர் - செறிந்த, மாடம் - மாடத்தையுடைய, கோளூர் - திருக்கோளூர்க்கு, அகத்தம் - உள்ளும், (பலவிடத்தில் படுக்கைபடுத்தது அலைச்சலின் மிகுதியென்று ஸங்கிக்கலாம்படி), புளிக்குடியும் - திருப்புளிக்குடியிலும், மடியாது - மீளாதே, இன்னே - (ஒருபடிப்பட) இப்படி, தாயில் மேவி - கண்வளர்த்தருளினவத்தாலே, நீ - நீ, மகிழ்ந்ததுதான் - உகப்புப்பிறந்திருக்கிறது, (ஆபூரிதவிரோதிகளான ராவணாதிகளை நிரஸித்து), அடியார் - அவர்கள், அல்லல் - துக்கத்தை, தவிர்த்த - போக்கின, அசைவோ - அலைச்சலாலேயோ? அன்றேல் - அதல்லவாகில், இ - இந்த, படிதான் - பூமியை, நீண்டு - ஒருசாளே வளர்ந்து, தாயிய - அளந்துகொண்ட, அசைவோ - ஆயாஸமோ? (உன் திருமிடற்றோசையில் வாசியாலே நான் உன் ஆயாஸத்தின் மிகுதி யறிகைக்காகவும், நொந்தவிடம்அறிகைக்காகவு), பணியாய் - அருளிச்செய்யவேணும். அளந்ததானைப்பிடித்தல், எய்த்ததோளைப்பிடித்தல் செய்கையிலே இவர்க்குக் கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவத்திலே தனியே கண்வளர்த்தருளின விடத்தில் ஐயந்தீர நிர்ப்படமாய்ப் பரிவருண்டான திருக்கோளூர் திருப்புளிக்குடி தொடக்கமான இடங்களிலே கண்வளர்த்தருளுகிறபடியை இவர் ஐயநிவ்ருத்திக்காகக் காட்டிக் கொடுக்க, 'அதுதானும் ஐயமேறுது' என்கிறார்.

[கொடியார்மாடக் கோளூராகத்தும்] - கொடியிக்க மாடங்களையுடைய திருக்கோளூரிலும், ஸத்ருக்கள்கிடந்தவிடம்அறிந்து அலிசரிக்குப்படி கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோ? கம்ஸஐயத்தாலே பிறாறியாதபடி வளர்ந்தாற்போலே யிருக்கலாகாதா? [புளிக்குடியும்] - இதுவும் ஒருஐயமேறுது. பலவிடங்களிலே படுக்கை படுக்கிறது ஸ்ரமத்தின்மிகுதி யென்றிருக்கிறார். [மடியாது] - இடம்வலம்கொள்ளாதே - பாடோடும்படியாக வெண்ணுதல்; மடியென்று சோம்பாய், சோம்பாதேயென்னுதல். அதாகிறது - அவன் நமக்காகக் கிடக்கிறுனென்றறிந்து பரிகைக்குஒருத்தரைப் பெற்றிலோமென்று கிடையிலகா தொழிகை. [இன்னே] - "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்னுமித்தனையொழிய, பாசாமிடப் போகாதிருக்கை. [நீதுயில்மேவி மகிழ்ந்ததுதான்] - அலிகாரியாயிருக்கிற நீ, ஒருபடியே கண்வளர்த்தருளி, அத்தாலே இனியையாகைக்குமேறுதுவென்? இவன்முகத்தில் தெளிவுக்குஅடி முன்னேயொரு ஸ்ரமமுண்டாகையிறே. ஸ்ரமமுண்டாயிருட பார்க்கு உறங்குவுறங்க முகப்தெளிந்துவரக் காண்கையாலே, இங்கும் இத்தெளிவுக்கடி ஸ்ரமமென்கிறார். [அடியாரல்லல்தவிர்த்த அசைவோ] - திருவடிகளிலே ஸ்ரணப்புகுந்த இந்த்ராதிகளுக்காக ராவணாதிகளை யழியச்செய்து, அவர்கள் ஐக்கங்களைக்கெடுத்த இளைப்போ? [அன்றேல்] - அன்றிக்கே. [இப்படி இத்யாதி] - அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து ஸுசுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையும் அளந்து கொள்ளுகையாலே திருவடிகள் நொந்தோ? [பணியாயே] - தோள்நொந்தோ திருவடிகள் நொந்தோ, அருளிச்செய்யாய்! தோள்நொந்ததென்னில்

தோனாப்பிடிக்கவும், திருவடிகள் நொந்ததென்னில் திருவடிகளைப் பிடிக்கவும் அருளிச் செய்பாய் - ஐயங்களுராய் அகவாயிலோடுகிறது அறிந்து அது செய்கையன்றியே "பணி யாய்" என்கிறதென் என்னில்? சொல்லும்போதை ஸ்வரஸாதங்கொண்டு ஒடுகிற ஈழை யறிந்து டரிதூரிப்பார்க்க. உகந்தருளின நிலங்களிலும் செய்பமுடியாததில்லை, சொல்ல முடியாமை யிருக்கிறுந்ததனைப்போ! என்றிருப்பாரிதே.

ஈடு—அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரளயார்ணவத்திலே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறு னென்று பயப்பட்டவர் பயந்தீர, பரிவழும் உண்டாய், நிர்ப்பயமான திருக்கோளுர் திருப்பு னிங்குடி நோடக்கமான இடங்களிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் காட்டிக்கோடுக்க, அதுதானும் இவர்க்கு பயழேதுவாயிற்று.

[கோடியார்மாடக் கோளாகத்தும்] - கோடியிக்க மாடங்களையுடைய திருக் கோளரினும் : ஸாத்தக்கள்கிடந்தவிடமறிந்து அபிசரிக்கும்படி கோடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோ? கோடிக்கு பயப்படவல்லார் இவரைப்போலில்லை. கம்ஸ லயத்தாலே ஒளித்து வளர்ந்தார் போலே இருக்கலாகாதோ? இந்தப்பயமில்லையிறே கீழிற்பாட்டில், அநுகுலப்பாதிகுலவிவாஹமற ஸம்ஹதமாய்க் கிடக்கையாலே. [புளிங்குடியும்] - இதுவும் ஒருபயழேது. பலவிடங்களிலும் படுக்கை படுக்கிறது ஸ்ரமத்தன்மிகுதி யென்றிருக்கி றார். [மடியாது] - இடம்வலங்கொள்ளாதே என்னுதல்; மடியெனது - சோம்பாய், சோம் பாதே என்னுதல். அதாவது - உமக்காக இவன்கிடக்கிறு னென்றுஅறிந்து "பரிகைக்குஒருத் தரைப் பெற்றலோம்" என்று இளகாதொழிகை. [இன்னே] - இப்படியே. 'கிடந்த தோகிடக்கை' என்னுமித்தனையொழிய, பாகரயிடப்போகாதிருக்கை. [நீ துயில்மேலி மகிழ்ந்ததுதான்] - * அவிகாரியாயிருக்கிற நீ ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளி, அத்தாலே இனியனாகைக்கு ஹேதுவென்? இவன்முகத்தலே தேளிவுண்டாயிருந்தது, அதுக்கடி முன்பே ஒருஸ்ரம முண்டாகையிறே என்றிருக்கிறார்; ஸ்ரமமுடையார்க்கு உறங்கவுறங்க முகக் தேளிந்துவரக் காண்கையாலே. [அடியாரல்லல்தவிர்த்தஅசைவோ] - திருவடிகளிலே ஸ்ரமம்புகுந்த இந்த்ராதிகளுக்காக ராவணாதிகளை அழியச்செய்து, அவர்களுடைய ஐக்கங் களைக் கெடுத்த இளைப்போ? [அன்றேல்] - அன்றியே. [இப்படிஇதயாதி] - அன்றே பிறந்துஅன்றேவளர்க்கது ஸ்ரமகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையும் அளந்து கொள்ளுகையாலே திருவடிகள்நொந்தோ? [பணியாயே] - தோள்நொத்தோ, திருவடிகள்

அஞ்சாம்பாட்டு - கோடியார் இதயாதி. "கோளாகத்தம்புளிங்குடியும் - துயில்மேலி மகிழ்ந்தது" என்றவற்றைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - ப்ரளயார்ணவத்திலே இதயாதி.

"கோடியார்" என்று விசேஷிக்கிறவருடைய ஹார்த்தலாவம் - ஸாத்தக்கள் இதயாதி வாக்யத்வயம். "கோடியார்மாடம்" என்றதுக்கு ரஸோக்தி - கோடிக்கு இதயாதி, கோடியெ ன்று - ஸாத்தக்கும்போர், கீழிற்பாட்டைப்பற்ற வாகியை அருளிச்செய்கிறார் - இந்தப்பயம் இதயாதி. இல்லாமைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - அநுகுல இதயாதி. இரண்டு திருப்பதி யில் கண்வளர்ந்தததைச் சொல்லுகிறவருடைய லாவம் - இதுவும் இதயாதி - அநெப்படியென்ன - பலவிடங்களிலும் இதயாதி. இடம்வலங்கொள்ளாதே என்கிறவர்க்கு லாவம் - பாடோடிக்கிடப் பதே என்று விசுண்ணாக்கிறுமென்று. "சோம்பாதே" என்றதுக்கு லாவம் - அதாவது நமக் காக இதயாதி. இளகாதொழிகையாவது - எழந்திராதொழிகை யென்றபடி. இன்னபடி யென்று சொல்லுகிறதக்கென்? என்ன - கிடந்ததோர் இதயாதி. இனியனாகை நல்லதன்றே வென்ன - அதுக்குலாவம் - இவன்முகத்திலே இதயாதி. இது எங்கேகண்டோமென்ன - ஸ்ரமமுடையார்க்கு

கோத்தோ? அருளிச்செய்யாய்; தோள் நோத்ததென்னில் தோளைப்பிடிக்க, தாள்நோத்த தென்னில் தாளைப்பிடிக்கவும் அருளிச்செய்யவேணும். ஸ்வராஸாதங்கோண்டு அறியலா மென்று கேட்கிறார். உகந்தருளினவிடங்களிலும் செய்யமுடியாததில்லை : சோல்ல நீனை யாமலிருக்கிற நித்தனைஎன்றிருக்கிறார். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு. 8-3-6

பணியாவமரர் பணிவும்பண்புந்தாமேயாம்
அணியாராழியஞ்சங்கமும் ஏந்துமவர்காண்மின்
தணியாவெந்நோய் உலகித்தவிர்ப்பான் திருநீல
மணியார்மேனியோடு என்மனம்தழுவருவாரே.

ஆ.—(பணியாஅமரர்) - ஸ்வாழித சதுர்முபாதி தேவர்களுக்கு ஸ்வேதா ஸகலஜநாவிவந்தி யத்வ நிர்நிஸயஸூர்வர்ப் ப்ரடினாய், ஸகலலோகதவே நிர்நாநார்ப்மாக ஸ்வாத்மவிஷ்ணு ஸக்வசக்ராதி திவ்யாயுபயபானாய், நிர்நிஸய ரபணீய நீலாத்நஸத்ரு ஸானயிருந்த அவனை ஆசைப்பட்டிக்கிவர் நான் இப்பாடு படுகிற தென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாப்பாட்டில், திருநாட்டிலே அயர்வறுமமரர்கள் பரிபளமுத்தருளி யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன்கிவர் ஸமஸ்தாத்மாக்களுடைய தணியாவெந்நோய் தவிர்க் கைக்காக என்மனம் மறாகும்படி இவ்வுலகிலே வருகிறவன்! என்கிறார்.

[பணியாவயரென்று தொடங்கி] - வேதசிலரைப் பணிகைக்கு ஸம்ஹாவனை யின்றிக்கேயிருக்கிற அயர்வறுமமரர்கள் டணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதிருணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாய்க்கொண்டு அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்துமவர்கிவர்! [தணியாவென்று மேலுக்கு] - ஒருநாளும் முடியாத கொடிய டுஃவங்களைத் தவிர்க்கைக்காக அழகியவடிவோடே இவ்வுலகத்திலே வருகிறவர்.

ப.—அநந்தரம், நித்யஸூரிகளுக்கு அதுஹாவ்யமான நிர்நிஸயடுக்காகப் பிக்ரஹத்தோடே ப்ரதிகூல ஹய்ஷட்டமான இஜ்ஜாதத்தில் “என்னுகிறதோ”. என்று என்ருஞ்சு கலங்கும்படி வாராநின்ற ரென்கிறார்.

(“தக்கிஜ்ஜாத” என்கிறபடியே ஓரவஸ்த்தையிலும்), பணியா - (ஒளபாதிசமாச வாகிலும் வேருருவர்கானில்) பணியவேண்டாதபடி, அமரர் - (அந்நாதிபதிகளான) நித்யஸூரிகளுடைய, பணிவும் - (ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாய் ஸ்வாஹாவிகமான) பணிவுக்கும், பண்பும் - (அவர்கள் ஜ்ஞாநப்ரேமாத்வி) ஸ்வஹாவங்களுக்கும், தாமேயாம் - தாமே விஷய மாய்க்கொண்டு, அணி - ஆஹாணரூபமான, ஆர் - ஹோக்யதைதையயுடைய, ஆழியும் - திருவாழியையும், சங்கமும் - திருச்சங்கையும்த, ஏந்தும் - (அவர்களுக்கு அதுஹாவ்ய

இத்யாதி. அசைவு - இளைப்பு. இப்படி - இப்பூமி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - தோள்நோத்ததென் னில் இத்யாதி. “பணியாய்” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவமாதல், ஹாவாந்தாமாதல் - ஸ்வராஸாதம் இத்யாதி. ஸ்வராஸாதம் - ஸ்வரத்தின்தளர்த்தி. ஸாதம் - தளர்த்தி. அர்ச்சாவதாரம் வார்த்தையரு ளிச்செய்யக் கூடுமோ? என்ன - உகந்தருளின இத்யாதி. (ரு)

மாய்படி) ஏந்தியிருக்கும், அவர்காண்மின் - அவர்கிடர், (அப்பரிவரிருக்கச்செய்தே), உலகில் - லோகத்தில், தணியா - ஒருகாலும்தணியாமல் நடக்கக்கடவதாய், வெம் - அதிசயிதப்பரிதாபனோதுவான, நோய்-(அவித்யாகர்மவாஸநாசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்யரூப) வ்யாதிகளை, தவிர்ப்பான் - களைகைக்காக, திரு - (அந்த நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாது லாவ்யமாய் நிரதிசயஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதி) ஸம்பத்தை, ஆர் - உடைத்தான, நீலமணி - நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற, மேனியோடு - திருமேனியோடேகூட, (இவ்வடி வழகுக்குஎன்ன தீங்குவருகிறதோ! என்று), என் - என், மனம் - மனஸ்ஸானது, சூழ - ப்ரமிக்கும்படி, வருவார் - ஸம்ஸாரத்திலே வருவார்.

இ - ஆறும்பாட்டில், ஈகூடகளைக்குறித்து இப்படி அஞ்சக்கடவீரோ? என்ன; நித்யஸூரிகள் அதுவிக்கும் ஈகூடயிலும் அஸ்யாரேஹயஸங்கை பண்ணிப் பரியலிருக்கும்அவன் அவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலேவந்து உலாவாநின்றால், அஞ்சாத செய்வதென்? என்கிறார்.

[பணியாவமரர்] - வேறே சிலரைப் பணிய ஸம்ஹாவணியில்லாத நித்யஸூரிகள். முன்பு அஸேவ்யர்காலிலே குனிந்து ஒருநாளிலே அநுகூலித்து, “அழுக்குடம் பெச்சில்வாய்” என்று அநுதபித்து, பின்பு அவன்காலிலே குனிந்தவர்களல்லர். [பணி வுப்பண்பும் தாமேயாப] - அவர்கள்பணிவுக்கும் ஐஞ்ஞானதிருணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாயிருக்குமவர். [அணியாமாழியும் சங்கமுமேந்தும்] - ஸர்வஹரணமும் தானே யாகப்போருப்படியான சிவ்யாயுயங்களை யறித்து நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்தால், அவர்களுக்கும் அஸ்யாரேஹயஸங்கை பண்ணவேண்டும்படியிறே யிருப்பது. அவர்களுக்கு நான் பட்டது படவேண்டியிருக்கும். [அவர்காண்மின்] - அவர்கிடர் ஹயஸ்யாரத்திலே வருகிறார். தமக்கு ஒருப்ரயோஜனத்துக்காகத்தான் வருகிறாரோ? [உலகில் - தணியாவெந்நோய் தவிர்ப்பான்] - உலகில் தணியாவெந்நோய் தவிர்க்கைக்காக. [தணியாவெந்நோய்] - ஒருநாளும் தணியாத தாபத்ரயாதிகள். [திருநீலமணியார் மேனியோடு] - நீலமணியோலே ஸ்ரமஹரமாய் ஸுகுமாரமான வடிவோடே: இங்கேவரவேண்டினால், அவ்வடிவக்கொண்டு வரவேணுமோ? [என்மனம்] - அந்த ஸுகுமாரமான வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே யுலாவாநின்றான் என்றறிந்த என்மனஸ்ஸானது. [சூழவருவாரே] - சுழன்றுவரும்படி வருகிறவர். ‘தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான் - உலகில் - வருவார்’ என்றமாம்.

நடு.- ஆறும்பாட்டு. நீர் இங்ஙனே கிடந்து படுகிறதென்? ஸர்வரஈசுகள ன்றோ அவன்! என்ன; நித்யஸூரிகள் பரியலிருக்கக்கடவ அவன் ஸம்ஸாரத்திலே அவ்வடிவோடேவந்து உலாவாநின்றால் நான் இப்படிப் படாதே செய்வதென் என்கிறார்.

[பணியாவமரர்]-வேறே சிலரைப் பணிய ஸம்ஹாவணியில்லாத நித்யஸூரிகள். முன்பு அஸேவ்யர்காலிலே குனிந்து ஒருநாளிலே அநுகூலித்து, “அழுக்குடம் பெச்சில்வாய்” என்றுஅநுதபித்து, பின்பு வகுத்தார்காலிலே குனிந்தவர்களல்லர்: பணித்

ஆறும்பாட்டு, - பணியா இத்யாதி. “பணியாவமரர்” என்று தொடங்கி “என்மனஞ் சூழவருவாரே” என்றத்தைக் கடாசுதித்து அவதாரிகை - நீர்இங்ஙனே இத்யாதி.

இத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - முன்புஅஸேவ்யர் இத்யாதி. அழுக்குடம்பெச்சில்வாய் என்கிற துக்கு ஹவம், ஸரீரத்துக்குஅழுக்காவது - பிறரைவணங்குகை, வாய்க்குஎச்சிலாவது - பிறரை

தல் பணிதல் செய்யாதவர்கள். இத்தால் - முக்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [பணிவும் பண்பும்தாமேயாம்] - அவர்கள் பணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதி குணங்களுக்கும் தாமே விஷய மாயிருக்குமவர். [அணியாராழியும் சங்கமுமேந்தும்] - ஸர்வாவரணமும் தானேயாகப் போரும்படியான திவ்யாயுதங்களை யறித்து, நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்தால் அவர்களும் அஸ்யானே ஹயஸங்கைபண்ணி மங்களாஸாஸகம் பண்ணும்படியாயிற்று இருப் பது. அவர்களுக்கும் நான் பட்டதுபடவேணும். [அவர்காண்மின்]-அவர்கிடர் ஹயஸ்யா நத்திலே பிறக்கிறார். தமக்கு ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகத்தான் வருகிறாரோ? [உலகில் - தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான்] 'தணியாவெந்நோய்' - ஒதுகாநும் முடியாத தாபத்ர யாதிகள். [திருநீலமணியார்மேனியோடு] - நீலமணிபோலே ஸ்ரமஹரமாய் ஸுகுமார மானவடிவோடே. இங்கே வரவேண்டினால், அவ்வடிவோடே வரவேணுமோ? [என் மனம்]-அந்த ஸுகுமாரமானவடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே உலாவுகிறுனென்றறிந்த என் மனஸ்ஸானது. [சூழவருவாரே] - சுழன்று வரும்படி வருகிறவர். தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான் - உலகில் - வருகிறவ ரென்றுமாம். (க)

ஏழாம் பாட்டு.

8-3-7

வருவார்செல்வார் வண்பரிசாரத்திருந்த என்
திருவாழ்மார்வற்கு என் திறம்சொல்லார்செய்வதென் ?
உருவார்சக்கரம்சங்குமந்து இங்குஉம்மோடு
ஒருபாழேல்வான் ஓரடியானுமுளனென்றே.

ஆ.—(வருவார்) - நான் இப்பாடுபடாநிற்கச்செய்தே அவன்எழுந்தருளா தொழிபிறது என்னுடைய வ்யஸநமறியாமை என்று பார்த்து - ஸ்வகார்யார்த்தமாகப் போகிறாரும் வருகிறாரும் திருப்பரிசாரத் தேறப்போகிறாராகவும் அங்குசின்ற வருகிறாராகவும் நிர்ஸயித்து, அவர்கள், திருப்பரிசாரத்திலே எனக்குத் தாயும் தந்தையுமாய் என்னைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிற என் திருவாழ்மார்வற்கு, நிரதிஸய ஷர்ஸரீயஸுதர்ஸக ஸங்ஷ"ஹ திவ்யாயுதங்களைச் சுமந்துகொண்டு இந்தலோகத்திலே தனியே யெழுந்தரு ளும்போது பின்னே சாயையைப்போலே திரிவான்ஓரடியானும் உளனென்று என் திறஞ் சொல்லார், செய்வதென் ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் அங்கு உதவப்பெறுதே அவஸந்நானால், என்னைப்போலே அக்ஷமதையின்றிக்கே நிரந்தரமாய்ப் போவதுவருவதாய்த் திரிகிறவர்

ஸ்தோதாத்தம்பண்ணுகையென்று. திருக்குறந்தாண்டகம், "ஆவியை" இத்யாதி. "பணிவும்" என்றதுக்கு தந்த்ரோண அர்த்தத்வயம்-பணித்தல் இத்யாதி. பணித்தல் - ஸ்தோதாத்தம்பண்ணுகை. பணித்தல் - வணங்குகை. பணிவுக்கும் - வணங்குகைக்குமென்றபடி. "பண்பு" என்று - நீர்மையாய், ஜ்ஞாநாதி குணங்களுக்கு மென்றபடி. "அணி" என்று - ஆபரணமாய், ஆர்தல் - அமைதலாய், ஸர்வாவரணமும் தானேயாகப் போரும்படியான என்று ஸப்தார்த்தம்- "வருவார்" என்றத் தைத் சுடாகழித்து ஹயம் - அவர்கிடர் இத்யாதி. மேலுக்கு அவதாரிகை - தமக்கு இத்யாதி. சூழ - சுழல என்றபடி. கீழே, "உலகில் - தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான்" என்றுகூட்டி, இங்கே (உலகில் - வருவார்" என்று கூட்டுகிறார் - தணியாவெந்நோய்தவிர்ப்பான் இத்யாதி. (க)

கனிலே ஒருவர், ஒருபாடுமூல்வான் ஓடியானுமுள்ளென்று திருப்பரிசாரத்து என் ஸ்வாமிநியர் பெரியபிராட்டியார் ஸந்தியியிலே எம்பெருமானைத் தருவிப்பாரைப் பெறு கிறிலே மென்கிறார்.

[உருவார் சக்கரமென்று தொடங்கி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருவாழியை யும் பூரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஸாஹமாக யரித்துக்கொண்டு ஒருபார்வத்துக்கெல்லாம் நிரந்தரமாகப்பரிவான் ஒரு அந்நயபாணம் உளன் என்று.

ப. -- அந்நயம், இஞ்சித்தகரிக்கைக்குப் பிராட்டியோடே திருப்பரிசாரத்திலே யிருக்கிறவர்க்கு, உமக்குப் பரிவனாபிரப்பான் ஒருகெகா னுண்டென்று ஒருவரும் சொல்லுகிறிலர் என்று வெறுக்கிறார்.

வருவார் - (அங்குசின்னும்) வருவார், செல்வார் - (இங்குசின்னும்) செல்லுவா ராகிற அவர்கள், வண் - விலகடினஸம்பத்தையுடைத்தான, பரிசாரத்து - திருப்பரி சாரத்திலே, என் - என்னை அடிமைகொள்ளுகைக் கீடாக, இருந்த - எழுந்தருளியிருக் கிற, திருவாழ்மார்வற்கு - பூரீமானுக்கு, உரு - வடிவழகல், ஆர் - பொருத்தமான, சக்கரம் - திருவாழியையும், சங்கும் - திருச்சங்கையையும், சுமந்து - யரித்துக்கொண்டு, இங்கு - இந்தவிழுவியிலே, உம்மோடு - உம்மோடேகூட, ஒருபாடு - பார்வவர்த்தி யாய்க்கொண்டு, உழல்வான் - திரிவான், ஓர் - (அதவித்யனாபிரப்பான்) ஒரு, அடி யானும் - அடியானும், உளன் - உளன், என்று - என்று, என் - என், திறம் - இடை யாட்டம், சொல்லார் - சொல்லுகிறிலர்கள். வருகிறவர்கள் தம்மை அழைத்துவாரா மைபாணம், போகிறவர்கள் ஒருமறுமாற்றம் கேளாமையானும், இவர்கள் வரத்தும் போக்கும் தமக்காகவென்று நினைத்துச் சொல்லுகிறிலரென்கிறார். (இவர்கள் சொல் லாதவளவில் அவர் அறிந்து அங்கேரிக்கைக்கு), செய்வது - செய்யலாவது, என் - ஏது? என்று வெறுக்கிறார்.

இ. -- ஏழாம்பாட்டில், இங்கேவந்து திருப்பரிசாரத்திலே எழுந்தருளி யிருக்க, நான் உதவப்பெறுதே யவன்களுனால், ஓடியானுமுள்ளென்று அவனுக்கு அறி விப்பாரையும் பெறுகிறிலே மென்கிறார்.

[வருவார் செல்வார்] - இருக்கரியில்சின்னும் திருப்பரிசாரத்திலே மஹாபய மாக இசங்காநிற்கும். ஸ்வகார்பத்தாலே த்வரித்துப்போவாரை நம்மஸையை யங்கே யறிகிக்கப்போகிறாரென்றும், அங்குசின்னும் இங்கேவருவாரைத் தம்மையழைக்க வரு கிறாரென்றும் இருப்பார். இயக்கமற்றிருக்கிறதன்றுகிடர்! [வண்பரிசாரத்திருந்த] - திருப்பரிசாரத்திருப்புக்கு மங்களாஸாஸனம் பண்ணவேணும். [என்திருவாழ்மார் வர்க்கு] - அதுக்குமேலே பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸனம் பண்ண வேணும். “ ஸ்வாஹுஸஹவெவெடிஹு ” என்று இளையபெருமானைப்போலே தொடர்ந்து அடிமைசெய்பவேண்டும்படியாயிற்ற இங்குத்தையிருப்பு. [என்திற செல் வார்] - என்னிடையாட்டம் ஒருவரும் சொல்லுகிறிலர்கள். [திருவாழ்மார்வர்க்கு] - என்ஸ்வாமிநி ஸந்தியியாகையாலே சொன்னவார்த்தை விலைசெல்லுங்கிடர்! [செய்வ தென்] - இதுக்கு என்னாற் செய்யலாவதென்? அங்குச்சென்றால் சொல்லும்பாகாமென் என்னில்? — [உருவார் இய்யாதி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார்களை ஸாஹமாக யரித்தென்னுதல், திருமேனிக்கெல்லாம் வேறு ஆஹாணம்வேண்டாதே தானே யாஹ ரணமாகப் போரும்படியான ஆழ்வார்க ளென்னுதல். [இங்கு] - ஒருநாடாகப் பரியும்

தேசமிதே அது. பரிவாரின்றுக்கேயிருக்கிற தேசத்திலே. [உம்மோடு ஒருபாழேல் வான்] - இடைவிடாதே ஒருபார்ஸ்வத்தைப்பற்றித் திரிவான். ஒருபார்ஸ்வத்துக்கு இனையபெருமா ளுளரிதே. [ஓரடியாணுமுளனென்று] - அந்நப்பராயிருப்பான் ஒருவ ளுளனென்று. “ஹரிஹா தாஸாஹாஹா” என்று கைவாங்கியிருப்பர்; ஒருவன் உளனென்று என் திறம் சொல்லார்; செய்வதென்?

சுரு.—ஏழாம்பாட்டு. இங்கேவந்து திருப்பரிசாரத்திலே எழுந்தருளியிருக்க நான்உதவப்பெறுதே அவனுக்குனால், ஓரடியாணுமுளனென்று அவனுக்கு அறிவிப்பா ரையும் பெறுகிறிலோ மென்கிறார்.

[வருவார்செல்வார்] - திருநகரியினின்றும் திருப்பரிசாரத்திலே மஹாபயமாக இசங்காநிற்கும். ஸ்வகார்யத்தாலே த்வரித்துப்போவாரைத் தம்மதசையையறிவிக்கப்போகி றார்களென்றும், அங்குநின்றும் வருவாரைத் தம்மையழைக்கவருகிறார்களென்று மிருப்பர். இயக்கமற்றிருக்கிறதன்று கிடர். திருப்பரிசாரத்திலிருப்புக்குப் பரியவேணும்; அதுக்கு மேல் பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்திக்குப் பரியவேணும். “ஹவாஹாஹவெவெவெ ஹா” (பவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்யா) என்று இனையபெருமானைப்போலே தொடர்ந்து போய் அடிமைசெய்யவேண்டும்படியாயிற்று இங்கிருக்கிறவிருப்பு. [என்திறஞ்சொல்லார்] - சொன்னவார்த்தைகேட்பிப்பாரில்லாமை சொல்லாதொழிகிறால்லர்கிடர்! [என்திருவாழ் மார்வற்கு] - என்ஸ்வாமிநி ஸந்நியாகையாலே சொன்னவார்த்தை விலைசெல்லுங்கிடர். [செய்வதென்] - இதுக்கு என்னாற்செய்யலாவதென்? ஸ்வகார்யபரராய்ப் போவார்களா கில், அவர்கள் அங்குப்போனால் சொல்லும்பாகரம்எது? என்ன—[உருவார்சக்கரம் இத் யாதி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார்களை ஸாதரமாக தரித்தென்னுதல், திருமேனிக் கேல்லாம் வேரோராபரணம் வேண்டாதே தானே ஆபரணமாகப்போரும்படியான ஆழ் வார்களை தரித்து என்னுதல் [இங்கு]-பரிவாரின்றுக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே. [உம்மோ டொருபாழேல்வான்] - இடைவிடாதே ஒருபார்ஸ்வத்தைப்பற்றித்திரிவான். ஒருபார்ஸ் வத்துக்கு இனையபெருமாளுண்டிதே. [ஓரடியாணுமுளனென்றே] - அந்நயப்ரயோஜனஞ

ஏழாம்பாட்டு.—வருவார் இத்யாதி. “வண்பரிசாரத்திருந்த என்நிருவாழ்மார்வற்கு - ஓரடியாணுமுளனென்று - என்திறஞ்சொல்லார்” என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - இங்கேவந்து இத்யாதி.

அவனுக்குத் தாம்உளரொன்றறிவிக்கை தேட்டமானால் “செல்வார்” என்ன அமைந் திருக்க, வருவாரைச் சொல்லுவானென்? என்ன - திருநகரியில் இத்யாதி. அதாவது - போவாரும் வருவாருமாய் வழிநடவாநிற்கச்செய்தே, என்திறஞ்சொல்லாநிருக்கிறார்களென்றபடி. இசங்கா நிற்கும் - நடவாநிற்கும். பரிஹாராந்தரம் - ஸ்வகார்யத்தாலே இத்யாதி. “திருநகரியில்” இத்யாதி முந்தின பரிஹாரவிவரணம் - இயக்கம் இத்யாதி. இயக்கம் - வழிநடப்பு. “வண்பரிசாரத் திருந்த” என்றதுக்கு லாவம் - திருப்பரிசாரத்தில் இத்யாதி. “திருவாழ்மார்வற்கு” என்றதுக்கு லாவம் - அதுக்குமேல் இத்யாதி. கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதநமென்னுமிடம் தோற்றுக்கைக் கரகப் பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொல்லுகிறதென்று லாவாந்தரம் - “ஹவாஹா” இத்யாதி. புருஷகாரத்தேந பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொல்லுகிறதென்று மூன்றாம் லாவம் - சொன்ன வார்த்தை இத்யாதி. எதத்விவரணம் - என்ஸ்வாமிநி இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, “உரு” என்று - அழகு. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “உரு” என்று - திருமேனி, “ஆர்” என்று - அழகு. “உழல்வான்” என்ற வர்த்தமாகார்த்தம் - இடைவிடாதே என்றது. மற்றைப் பார்ஸ்வத்துக்கோ? என்ன - ஒருபார்ஸ்வத்துக்கு இத்யாதி. “அடியான்” என்றதுக்கு லாவம் - அந்நயம்த்யாதி.

யிருப்பா னொருவனுள்ளென்று. “ஸஹா தாஸா ஹ ஹ” (ஸஹாத்மாஸா துர்லப:) என்கிறபடியே ஒருவரிலேயேன்று கைவாங்கியிருப்பர்; அதுவேண்டா, ஒருவனுள்ளென்று என்னிடையாட்டம் சொல்லுகிறிலர்கள்; செய்வதென்? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

8-3-8

†என்றேயென்னை உன்னேரர்கோலத்திருந்தடிக்கீழ்
நின்றேயாட்செய்ய நீ*கொண்டருளினப்பதுதான்?
குன்றேழ்பாரேழ் குழ்கடல்ஞாலமுழுவேழும்
நின்றேதாவிய நீள்கழலர்ழித்திருமாலே!

ஆ.—(என்றேயென்னை.) ‘அவன் ஸர்வஜ்ஞனல்லனோ? அறிந்து அருள்மை யுண்டோ நினையாகையல்லது?’ என்று பார்த்து, ‘என்னை உன்னேரர்கோலத் திருந்தடிக்கீழ் நின்றே ஆட்செய்யுற்படி நீ விஷயிகரித்தருள நினைப்பதுதான் என்று?’ என்று அபேஷித்து, பின்னையும் அபேஷிதம் செய்தருளாதொழிந்தவாதே, ‘நான் ஒருபாயா துஷ்ட்டாரம் பண்ணுமையாலாகாதே அபேஷிதஞ் செய்தருளாதொழிகிறது?’ என்று பார்த்து, ‘உன்னுடைய க்ருபையாலே நிர்ஹேதுகமாக ஸர்வலோகத்தையும் அளந்தருளி னுற்போலே, அடியேனுடைய அபேஷிதம் செய்தருளாய்’ என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ‘உன்திருவடிக்கீழ் என்னை நிலைபாளாகக்கொள்வது என்று?’ என்று எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்கிறார்.

[ஏரார் கோலத்திருந்தடிக்கீழ்] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஒப்பின் திருக்கின் திருவடிக்கீழ். [குன்றென்று தொடங்கி] - ஸ்வச்சக்ராஹ வ்யாயுப்பரணப், பூநியஃ பதியாய், குலபர்வதங்களைமையும் ஏழுதவீபங்களைமையும் ஏழுகடல்சூழ்ந்த ஹிமிகையையும் எல்லாவற்றையும் நின்றநிலையிலே அநாயாஸேன அளந்தருளின நீண்ட திருவடிகளையும் உண்டையபாணவனே! நினைத்தது முடிக்கவல்லவனே! என்றாகருத்து. லோகங்களை பெல்லாமளந்த ஸ்ராமந்திர அடிமைசெய்யப் பெறுகிறிலேனென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அலிலவஸ்து ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வஹாவனான நீ, உன்திருவடிகளிலே நான் அடிமைசெய்யும்படி அங்கீகரிப்பது என்று? என்கிறார்.

ஏழ்குன்று - ஸப்தகுலபர்வதங்களையும், ஏழ்பார் - ஸப்ததவீபங்களையும், சூழ் - சூழ்ந்த, கடல் - அவ்வோஸமுத்தங்களையும், ஏழ்ஞாலமும்-பூம்பாதியான ஸப்த லோகங்களையும், முழு - முழுக்க, நின்றே - நின்றநிலையிலே நின்று, தாவிய - கவடடித்துக்கொண்ட, நீள்-நெடிய, கழல்-திருவடிகளையுடையனாய், ஆழி-(அந்த ஸோஷித்வ ஸூசகமான) திருவாழியையுடையனாய், திருமாலே பூநிய:பதியானவனே! என்னை -

‘ஓர், உன்’ என்றதுக்குலாவம் - “ஸஹா தா” இத்யாதி. உண்பரிசாரத்திருந்த என்று தொடங்கி, மார்வற்கு - உருவார் என்று தொடங்கி, உன்னென்று - வருவார்செல்வார் - என்திறஞ் சொல்லார்: செய்வதென்? இத்யந்வய:.. (எ)

† என்றேல் என்று பன்னீராயிரப்படிக்குப் பாடம் எனக் காண்கிறது.

* பன்னீராயிரப்படிக்கு ‘கொண்டருளி’ என்ற பாடமுமுண்டு: இருபத்து நாலாயிரப் படிக்கு ‘கொண்டருளி’ என்று பாடம் எனக் காண்கிறது.

செய்கிறோமென்றாலொழிய, “என்று” என்று கேட்கக்கூடாமையாலே, அவன் கார்யம் செய்கிறோமென்று நிருஷன்ஸம்பற்றினமையை அருளிச்செய்கிறார் - உம்முடைய இத்யாதி. “ஏரார்” இத்யாதியால் வர்ணித்ததுக்குவாவம் - மங்களாஸாஸநம் இத்யாதி. இத்தால் உலிதம்.

ணியல்லது நிற்கவொண்ணாத திருவடிகளென்கை. [நின்றேயாட்செய்ய] - “செவ்வி
செவ்வாதினெ” (தேவ்விமேததாமிதே) என்று ப்ரயோஜனத்தைக் கொண்டுபோகையன்
றிக்கே, வீடாதே அடிமைசெய்ய. [நீ கொண்டருள்] - நான் கிடந்தானே கண்டேறுகை
யன்றிக்கே, அடிமை செய்வானென்று திருவுள்ளத்தே கொண்டருள். [நினைப்பதுதான்]-
† (நின்றேயாட்செய்ய - நினைப்பதுதான்) அவன் நினைவுக்கே மெல வ்யாப்தியுள்ளது.
தம்மவிரிவேசும் அப்ரயோஜகமென் றிருக்கிறார். [குன்றேழ் இத்யாதி]- “வண்பரிசாரத்
திருந்த” என்று - எழுந்தருளியிருக்கிறவிரும்புத்தனக்குப் பரியவேண்டியிருக்க, அதிமாநுஷ
மான செயலைச் செய்தால் மங்களாஸாஸநம்பண்ணியே நிற்கவேண்டாவோ? ஸப்தகுல
பர்வதமென்ன, ஸப்தத்வீபமென்ன, அவற்றைச் சூழ்ந்த ஸப்தஸமுத்ரமென்ன, இப்படி
ஏழுவகைப்பட்ட பூமியையடைய நின்ற நிலையிலே நின்று அளந்து கொண்டருளும்படி
நீண்ட திருவடிகளை உடையையாய்க் கையும் திருவாழியுமான ஸூரியப்பதியே! ஸங்க்ஷக்
ராதி தீவ்யாயுயங்களையுடைய ஸூரியப்பதியாய்வைத்து, காடுமோடையுமான பூமியைய
டைய, நின்ற நிலையிலே ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு அளந்த ஸ்ரமந்தீர ஸரிஸி
ரோபசாரம் பண்ணப்பெறும் நாள் என்று? என்கை. அரியனசெய்யவல்ல நீ, நான் உன்
திருவடிகளைக்கிட்டிநின்று அடிமை செய்யும்படி நினைத்தருளவேணு மென்றுமாம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

8-3-9

திருமால்! நான்முகன் செஞ்சடையானென்றிவர்கள் எம்
பெருமான் தன்மையை யாறிகற்பார்? பேசியென்?
ஓருமாமுதல்வா! ஊழிப்பரான்! என்னையாளுடை
கருமாமேனியனென்பன் என்காதல்கலக்கவே.

ஆ. - (திருமால்.) - “ஆகிலும் என்னை உள்ளபடியறிந்து ஏத்தினுலல்லது உம்
முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவது என்?” என்னில், - திருமால்! எம்பெருமானாயிருந்த
உன்னுடைய ஸ்வரூபருபு குணவிசேஷங்களை ஸர்வஜ்ஞரான ப்ரஹ்மாதிகள் தாம் அறிய
வல்லரோ? இவ்வர்த்தம் உபபாடியமோ? ஆனபின்பு அதிக்ஷத்ராண நான் அறிந்தேத்
துகையாவ தென்? என்ன, - அங்கனையாகில், அத்விதீயபரமகாரணபூதனை! “கால
யக்ரூஃஜமயக்ரூஃ பூமயக்ரூஃ உ கௌஸவ: | சூத்யொமெத ஸதவாநு வாரிவதய
பதெத:கிஸுழ்” என்று சொன்னாற்போலே, ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே க்ருதத்ரோதாதி ஸகல
யுமப்ரவர்த்தகனை! ப்ராக்ருத க்ஷத்ரவிஷய ப்ரவணான என்னையுங்கடத் தோற்
பித்து அடிமையாக்கவல்ல * நிரவ்யிக ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யலாவண்ய யௌவநாதி

அவன் நினைவுக்கே இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம்வாவம் - வண்பரிசாரத்து இத்யாதி. வாக்யவிவா
ணம் - ஸங்க்ஷக்ராதி இத்யாதி. த்ரிவிக்ரமாபநாநத்தை அருளிச்செய்தது பரியவேண்டும் செய
லாகையாலே யென்று கீழேயருளிச்செய்தது. ஸாவாந்தரம் - அரியன இத்யாதி. அதாவது திரு
வுலகளந்தருளின அவடிதம்போலே என்னையும் உன் திருவடிகளிலே ஆளாக்கிக்கொள்ளுகையும்
அவடிதமிதே; இத்தையும் செய்யவேணுமென்றபடி. ‘குன்றேழ்’ என்றுதொடங்கி, ‘திருமாலே -
என்னை உன்னேரார் என்று தொடங்கி, என்றே - கொண்டருள் நினைப்பதுதான்’ இத்யந்வய: (அ)

அந்த குணியியாய், * நீலமைய ஸத்ருமான் திவ்யரூபத்தையுடையவனென யென்று சொல்லுவானென் ? என்னில்; காதலாலே கலக்குண்டு சொன்னேன், நான் அறிந்து சொன்னேனல்லென் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகள் டிக்ஷாதிருண்டாயிருக்க, நீர் என் செய்ய அஞ்சுகிறீர்! என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; அவர்கள் உன்னுடைய ஸௌகுமார்யாதிகளையறியார்கள். நான் என்னுடைய ஸ்ரீகஹத்தாலே கலங்கிக் கதறுகின்றேனென்கிறார்.

[திருமால்] - திருமாலே! [எம்பெருமான் தன்மையை] - ஸர்வேஸ்வரானு உன்னுடைய படியை. [ஒருமாவென்று மேலுக்கு] - விலக்ஷணபரமகாரணமாய் காலோ பலஸ்திதஸகலபரிார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய் என்னையடிமை யாக்கிக்கொண்ட அழகிய கறுத்த திருமேனியையுடையவன் என்று சொல்லாநிற்பன், என்னுடைய ஸ்ரீகஹம் என்னையஞ்சிக் கலங்கப்பண்ண.

ப.—அந்தாம், அதியுயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளும் உன்ஸௌ குமார்யம் அறியாமையாலே, என்ப்ரேமங்கலக்க நான் பரிவனாய்க் கூப்பிடாநின்றேனென்கிறார்.

திரு - பெரியபிராட்டியார்க்கு, மால்-வல்லலான வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனே! நான்முகன் - (ஸ்ருஷ்டியில் பஹுபூவவ்யாபாரான) ப்ரஹ்மாவும், செஞ்சடையான் - (தபப்பான) ருத்ரனும், என்று - என்றுப்ராஸித்தரான, இவர்கள் - இவர்கள், எம்பெருமான் - எனக்குஸ்வாமியாய் ஸர்வாயிகனான உன்னுடைய, தன்மையை-(ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதியான ஸ்வாமிநிக) வைலக்ஷண்யத்தை, அறிகிற்பார் - அறிய வல்லார், ஆர் - ஆர்தான்? என் - என்னுடைய, காதல் - ப்ரேமமானது, கலக்க - (நெஞ்சைக்) கலக்க, ஒரு - அத்விதீயமான, மா முதல்வா - பரமகாரணபூதனே! (ஸ்ருஷ்டமான ஆத்மாக்களுக்கு), ஊழி-காலாதுருபமாக, பிரான்-உபகாரகனானவனே! என்னை - என்னை, ஆளுடை - அடிமைகொண்ட, கரு-ஸ்வாமளமான, மாமேனியன்-விலக்ஷணவி க்ரஹயுக்தனே! என்பன் - என்றுசொல்லாநிற்பன்; (உன் ஸௌகுமார்யத்தைப்பாராதே, “மாதூர்யமே!” என்று பிராட்டியஞ்சும்படி ஜ்ஞாநப்பாதிநத்தைப்பண்ணுவது, உத்பந்தரானசேதநர்க்கு ஆபத்துத்தோற்றற்காலந்தோறும் உபகாரகனாய் வ்யாபரிப்பது, என் போர்வாரா அங்கீகரிக்கைக்காக அழகியவடிவைக்கொண்டு வருவதாகப்புக்கவாதே உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு அஞ்சாநின்றேன்; அவாங்கமஸகோசரமான இந்த ஸௌகுமார்யத்துக்கு), பேசியென் - என்னபாசரமிட்டுச்சொல்லுவது?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்குப்பரிய ப்ரஹ்மாதிகளுண்டாயிருக்க, நீர் இங்ஙன் அஞ்சுகிறதென் ? என்ன; அவர்கள் உன்ஸௌகுமார்யம் அறிவார்களோ ? என்கிறார்.

[திருமால்] - திருமாலே! என்று ஸம்ஸோயிக்கிறார். நீயும் பிராட்டியுமான சேர்ததிக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணவல்லர்களோ அவர்கள் ? [நான்முகன்] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உதப்பான பலமுகங்களையுமுடையனாய், அதிலே அந்யபாரானவன். [செஞ்சடையான்] - ஸாயகவேஷந் தோற்றநிற்கிற ருத்ரன், தன் அலிமதலாஹத்திலே யந்யபான். [எம்பெருமான் தன்மையை] - ஸர்வேஸ்வரானு உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை. [யார் அறிகிற்பார்]-யார் அறிகிறவர்? அந்யபாராயிருக்கிறவர்கள் உன்ஸௌகுமார்யத்தை

அறிவர்களோ? அநந்யபரரானுல்தான் தேவருடைய ஸௌகுமார்யத்திலிருக்கு அறியவிலமோ? [பேசியென்] - சொல்லியென்ன ப்ரயோஜமுண்டு? அவர்களைப் பரிவராக்கவோ! உன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பரிச்சிந்தமாக்கவோ? பரிசைக்கு நீருண்டேயென்ன; நானும் செய் வது இவ்வளவன்றோ? என்கிறார்: - [ஒருமாமுதல்வா] - விலக்ஷணமான பரமகாரண மானவனே! [ஊழிப்பிரான்] - காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியான வனே! [என்னை] - புறம்பே அந்யபரனான என்னை, அநந்யபரனும்படிபண்ணின வடிவழகையுடையனே! [என்பன்] - இவ்வளவிதே என்னளவு. ஸர்வநிர்வாஹகனாய் வடிவழகாலே யென்னைச் சேர்த்துக்கொண்ட இத்திறே என்னைக் கலங்கப்பண்ணிற்று. [என்காதல் கலக்கவே] - என்பேரேமமானது நான் அஞ்சும்படி கலங்கப்பண்ண, உன்வடிவழகிலும் மேன்மையிலும் கலங்கிச்சொன்னேன் இத்தனைபோக்கி, உன் ஸௌகுமார்யத்தை எல்லையென்று சொன்னேன் னல்லேன்: ப்ரேமான்யனாய்ச்சொன்னேன் தத்தனைபோக்கி, நெஞ்சொழிந்து சொன்னேன் னல்லேன். ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகள் பரிவும் உனக்கு ஸத்ருமன்று; ப்ரேமான்யனான என்னுடையபரிவும் உனக்கு ஸத்ருமன்று என்ற தாயிற்று.

நடு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. நமக்குப்பரிய ப்ரஹ்மாதிகளுண்டாயிருக்க, நீர் இங் நன் அஞ்சுகிறதென்? என்ன, அவர்கள் உன் ஸௌகுமார்யம் அறிவர்களோவென்கிறார்.

[திருமால்] - திருமாலென்று நிஷ்கர்ஷித்து ஸம்போதிக்கிறார். நீயும் பிராட்டியுமான சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுவர்களோ அவர்கள்? [நான்முகன்] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பலமுகங்கனையுடையனும், அதிலே அந்யபரனானவன். [செஞ்சடையான்] - ஸாயகவேஷந்தோற்ற நிற்கிற ரூதன்: தன்னபிமதலாலத்திலே அந்யபரன். [எம்பெருமான் தன்மையை] - ஸர்வேஸ்வரனான உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை. [ஆரறிகிற்பார்] - சிலராலே அறியலாயிருந்ததோ? அந்யபரராயிருக்கிறவர்கள் உன் ஸௌகுமார்யத்தை அறிய வல்லர்களோ? அநந்யபரரானுல்தான் தேவருடைய ஸௌகுமார்யந்தான் சிலராலறியலாமோ? [பேசியென்] - இதுசொல்லி என்னப்ரயோஜமுண்டு? அவர்களைப் பரிவராக்கவோ? உன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பரிச்சிந்தமாக்கவோ? அவர்கள் நம்மை அறிய மாட்டார்களாகில் அறிந்த நீர் பேசிக்காணீரென்ன, “என்னுல்தான் செய்யலாயிருந்ததோ!” என்கிறார்: [ஒருமாமுதல்வா] - விலக்ஷணமான பரமகாரணமானவனே! [ஊழிப்பிரான்] - காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! [என்னை இத்தயாதி] - புறம்பே அந்யபரனான என்னை அநந்யபரனும்படிபண்ணின வடிவையுடையவனே! [என்பன்] - இவ்வளவிதே என்னளவும். ஸர்வநிர்வாஹகனாய் வடிவழகிலே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—திருமால் இத்தயாதி. “நான்முகன் செஞ்சடையானென்றிவர்கள் - ஆரறிகிற்பார்” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நமக்குப்பரிய இத்தயாதி.

திருமாலும் நான்முகனுமென்கிற ப்ரமநிவ்ருத்யர்த்தமாக, “திருமால்” என்றது - ஸம்போதகமென்று அருளிச் செய்கிறார். திருமாலென்று நிஷ்கர்ஷித்து இத்தயாதி. நிஷ்கர்ஷித்து - பிரித்துஎன்றபடி. “நான்முகன்” என்றுதொடங்கி, “ஆரறிகிற்பார்” என்னுமாவும் ஊரம் - நீயும்பிராட்டியும் இத்தயாதி. ப்ரஹ்மாவென்றோதே, “நான்முகன்” என்றுவியேஷித்ததுக்கு ஊரம் - ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்தயாதி. “செஞ்சடையான்” என்றுவியேஷித்ததுக்கு ஊரம் - ஸாயகவேஷம் இத்தயாதி. தன்மை-ஸௌகுமார்யம். “ஆரறிகிற்பார்” என்றதுக்கு ஊரம் - அநந்யபரரானுல்தான் இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - இதுசொல்லி இத்தயாதி. விவரணம்-அவர்களை இத்தயாதி. “என்பன்” என்றதுக்கு ஊரம் - இவ்வளவிதே இத்தயாதி. இவ்வளவிதே என்னளவுமென்றது - உன் ஸௌகுமார்யத்

என்னைச் சேர்த்துக்கொண்ட இதிறே என்னைக்கலங்கப்பண்ணிற்று. [என்காதல்கலக்கவே] - என்னுடையப்ரேமமானது நான் அஞ்சும்படி கலங்கப்பண்ண, உன்வடிவழி லும் மேன்மையிலும் கலங்கிச் சொன்னவத்தனைபோக்கி, உன் ஸௌகுமார்யத்தை எல்லை கண்டுசொன்னே னல்லேன். ப்ரேமாந்யனாய்க்கொண்டு சொன்னே னத்தனைபோக்கி, நெஞ்சொழிந்துசொன்னே னல்லேன். ப்ரயோஜநாந்தரபரான ப்ரஹ்மாதிகள்பரிவும்உனக்கு ஸத்ருஸமன்று, ப்ரேமாந்யனான என்பரிவும் உனக்கு ஸத்ருஸமன்று என்றதாயிற்று. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

8-3-10

கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர் கரைகண்டோர்
துளக்கமில்லா வானவர் எல்லாந்தோழுவார்கள்
மலக்கமெய்த மாகடல்தன்னெக்கடைந்தானே
உலக்கநாம்புகழ்சிற்பது என்செய்வது? உரையீரே.

ஆ.—(கலக்கமில்லா.) அவனை அறிந்து ஏத்தினீரானாலேவென்னில், — அஸ்வதிஜ்ஞாநராய், திரிசூயகத்திபுத்தராய், ஹவததுஹவைகீஹாமரான * அயர்வறு மமரர்கள், அவனுடைய - கல்யாண நுண மஹோடியியினுடைய-இக்கரைகண்டார்; ஹவத்பரிசர்யைகீஹாமரான தித்பஸித்தபுருஷர்கள், அவன்திருவடிகளில் ஸ்துத்யாதி பரிசர்யைபண்ணுவார்; அக்ஷேமமஹோடியியை க்ஷாலிதமாம்படி கடைந்தருளினவன் பரிசர்யைபண்ணப்படுகிறவன். இப்படியிருக்கிற அவனை நாம் உள்ளபடியறிந்து புகழு கையாவதென்? ஆகில், நீர் புகழ்வானென்? என்னில், — என்காதல் என்னைக் கலக்கா நின்றால் நான் செய்வதென்? ஆனபின்பு, உன்கருபையாலே அடிமைகொண்டருள வேணு மென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'என்னுடைய ஸௌகுமார்யாதிகளை யறுஸந்தித்துப் பரிவராய்க் காப்பார் அநேகருளர்: ஒருவரும் பரியவேண்டாதபடி நான் பெரியமிடுக்கன்' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; அத்நையறுஸந்யூதித்துத் தம்முடைய லபங் கெட்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கலக்கமென்று தொடங்கி] - தங்களுடைய அறிவுகளுக்கு, விஷயங்களால் கலக்கமின்றிக்கே நல்ல தபஸ்ஸுக்களைபுமுடையராய் முமுக்ஷுக்களான முனிகளும் முத்தரும் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸர்ஸாரயிக்யூரான அயர்வறுமமரர்களும் என்கிற இவர்களெல்லாம் அவனைப் பரிந்து காக்கக்கடவார். [மலக்கமென்று தொடங்கி] - பெருங்கடல் மலங்

துக்குத் தரும்படி சொன்னேனல்லேன், கலங்கிச்சொன்னேன் என்றபடி. கலங்குகைக்கு ஹேது ஏதென்ன - ஸர்வநிர்வாஹகனுய் இச்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ப்ரேமாந்யனாய் இச்யாதி. இப்பாட்டால் ஹலித்ததென்? என்ன - ப்ரயோஜநாந்தர இச்யாதி. 'திருமால் - எம்பெருமானான் உன் தன்மையை - நான்முகன்என்றுதொடங்கி, ஆரவிகிற்பார்? பேசியென்? என்காதல்கலக்கவே - ஒருமாமுதல்வாஎன்றுதொடங்கி, கருமாமேனியனென்பன்' இத்யந்வய:.

கும்பழகடைந்த பெருமிடுக்களை நாம் முடியப் புகழவல்லோமாகையாவது என்செய்தபடி? சொல்லிகோள்.

ப.—அநந்தாம், முழுக்ஷுக்களோடு முக்தர்களோடு நித்யஸூரிகளோடு வாசியற நமக்குப் பரிவராயிருக்க, நாம் ஸக்திமாண்களாயிருக்க, நீர் அஞ்சவேண்டா வென்ன,—ஆபுரிதஜநஸாமக்யத்தையும் அதிஸ்யரித ஸக்தியோமுத்தையும் அதுஸந் தித்து ஸமாஹிதராகிறார்.

(ஸ்வஹாவநாநிஷ்டராகையாலே), கலக்கம் - (ஸாம்ஸாரிக ஸ்வஹாவங்காசுகிற) கலக்கம், இல்லா - அற்ற, நல்தவம் - ஜ்ஞாநரூப தபஸ்ஸையுடைய, முனிவர் - ஸந் காதிமுசிகள், கரைகண்டோர் - (“லொயுதஃவாரகோவொதி” என்கிறபடியே ஸம் ஸாரஅத்வாவைக்) கரைகண்டமுத்தர், (அஸ்ப்நஷ்டஸம்ஸாரகந்தராகையாலே ஒருகா லும்), துளக்கம் - சலநம், இல்லா - அற்ற, வானவர் - நித்யஸூரிகள், எல்லாம் - எல் லாரும், தொழுவார்கள் - (பரிவராய்க்கொண்டு) தொழுது மங்களாஸாஸனம் பண்ணுமவர் கள்; மர - அபரிச்சிந்தமான, கடல்தன்னை - ஸமுத்ரத்தை, மலக்கமெய்த - கலங்கும் படி, கடைந்தாளை - கடைந்தஸர்வஸக்தியுத்தனை, நாம் - , உலக்க - முடியக்கண்டு, புகழ்கிற்பது - புகழவல்லோமாகையாகிற இது, என்செய்வது - என்செய்ததாயிற்று? உரையீர் - சொல்லிகோள் என்று லௌகிகரைப்பார்த்துச் சொன்னராயிற்று.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நம் லௌகுமார்பாதிகளை யதுஸந் தித்துப் பரிவராய் நமக்குரக்ஷகராயிருப்பார் அநேகருளர்; ஒருத்தர் பரியவேண்டாதபடி நான் பெருமிடுக் கன் என்று அவன் அருளிச்செய்ய, அத்தையதுஸந் தித்து ஸபங்கெட்டு ஹ்நஷ்டராகிறார்.

[கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர்] - தங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயங்களால் உலக்கமின்றிக்கே, மஹாதபஸ்ஸுக்களையுடைய மநசீலரான ஸந்காதிகள். [கரைகண் டோர்] - முத்தர். [துளக்கமில்லாவானவர்] - முகலிலே ஸம்ஸார ஸ்பர்ஸமுந், மில் லாத நித்யஸூரிகள். துளக்கம் - சலநம்; அகாதிறது - ஸங்கோசம். [எல்லாந்தொழு வார்கள்] - முழுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தருமான இவர்களெல்லாம் அடிமை செய்கிறவர்கள். அடிமைசெய்கையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிஸயத்தைப் பண்ணுமதா கையாலே மங்களாஸாஸனமிறை. [மலக்கமெய்த] - மஹத்தத்த்வமானகடலைக் கூடா உரித மாம்படி கடைந்த பெருமிடுக்களை: பரியுமவர்கள் தாங்களும் குழைசரக்காம்படி நிடுக்க னென்கை. [உலக்கநாம்புகழ்கிற்பதென்செய்வது? உரையீரே] - அவன்படியை நேராக அறியாதநாம் பரிவிலேயிழிந்து முடியப்பேசப்புக்கது, என்செய்தோமானோம்? சொல்லி கோள்! முன்பு தன்மிடுக்கைக் காட்டினவிடங்களில் அத்தைப் பரிபத்திபண்ணாதே, அதுதன்னைச் சொல்ல, இப்போது ஸமாஹிதராயிற்று, இப்ப்ரஸந்யம் தலைக்கட்டக் கடவதாகையாலேயாதல்; ஈஸ்வரனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே யாதலிறை.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவர் பயத்தைப்பரிஹரிக்கைக்காக நமக்கு ஸந்காதி கள் முக்தர் நித்யஸூரிகள் இவர்கள் கிட்டிநின்று பரிமாறுகிறார்கள்: நாம்தாம் அரிய சேயல் களும் செய்யவல்லோம் சிலரானபின்பு, நீர் நமக்கு அஞ்சவேண்டாகாணுமென்ன; முன்பு

பத்தாம்பாட்டு.—கலக்கமில்லா இத்யாதி. “கடைந்தாளை” என்னுமனவும் கடாகழித்து அவதாரிகை - இவர்பயத்தை இத்யாதி. முன்பு பயஹேதுக்களானவை என்றது - திருவுலகநந் தருளினது, வடாளஸாயிதவம் தொடக்கமானவற்றை. “மலக்க மெய்தமாகடல்தன்னைக்கடைந்

ஹயவேதுக்களானவைதானே பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாய் அத்நையங்ஸத்தித்து இனியராதி
றார். இவர்தமக்கு இன்னபோது இன்னது ஹயவேதுவாம், இன்னபோது இன்னது பரி
ஹாரமாம் என்று தெரியாதினே.

[கலக்கமில்லாநல்தவமுனிவர்] - தங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயங்களால்வரும்
கலக்கமின்றிக்கே, மஹாதபஸ்ஸுக்களை யுடையராய் மநஸீலரான ஸககாதிகள். [கரை
கண்டோர்] - முக்தர். [துளக்கமில்லாவானவர்] - துளக்கம் - நடுக்கம். ஸம்ஸாரஸ்பர்ஸ
மில்லாத நித்யஸூரிகள். துளக்கம் - சலகம். அதாவது - ஸங்கோசம். [எல்லாந்தொழு
வார்கள்] - முமுக்ஷுக்களும் முத்தகும் நித்யஸித்தகுமான இவர்கள் அடிமை செய்கிறவர்
கள். அடிமையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிஸயத்தைப் பண்ணுமதாகையாலே, மங்களா
ஸாஸநமினே. [மலக்கம்இத்யாதி]-மஹத்தத்தவமான கடலை கஷுவிதமாம்படி கடைந்த
பெருமிடுக்கன். பரிசிறவர்கள்தாங்களும் குழைசரக்காம்படி பெருமிடுக்க னென்கை.
[உலக்கஇத்யாதி] - அவன் படியை நேராக அறியாத நாம் பரிவிலே யிழிந்து முடியப்பேசப்
புக்கது, என்செய்தோமானோம்? சொல்லிகோள். முன்பு தன்மிடுக்கைக்காட்டினவிடங்க
ளில் அத்நை ப்ரதிபத்திபண்ணுதே அதுதன்னையேசொல்ல இப்போது ஸமாஹிதமாயற்
றது, இப்ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டக்கடவதாகையாலேயாதல், ஈஸ்வரனுடைய ஜீவநாத்தருஷ்
டத்தாலேயாதலினே.

(கௌ)

பதினோராம் பாட்டு.

8-3-11)

உரையாவேக்கோய்தவிர அருள்கீள்முடியானை
வரையார்மாட மன்னுகருகூர்ச்சடகோபன்
உரையேய்சொல்தோடை ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
நிரையேவல்லார் நீலகத்துப்பிறவாரே.

ஆ. — (உரையா) - தூர்வசமாய் காலாக்நிஸத்ருஸமாயிருந்த விரஹவர்மத்
தாலுள்ள ஸந்தாபம் தவிருப்படி நிர்திஸயவிஷயிகார ஸூசகமரான கருண்யமய ஸிரி
கம்பநத்தாலே தம்மைவிஷயிகரித்த எம்பெருமானைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை
யல்லார், ஸம்ஸாரமருகார்த்தத்தில் பிறவார் என்கிறார்.

ஒ — நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், எம்பெருமானுடைய தனி
பைகண்டு உபப்படும் ஸம்ஸாரத்திலே பிறவாரென்கிறார்.

தானே" என்றத்தைப்பற்ற-பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாய் என்றது. பயவேதுவானது பயநிவ்ருத்திக்
குஉடலாகக்கூடுமோ? என்ன - இவர்தமக்கு இத்யாதி.

அர்த்தந்தரம் - சலகம் இத்யாதி. "துளக்கம்" என்று ஸம்ஸாரஸ்பர்ஸமாதல், ஜ்ஞாந
ஸங்கோசமாதல். பரிவர்கள்என்னுதே, 'தொழுவார்கள்' என்கிறதென்? என்ன - அடிமை
யாவது இத்யாதி. மலிதம் - பரிசிறவர்கள் இத்யாதி. குழைசரக்கு - கஷ்யவஸ்து. உலக்க-முடிய.
முன்பு மிடுக்கைக்காட்ட பயப்பட்டுப் பரிசிற இவர், இப்போது ஸமாஹிதரான அக்கு ஹேதுவை
இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - முன்பு இத்யாதி வாக்யந்வயத்தாலே. "உரையார்" என்
றது - ஸந்நிஹித ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்குறித்த. 'கலக்கமில்லா' என்றதொடங்கி, தொழுவார்கள் -
மாகடல் தன்னை - மலக்கமெய்த - கடைந்தானே, நாம் - உலக்க - புகழ்கிற்பது என்செய்வது?
உரையார் இத்யந்வய..

(கௌ)

[உரையாவென்று தொடங்கி] - வாயால் பேசுவொண்ணுதபடி தமக்கு வர்த்தித்த ஸம்போம்படியருளும் ஸ்வஹவனாய் அதுக்கீடான ஸர்வேஸ்வரத்வஸூசகமான பெரிய திருவஹிஷேகத்தையு முடையவனைத் தம்முடைய வ்யஸைம்போகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய உக்தியாய் சேர்ந்த சொற்றொடையை உடைத்தாயிருந்துள்ள விலக்ஷணமான ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய் மொழியை. [நிரையேவல்லார்] - அர்த்தக்ரமத்திலே அறிவார்.

ப.—அந்தாம், இத்திருவாய்மொழியை அப்பணித்தார்க்கு மலமாக ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரையா - வாசாமகோசாசாமாம்படி, (“ஸௌகுமார்யாதிகளுக்கு என்னவருகிறதோ?” என்று அதிஸங்கையப்பிறப்பித்து), வெம் - பரிதாபனேதுவான, நோய் - (கலக்கமாகிற) நோயானது, தவிர - தீரும்படியாக, அருள் - தன்னுடைய கிபூதிபூர்த்தியையும் ஸக்திபூர்த்தியையுங்காட்டின, நீன்முடியான - ஸர்வாபிகஸேஷியானவனை, வரை - வரை, ஆர் - செறிந்தாற்போலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்கள், மன்னு - ஸ்திரமாம்படியாயிருக்கிற, குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, உரை - உக்திப்ரகாசமாய், ஏய் - செறிந்த, சொல்தொடை - சொல்தொடையையுடைத்தாய், ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், நிரையே - அடைவுபட, வல்லார் - சொல்ல வல்லார்கள், —நீடு - விஸ்தீர்ணமாய், உலகத்து - (ஓகவத்விஷயத்துக்குப் பரிவரில்லாத) இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே, பிறவார் - பிறவார். இது - கவித்துறை.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்பணிப்பார், அவன்தனிமைகண்டு பயப்படும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறவாரென்கிறார்.

[உரையா வென்றோய்] - வாசாமகோசாமாய் அதிஞ்ஞர்மான நோய். தம்மளவில் ஸாத்மிக்கையன்றிக்கே, “உஹயிஹித்யுக்தனுக்கு என்னவருகிறதோ?” என்று அஞ்சின நோயிறே. [தவிர அருள்] - இதுபோம்படிக்கீடாக அருளும் ஸ்வஹவனான உஹயிஹிதி நாயுனை. இவ்வாழ்வாருடைய ஸயந்தீர்த்தபின்பாயிற்று உஹயிஹிதிக்கும் ஸக்திகளுக்கச் சூடின முடி நிலைநின்றதாயிற்று. [வரையார் இத்யாதி] - இவர் ஹயம் நிவ்ருத்தமானவாரே, ஸம்ருத்தமுமாய் ஸ்யிரமுமாயிற்றுத் திருநகரியும். உக்தியாய்ச்சேர்ந்த சொற்றொடையையுடைத்தாய், விலக்ஷணமான ஆயிரம். [இப்பத்தும் நிரையேவல்லார்] - இப்பத்தை அடைவுதப்பாமல் அப்பணிக்கவல்லார். தமக்குப்பிறந்த கலக்கத்தாலே, இதில் இழிவார்க்கும் அடைவுபட அநுஸ்யிக்கரிவாண்ணுதென்றிருக்கிறார். [நீடுலகத்துப் பிறவாரே] - ஹிமிப்பாப்படைய அநுஸந்யூத்தால், பாப்பேயாய், ஸர்வேஸ்வரன் தனிமைக்குப்பரிய ஒருவரைக்கிடையாத இத்தேசத்தில் பிறவார்கள்; ஒருநாடாக மங்களாஸாஸகம் பண்ணுகிற தேசத்திலேபோய் நித்யதுஹவம் பண்ணப்பெறுவார்கள்.

ஈடு.—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி யப்பணிப்பார், அவன்தனிமைகண்டு பயப்படும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறவா ரென்கிறார்.

நிமமம் - உரையா இத்யாதி “வல்லார் நீடுலகத்து ப்பிறவார்” என்றத்தைக் கட்டிவித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ.—இப்படி விஹுவர்மாலிதப்தரான ஆழ்வாருடைய விடையைப் போக்கி யருளுகக்கூக, முன்னமே திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிறுற்றங்கரையிலே, ஒரு தாமரைத்தடாகம் நின்றூற்போலே தான் நின்றருளினபடியைக் காட்டக்கண்டு, ப்ரீதி யாலே, ஸகலஜநமநோநயஹாரி திவ்யசேஷ்டித் ஸௌகந்தியஸி கல்பாண குணகண ஸர்வேஸ்வரத்வங்களைப்பேசி, அந்தத்தாமரைத்தடாகம் இருந்தவிடத்தேறச் செல்லவேணும்என்கிறார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில் கீழில் திருவாய்மொழியில் எப்பெருமா னுடைய தனிமையை யதுஸந்தித்து மிகவும் லீதரான ஆழ்வார்க்கு, சொளர்யவீர்யாதி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்டிஸ்யதித்யாதிகளாகிற அத்ஜாதகர்மங்களையு முடையனாய், அதுக் குமேலே மிகவும்ஸாக்திமான்களாய்த் தனக்குப் பரிவராயிருப்பார் அநேகரோடேகூடத் திருச்செங்குன்றூரிலே தானிருந்தருளினபடியைக் காட்டியருளக்கண்டு; எப்பெருமான், ப்ரீஸூக்ரீவ மஹாராஜருடைய ஐயத்தைத் தம்முடைய ஸாமர்த்த்யத்தைக்காட்டிபெரு மாள் தீர்த்தருளினுற்போலேயும், மல்லயுத்தத்தில் பார்ஸ்வஸ்யருடைய ஐயத்தை அம மல்லரை முடித்து க்ருஷ்ணன் தீர்த்தருளினுற் போலேயும், தம்முடைய ஐயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே “க்ருதார்த்தனானேன், இனி அவனையல்லது எனக்கு யாக போஷக ஹோக்யாதிகளில்லை,” என்று மிகவும் ப்ரீதராகிறார்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தாலே தனிமைக்குஅஞ்சின இவருடைய பயந்தீருப்படி பரிவரையும் ஸாக்தியையுங்காட்டி ஆஸ் வனிப்பீத்த ஸர்வேஸ்வரன், “இவா இப்படியஞ்சிற்று விஹோதிபூயிஷ்ட்டதேசமென்றா யிருக்கும்: நம்முடைய விஹோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸாக்தியையுங் காட்டுவேம்” என்று இவர் திருவுள்ளத்திலே பரகாஸிப்பிக்க; அவனுடைய அகில விஹோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், அஸோஷ ஜகத்விஷயமான ஸ்ருட்ட்யாதி வ்யாபாரத்தையு ம், ஆபுத்திபாபத்வத்வத்தையும், ஆபுத்திரார்த்தமான அதிஸாயித வ்யாபாரத்தையும், ஆஸ்ரயணீயஸ்த்ரலாந்தர விலக்ஷணமான தேசவிஹோஷஸ்தத்தியையும், ஆஸ்ரயணீயதா வைலக்ஷணயத்துக்கு அடியான ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வத்தையும், அதுலாவ்யமான ஆகிரூப்யாதிஸயத்தையும், ஜகஜ்ஜந்மாதி ஹேதுத்வத்தையும், ஸ்ருஷ்ட்ருஸ்ருஜ்யாதி விஹோத்யமில்லாத ஸர்வாத்மாவத்தையும், ஸத்தாவிபூதிஹேதுவான நிருபாபிச ஸோஷி த்வத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேஸ்வரன், பரிவரான வைஷிகாக்ரேஸா ருடைய ஸம்பத்தே தனக்குஸம்பத்தாம்படி திருச்செங்குன்றூரிலே யெழுந்தருளி நின்ற அதிஸயத்தை அதுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில் “ஸர்வேஸ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுடையஅபே கைஷ்யேயாலம்பநமாக ஸம்ஸாரத்திலே வந்துஅவதரித்துத் தனியேயுலாவாநிற்கும். ஸம் ஸாரிகளும் தந்தாம் அபேஷிதத்தைப்பற்றக் கிட்டுமொழிய இவன்வாகியறிந்து பரியக் கடவாரில்லை. என்னுகிறதோ?” என்றுஅஞ்சின இவர்க்கு, அந்தஅச்சந்தீரும்படி, ‘நமக் குப் பரிவருமுண்டு; ஒருத்தர்பரிய வேண்டாதபடி அவர்களுக்கு ரக்ஷகமாய்படியான மிடுக்

கும் நமக்கு உண்டு” என்று தன்படிகளைக் காட்டி ஸமாய்நம்பண்ண ஸமாஹிதராய்தின் றார் கீழ்; இதில்—“தேஹாத்மாவிமாநிகளுக்கு தேஹஜ்ஞாநம் பிறந்தாலும் தேஹாத்மாவி மானம் பின்னாட்டிமார்போலே, இவராகிறார் ப்ரேமஸ்வலாவராயிருப்பார், இன்னமும் மறு வலிடக்கூடும், மறுவலிடாதபடி பரிஹரிக்கவேணும்” என்று தன் சொளர்யவீர்யாடி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்ட்யாடிகளாகிற அதலுதகர்மங்களையும், எதிரிட்ட விரோயிவர்க் கத்தை வேரோடே வாங்கிப்பொகடவல்ல ஸர்வஸக்தியைபுங் காட்டி; ஸ்ரீ விவீஷ்ணுழ் வான் நிமித்தமாக மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த லயத்தை, “விஸாஹாநுபாநவாநுபக்ஷாநு” என்று தன்மிடுக்கைக்காட்டிச் சகாவர்த்தித்திருமகன் போக்கினுற்போலேயும், மல்லயுத் தத்தில் “நஸஸிம்யுஜிதிசுஹு” என்கிறபடியே பாரஸ்வஸ்தருடைய லயத்தை க்ருஷ்ணன் மல்லரையழித்துத் தீர்த்தருளினுற்போலேயும், தம்முடைய லயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே க்ருதார்த்தராய், “இனி நமக்கு ராகபோஷகஜோக்யாடிகள் அவனல்லதில்லை” என்று ப்ரீதராய் முன்பு அழகைக்கண்டு பரிவாலேஹீதரானவர், அழ கிலே நெஞ்சு சென்று அதுவிதித்து க்ருதக்ருத்யராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

நடு.—“ஸர்வேஸ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுடைய அபேகைஷயே ஆலம்பநமாக ஸம்ஸாரத்திலே வந்தவதரித்துத் தனியே உலாவாநிற்கும்: ஸம்ஸாரிகளும் தந்தாம் அபே கைதங்களைப்பற்றக் கிட்மேதொழிய இவன்வாசியறிந்து பரியக்கடவாரில்லை: என்பது கிறதோ?” என்று அஞ்சின இவர்க்கு, அந்த அச்சந்தீரும்படி “நமக்குப்பரிவருண்டு: ஒருத் தர் பரியவேண்டாதபடியான மிடுக்கும் நமக்குண்டு” என்று தன்படிகளைக்காட்டி ஸமா யாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய்தின் றார்-கீழ்; இதில்—“இவராகிறார் ப்ரேமஸ்வலாவராயிருப் பார், * காதல்மையலேறிக்கலங்கி, “முத்தரும் நித்யரும் இங்கில்லையே, ஸநகாதிமுமுக்ஷுக் கள் நல்லதபஸ்ஸும் மநய்யானமும் விடமாட்டார்கள்: கடல்கடைந்தது தேவயோநி யிலேயன்றோ” என்று கலங்குவார். இன்னம் இவர்க்கு இது மறுவலிடக்கூடும்” என்று பார்த்து, மறுவலிடாதபடி தன்சொளர்யவீர்யாடி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்ட்யாத்யத்ஹுதகர் மங்களையும், எதிரிட்டவிரோயி வர்க்கத்தை வேரோடேவாங்கிப் பொகடவல்ல ஸக்தியை யும் காட்டிக்கொடுத்து, அதுக்குமேலே, “அதீஸாயிதஜ்ஞாநஸக்திகராய்த் தனக்குப்பரிவரா யிருப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு” என்று காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு க்ருதார்த்த ராய், அவன் வடிவழகிலேயும் நெஞ்சுசென்றவலித்து இனியராகிறார்.

ஸ்ரீ விவீஷ்ணுழ்வான்† “ராவவம்ஸரணம் ததே” (ராகவம்ஸரணம்கதே) என்றுவந்து விழந்தபோது, மஹாராஜர் பெருமாள்பக்கல் ப்ரேமத்தாலேகலங்கி, துணுக்

வார்கடாவருவி ப்ரவேஸே,—ஸங்கதிகயநார்த்தம் வருத்தத்தை அறுவதிக்கிறார் - ஸர் வேஸ்வரன் இத்யாதி. ஸமாஹிதரானால் மீனவும் இத்திருவாய்மொழியிலே பயசிவ்ருத்தி பண்ணிக் கொடுப்பானென்? என்ன - இதில் இவராகிறார் இத்யாதி. “சீர்கொன்” இத்யாதியைப்பற்ற - சொளர்யவீர்யாடி இத்யாதி. “படைத்தளித்தழிக்கும்” இத்யாதியைப்பற்ற - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யத்ஹுத இத்யாதி. “கஞ்சனைத்தகர்த்த,” “அசுரர்வன்னையர்வெங்குற்றை” இத்யாதியைப்பற்ற - விரோயி வர்க்கத்தை இத்யாதி. “வண்சிவனுமயனும் தானுமொப்பார்” என்றத்தைப்பற்ற - அதீஸாயித ஜ்ஞாந இத்யாதி. “மனக்கொன்சீர்,” “மூவாயிரவர்” இத்யாதியைப்பற்ற - தனக்குப் பரிவராய் இத்யாதி. “திருச்செய்யகமலக்கண்ணும்” இத்யாதியைப்பற்ற - அவன்வடிவழகிலேயும் என்றது.

அப்படி அவன் தன்சொளர்யாடிகளைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண பயந்தீர்ந்து ஸமாஹிதரா னர் உண்டோவென்ன, - இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங் காட்டுகிறார் - ஸ்ரீ விவீஷ்ணுழ்வான் இத்யாதி.

கேன்று, “இவன்சொன்னவார்த்தை பெருமாள் திருச்செவியிலே படுமுகில் சாலத்தப்பாம்” என்ற, “நாயன்றே! ராவணப்ராதா ராக்ஷஸஜாதி: அவன் புதூக்கடவனல்லன்” என்ன, “இவர் நம்பக்கல் பரிவாலேசொல்லுகிறவார்த்தை, நம்புகேகைக்காட்டவே தேளிவர்” என்றுபார்த்து, “விஸாவாநுஷா தவாநு” (பிஸாசாந்தாநவாந்) இத்யாதியாலே தம்முடைய மிகேகைக்காட்டக்கண்டு அவர் அச்சந்தீர்ந்து, “கிசுசுவிசுசு” (கிமத்ரசித்ரம்) என்று இனியராற்றிப்போலவும், மல்லபுத்தத்தில் * “தவஸம்யாஜித்யாஹம்” (நஸம்யுத்தமித்யாஹம்) என்கிற பார்வஸ்த்தருடைய லயத்தை, அவர்கள் ஸந்நிதியிலே க்ருஷ்ணன் மல்லரை யழியச்செய்து தீர்த்தகுளித்தோர்போலவும், தம்முடைய லயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே க்ருதார்த்தராய், “இனி நமக்கு யாரகபோஷக ஹோக்யங்கள் இவனல்லது இல்லை” என்று பரிதராய், முன்பு அழகைக்கண்டு பரிவாலே லீதரானவர், அழகிலே நெஞ்சுசென்றவன் வித்து க்ருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு. 8-4-1

வார்கடாவருவியானைமாமலையின் மருப்பினைக்குவடிநத்துருட்டி, ஊர்கொள் திண்டாகனுயிர்செகுத்து அரங்கின் மல்லரைக்கொன்றுகுழ்பரண்மேல், போர்கடாவரசர்புறக்கிட மாடமீயிசைக்கஞ்சனைத்தகர்த்த, சீர்கொள்சிறுயன் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிறுறுஎங்கள்செல்சார்வே.

ஆ.—(வார்கடாவருவி) - நிஷ்யந்தமாத மடிஜலமாகிற ஸரித்தையுடைத்தான குவலயாபீடமாகிற மஹாசலத்தினுடைய தந்தயுளமாகிற ஸரிவாங்களை முறித்துருட்டி, ஊர்கொள் திண்டாகனுயிர் செகுத்து, * ஜதந்த வராயுத தராய், நம்பி முத்தபிரானும் தானும் உர்வலிலாவலோகிதங்களையுடைய இரண்டினிம்ஹங்கள் கஷுத்ரம்ருகங்கள் நடுவே புக்காற்போலே, ரங்கமத்யத்திலே போய்ப்புக்கு மல்லரைக்கொன்று, மஞ்சேசுபரிஸ்த்தி தராய், இத:பூர்வம் யுத்தத்தில் பராஜிதரான ராஜாக்கள் த்ரஸ்தராய்க் கெடும்படி யெழப்பாய்ந்து, மஞ்சேசுநதஸ்த்தலஸத்தனான கபஸனை, * வெண்ணெய்விழுங்கி வெறுங்கலத்தை ஹெற்பிடைவிட்டத னோகைக்கட்டு விடையாடினாற்போலே தகர்த்த சீர்கொள் சிறுயன் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிறுறு எங்களுக்கு பாரப்பமென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், குவலயாபீட மல்லப்ப்ருதிகளான ப்ரதிகுலரை நிரவித்த சீர்கொள் சிறுயனுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிறுறு எங்களுடைய லயத்தைப் போக்கவல்ல புகலென்கிறார்.

பெருமான் உக்தியாலே பயத்தைப் போக்கினார்: க்ருஷ்ணன் அறுஷ்ட்டாநத்தாலே பயத்தைப்போக்கினான். “தேனை நன்பாலை” இத்யாதியைப்பற்ற - இனி நமக்கு யாரக இத்யாதி. “விஸாவாநுஷா தவாநுயகூநு வ்யுபிவ்யாஹெவராக்ஷவாநு | கஷுஸ்யுமெணதாநுஹந்யா ரிவநுஹரிசுணெஸூர” உதி யுககாணெ, சுலயபுஷாநபுசாணெ, ஸு.ஸ்ரீ வஸு.கி ராஜி: கடுகெசுவ, ஸு.ஸ்ரீ வ: “கிசுசுவிசுசு” யஜிதெ கைகநாயஸுவாவஹ | யசுஸாரியுபுஷாஷெயா ஸு.கவாநுஸுத்யெவ்யித: (க)

[வார்டாவென்று தொடங்கி] - பாயாதின்றுள்ள மஹாலாகிற அருவியை யுடைய ஆணையாகிற பெரியமலையினுடைய இரண்டுகொம்புகளாகிற ஸிவரங்களை அநாயாஸை முறித்து அத்நையுருட்டி நிலையுடையனும், ஆணையுடத்துகிற பாகனுடைய ப்ராணனைப்போக்கி ரங்கத்திலே யுஜ்வலமுடவான மல்லரைக்கொன்று. [சூழ்பாணென்று தொடங்கி] - சூழவுண்டான பரண்களின்மேலே நின்ற ஆண்பிள்ளைகளான ராஜாக்கள் முதுகிட்டுப் போம்படி மாடத்தின்மேலேயிருக்கிற கம்ஸனை விழவிட்டுத் தகர்த்த.

ப.—முதற்பாட்டில், குவலபாபீடம் முதலான அனில விரோயிராஸகனான சீர்கொள் சிற்றாயன் வர்த்திக்கிற திருச்செங்குன்றூர் நமக்கு நிர்ப்பயமான ஆய்ரயணீயஸ்யுலமென்குறார்.

வார - பாய்கிற, கடா - மதமாகிற, அருவி - அருவியையுடைய, ஆணை-ஆணையாகிற, மா - பெரிய, மலையின் - மலையினுடைய, மருப்பு - கொம்புகளாகிற, இணை - சேர்ந்த, குவடு - சிகரங்களை, இறுத்து - முறித்து, உருட்டி - (அநாயாஸை ஆணையை) உருட்டி, ஊர்கொள் - (ஆணை கொம்பு முறிந்திருக்கவும்) நடத்திக்கொண்டு வரவல்ல ஸிக்ஷையில், திண் - திண்மையையுடையனான, பாகன் - பாகனுடைய, உயிர்-ப்ராணனை, செகுத்து - அழித்து, (அநந்தரத்திலே), அரங்கில் - ரங்கமத்யகுதரான, மல்லரை - (சாணாரமுஷ்டிகராகிற) மல்லரை, கொன்று - கொன்று, சூழ் - (ரங்கம்) சூழ்ந்த, பரண்மேல் - மச்சுக்களிலே (நிற்பாகாய்), போர் - போரை, கடா - நடத்தக்கடவ, அரசர் - ராஜாக்கள், புறக்கிட - பிறகிட்டுப்போர்படியாக, மாடமீயிசை-உத்துங்கமான மாடத்தில் மேல்கிலத்திலேயிருக்கிற, கஞ்சனை - கம்ஸனை, தகர்த்த - (பசனைக்குட முடைத்தாற்போலே தள்ளிக்குதித்து) உடை - த்துப்பொகட்ட, சீர்-விர ஸூரையை, கொள் - உடையனாய், சிறு - பாலான, ஆயன் - க்ருஷ்ணனெழுந்தருளியிருக்கிற, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றூறு - திருச்சிற்றூறுவனது, எங்கள்-எங்களுக்கு, செல் - சென்று கிட்டுகைக்கு, சார்வு - ஆய்ரயணீயஸ்யுலமென்குறார்.

இ.—முதற்பாட்டில், குவலபாபீடம் முதலான ப்ரதிகுலரை நிரஸித்த சீர்கொள் சிற்றாயனுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூறு எங்களுக்கு நிர்ப்பயமான புகலென்குறார்.

[வார்டாவருவியானை மாமலையின்] - வாராதின்றுள்ள மஹாலாகிற அருவியையுடைய ஆணையாகிற மாமலையினுடைய. கடா - மடம். மஹாலாகிற தர்வயங்களைத் தீற்றிப்பிச்சேற்றி, புருகிறவாசலிலே நிறுத்தினான், ப்ரமாதத்தாலே பிறந்த தென்று மாதாலனாய் வெறுத்துவிடுவானாக நினைத்து. “புருவாய்சின்ற போதகம்வீழப் பொருதான்” என்னக்கடவதிறே: “பொற்றையுற்ற முற்றல்யானை” என்றுதொடங்கி, “மருப்பொசித்த பாகன்” என்னக்கடவதிறே. [மருப்பினைக் குவடித்து] - மருப்பாகிற இணைக்குவடுகளை யிறுத்து: கொம்பாகிற சேர்ந்தஸிவரங்களை அநாயாஸை முறித்து. [உருட்டி] - திருவடிகளாலே அநாயாஸை நூக்கி. [ஊர்கொள் திண்பாகனாய்செகுத்து] - திண்ணியனாய் ஆணையுடத்துகிற பாகனுடைய ப்ராணனைப்போக்கி, திண்மையாகிறது - ஆணை கொம்பைமுறிந்தாலும் உயிர்பெறுத்தி நடத்தவல்ல ஸிக்ஷாவலம். ஆணையின்கொம்பை முறித்தாலும் இவணையழியாவிடில் ப்ரயோஜனமில்லை, ஆணையின்கொம்பை முறிக்கைக்குள்ள அருமைபோருமாயிற்று, இவனுயிரைப் போக்கு

† இது, ராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்திலே (103-5) தேவதூதர்வாதியரின் வசனமாக வந்துள்ளதேயாகிலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும் அசுரரின் கொடுமையையும் கண்டு அஞ்சிய மதுராககரத்துப் பெண்களின் வசனமாகவும் வருதற்குரியதாதலால் இங்கு எடுத்தாளப்பட்டதென்பர்.

[எங்களென்று தொடங்கி] - எங்கள்புகல் எங்களுடைய நிரதிரயவேத்யம். அயர்வறு மமராகள் அதிபதியாய்வைத்து என்னை அடிமைகொண்டவன். [பொங்கென்று தொடங்கி] - தனக்கு விஜயதியாய் ஸம்ருத்தமான இம்முன்று லோகத்தை யும் படைப்பது, ரக்ஷிப்பது, அழிப்பதான இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்றுவடிவையுமுடையான். [எம்மருவன்] - எனக்கு யாரகனுள்ளான். [செங்கயலுகளுமென்று மேலுக்கு] - இளமையாலே சிவந்திருக்கிற கயல்கள் களியாகின்றனள்ள தேனை புடைத்தான நீர்நிலம் குழந்த திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றற்றறிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வகாரணமானவனல்லது வேறு எனக்குச்சேர்ந்த துணையில்லை.

ப. - அநந்தரம், அஸோஷஜதவிஷயமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபார ஸமர்யனாய்த் திருச்செங்குன்றாரில் எழுந்தருளியிருக்கிறவனல்லது எனக்கு நல்துணையில்லை யென்கிறார்.

எங்கள் - எங்களுக்கு, செல் - சென்று ஆஸ்ரயிக்கப்படுவதான, சார்வு - புகலிடமாய், (புகலிடமாமளவன்றியே), யாம் - நாம், உடை - உடையோமான, அமுதம் - ஹோக்யமுமாய், இமையவர் - (அஸ்வலிதஜ்ஞானரான) ஸூரிகளுக்கு, அப்பன் - உபகாரகனாய், (அப்படியே), என் - எனக்கும், அப்பன் - உபகாரகனாய், பொங்கு - ஸம்ருத்தமான, முவுலகும் - லோகதரயத்தையும், படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அளித்து - ரக்ஷித்து, அழிக்கும் - ஸம்ஹரிப்பானாய், பொருந்து - (இதுக்குப்) பொருந்தின, முவுருவன் - மூர்த்திதரயத்தையுமுடையனாய், (இவ்வாகாரங்கள் எனக்கு ப்ரகாஸிக்கும்படி), எம் - எனக்கு, அருவன் - அந்தராத்மாவாய், (அப்படியே முகந்தோன்றும் நிற்கையன்றியே, கண்கண்டு அதுவிக்கும்படி), செம் - (இளமையாலே) சிவந்த, கயல் - கயல்கள், உகளும் - உகளிக்கும்படி, தேம் - தேன் விஞ்சின, பனை - மருதநிலத்தாலே, புடைகுழ் - குழப்பட்ட, திருச்செங்குன்றார் - திருச்செங்குன்றாரில், திருச்சிற்றறு - திருச்சிற்றறாகிற, அங்கு - விலகிணதேசத்திலே, அமர்வின்ற-பொருந்திவர்த்திக்கிற, ஆதியான் - ஸகல ஸத்தாஹேதுவிதனானவன், அல்லால் - அல்லது, மற்று - வேறு, என் - எனக்கு, அமர் - அதுரூபமான, துணை - ஸஹாயம், யாவர் - ஆர்தான்? பனை - நீர்நிலமுமாம்.

இ. - இரண்டாம்பாட்டில், ஐகதஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸமர்யனாய்த் திருச்செங்குன்றாரிலேநின்றருளினவனல்லது எனக்கு நல்துணையில்லை என்கிறார்.

[எங்கள் செல்சார்வு] - ஆஸ்ரிதர்க்கு நிரஹபமானபுகல். * கேசவன்தமர்க்குப்பின்பு இவர் தனியரல்லரே. "குன்றமெடுத்தபிரா னடியாரொடு மொன்றிநின்ற சடகோபனுரை" என்று அழிக்களோடுஒன்றிநின்றசொல்லுகிற சொல்லிறே. [யாமுடையமுதம்] - புகலேயாய் ஹோக்யவஸ்து வேறு தேடக்கூண்டாதிருக்கை. தேவர்களுடைய அம்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [இமையவர்ப்பன் என்னப்பன்] - நித்ய ஸூரிகளை அடிமைகொண்டாற்போலே என்னை அடிமைகொண்டவன்: குறைவற்றார்க்கு ஸத்தாஹேதுவாய், குறைவுக்கெல்லையான எனக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவன். [பொங்கு இத்யாதி] - விஸ்த்ருதமாய் மூன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களையுண்டாக்கி நோக்கியழிக்குவான். [பொருந்து முவுருவன்] - இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்றுவடிவையுடைவன். ப்ரஹ்மாத்மாயாமியாய்நின்று ஸ்ருஷ்டிக்கும்: ருத்ராந்தர்யாமியாய் நின்ற ஸம்ஹரிக்கும்: ஸ்வேருருபேணினின்று பாலநம்பண்ணும். பொருந்துகையாவது -

ரஜஸ்தமஃ ப்ரகசமான ப்ரஹ்மாடிகளோடு, திவ்யவிசுரஹத்தோடு வாகியற்றிருக்கை. [எம்மருவன்] - தான் ஸகலத்துக்கும் உத்பத்தப்பாடி ஹேதுவாயிருப்பதொன்று இல்லை யென்னுமிடத்தைக்காட்டி எனக்கு யாரகனுவன். “உததிவிதிநாஸாநாஃஹதௌ” உததிவிதிநாஸாநாஃஹதௌ “ஹதௌ” ஸ்வதாஸகலமும் தன்னினைவாலேபாய்த் தான் ஒருவர்களைவிடப்படி யன்றிக்கேயிருக்கிறபடியைக்காட்டி என்னையரிப்பித்தவன். [செங்கயலுகளும்] - பெளவநத் தாலே சிவந்த கயல்கள் களித்துவர்த்திக்கிற டேஸம். பரிவரில்லையென்று முன்பே க்லேசித்து, பின்பு * வார்கடா வருவியாய் பரிதாசகவண்டாதே, ஸகலபடிார்த்தங் களும் களித்துவர்த்திக்கிற டேஸம் மென்கை. [தேம்பனை புடைகுழி] - தேனையுடைத் தான் நீர்நிலம் குழப்பட்ட என்னுதல், மருதநிலத்தாலே குழப்பட்ட ஆரென்னுதல். [அங்கயர்கின்ற] - அவதாசங்கள் போலன்றிக்கே நித்யவாஸமபண்ணுகிற ஆர். [ஆதி யாஸ்] - ஸர்வகாரணவாதனுவன் என்னுதல், எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவ நென் னுதல். ப்ரஜைக்கு பரத்பாஸந்நையாய் வர்த்திக்குந் தாயைப்போலே, என்ஸத்தையை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறவன். [அல்லால் யாவர் மற்ற என் அமர்துணையே] - இவனை பெய்ழிய வேறு எனக்குச் சோந்த துணையிலலை. அல்லாதார் கழுத்துக்கட்டியாதல்; துணையென்று பேராய், ஆபததிலே கூட விழுதல் செய்யுமித்தனை யென்கை.

சுரு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸமர்த்தனாய்த் திருச்செங் குன்றாரிலே நின்றருளினவனல்லது எனக்கு நல்துணையிலையென்கிறார்.

[எங்கள் செல்சார்வு] - அங்குலராயிருப்பார்க்கெல்லாம் அஞ்சவேண்டாத புகல். [யாமுடையமுதம்] - புகலேயாய், லோக்யவஸ்து வேறே தேடவேண்டாதே யிருக்கை. “எங்கள், யாம்” என்னப்பலருண்டே; *கேசவந்தமார்க்குப்பின்பு தனிய ரல்லரே. “குன்றமேத்தபிரானடியாரோடு மொன்றிநின்ற சடகோபன்” என்று அவர் களோடு ஒன்றிநின்று சோல்லுகிற சோல்லிளே. [இமையவரப்பனென்னப்பன்] - நித்ய ஸுலோகிகளை அடிமைகொண்டாற்போலே என்னை அடிமைகொண்டவன்: குறைவற்றார்க் கும் ஸத்தாஹேதுவாய், குறைவுக்கெல்லையான எனக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவன். [பெங்கு இத்யாதி] - விஸ்தருதமான த்ரைலோக்யத்தையும் உண்டாக்கி ரக்ஷித்து, அழிக்குமவன். [பொருந்துமுவருவன்] - இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்று வடிவை உடையவன்: ப்ரஹ்மாந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டிக்கும்: ருத்ராந்தர்யாமியாய் ஸம்

இரண்டாம்பாட்டு.—எங்கள் இத்யாதி. “படைத்தளித்தழிக்கும் - திருச்செங்குன்றா ரில்” என்றுதொடங்கி, “அல்லால்யாவர்மந்தென்னமர்துணையே” என்னுமளவும் கடாஷித்து அவ தாரிகை - ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி இத்யாதி.

“எங்கள், யாம்” என்று - மங்களாசாஸநபரரைக் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் - அங்குல ராய் இத்யாதி. புகலேயாய் இத்யாதி †வாக்யத்வயத்துக்கு - உபாயாந்தரங்கள்போலன்றிக்கே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாயிருக்கை என்று கருத்து. “எங்கள், யாம்” என்ற பெற்று வசத்திக்கு - ஸ்வஸம்பந்திகளையும் கூட்டி அருளிச்செய்கிறாரென்று தாத்பர்யாந்தரம் - எங்கள் யாம் இத்யாதி வாக்யத்வயம்: கார்த்தமாதல். இப்போது, “எங்கள்” என்கைக்கு அவர்கள் ஸந் திஹிதரோவென்ன - குன்றமேத்த இத்யாதி. நித்யஸுலோகிகளுக்கு அநந்தரம் தம்மைச் சொன்ன துக்கு லாவம் - நித்யஸுலோகிகளை இத்யாதி. விவரணம் - குறைவற்றார்க்கும் இத்யாதி. “பொருந்து” என்றதற்கு - செயல்களோடே சேர்ந்த விசுரஹமென்று அர்த்தம் - இச்செயல்களுக்கு இத்யாதி. மூன்றுவடிவையும் இவன் உடையனாகையாவதென்ன - ப்ரஹ்மாந்தர்யாம் இத்யாதி. கீழே

† இருபத்தாசாயிரப்படியிற்போல “தேவர்களுடைய அம்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக் கிறது” என்று வாக்யமும் ஈட்டிலிருந்தால்தான் இங்கு வாக்யத்வயத்துக்கு என்பது சேரும்.

ஹரிக்கும்: ஸ்வேருபணே நின்று பாலநத்தைப் பண்ணும். பொருந்துகையாவது - ரஜஸ் தம: ப்ரசுரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு † திவ்யலிக்ரஹத்தோடு வாசியற்றிருக்கை. [எம்மருவன்] - “அல்லாதார்காரியம் நம் புத்தயயீநமாயிருக்குமல்லது நங்கார்யம் அல்லாதார் நினைவின்படியல்லகாணு மிருப்பது” என்று எனக்குஅறிவித்து, என் லயநிவ்ருத்தியைப்பண்ணி, எனக்கு யாரகனுவன். “உத்திவ்யிதிதாஸாதா கெஹதாஹதாஸீஸாஸு” (உத்பத்திஸ்த்திதிநாஸாநாமஹேதும்ஹேதுமீஸ்வரம்) - ஸ்வேதா ஸகலங்களும் தன்னினைவிலேயாய், தான் ஒருவன் நினைவின்படி யன்றிக்கே இருக்கிறபடியைக் காட்டி என்னை யரிப்பித்தவன். [செங்கயலுகளும்] - யௌவநத்தாலே சிவந்தகயல்கள் களித்து வர்த்திக்கும் தேசம். பரிவரில்லையென்று முன்பே க்லேஸித்து, பின்பு * வார்கடாவநலியாய் ப்ரீதராகவேண்டாதே, ஸகல பதார்த் தங்களும் களித்தேவர்த்திகளும் தேசமென்கை. [தேம்பனைபுடைசூழ்] - தேனையுடைத் தான நீர்நிலங்கள் சூழ்ந்த என்னுதல், மருதநிலத்தாலே சூழப்பட்ட ஊரென்னுதல். [அங்கமர்கின்ற] - அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஊர். [ஆதியான்] - ஸர்வகாரணமானவ னென்னுதல், எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவ னென்னுதல்: ப்ரஜைக்கு ப்ரத்யாஸந்நமாக வர்த்திக்கும் தாயைப்போலே, என் ஸத் தையை நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறவன். [அல்லால் யாவர்மற்றுஎன்னமர்துணையே] - இவனையொழிய எனக்குச் சேர்ந்த துணையில்லை. அல்லாதார் கழுத்துக் கட்டியாதல், துணையென்று பேராய் ஆபத்திலேகூட விழுதல் செய்யுமித்தனை. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு. 8-4-3

என்னம்பெருமான் இமையவர் பெருமான் இருநிலமிடந்தவெம்பெருமான் முன்னவல்வினைகள் முழுதுடன்மாள் என்னையாள்கின்றவெம்பெருமான் தென்திசைக்கணிகோள் தருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிறுற்றங்கரைமீபால் நின்றவெம்பெருமான் அடியல்லால்சரணநினைப்பிலும் பிறிதில்லையெனக்கே.

ஆ.—(என்னம்) - பரமஸூரிஸம்ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹோமஸூரிருந்துவந்து, மத்ஸம்ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹோமஸூய், மத்ஸ்வாமியாய், மஹார்ணவமஸூரையான பூமியை எடுத்த

“செயல்களுக்குப் பொருந்தின” என்று அருளிச்செய்து திவ்யமங்கனலிக்ரஹம்போலே அப்ருதக் கலித்தமாகப் பொருந்தின மூவுருவன் என்று அர்த்தாந்தரம் - பொருந்துகையாவது இய்யாதி. “மூவுருவன்” என்ற அந்தரம், “எம்மருவன்” என்று - தமக்கு யாரகனென்றதுக்கு ஊவம் - அல்லாதார் இய்யாதி. எம்மருவன் - எனக்கு அந்தராத்மாவானவ னென்றபடி. எல்லாவற்றிற்கும் ஸன் காரணமாய், தனக்கு ஒரு காரணமின்றிக்கே இருக்குமோவென்னில் - உத்தி இய்யாதி.

“புராவரெஸம்ஸாரணவ்யுணுயூஸுராதிக்யு | உத்திவ்யிதிதாஸாதா கெஹ தாஹதாஸீஸாஸு” (நக) உதி, பூயசெம்ஸெ, ஷவாநவ்யுசிவகூர. இதக்கு அர்த்

தம் - ஸ்வேதா இய்யாதி. இத்தால் ஊவம் - பரிவரில்லை இய்யாதி. * மருதநிலம் - கதிதிரம். “ஆதி யான்” என்றதுக்கு முந்தின அர்த்தம் - “பொக்குமூவுலகும் படைத்த” இய்யாதியின் அறுகாதம்; த்விதீயார்த்தம் - “எம்மருவன்” என்றதின் அறுகாதம். த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக த்விதீயார்த்தவிவ ரணம் - ப்ரஜைக்கு இய்யாதி. “ஆதியானல்லால் - என்னமர்துணை - மற்று - யாவர்” என்றவ்யம். வேறில்லையோ? என்ன, — அல்லாதார் இய்யாதி. (உ)

* மருதநிலம் - வயலும், வயல்சார்ந்த இடமும் என்பர், தமிழர்.

† திவ்யமங்கன லிக்ரஹத்தோடு என்று பாடமிருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

தருளிநாற்போலே ஸ்வவிரஹஜித நிரவயிகவ்யஸநமஹார்ணவநிம^௨ நனா எனனைஎடுத்
தருளி, ஸ்வவிஷய கைங்கர்யைகஜே^௨ரமபாதனாய், டிஷிணதி^௨ம^௨ பா^௨ உ^௨ஷணமான திருச்
செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூற்றங்கரை^௨மீபால்நின்ற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது
மற்று நினைப்பிலும் எனக்கொரு பாரப்பயமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட ஜயத்தையெடுத்
தருளித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது
வேறு ஸாணம் எனக்கு மனோரயத்திலுமில்லை என்கிறார்.

[என்னென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய் எனக்கு
அமர்ந்த ஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் மங்களாஸாஸநத்தைக்கொண்டு எப்போ
தும் ஸேவிக்கிறபடியைக் காட்டித் தம்முடைய லபத்தைக் கெடுத்தானென்று கருத்து.
[இருநிலமிடந்த எம்பெருமான்] - ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருதியியை யெல்லாம்
எடுத்த தன்னுடைய ஸாமர்த்த்யத்தைக்காட்டி என்னையடிமைகொண்டவன். [முன்னை
பென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஸௌர்யவீர்பாடிகளைக்காட்டிக் கீழில் திருவாய்
மொழியிற் சொன்ன ஐயமெல்லம்போம்படி என்னையாளுகிறவன். ப்ராக்தநமான ப்ர
பல கர்மங்களாகவுமாம். [தென்திசைக்கு அணிபென்று தொடங்கி மேலுக்கு] - தெற்
குத்திக்குக்கு ஆ^௨வாணயான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூற்றங்கரையில் மேல்
பார்ப்பவத்தில்.

ப.—அநத்தாம், வராஹரூபியாய் ப்ரளயபத்திலே பூமியை இடந்தெடுத்து
ராஷித்தவன் திருவடிகளொழிய வேறு உபாயமில்லை பென்கிறார்.

இமையவர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, பெருமான் - நிர்வாஹகனானாற்போலே,
என் - எனக்கு, அமர் பெருமான் - அதுருபநாயகனாய், இரு நிலம் - மஹாப்ருதிநிலையை,
இடந்த - (ப்ரளயபத்தில் ஈடுபடாமல்) இடந்தெடுத்த, எம்பெருமான் - என்னுடைய
நாதனாய், (அப்படியே), முன்னை - அநாதியாய், வல் - ப்ரவேலமான, வினைகள் - பாபங்
கள், முழுது - எல்லாம், உடன் - ஏகோத்தியாகத்திலே, மாள - நசிக்கும்படி, என்னை -
என்னை, ஆள்கின்ற - அடிமைகொண்டருளுகிற, எம்பெருமான் - பெருமையைபுடை
யனாய், தென்திசைக்கு - தெற்குத்திக்குக்கு, அணி - அலங்காரமாக, கொள் - கொள்
ளப்படுவதான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றூற்றங்கரை -
திருச்சிற்றூற்றங்கரையின், மீபால் - மேல்பக்கத்திலே, நின்ற - நின்றநிலையழிகிலே, எம்
பெருமான் - என்னை அடிமையாகினவனுடைய, அடி - திருவடிகளை, அல்லால் -
ஒழிய, எனக்கு-என்னுடைய, நினைப்பிலும் - மனோரய^௨சையிலும், பிறிது - வேறொரு,
சாணம் - புகல், இல்லை - இல்லை.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட ஐ-மியை எடுத்
தருளித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு மனோ
ரயத்திலும் எனக்கு ஸாணமில்லை யென்கிறார்.

[என்னமர்பெருமான் இமையவர்பெருமான்] - * அயர்வறுமமரர்கள் அதி
பதியாய், எனக்கு அமர்ந்தஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் இடைவிடாமல் மங்
களாஸாஸநம் பண்ணுகிறபடியைக்காட்டி என் லபத்தைத் தீர்த்தானென்கை. [இருநில
மிடந்த எம்பெருமான்] - ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருதியியையெடுத்த தன்ஸாமர்த்த
யத்தைக்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். ப்ரளயங்கொண்ட ஐ-மியோபாதி ஸர்

வரும் தனக்குக் குழைசரக்காயிருக்கிற படியைக் காட்டித் தம் பயத்தைக் கெடுத்தா
னென்கை. [முன்னையித்யாதி]-ப்ராக்தநமான ப்ரபலகர்மங்கள் ஸாகல்யேந போம்படி
என்னை அடிமைகொண்டவன். ஸௌர்யவீர்யாதிகளைக் காட்டிக் கீழ் எனக்குப்பிறந்த
பயமெல்லாம் போம்படி பென்னையடிமைகொண்டவனென்கை. வல்வினை யென்கிறது -
ஹக்திபாரவஸ்யத்தையாயிற்று. இதிறே “உபபவிமஹதி நாதனுக்கு என்வருகிறதோ?”
என்னும் ஹயத்தைப் பிறப்பித்தது. ஹபஹேதுவிதே பாபமாகிறது. ப்ராக்தந ப்ர
பலகர்மங்களென்றுமாம். [தென்திசைக்கு அணியித்யாதி] - ஆர்யர் இகழ்ந்தஹமி
யானதெற்குக் திக்குக்கு ஆபரணமான ஹர். [மீபால்நின்ற எம்பெருமான்] - மேலைத்திக்
கில் நிலையும் உத்கர்ஷஹேதுவாய், இவர்க்கு ஹபநிவ்ருத்திக்கு உடலாயிருக்கிறது. ஹிம பேசு
யாஇதே பரத்வமிருப்பது. [அடியித்யாதி] - அவன் திருவடிகளோழிய மற்ற ரக்ஷக
மாயிருப்பதொருவஸ்து மனோரஹத்திலு மில்லை.

நாடு—முன்னும்பாட்டு. ப்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எதே
தருளித் திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறுமனோரதத்திலும்
எனக்கு ஸரணமில்லையென்கிறார்.

[என்னமர்பெருமான் இமையவர்பெருமான்] - “அயர்வறும்மரர்கள்திபதியாய்,
எனக்கு அமர்ந்த ஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் தனக்குப் பரிவராயிருக்கிற இருப்
பைக் காட்டி, நான் அஞ்சாதபடி பண்ணி என்னுடைய ஸேஷத்வத்தை நிர்வஹித்த
வன். [இருநிலம் இத்யாதி]-ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருதிவியை எதேத்த தன் ஸாமர்த்த
யத்தைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். ப்ரளயங்கொண்ட பூமியோபாதி ஸர்
வரும் தனக்குக் குழைசரக்காயிருக்கிறபடியைக் காட்டித் தம் பயத்தைக் கெடுத்தா
னென்கை. [முன்னே இத்யாதி] - ப்ராக்தநமான ப்ரபலகர்மங்களை வாஸநையோடே
போக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுகிற ஸ்வாமி. ஸௌர்யவீர்யாதிகளைக்காட்டி, கீழ்
எனக்குப்பிறந்த பயமெல்லாம்போம்படி என்னை அடிமைகொண்டவனென்கை. வல்
வினை என்கிறது - ஹக்திபாரவஸ்யத்தையாயிற்று. அதிறே “ஸர்வஸக்திக்கு என்வருகி
றதோ?” என்னும் ஹயத்தைப் பிறப்பித்தது. [தென்திசை இத்யாதி] - ஆர்யர்களிகழ்ந்த
பூமியான தெற்குத்திக்குக்கு ஆபரணமானஹர். [மீபால்நின்றவெம்பெருமான்] - மேலைத்
திக்கில் நிலையும் உத்கர்ஷஹேதுவாய், இவர்க்கு ஹபநிவ்ருத்திக்கு உடலாயிருக்கிறது. ஹிம
பேசுயாஇதே பரத்வமிருப்பது. [அடி இத்யாதி] - அவன் திருவடிகளோழிய மற்ற
ரக்ஷகமாயிருப்பதொருவஸ்து மனோரஹத்திலு மில்லை. (க)

முன்னும்பாட்டு.—என்னமர் இத்யாதி. “இருநிலமிடந்த” என்று தொடங்கி, “அடி
யல்லால் - நினைப்பிலும் பிறிது - சரணம் இல்லை” என்கிற பதங்களைக் கடைகித்து அவதாரிகை -
ப்ரீவராஹமாய் இத்யாதி.

“இமையவர்பெருமான் - என்னமர்பெருமான்” என்று அகவயித்து அர்த்தம் - அயர்
வறும் இத்யாதி. இத்தால் ஹாவம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. “இருநிலமிடந்த” என்கிற பதப்
யோகத்துக்கு ஹாவம் - ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி. முழுதடன் - ஸவாஸநமாக வென்றபடி.
அர்த்தநாந்தரம் - ஸௌர்யவீர்யாதி இத்யாதி. த்வீதீயார்த்தத்துக்கு, வல்வினையாவதெதென்ன -
வல்வினை என்கிறது இத்யாதி. அதனை வல்வினையென்பானென்? என்ன - அதிறே இத்யாதி.
த்வீதீயார்த்தத்திலே, “முன்னே” என்றது - கீழில் திருவாய்மொழியி லென்றபடி. இதுக்கு
ஹாவம் - மேலைத்திக்கில் இத்யாதி. அப்படி உத்கர்ஷஹேதுவோவென்ன - ஹிம பேசுயா
இத்யாதி. “அடியல்லால் - பிறிது - சரணம் நினைப்பிலும் - இல்லை” என்று அகவயித்து அர்த்தம்
அருளிச்செய்கிறார் - அவன் திருவடிகளோழிய இத்யாதி. (ங)

நான்காம் பாட்டு.

8-4-4

பீறிதில்லையெனக்குப்பேரியமுவுலதும்நிறையப் பேருருவமாய்நிமிர்ந்த
குறியமானெம்மான் குரைகடல்கடைந்த கோலமாணிக்கமென்னம்மான்.
செறிசூலவாழைகமுத்தேங்கணிசூழ் திருச்செங்குன்றூர்திருச்சிற்றறு
அறிய மெய்ம்மையேநின்ற எம்பெருமான் அடியிணையல்லதோரணே.

ஆ.—(பீறிதில்லை.) சிவசுய ரமணீயமான ரூபசங்கீர்க்ருத மடித்தமகனாய்,
ஸம்வர்பித ஸ்வகீப மஹத்ரூப பரிபூர்ணவிஸ்தீர்ண வந்தரயனாய், மயூதமஹாராவ
பயோதியியாய், ஸௌந்தர்யஸார நீலாத்ந ஸத்ரூப திவ்யரூபனாய், மத்ஸ்வாமியாய்,
வஹுள வஸபுஞ்ச கதளி பூந்நாளிகோ ராஜிபரிவ்ருதமான திருச்செங்குன்றூர்திருச்
சிற்றற்றங்கரையிலே, ஆர்ரிதர்க்குத் தன்னை உள்ளபடிபே அறியலாம்படி நின்றருளின
எம்பெருமானடியிணையல்லது ஓரண பீறிதில்லையென்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், மஹாபலியை வென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆபூநிக
ருடைய ஆபத்தைப்போக்கித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின எம்பெருமான்
திருவடிகளல்லது வேறுஎனக்கு அரணில்லைபென்கிறார்.

[பீறிதில்லை யெனக்கு] - வேறில்லை யெனக்கு [குரைகடல்கடைந்த கோல
மாணிக்கம் என்னம்மான்] - மஹாவேஷம் எழும்படி கடலைக்கடைந்த ஸாமர்த்த்யத்
தாலும் அப்போதைபழகாலும் என்னையடிமைகொண்டவன். [அறியமெய்ம்மையே
நின்ற எம்பெருமான்] - பூர்ணமாக அதுவாழிக்கலாம்படி நின்ற.

பி.—அகத்தாம், ஆர்ரிதார்த்தமான த்நாஸிக்ரம ஸமுத்ரமயூநரூபமான
உதிராயித வ்யாபாரத்தையுடையவன் திருவடிகளையொழிய வேறு எனக்கு ஒருநாசு
கருமில்லை யென்கிறார்.

பேரிய - மஹாவகாசமான, முவுலதும் - த்நாலோக்யமும், நிறைய - நிறை
யும்படியாக, பேர் - பேரிய, உருவமாய் - வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, நிமிர்ந்த -
வளர்ந்த, குறிய மான் - வாமநப்ரஹ்மசாரியான, எம்மான் - என் ஸ்வாமியாய், குரை -
அதிகோஷத்தையுடைத்தான, கடல் - கடலை, கடைந்த - கடைந்த, கோலம் - ஓர்
நீயமான, மாணிக்கம் - ரத்தம்போலேபிருக்கிற வடிவை, என் - எனக்கு(ப்ரகாசிப்பித்த),
அம்மான் - நாயுனாய், செறி - செறிந்த, சூலை - சூலையையுடைய, வாழை - வாழை,
கமுகு - கமுகு, தெங்கு - தெங்குகனின், அணி - நிராகன், சூழ் - சூழ்ந்த, திருச்
செங்குன்றூர் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றறு - திருச்சிற்றறுகிற திருப்பதியில்
வர்த்திக்கிறவர்கள், அறிய - (தன்னை) உள்ளபடியறியும்படியாக, மெய்ம்மையே நின்ற -
யூவத்ப்ரகாஸம்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற, எம்பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய
அடியிணை - திருவடிகளை, அல்லது - ஒழிய, பீறிது - வேறு, எனக்கு - எனக்கு, ஓர் -
ஏகதேசமும், அரண் - ஒருநாசுகர், இல்லை - இல்லை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், மஹாபலியை வென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆபூநி
தர் ஆபத்தைப்போக்கித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவன் திருவடிகளல்லது
வேறு எனக்கு அரணில்லை யென்கிறார்.

[பிறிதில்லை யெனக்கு] - அவனையொழிய வேறெனக்கு ரக்ஷகரில்லை. [பெரிய முவுலகும் நிறையப் பேருருவமாய் நிமிர்ந்த] - ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாஸாவகாஸ மடைய விம்ம வளர்ந்த. தொடங்கின கார்யம் வென்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்த படி. [குறியமானெம்மான்] - வளருகைக்கு உடலாகக்கொண்ட வாமநவேஷத்தையும், அர்யுதித்வத்தையுங்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். மஹாபலியை வெல்லு கைக்குக் கொண்ட வடிவைக்காட்டி லுபத்தைக் கெடுத்தபடி. [குரைகடல் கடைந்த] - மஹாஹோஷம் எழும்படி கடலைக்கடைந்தவன். [கோலமாணிக்கம்] - பெருவிலைய யான ரத்நம்போலேயிருக்கிற அழகியவடிவைக் கொண்டாயிற்றுக் கடலைக்கடைந்தது. [என்னம்மான்] - கடல்கடைந்த ஸாமர்த்தியத்தையும் வடிவழகையுங்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். [செறிசூலையித்யாதி] - செறிந்த சூலையையுடைத்தான வாழை, அப்படியேயிருக்கிற கழுகு, தெங்கு, இவற்றின் திரளாலே சூழப்பட்ட லூர். ஊர்ச் சிறப்பென்றும் அரணென்றும் இரண்டில்லை. செறிந்தசூலைகளாலும் திரண்டு சூழ்ந் திருக்கையாலும் உகவாதார்க்குப் புராவொண்ணுதிருக்கை. [திருச்சிற்றறறிய] - திருச்சிற்றறற்றிலுள்ளார் "ஊர்வேஸ்வரன்" என்றறியும்படியாக. * சிஹாஃகெகாஸாதி வச. [மெய்ம்மையெயின்ற எம்பெருமான்] - "சூதாநஃகாஷாஃகெகா" என்றம் "சஹாவொவாநவொஜாதஃ" என்றும், மறைக்கவேண்டாதபடி பத்தும்பத்தாக நின்ற என்ஸ்வாமி. [அடியிணையல்லதோர் அரண] - அவன்திருவடிகளல்லது ஒரு ரக்ஷகமில்லை. அடியிணையல்லதோர் அரண் - பிறிதில்லை எனக்கு.

சுரு.—நாலாம்பாட்டு. மஹாபலியைவன்றும் கடலைக்கடைந்தும் சூழிதர் ஆபத்தைப்போக்கித் திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றருளினவன் திருவடிக ளல்லது வேறு எனக்கு அரணில்லை யென்கிறார்.

[பிறிதில்லை எனக்கு] - அவனையொழிய வேறு எனக்கு ரக்ஷகரில்லை. [பெரிய முவுலகும் நிறையப் பேருருவமாய் நிமிர்ந்த] - ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாஸாவகாஸ மடைய விம்மவளர்ந்த. தொடங்கின கார்யம் வென்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்தபடி. [குறியமானெம்மான்] - வளருகைக்கு உடலாகக்கொண்ட வாமநவேஷத்தையும், அர் யுதித்வத்தையுங்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். மஹாபலியை வெல்லுகைக்குக் கொண்ட வடிவைக்காட்டி லுபத்தைக் கெடுத்தபடி. [குரைகடல் கடைந்த] - மஹா ஹோஷமெழும்படி கடலைக்கடைந்தவன். [கோலமாணிக்கம்] - பெருவிலையான ரத்நம் போலேயிருக்கிற அழகியவடிவைக் கொண்டாயிற்றுக் கடலைக்கடைந்தது. [என்னம்மான்] - கடல்கடைந்த ஸாமர்த்தியத்தையும் அழகையுங்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். [செறிசூலையித்யாதி] - செறிந்த சூலையையுடைத்தான வாழை, அப்படிப்பட்ட

நாலாம்பாட்டு.—பிறிதில்லை இத்யாதி. "பேருருவமாய்" என்றுதொடங்கி, "என்னம் மான் - அடியிணையல்லதோரரண்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - மஹாபலியை இத்யாதி.

பிறிது - வேறென்றபடி. "அடியிணையல்லது - பிறிது - அரண் - இல்லை" என்று அந் வயித்து அர்த்தம்-அவனையொழிய இத்யாதி. நிமிர்ந்த - விம்மவளர்ந்த. அன்றுபிறந்த முறையன் இப்படி வளரக்கூடுமோவென்ன - தொடங்கின இத்யாதி. "மான்" என்கையாலே - அர்த்தித்வம். இத்தால் லாவம் - மஹாபலியை இத்யாதி. "செறிசூலை" என்றத்தை - கழுகுதெங்குகளோடும் கூட்டுவது. "அணி" என்று - பங்க்தியாய், திரளென்றபடி. பயம் கெடுகிறவிடத்திலே அரணைச்

கழுது, தேங்கு, இறன்றின் திரளாலேகுழப்பட்ட ஊர், ஊர்ச்சிறப்பென்றும் அரணென்றும் இரண்டில்லை. தேவந்த குலைகளாலும் திரண்டு தூங்க்திருக்கையாலும் உதவாதார்க்குப் புதர வொண்ணாதிருக்கை. [திருச்சிற்றறறிய] - திருச்சிற்றறறியுள்ளார் “ஸாவேஸ்வரன்” என்ற றியும்படியாக. * உணரஃகெராயணிவன். [மெய்ம்மையேசின்ற வெம்பெருமான்] - “சூதா தஃகா தஃஷஃகெத” (ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே) என்றும், “ஊவஃவொ வாய்வொஜாதஃ” (அஹம்ஹோபாந்தவோஜாதஃ) என்றும், மறைக்கவேண்டாதபடி பத்தும்பத்தாகின்ற என்ஸ்வாமி. [அடியிணையல்லதோராரணை] - அவன்திருவடிகளல்லது ஒரு ரக்ஷகமில்லை. அடியிணையல்லதோராரணை - பிறிதில்லை எனக்கு. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

8-4-5

அல்லதோராரணும் அவனில் வேறில்லை அதுபொருளாகிலும் அவன் யல்லதென்னாவி யமர்ந்தனைகில்லாது ஆதலாலவனுறைகின்ற [கும் நல்லநான்மறையோர் வேள்வியுள்மடுத்த நறும்புகைவிகம்போளிமறைக் நல்லநீள்மாடத் திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்று நேனக்கு நல்லரணை.

ஆ — (அல்லதோராரணும்) - மற்றுள்ள திருநகரிகளில் யாண்யனாகிருக் கிறானும் திருச்செங்குன்றாரில் நின்றருளின அவனையல்லதோ? ஆனபின்பு, அவனை அரண் என்னும் நிர்ப்பந்தமென்? என்னில், — அல்லாத திருநகரிகளில் அரணாகிருக்கிற வனும் அவனில் வேறில்லை; பொருள் அது; ஆகிலும், என்னெஞ்சு அவனையல்லது அமர்ந் தனைகில்லாது; ஆதலால், அவனுக்கு ஆயதநமாய், ஐந்தி யுந்த சதுர்வேதவிதக்ர ணாரானவர்களுடைய யாறங்களிலே ஹுதமான ஹிரிமுந்யு ஹோம தாமத்தாலே திரஸ்க்ருத முநாதல நிலில் தேஜஸ்கமாய் டீர்ஸகீயாதுந்ருத ப்ராஸாதாலங்க்ருதமான திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றற எனக்கு நல்லரணைன்கிருர்.

ஒ. — அஞ்சாம்பாட்டில், மற்றுகந்தருளின நிலமுமெல்லாம் அவனதேயறும், அவ்விடங்களில் நின்றருளுகிறானும் தானையாகிலும், திருச்செங்குன்றாரையும் அங்கு நின்றருளுகிற எம்பெருமானையும் அல்லது என்ஹநுயம் சேர்ந்தனைபா தென்கிறார்.

[அல்லதென்று தொடங்கி] - அல்லாத கோயில்களும் அவனையொழிந்திருப்ப தில்லை. அர்த்த தத்த்வமிருக்கும்படி அத. [நல்லநான்மறையோர்] - அநந்யப்ரயோஜாத. [வேள்வியுள் மடுத்த] - யாறங்களில் ப்ரவ்ருத்தமான.

ப. — அநந்தரம், அர்ச்சாஸ்யுலாந்தரங்களும் அவனையொழிந்திராதிருக்கத் திருச்செங்குன்றாரில் நிலையொழிய என்னெஞ்சு பொருத்திறதில்லையென்கிருர்.

அல்லது - (திருச்செங்குன்றாரொழிந்த) அல்லாத, ஓராரணும் - (அர்ச்சாஸ்த தலங்களான) புகலிடமும், அவனில் - அவனையொழிந்து, வேறு - வேறாயிருப்பது,

சொல்லுமொழிய, சிறப்பைச்சொல்லுவானென்? என்ன - ஊர்ச்சிறப்பென்றும் இத்யாதி. அரணும் ப்ரகாரமேதென்ன - சேறிந்த இத்யாதி. “திருச்சிற்றற” என்றால் அங்குள்ளாரைக் காட்டுமோவென்ன - உணரஃ இத்யாதி. பிறிது - அரண் - நுல்லில் என்றவயம். (ச)

இல்லை - இல்லை; அது - அதுவே, பொருள் - அர்த்தஸ்திதி; ஆனாலும் - ஆனாலும், “மாவொநாநுதூமஹி” என்கிறகணக்கிலே, அவனை - (திருச்செங்குன்றூரில்) நிறைவனை, அல்லது - ஒழிய, என் - ன், ஆனி - ஆத்மவஸ்து, அமர்ந்து - பொருந்தி, அனைகில்லாது - கிடக்கிறதில்லை; ஆதலால் - ஆனகயால், அவன் - அவன், உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசமாய், நல்ல - ப்ரேமலயிஷ்ட்டரான, நான்மறையோர் - சதுர்வேதிகள், வேள்வியுள் - யாகாதிகளிலே, மடுத்த - அக்ரிமுகத்தில் ஸமர்ப்பித்த, நறும் - ஹவிர்ப்ரயிபான, புகை - தாமமானது, விசம்பு - ஆகாசத்தில், ஒளி - ஆகித்யாதிகேஜஸ்ஸை, மறைக்கும் - மறைக்கும்படியாய், நல்ல - விலக்ஷணமாய், நீள் - ஒங்கின, மாடம் - மாடங்களைபுடைத்தான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றூறு - திருச்சிற்றூறுனது, எனக்கு - எனக்கு, நல் - நிர்ப்பயமான, அரண் - புகலிடம். அன்றியே, கீழ் - அவன் திருவடிகளையொழிய உபாயமில்லைபென்றாய், ‘அல்லாத கர்மாத்யுபாயங்களும் ததஸம்பந்திகளன்றோ?’ என்கிற மூலக்கையிலே, அல்லாத மூலபாயங்களும் ததாரணயருபங்களாகையாலே அவனை பொழிந்திருப்பதொன்றில்லை; அது வேதாந்தஸித்தமான அர்த்தம்; ஆனாலும், ததேகாக்ஷயமான என்னுதமாவானது அவ்வவஹிதோபாயமான அவனையொழிந்த ஸடிவாரோபாயங்களில் அதுருபப் ப்ரவருத்திபண்ணிக் கிட்டமாட்டுகிறதில்லை; ஆதலால், அவன்வர்த்திக்கிற அர்ச்சாஸ்யலமே எனக்குப் புகலிடமென்றாகவுமாம்.

இ - அஞ்சாம்பாட்டில், அல்லாதவுகந்தருளின தேசங்களுண்டாயிருக்கத் திருச்செங்குன்றூரிலே அதிநிர்வாயம் பண்ணுகிறதென்? என்ன, அங்கனையிருக்கச்செய்தேயும் திருச்செங்குன்றூரில்லது என்னுடைய ஹ்ருடியம் சேர்ந்தனையாதென்கிறார்.

[அல்லதேவர் அரணும் அவனில் வேறில்லை] - அல்லாதவிடங்களிலும் அவனை பொழிந்திருப்பதில்லை. [அதுபொருள்] - அர்த்த தத்தவம் அது. [ஆனாலும்] - இங்கனையிருந்ததாகிலும். [அவனையல்லது என்னுவிபமர்ந்து அனைகில்லாது] - திருச்செங்குன்றூரில் நின்றருளினவனையல்லது என்மநஸ்ஸு சேர்ந்தனையாது. திருவடி, “மாவொநாநுதூமஹி” என்றது, பரமபடிதில் ப்ராப்திவிஷ்ணுமையோ? ராமாவதாரத்தில் மாவஸ்யத்தாலேயிறே; அப்படியே இவரும். [ஆதலால்] - அத்தாலே. [அவனுறைகின்ற] - அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற - திருச்செங்குன்றூர் என்றவயம். [நல்ல நான்மறையோர்] - அநந்யப் ப்ரயோஜனரான ப்ராஹ்மணர். [வேள்வியுள் மடுத்த நறும்புகை] - யாமங்களிலே ப்ரவருத்தமான ஹவிர்ப்ரயிபான யமம். அநந்யப் ப்ரயோஜனராகில் இவர்கள் அதுஷ்டாநத்துக்கு மலமென்? என்னில்; ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாதல், மமவத்ப்ரதிபக்ஷங்களை அழியச்செய்யும் அலிசாரம் மலமாதல். எம்பெருமானாரைப்போலையாயிற்று அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும். [வினம்பொளி மறைக்கும்] - ஆகாசத்தில் ஒளியுள்ள ஆதித்யாடிகளை மறைக்குமென்னுதல்; விசம்புதன்னில் ஒளிபை மறைக்குமென்னுதல். [நல்ல நீள்மாடம்] - ஒருகாமம் வேண்டா, ஊர் அரண்நானைப் ப்ரதிகுலர்க்கு ஈஷ்ப்ரபமாயிருக்கை. [திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூறு] - “மாடமா மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி” என்னுமாபோலே. [எனக்கு நல்லானே] - “எந்தான் வருகிறதோ?” என்று விதனான எனக்கு நல்லானே டேயாம்.

எடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அல்லாத உகந்தருளின தேசங்களுமுண்டாயிருக்கத் திருச்செங்குன்றாரிலே நீர் அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணுகிறதென்? என்ன,—அதுஅங்ஙனே இருக்கச் செய்தேயும் திருச்செங்குன்றாரிலல்லது எனக்கு ஹ்ருடியம் சேர்ந்தணையாதென்கிறார்.

[அல்லதோரணுமவனில்வேறில்லை] - அல்லாதவிடங்களும் அவனுக்குப் பறம்பாயிருப்பதில்லை. [அதுபொருள்]-அர்த்தத்தத்வம் அது. [ஆகிலும்] - இங்ஙனே இருந்ததேயாகிலும். [அவனையல்லது என்னாவி அமர்ந்தணைகில்லாது] - திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றருளினவனை யல்லது என்மநஸ்ஸு சேர்ந்தணையாது; ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஈஸ்வரனல்லாமையும் ப்ராப்தியில்லாமையுமோ, சிருவடி “ஹாவொதா துது மஹதி” (பாவொநாயத்ரகச்சதி) என்றது? அப்படியே இவரும். அமர்ந்தணைகை - உள்வெதுப்பற்றப் பொருந்துகை [ஆதலால்] - இப்படியாகையால். [அவனுறைகின்ற]-அவன் நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற - திருச்செங்குன்றார் என்றந்வயம். [நல்லநான்மறையோர்] - அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர். [வேள்வியுள்மடுத்தநறும்புகை] - யாஅங்களிலே ப்ரவ்ருத்தமான ஹவிர்க்கந்தியான ஜாமம். அநந்யப்ரயோஜநராகில் இவர்களங்ஷட்டாகத்துக்குப் ப்ரயோஜநமென்? என்னில்,—ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாதல், ஹகவத்ப்ராதிபக்ஷங்களை அழியச் செய்யுமஸிசாரம் மலமாதல். எம்பெருமானாரைப்போலேயாயிற்று அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும். [விசம்பொளிமறைக்கும்] - ஆகாசத்தில் ஒளியுள்ள ஆதித்யாதிகளை மறைக்கு மென்னுதல், விசம்புதன்னில் ஒளியை மறைக்கு மென்னுதல். [நல்லநீள்மாடம்] - ஒருகர்மமும் வேண்டா, ஊரரண்தரணை ப்ரதிகூலார்க்கு துஷ்ப்ராபமாயிருக்கும். [திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றாறு] - “மாடமாமயிலேத் திருவல்லிக்கேணி” என்னுமாபோலே. [எனக்கு நல்லரணை] - அஸ்த்தானே ஹயஸங்கைபண்ணும் எனக்கு ஹயநிவ்ருத்தியுண்டாம் தேசம், அதுவல்லதில்லை. திருச்சிற்றாறென்று - திருப்பதிக்கும்பேர், ஆற்றக்கும்பேர். (ரு)

அஞ்சாம்பாட்டு.—அல்லதோர் இத்யாதி. “ஆகிலும் அவனையல்லது என்னாவி அமர்ந்தணைகில்லாது” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அல்லாத இத்யாதி.

எங்கும் ப்ராப்தியொத்திருக்க, இங்ஙன் அருளிச்செய்யலாமோவென்ன - ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் இத்யாதி. நன்மைவது? என்ன - அநந்யப்ரயோஜநர் இத்யாதி அப்படி அஹிசாரம்பண்ணினாரென்னோ? என்ன - எம்பெருமானாரை இத்யாதி. எம்பெருமானார் க்ருமிகண்டனுக்காக மேல்நாட்டிலே அஹிசாரம்பண்ணுவித்த கதை இங்கே அதுஸந்தேயம். எம்பெருமானார் புழுவனுக்காக அஹிசரிக்கலாமோவென்ன, - “யயாஸகிநிபு ஹிபாஜேவதாஸாஸாநிநிகாது” என்றிருக்கையாலே அஹிசரிக்கலாமென்றபடி. த்வீத்யார்த்தத்துக்கு, விசம்பினுடைய ஒளியென்றபடி. “திருச்செங்குன்றார்” என்று - பட்டணமாய், “திருச்சிற்றாறு” என்று திருப்பதியைச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - மாடமாமயிலே இத்யாதி. மயிலே-மயிலாப்பூர். மயிலாப்பூரென்று - படைவீட்டுக்குப்பேர் திருவல்லிக்கேணியென்று - திருப்பதி, திருமொழி, இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி, “வேதந்தை” இத்யாதி. “திருச்சிற்றாறு” என்று - அத்துத்தை நதியையன்றோ சொல்லுவது? என்ன, திருச்சிற்றாறென்று இத்யாதி. அல்லதோரணும் என்று தொடங்கி, அணைகில்லாது, ஆதலால் - நல்ல நான்மறையோர் என்று தொடங்கி, நல்ல நீள்மாடம் - அவனுறைகின்ற - திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றாறு எனக்கு நல்லரணை இத்யவ்வயம். (ரு)

8-4-6

ஆறும் பாட்டு.

எனக்கு நல்லரணையென தாருயிரை இமையவர்தந்தை தாய்தன்னைத்
தனக்குந்தன் தன்மையறிவரியானைத் தடங்கடற்பள்ளியம்மானை
மனக்கொள்சீர்முவாயிரவர் வண்சிவனுமயனுந்தானுமொப்பார்வாழ்
கனக்கொள்திண்மாடத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றுறதனுட்கண்டேனே.

ஆ. -- (எனக்கு நல்லரணை.) - எனக்கு நித்யாக்ஷகனாய், எனக்குப் ப்ராண
னாய், அயர்வறுமமமார்களுக்குப் பிதாவாய் மாதாவாய், ஸ்வேநாபி தூரவதேவைய ஸ்வ
மஜரிம ஸ்வஹவனாய், சுதீரார்ணவஸாயியாயிருந்த எம்பெருமானை; ஸகலமநோஹர கல்
யானகுணவிசிஷ்டராய், தனித்தனியே ப்ராஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரவஜ் ஜ்ஜ்ஜம் ஸத்தி
ஸம்ஹார ஸமர்த்தராய், த்ரிஸஹஸ்ர ஸங்க்யாஸங்க்பாதாரண ஜனங்களாலே அபயாஸ்ய
நாநமாய், த்ருடதர ப்ராஸாத பரிகர்மிதமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றுறதனுள்
கண்டேனென்கிறார்.

ஒ. -- ஆறும்பாட்டில், ஸர்வஜ்ஞனான தனக்குங்கட அறியமுடியாத படியை
யுடையனாய், அயர்வறுமமமார்களுக்கு ஸர்வவியாபந்யுவுமாய், ப்ராஹ்மஜிகருக்கு
ஸமாஸ்ரயணியனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை "தனக்
கென்புகுருகிறதோ?" என்று அஞ்சாதபடி நிர்ஹயமான திருச்செங்குன்றூரிலே காணப்
பெற்றேனென்கிறார்.

[எனக்கென்று தொடங்கி] - எனக்கு நல்லபுகளுமாய் எனக்குயாரகனுமான
வனை. [அம்மானை] - பெரியோனை. [மனக்கொள்சீரென்ப மேலுக்கு] - எம்பெரு
மானுடைய குணங்களை எப்போதும் மகஸ்ஸிலேகொண்டு ஸ்ருஷ்ட்டி ஸத்திதி ஸம்ஹார
க்ஷமாயிருப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர், தன்னையறியவித்துத் தனக்குப்பரிந்து
வர்த்திப்பதுஞ்செய்து, செறிந்த திண்ணிய மாடங்களையுடைய திருச்செங்குன்றூரில்
திருச்சிற்றுற்றிலே காணப்பெற்றேன்.

ப. -- அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனாய், சுதீரார்ணவஸாயியாய், ஸர்வேஸ்
வரனை, பரிவரண வைதிகாக்ரேஸார் வர்த்திக்கிற திருச்செங்குன்றூரிலே காணப்
பெற்றேனென்கிறார்.

எனக்கு - எனக்கு, நல் - நிர்ப்பயமான, அரணை - புகழிடமாய், (அவ்வளவன்
றியே), எனது - எனக்கு, ஆருயிரை - ஸத்தாயாரகனாய், (சித்பஸூரிகள் ஸத்தைக்
கும் வருத்திக்கும் ஹேதுபூதனாகையாலே), இமையவர் - அவர்களுக்கும், தந்தைதாய்
தன்னை - தந்தைதாயாயிருப்பானாய், தனக்கும் - (ஸர்வஜ்ஞனான) தனக்கும், தன் - தன்,
தன்மை-பெருமை, அறிவு அரியானை - அறியவரிடனாயிருக்குமவனாய், (ஆபுநிதாக்ஷத் தத்
மாக), தடம் - விஸ்தீர்ணமான, கடல் - கடலிலே, பள்ளி - கண்வளர்ந்தருளமவனான,
அம்மானை - ஸர்வேஸ்வரனை, மனம் - நெஞ்சிலே, கொள் - கொள்ளப்பட்ட, சீர் - லக
வத்குணங்களுடையாரான, மூவாயிரவர் - மூவாயிரவர், வண் - ஜ்ஞானாதிஸம்பத்
தைபுடையாரான, சிவனும் - ருத்ரனும், அயனும் - ப்ராஹ்மாவும், தானும் - (ஸர்வேஸ்
வரனான) தானும், ஒப்பார் - ஒக்கும்படி (ஓரொருவரே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு

கூழ்மரணவர்கள்), வாழ் - ("ஐமகூழ்வாரவஜபு") என்கிறபடியே அதில் தாத்பர்யமற்று ஐயவடிதுவமாகிற) வாழ்ச்சியையுடையாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிறஸ்தலமாய், கனம் - செறிவை, கொள் - உடைத்தாய்க்கொண்டு, திண்-ஸ்த்திரமான, மாடம்-மாடங்களை யுடைத்தான, திருச்செங்குன்னூரில் - திருச்செங்குன்னூரில், திருச்சிற்றறதனுள் - திருச்சிற்றறறுகிற விலகூணீதசத்துக்குள்ளே, கண்டேன் - காணப்பெற்றேன்.

இ - ஆறும்பாட்டில், நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவியஸந்யுவமாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகிறவனை, "தனக்கு என்வருகிறதோ?" என்று அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ஐயமான திருச்செங்குன்னூரிலே காணப்பெற்றேன் என்கிறார்.

[எனக்கு நல்லரணை] - "சுயலொழையம்மதொழவதி" என்கிற விஷயத்துக்குஐயப்படுகிற எனக்கு நிர்ஐயமான அரணைவனை. [எனதாருயிரை] - தன்னுடைய ரகூதகத்வத்தைக்காட்டி எனக்கு யாரகணைவனை. [இமையவர் இதயாதி] - ஐயப்ராஸங்கமில்லாத பாம்பதத்திலேயிருந்து, அஸ்யாநேஐயஸங்கைபண்ணுகிற நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவியஸந்யுவானவனை. "குழந்திருநீதத்துவர்" என்று அவர்களும் அஸ்யாநேஐயஸங்கைபண்ணி மங்களாஸாஸகம் பண்ணுகிறபர்கள். அஸ்யாநேஐயப்படவேண்டும்படியே நே விஷயவைலகூணியம். [தனக்குந்தன் தன்மையறிவரியானை] - ஸ்வதஸ்ஸவர்ஜ்ஞனை தன்னாலும் தன்னைப் பரிச்சேஷிக்கப்போகாது. முதலிலே ஐயத்துக்கு அவகாசமில்லை. ஒருவஸ்துவைப் பரிச்சேஷித்து நலியவேணும். [தடங்கடல் பள்ளியம்மாளை] - மயுடைஐர்களை யழியச்செய்கைக்கும், ஸ்வேத த்விபவாஸிககளுக்கு ஆஸ்ரயிக்கைக்கும், ப்ரஹ்மாதிகள் பரிகைக்கும் திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டவனை. [மனக்கொள்கீர் மூவாயிரவர்] - ஐயவத்குணங்களை மநஸ்ஸிலே கொண்டு, "இவனுக்கென் வருகிறதோ?" என்று அஸ்யாநேஐயஸங்கைபண்ணி வர்த்திப்பார் மூவாயிரம் ப்ரஹ்மணருண்டு. அவ்வூரில் ப்ரஹ்மணரும் இவர்கோடியிலுள்ளாராயிற்று; "வவநெநிபகொஃமிடி" என்கிற ஸ்ரீஐரத்வாஜஐயவாஹேநி ஒக்குரவர்கள். தன்னைப் பிரிந்தவன்முதல் ராவணவயம் பண்ணியீஞ்ஞமளவும் செல்ல, "இவர்களுக்குஎன் வருகிறதோ?" என்று இத்தையே நினைத்திருந்தவனிரீற ஸ்ரீஐரத்வாஜஐயவான் [வண்சிவனும் அயனும் தானுமொப்பார்வாழ்] - ஐயத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குக்கடவராய், ப்ரயாநான மூவரும் செய்யக்கடவ கார்யத்தை ஓரொருத்தரே செய்யவல்லரம்படியாயிற்று இவர்கள் ஸக்தியிருக்கும்படி. [கனக்கொள் திண்மாடம்] - செறிந்து திண்ணிதானமாடம். ஒருவர் பரியவொண்ணாதபடி ஊராரண்தானையைந் திருக்கை. [திருச்சிற்றறறுஅதனுட்கண்டேனை] - ஐயப்பட்ட ஷேஸத்திலே ஐயநிவ்ருத்தி பிறந்தாற்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே நிர்ஐயமாயிருப்பதொரு ஸ்யாநமுண்டாய், அதிலே காணப்பெற்றேன்.

ஈடு. - ஆறும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகிற இவனை "தனக்கென்வருகிறதோ?" என்று அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ஐயமான திருச்செங்குன்னூரிலே காணப்பெற்றேன் என்கிறார்.

[எனக்குநல்லரணை] - “சுயவொழையஜதொலவதி” (அதஸோபயங்க தோபவதி) என்கிறவிஷயத்துக்குப் பயப்படுகிற எனக்கு நிர்ப்பயமான அரணைவனை. [என தாருயிரை] - தன்னுடைய ரகசிகத்வத்தைக் காட்டி எனக்கு ஹரகணைவனை. [இமையவர்தந்தைய்தன்னை] - அஸ்த்தானே ஹயஸங்கைபண்ணும் நித்யஸுபிரிகளுக்கு ஸர்வ வித பந்துவுமானவனை. “சூழந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டு” என்னக்கடவதிறே. [தனக்குத் தன் தன்மையறிவரியானை] - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான தன்னாலும் தன்னைப் பரிச் சேதிக் கப்போகாது. முதலிலே பயத்துக்கு அவகாசமில்லை: ஒருவஸ்துவைப் பரிச்சேதித்து நலிய வேணுமே. [தடங்கடல்பள்ளியம்மானை] - ஸ்வேதத்வீபவாஸிகள் ஆஸ்ரயிக்கைக்கும், மயுகைகடலாதிகளை அழியச்செய்கைக்கும், ப்ராஹ்மாதிகள்பரிகைக்கும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை. [மனக்கொள்கீர்முவாயிரவர்] - ஹகவத்துணங்களை மகஸ்ஸிலேகொண்டு, “இக்குறையிகனுக்கு என்வருகிறதோ?” என்று அஸ்த்தானேபயஸங்கை பண்ணி வர்த்திப்பார் முவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு. அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும் இவர் கோடியிலேயாயிற்று; “வவநெ நியதொழுகி” (வவந்தேநியதோமுநிம்) என்கிற ஸ்ரீஹரத்வாஜமஹாமுநியோடொக்குவர்கள். தன்னைப்பிரிந்த அன்றுமுதல் ராவணவதம் பண்ணி மீளுமளவுஞ்செல்ல, “இவர்களுக்கு என்வருகிறதோ?” என்று இத்தையே நினைத்திருந்தவனிறே ஸ்ரீஹரத்வாஜமஹாவான். [வண்சிவனுமயனும் தானுமொப்பார் வாழ்] - மூவர்செய்யும்கார்யமும் ஓரொருத்தரே செய்வல்லராயிருப்பார்கள். அதிகாரிபுருஷர்களில் இவர்களுக்கு உண்டான ஏற்றம். [கனக்கொள்திண்மாடம்] - † (செறிந்துதிண்ணி தானமாடம்.) இவர்களும்மிகை, ஊரரண்தானே சிலர்க்கு ப்ரவேஸிக்கப்போகாது. [திருச்சிற்றறதனுள்கண்டேனே] - ஹயப்பட்டதேசத்திலே ஹயம் நிவ்ருத்தமாறற்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே நிர்ப்பயமாயிருப்பதொருதேச முண்டாய், அதிலேகாணப்பெற்றேன். (சு)

ஆறும்பாட்டு - எனக்கு இத்யாதி. “இமையவர்தந்தைய்தன்னை - தடங்கடல்பள்ளியம்மானை - முவாயிரவர் - வாழ் - கனக்கொள்” என்றுதொடங்கி, “கண்டேனே” என்ற பதங்களைக் கடைகித்து அவதாரிகை - நித்யதூரிகளுக்கு இத்யாதி.

“சுயவொழையஜதொலவதி” என்கிற விஷயத்துக்கு என்றது - தன்பக்கல் மகஸ்ஸைவைத்தாரை நிர்ப்பயமாக்கும் விஷயத்துக்கு என்றபடி. அஸ்த்தானே ஹயஸங்கைபண்ணுவாரோவென்ன - சூழந்திருந்து இத்யாதி. ஹலிதம் - முதலிலே இத்யாதி. அது எப்படியென்ன - ஒருவஸ்துவை இத்யாதி. திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு மூன்றுப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வேதத்வீப இத்யாதி. அப்படி அவர்கள் பரிவாரோ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. இவர் கோடியிலே என்றது - ஆழ்வார் கோடியிலே என்றபடி. த்ருஷ்டாந்தாந்தம் - வவநெ இத்யாதி. “முநிம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - தன்னை இத்யாதி. “வவநெ நியதொழுகி” உத்யுபகாரணை (42.௭.௧). இவர்களைக் கண்டவாரே பயம் நிவ்ருத்தமாயிற்று என்னுமிடந்தோன்ற அவர்கள் ஸக்தியினுறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் - மூவர்செய்யும் இத்யாதி. முவாயிரவரும் மூவருக்கொத்தவர்களென்னுதே, “ஒரொருத்தரே” என்றதுக்கு ஹவமே தென்ன - அதிகாரி இத்யாதி. இவர்களுக்கு மென்றது - முவாயிரவரை. “திருச்சிற்றறதனுள்கண்டேன்” என்கிறவருடைய ஹவம் - பயப்பட்ட தேசத்திலே இத்யாதி. (சு)

† குண்டலிதம் ப்ரகிழ்ப்தம்.

ஏழாம் பாட்டு. 8-4-7

திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றற தனுட்கண்ட அத்திருவடியேன்றும்
திருச்செய்யகமலக்கண்ணும் செவ்வாயுஞ்செவ்வடியுஞ்செய்யகையும்
திருச்செய்யகமலவுந்தியும்செய்ய கமலமார்வுஞ்செய்யவுடையும்
திருச்செய்யமுடியுமாரமும்படையும் திகழவேன்சிக்தையுளானே.

ஆ.—(திருச்செங்குன்றூரில்.) - திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றற தனுட்கண்ட அந்த ரமணீய தாம்ரகமல ஸத்ருஸ்மான திருக்கண்களும், வித்ருமஸத்ருஸ்மான திருப்பவளமும், கமலஸத்ருஸ்மான திருவடிகளும், கமலஸத்ருஸ்மான திருக்கைகளும், கமலஸத்ருஸ்மான திருநாபியும், நிஜபுஜாந்தரமந்திரஇந்திரா திவ்யரூப மயூஷாஸி உதமாதையாலே சிவந்த தாமரைபோலேயிருந்த திருமார்வும், திவ்யபீதாம் பரமும், நிரதியாப தேஜோரூபமான திருவலிஷேகமும், திவ்யமௌக்கிகஹாரமும், ஸங்ஷகக்ராழி திவ்யாயுஷ்களும் திரிழ என்சிக்தையு ளி நந்தானென்றார்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள்கிற்ருயன், ஒருளையும் மறக்கவொண்ணாதபடி தன் திருவழிகோடே என்ஹ்ருடியத்திலே வந்துபுகுந்தா னென்கிறார்.

[திருவடி] - ஸ்வாமி. [திருச்செய்ய கமலக்கண்ணென்று மேலுக்கு] - ப்ரண தானானை ஸ்ரமஹரமான வர்ஷு, ரைபோலே கோக்கக்கடவதாப் அழகிதாய்ச் சிவந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களும் அவர்களைக்கண்ட ஹர்ஷப்ரகர்ஷத் தாலே வினவுவாரைப்போலே ஸ்ரமஹரமாம்படி முழுவல்செய்கையாலே சிவந்துதோன் றின திருப்பவளமும் கண்ணுக்கும் முழுவலுக்கும் தோற்றார்க்கு இளைப்பாற லாம்படி சிவந்த திருவடிகளும், திருவடிகளிலே விழுந்தவர்களை யரிப்பிக்கும்படி யாக ஸ்பர்ஸிக்கும் சிவந்த திருக்கையும், தன்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே யரித்துநின்ற வர்கள் விடாதேயின்று நிரந்தரமாக அதுஹிக்கும்படி யழகிதாய்ச் சிவந்ததிருநாலி யும், பெரியபிராட்டியார் ஸந்திதாதத்தாலே சிவந்ததிருமார்வும், நீலமான நிறத்துக்குப் பகைத்தொடையாம்படி சிவந்த திருப்பீதாம்பரமும், ஸர்வேஸ்வரத்வ ஸூசகபாய் அழகியதாய், சிவந்திருக்கிற திருவலிஷேகமும், தன் திருமார்வுக்குத் தகுதியான திரு வாரமும், மிகவும் பனைத்த கல்பகதருபனைத்தாற்போலே யரித்தருளின திவ்யாயுஷ்க ளும்எல்லாம் விளங்கும்படி என்றுமொக்க என்னுடைய ஹ்ருடியஸ்ருனான்.

ப.—அந்தரம், அதிஸயிதமான அவயவ ஆவரண ஆயுயஸோபகளைளோடே திருச்செங்குன்றூரிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற என் ஸ்வாமிபானவன் என்னெஞ்சுக் குள்ளே நித்யஸந்திஹிதனாகாவின்று நென்கிறார்.

திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றற தனுடன் - திருச் சிற்றறத்தில் வர்த்திக்கிற, கண்ட - (நான்) கண்ட, அத்திருவடி - ஸ்வாமிபானவன், செய்ய - சிவந்த, கமலம் - கமலம்போலே யிருக்கிற, திருக்கண்ணும் - திருக்கண்களும், செம் - சிவந்த, வாயும் - திருப்பவளமும், செம் - சிவந்த, அடியும் - திருவடிகளும், செய்ய - சிவந்த, கையும் - திருக்கைகளும், செய்ய - சிவந்த, கமலம் - கமலத்தை

யுடைத்தான, திருவுந்தியும் - திருநாடியும், செய்ப - சிவந்த திருமேனியையுடைய, கமலை - லக்ஷ்மியையுடையதான, மார்வும் - திருமார்வும், செய்ப - சிவந்த, உடையும் - திருவுடையுடையும், செய்ப - சிவந்த, திருமுடியும் - திருமுடியும், ஆரமும் - திருவாரமும், படையும் - திவ்யாயுயங்களும, திகழ - விளங்கும்படியாக, என்றும் - என்றும், என் சிந்தை - என் நெஞ்சக்குள்ளே, உளான் - ஆனான்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கோள் சிற்றாயன், மறக்கவொண்ணாதபடி தன்னழகோடே என்னெஞ்சிலே வந்துபுகுந்தா னென்கிறார்.

[திருச்செங்குன்றூரில் இத்யாதி] - சிர்ஹபஸ்பூராமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே காணலாம்படி நின்றருளின ஸ்வாமி. [திருச்செய்ய கமலக்கண் ணும்] - அழகிதாய், சிவந்திருப்பதாய், விகாஸம் செவ்வி முதலானவற்றாலே தாமரை போலேயிருந்த திருக்கண்களும். [செவ்வாயும்] - நோக்கால்பிறந்த முதலுறவை க்ரபஞ் செலுத்திக்கொடுக்கும் ஸ்மிதமும். [செவ்வடியும்] - ஸ்மிதத்துக்குத் தோற்ற விழும் திருவடிகளும். [செய்ய கையும] - திருவடிகளிலே விழந்தாறா எடுத்தனைக் கும் திருக்கையும். [திருச்செய்ய கமலவுந்தியும்] - அனைத்தார்க்கு நித்யாதுஹாயமாய், அழகுக்கெல்லையாய், ஸர்வோத்பத்திஸ்பூராமாயிருக்கிற திருநாடியும். [செய்ய கமல மார்வும்] - ஹவத்ஸம்ஸ்ப்ரமில்லாதார்க்கும் பற்றுசாண பிராட்டிக்கு இருப்பிட மாகையாலே சிவந்த திருமார்பும். [செய்யவுடையும்] - திருமேனிக்குப்பரஹ மாய், பும்ஸ்த்வாவஹமான திருப்பிகாம்பரமும். [திருச்செய்ய முடியும்] - அப்படித் திருமேனிக்குப் பாஹமாய் ஹந்தீநம்படி ஈக்ஷகத்வஸூசக மாயிருந்துள்ள திரு வடிகேஷகமும். [ஆரமும்] - “பெரியவகாமார்பில் பேராமப்பூண்டு” என்கிற படியே திருமார்வுக்குத் தகுதியான திருவாரமும். [படையும்] - வினைத்தலையில் ஆபுத மாய், ஹேமடிஸையில் ஆஹாணமாயிருக்கிற ஹ்வாயுயங்களும. [திகழ] - “ஸொஹ பதுடிஸ்சாரணபூ” என்கிறபடியே ஹ்வாயுயந்தானே விளங்கும்படியாக. [என்றும்- என்சிந்தையுளானே] - அவன் என்றமொக்க என் நெஞ்சிலே வர்த்திக்கையாலே ஹத் துக்கு ஒதுக்கவிடமில்லை. “ஹபஹபாநாடி.”

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கோள்சிற்றாயன், தன்னழகோடே மறக்கவொண்ணாதபடி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானென்கிறார்.

[திருச்செங்குன்றூரில் இத்யாதி] - நிர்ப்பயஸ்த்தாமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே காணலாம்படி நின்ற ஸ்வாமி. திருவடி - ஸ்வாமி. [திருச்செய்யகமலக் கண்ணும்] - அழகிதாய், சிவந்திருப்பதாய், விகாஸம் செவ்வி முதலானவற்றாலே தாம ரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களும். [செவ்வாயும்] - நோக்கால் பிறந்த முதல்உறவை க்ர யம் செலுத்திக்கொடுக்கும் ஸ்மிதமும். [செவ்வடியும்] - ஸ்மிதத்துக்குத் தோற்ற விழும்

ஏழாம்பாட்டு.—திருச்செங்குன்றூரில் இத்யாதி. “திருச்சிற்றாறதனுட்கண்ட அத்திரு வடி - திருச்செய்யகமலக்கண்ணும்” என்றுதொடங்கி, “திகழ - என்றும் - என்சிந்தையுளானே” என்றபதங்களைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - திருச்செங்குன்றூரிலே இத்யாதி.

கண்ட - காணலாம்படி. திரு - அழகு. கண்ணுக்கு அநந்தரம், அபரத்தைச்சொன்ன துக்கு ஹாவம் - நோக்கால் இத்யாதி. அநந்தத்துக்கநந்தரம், திருவடிகளைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம்-

திருவடிகளும். [செய்யகையும்] - திருவடிகளில் விழுந்தாரை எடுத்தனைக்கும் திருக்கையும். [திருச்செய்யகமலவுந்தியும்] - அனைத்தார்க்கு நித்யாநுலாயமாய், அழகுக்கு எல்லையாய், ஸர்வோத்தமத்திஸ்த்தாநம் என்று தோற்றும்படி யிருக்கிற திருநாவியும். [செய்யகமலமார்வும்] - ஹவத்ஸம்பந்த மில்லாதார்க்கும் பற்றுசான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாகையாலே சிவந்த திருமார்வும், கமலையென்றுமாம். [செய்யவுடையும்] - திருமேனிக்குப்பரலாமாய், புரீஸ்த்வாவஹமான திருப்பீதாம்பரமும். [திருச்செய்யமுடியும்] - அப்படி திருமேனிக்குப் பரலாமாய் ஹயந்தீரும்படி ரக்ஷகத்வஸூசகமாயிருந்துள்ள திருவலிஷேகமும். [ஆரமும்] - 'பெரியவரைமார்பில் பேராரம் பூண்டு' என்கிறபடியே - திருமார்வுக்குத்தகுதியான திருவாரமும். [படையும்] - வினைத்தலையில் ஆயுதமாய், ஹோமபுரையில் ஆலரணமாயிருந்துள்ள திவ்யாயுதங்களும். [திகழ] - "ஸோமயநுஷங்காரணாபு" (ஸோபயந்தண்டகாரணயம்) என்கிறபடியே விளங்க. [என்றும் - என்சிந்தையுள்ளன] - அவன் என்றுமொக்க என்சிந்தையிலே வர்த்திக்கையாலே ஹயத்துக்கு ஒதுங்கவிடமில்லை. (எ)

எட்டாம் பாட்டு. 8-4-8

திகழவென்சிந்தையுளிருந்தானேச் செழுநிலத்தேவநான்மறையோர்
திசைகைகடப்பியேத்துந் திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிறுற்றங்கரையானைப்
புகர்கோள்வானவர்கள்புகலிடந்தன்னே அசுரர்வன்கையர்வெங்குற்றைப்
புகழுமாற்றியேன்பொருந்துமுவுலகும் படைப்போடுகேடுபுக்காப்பவனே.

ஆ.—(திகழவென்சிந்தையுள்.) - ஸ்வகுணநூரத்த ஸகலஹ்ம ஸஞ்ஜந பரிபாலக ஸம்ஹ்ருதிஸீலனாய், ஹத்தியுத்த சதுர்முக பஸுபதி ஸாதமவ ஹுதவஹ ப்ரப்ருதி ஸகலஹ்ம ஸரணயனாய், தத்விரோத்யஸுஹ்ம ம்ருத்யுஹுதனாய், சதுர்வித வித்ப்ரவராய் பரமபுருஷ சரணயுகளாநூராகயுக்தராய் க்ருதாஞ்சலிகளான பெளம ஸுஹராலே ஸம்ஹ்ருதபமாந திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிறுற்றங்கரையிலே நின்றருளி, என்னெஞ்சிலே தீப்பயரகனாயிருந்தருளினவனை, எத்தைச்சொல்லிப் புகழ்வது? புகழுமாற்றியே நென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி பூர்ணமாகத் தாம் அதுவறித்த சீர்கொள் சிறுயனுடைய அழகிலும் குணங்களிலும் அழுந்தி, அவனை ஸ்துதிக்கும்படி யறிவிலே நென்கிறார்.

ஸ்மிதத்துக்கு இத்யாதி. திருவடிகளுக்கநந்தரம், திருக்கைகளைச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - திருவடிகளில் இத்யாதி. திருக்கைகளுக்கநந்தரம், திருநாவியைச்சொன்னதுக்கு ஹவம் - அனைத்தார்க்கு இத்யாதி. "செய்யகமலம்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். கமலம்போலே சிவந்த மார்வென்னுதல்; † ஐகாரம் குறைந்துகிடக்கிறதாய், கமலையை யுடைத்தாகையாலே சிவந்தமார்வென்னுதல். திருமார்வுக்குச் சிவப்பு கூடாதே யென்ன-ஹவத்ஸம்பந்தம் இத்யாதி ஹவத்ஸம்பந்தமில்லாதார்க்கும் என்றது - ஹவத்ஸம்பந்தஜ்ஞாந மில்லாதார்க்கும்என்றபடி. புரீஸ்த்வாவஹமான . புருஷோத்தமத்வாவஹமான என்றபடி. ஆரம் - பதக்கம். "படையும்" என்றது-ஜாத்யேகசகம். ஆயுதங்களை அழகோடே கூட்டலாமோவென்ன - வினைத்தலையில் இத்யாதி. (எ)

[செழுதிலத்தேவரென்று தொடங்கி] - நாலுவேடித்திலும்பழி விலக்ஷணரான வைஷ்ணவர்கள் திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி யேத்தாநின்றுள்ள திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூற்றங்கரையிலே நின்ற நுளினவனை. [புகரென்று தொடங்கி] - தேஜஸ்சிகளான இந்த்ராதிகளுக்கும் புகலிடமுமாய் ஒருவராலும் ஸாயிக்கமுடியாத படி பெருமிடுக்கரான அஸுரர்களுக்கு வெங்குற்றமுமானவனை. [பொருந்து முவுலகென்று மேலுக்கு] - தனக்குவிடையமான ஸர்வஜுத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனை.

ப. - அநந்தரம், இப்படி என்னெஞ்சிலே திகழ்சிறுக்கிற ஜகஜ்ஜ்மாதி காரண உதனாயிருக்கிறவனைப் புகழும்படி அறிகிறிலேனென்கிறார்.

திகழ-உஜ்ஜ்வலமாப்படி, என் சிந்தையுள்-என்னெஞ்சுக்குள்ளே, இருந்தானே- இருக்குமவனாய், - செழு - விலக்ஷணராய், திலத்தேவர் - பூமிதேவர்களாய், நான்மறை யோர் - நாலுவேதங்களுக்கும் நிர்வாஹகாரணவர்கள், திசை - திக்குக்கள்தோறும், கைகூப்பி - கைகூப்பி, ஏத்தும் - ஏத்துப்படியான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங் குன்றூரில், திருச்சிற்றூற்றங்கரையானே - திருச்சிற்றூற்றங்கரையிலே வர்த்திக்குமவ னாய், (பிறர்க்கு ஆஸ்ரயணீயதயா வந்த), புகர் - ஒளஜ்ஜ்வல்பத்தை, கொள் - உடைய, வானவர்கள் - தேவர்களுக்கு, புகலிடந்தன்னை - ஆஸ்ரயணீயனும் ஸ்வய்வத்தையுடையனாய், - (அவர்களுக்கு விரோதிகளாய்), வன்கைபர் - ப்ரஸவலான, அசுரர் - அஸு ரர்க்கு, வெம் - க்ருமான, கூற்றை - ம்ருத்யுவாய், -பொருந்து - (தன்னோடு) அப்ருயக் ஸித்தமான, முவுலகும் - ஜகத்யத்தினுடைய, படைப்பொடு - ஸ்ருஷ்ட்யோடே, கெடுப்புக்காப்பவனை - ப்ரளயாக்ஷணங்களையுடையனானவனை, புகழுமாறு - (ஒராகாரத்தாலே வகையறிந்த) புகழும்படி, அறியேன் - அறிகிறிலேன். காப்பவன் - காப்பினையுடையவன்.

இ. - எட்டாம்பாட்டில், இப்படி பூர்ணமாக அதுவித்த சீர்கொள் சிற்றூ யனுடைய விலக்ஷணகுணங்களிலும் அழகிலும் அழுந்தி, அவனைப் புகழும்படி யறி கிறிலேனென்கிறார்.

[திகழுவென் சிந்தையுளிருந்தானே] - இதுவும் இவர்க்கு ஒருவயிவ்ருத்திக்கு ஹேது. தம்நெஞ்சிலே இருக்கையாலே ஓர் அரணுக்குள்ளே இருக்கிறுப்போலேயிருக்கிறதாயிற்று. உகவாதார் வன்னெஞ்சிலே யிருக்கிறஹம்ஸோய், தம்நெஞ்சிலேயிருக்கப் பெற்றபடி. “இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்து வலத்தேன்” என்னக்கடவதிறே. [செழுதிலத்தேவர் இத்யாதி] - நாலுவகைப்பட்ட வேடிக்களும்வைவந்து விலக்ஷணராய் அஸுரரான வைஷ்ணவர்கள் திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி யேத்தாநின்றுள்ள திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிறவனை. உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாபடி ஹம்ஸமான ஹரிலே நிற்கிற படி. [புகர்கொள் இத்யாதி] - புறம்புள்ளார்க்கு ஆஸ்ரயணீயராய், அத்தாலேவந்த தேஜஸ்சை யுடையரான இந்த்ராதிகள். [புகலிடந்தன்னை] - அவர்களாபங்கரான போது புகலானவனை. அஸுரரான அஸுரவர்க்குத்துக்கு, அந்தகன் தண்ணீ ரென்னும்படி அந்தகனானவனை. [புகழுமாறறியேன்] - அவனுக்கு ஒருகுறையிலே; என்குறைநீர்ப் புகழ்வதொருப்கார மறிகிறிலேன். புகழாதொழியவும் மாட்டுகிற

லேன். ஆனால் செய்யவடுப்பதென் ? என்னில் ; தனக்கு விதேயமான ஸர்வஜகத்தி னுடையவும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனென்று திரளச்சொல்லுமத்தனை ; பிரித்து வகையிட்டுச் சொல்லப்படுக்கால் சொல்லிமுடிக்கப் போகாது ; ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லுமித்தனை.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. இப்படி பூர்ணமாக அநுலவித்த சீர்கோள் சிற்றய னுடைய விலகணமான குணங்களிலும் அழகிலும் அழுத்தி, அவனைப் புகழும்படி அறி கிறீலெனென்கிறார்.

[திகழ என்சிந்தையுளிருந்தானே] - இதுவும் இவர்க்கு ஒருபயநிவ்ருத்திக்கு மேலு. தம்நெஞ்சிலே யிருக்கையாலே ஓரணுக்குள்ளே யிருக்கிறுப்போலே இருக்கிறதா யிற்று. உகவாதார் நெஞ்சிலேயிருந்தமையும் போயிற்று; “இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வன்னெஞ்சம்புகிருக்கவொட்டேன் வளைத்துவைத்தேன்” என்னுமவர்களிறே. [செழு நிலத்தேவர் இத்யாதி] - காலுவகைப்பட்ட வேதங்களும் கைவந்து விலகணராய் ஸ்ருஷ்ட்யான வைஷ்ணவர்கள், திக் துக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி ஏத்தாநின்றள்ள திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிறவனை. உகவாதார்க்குக் கிட்ட வொண்ணாதபடி தூர்க்கமான ஊரிலே நிற்கிறபடி. [புகர்கோள் இத்யாதி] - தங்களை யொழிந்தார்க்கெல்லாம் ஆஸ்ரயணீயராகையால்வந்த புகரையுடையரான ப்ரஹ்மாதிக ளுக்கும் ஆபத்துவந்தால் புகலிடமாயுள்ளவனை. [அகரர்வன்கையர்வேங்குற்றை] - முன்கை மிகேக்கரான அஸ்ரவர்க்கத்துக்கு, அந்தகன் தண்ணீரென்னும்படி வெவ்விய கூற்றமாயுள்ளவனை. [புகழமாறறியேன்] - அவனுக்கு ஒரு குறையில்லை, என்குறைதீர்ப் புகழுவதொரு ப்ரகாரம் அறிகிறீலேன்; புகழாதொழியவும் மாட்கிறீலேன்; ஆனால் செய்ய வடுப்பதென் ? என்னில்,—[பொருந்து இத்யாதி]-தனக்குவிதேயமான ஸர்வஜகத்தினுடை யவும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனென்று திரளச்சொல்லு மத்தனை; பிரித்து வகை யிட்டேச் சொல்லப்படுக்கால் சொல்லி முடிக்கப்போகாது. ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லுவதத் தனை. (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—திகழ இத்யாதி. “புகழமாறறியேன்” என்றத்தைக்கடாகழித்து அக தாரிகை - இப்படி இத்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே - ஸௌந்தர்யத்திலே மக்களாபடியைச்சொல்லி அமர்தாம் இப்பாட்டிலே அவன் குணங்களைச்சொல்லி “புகழமாறறியேன்” என்கையாலே - குணங்களிலும்அழகிலும்அழுத்தி என்கிறார்.

சிந்தையுளிருந்தா னென்னாதே, “திகழ” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - இதுவும் இத்யாதி. அதுஎப்படியென்ன - தம்நெஞ்சிலே இத்யாதி. இத்தால் ஹவம்-உகவாதார் இத்யாதி. தம் நெஞ்சிலிருந்தால் “உகவாதார்நெஞ்சிலிருந்த பயமும்போயிற்று” என்னைக்கு நியாமகமே தென்ன - இனிப்போய் இத்யாதி. இங்குசின்றும் இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வலியநெஞ்சிலே புகிருக்கவொட்டேன்: வளைத்துவைத்தேன் - போகவொட்டாதபடி. வளைத்துவைத்தேனென்ற படி. திருமொழி, ஏழாம்பத்து, இரண்டாந் திருமொழி, ஏழாம்பாட்டு, “மன்னஞ்ச” இத்யாதி. “நான்மறையோர் - செழுநிலத்தேவர்” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - நாலுவகை இத்யாதி. இத் தால் ஹவம் - உகவாதார்க்கு இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்குப் புகரேதென்ன - தங்களையொழிந் தார்க்கு இத்யாதி. “வெங்குற்றை” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - அந்தகன் தண்ணீரென் னும்படி என்று. அவனுக்கு ஒருகுறையில்லை யென்றது - மக்களாசாஸநபரணுண்டாகையாலே குறையில்லை யென்றபடி. ஆனால் வெறுமனே இருக்கிறதுக்கென்னென்ன - புகழாதொழியவும் இத்யாதி. “திரளச்சொல்லுமத்தனை” என்றதின் விவரணம் - ப்ரயோஜகத்திலே இத்யாதி. ப்ரயோஜகம் - ஸங்க்ஷேபம். (அ)

8-4-9

ஒன்பதாம் பாட்டு.

படைப்போடுகேடுப்புக்காப்பவன் பிரமபரம்பரன்சிவப்பிரானவனே
இடைப்புக்கோருருவுமொழிவில்லையவனே புகழ்வில்லையாவையுந்தானே
கோடைப்பெரும்புகழா ஈனையர்தன்னுரை கூரியவிச்சையோடொழுக்கம்
நடைப்பலியிற்கைத்திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றறமர்ந்தநாதனே.

ஆ.-(படைப்பொடு.) - பரமோதாராய், வ்யபதேர்யராய், ஸ்வஸத்ரு
ராய், நிரதிராய ஸகலவேத தத்த்வார்த்தஜ்ஞராய், ஜ்ஞாநாதுகுணசாரித்ரராய், நித்ய
மதுஷ்ட்யயமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி ஸகலகர்மகலாபராயிருந்த திவ்யஜநங்குளாலே அத்
யாஸ்யமானமான திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றறமர்ந்த நாதன், ப்ரஹ்மருத்ர
ரூபேண ஸ்வேநரூபேணச நிகிலஜகதன்ருஷ்டி ஸத்திதி ஸம்ஹாரஹேதுஹுதனாய்,
ஸமஸ்தவஸ்துஜாதஅந்தராத்ஹுதனாய், ஸர்வஸப்த வாச்பனாயிருக்கும்; இவ்வர்த்தத்
தில் ஸ்துதியில்லை, புகழமுதறியேனென்கிறார்.

ஒ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மதி பிபீலிகார்த்தமாயுள்ள ஸகல ஜர்த்துக்க
ளுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்யுகிலஹாரம் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றாரில் நின்றரு
ளின எம்பெருமானே யென்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று; மெய் என்கிறார்.

[பிரமபரம்பரனென்று தொடங்கி] - மதுஷ்ட்யாதிகளிற்காட்டில் பரமரான
இந்தராதிகளிற்காட்டில் பரமான ப்ரஹ்மாவும் ப்ரயாந ருத்ரனும் எல்லாப்படியாலும்
அவனிட்ட வழக்காயிருப்பர்: நடுவெழுக்குக் கிடக்கும் கூடாத்தரபதார்த்தங்களு மெல்லாம்
அவனிட்டவழக்கு: இதில் அர்த்தவாதமிலை:மற்றுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களும் தாரிடீட்ட
வழக்கு. [கோடைப்பெரும் புகழாரென்று மேலுக்கு] - ஒளடார்யத்தாலே வந்த மஹா
ப்ரபுயையுடையராய் இன்னாரென்று ப்ரஸித்தராய் தன்னோடொத்திருந்துள்ளவர்க
ளுடைய ஸம்பக்ஜ்ஞாநங்களும் ஜ்ஞாநகுண ஸமாசாரங்களும் நிரந்தர ஹிவத் ஸமா
ராயநங்களுமே யாத்நையான திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றறத்திலே நிரந்தரவாஸம்
பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனே. 'எனையர்' - என்று பாடமானபோது அநேகரென்று
பொருள்.

ப. - அநந்தரம், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்தருகர்மவிஹாரமில்லாதபடி ஸர்வாத்ம
ஹுதனானவன் திருச்செங்குன்றாரிலே நிற்கிற ஸர்வஸ்வாமியென்கிறார்.

கோடை - (வித்யாதாநாதிகளான) ஒளடார்யத்தாலே, பெரும் - பெரிய,
புகழார் - புகழையுடையராய், எனையர் - அநேகராய், தன்னுரை - தான் என்னலாம்படி
ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி பூர்ணமானவர்களுடைய, கூரிய - ஸுகூக்ஷ்மாவமாஹிபான, விச்சை
யோடு - வித்யையோடேகூடின, ஒழுக்கம் - அதுஷ்ட்டாநத்தையும், நடை - நித்ய
பாத்நையான, பலி - ஹவதாராதநத்தையும், இயற்கை - ஸ்வஹாவமாகவுடைத்தான,
திருச்செங்குன்றாரில் - திருச்செங்குன்றாரில், திருச்சிற்றறம் - திருச்சிற்றறத்திலே,
அமர்ந்த - நின்ற, நாதன் - ஸ்வாமியானவன், படைப்பொடு கெடுப்புக்காப்பவன் - ஜகஜ்
ஜந்ம ஸத்தேம லயங்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கும்; பரம்பரன் - (ஸ்ரஹ்மாத்மவஸூ

விரஸெஷி-மூர்த்தி: என்கிறபடியே மறுஷ்யாத்யபேக்ஷபாபாரான இந்தராதிகளுக்கும் அவ்ருநாசையாலே) பரஃபரனாய்க்கொண்டு, பிரமன் - (ஸ்ரஷ்டாவான்) ப்ரஹ்மாவும், சிவப்பிரான் - (ததாத்மகனாய்க்கொண்டு ஸம்ஹரிக்கையாலே ஸுத்திகுணயுக்தனாய்க்கொண்டு) ஸர்வரானை நுத்ரனும், அவனே - தானையாம்படி (ப்ரகாரியாய் நிற்பானாய்), இடை - (இவர்களுருவர்க்குப்) இடையிலே, புக்கு - (ரக்ஷகனாய்ப் புகுந்து), ஓர் - ஒரு, உருவும் - பதார்த்தத்தையும், ஒழிவில்லையவனே - ஒழியவிடாதிருக்குமவனாய், (இப்படி ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரபாலந கர்த்தாவானவளவன்றியே), யாவையும்-(ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராய்பாலயமான) ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், தானே - தானையாம்படி (தத்ப்ரகாரசிஷ்டனாயிருக்கும்); இதில், புகழ்வு - (அர்த்தவாதருபமான) ஸ்துதி, இல்லை - இல்லை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாவிலே ஸகல ஜந்துக்களுடையவும் ஸ்ருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றருளினவனென்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று, மெய் என்கிறார்.

[படைப்பு இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டியோடு ஸம்ஹாரத்தோடு பாலநத்தோடு வாசியற, தன்னையேமாகவுடையவன், ப்ரஹ்மாவாகிற பராத்பரன்: மறுஷ்யாத்யபேக்ஷபாபார் இந்தராதிகள், அவர்களுக்கும் பரன் ப்ரஹ்மா. சிவனாகிறபிரான் - ப்ரயானானை நுத்ரன். [இடைப்புக்கு இத்யாதி] - இவர்களுருவர் நடுவே புக்கு. ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமில்லை, அவனிட்டவழக்கு. [யாவையுந்தானே] - இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? சதநாசேதநவிஹாமமற அவனையேநம் [புகழ்வில்லை] - இதில் அர்த்தவாதமில்லை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இவ்வற்றங்கள் சொல்லக்கடவது: அது உபசாரம். இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதஸங்கையுமில்லை. இப்படி எல்லாம் ஸ்வாதீநமாய்படியிருக்கிறவன் ஆர்? என்ன, "திருச்செங்குன்றாரில்திருச்சிற்றறமர்ந்தநாதன்" என்கிறார். [கொடைப்பெரும்புகழார்] - அவ்வூரிலுள்ளார், கொடையால்வந்த பெரும்புகழையுடையார். எதிரிகளையும் தாநததாலே வஸீகரிக்க வல்லராயிருக்கை. தாநமும ஸாமாதிகளிலே யொன்றிறே. பெரும்புகழாவது-ஜ்ஞாநதாநம்; "விஷ்ணுநாநாவிஸரிஷ்டதெ." [இனையர்] இன்னார் என்று ப்ரஸித்தரா யிருக்குமவர்கள். "விஷ்ணுஷ்டிவிஷ்ணுதா:" என்று ஸத்ருஷேஸங்ளிலும் ப்ரஸித்தராயிருக்கையாலே ஸத்ருக்கள் அங்குச்சென்றால் மீளப்போகாதென்று இங்கு வரநினைபாதிருக்கை. 'எனையா' என்று பாடமான போது, இப்படியிருப்பார் அநேகரென்கிறது. [தன்னானார்] - தன்னோடேர்த்தவர்கள்: அப்ரதிஹத ஸக்திகள். அவன் புக்க காரியம் தலைக்கட்டுமாபேரேலையாயிற்று, இவர்களும். [கூரியவிச்சையோ டொழுக்கம்] - ஸப்யக்ஜ்ஞாநங்களும் ஜ்ஞாநாநுருபமான ஸமாசாரங்களும்: எதிரிகளை யறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஜ்ஞாநங்களும் எதிரிகளுக்கு நலிய அவகாஸமான ஆசாரவைகல்யமின்றிக்கே யிருக்கையும். இந்தான், திதிமர்ஹத்தை யழிக்கைக்கு, ஆசாரவைகல்யமிதே அவகாஸமாயிற்று: "ஸத்ருஷ்டிஷ்டிஷ்டிததா". [நடைபட்டி] - நித்தமான லகவத்ஸமாராதநம். நடையென்று நிரந்தரமாகை. பஸி-பூஜை. [இயற்கை] - இனவயே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள். திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றறத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனே, படைப்போடு கெடுப்புக்காப்பவன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதி ஸகல ஜந்துக்களுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி களைப் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றருளினவ னென்னுமிடம் அர்த்தவாத மன்று, மெய்யென்கிறார்.

[படைப்பொடு இத்யாதி.] - ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம், பாலநம் இவை யெல் லாம் தன்னதீநமாகவுடையவன். [பிரமபரம்பரன்] - மதுஷ்யாதிகளில் இந்த்ராதிகளுக் குண்டான ஏற்றம்போலே, அந்த இந்த்ராதிகளி லேற்றமுடையனான ப்ரஹ்மாவாகிற பராத்பரன். [சிவப்பிரான்] - அப்படியே தேவர்களில் தலைவலித்தானுபிருக்கிற ருத்ரன். அவர்களும் இவனிட்டவழக்கு. [இடைப்புக்கு இத்யாதி] - நடுவே புக்கு ஒருபதார்த்த மும் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதில்லை; அடைய ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கும். [யாவையுந்தானே] - இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? சேதநாசேதநவிஹா மற அவ னதீநம். [புகழ்வில்லை] - இதில் அர்த்தவாதமில்லை ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இவ்வேற்றங் கள் சொல்லக்கடவது; அதுஉபசாரம். இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதஸங்கையுமில்லை. இப் படி, எல்லாம் ஸ்வாதீநமாம்படி இருக்கிறவன் ஆர்? என்ன - 'திருச்சிற்றற்றமர்ந்தநாதன்' என்கிறார். [கொடைப்பெரும்புகழார்] - அவ்வூரிலுள்ளார். கொடையால்வந்த பெரும்புக றையுடையார். எதிரிகளையும் தாந்தாலே வலீகரிக்க வல்லராயிருக்கை. தாநமும் ஸாமா திகளிலே ஒன்றிறே. பெரும்புகழாவது - ஜ்ஞாநதாநம்: "விஷ்ணுஷாநம்விஸிஷ்டதே" (வித்யாதாநம்விஸிஷ்டதே). [இனையர்] - "இன்னார்" "இன்னார்" என்று ப்ரஸித்தராயி ருக்குமவர்கள்: "விஷேசெஸஷ்விவிஷ்ணுதா?" (விதேசேஷ்வபிவிக்க்யாதா:) என்று ஸத்ருதேஸத்திலும் ப்ரஸித்தராயிருக்கையாலே ஸத்ருக்கள் அங்கே சென்றால் மீளப்போ காதென்று இங்குவர நினையாதிருக்கை 'எனையர்' என்றுபாடமானபோது, இப்படி யிருப்பார் அநேகரென்கிறது. [தன்னாநார்] - தன்னோடொத்தவர்கள். அவன் தன்னைப்

ஒன்பதாம்பாட்டு - படைப்பொடு இத்யாதி. "படைப்பொடுகெடுப்புக்காப்பவன் - திருச்சிற்றற்றமர்ந்தநாதன் - புகழ்வில்லை" என்கிறபதங்களைக்கடாகழித்து அவதாரிகை-ப்ரஹ்மாதி இத்யாதி.

தலைவலித்தானாய் - ப்ரஹ்மநாய் என்றபடி. "அவன்" என்றதற்கு அர்த்தம் - அவர் களும் இத்யாதி. இடைப்புக்கு - ப்ரகாரமான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நடுவே புக்கு, ஒருருவும் - ஒருபதார்த்தமும், ஒழிவில்லை - ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதில்லை. "ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நடுவே ரக்ஷ களைய்ப்புகுந்து ஒருபதார்த்தத்தையும் ஒழியவிடாதிருக்குமவன்" என்று உரையில் ஸுபதார்த்தம். பின்னை யார் ஸ்வதந்த்ரரென்ன - அடைய இத்யாதி. பின்னை எதிலே அர்த்தவாதமென்ன - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்யாதி. இத்தால் ஹாவம் - எதிரிகளையும் இத்யாதி. தாந்தாலே வலீ கரிக்கை ஹீநமன்றோவென்ன - தாநமும் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "ஷாநெநகலிஷ்டொ ரித்ராஹவணி" என்றது அநுஸந்தேயம். அர்த்தாந்தரம் - பெரும்புகழாவது இத்யாதி. ஜ்ஞாந மாவது - வித்யை. அது பெரும்புகழோவென்ன - விஷ்ணுஷாநம் இத்யாதி. வித்யாதாநத்தால் வந்த பெரும்புகழென்றபடி. "ஷொகெ ஸ்ரீ ணு கிஷாநாநி கந்யாவ்யூஸ்யஸூதீ! வஸதெ ஷாநகிஷாநாநாவிஷ்ணுஷாநம்விஸிஷ்டதே." இத்தால் ஹாவம்-விஷேசெஸஷ் இத்யாதி. "விஷேசெஸஷ்விவிஷ்ணுதா ஸ்வபுக்தொஸூகிநிஸூயாகி! ஸநிவிந ஹததஜ்ஞாஃ ப்ருக்யுத்யாஸம்வஷ்ணிதாஃ" உதி வாகுகாணெ ஸயொஜ்யாவணபுக்தே. விவரணம் - அவன் தன்னைப்போலே இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "நாலிஜித்யுநிவதபுக்தே" என்றது

போலே அதிகரித்த காரியத்தில் வேற்றிகொண்டல்லது மீளாதவர்கள். [கூர்யலிச்
சையோ டோழுக்கம்] - ஸம்யக்ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநாநுபமான ஸமாசாரங்களும். எதிரி
களையறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஜ்ஞாநங்களும், எதிரிகளுக்கு நலிய அவகாசமான ஆசார
வைகல்யமின்றிக்கே யிருக்கையும். இந்தரன், ஸர்வத்தை அழிக்கைக்கு, ஆசார
வைகல்யமிறே அவகாசமாயிற்று "ஸத்ருஹ்ணாஹ்ணவ்யுததா" (ஸத்ருதண்டஸ்ஸு
வ்ருத்ததா.) [நடைப்பலி] - நித்யமான லகவத்ஸாமாராதநம். நடையாகை - நிரந்தரமா
கை. [பலி] - பூஜை. [இயற்கை] - இதுவே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள். [திருச்
செங்குன்றூரில் இத்யாதி] - திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூற்றில் நித்யவாஸம்பண்ணு
கிற ஸர்வேஸ்வரன் - படைப்போடு கேடுபுக்காப்பவன். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

8-4-10

அமர்ந்தநாதனை அவரவராசி அவர்க்கருளருமம்மானை
அமர்ந்ததண்பழனத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூற்றங்கரையானை
அமர்ந்தசீர்முவாயிரவர் வேதியர்கள் தம்புதி அவனிதேவர்வாழ்வு
அமர்ந்தமாயோனை முக்கணம்மான நான் முகனையமர்ந்தேனே.

ஆ. — [அமர்ந்தநாதனை] - ஆபுநித ஸம்ஸ்லேஷைக ஸ்வஹ்வனாய், மமநாய
னாய். ஆபுநிதஸமீஹித நிர்வர்த்தகனாய், த்ரிணேத்ர சதுர்முக விபூதிகனாய், கமலதடாக
பரிவ்ருதமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூற்றங்கரையை ஹேக்யபூமியாக உடை
யனாய், வேதவிதக்ரேஸா பரமபுருஷ சரணாவந்த யுகலாதாஹ மஹிமாவஹாததற்கு
தபாசவித்த த்ரிடிஸாஸாத திவ்ய ஹிஸுஸஜங்கள் வாழ்வமர்ந்த மாயோனை அமர்ந்தே
னென்கிறார்.

ஒ — பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்தவைத்து, ஸகலஜந்துக்களுக்
கும் ஸமாஸ்ரமணீயனாகக்காகத் திருச்செங்குன்றூரிலே எழுந்தருளி நின்றருளின
எம்பெருமானை அநுபூதிக்கப்பெற்றேனென்று பரிதராகிறார்.

[அமர்ந்தவென்று தொடங்கி] - எல்லார்க்கும் "ஸர்வரன்" என்றால் தக்
கிருப்பதுஞ்செய்து அர்த்திகளானார் தந்தாமுக்கு நல்லப்போலே, அவர்களுக்குத் தான்
நல்லனாய் நிர்ஹேதுகமாக அவர்களுக்கு ப்ராஸாத்ததைப் பண்ணுவதுஞ்செய்து சேர்ந்
திருந்துள்ள அழகிய நீர்நிலங்களை யுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூற்றங்கரை
யிலே நின்றருளினவனை. [அமர்ந்தசீரென்று மேலுக்கு] - சேர்ந்த ஸுணங்களை யுடைய

அநஸந்தேயம். கூரிய - ஸூக்ஷ்மார்த்தாவகாஹியான. வீக்கை - வித்யை. ஒழுக்கம் - ஆசாரம்.
இதக்கு ஹவம் - எதிரிகளை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஆசாரவைகல்யம் நலிகைக்கு
அவகாசமோவென்ன - இந்தான் இத்யாதி. ஆசாரமுண்டானால் ஜயிக்கலாமோவென்ன -
ஸத்ருஹ்ண இத்யாதி. "ஜாஹ்ணாவவாலஸா ஹாஸாஹ்ணஃ வ்யுபக்யஃ | சூத்ரா
யஸாஹ்ணாஹ்ணஃஸத்ருஹ்ணவ்யுததா." நித்யமான ஸர்வத்ஸாமாராதநமென்றது-நித்
யநைமித்திகாதிகளை. பலி - பூஜி. கொடைப்பெரும்புகழார் என்று தொடங்கி, ஒழிவில்லை
யவனே - யாவையுந்தானே - புகழ்வில்லை இத்யந்வயி. (க)

மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர்க்கும் இனிதான வாஸஸ்யூதமாய் ஹுமியில் வைஷ்ணவர்க்கு ப்ராப்யஹுமியாயுள்ள திருச்செங்குன்றாரச் சேர்வதுஞ்செய்து அத்யாப்சர்யமான அழகையும் உடையனப் ப்ராஹ்மருத்ரர்களுக்கு சிர்வாஹகனானவனைச் சேரப்பெற்றேன்.

ப.--அநந்தரம், திருபாயிகஸோஷியாகைபாலே அவாந்தாஸோஷிகளான ப்ராஹ்மருத்ராதிகளுடைய ஸத்தையும் தானிட்டவழக்காய், தத்ப்ரயோஜகம், ஸ்வயம் ப்ரயோஜகமாம்படி அவர்களுக்கு விஹ-ஹித்ப்ரதனுய்க்கொண்டு திருச்செங்குன்றாரிலே திற்கிற ஆப்சர்யபூகனைப் பொருந்தப்பெற்றே நென்கிறார்.

அமர்ந்த - (ஸகலசேதந சிர்வாஹகனென்றால்) தகுதியாம்படியான, நாதனை - (திருபாயி) ஸோஷித்வத்தையுடையனாய், ("ஔபாயிகஸோஷிகளான), முக்கணம்மாண-மூன்றுகண்ணையுடைய ருத்ரனும், நான்முகனை - சதுர்முகனும், (தானும்படி தத்தடிந்த ராத்மாவாய்க்கொண்டு ஸத்தாஹேதுஹிதனாய்), அவரவர் - (ஸ்வவிபூதிகளை அர்த்தித் துப் பெறுகிற) அவர்கள், (அவற்றைப்பெற்று உகக்குமாபோலே), ஆக-("ஸரெக்யூபு-திநந்யூவ" என்று அவர்களோடே) ஏகிபவித்துக்கொண்டு, அவர்க்கு - அவர்களுக்கு, அருள் - அலீஷ்டபதப்ரதாநாத்யுபகாணங்களை, அருளும் அம்மாண - பண்ணுமவனாய், அமர்ந்த - செறிந்த, தண் - ப்ராமஹாமான, பழனம் - நீர்நிலத்தையுடைய, திருச் செங்குன்றாரில் - திருச்செங்குன்றாரில், திருச்சிற்றற்றங்கரையாண - திருச்சிற்றற்றங்கரையை வாஸஸ்யூமிபாக உடையனாய், அமர்ந்த - பொருந்தின, சிர் - ஆத்மகுணங் களையுடையான, மூவாயிரவர் - மூவாயிரவராயுள்ள, வேதியர்கள் - வைதிகர்க்கு, தம் பதி - அஸாதாரணதேசமாய், அவனிதேவர் - ஹஸுராரான ஹாகவதருடைய, வாழ்வு - ஹவதஹுவைஸ்வர்ய பூமியாயுள்ளத்தை, அமர்ந்த - (அவர்கள் ஸம்ருத்தியே தனக்கு ஸம்ருத்தியாம்படி யுகந்து) பொருந்திவர்த்திக்கிற, வாயோண - ஆப்சர்யஹித னானவனை, அமர்ந்தேன் - (அநந்யப்ரயோஜகனுய்க் கொண்டு) பொருந்தப்பெற்றேன். வேதியர்கள் தம்பதியாய் அல்லாத ஹஸுரார்க்கு வாழ்வான திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றற்றங்கரையானாய், அவர்களை அனுஹிப்பிக்கத் தகுதியான ஆப்சர்யசேஷ டிதங்களை யுடையவனை என்றுமாம்.

இ.--பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஸர்வஜந்துக்களுக்கும் ஸமாப்ராயணியனாகக்காகத் திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றநளினவனை யறுஹிக்கப் பெற்றே நென்கிறார். [அமர்ந்தநாதனை] - "ஆனைப்பிணங்களைக் குதிரை சுமக்க வற்றே!" என்னுதபடி, உஹவிஹிதிக்கும் நாயுனென்றால் தக்கிருக்கும் அவனை "ஹெதுஹொக்யூரிஷிநாயெநபெநஸ்யூநாயவதாழ்" என்று ரக்ஷயத்திற்காட்டில் ரக்ஷகத்வம் விஞ்சியிருக்கை. [அவரவராகி] - அயிபுகள் கிட்டினால் அவர்கள் தந்தா முக்கு நல்லர்போலே, அவர்களுக்கும் நல்லனாயிருக்கும். அவர்கள் "இது நமக்கு வேணும்" என்றிருக்குமாபோலே, "இவர்களுக்கிதுவேணும்" என்றிருக்கை. அங்ங னன்றிக்கே, அவர்களுக்குப் பெறுகையிலே அர்யித்வம்; இவனுக்குக் கொடுக்கையிலே அர்யித்வம். பெற்றேனும் என்னும் ஹர்ஷம்அவர்களுக்கு; கொடுக்கப்பெற்றேனென்னும் ஹர்ஷம் இவனுக்கு. [அவர்களுளருளும்] - அவர்களபேஷிதங்களைத் தன்பேறுகக் கொடுக் கை. "ஸஸவபூநயிபுநொடிஷ்டாஸரெக்யூபு-திநந்யூவ". [அம்மாண்] - ஸர்வேஸ் வரன்: பூர்ணனை யென்னுதல், ப்ராப்தனை யென்னுதல். [அமர்ந்த இத்யாதி] - சேர்ந்து

குளிர்ந்த நீர் சிலங்கையுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிறுநூற்றங்கரையிலே . இன் றருளினைவனை. சேர்ந்த குணங்கையுடைய மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர்க்கும் இனிதான வாஸஸ்தாநம். சேஷித்வத்துக்கு அவனுக்குச் சேர்ந்த குணங்கள்போலே, இவர்களுக் கும் சேஷித்வத்துக்குச் சேர்ந்த ஏற்றமெல்லா முண்டாயிருக்கை. [அவனி தேவர் வாழ்வு] - உலகாரான வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யஹிமி. [அமர்ந்த] - இத்தேரத் திலே பொருந்திவர்த்திக்கிற ஆர்ச்சர்யமான அழகையுடையவனை. ப்ராஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனை. ப்ராஹ்மநுத்தார்களைப் பலகால் சொல்லுகிறது. இவனுடைய ஸர்வநிர்வாஹகத்வம் தோற்றுக்கக்காகவும், நிர்வாஹபங்களிலேயொன்றுல் நலிவுண்டாகக்கூடா தென்கைக்காகவும். [அமர்ந்தேனை] - ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை யறு ளாந்நித்து, கீழோடின லபந் தீர்ந்து அவனைக் கிட்டப்பெற்றே நென்கிறார்.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஸகலஜந்துக்களுக்கும் ஆர்ச்சணியனாகக்காகத் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினைவனை அநு ஹலிக்கப்பெற் றேனென்கிறார்.

[அமர்ந்தநாதனை]-உலயவிஹிதிக்கும்நிருபாயிகசேஷியென்றால்போரும்படி இரு க்கிறவனை: 'செருவொக்யவிநாயகமேதவஸ்யாஸாயவதாஸ்ய' (த்ரைலோக்ய மபிநாதேநயேநஸ்யாந்நாதவத்தரம்)-என்கிறபடியே, த்ரைலோக்யத்தையும்பெருமாளுக்குக் கையடைப்பாக்கினாலும்பின்னையும்குடியும்கருங்கிரகுகத்வத்துடிப்பே விஞ்சியிருக்கும். 'பெந-நாயகமேத - நாயவதாஸ்யாஸ்ய' ("யேந - நாதேந-நாதவத்தரம்-ஸ்யாத்). [அவரவராசி] - அர்த்திகள் கிட்டினால் அவர்கள் தந்தாமுக்கு நல்லராமாபோலே, அவர் களுக்கும் நல்லனாயிருக்கும்வன். அவர்கள் "இதுநமக்குவேணும்" என்றிருக்குமாபோலே, "இவர்களுக்கு இது வேணும்" என்றிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, அவர்களுக்குப் பெறுகை யிலே அர்த்தித்வம், கோடுக்கக் கோடுக்கக் கொள்ளுகையிலே அர்த்தித்வம் இவனுக்கு, பெற்றேமென்னும் ஹர்ஷம் அவர்களுக்கு; கோடுக்கப்பெற்றேமென்னும் ஹர்ஷம் இவ னுக்கு. [அவர்க்கருளருளும்] - அவர்களபேகிதங்களைத் தன்பெறுகக் கோடுக்கை;

பத்தாம்பாட்டு, - அமர்ந்த இய்யாதி. "அம்மானை - அமர்ந்ததன்" என்று தொடங்கி, "அமர்ந்தேனை" என்றபதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வேஸ்வரனாய் இய்யாதி.

"அமர்ந்த" என்றதுக்கு ஹவம் - உலயவிஹிதிக்கும்நிருபாயிக இய்யாதி. அமர்ந்த - தருதியான. "போரும்படி யிருக்கிறவன்" என்றதுக்கு ப்ராமாணம் - செருவொக்ய இத் யாதி, சுயொக்யாஸாணை. "நாயவதாஸ்ய" என்றதுக்கு-அதிசயத்திலே தரப்பாத்தயயமென்று விவகித்து அர்த்தம் - த்ரைலோக்யத்தையும் இய்யாதி. இவ்வர்த்தகாமேண ஸ்வேலாகத்துக்கு அந்வயம் - பெந-நாயகமேத இய்யாதி. அருளை அருளமிடத்தில், அவரவராய்க்கொண்டு அவர்க்குக்கொடுக்கும் இதுபத்தார்த்த: அவரவராய்க்கொடுக்கும் ப்ரகாரத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - அர்த்திகள் இய்யாதி. தங்களுக்குத்தாங்கள் அபிமானிகளாய் நல்லராயிருக் குமாபோலே, இவனும் அவர்களுக்கு அபிமானியாய் நல்லனாயிருக்குமென்று முந்தின அர்த்தம்; இத்தை விவரிக்கிறார் - அவர்கள் இதுநமக்கு இய்யாதி. அங்ஙனன்றிக்கே, அவர்கள் அர்த்திக ளாய் இருக்கிறாப்போலே இவனும் அர்த்தியாயிருக்குமென்று விவகித்து, இருவர்க்குமுண்டான அர்த்தித்வத்தில் அவாந்தரபேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அவர்களுக்கு இய்யாதி. விவரணம் - பெற்றேமென்னும் இய்யாதி வாக்யத்வயம். இவ்வர்த்தத்துக்கு, "அருள்" என்று - அபேகித வஸ்து. "அவரவராசி" என்கிற பதத்திற்சொன்ன அர்த்தத்வத்தையும் விவரியாக்கன்று கொண்டு, "அவர்க்கருளருளும்" என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - அவர்சளபே

கோள்ளுகிறவனுடைய இரப்பைத் தானுடையனாய்க் கொடுக்கை; “ஸஸவபூதயித
கொடிஷ்டாஸஸெத்யுபுகிதந்யவ” (ஸஸர்வாநர்த்திநோத்ருஷ்ட்வாஸமேத்யப்ரதி
நந்த்யச) என்கிறபடியே. [அம்மானை] - ஸர்வேஸ்வரனை: பூர்ணனையென்னுதல், ப்ராப்
தனையென்னுதல். [அமர்த்ததண்பழனம்இத்யாதி]-சேர்ந்து குளிர்ந்த நீர்நிலங்கனையுடைய
திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூற்றங்கரையிலே நின்றகுளிர்வனை. [அமர்த்தசீர்] -
சேர்ந்தகுணங்கனையுடைய மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர். சேஷித்வத்துக்கு அவன் தக்கிருக்
குமாபோலே, சொன்னசொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தகுப்படி இருப்பார்கள். [வேதியர்கள்
தம்பதி] - மூவாயிரவரளவன்றிக்கே, ப்ராஹ்மணஜாதிக்ாக வாஸஸ்த்தாநம். [அவனி
தேவர்வாழ்வு] - ஹிஸுரரான வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யபூமி. [அமர்த்தமா
யோனை] - அத்தேசத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆர்ச்சர்பூதனான ஸர்வேஸ்வரனை,
[முக்கணம்மானை நான்முகனையமர்த்தேனை] - ப்ராஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு
நிர்வாஹகளுனவனை. ப்ராஹ்மருத்ரர்களைப் பலகால் சொல்லுகிறது - இவனுடைய நிர்
வாஹாத்வம் தோற்றுக்கக்காகவும், நிர்வாஹ்யங்களிலே யொன்றால் நலிவுண்டாகை
கடாதேன்கைக்கும். அன்றிக்கே, “அமர்த்தமாயோன்” என்றுவைத்து, இவர்களைச்
சொல்லித்தலைக்கட்டுகையாலே - ஸமாநாதிக்குதரப்தங்கள் விசேஷ்யத்திலே பர்ய
வஸிக்கக் கடவதாகையாலே, ப்ரகாரியானவனை. [அமர்த்தேனை] - கிட்டப்பெற்றே
னென்கிறார். “ஹிதாநிவிஷ்டா” (பூதாநிவிஷ்டா) இத்யாதிவத். (க0)

சுஷிதங்களை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அர்த்திகன்ஸஹாவம் இவனுக்குண்டென்னுமதுக்கு
ப்ரமாணம் - ஸஸவபூதாது இத்யாதி. “கயத்யுபுகக்ஷாபாஸஸிமயிஸுஹுஜகெத: |
ஸஸவபூதயிதகொடிஷ்டாஸஸெத்யுபுகிதந்யவ” உத்யுபொக்ஷாகாணெஸமேத்ய-
எதிர்கொண்டு, கீழ் தன்பேராகக் கொடுக்குமென்றும், தான் இரந்துகொடுக்குமென்றும் சொன்ன
அர்த்தத்வயத்துக்கும் ஹேது இப்பதமென்னுமிடம்தோன்ற, “அம்மானை” என்றதுக்கும் அர்த்த
த்வயமருளிச்செய்கிறார் - பூர்ணனை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - அர்த்தியி
னுடைய அர்த்தித்வம் இவனுக்குண்டாவது நிறையக்கொடுக்கக் கைம்முதலுண்டாளுவிதே; ஆனக
யாலே, பூர்த்தி அர்த்தித்வத்துக்கு ஹேது. இழவுபேறு தன்னதாம்படியான ஸம்பந்தம் - தன்
பேராகக் கொடுக்கைக்கு ஹேது. “அமர்த்தநாதனை, அமர்த்தசீர் மூவாயிரவர்” என்று ஸப்தமொத்
திருக்கிறதுக்கு ஹாவம் - யேஷித்வத்துக்கு இத்யாதி. “நிவபூஹ்யநிவபூஹகவாவெந
ஸாஸிநாயிகரண்ய” என்று விவகசித்து அருளிச்செய்கிறார் - ப்ராஹ்மாதிகளுடைய இத்
யாதி. ப்ராஹ்மாதிகளைப் பலகால் சொல்லுகிறதுக்கு இரண்டுப்யோஜனம் - ப்ராஹ்மருத்ரர்களை
இத்யாதி. “புகாரபுகாரிஹாவநிவ்யயகம் ஸாஸிநாயிகரண்ய” என்று விவகசித்து
அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. அப்படி ஸர்வப்ரகாரியோவென்ன, ப்ரமாணம் - ஹிதாநி
இத்யாதி. “ஹிதாநிவிஷ்டாஹபூவநாநிவிஷ்டாவபூநாநிவிஷ்டாநிபுரபொடிஸஸ |
கடிஸஸிபூபூஸஸவஸவபூபடிஸஸிபுணாஸிபுவிபுஸஸ” உதிஸ்ரிவிஷ்டாவா
ராணெ [2-12-39]. அமர்த்தநாதனாய், அவரவராகி அவர்க்கருளருளமம்மானாய்-முக்கணம்மானாய்,
நான்முகனாய் - அமர்த்தசீர், என்று தொடங்கி, வாழ்வு - அமர்த்ததண்பழனத்திருச்செங்குன்றூரில்
திருச்சிற்றூற்றங்கரையானை - அமர்த்தமாயோனை - அமர்த்தேனை இத்யந்வய: (க0)

பதினொராம் பாட்டு. 8-4-11.

தேனான் பாலைக்கன்னலையமுதைத் திருந்துலகுண்டவம்மாண்
வானநான் முகனைமலர்ந்த தண்கோப்பூழ் மலர்மிசைப்படைத்தமாயோனை
கோனைவண் குருகூர்வண்சடகோபன் சொன்னவாயிரத்துளிப்பத்தும்
வானின்மீதேற்றியருள்செய்துமுடிக்கும் பிறவிமாமாயக்கூத்தினையே.

ஆ.—(தேனை.) மயமயபயவண்ட அம்ருதவதேஹி யஹுதனாப், நிமிர்ண
ஸகலலோகனாய், ஸ்வநாஜீகமலோதஹுத சதுர்முபனாய், ஆர்ச்சர்யஹுதனாப், ஸர்வஸ்வா
மியாயிருந்த திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிறுற்றற்றக்கரைபாளை, வண்குருகூர்ச்சட
கோபன் சொல்லாயிரத்துள் இப்பத்தும், அருள்செய்து வானின்மீதேற்றி, பின்னை ஸம்
ஸாரஸம்பந்தத்தைப் போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிமித்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ஸாமாநாயிகரண்யத்
துக்கு நிஷிஷமான ஸ்ருஷ்ட்யாத்யபகரணங்களைச் சொல்லாநின்றனென்கொண்டு, இது கற்
றர்க்கு உள்ள மலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[தேனையென்று தொடங்கி] - கிரதிராயஜோத்யனா யிருந்துவைத்து கட்ட
னைப்பட்டிருந்துள்ள இஃஜஹத்துப்ரளயத்திலையழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரி
ஹரித்த பெரியோனை வானிலையிருக்கிற சதுர்முபனை ஸ்ருஷ்ட்யதுகுணமான செவ்
வியையுடைய திருநாலீகமலத்திலே படைத்த ஆர்ச்சர்யஹுதனுமான ஸர்வேஸ்வரனை.
[வண்குருகூர் என்று மேலுக்கு] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழி
யிலும் இத்திருவாய்மொழியானது முதலில் திருநாட்டில் கொடுபோய் பின்னை ஸம்ஸார
மஹாநாடகத்தை அறுக்கும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு மலமாக, ஐந்தநிவ்ருத்தி
விஸிஷ்டமான பரமபடிப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

தேனை - (ஸர்வஸ ஸமவாயருபமான) தேனாய், நன் - ஸ்வாஹாவிகரணமான,
பாளை - பாலாய், கன்னலை - (பர்வந்தோதம் மனிக்கும்) கருப்புமாய், அமுதை - (முடிந்த
உயிரைப் பிழைப்பிக்கும்) அம்ருதமாய், (இப்படி ஸர்வவித ஹோத்யஹுதனாய்), திருந்து
உலகு - லிஸக்ஷணமஹாலோகம், உண்ட - (ப்ரளயத்திலே அழியாதபடி) அமுது
செய்துநோக்கின, அம்மாளை - ஸ்வாமியாய், வானம் - ஊர்தவலோக வானியான, நான்
முகனை - சதுர்முகனை, மலர்ந்த - விகஸிதமாய், தண் - செவ்வியையுடைத்தான;
கொப்பூழ்மலர்மிசை - திருநாலீகமலத்திலே, படைத்த - ஸ்ருஷ்டித்த, மாயோனை -
ஆர்ச்சர்யஹுதனாய், கோனை - (அத்தாலே) நிருபாயிகஸ்வாமியானவனை, வண் - கிரதி
ஸயஸம்பந்தையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், வண் - பரமோதார
ரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள்,
இப்பத்தும் - இப்பத்தும், வானின்மீது - பரமபதத்திலே, ஏற்றி, - ஏறவிட்டு, அருள் -
(கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யமாகிற) ஹிவடிங்கிகாரத்தை, செய்து - பண்ணி, பிறவி - ஸம்
ஸாரஸம்பந்தரூப பர்யந்தமாயுள்ள, மாமாயக்கூத்தினை - ஆர்ச்சர்யநாடகத்தை, முடிக்க
கும் - முடித்துவிடும். இது - எழுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ. -- நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிப்பார்க்கு இதுதானே முந்தற பரமபதத்தேறக் கொடுபோய்ப் பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை யறுக்கும் என்கிறார்.

[தேனையித்யாதி] - இவருடைய ஹயஸங்காஹேதுக்கள் சொல்லுகிறது. அவனுடைய ரஸ்யதையிறே இவரை அஞ்சப்பண்ணுகிறது. எனக்கு ஸர்வலியலோக்ய னானவனை. “ஸவபூரஸஃ” என்னக்கடவதிறே. [திருந்துலகுண்ட இத்யாதி] - மேல் ஹயநிவ்ருத்திஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்ட ஜகத்தைப் ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை. வானிலேயிருக்கிற சதுர்முகனை, ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ்வியையுடைய திருநாலீகமலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்த ஆப்சர்ய ஹதனை. [கோனை] - நிருபாயிக ஸோஷியை. கீழ் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச் சொன்ன ஐக்யம் ஸ்வரூபேணவன்று, கார்யகாரண ஹவத்தாலுண்டான ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் இங்கே ஸ்பஷ்டம். ஆபத்ஸவனாய், அழிந்தவற்றை யுண்டாக்குமவனாய், ப்ராப்தனாயிருக்குமவனென்கை. [வண்குருகூர் இத்யாதி] - அராஜகமானால் ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியவைத்துப் பின்னை விலங்குவெட்டி விடுமா போலே, இப்பத்துத்தானே முந்தற பரமபதத்தைக்கொடுத்ததுப் பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை யறுத்துக்கொடுக்கும்.

ஈடு. -- நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிப்பார்க்கு, இதுதானே முதலிலே பரமபதத்தேறக்கொடுபோய், பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை அறுக்கு மென்கிறார்.

[தேனை இத்யாதி] - இவருடைய ஹயஸங்காஹேதுக்கள் சொல்லுகிறது. அவனுடைய ரஸ்யதையிறே இவரை அஞ்சப்பண்ணுகிறது எனக்கு ஸர்வலியலோக்ய னானவனை. “ஸவபூரஸஃ” (ஸர்வரஸ:) என்னக்கடவதிறே. [திருந்துலகுண்ட இத்யாதி] - மேல் ஹயநிவ்ருத்தி ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்ட ஜகத்தைப் ப்ரளயத்திலே அழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை. [வானம் இத்யாதி] (கோப்பூழ் - மலர்ந்ததண் - மலர்மிசை - வானநான்முகனை - படைத்த மாயோனை) - வானிலேயிருக்கிற சதுர்முகனை, ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ்வியையுடைய திருநாலீகமலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்த ஆப்சர்யஹதனை. [கோனை] - நிருபாயிக ஸோஷியை. கீழ் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச் சொன்ன ஐக்யம் ஸ்வரூபேணவன்று, கார்யகாரண ஹவத்தாலே சொல்லிற்றென்னுமிடம் இங்கே ஸ்பஷ்டம். ஆபத்ஸவனாய், அழிந்தவற்றை உண்டாக்கவல்லனாய், ப்ராப்தனாயிருக்குமவனென்கை. [வண்குருகூர் இத்யாதி] - அராஜக

நிமமம், - தேனை இத்யாதி. “வானின்மீதேற்றி” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

அவனுடைய ரஸ்யதையை வர்ணிக்கிறதுக்கு ஹயம் - இவருடைய இத்யாதி. அது ஹதென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - எனக்கு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸர்வரஸ: இத்யாதி. மேல் ஹயநிவ்ருத்தி இத்யாதிகாக்கத்திலே, கோனை யென்னுமளவும் இதிஸோஷி. கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன ஐக்யநிர்வாஹம் கார்யகாரண ஹவேக நிர்ணயித்தருளிஞராயிற்சென்கிறார் - கீழ்ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு இத்யாதி. மூன்று ஸப்தத்தாலும் மெலித்த, அர்த்தம் - ஆபத்ஸவனாய் இத்யாதி. “உலகுண்ட” என்றத்தைப்பற்ற - ஆபத்ஸவனாய் என்றது. “படைத்த” என்றத்தைப்பற்ற - அழிந்தவற்றையுண்டாக்கவல்லனாய் என்றது. “கோனை” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ராப்தனாயிருக்குமவன் என்றது. பிறவியை அறுத்தன்றோ வானின்மீதேற்றுவ தென்ன -

மானால் ராஜபுத்தரன் லேயிலே முடியைவைத்து விலங்கு வேட்டிலிமோபோலே, இப்படித் துத்தானே முந்தற உரம்பதத்தைக் கோடுத்து, பின்னே ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தையும் அறுக்குத்.

அராஜகமானால் இப்படி. 'தேனை' என்று தொடங்கி, 'இப்பத்தும் - அருள்செய்து - என்ன மீதேற்றி - பின்பு மாயக்கூத்தரினே - முடிக்கும்' இத்தயர்வயது. ஸம்ஸாரமாகிற ஆஸ்சர்யமான மஹாநாடகத்தை என்று ஸப்தார்.

(கக)

தர்விடோபநிஷத்ஸங்கதி. — க்ஷேரீம் ஸுஸௌரூபிகம் விசிகெதா யுஷ்யம் தாஜிஹகஹநநிஜாவஸ்யாயபோநடி. தகு திஜாதரிஜிதஸ்ஸஸரிநு ப்ர டுஸக்யநிஷ்புரகாரிநிகராஃ ஸரீநிஸுதாயெபு.

தர்விடோபநிஷத்தா த்பர்யரதநாவளி. — டுடிபுரெனெஹு ஸம் மாஹுமநிஸயதயாஸாரி. தஸுதகரெஷாஃஸாயதகெஹ ஸாநாநி. தஹுஜிஸதகம் டெவதகெஹு ஜிஸகெஹு. திசுரதிசுசுயொமாஜமடிபக்யுதெஹுதாதகஸரீம் வெஹுஸ்ரீ ராநு வெகாணநாயுஸ்ரீ தவிஹிதஸரீம் ஸஹுரீரீரீநஹாவி.

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

வாராமலச்சம்இனிமால்தன்வனியினையும்
சீரார்பரிவருடன்சேர்த்தியையும்—பாருமெனத்
தானுகந்தமாறன்தாள் சார்நெஞ்சே!சாராயேல்
மானிடவரைச் சார்ந்துமாய்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேஸாரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸாரணம், சீயர்திருவடிகளேஸாரணம்

ஐந்தாக் திருவாய்மொழி—மாயக்கூத்தா-ப்ரவேசுங்கள். 8-5-0

ஆ. -- இப்படி அந்தத்தாமரைத்தடாகம்ருந்த திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூறேறச் செல்லவேணுமென்று மனோரதித்துப் போக உத்யோகித்தவர், எம்பெருமானைக் காணப்பெறுத விடாயின்மிகுதியாலே போக கூதமரன்றியே, "நான் வர கூதமனாகிறிலேன், நீவாராய்" என்று அத்தாமரைத்தடாகத்தைக் கூப்பிட்டழைக்கிறார்.

ஒ. — அஞ்சார்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய தனிமைக்கஞ்சி அவனுடைய ஸௌர்யவீர்யாடிகளை யதுஸந்யித்துத் தமக்குப்பிறந்த ஐயங்கெட்டு யரித்து, " திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூறதனுட் கண்டவத்திருவடி " என்று தொடங்கி, சீர்கொள்சிற்றூயனுடைய திருவழகை மிகவும் அதுஸந்யித்து, "முதலே தொடங்கி பிவ்வளவுப்பிறந்த ப்ரீதியெல்லாம் இதிலேயொரு திவலை" என்னும்படி மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், அவனைக் கண்ணாலேகண்டு தழுவி முழுசிப் பரிமாறவேணுமென்று அபேகைப் பிறந்தபோதே பெருமையாலே, கீழ்ப்பிறந்த நிரவ்யிகப்ரீதியும் போய், தாம் திருநகரியிலாராகவும் அவன் திருச்செங்குன்றூரிலானாகவும் அதுஸந்யித்து,

“முதலிலேதொடங்கி யிவ்வளவும்கிறந்த வ்யஸம்மெல்லாம் இதிலே பொருகலாமாத்ரம்” என்னும்படிவந்த மஹாவ்யஸமாசிற உவஹநபரீதராய், தம்மிற்குட்பட்டிலும் தப்தமாய் ஆகுலமான ஸர்வகாணங்களையுமுடையராய், “அவணைக்காணவேணும்” என்று பெரு விடாய்ப்பட்டு, என்னுர்த்திதீர ஸ்ரமஹரமான படிகளாலே தோற்றியருள வேணு மென்று, கேட்டார்க்குத் தரிப்பு அரிதாம்படி பெரிய ஆர்த்தகாதத்தோடே கூப்பிடுகிறார்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - திருச்செங்குன்றூரிலே யெழுந் தருளிசிற்கிறதிலேயிலே “திருச்செய்ய கமலக்கண்ணும்” என்றுதொடங்கி, திவ்யாவயவ ஸோஷை தொடக்கமானவற்றை ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய்ப்படி அந்தாங்கமாக அது ஹித்து ஹ்ருஷ்டரானவர், அவ்வஹநபரீதோடே ஸாஹ்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணவேணு மென்று அவிஸம்பிபண்ணிக் கிட்டாமையாலே ஆர்த்தராய்; அவனுடைய அதுஹாவ்ய மான ஆஹிருப்பாதிஸபத்தையும், ஆர்த்திஹரமான மயிர்முடியையும், ஒளடார்ய வைலக்ஷண்யத்தையும், ஆபுத்திதோபகாரார்த்தமான அர்ணவஸாயித்வத்தையும், ஆபத் ஸபத்வத்தையும், ஆகர்ஷகஸ்வஹர்வயோ முத்தையும், அஸோஷஜநஸம்ஸ்லேஷத்தையும், ஆபுத்திபக்ஷபாதத்தையும், ஏகாபுத்தினையே அநேகவித கிட்டுத்தகாரங்கொள்ளும்படி யையும், ஆபுத்திஸுலஹையவைத்து அறியவரிபளுந நிலையாய் அதுஸம்பித்து, ஏவம் விபுஸ்வஹவானவணை யுராமகேராய் அதுஹிங்கப்பெறுமையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்த ராய்க் க்லேஸித்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். இப்படி ப்ராவண்யத்தை ஸர்வரன் தன்பக்கலிலே களிப்பித்தது, அதுஹிவப்ரதிஸந்ருகத்தைக் கழிக்கையிலுண்டான கணிச மென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழிரண்டு திருவாய்மொழியாலே - அவன் ஸம்ஸாரத்திலேவந்து அவதரித்துத் தனியேயுலாவுகிற தனிமைக்கஞ்சி, அவனு னுடைய ஸோளர்யஹிர்யாதிருணங்களை யதுஸம்பித்து ஹங்கெட்டு யரித்தஸமகந்தரம், “திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றறதனுட்கண்ட அத்திருவடி” என்றுதொடங்கிச் சீர் கொள்சிறுயனுடைய வடிவழகை யதுஹித்து, “முன்புத்தை ப்ரீதிகளெல்லாமொரு திவலை” என்னும்படி யதிப்ரீதராய், அதுதான் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநு ஹவமாலையாலே ஸாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேகைக்ஷ பிறந்து, அந்தப்ரீதியெல்லாம் போய், தாம் திருநகரிலாராய், அவன் திருச்செங்குன்றூரிலானாப், அவ்வடிவோடே யணையப் பெறுமையாலே, “கீழ் பட்டவ்யஸங்களைல்லாம் ஒருகலாமாத்ரம்” என்னும்படி நொந்து, காட்டுத்தியிலே யகப்பட்டாரைப்போலே தப்தராய், தம்மிலும் ஆகுலமான கா ணங்களையுடையராய், “என் ஆர்த்தி தீர ஸ்ரமஹரமான படிகளாலே தோற்றியருளவே ணும்” என்று கேட்டார்க்குத் தரிப்பு அரிதாம்படி பெரிய ஆர்த்தகாதத்தோடே கூப்பிடு கிறார். கீழ்-“இவ்விஷயத்துக்குப் பிறராலே யழிவுவருகிறதோ?” என்று விதரானார்; இப் போது, தம்மார்த்தத்வவிபாலே யழிக்கிறார். “மாயக்கூத்தனில் விடாய்” என்று ப்ர வித்தமிதே. இதுக்குமேலுள்ள இழவுகள் வாயிதாதுவருத்திமாத்ரம்.

நடு.—கீழிரண்டுதிருவாய்மொழியிலுமாக ஹவத்தத்த்வம் பிறராலே அழி யப்புகுகிறதென்று வேறுத்தார்; இதில் தம்முடைய ஆர்த்தகாதத்தாலே அவனை அழிக்க

பார்க்கிறார். கீழில்திருவாய்மொழியிலே அவனுக்குப் பரிவருண்டென்று ஸயமுந்தீர்ந்து வடிவழகையநுலவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வழகு, நெஞ்சிலே, “திகழுவென்சிந்தையுளி ருந்தான்” என்கிறபடியே ஊற்றிருந்து, வாஹ்யஸம்ஸலேஷாபேகை பிறந்து, அதுபெறு மையாலே, “கீழ் பட்ட க்லேசங்களுமெல்லாமோன்றுமல்ல: இதிலே ஒருகலாமாத்ரம்” என்னும்படி நோந்து, காட்டுத் தீ கதுவினாரைப்போலே தப்தராய், தம்மிற்காட்டிலும் ஆகுலமான கரணங்களையுடையராய், “என்விடாயெல்லாந்தீரும்படி தீவ்யாவயவங் களோடே வரவேணும், அழகிய திருவஹிஷேகத்தோடே வரவேணும், மேவம்போலே வரவேணும்: அழகியவடிவோடே வரவேணும்: உடியஸமயத்திலாஹித்யனைப்போலே பெரியபுகரோடே வரவேணும்” என்றாற்போலே கூப்பிட்டே, பின்னையும் அவன்வந்து முகங்காட்டக்காணாமையாலே, நாம் இந்தக்லேஸத்தோடே முடிந்துபோமித்தனையா காதே யென்றுஇழுவோடே தலைக்கட்டுகிறது.

முதற் பாட்டு.

8-5-1

மாயக்கூத்தா!வாமனா!வினையென்கண்ணா!கண்கைகால்
தூயசெய்யமலர்களாச் சோதிச்செவ்வாய்முகிழதா
சாயல்சாமத்திருமேனிதன்பாசடையாதாமரைகள்
வாசத்தடம்போல்வருவானே! ஒருநாள்காணவாராயே!

ஆ.—(மாயக்கூத்தா) - வாமனனாயும் ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனாயும் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, ஆர்ச்சர்யமாய் ஓர்ஸரீயமான திவ்யசேஷ்டிதங்களைப்பண்ணுகிறது அடியேனுக்காகவன்றோ? பின்னையும் நான் ஹர்யஹீநனாகையாலே காணப்பெறுகிறி லேன்; அடியேனுடைய கண்களின் விடாய்தீரும்படி ஒருநாள்காண உன்னுடைய திருக் கண்கை கால்கள் தூயசெய்யமலர்களாகவும், சோதிச்செவ்வாய்முகிழதாகவும், உஜ்ஜ்வல மாய் ஆர்ச்சர்யமாயிருந்த திருமேனியைக் குளிர்ந்த இலைபாகவுமுடையாய், புண்ய மர்ப் வானித அநந்தபிமந்தராளனுமாயிருந்த நீ, ஒருநாமரைத்தடாகம் நடந்துவருமா போலே வாராயென்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், என்விடாய் கெடும்படி தாமரைத்தடாகம்போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[மாயக்கூத்தா வாமனா] - ப்ரயோஜநாத்ரபரண இந்த்ரனுடைய அபே கிதம்பூரிக்கைக்காக ஸ்ரீவாமனனாய் மஹாபலியையுடைய வஜ்ஞவாடமேறடக்கை

கதுவினாரை-ஸ்பர்ஸித்தாரை. “கண்ணும்வாயும் தவர்த்த” என்றத்தைப்பற்ற - தம்மிற்காட்டிலும் இய்யாதி. “கண்கைகால்” இய்யாதியைப்பற்ற - என்விடாயெல்லாம் இய்யாதி. “பவனவாயும்நால் தோளும்” இய்யாதியைப்பற்ற - தீவ்யாவயவங்களோடே என்றது. “முடிசேர்சென்னி” என் றத்தைப்பற்ற - அழகிய இய்யாதி. “தூநீர்முகில்” என்றத்தைப்பற்ற-மேகம் இய்யாதி. “கொண் டல்வண்ணா” என்றத்தைப்பற்ற - அழகியவடிவோடே இய்யாதி. “கருநாயிறுதிக்கும்,” “இனநாயி றிரண்டுபோல்” என்றத்தைப்பற்ற - உடியஸமயத்தில் இய்யாதி. “எங்கே காண்கேனே” என் றத்தைப்பற்ற - நாம் இந்தக்லேஸத்தோடே இய்யாதி.

தொடக்கமான மனோஹாரிபாணடிவ்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! [வினையேன்கண்ணா]-
எனக்காக க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணினவனே! இத்திருவவதாரம் தமக்கு
கார்யகாமாகாமையாலே, வினையேனென்கிறார். [சாயற் சாமத்திருமேனி] - சாயல்
யுடைய ஸ்யாமமான திருமேனி குளிர்த்தலைபாக.

ப. — முதற்பாட்டில், நிசதிஸபாதுஜாவ்பமான வடிவழகையுடைய வாமநாதி
ப்ராஹ்மாவத்தை அறுஸக்யத்து, ஸ்ராமஹரமாந பத்மதடாகம்போலே நான் காணும்
படி வரவேணுமென்றபேஷிக்கிறார்.

மாயம் - ஆஸ்சர்யரூபமான ஸீலவ்யாபாரங்களை யும், கூத்தா - மனோஹாரி
சேஷ்டிதத்தை யுடையபாய், வாமனா - (மஹாமேருவை மஞ்சாடியாகச்சுருக்கினார்
போலே ஹேக்யமான) வாமவேஷத்தை யுடையபாய், வினையேன் - (ய்யாமநேராயும்
அறுவவிக்கப்பெறுத) பாபத்தை யுடைய எனக்கு. கண்ணா - (ஆஸநனய்ப்பிறந்து
வைத்து அவ்வருகுபட்ட) க்ருஷ்ணனானவனாய், கண் - (அறுவவிக்க ஆஸப்பட்டரை
அங்கேகரிக்கும்) திருக்கண்ணனும், கை - (அஹப்பாடிமான) திருக்கையும், கால் - (ஆஸ்ரய
ணீயமான) திருவடிகளும், — தூய - அழுக்கற்று, செய்ப - சிவந்து, மலர்கள் ஆ - (அலர்ந்த)
பூக்களாகவும், சோதி - மந்தஸ்மிதோஜ்ஜ்வலமான, செம் - சிவந்த, வாய் - திருவயரம்,
முமிழுது ஆ - முகுளமாகவும், சாயல் - ஒளிபய்யுடைத்தாய், சாமம் - ஸ்யாமமான,
திருமேனி - திருமேனி, தண் - குளிர்த்த, பாசடை ஆ - பச்சிலைச்செறிவாகவும்,
(“உதூஜவஜ்ஜதடாகலிவ” என்கிறபடியே), தாமரை - (அலர்ந்த) தாமரைப்பூக்களை
யுடைத்தாய், நீன் - பெரியதாய், வாசம் - பரிமளோத்தரமான, தடம்போல் - தடாகம்
(நடக்குமாபோலே), வருவானே - வருமவனே! ஒருநாள் - ஒருநாள், காண - காணும்
படியாக, வராய் - வந்தருளவேணும்.

இ — முதற்பாட்டில், என்னிடாயெல்லாம் கெடும்படி, தாமரைத்தடாகம்
போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[மாயக்கூத்தா] - ஆஸ்சர்யங்களை யும் மனோஹாரிசேஷ்டிதங்களை யும் உடைய
வனே! இந்த்ரனிரப்புத் தலைக்கட்டுகைக்காக அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து அன்
தேயிரப்பிலே அடிகரிக்கையும், மஹாபனியஜ்ஞவாடத்தளவும் ஷர்ஸநீயமாய்ப்படி
நடந்துசென்று “மாவலி” என்றற்போலே முக்யஜஸ்திதங்கள் முதலான மனோ
ஹாரி சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! நடந்துசென்ற நடை, வல்லாராடினார்
போலேயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [வாமனா] - இந்த்ரனுக்காகத் தன்னையிரப்பாள
னாக்கினவன்கிமர், தன்னைக்காண்கையே ப்ரயோஜனமாயிருக்கிற என்னை இரப்பாள
னாக்கினான்! [வினையேன் கண்ணா] - ஸ்ரீவாமனாய் வந்தவதரித்தது இந்த்ரனுக்கானார்
போலே, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தது தமக்காக என்றிருக்கிறார். அவதாரந்தரங்களிற்
காட்டில்க்ருஷ்ணவதாரத்தில் அண்ணிமையாலே சொல்லுகிறார். ஸர்வஸூரணனுடைய
அவதாரமாகையாலே, உணர்ந்தவர்களுக்கு “எனக்கு” என்னலாம்படியிருக்கையாலே
சொல்லுகிறாரென்றுமாம். வினையேனென்கிறது - பல்லிலேபட்டுத் தெறித்தாற்போலே,
அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டபடியாலே சொல்லுகிறார். [கண் கை கால் தூயசெய்யமலா
களா] - கிட்டினார முதலுறவுபண்ணும் கண், நோக்குக்குத்தோற்றவர்களை யணைக்கும்
கை, ஸ்பர்ஸத்துக்குத் தோற்றவிழும் திருவடிகள், அங்கேகிடந்து தலையெடுத்தது
வலிக்கும் வடிவு கண்டபோதே விடாய்கெடும்படி கிரமலமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள பூக்க

ளாக. ஒருபொய்கை பாப்புமாறப் பூத்தாற்போலே, ஓசாய்வுக்குப் பூவேயாப்த் தோற்றுமித்தனையிறே. [சோதிச்செவ்வாய் முகிழ்தா]-தேஜோருபமாய்ச் சிவந்திருந் துள்ள திருவூரம் முகுளமாக. “சுவாக்யநாடி” என்கிற தத்த்வமாகையாலே, ஸ்மி தம் விகாஸோந்முபமான அளவையிறையிருப்பது. “ஸுபரிதஃவாஃஸுஜஃ” என் கிறபடியேயிறே, வந்து தோற்றும்போதிரூப்பது. [சாயற்சாமத்திருமேனி தண்பாசடை யா]-ஒளியையுடைத்தாய் ப்யாமமான திருமேனி குளிர்ந்த பச்சிலையாக. “வாஃஸுஜஃ வுணுநீகாஃ” “அக்கமலத்திலைபோலும் திருமேனி” என்னக்கடவதிறே. [தாமரை நீள்வாசத் தடம்போல் வருவானே] - பாப்புமாறத் தாமரையலர்ந்திருப்பதாய், ஏகார் ணவத்தை ஒருதாமரைத்தடாகமாக்கினுற்போலே பார்த்திருப்பதாய், அப்பாப்படங்கப் பரிமளம் நிரம்பியிருப்பதொரு தடாகம் நடந்து வருவாபோலேயாயிற்று, பரிமளம் முன்பேயிலையெறிய வரும்போதிரூப்பது. “ஸுபுமநு” என்னக்கடவதிறே. [வரு வானே] - வரும் ஸ்வவானே! முன்பு தம்பக்கல் வரும்படியை யுபகாஸம்நுதி யாலே சொல்லுகிறார். [ஒருகாள்] - “ஒருகாள் நரக்குநனைக்க” என்பாசரப்பேரிலே. [காண்] - வந்தால் கொள்ளும் ப்ரயோஜனம் காணுமதுவே. ஒருஹிஸாஷத்திலும் ஸடிர்ஷாதத்தையிறே ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லிற்று. [வாராயே] - ஆற்றாமையிக் காலும் தானேவந்து காட்டக்காணும்அது முறை. “தடுவெயுஷு தூவிவ்யுணுதெ ததாஹிஹு” “வாஷுஸுபுஸுஹிதஸு” என்னக்கடவதிறே.

சாதி.—முதற்பாட்டு. என்விடாயெல்லாந்தீகும்படி ஒருதாமரைத்தடாகம் போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[மாயக்கூத்தா] - ஆஸ்சர்யங்களையும் மனோஹாரிசேஷ்டிதங்களையு முடைய வனே! இந்த்ரனுடைய இரப்புத் தலைக்கட்டுகைக்காக அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே இரப்பிலே அதிகரிக்கையும், மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்தளவும் ஷர்ஸ நீயமாம்படி நடந்து சென்று “மாவலி” என்றற்போலே முக்யஜல்பிதங்கள் முத லான மனோஹாரி சேஷ்டிதங்களையு முடையவனே! நடந்துசென்றநடை, வல்லாராடி னுற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [வாமனா] - இரங்கும் இரந்தவர்க்கிகையே ப்ரயோஜனமாயிருக்கிறவன்கிடர், தன்னைக்காண்கையே ப்ரயோஜனமாயிருக்கிற என்னை இரப்பாளனாக்கி இரங்காதிருக்கிறான். [வினையேன்கண்ணா] - ஸ்ரீவாமனாப்வந்தவ தரித்தது இந்த்ரனுக்கானுற்போலே, க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தது தமக்காக என்றிருக்கி றார். அவதாராந்தரங்களிற்காட்டில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்அண்ணிமையாலே சொல்லுகி றார். ஸர்வஸாதாரணனுடைய அவதாரமாகையாலே, உகந்தவர்களுக்கெல்லாம் “எனக்கு”

முதற்பாட்டு.—மாயக்கூத்தா இத்யாதி. “தாமரைநீள்வாசத்தடம்” இத்யாதியைப்பற்ற அவதாரிகை - என்விடாய் இத்யாதி.

வ்யூகரண ஸமாஸமாக்கி அர்த்தம் - ஆஸ்சர்யங்களையும் இத்யாதி. ஆஸ்சர்யம்எது? மனோஹாரிசேஷ்டிதங்கள் எது?என்ன - இந்த்ரனுடைய இத்யாதி. கடையை, “கடத்து” என்பா னென்? என்ன - நடந்துசென்ற இத்யாதி. ஈடை உகத்த்யாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆர்த்தி ப்ர கரணத்திலே, “வாமனா” என்ற ஸம்வோயித்திறதுக்கு ஹவம் - இரங்கும் இத்யாதி. எல்லார்க்கு மொவ்வாதோ? “வினையேன்கண்ணா” என்கிறதென்? என்ன - ஸ்ரீவாமனாய் இத்யாதி. அவதா ராந்தரங்களிருக்க, இவ்வவதாரத்தை “மடிர்யம்” என்பானென்? என்ன - அவதாராந்தரங்களில் இத்யாதி. அண்ணிமை - ஸாமீப்யம். “எல்லார்க்குமொவ்வாதோ” இத்யாதி ஸங்கைக்குப் பரிஹாச

(五)

(8)

இரண்டாம் பாட்டு.

8 - 5 - 2.

காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்க்து அடியேன்
நாணிநன்னாட்டலமந்தால் இரங்கியோருநாள்நீயந்தோ!
காணவாராய்கருநாயிறுதிக்கும் கருமாமாணிக்க
நாள்நல்மலைபோல்கடற்சோதி முடிசேர்சென்னியம்மானே!

ஆ.—(காணவாராய்.) - காணவாராயென்றென்று கூப்பிட்டுக் கண்ணும்
வாயும் துவர்க்து, நான் இப்பாடுபடச்செய்தேயும் நீ வாராதொழிந்தவாதே உன்னை
நிர்க்குணனென்று லேகத்தார் சொல்லுகிறார்களென்று அடியேன் லஜ்ஜித்து, உன்னைக்
காணப்பெற்று ஸம்ருத்தமான இந்நாட்டிலே நானொருவனும் காணப்பெருதே கிடந்து
அலமந்தால், என்பக்கலிலே கருபைபண்ணி, ஜாஜ்வல்யமான நீலாக வந்ய வந்ய-
ரோத்தமாயினாய், நீலஜ்யேயதிர்மயதிவ்யருபரூபம், உடியநீல மஹஸ்திமானி விலஸித
மாய், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமாயிருப்பதொரு கருமாணிக்கமலை நடந்துவருமாயோலே
காணவாராயென்கிறார்.

ஒ.— இரண்டாம்பாட்டில், என்னிடாய்கெடுப்படி அழகிய மயிர்முடியோடே
வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[நாணி] - இவனை நாட்டார் பழிசொல்லுகிறார்களென்று லஜ்ஜித்து. இவனை
பாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே "என்செய்தேனானேன்?" என்று லஜ்ஜித்தென்றுமாம்.
[நன்னாடு] - விபரீதலக்ஷணை. விஷபாதுவிவத்தாலே ஸுவிதமான தேசத்திலேயென்
துமாம். தம்மைப்போலே கூப்பிடக்காணாமையாலே, சூத்மாதுமானத்தாலே ஸுவிப்
பார் ஸுவிப்பது எப்பெருமானைப் பெற்றிறேயென்றுகொண்டு நன்னாடு என்கிறாராகவு
மாம். [அலமந்தால்] - தடுமாறினால். [கருநாயிறென்று தொடங்கி] - கறுத்திருந்
துள்ள சூழித்யன் உதியாநிற்பதுஞ்செய்து அவிநவமான யோக்யதை யுடையதொரு
மாணிக்கமலைபோலே அழகிய மயிர்முடியோடேகூடின சென்னியையுடைய பெரி
யோனே!

ப.—அநந்தரம், ஈர்ஸரீயமான மயிர்முடியையுடைய நீ, என்க்லேஸாந்தீரக்
கண்டு அதுவிக்கும்படி வந்தருளவேணுமென்கிறார்.

'கரு - கறுத்த, நாயிறு - சூழித்யன், உதிக்கும் - உதித்துக்கிளம்பியிருப்ப
தாய், மா - மஹத்தான, கருமாணிக்கம் - நீலாத்நமாய், நாள் - செவ்வியுழியாதபடி,
நல் - ஈர்ஸரீயமான, மலைபோல் - பர்வதம்போலே, கடர் - (பரம்புகிற) சுடரையுடைத்
தான, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைய, முடி - மயிர்முடியோடே, சேர்-சேர்ந்த, சென்னி -
உத்தமாயினத்தையுடைய, அம்மானே - ஸ்வாமியானவனே! காண - (உன்வடிவழ
கைக்) காணும்படி, வாராய் - வரவேணும்', என்றென்று - என்று பலகாலும் பார்த்துக்
கூப்பிட்டு, கண்ணும் - (பார்த்து) கண்ணும், வாயும் - (கூப்பிடுகிற) வாயும், துவர்க்து -
(பாசையற) உலர்க்து, நாணி-(நம்மபேசைக்) எங்கனே மலப்ராப்தையாயிற்றென்று) லஜ்
ஜித்து, நல் - ஸ்வாமிமதம்பெற்று உகந்திருக்கிற, நாடு-நாட்டிலே, அடியேன் - சோஷ
த்யம் நிருபகமான நான், அலமந்தால் - (இப்படி) அலமந்தால், ஒருநாள் - ஒருநாள்

இரங்கி - க்ருபைபண்ணி, நீ - (கூணமும் பிரியவொண்ணாத அழகையுடைய) நீ, காண-
காட்சியாகிற ப்ரயோஜனத்தைப் பெறும்படி, வாராய் - வருகிறிலை. அந்தோ - ஐயோ!
ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிட்டாலும் முகங்காட்டவராகாதோ?

இ. - இரண்டாம்பாட்டில், என்விடாய்கெடும்படி அழகிய மயிர் முடியோடே
வந்து தோன்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[காணவாராய் என்றென்று] - ஒருகால் அழைத்துவரக் காணாவிட்டால்,
“நம்மாசையை ஆவிஷ்கரித்தோம், வந்தபோது வருகிறான்” என்றிருக்கிறாரல்லர்; நிரந்-
தாமசாகக் கூப்பிடாநிற்பர். [கண்ணும்வாயும் துவர்ந்து] - எங்ஙனே வருமென்று அறி-
யாமையாலே, திக்குக்கள்தோறும் பார்த்துக் கண் பசையற வுலர்ந்தது. “கண்ணீர்
கைகளாலிறைக்கும்” என்கிறடியையும் கழிந்தது, கூப்பிட்டுநாவும் பசையறவுலர்ந்தது.
[அடியேன் நாணி] - அத்தலையில் அவத்யம் நம்மதாம்படியான ஸம்ஸர்புத்தையுடைய
நான் லஜ்ஜித்து. இவனைநாட்டார் என்சொல்லுகிறாரென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல்; ப்ர-
யோஜனார்த்தியாய்க்கூப்பிடுகையன்றிக்கே, முறையறிந்து காண்கைக்குக்கூப்பிட்டநமக்கு
உதவினபடி பழகிதாயிருந்ததென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல். [நன்னாடு] - * கதகுகேசு
மாரிதமாதையாலே விபரீதலக்ஷணையாதல்; விஷபாதுஹவத்தாலே களித்துவர்த்திச்சிற-
தேசமென்னுதல்; தம்மைப்போலே கூப்பிடக் காணாமையாலே அவனைப்பெற்றிருக்-
கிறார்களென்னும் நினைவாலேயாதல். இது பிள்ளான் நிர்வாஹம். [அலமத்தால்] - தடு-
மாறினல். [இரங்கி] - உனக்கு அபேகையில்லாவிட்டால் பாரந்தத்ததுக்கிரக்க
வேண்டாவோ? ருஷிகளுக்குள்ள ஆர்ஞ்சாப்ச்யமுமில்லையோ? [ஒருநாள்] - பலாள்
வேணுமென்கிறேனோ? [நீ] - கண்டுகொண்டு நிற்கவேண்டும் வைலக்ஷணயத்தை
யுடைய நீ. [அந்தோ] - உன்வைலக்ஷணயம் அறியாதொழிந்தால், என்னுர்த்தியும் அறி-
யாதொழிவதே! [காணவாராய்] - ப்ரயோஜனார்த்தியாய் அழைக்கிறேனோ? [கரு-
நாயிறுதிக்கும்] - கறுத்திருக்கிற ஆதித்யன் உதிக்கிற. [கருமாமாணிக்கநான் நல்மலை]
போல்] - அவ்வாதித்யனுடைய உடியமிரி இருக்கிறபடி. நீலமாய்ப் பெருவிலையான
ரத்நபர்வதம்போலே. [நான் நல்மலை] - “நாட்டூ” என்னுமாபோலே, டர்ஸரீயமான
மலை. [சுடர்ச்சோதி முடி] - மிக்கபுகரையுடைய மயிர்முடி. ‘கருநாயிறுதிக்கும்’ - என்-
கிற த்ருஷ்டாந்தஸைத்தாலே முடியென்று - மயிர்முடியாகிறது. [சேர்ச்சென்னி] -
அதுக்காப்ரயமான திருமேனி நீலரத்நபர்வதம் போலேயாயிற்றிருப்பது. [அம்மனை] -
ஸர்வேஸ்வரனே! நித்யடிஃஸியாய்ப் போந்தஸம்ஸாரி முக்தனாய்ச்சென்றால், தாபஹா-
மாக அவனுக்குச்செய்வது திருக்குழலைப் பேணுமத்தனை. “கேசுவஃ கௌதாஸநஃ”

நடு. - இரண்டாம்பாட்டு. என்விடாய் கெடும்படி அழகியமயிர்முடியுடனே
வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[காணவாராயென்றென்று] - ஒருகால் “காணவாராய்” என்றால் வரக்
காணாவிட்டால், ஆறியிருக்கவல்லரன்றே; பின்னையும் “காணவாராய், காணவாராய்”

இரண்டாம்பாட்டு. - காணவாராய் இத்யாதி. “கருநாயிறுதிக்கும் - சுடர்ச்சோதிமுடி”
என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்விடாய் இத்யாதி.

திரியவும் “காணவாராய்” என்கிறதென்னென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. கண்ணும்
வாயும் துவருகைக்கு ஹேதுஅருளிச்செய்கிறார் - எங்ஙனேவரும் இத்யாதி வாக்யந்வயத்தாலே.

என்பராயிற்று. [கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து] - எங்ஙனேவருமென்று அறியாமையாலே, திக்குக்கள்தோறும் பார்த்துக் கண்பசையறவுலர்ந்தது. “கண்ணநீர்க்கைகளாலிறைக்கும்” என்னும் தசையும் கழிந்தது. கூப்பிட்டே வாயும் பசையறவுலர்ந்தது. [அடியேன்காணி] - அத்தலையில் அவத்யம் நம்மதாம்படியான ஸம்பந்தமுடைய நான் லஜ்ஜித்து. இவனை நாட்டார் என்சொல்லுகிறார்களென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல்; ப்ரயோஜனார்த்தியாய்க் கூப்பிடுகையன்றியே, முறையறிந்து காண்கைக்குக் கூப்பிட்ட நமக்குத் தன்படி அழகிதாயிருந்ததென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல். [நன்னாடு] - * அநந்தக்லேஸாலாஜநமகையாலே விபரீத லக்ஷணையாதல், விஷயாநுவதத்தாலே களித்துவர்த்திக்கும் தேசமென்னுதல். பிள்ளான், “எம்பெருமானைப்பெற்று உலவலிக்கும் நாகோண்” என்னுமாம், “இல்லையாகில் கூப்பிடார்களோ?” என்று. [அலமந்தால்] - தமோறினாள். [இரங்கி] - உனக்கு அபேகை யில்லாவிட்டால் பரநார்த்தத்துக்கு இரங்கவேண்டாவோ? ருஷிகளுக்குள்ள ஆந்ருபம் ஸ்யமு மில்லையோ? [ஒருநாள்] - பலநாள் வேணுமென்கிறேனோ? [நீ] - கண்ணுகோண்டு நிற்கவேண்டும்படி வைலக்ஷணயத்தையுடைய நீ. [அந்தோ] - உன் வைலக்ஷணயம் அறியாதொழிந்தால், எனனார்த்ததும் அறியாதொழிவதே! [காணவாராய்] - ப்ரயோஜனார்த்தியாய் அழைக்கிறேனோ. [கருநாயிறுதிக்கும்] - கறுத்திருக்கிற ஆதித்யனுதிக்கிற. [கருமாமாணிக்கநாள்கல்மலைபோல] - அவ்வாதித்யனுதிக்கிற உதயகிரி இருக்கிறபடி. நீலமாய்ப் பெருவிலையான ரத்நபர்வதம்போலே. [நாள்கல்மலை] - “நாட்பூ” என்னுமாபோலே, அபிநவமாய் ஞானநீயமான மலை. “கருமாமாணிக்கம் - நன்மலைமேல் - கருநாயிறுதிக்கும் - பொழுது - போல் - முடிசோசென்னியம்மான்” என்றுகூட்டுவது. நாள்கல் - பொழுது. [கடர்ச்சோதிமுடி] - மக்க புகரையுடைய மயிர்முடி. “கருநாயிறுதிக்கும்” - என்கிற த்ருஷ்டாந்தவைலத்தாலே, முடியென்று - மயிர்முடியாகிறது. [சேர்

இத்தால் ஐரவம் கண்ணநீர் இத்யாதி. கூப்பிட்டே இத்யாதிவாக்யம் எங்ஙனேவரும் இத்யாதி வாக்யத்தோடேகூட்டு. “நாணி” என்றதின் முந்தின அர்த்தாநுருணமாக “அடியேன்” என்றதனுக்கு அர்த்தம் - அத்தலையிலவத்யம் இத்யாதி. “அடியேன்” என்றதனுக்கும் “நாணி” என்றதனுக்கும் அர்த்தாந்தரம் - ப்ரயோஜனார்த்தியாய் இத்யாதி. ஆக, லஜ்ஜாஹேது இரண்டு. “நன்னாடு” என்றதனுக்கு மூன்றர்த்தம் - அநந்தக்லேஸா இத்யாதி வாக்யத்யந்தாலே. இரண்டாமர்த்தம் - ஸமஸாரிகளப்பராயத்தாலே. விஷயாநுவதத்தாலே - ஸப்தாதிவிஷயாநுவதத்தாலே. அது எப்படியென்ன - இல்லையாகில் இத்யாதி. “அலமந்தால் - தமோறினாள் இரங்கி” என்றதனுக்கு ஐரவம் - உனக்கு இத்யாதி. பரநார்த்தத்துக்கு இரங்கினவர்களுண்டோவென - ருஷிகளுக்கு இத்யாதி. ருஷிகளுக்குள்ள என்றது - பிராட்டிக்கு இரங்கின வால்கியைக்கடாகுதித்து. “நீ” என்றதனுக்கு - “காணவாராய்” என்றதனுக்கு அநுருணமாக அர்த்தம் - கண்ணுகோண்டு இத்யாதி. “அந்தோ” என்றதனுக்கு ஹார்த்தஐரவம் - உன்வைலக்ஷணயம் இத்யாதி. “கருமாமாணிக்கமலை” என்று வர்ணிக்கிறதனுக்கு ஐரவம் - அவ்வாதித்யன் இத்யாதி. நாட்பூ - அப்போதலர்ந்தபூ. அர்த்தாந்தரம் - கருமாமாணிக்கம் இத்யாதி - முந்தின அர்த்தத்துக்கு, நானென என்று - முழுச்சொல்லாய், அதுக்கர்த்தம் - அபிநவமாய், அது ஏவ ஞானநீயமானமலையென். படி. கருமாமாணிக்கநாள்கல்மலையில் - கருநாயிறுதிக்குமா போலேயிருக்கிற - முடிசோசென்னியம்மானென்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “நாள், கல்” என்று பிரித்து, நானென்று - பொழுதாய், “கருமாமாணிக்கம் - நன்மலைமேல் - கருநாயிறுதிக்கும் - பொழுது - போல் - முடிசோசென்னியம்மான்” என்று அவ்யயிப்பது. “முடி” என்றால் - மயிர் முடியென்கைக்கு நியாயகம்எது?என்ன - கருநாயிறு இத்யாதி. மயிர்முடிக்கு ஆஸ்ரயம் - உத்தமங்கமாய், அது திருமேனியி லேகத்தசமாகையாலே - அதுக்காஸ்ரயமானருத்ரமேனி என்கிறாராதல்,

† இங்கே அரும்பதவாக்யம் அவ்யயிக்கவில்லை.

சென்னி] - அதுக்கு ஆராயமான திருமேனி ரத்நபர்வதம்போலையாயிற்றிருப்பது. [அம்
மானே] - ஸர்வேஸ்வரனே! ஸம்ஸாரி முத்தனாய்ச்சென்றால், தாபஹரமாக அவனுக்குச்
செய்வது திருக்குழலேப்பேணுமத்தனை. “கௌவஃகௌவா நாமா ந?” (கௌவஃக்லேவா
நாமாந?) என்றிறே இருப்பது.

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு. 8-5-3

முடிசேர்சென்னியம்மா! நின்மொய்ப்புந்தாமத்தண்துழாய்
கடிசேர்கண்ணிப்பெருமானே! என்றென்றேங்கியமுதக்கால்
படிசேர்மகரக்குழைகளும் பவளவாயும்நால்தோளும்
துடிசேரிடையுமமைந்தது ஓர்நூர்முகில்போல்தோன்றாயே.

ஆ.—(முடிசேர்.) - நிரதிஸயபரிமள துஸஸீலலிததரமான அலகஸாரத்தை
யுடையவனெயென்றென்று ஏங்கி அழுகக்கால், கர்ணபாஸ ஸுஸம்ஸ்ரலிஷ்ட மகா
குண்டல வித்ருமஸத்ருஸா, சதுர்வாஹுததுதரம, யஸோலிதமாய், விமலஸஸில
பரிபூர்ணமாயிருப்பதொரு பையாழம்போலேவந்து தோன்றுகிறிலை என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், என்னுடைய ஆர்த்திதீரும்படி விலகணமாய் ப்ரம
ஹரமான நூர்முகில்போலே வந்துதோற்றியருள வேணுமென்கிறார்.

[முடியென்று தொடங்கி] - ஸர்வைஸ்வர்யஸூசகமான திருவலிஷேகத்
தோடேகடின சென்னியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! உனக்குத்தகுதியாய் மிகவும் அழ
கியதாய் ஒளியையுடைத்தாய் ப்ரமஹாமாய்ப் பரிமளம் மிகாதின்றுள்ள திருத்துழாய்
மாலையையுடைய பெரியோனே என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றிகொண்டு பொருமி
யழுதால். [படிசேர் மகரக்குழையென்று மேலுக்கு] - படிபாய்ச் சேர்ந்திருந்துள்ள
மகரக்குழைகளும் பவளம்போலேயிருக்கிற வாயும் நாலுதோளும் துடியையொத்திருந்
துள்ள இடையையுமுடைத்தாய்க்கொண்டு சமைந்து தெளிந்த நீரை முகக்கையாலே
நல்லதிறத்தையுடைய மேவம்போலே வந்துதோன்றவேணும். படியாவது - திரு
வுடம்பென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆலாஸாவபவஸோலையையுடைய காளமேகம்போலே
உன்னுடைய ஒளடார்யம் ப்ரகாஸிக்கும்படி வந்துதோற்றவேணுமென்கிறார்.

முடி-(உலபவிஹதிநாதத்வத்தால்வந்த ஆயிராஜப்பத்துக்கு ஸூசகமான) திரு
வலிஷேகத்தோடு, சேர் - பொருந்தின, சென்னி - திருமுடியையுடைய, அம்மா -

“சென்னி” என்று - வீக்ரஹத்துக்கும்உபலக்ஷணமாதல். மயிர்முடியைச்சொன்னதுக்கு ஊவம் -
ஸம்ஸாரி இத்யாதி. அப்படி தாபஹரமோவென்ன, ப்ரமாணம் - கௌவஃ இத்யாதி. “நாகெ
வயுரீநவஸுயஜேநவாரிவாஷிதஃ। கிங்கயாநாலிபுகொடிவஃகௌவஃ கௌவா
நாமாந?” “கருமாமாணிக்கம் - நன்மலைமேல் கருவாயிறுதிக்கும். நான் - போலேயிருக்கிற சுடர்ச்
சோதி முடிசேர்சென்னியம்மானே - காணவரையென்றென்று” என்று தொடங்கி, ‘நீ அந்தோ!
காணவாராய்’ இத்யந்வய:

(உ)

ஸ்வாமியானவனாய், சின் - உனக்கு அனாதாரணமாய், மொப் - செறிந்து, பூ - ஓர்ஸ
 ஸீயமாய், தாமம் - ஒளியையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாயாகிற,
 கடி சேர் - பரிமளோத்தரமான, கண்ணி - மாலையையுடைய, பெருமானே - ஸர்வாயிக
 னாவனே! என்றென்று - என்றென்று, ஏங்கி - பொருமி, அழுதக்கால் - அழுதால்,
 படி - வடிவுக்கு, சேர் - சேர்ந்த, மகாக்குழைகளும் - திருமகாக்குழைகளும், பவளம் -
 பவளம்போன்ற, வாயும் - திருவதாமும், நால் - நாலு, தோளும் - திருத்தோளும்,
 துடிசேர் - துடிபோலேயிருக்கிற, இடையும் - இடையுமுடைத்தாம்படி, அமைந்தது -
 சமைந்த, தூ - தீர்மலமான, நீர் - நீர்மையாலே பூர்ணமாய், ஓர் - அஃகுதபூர்வமாயி
 ருப்பதொரு, முகில்போல் - மேவம்போலே (என்னுடைய உபகாரகத்வம் பிரகாசிக்கும்
 படி), தோன்றாய் - தோன்றவேணும்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், தெளிந்தநீரைப் பருகின காளமேவம்போலே
 ஸ்ரமஹரமான வடிவோடே என்னுர்த்தி தீரவந்து தோற்றவேணுமென்கிறார்.

[முடிசேர் சென்னியம்மா] - ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவலிஷேகத்தோடே
 சேர்ந்தசென்னியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! [சின்மொய் பூந்தாமத்தண்துழாய்] - தகுதி
 யாய்ச் செறியத்தொடுக்கப்பட்டு மனோஹரமாய் ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமாய்,
 நாட்செல்லநாட்செல்லப் பரிமளம் மிக்குச்செல்லுகிற திருத்துழாய் மாலையையுடைய
 ஸர்வேஸ்வரனே! [என்றென்று] - ஒருகால் சொல்லி யாறியிருந்தேனாய்த்தான் தாழ்க்
 கிறுபோ? [ஏங்கியழுதக்கால்] - பொருமியழுதக்கால்: என்னுடைய அழகைக்குரலில்
 தளர்த்தியைக்கேட்டால் சுடக்கெனவந்துகொடு நிற்கவேண்டாவோ? [படிசேர் மகாக்
 குழைகளும்] - ஸ்வஹவமாய்க்கொண்டு சேர்ந்தவென்னுதல்; படியென்று - திருமேனிபாய்,
 அதுக்குச் சேர்ந்தவென்னுதல். “படிகண்டறிதிபே” என்னக்கடவதிறே. [பவள
 வாயும்] - வந்நுமெல்லாம் தோற்றும் திருவதாமும், அணைக்கைக்கு கல்பகதரு பனைத்
 தாற்போலே நாலுதோள்களும், துடிபோலேயிருந்த இடையுமாய்க்கொண்டு சமைந்த
 தொரு முகில்போலேயாயிற்று வடிவிறுப்பது. இவ்விசேஷணங்கள் கேவலம் முகி
 லுக்கில்லாமையாலே அஃகுதோபமை. [தூநீர்முகில்] - தெளிந்தநீரை முகந்த முகில்.
 அகவாயில்தண்ணளியெல்லாம் வடிவமுகிலே காணலாம்படி வந்துதோற்றவேணும்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. தெளிந்தநீரைப்பருகின காளமேகம்போலே ஸ்ரம
 ஹரமான வடிவோடே என்னுர்த்தி தீரவந்து தோற்றவேணுமென்கிறார்.

[முடிசேர்சென்னியம்மா] - ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவலிஷேகம் சேர்ந்த
 சென்னியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! [சின்மொய்பூந்தாமத்தண்துழாய்] - தகுதியாய்ச்
 செறியத் தொடுக்கப்பட்டு மனோஹரமாய் ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமாய், நாட்செல்ல
 நாட்செல்லப் பரிமளம் மிக்குச்செல்லுகிற திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே.
 [என்றென்று] - ஒருகால்சொல்லி ஆறியிருக்கிறேனாய்த்தான் ஆறியிருக்கிறுயோ? [ஏங்கி
 யழுதக்கால்] - பொருமி அழுதக்கால். என்னமுனைக்குரலில் தளர்த்தியைக்கேட்டால்

மூன்றும்பாட்டு.—முடிசேர் இத்யாதி. “தூநீர்முகில்போல்தோன்றுயே” என்றத்தைக்
 கடாகழித்துஅவதாரிகை - தெளிந்தநீரை இத்யாதி.

“முடிசேர்” என்று விசேஷித்ததுக்குஹவம் - ஆயிராஜ்ய இத்யாதி. சின் - உனக்குத்
 தகுதியாய். தாமம் - ஒளி. “சேர்” என்கிற வர்த்தமானூர்த்தம் - நாட்செல்ல இத்யாதி. இத்தால்

MISSING INFORMATION

Pages 161 - 200 Missing !

Instead 281 - 320 double !

[நாராயணன்] - தன்னுடைமையை விட்டுக்கொடாத வத்ஸலன். [அரிவகுணாவிவதஸ:] [அரி] - ஆபுதிதவி ரோயி நிரஸந ஸமர்த்தன். வபிற்றிலேபிறந்த ப்ராஜை தாபை அறிந்து நேர்முகம் பார்த்தால் அதின் ஷோஷம் போக்குகை. [வாமனன்] - தன்னைத்தாமுயிட்டு ஆபுதிதருடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் முடித்துக் கொடுக்குமவன். தான் அர்பியாய் வந்து கிட்டுமவன். [அற்புதன்] - கிட்டினால் அது உலகக் கைக்கு நிரதியாயபோக்பனுவன். இப்படிகளாலே அத்யாச்சர்யஜாதன். [நற்புகழித்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜந ரென்னும் புகழை புறைய வைதிகராலே உச்சரிக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களினுடைய ப்ரதித்வசியாலே முழங்காநின்ற உள்ள கல்பக வனத்தை யுடைய திருக்கடித்தானத்திலே - நிற்பது, மேலியிருப்பது என் நெஞ்சகமென்னுதல்; திருக்கடித்தானத்து - நாராயணன் அரிவாமனன் - அற்புதன் - நிற்பதும் மேலியிருப்பதும் என் நெஞ்சகமென்னுதல்: திருக்கடித்தானமென்று ஸப்தமியார்த்தே ப்ரதமை.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. என்னைப்பெறுமளவும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றான், என்னைப்பெற்றபின்னும் நிற்பதுமிருப்பதும் என்னெஞ்சிலே யென்கிறார்.

[நாராயணன்] - தன்னுடைமையை விட்டுக்கொடாத வத்ஸலன். [அரி] - ஆபுதிதவி ரோதிநிரஸந ஸமர்த்தன். [வாமனன்] - தன்னைச் சிறுகவிட்டு ஆபுதிதருடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் முடிக்குமவன். [அற்புதன்] - இப்படிகளாலே ஆச்சர்யபூதன். [நற்புகழ் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநர் என்னும் புகழையுடைய வைதிகராலே உச்சரிக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களாலும் முழங்காநின்ற உள்ள கல்பகவனத்தையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே - அவன்றிற்பது, மேலியிருப்பது என்னெஞ்சகமென்னுதல்; திருக்கடித்தானத்து - நாராயணன் அரி வாமனன் - அற்புதன் - நிற்பதும் - என்னெஞ்சகம், மேலியிருப்பதும் - என்னெஞ்சகமென்னுதல். திருக்கடித்தானமென்று - ஸப்தமியார்த்தே ப்ரதமை. (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

சோலைத்திருக்கடித்தானத்து உறைதிரு
மலை மதிள்குருகூர்ச் சடகோபன்சோல்
பாலே டமுதன்ன ஆயிரத்திப்பத்தும்
மேலைவைகுந்தத்து இருத்தும்வியந்தே.

பத்தாம்பாட்டு.— அற்புதன் இத்யாதி. “சோலைத்திருக்கடித்தானத்து - நாராயணன் - நிற்பதும் மேலியிருப்பது என்னெஞ்சகம்” என்றவற்றைக் கடைசித்து அவதாரிகை - என்னைப் பெறுமளவும் இத்யாதி.

வாத்ஸல்யாதிகளால் ஆச்சர்யபூதனென்கைக்காக, நாராயணன் ஸப்தங்களுக்கு வ்யாக்யாநம். வேதியர்புகழுக்கு நன்மையாவது - அநந்யப்ரயோஜநத்வம்; அதனை அருளிச்செய்கிறார் - அநந்ய இத்யாதி. நான்மறை நின்றதிராநின்றதுமாய், கற்பகச்சோலையையுமுடைய திருக்கடித்தானத்திலே. திருக்கடித்தானமென்று - ப்ரதமையாயிருக்க, ஸப்தமியாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - திருக்கடித்தானம் இத்யாதி. இரண்டாமந்வயம் - நற்புகழ்வேதியர் என்றுதொடங்கி மேலே வ்யாக்யாநத்தி லிருந்தபடியே. (க0)

ஆ.—(சோலை) - சோலைத்திருக்கடித்தானத்துறை திருமால் கவிக்குப் பரிபாற்பன். மதின்குருகர்ச் சடகோபன் கவிபாடுகிறானால் இவைபெய்களையிருக்கிறான். இவைவல்லாரை, எம்பெருமான் ஒருகூணம் பிரியில் தரிக்கமாட்டானென்கிறார்.

ஒ. -- நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை இதுதானே திருநாட்டில் கொடுபோய்விடுமென்கிறார்.

[சோலையென்றதொடங்கி] - அழகிய திருச்சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே உறைகிற பூநியப்பதியை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாலும் அமுதம்கலந்தாற்போலேயிருக்கிற வாச்பவாசகங்களுடைய பொருத்தத்தையுடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி. [வியந்து] - அத்யாடிததைப்பண்ணி.

ப. -- அகந்தாம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

சோலை - சோலைகளையுடைய, திருக்கடித்தானத்து - திருக்கடித்தானத்திலே, உறை - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, திருமால் - பூநியப்பதியைப்பற்ற, மதின்குருகர் - (அரணை) மதினையுடைய, குருகர் - திருக்கடிகு சிர்வாஹாரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொல்-சொல்லாய், (வாச்பவாசக ஸம்ஸாரேஷத்தில் இனிமையாலே), பாலோடமுதன்ன - பாலும் அமுதம் கலந்தாற்போலே யிருக்கிற, ஆயிரத்து - ஆயிரந்திருவாய்மொழியில், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், மேலை - உத்துங்கதேசமான, வைகுந்தத்து - பரமபதத்திலே, (இத்திருவாய்மொழியில் ஸம்ஸாரமுடையாரை), வியந்து - உகந்து, இருத்தும் - பரிபாற்புத்தாக்கும். இது - கவிவிருத்தம்.

இ. -- நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இதுதானே திருநாட்டில் கொடுபோய்விடுமென்கிறார்.

[சோலையித்யாதி] - பரமஹரமாய் ஸ்ரீமதாயமான சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பூநியப்பதியை. [மதின்குருகர்] - ஸாம்ஸாரிக ஸ்ரீதங்களுக்குப் போகவொண்ணாக அரணையுடைய திருக்கடிக். [சடகோபன் சொல்] - 'ரவ்யாவரவரிதஃசுதிபுணீத்யு' என்னுமாபோலே. பாலோடமுதன்ன - ஆயிரமென்னுதல்; இப்பத்தென்னுதல். வாச்பவாசகங்களுடைய சேர்த்தியிருக்கிறபடி. பாலென்கிறது—சோலைத்திருக்கடித்தானத்துறை திருமாலென்கிற வாச்பத்தை; அமுதென்கிறது - சடகோபன்சொல் என்கிறவாசகத்தை. இது ஆளவந்தார் நிர்வாஹர். [இப்பத்தும்-வியந்து-மேலைவைகுந்தத்திருத்தும்] - "ஸம்ஸாரத்திலேஇத்தை அப்யஸிப்பானொருவன் உண்டாவதே!" என்று விஸ்மயப்பட்டு, ஸர்வாயிகமான பரமபதத்திலே கொடுபோய்வைக்கும், மாயக்கத்தன் நடையாடாத தேசத்திலே வைத்து, ஒருநாளும் பிரிபாத அநுஹதத்தைக் கொடுக்கும்.

நடு. -- நிழமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இதுதானே திருநாட்டிலே கொடுபோய்விடுமென்கிறார்.

நிழமம் - சோலை இத்யாதி. "மேலைவைகுந்தத்திருத்தும்வியந்தே" என்றத்தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

(33)

(55)

எல்லிபகல்நடந்த இந்தவிடாய்திருகைக்கு
மெல்லவந்துதான் உலக்கவேணும்மென . நல்லவர்கள்
மண்ணுகடித்தானைத் தேதமாலிருக்கமாறன்கண்டு
இந்நிலையைச்சொன்னாணிநூந்து.

* தாமா - பால் - (உ-சுந).

ஐழாந்திருவாய்மொழி—இருத்தும்-ப்ரவேசுங்கள்.

ஒ.—ஐழாந்திருவாய்மொழியில், தாமே தமக்கு ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பித்து, அதவே பற்றுகாக ஒருநாளும் அபராபங்கள்கண்டு உபேகியாதே அத் யத்தவத்வலனுமாயிருந்துள்ள ஸர்வேஸ்வரன், அநாதிகாலம் தம்மைப்பெறுகைக்குப் பண்ணின யத்யொஹுள்யத்தையும், அவனுக்குத் தம்மைப் பெறுகையிலுண்டான அகிதிவேஸுத்தையும், தம்மோடே ஸம்ஸ்ஸேஷித்து இந்த ஸம்ஸ்ஸேஷத்தைப் பெறுப் பெறு பெற்றுகைக் கொண்டிருந்தருளுகிறபடியையும் அதுஸந்யித்து, அவனுடையபடி யைப் பார்க்க, தம்முடைய அர்யித்வாதிகள் புறணிபாயிருக்கிறபடியை அதுஸந்யித்து, ஸ்ரீவிஷ்ணுமுவான் பெருமானுடைய நீர்மைசயக்கண்டு ஈடுபட்டாற்போலே, “நாம் என்செய்தோமாதோ!” என்று லஜ்ஜிதருமாய், எம்பெருமானுடைய வ்யாமோஹத் தைக்காண்டு விஸ்மிதருமாய், ஹ்ருஷ்டருமாய், அவனுடைய க்ருபாதிசுண ஸமுத்ரத் திலே அழுத்தின ஆழ்வார், — ராமகயாமல்யஸூக்யமான அசோகவரிகையின் நடுவே ராமகீர்த்தகத்தைப் பண்ணிக்கொண்டுவந்த திருவடியைக்கண்டருளி மிகவும் ஹ்ருஷ்டட யாய், “ராமஸம்வந்யிகளாயிருப்பார் இத்தேஸுத்தில் வரக்கூடாது: ஆனபின்பு, இது ஸ்வப்நாதிகளோ?” என்று ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் அதிசங்கையைப்பண்ணி மெய் என்று தெளிந்து இனியளாளுற்போலே,—எம்பெருமான் அதிவ்யாமோஹத்தோடே தம்மோடே கஸந்தருளினபடியை அதுஸந்யித்து, “இதுப்ரமஸ்வப்நாதிகளிலேஒன்றோ?” என்று அதிசங்கையைப்பண்ணி, அன்று என்று தெளிந்து ப்ரீதராகிரூர்; எம்பெரு மானுக்கு ஈஸ்வரத்வமன்று ஸ்வரூபம்: பாரதந்தர்யம்” என்று இத்திருவாய்மொழிக் குக் கருத்து.

ப.—ஐழாந்திருவாய்மொழியில், திருக்கடித்தானத்திலே எழுந்தருளியிருந்த ஸர்வேஸ்வரன், தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே ஸமஸ்தசிரோதிகளும் கழியும்படி புருந்து பரிபூர்ணமாக எழுந்தருளி யிருக்கக்கண்டு, அவன்தானே அர்த்தியாய்ப்புருந்த படியையும், அவனுடைய விஶ்ராதிவிவர்த்தகத்வத்தையும், அஜ்ஞாந தமோகிரஸகத் தையும், அதுக்கடியான அத்யுஜ்ஜ்வல விக்ரஹயோமத்தையும் ஸுஸ்த்திரஸ்த்திதியை யும், அத்தால் பிறந்த அவயவஸோஸையை, அவ்வழகினுடைய அதுமாவ்யத்வாதி ஸயத்தையும், நிர்ஶஹதுகேபகாரத்தையும், அதிஸயிதோபகாரத்தினுடைய அது ஸந்ரேயத்வத்தையும், நித்யாதுமாவ்யபரத்வத்தையும் அதுஸந்யித்து, ஏவம்ஹ-ஹதன ஸர்வேஸ்வரன் தந்திருவுள்ளத்தில் புருந்திருக்கிற அதிஸயிதவ்யாமோஹத்திலே விஸ் மிதராய், “இது ப்ரமமோ? மாயாதிவிகாரமோ?” என்று ஸங்கித்து, நம்மளவில் விப்ர லம்பியானென்று தெளிந்து, “இதோருபகாராதிஸயமே!” என்று அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்ட ராகிரூர்.

இ.—ஐழாந் திருவாய்மொழியில், தமக்கு ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பித்து, அத்வேஷாஹிபூக்யம் முதலான அவஸ்யைகளைப் பிறப்பித்து, அநாதிகாலம் ஸுத்திபூர்வப்பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தை விஸ்மரித்து, ஆதுகூல்யம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாகப்பிறந்த குற்றங்களில் அஜ்ஞனென்னும்படி வத்ஸலனா

யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், அநாதிகாலம் தம்மைப்பெறுகைக்கு “எதிர்க்குழல்புக்கு” என்கிறபடியே தார்பிறந்த ஜந்ரங்கள்தோறும் அவ்நரித்தபடியையும், கீழ்ப்பிறந்த இழுவெல்லாம் தீரும்படி கலந்தபடியையும், இது தமக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றியே தான் பெருப்பேறு பெற்றானாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, அவனுடைய அர்ப்பித்வத்தைக்கண்ட அநந்தரம் தாம் அர்ப்பித்துக்கூப்பிட்ட இதுபுறணியாய்த் தோற்றுக்கையாலே,—“நாவவெணாமயெடிதெலுநதொராவணாநுஜஃ” என்று - ஸ்ரீவிஷ்ணுவான் பெருமான் நீர்மையைக் கண்டபின்பு “நாம் என்செய்தோமானோம்?” என்று லஜ்ஜித்தாற்போலவும், ராமகுணங்கள் நடைபாடாத அசோகவநிகையில்திருவடி சென்று, “ஸுப்ரஸுவேயாநாவாக்யஸு” என்று இனிதாம்படி ராமகுணங்களைச்சொல்லக்கேட்ட பிராட்டி, “இந்நிலத்தில் இதுகூடாது, ‘கிநுஸ்யாதிதஜோஹோயம்வெவகாதமகிவியஸு’ உநாடிஜோலிகாரொராவாஸ்யாபியம் பீமக்யஸிகா” என்று அதிசங்கைபண்ணி “மெய்” என்று தெளிந்து இனியளாற்றப்போலவும்,—அவன் தம்பக்கல்பண்ணின வ்யாமோஹத்திலே அதிசங்கைபண்ணி, “மெய்” என்றுதெளிந்து, அந்தவ்யாமோஹத்தைப் பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார். இத்திருவாய்மொழியில் லக்ஷத்துக்கு க்ருஷ்பண்ணிபடியாயிருக்கிறது கீழெல்லாம்; இது ஸ்பிரமாயைக்கு வேளியடைக்கிறார் மேல், ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்வதந்தரனென்று உபபாதித்தது கீழ்; அங்ஙனன்று, ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறது இத்திருவாய்மொழியில்.

நடு.—இத்திருவாய்மொழியில் பேற்றுக்கு க்ருஷ்பண்ணிபடி கீழடைய; மேல்-இப்பேற்றுக்கு வேலியாயிருக்கிறது. “இத்திருவாய்மொழிதன்னில் செய்கிறதென்?” என்னில், தாம் அநாதிகாலம் புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணிப்போந்த ப்ராதிகூல்யங்களை யடைய விஸ்மரித்து, ஆநுகூல்யம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாக உண்டானவற்றைக் காணாக் கண்ணிட்டு, தம்முடையபேற்றுக்குத் தானே யத்ரித்து, தமக்குப்பிறந்த விடாய் தீரும்படி ஸம்ஸலேஷித்து, இதுதான் இவர்க்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றிக்கே தன் பேறாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து “தானே அர்த்தியாய்த் தன்பேறுக வந்துகலந்தவனை நாம் இரப்பாளராய்க் கூப்பிட்டவிடம் என்செய்தோமானோம்?” என்று லஜ்ஜித்து, “ஒரு ஸம்ஸாரிசேதநன்பக்கல்லே ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணும் விஷயீகாரமிருக்கும்படியேயிது!” என்று வித்தராய்; * “நாவவெணாமயெடிதெலுநதொராவணாநுஜஃ”

இருத்தும் வியந்து ப்ரவேசே. * மாயக்கூத்தனில் விடாய்தீரக் கலந்த கலவியா லுண்டான இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரீதி வாசாமகோசாமென்று விவக்ஷித்து, கீழும்மேலும் ப்ரீதியுண்டாயிருக்க இதுக்கு ஆதிக்யமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதிகவ்யத்வயத்தாலே, வேலியாயிருக்கிறதென்றது - வர்யகமாயிருக்கிற தென்றபடி. வாசாமகோசமான ப்ரீதியை உபபாதிக்கைக்காக, தத்விஷயஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் - இத்திருவாய்மொழிதன்னில் இத்யாதி “எதிர்க்குழல்புக்கு” என்றத்தைக் கடாசுதித்து - தம்முடைய பேற்றுக்கு இத்யாதி. “என்னுள் இருந்தானதலீற்றிருந்தான்” என்றத்தைப்பற்ற - தமக்குப் பிறந்தவிடாய் இத்யாதி. “இருந்தான் கண்டுகொண்டு” என்றத்தைப்பற்ற - இதுதான் இவர்க்கு இத்யாதி. “அருத்தித்தெனைத்தோர்பலநா னழைத்தேற்கு” என்றத்தைக்கடாசுதித்து - தானே அர்த்தியாய் இத்யாதி. “என் தன்கருத்தைபுறலீற்றிருந்தான்” என்றத்தைப்பற்ற - ஒருஸம்ஸாரிசேதநன் இத்யாதி. லக்ஷதங்கீகாரத்தாலே சடுபட்டமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-நாவவெணாமயெடிதெலுநதொராவணாநுஜஃ” இதுபுத்தரார்த் - (கக-க)

(ராகவேணுபயேதத்தே ஸந்தோராவணாஜை?) என்று ‘ராவணன் பின் பிறந்த நாம் ரகு குலத்திலுள்ளார்க்கு ஆளாகப் புகாரின்றோமோ?’ என்றிருந்தவன், பேருமாள்பாளையனும் அருளப்பரிட்ட வந்தவாரே, “என்னையே இப்படி கைக்கொண்டருளுவது! அவன் பின் பிறந்த தன்மை எங்கேபோயிற்று?” என்று, வேற்றம்மரம்போலே, கூடவந்த நால்வ ரோடும் திருவடிகளிலேவிழுந்து தறைப்பட்டாற்போலவும்; ராமகுணங்கள் நடையாடாத அசோகவநிகையிலே திருவடி போய்ப்புக்கு, “ஹ்ரு வெஷ்யா வாஸக்ய” (ஹ்ரு வேமதுரம்வாக்யம்) என்று, பிராட்டி உள்ளம்படி ராமநாமஸங்கீர்த்தத்தைப்பண்ண, “இந்நிலத்தில் இது பரிமாறுவதொன்றல்ல: “சிவாஹ்விராஜிதகோஹோயம்ஹவே அரதுமதிவியபடி|உநாஹ்விராஜிதகோஹோயம்ஹவே” (கிங்ஸ் யாச்சித்தமோஹோயம்பவேத்வாதகதிஸ்த்வியம் | உந்மாதஜோவிகாரோவா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா) என்று இது சித்தமோஹத்தால் வந்ததோ? வாததியோ? உந்மாதஜ விகாரமோ? ம்ருகத்ருஷ்ணிகையோ?” என்று பலபடிகளைச் சொங்கித்து, “முன்னேறின்று வார்த்தைசொல்லாரின்றான்: இது கேட்டு நாம் விக்குதராகிறமையு முண்டு: ஆனபின்பு, இது மெய்யாயித்தனை” என்று ஸ்ரீஹ்ருகராஜன் திருமகள் தெளிந்து ஹ்ருஷ்டையானாற் போலவும் ;—இவரும், “இதவும் ப்ரஹ்மஸ்வநாதிகளிலேயொன்று” என்று சொங்கித்து, “அங்ஙனல்ல, மெய்” என்று தெளிந்து ப்ரீதராய், “நமக்கு அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து, ஆவி முக்யத்தையுண்டாக்கித் தன்னாலல்லது செல்வநாமையைப்பிறப்பித்து, தன்மேன்மை பாராதே இப்படி தாழ்நின்று வந்து கலந்து பரிமாறுவதே ! இதென்ன ஆபூரிதபாரதந்தர் யம் ! இதென்ன நீர்மை!” என்று அவன்படிகளை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

முதற் பாகம்.

இருத்தும்வியந்தேன்னைத் தன்போன்னடிக்கீழேன்று
அருத்தித்தேனைத்தோர்பலநாளழைத்தேற்குப்
பொருத்தமுடை வாமனன்தான்புகுந்துவெந்தன்
கருத்தையற வீற்றிருந்தான்கண்டுகோண்டே.

ஆ—(இருத்தும்வியந்து) - இப்படி “என்றெனஞ்சிலே புகுந்தருளுகிறான், ‘நான் தன்னைப்பிரிந்து புட்ட பாடெல்லாம் ஒன்றன்று’ என்னும்படி தான் என்னைப்பிரிந்து வ்யஸநப்பட்டு ஒருவண்ணம் என்னைக்கண்டுகொண்டு புகுந்து பரிபூர்ணனாயிருந்தருளினான்: ஒருவனுடைய ப்ரணயித்வமிருக்கும்படியென்? இவனையாகாதே நான், ‘இதுவே பொருத்தம்?’ என்றுசொல்லிற்று” என்கிறார்.

“ ஸஹதஃ ” என்றதிலே கோக்கு. ஸஹதத்துத் தெளிந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - நாமதுணங்
கள் இத்யாதி. “மருந்தானீதோ மாயமயக்குமயக்கே” என்றத்தைப்பற்ற-இவரும் இத்யாதி. ‘மாய
மயக்கு மயக்கான்’ என்றத்தைப்பற்ற - அங்ஙனல்ல மெய்யென்று தெளிந்து என்றது.
“வைத்தேன்மதியால்” என்றத்தைப்பற்ற - நமக்குஅந்வேஷத்தை இத்யாதி. வரவம்பெறு
வியாம்பிஹா வியாபியாபிஹாகவி: । ஸம்ஸு வெரியாஸ்வாக்யம்வெடிஹ்யாவ்யா
ஹமாஸஹ” (குக-க) “சிஹ-ஸுராஹிதகொஹாயஸு” ஐத்யாதி, ஸுநுரகாணெ.
(குக-குகு)

(H. 2. 2. 2)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் தம்மோடுகலந்த கலவியைச் சுருக்காகவருளிச்செய்கிறார்.

[இருத்துமென்று தொடங்கி] - “ஸம்ஸாரத்திலே நம்மை ஆசைப்படுவா ருண்டாவதே!” என்று விஸ்மயப்பட்டு என்னைத் தன்னுடைய ஸ்லாக்யமான திருவடி களின்கீழே இருத்தும் என்று தன்னை அர்யித்து அநேககாலம் கூப்பிட்ட எனக்காக. [அழைத்தேற்கென்று] - அவனுடைய ப்ரணயித்வ லாவத்தை அநுஸந்தியாதே இவன் தான் தாழ்த்தானாகவும், † ப்ரணயஸ்வ லாவனான வாமனன் தன் அர்யிகைதபாலே புகுந்து ‘தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே’ என்றுள்ள என்னுடைய மனோரயத்தைத் தான் கைக்கொண்டு க்ருதார்யூயிருந்தான்.

ப.—முதற்பாட்டில், நான் அர்த்தியாய்க் கூப்பிட்டழைத்த விடாயெல்லாம் தீரும்படி தான் அர்த்தியாய், என்னெஞ்சிலே பெறுப்பேறுபெற்றானாகப் புகுந்திருந் திருந்தானென்கிறார்.

என்னை - (தன்னையொழிபச்செல்லாமைபயுடையேனான) என்னை, (என் ப்ராவண்யாதிசயத்தைக்கண்டு), வியந்து - விஸ்மிதனாய், ‘தன் - தன்னுடைய, பொன் - நிரதியாயலோக்யமான, அடிக்கீழ்-திருவடிகளின்கீழே, இருத்தும்-இருத்தும்,’ என்று - என்று, அருத்தித்து - அர்த்தித்து, எனைத்து - அநேககாலம், ஓர் பலநாள் - ஒருபடிப் பட நாள்தோறும், அழைத்தேற்கு - அழைத்துக்கூப்பிட்ட எனக்கு, —தான் - தான், பொருத்தம் - ப்ராவண்யம், உடை - உடையனான, வாமனன் - வாமனனாய்க்ரகாண்டு, புகுந்து - (மஹாபலியஜ்ஞவாட த்துக்குப்போனாற்போலே தானேவந்து) புகுந்து, என் தன் - என்னுடைய, கருத்தை - (அர்த்தித்வவிஸிஷ்டமான) கெஞ்சிலே, உற - ஸூஸ்த் திரமாம்படிக்கிடாக, வீறு - (என்னிலும் தனக்குப்பிறந்த அலிசிலேயா) வ்யாவ்ருத்தி தோற்றும்படி, (பெறுப்பேறுபெற்றாற்போலே), கண்டுகொண்டு - பூர்ணவலோகரம்பண் ணிக்கொண்டு, இருந்தான் - இருந்தான்.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் தம்மோடுகலந்த கலவியை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னைத்தன் பொன்னடிக்கீழ் - வியந்த இருத்தும் - என்று] - தன்வாகி அறியாதே ஸப்பூதிவிஷயங்களிலே அப்யபாணான என்னை ஸ்லாக்யமான தன்திருவடி களின்கீழே. * வடிவினையிலா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள்பிடிக்கும் மெல்லடியிதே. [வியந்து] - “ஸம்ஸாரத்திலே நம்மையே அபேக்ஷிப்பானொருவன் உண்டாவதே!” என்று விஸ்மயப்பட்டு: “ஸூரிஹாதூஸாஹுஷுஷு” என்று கைவாங்கியிருக்கும் அவ னிறே ஒருநாளும்பிரியாதபடி இருத்தி அடிமைகொள்ளும். தன்பொன்னடிக்கீழ் என்று - ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இருத்துமென்று - ப்ராபகஸ்வரூபமும் அவனே என்கிறது. [வியந்து - இருத்தும்] - தன்பேராக இருத்தும். [அருத்தித்து] - “தன் பேராக இருத்தும்” என்கையாலே - அர்யித்வமும் மிகை, சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வந்த தித்தனை. [எனைத்தோர் பலநாள்] - நாணாளும் தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள் காணுந் தோறும் தொலைவன்றான்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். [அழைத்தேற்கு]-“என்னை ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். “இவன் ப்ரணயித்வத்தை அறியாதே தாழ்த்தானாகவும், நாம் அலிசிவிஷ்டராகவும் கூப்பிட்டு என்னகார்யம்

† இங்கே க்ரந்தம் லோபித்திருக்கிறதுபோல் தோன்றுகின்றது அந்வயிக்கவில்லை.

செய்தோம் என்கிறார்காண்” என்னும் பிள்ளான். அழைக்கவுங்கூட மாட்டாத இவனையோ நாடி அழைத்தது? அத்தலையில் ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்தால், அர்யித்வமேதொடங்கி மிகையாயிதே இருப்பது: *எழுதுமென்னும் இதுமிகையிதே. [பொருத்தமுடை]-இப்படி பொருத்தமுடையவனையோ நான் “இதுவோ பொருத்தம்” என்றது? [வாமனன்] - அர்யித்வமில்லாத மஹாஸையையோடே பொருந்தினவனையோ, அர்யித்வமுடையேனாயிருக்க என்னோடு பொருந்திற்றிலன் என்கிறது? [தான்புகுந்து] - தன்னுடைமை பெறுகைக்கு அர்யிபானவன், என்னைத் தான் பெறுகைக்கு அர்யியாய்வந்துபுகுந்தான். [என்தன் கருத்தையுற] - “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்ற என் கருத்தை - மனோரதத்தை, தான் கைக்கொண்டு வந்துபுகுந்தான். [வீற்றிருந்தான்] - என்னைப்பெறுகையாலே ‘ஸம்ஸாரங்கொண்டவரை மீட்டோம் என்றிருந்தோம்: மாயக்கூத்தன் கொண்டவரும் பிழைக்கப் பெற்றோமே’ என்று குறைவற்றிருந்தான் என்னுதல்; என்னோட்டைக் கலவி தன்பேறுகஇருக்கிற வேறுபாடு தோற்றம்படி இருந்தான் என்னுதல். [கண்டுகொண்டே] - ப்ரஸவவ்யாயிக்குப் பிழைத்த புத்ரனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பிதாவைப்போலே, “விஜ்ஜாஃவ்ரஃ-உஜ்ஜஃ” என்கிறபடியே + மாயக்கூத்தனில் ஆற்றாமைக்குப் பிழைத்தவனென்று, வைத்தகண்வாங்காதே யிரா நின்றான்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் தமக்குண்டான லாலத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னைத்தன்பொன்னடிக்கீழ் - வியந்து - இருத்தும் - என்று] - தன் வாசியறியாதே ஸ்பந்தாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரணை என்னை, ஸ்லாக்யமான தன் திருவடிகளின்கீழே, “+ ‘ஸஃஹா தூஸஃ-ஹஃ’ (ஸமஹாத்மாஸுதூர்லபஃ) என்று கைவாங்கியிருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே நம்மை அபேக்ஷிப்பானொருவனுண்டாவதே!” என்று விஸ்மயப்பட்டு இனி ஒருநாளும் பிரியாதபடி இருத்தி அடிமைகொள்ளும். இத்தால், ப்ராப்ய ப்ராபகங்களைச் சொல்லுகிறது. தன்பொன்னடிக் கீழேன்று - ப்ராப்ய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இருத்துமென்று - ப்ராபகனுமவனே யென்றது. [வியந்து-இருத்தும்] - தன்பேறுக இருத்தும். [அருத்தித்து] - சேதநானவாசிக்கு இத்தனையுமவேணுமிதே. [எனைத்தோர்பலநாள்] - “நாணாளம்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். [அழைத்தேற்கு]-“என்னையாளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். “இவன் ப்ரணயித்வத்தையறியாதே, தாழ்த்தாளுகவும், நாம் அலிநிலிஷ்டராகவும் நினைத்துக்கூப்பிட்டு என்னகார்யஞ்செய்தோமென்கிறார்காண்!” என்னும் பிள்ளான் † (அழைக்கவுங்கூடமாட்டாத இவனையோ நாமழைத்தது) அத்தலையில் ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்தால்,

முதற்பாட்டு.—இருத்தும் இத்யாதி.

விஸ்மயஹேதுகயநமுலேநார்த்தம் - ஸஃஹா தூ இத்யாதி. இப்படி சொன்னதால் ஹலிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இத்தால் இத்யாதி. சொல்லும் ப்ரகாரமேதென்ன - தன்பொன்னடிக்கீழ் இத்யாதிவாக்யத்வயம். “வியந்து” என்றதுக்கு லாவம் - தன்பேறுக இத்யாதி. அருத்தித்து - அர்த்தித்து. தன்பேறுகவிருத்தினால் அர்த்திக்கிறதென்? என்ன - சேதநான இத்யாதி. * மாயக்கூத்தனில் “நாணாளம்” என்றத்தை அநுஹாதிக்கிறதென்கிறார் - நாணாளம் இத்யாதி. கீழுக்கெல்லாம் லாவம் - இவன் ப்ரணயித்வத்தை இத்யாதி. அநுதபிக்கிறதென்? அர்த்திக்கவேண்டாவோ? என்ன - அத்தலை இத்யாதி. “அர்த்தித்வம் மிகை” என்னுமிதுக்கு ப்ரா

அர்த்தித்வமேதோடங்கி மிகையாயிறேயிருப்பது ; *எழுதுமென்னுமிது மிகையாயிறே யிருப்பது. [பொருத்தமுடை] - இப்படிப் பொருத்தமுடையவனையே "இதுவோபொருத் தம்?" என்றது. [வாமனன்] - நான் அர்த்தித்தவிடம் என்செய்தேனானேன். தன்னு டைமைபெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளானவனை. [தான்புகுந்து] - என்னைத் தான் பெறு கைக்கு அர்த்தியாய்வந்துபுகுந்து. [என்தன்கருத்தையுற] - "தனக்கேயாக எனைக்கொள் ளுமீதே" என்ற என்னினைவைத் தான் கைக்கொண்டான். [வீற்றிருந்தான்] - இவ ரைப்பெற்ற அத்தாலுண்டான வேறுபாடு வடிவிலேதோற்ற க்ருதக்ருத்யனாயிராநின்றான். [கண்டுகொண்டே] - மஹாவ்யாதியைத் தப்பின புத்ரனை மாதாபிதாக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாபோலே * மாயக்கூத்தனில் விடாய்க்குத்தப்பினவ ரென்று பார்த்துக் கொண்டிராநின்றான்.

இரண்டாம் பாட்டு.

இருந்தான்கண்டுகொண்டு எனதேழைநெஞ்சாளும்
திருந்தாதவோரைவரைத் தேய்ந்தறமன்னிப்
பெருந்தாட்களிறறுக்கு அருள்செய்தபெருமான்
தருந்தானருள்தான் இனியானறியேனே.

ஆ.--[இருந்தான்.] - என்னுள்ளே புகுந்தருளுகிறான், என்னுடைய ஸர்வ கரணங்களும் இக்குணமல்லது மற்றொருகுணமறியாததொருபடி இருந்தருளினான் ; ஆதலால், "இதின்மேலில்லை" என்னும்படி பண்டுஎனக்குச் செய்தருளின அருளை ஓரரு ளாக மதிப்பே நென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்னுடைய இரந்தர்யவர்யத்தையத் தன்னுழ கைக்காட்டித் தவிர்த்து என்னை விஷயிகரித்தருளின மஹோபகாரத்தோடு ஒவ்வாது ஸ்ரீமஜேந்தராமுவானுடைய ஆபந்திவாரணமும் என்கிறார்

[இருந்தானென்று தோடங்கி.] - நியிகண்டாரைப்போலே என்னைக்கண்டு க்ருதார்யனாய் என்னுடைய சபலமானநெஞ்சை ஆளாநிற்பதுஞ்செய்து எத்தனையேனும் வலவான்கள் திருத்தப்புக்காலும் திருந்தாதே சேதகரைப்போலேயின்ற நனிகிற ஐந்து இரந்தரியங்களும் போய் கூடியிக்கும்படி என்மநஸ்ஸிலே விடாதேயிருந்தான். [பெருந்

மாணம் - எழுதுமென்னும் இத்யாதி. "பொருத்தமுடை" என்றதுக்கு ஹார்த்தஜாவம் - இப்படி இத்யாதி. "வாமனன்" என்றதுக்கு 'ஹார்த்தஜாவம் - நான்அர்த்தித்த இத்யாதி வாக்யத்வயம். தன்னுடைமை இத்யாதி வாக்யாநந்தரம் நான்அர்த்தித்த இத்யாதிவாக்யம் அறுஸந்தேயம். "என் தன்கருத்தையுற-" என்னுடைய ப்ரார்த்தநாருபமான நினைவைத் தான்உற்றென்றபடி. என்னினை வைத் தான் கைக்கொண்டான் என்றது - நான் தனக்கேயுறுப்பாக விரியோகப்பட என்னுமா போலே, தான் எனக்கேயுறுப்பாக விரியோகப்படவேணுமென்று அஹிஸந்திபண்ணினா நென்ற படி. "கண்டுகொண்டு" என்றதுக்கு ஜாவம் - மஹாவ்யாதி இத்யாதி. 'என்னைத் தன்பொன் னடிக்கீழ் வியந்து - இருத்தும் - என்று அருத்தித்தெனைத்தோர்' என்றுதோடங்கி, 'என்தன்கருத் தையுற - கண்டுகொண்டு - வீற்றிருந்தான்' இத்யந்வயஃ.

(ச)

தாட்களியு என்று மேலுக்கு] - என்னுடைய இந்திரியங்களை வென்று தந்தபின்பு ஸ்ரீமஜேந்தராமுவானுடைய ஆபந்திவாரணை உபகாரத்தையும் ஓர் உபகாரமாக நினைவேன். [தருமருள்] - தந்த அருள். 'பெருந்தாட்களிற்றுக் கருள்செய்த பெருமான் - தான் - தரும் - அருள்தான் இனி யான் அறியேன்' என்றவயம்.

ப.—அருந்தாம், விரோதியான இந்திரியங்கள் வலக்ஷயம்பிறக்குர்படி என்னெஞ்சில் எழுந்தருளியிருந்த உபகாரத்துக்கு அளவறிகிறிலெனென்கிறார்.

எனது - என்னுடைய, ஏழை-சபலமான, நெஞ்சு-நெஞ்சை, (தாங்கள் இட்ட வழக்காம்படி), ஆளும்-ஆண்டுகொண்டுபோருவதாய், திருந்தாத-அசிபாம்பதயா, ஓர் - அத்விதியமான, ஐவரை - ஐந்திரந்திரியங்களும், தேய்ந்து - க்ஷயித்து, அற - முடியும் படியாக, மன்னி - ஸம்ஸ்த்திரமாம்படி (நெஞ்சிலே) புகுந்து, கண்டுகொண்டு - (கிதி யெடுத்துக்) கண்டுகொண்டிருப்பாரைப்போலே, இருந்தான் - பேராமலிருந்தவன், பெரு - பெரிய, தான் - தானையுடைத்தான, களிற்றுக்கு - களிற்றுக்கு, அருள்செய்த - (ஒருமுதலையால்வந்த க்லேசத்தைத் தீர்த்து) அருள்செய்த, பெருமான்-ஸ்ர்வாதிகன், தான் - தான், தரும் - (அவனுக்கு) உபகரிக்கும், அருள்தான் - உபகாரம், (இனி என்னளவில் அருளைக்கண்டபின்பு), யான் அறியேன் - (ஓரருளாக) அறிகிறிலேன். ஐந்துஇந்திரியங்களாகிற முதலையிலே அநாதிகாலமகப்பட்ட எனக்கு நீ பண்ணின இந்த உபகாரத்துக்கு அது ஸத்ருமன்று என்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்னுடைய இந்திரியவாய்வையைத் தன்னழகாலேதவிர்த்து, என்னை விஷயிகரித்தருளின உபகாரத்தோடொவ்வாது ஸ்ரீமஜேந்தராமுவானுடைய ஆபந்திவாரணமும் என்கிறார்.

[இருந்தான் கண்டுகொண்டு.] - உரிதான் கியி கண்டால் கண்டுகொண்டுருக் குமாபோலே, பார்த்தபடிபே இராசினுன். 'கெடுதலுந் துலிவீக்ஷதள நதபுஷ்டிஸுப ஜமதஸு' என்கைக்கு, எதிர்த்தலையான தம்மைக் காண்கிறவர். இத்தை நினைத்திறே "அர்யித்வம் மிகை" என்றது, (மதற்பாட்டில், [எனதேழை நெஞ்சாளும்] - கண்ட தெல்லாவற்றிலும் சபலமாயிருக்கிற என் நெஞ்சை அதுவேபற்றாசாக இந்திரியங்கள் பொதி எடுக்கத்தொடங்கிற்று; ஸர்வரஸேஷமான நெஞ்சை இந்திரியங்கள் பணிகொள் ளத்தொடங்கிற்று. [திருந்தாத] - அநாதிகாலம் ஸர்வபாந்தி திருத்தப்பார்த்தவிடத் திலும் திருந்தாத வன்மையையுடைய இந்திரியங்கள். [ஓரைவரை] - இப்படிபண்ணு கைக்கு இன்னம் ஓரைவரில்லை: இவற்றால் பட்ட நலிவின்மிதுதியாலே சேதநஸமாயி யாலே ஸ்சால்லுகிறார். [தேய்ந்தமன்னி இருந்தான்] - ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் பற்று அறம்படி புகுந்திருந்தான். ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் பற்றுநேராக க்ஷயிக்கும்படி தன் வடிவழகைக் காட்டிக்கொண்டு புகுந்திருந்தான். விஷயாரந்தரங்களிலும் வடிவழகிலே யிறே இவன் துவக்குண்டிருப்பது. ராஜாக்கள் ஸத்ருக்களை ஆஸநவலத்தாலே அழிந் குமாபோலே, இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களில் பற்றுஅறம்படி புகுந்திருந்தான். [பெருந்தான் இப்பாதி] - பெரியதானையுடைய களிற்றுக்கு அருளின ஸர்வேஸ்வரன். வடிவில்கனமும் தோவிற்பாடாற்ற வொண்ணுமைக்கு உடல் என்கை. [பெருமான் - தான் - தரும் - அருள்தான்] - தருமருள் - தந்த அருள்; "தரும்" என்கிற இது காலதரயத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே. ஆபந்திதர்க்குச்செய்தது தமக்குச் செய்த

தாகவிதே இவர் நினைத்திருப்பது. [இனியானறியேனை] - எனக்கு உதவினபின்பு நான் அத்தை ஒன்றாக நினைத்திரேன். ஆனைநோவுபட்டது ஆயிரம் வத்சரம், அகப்பட்ட பொய்கை பரிச்சிந்தம், முதலேஒன்று; எனக்குக்காலம் அநாதி, அகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே, முதலேஐந்து; இத்தை மீட்டுக்கொண்ட மஹாகுணத்துக்கு அது ஒருகுணமாயற்றதா? ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வான்பக்கல் பண்ணின அருளையிட்டுப் புறம்புள்ளார்பக்கல் பண்ணின அருளை வ்யாவர்த்திகதார்; தமக்குப்பண்ணின அருளையிட்டு அதுதன்னை வ்யாவர்த்திக்கிரார்.

௪௫.—இரண்டாம் பாட்டு. என்னுடைய இந்த்ரயவஸ்யதையைத் தன்னழகாலே தவிர்த்து, என்னை விஷயீகரித்த உபகாரத்தோடோவ்வாது ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணமுமென்கிரார்.

[இருந்தான் கண்டுகொண்டு] - ஐரித்ரன், “நலாலமுண்டானால் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாபோலே, பார்த்தபடியே இராகின்றான். “சுமெந்யாந்யூலீக்ஷணாநதபுஷ்டிஃவஜமுதாஃ” (அந்யோந்யமபி வீக்ஷந்தேளநத்ருப்திமுபஜகமதுஃ) என்கிறபடியே சொல்ல எதிர்த்தலையான தம்மைக் காண்கிறிலர். [நானதேழைநெஞ்சாளும்] - கண்டதெல்லாவற்றிலும் சபலமாயிருக்கிற என்னெஞ்சை, அதுவே பற்றாசாக இந்த்ரியங்கள் பொதியெடுக்கத்தோடங்கிற்று. ஒரு ப்ரஸவனைப்பற்றாதே நடுவேநின்றவாறே பணிகொள்ளத்தோடங்கிற்று. [திருந்தாத] - ஸர்வஸக்தியான ஸர்வேஸ்வரனாலும் அநாதிகாலம் திருத்தப்போகாதபடியிதே இவற்றின் வன்மையிருப்பது. [ஓரைவரை] - இனியிப்படி ஓரைவரைத் தேடப்போகாது. இவற்றால்பட்ட நலிவின் மிகுதியாலே சொல்லுகிரார். [தேய்ந்தறமன்னி - இருந்தான்] - கண்ணுக்கிலக்கான ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் பற்று நேராகக்ஷயிக்கும்படி, தன்வடிவழகைக் காட்டிக்கொண்டு புருந்திருந்தான். விஷயாந்தரங்களிலும் வடிவழகிலேயிதே இவன் துவக்குண்டிருப்பது. ராஜாக்கள், ஸத்ருக்களை ஆஸநஸலத்தாலே வெல்லுமாபோலே, “இருப்பாலே இந்த்ரியங்களை வெல்லவேணும்” என்று வந்து புருந்திருந்தான். * போதரேயென்றுகொல்லிப்

இரண்டாம்பாட்டு. — இருந்தான் இதயாதி. “திருந்தாதவோரைவரை” என்றதொடங்கி, “அருந்தானினியானறியேன்” என்னுமளவும் கடாக்கித்த அலதாரிகை - என்னுடைய இதயாதி.

“கண்டுகொண்டு - இருந்தான்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக ஊவம் - ஐரித்ரன் இதயாதி. “அவன்கண்டுகொண்டு - இருந்தான்” என்றதைச் சொல்லுகிறதென், தாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தத்தைச் சொல்லாதே? என்ன - சுமெந்யாந்யூ இதயாதி. “ததஸுஷ்டிததலிளதாவஃலளகவிராவயவள | சுமெந்யாந்யூலீக்ஷணாநதபுஷ்டிஃவஜமுதாஃ”

உதிகிவிநாகாணெ (௫.௧௭௭). “அவன்கண்டுகொண்டு - இருந்தான்” என்கையாலே - எதிர்த்தலையான தம்மைக்காண்கிறில ரொன்றபடி. விவரணம் - ஒருப்ரஸவனை இதயாதி. நடுவேநின்றவாறேயென்றது - விஷயசபலராய் நடுவே நின்றவாறேயென்றபடி. இந்த்ரியங்களைத் திருத்தப்போகாததின் உரப்பை அருளிச்செய்கிரார் - ஸர்வஸக்தி இதயாதி. ஐந்து என்னாதே ஐவர் என்றதுக்கு ஊவம் - இவற்றால்பட்ட இதயாதி. தேய்ந்தற - நிஸ்ஸேஷமாய்படியாக. குணங்களிருக்க வடிவழகைக் காட்டுவானென்? என்ன - விஷயாந்தரங்களிலும் இதயாதி. “மன்னி - இருந்தான்” என்றதுக்கு ஊவம் - ராஜாக்கள் இதயாதி. அழகாலே இந்த்ரியவஸ்யதையைப் போக்கிக்கொண்டு - புருந்திருந்தானென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - போதரே இதயாதி. இங்கே போரீர் என்றுசொல்லி, ஹ்ருதயத்திலே புருந்து தன்பக்கல் ஆடரம் பெருகும்படி வைத்த அழகை

புந்தியிற் புகுந்து தன்பாலாதரம்பெருகவைத்த அழகனிறே [பெருந்தான் இத்யாதி] - பெரியதாள்களையுடைய களிற்றுக்கு அருளின ஸர்வேஸ்வரன். வடிவில் கனமும் நோலில் பாடாற்றவொண்ணாமைக்கு உடலென்கை. [பெருமான் - தான் - தரும் - அருள்தான்] - தருமருள் - தந்தவருள். “தரும்” என்கிறவிது - காலதீரயத்திலும் சொல்லலாயிருக்கை யாலே சொல்லுகிறார். ஆஸ்ரிதர்க்குச் செய்ததும் தமக்குச்செய்ததாகவிதே இவர்களைத் திருப்பது. [இனியானறியேன்] - எனக்கு உதவினபின்பு, நான் அதை ஒன்றாக நினைத் திரேன். ஆனை நோவுபட்டது ஆயிரம்வத்ஸரம், அகப்பட்ட போய்கை பரிச்சிந்நம், முத லையொன்று; எனக்குக் காலம் அநாழி, அகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே, முதலே அஞ்சு; இத்தை மீட்டுக்கொண்ட மஹாகுணத்துக்கு அதோருகுணமா யற்றதோ? ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவான்பக்கல் பண்ணின அருளையிட்டுப் புறம்புள்ளாரை வ்யாவர்த்தித்தார்; தமக்குப்பண்ணின அருளையிட்டு அதுதன்னை வ்யாவர்த்திக்கிறார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அருள் தானினியானறியேன் அவனென்னுள்
இருள்தானற வீற்றிருந்தானிதுவல்லால்
பொருள்தானெனின் மூவுலகும்பொருளல்ல
மருள்தானீதோ? மாயமயக்குமயக்கே.

ஆ - [அருள்தான்.] - என்னுள்ளோடுருந்தருளின இவ்வருளல்லது மற்றோ ரருளை நான் ஓரருளாக மதியேன்; அவனும் என்னுள்ளோடுருந்தருளின இவ்விருப்பல் லதுமற்று விஸேபகரணமான அண்டங்களையும் திருநாட்டையும் ஒருபொருளாக மதியா னென்று, இப்படி எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுள்ள அபிச்சிவஸத்தைப்பேசி, தம் முடைய நிகர்ஷத்தை அறுஸக்தித்து, ஏவம்விய ஹவதஸிதி ஸ்வா விஷயத்வ ரூபஸம்பத் தானது எனக்கு ஸம்பவியாது; என்னுடைய ப்ரமமாதல், அவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தா னுதலல்லது இது கூடாதென்கிறார்.

ஒ. - மூன்றாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் தம்பக்கல் இப்படி நிரதிஸபவ்யா மோஹத்தைப் பண்ணுகையாகிற இது கூடாதது ஒன்று; ஆகையாலே, இவ்வதுஹம் விப்ரமாதிகளிலே ஒன்றோ? என்று யாங்கிக்கிறார்

[அவனென்று தொடங்கி.] - ஸர்வேஸ்வரன் எனக்குண்டான அஜ்ஞாநாதி கள் எல்லாம் போம்படி என்ற்ருபத்திலே வீற்றிருந்தான்; இவ்விருப்பொழிய தன்னு

யுடையவனுர் இத்யர்த்தி. திருமாலே “சூதனயி” இத்யாதி. “களிறு” என்னுதே, “பெருந்தான்” என்று விஸேஷித்ததற்குஹவம்-வடிவில் இத்யாதி. “தரும்” என்றால் தந்தவென்று ஹகுதார்த்த வாசகமாமோவென்ன - தருமென்கிற இத்யாதி. கொடுத்தவென்னுதே, “தரும்” என்பானென்? என்ன - ஆஸ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. அருள்தான் - அருள் தன்னையென்றபடி. “இனி” என்றதுக்கு ஹவம் - எனக்குஉதவின இத்யாதி. எனக்கு உதவினவென்றது - இந்திரியவஸம்பதையைப் போக் கினத்தை. நினையாமைக்கு வாசியேதென்ன - ஆனை இத்யாதி. ‘எனதேழை’ என்று தொடங்கி, தேய்ந்தமன்னி - கண்டுகொண்டு இருந்தான்; இனியான் - பொருந்தாட்களிற்றுக்கு அருள் செய்தபெருமான் - தான் - தரும் - அருள்தான் - அறியேன்’ இத்யந்வயி. (உ)

ஹைப ஸர்வையர்வ்யமும் ஒருபுருஷார்ப்யமாக நினைத்திருக்குமோ என்றுபார்த்தால் அதுவும் அவனுக்கு ஒரு சாக்கல்ல. [மருளென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ப்ரமமோ? ஆர்ச்சர்யமான ப்ரமஸ்யநங்களாலே ப்ரமிப்பித்தானோ?

ப. - அருந்தாம், என்னுடைய அவித்யாதிருபமான இருன்போம்படி என்னெஞ்சிலே புகுத்திருந்தான்; இது அவனுக்கு அதிசயித புருஷார்த்தமாய் இரானின்றது; இதை இப்போது உபகாரமென்று நினைத்திருக்கிறிலேன்; இது ப்ரமமோ? மாயையோ? என்கிறார்.

அவன் - என்பக்கலிலே அத்யந்தாபிதி கிஷ்டனாவன், என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளான, இருள்தான் - (அஜ்ஞாநாதி) தஸ்ஸெல்லாம், அற - போம்படி, வீற்று - பெரிய மேன்மையோடே, இருள்தான்; இருள்தான், (அவனுக்கு), இது - இவ்விருப்பு, அல்லால் - ஒழிய, பொருள்தான் - வேறு புருஷார்த்தம், எனில் - உண்டோவென்னில், மூவுலகும் - த்ரிவிய கிசுசிச்சேஷத்வமும், பொருளல்ல - ஒருபொருளாயிருக்கிறதில்லை; (இது அஸம்மதிதமாகையாலே), இனி - இனி, (இதை), அருள்தான் - ஓர் உபகாரமாக, யான் - , அறியேன் - நினைத்திருக்கிறிலேன்: ஈதுதான் - இதுதான், மருளோ - என்ன ப்ரமமோ, (அவள்தான்), மாயம் - ஆர்ச்சர்யமான, மயக்கு - ப்ராமகசேஷத்தங்களாலே, மயக்கே - ப்ரமிப்பிக்கிறபடியோ.

இ. - மூன்றும்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் தன் பக்கல் இப்படி வ்யாமோஹம் பண்ணுகை கூடாததொன்றுமையாலே, இவ்வறுமவம் ப்ரமாதிகளிலே பிறந்ததோ என்று ஸங்கிக்கிறார்.

[அருள்தானினியானறியேன்] - என்னுடைய இந்திரிபவ்யாயதைதவிர்த்த இது தன்னையும் இப்போது நான் ஒன்றாக நினைத்திருக்கிறிலேன்: எதைப் பற்றி? என்னில், - அவன் என்னுடைய ஹ்ருடியத்திலே அஜ்ஞாநாதிகள் எல்லாம் போம்படி தன் குறைவு தீர்த்தாய் அத்தாலே வந்த வேறுபாடு தோற்ற இருள்தான். [இதுவல்லால் பொருள்தானெனில் மூவுலகும் பொருளல்ல] - "நாட்டார் ஐஸ்வர்யங்களில் தலைபாக நினைத்திருப்பது - தலைலேக்ய ஐஸ்வர்யத்தை ஆயிற்று: இவன் என்ஹ்ருடியத்திலே புகுந்தபின்பு, அதையும் ஒருபொருளாக நினைத்திரான்" என்று ஆனவந்தார் நிர்வாஹமாகத்திருமாயையாண்டான் பணிக்கும். "என்ஹ்ருடியத்திலே வீற்றிருந்த விதொழிய வீற்றிருந்தேமூலகும் தனிக்கோல் செல்ல இருக்கிற ஐஸ்வர்யத்தையும் ஒரு புருஷார்ப்யமாக நினைத்திருக்குமோ? என்று பார்த்தால் அதையும் அவனுக்கு ஒருசாக்கல்ல" என்று ஏம்பெருமானார் நிர்வாஹம்; இதுவே ப்ரகாணத்துக்குச் சேருவது. [மருள்தானீதோ] - ஸர்வேஸ்வரன் ஒரு ஸம்ஸாரியைப்பெற்று ஹ்ருஷ்டனானான் என்கிற இது கடுவதென்றன்று. நான் ப்ரமித்தேனோ? [மாயமயக்கு மயக்கே] - தன் ஆர்ச்சர்யமான ப்ரமஸ்யநங்களாலே ப்ரமிப்பித்தானோ? அநாதிகாலம் ப்ரக்ருதியைக்காட்டி அறிவுகெடுத்தான்; இப்போது தன் வ்யாமோஹத்தைக் காட்டி அறிவு கெடாவின்றான்.

ஈடு. - மூன்றும்பாட்டு. அவாப்த ஸமஸ்த காமனான ஸர்வேஸ்வரன், தன் பக்கல் இப்படி வ்யாமோஹம் பண்ணுகை கூடாததொன்று என்று ஸங்கித்து, இவ்வறுமவம் ப்ரமாதிகளிலே பிறந்ததோவென்கிறார்.

மூன்றும் பாட்டு. - அருள்தான் இத்யாதி. "மருள்தானீதோ" என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - அவாப்த இத்யாதி.

[அருள்தானினியானறியேன்] - என்னுடைய இந்தரியவாய்தையைத் தவிர்த்த இதுதன்னையும் இப்போது ஒன்றாக நினைத்திரேன். எத்தைப்பற்றி? என்னில்,— [அவன் இத்யாதி]-அவன், என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் போம்படி பெறுப்பேறுபெற்றனாய், அவ்வேறுபாடுதோற்ற இராரின்றான்; இனி எனக்கு வேறென்று தோற்றமோ? [இதுவல்லால் இத்யாதி] - இதுக்குத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி - “நாட்டார், ஐஸ்வர்யங்களில் தலையாகச் சொல்லுவது - தரைலோக்கைய ஸ்வர்யத்தையிறே; அதுவும் எனக்கு ஒரு சரக்கல்லவென்கிறார்” என்று. எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி - “என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்போழிய, * வீற்றிருந்தேழுலகுந்தனிக்கோல்செல்ல இருக்குமிருப்பையும் தனக்கு ஐஸ்வர்யமாக நினைத்திருக்குமோவென்றுபார்த்தால், அதுவும் ஒரு சரக்காக நினைத்திருக்கிறான்” என்று; இதுவே ப்ரகாணத்துக்குச் சேருவது. [மருள்தானீதோ] - ஒருஸம்ஸாரி சேதனைப்பெற்று ஸர்வேஸ்வரன் இப்படி இருந்தானென்னுமது கூடுவதொன்றன்று; இது என்னறிவுகேட்டாலே சொல்லுகிறேனோ? [மாயமயக்கும்மயக்கே] - அன்றிக்கே, அவன் தன்னுடைய ஆஸ்வர்யமான ப்ரமஸாதநங்கனையிட்டு ப்ரமிப்பித்தானோ? நேருளார் ப்ரக்ருதியையிட்டு அறிவுகேடுத்தான், இப்போது தன் வ்யாமோஹத்தாலே என்னை ப்ரமிப்பித்தான். (க)

நான்காம் பாட்டு.

மாயமயக்குமயக்கான் என்னைவஞ்சித்து
ஆயனமரர்க்கரியேறு எனதம்மான்
நாயகடர்ச்சேதித் தனதென்னுள்வைத்தான்
தேசந்திகமும் தன்திருவருள்செய்தே.

வேறென்றுதோற்றமோ என்றது - இந்தரியவாய்தையைப் போக்கினதும் ஓரநிசயமாய்த் தோற்றமோ என்றபடி. “இதுவல்லால் - மூவுலகும் - பொருள்தானெனில் - பொருளல்ல” என்று அவ்வயம். இன்னார்க்குப்பொருளல்ல என்னுமையாலே நிர்வாஹத்தவயம் - இதுக்கு இத்யாதி. “இதுவல்லால் - * மாயக்கூத்தனில் விடாய்திரைக் கலந்த இவனை அதுபவித்திருக்கும்தொழிய, மூவுலகும் பொருள்தானெனில் - தரைலோக்கையஸ்வர்யமும் ஐஸ்வர்யமோவென்று பார்த்தால், பொருளல்ல - அது எனக்கு ஓஸ்வர்யமாய்த் தோற்றது” என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு ஸப்தார்த்தம். என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருக்கும்தொழிய, ஸர்வலோகேஸ்வரனாயிருக்கையும் ஐஸ்வர்யமோவென்று பார்த்தால், அது அவனுக்கு ஐஸ்வர்யமல்ல” என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்கு ஸப்தார்த்தம். இன்னார்க்குப்பொருளல்ல என்னுமையாலே - எனக்குப் பொருளல்ல: ஈஸ்வரனுக்குப்பொருளல்லவென்றபடி. ஈஸ்வரவ்யாமோஹகயூந ப்ரகாணமாகையாலே சேருமென்றபடி. “ஈது - மருள்தான் - ஒ - ” இதுஎன்னுடைய ப்ராந்தியோவென்று ஸப்தார்த்தம். ப்ராந்தியாவானென்? யதார்த்தமாக வொண்ணாதோ? என்ன - ஒரு ஸம்ஸாரி இத்யாதி. “மாய மயக்கு” - ஆஸ்வர்யமான ப்ரமஸாதநம். அவன் எப்போதும் ப்ரமிப்பிக்குமோ?என்ன,— நேருளார் இத்யாதி. அகனென்னுள் இருள்தானைவீற்றிருந்தான்: இனி - அருள்தான் - யானறியேன்; இதுவல்லால் - மூவுலகும் - பொருள்தானெனில் - பொருளல்ல; ஈது மருள்தான் - ஒ - மாயமயக்கு மயக்கே இத்யந்வயடி. (ங)

ஆ—(மாயமயக்கு.)-நிரவதிக வாதஸல்ய ஸௌரீஸ்பததையுடையனாயிருந் தவனே, என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப்பார்த்து, எந்திறத்துப் பொய்செய்தருளான்; ஆதலால், ஹேயப்ரத்யநீகமானவன் திருவடிவை என்னுள்ளே ஸர்வலோகமும் அறியும் படி மெய்யே வைத்தருளினு என்கிறார்.

ஒ—நாலாம்பாட்டில், அபர்வறுமமார்சுளுக்கும் முகக்கொள்ள வொண்ணாத படியையுடையனாயிருந்துவைத்து, ஆபனாய் என்னைபடிமைகொண்ட பாம்பாப்தன், என்னைவஞ்சித்து ப்ரமிப்பியான்; என்னுள்ளே கலந்தருளினான் என்கிற இதில் ஒரு ஸம்ஸாயமில்லை என்கிறார். என்பக்கலிலே நிர்ஜேதுகக்ருபையைப்பண்ணி ஹேயப்ரத்யநீகமாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமான திருவடிகளை என்னுள்ளே வைத்தருளினான்.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷண தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை எனக்குள்ளே வைத்தான்; ஆதலால், என்னை ப்ரமிப்பியானென்கிறார்.

ஆயன் - அறிவில்லாத இடைபர்க்கு ஸஜாதீபனாய்ப்பெய்தொண்டு ஸ்வயனாய், அம ரர்க்கு - (அறிவுடைய) ஸூரிகளுக்கு, அரியேறு - அபரிச்சித்யமான மேன்மையை யுடையனாய், எனதம்மான் - (இந்த பாத்வஸௌலப்பங்களை எனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த) என் ஸ்வாமியானவன், தேசந்திகமும் - தேசப்ரஸித்தமாய்படியான, தன் - தன், திரு - அஸாதாரணமான, அருள் - க்ருபையை, செய்து - நிர்ஜேதுகமாகப்பண்ணி, தனது - தனக்கு அஸாதாரணமாய், தூய - நிர்மலமாய், சுடர் - அத்யுஜ்ஜ்வலமாய், சோதி - தேஜோமயமான திவ்யவிக்ரஹத்தை, என் - என்னுடைய, உன் - நெஞ்சக்குள்ளே, வைத்தான் - (ப்ரதிஷ்டித்தமாய்படி) வைத்தான்; (ஆதலால்), என்னை - (தன்னை யொழிய அறியாத) என்னை, வஞ்சித்து - (அநாஸரிதகாச் செய்யுமாபோலே) வஞ் சித்து, மாயமயக்கு - தன்னுடைய ஆர்சர்ய ப்ரமஸாதகங்களாலே, மயக்கான் - ப்ர மிப்பியான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து என்னை அடிமைகொண்ட பாமாப்தனானவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தானாக்கூடாது; என்னுள்ளே கலந்தருளினான் என்கிறவிதில் ஒருஸம்ஸாயமில்லை என்கிறார்.

[என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமபக்கான்]-அநாபூதிதான ஸர்வோபநாதி களைக்குறித்து, “ஆயுமெடேன்” என்று ஆயுமெடுத்தும், பகை இவரங்கியும் வஞ்சித்தான் இத்தனையொழிய, பாண்டவர்கள் விஷயத்தே யத்தைச் செய்தானே? ஆகையால், தனக்கேஹமான என்னை, ஆர்சர்யமான ப்ரமஸாதகங்களாலே ப்ரமிப் பியான். ஹேதுவென் என்னில்? [ஆயனமடர்க்கரிபேரெனதம்மான்] - நித்பனூகி களுக்கும் முகக்கொள்ள வொண்ணாதபடியையுடையனாய் வைத்து, க்ருஷ்ணனாய் வத் தவதரித்து, எனக்கு முறையை அறிவித்த பாமாப்தன் - என்னைவஞ்சித்து - மாய மயக்குமயக்கான். முறையை உணர்த்தின வழியென் என்ன? [தேசந்திகமும் தன் திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதித்தனதென்னுள் வைத்தான்] - லோகமென்னம் அறியும்படி என்பக்கலிலே நிர்ஜேதுக க்ருபையைப்பண்ணி. [தன் திருவருள்] - புறம்பொருவர்க்கின்றிக்கே தனக்கே அஸாபூரணமானவருள். ஹேயப்ரத்யநீகமாய், விலக்ஷணதேஜோரூபமாய், தனக்கு அஸாபூரணமான வடிவை என்னுள்ளத்தே வைத் தான். தான் அநர்யஸாத்பன் என்னுப்படியைக்கொண்டு என்னுள்ளே தன்னை ப்ரகா ஸிப்பித்தான். “தலெஸுஷகூதா விவ்ருணுதெதத-வி-வூடி.”

சுரு.—நாலாம்பாட்டு. அவன் என்னைப் ப்ரமிப்பித்தானல்லன்; என்னுள்ளே கலந்தருளினானே; இதில் ஒருஸம்ஸயமில்லை யென்கிறார்.

[என்னைவஞ்சித்து மாயமயக்கு மயக்கான்] - அநாஸரிதரான ஸுர்யோய நாலிகளைக் குறித்து “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமேடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் வஞ்சித்தானித்தனை யல்லது, பாண்டவர்கள்விஷயத்தில் அதைச் செய்தானோ? ஆகையால், தனக்கே பரமான என்னை வஞ்சித்து, ஆஸர்யமான ப்ரமஸாதநங்க ளாலே ப்ரமிப்பியான். ஹேதுவென்னென்ன - [ஆயனமரர்க்கரியேறு எனதம்மான்] - நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான ஏற்றத்தையுடையனாவைத்து, க்ருஷ்ணராய் வந்து அவதரித்து, என்னுடைய ஸேஷத்வத்தை நிர்வஹித்த பரமாப்தன் - என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான்: ஆனால், இப்பேறு வந்தபடிதானென்னென்ன - [தேசந்திகமும் தந்திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதித் தனதென்னுள் வைத்தான்] - லோகமெல் லாம் அறியும்படி என்பக்கலிலே நிர்ஹேதுக க்ருபையைப்பண்ணி. [தந்திருவருள்] - புறம்பொருவர்க்கின்றிக்கே தனக்கே அஸாதாரணமான அருள். ஹேயப்ரத்யாகமாய், விலக்ஷண தேஜோரூபமாய். ஸுத்தஸத்த்வமயமாய், தனக்கே அஸாதாரணமான வடி வை என்னுள்ளேவைத்தான். தான் அந்யஸாத்யனென்னும்படியைக் கொண்டு என் னுள்ளே ப்ரகாஸிப்பித்தான்; “ததெவ்யஸாத்ய விவ்ருணாதே ததவிவ்ருணா” (தஸ்யைஷஆத்மா விவ்ருணாதே தநாம்ஸ்வாம் என்கிறபடியே. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

திகமுந்தன்றிருவருள்செய்து உலகத்தார்
புகழும்புகழ் தானதுகாட்டித்தந்துஎன்னுள்
திகமும்மணிக்குன்றமோன்றே ஓத்துநின்றான்
புகழும்புகழ் மற்றெனக்குமோர்பொருளே.

ஆ.—[திகமும்.] - லோகமெல்லாம் அறியும்படி என்னுள்ளே யிருந்தரு ளின அத்நையேயோ? இப்புகழையே லோகமெல்லாம் புகழும்படியாகவு மிருந்தருளி னான். இருந்தருளாகுன்; தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் என்னுடைய நிகர்ஷத்தையு ம்பார்த்து, “நான் அதைகிட்டகலுகிறேன்” என்னும் பயத்தாலே, நான் தன்னை

நாலாம்பாட்டு.—மாயம் இத்யாதி. “மாயமயக்குமயக்கான் - தனதென்னுள்வைத்தான்” என்றத்தைக் கடாசுதித்து அவதாரிதை - அவன்என்னை இத்யாதி.

“என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான்” என்கிறது என்ன உரப்புக்கொண்டு என்ன: அவனுடைய ஆஸரிதபாஸதந்த்ரயத்தை அநுஸந்தித் தென்கிறார் - அநாஸரிதரான இத் த்யாதி. விலக்ஷணதேஜோரூபத்தைக்கு ஹேது - ஸுத்தஸத்த்வமயத்வம். திகமுதை - ப்ரகாசமாய், அறியும்படியென்றபடி. ஸர்வரன் வைக்கவேணுமோவென்ன - நான் அந்ய இத்யாதி. “அந்ய ஸாத்யன்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ததெவ்யஸாத்ய இத்யாதி. அமரர்க்கரியேறு - ஆயன் - எனதம்மான் - தேசந்திகமும் திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதித் தனதென்னுள்வைத்தான்; ஆகையால், என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்கு மயக்கான் இத்யந்வயடி. (ச)

விடமாட்டாதபடியாகத் தன்னழகைக் காட்டி என்னை வசிகரித்துக் கொண்டருளின புகழல்லது மற்ற அவனுடையபுகழை ஒருபுகழாக மதியென்கிறார்.

ஒ. - அஞ்சாம்பாட்டில், "ஒருவர் பெறும்பேறே" என்று என்னை எல்லாரும் கொண்டாடும்படி வந்து என்னுள்ளே நின்றருளினான்; இத்தால்வந்த புகழை அல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழை ஒருபுகழாக மதியென் என்கிறார்.

[உலகத்தார் புகழும் புகழ் தானது காட்டித்தந்து] - என்னுடைய பேற்றை லோகமெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுப்படி. [என்னுள்ளே நின்றதொடங்கி] - விளங்காநின்றது ஒரு நீலமலைபோலே என்னுள்ளே நின்றான். மணிக்குன்றமென்று - தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கிற எம்பெருமான் இங்கு நின்று பேராமையும், இத்தாலே பூர்ணனாகையும், தேஜஸ்வியாகையும் தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது.

ப. - அந்தரம், என்னெஞ்சக்குள்ளே அசலப் பதிஷ்டிதனாய்க்கொண்டு நின்றான். இதுஒழிய வேறென்றை அவனுக்குப் புகழாக நினைத்திருக்கிறிலேனென்கிறார்.

திகழும் - (சிர் ஸ்ரீஹதுக்மாயும் நிரவதிகமாயு மிருக்கையாலே இரண்டுதலைக் கும்) ஒளஜ்ஜ்வல்பாவஹமான, தன் - திருவருள் - திருவருளை, செய்து - பண்ணி, உலகத்தார் - லோகத்தார், புகழும் - (இதுகண்டு) புகழுகிற, அது - அந்த, புகழ் - (ப்ராஸித்தமான) புகழையும், தான் - தான், காட்டித்தந்து - எனக்கு பாகாஸிப்பித்து, என்னுள் - எனக்குள்ளே, திகழும் - விளங்காநிற்கிறது, ஒன்று - ஒரு, மணிக்குன்றம் ஒத்து - மாணிக்கமலைபோலே, நின்றான் - நின்றான்; எனக்கு - எனக்கு, (இந்நிலையொழிய), மற்ற - மற்ற, புகழும் - (அவனைப்) புகழுகிற, புகழும் - புகழானதுவும், ஓர் - ஒரு, பொருளை - பொருளாயிருக்கிறதே?

இ. - அஞ்சாம்பாட்டில், "ஒருவர் பெறும்பேறே!" என்று லோகமாகக் கொண்டாடும்படி வந்து என்னுள்ளே நின்றருளினான். இத்தால் வந்த புகழை யல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழை ஒன்றாக மதியென் என்கிறார்.

[திகழும் தன் திருவருள் செய்து] - பிறருடைய பரிச்சிந்தமான அருள்போ லன்றிக்கே, இரண்டு தலைக்கும் நிறமாம்படியான தன் க்ருபையை என்பக்கலிலேபண்ணி, [உலகத்தார் இத்யாதி] - என்னுடைய பேற்றைக் குறித்து லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரத்தைத் தான் காட்டித்தந்தான். பாலேய் தமிழரிகைகாரர் பத்தர் பரவுமா பிரம்" என்று லோகமாகக் கொண்டாடும்படி பண்ணுகை; "உலகமே நீவாயிபுவகஷ ணாநிதளகௌரீவளவாபிசஹாதவவ்விதள । சோவிதத-குதிகாஹ்வக்யுதெ சஹாதஹாவஹரிதஹிவொயத" என்று ஸர்வர்க்கும் ஸம்ருத்தியை வினைக்கக்கடவ இத்தை எல்லாரும் செவிதாழ்த்துக் கேளுங்கோள் என்றற்போலே. [என்னுள் திகழும் மணிக்குன்றமொன்றே யொத்துநின்றான்] - விளங்காநின்றதொரு நீலமலைபோலே, என்னுள்ளே நின்ற இம்மஹாகுணத்தையல்லது மற்றுள்ள புகழை ஒரு புகழாக மதியென். என்னுடைய இந்தரிய வாய்தையைத் தவிர்த்த குணத்தையும் இனி நான் ஒரு சாக் காக நினைத்திரேன்.

சுரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. “ஒருவர்பெறும்பேறே!” என்று லோகமடையக் கொண்டாடும்படி என்னுள்ளோ வந்து நின்றருளினான்: அத்தால்வந்த புகழையல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழையும் ஒன்றாக மதியேனென்கிறார்.

[திகழந்தந்திருவருள்செய்து] - பிறருடைய பரிச்சிந்தமான அருள்போலன் றிக்கே, இரண்டேலைக்கும் நிறமாம்படியான தன்கருபையை என்பக்கலிலே பண்ணி. [உலகத்தார் இத்யாதி] - என்னுடையபேற்றைக் குறித்து லோகத்தார்பண்ணும் ஸ்தோத் ரத்தைத் தான் காட்டித்தந்தான். “பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பாலுமாயிரம்” என்று லோகமாகக்கொண்டாடும்படி பண்ணுகை. “ஐசுரேசுரீவாபிபுவலகண்ணாநி தள காமரீவனவாவிசுஹாதவவ்விதள” (இமௌமுநீபார்த்திவலகண்ணாநி தளகுசுரீலவௌசாபி மஹாதபஸ்விநௌ) என்றற்போலே நாடாகப் புகழாரின்றது. [என்னுள் இத்யாதி] - என்னுள்ளோ வந்து புகழ், பெறுப்பேறுபெற்றனாய், நிலைபெற் றப் புகருடையனாய்க் கால்வாங்கிப்போகமாட்டாதே, விளங்காரின்ற ஒரு ரத்நபர்வதம் போலே நின்றான். [புகழும்புகழ்] - என்னுள்ளேரின்ற இம்மஹாதுணத்தை யல்லது, மற்றுள்ள புகழை ஒருபுகழாக மதியேன். என்னுடைய இந்திரியவஸ்யத்தையைப் போக் கினுனென்று நான்சொன்ன இது ஒருசாக்காகநினைத்திரேன். (இ)

அஞ்சாம்பாட்டு.—திகழும் இத்யாதி. “உலகத்தார்புகழும்புகழ்தான் துகாட்டித்தந்து என் னுள் - நின்றான்; புகழும்புகழ் மற்றெனக்குமோர்பொருள்” என்கிற பதங்களைக் கடாகழித்து அவ தாரினை - ஒதுவர் இத்யாதி.

“தந்திருவருள்” என்றதற்கு மாவம் - பிறருடைய இத்யாதி. “திகழும்” என்றத்தைப் பற்ற - இரண்டேலைக்கும் இத்யாதி. இரண்டேலைக்கும் நிறமாம்படியென்றது - நிர்ஹேதுகமாகை யானே, அவன் கைரபேக்யத்துக்கும் இவன் பாரதந்தர்யத்துக்கும் நிறமாம்படியென்றபடி. “புக ழும்புகழ்” - கொண்டாடும் கொண்டாட்டம். என்னுடைய பேற்றைக் குறித்து-என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுகையாகிற பேற்றைக்குறித்தென்றபடி. காட்டித்தருகையாவதென்? என்ன - பாலேய்தமிழர் இத்யாதி. ப்ரபந்தத்தை ஸ்லாகித்தபேருண்டோவென்ன. ஐசுரேசுரீ இத்யாதி. ஐசுரேசுரீவாபிபுவலகண்ணாநிதள காமரீவனவாவிசுஹாதவவ்விதள | சிவாவி தஹிதிகாராபுவக்யுதே சிஹாதாமாவ்வரிதாநிலொயத” உதி வாலகாணெ (4-32). ப்ரபந்தத்தைக் கொண்டாடின இது பாடினபேரை ஸ்லாகித்ததற்கும் உபலக்ஷணம்; ஸ்ரீராமா யணத்தையும், அத்தைப்பாடின குசலவர்களுக்கும் கொண்டாடினார்போலேயென்று இவ்வாக்யத் துக்குக் கருத்து. “திகழும்”. என்றத்தைப்பற்ற - பெறுப்பேறுபெற்றனாய் என்றது. நிலைபெற்றுக் கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதேயென்றது. “குன்றம்” என்றத்தைப்பற்ற. “மணி” என்றத்தைப் பற்ற - புகருடையனாய் என்றது. மற்றுமுள்ள புகழாவதெதென்ன - என்னுடைய இத்யாதி. மற்ற - புகழும்புகழ் - எனக்குமோர்பொருளே என்றுஅந்வயம். ஒர்பொருளே - ஒருபொருளா யிருக்கிறதோ? உலகத்தார் புகழும்புகழைத் தான்காட்டித்தந்து என்று அந்வயிப்பது. (இ)

ஆறும் பாட்டு.

பொருள்மற்றெனக்கும்ஓர்பொருள்தன்னில் சீர்க்கத்
தருமேல் பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக்கொடுக்கும்!
கருமாணிக்கக்குன்றத்துத் தாமரைபோல்
திருமார்வுகால் கண்கை செவ்வாயுந்தியானே.

ஆ.-(பொருள்மற்றெனக்கும்.) - தானாகிற ஸம்பத்தையொழிய வேறே
சீரியதொருஸம்பத்தை எனக்குத்தந்தால், நிரவயிக ஸௌந்தர்யஸம்பத்தையுடையனான
தன்னை வேறுகொள்வாரில்லையென்று, இப்படி தன்னை எனக்கு ஹேக்யமாகத் தந்தருளி
னான்லளிமே; என்பக்கலுள்ள அநிநிவேஸமிமே யென்கிறார்

ஒ. - ஆறும்பாட்டில், வேறு ஒரு புருஷார்யத்தை எனக்குத் தந்தால்,
அத்யந்த விலக்ஷணமான திருவழைகையுடைய தன்னைக் கொள்வாரில்லாமையன்றிமே,
என்பக்கலுண்டான அநிநிவேஸத்தாலே தன்னை எனக்குத் தந்தருளினான் என்கிறார்

[பொருளென்று தொடங்கி.] - லோகத்தில் புருஷார்யவர்மத்தில் மற்றொரு
புருஷார்யத்தை எனக்கு சீர்க்கத்தந்தால். [ஆர்க்கு அவன் தன்னைக் கொடுக்கும்] -
தன்னைக் கொள்ளுவாரில்லை என்று கேட்பம்.

ப. - அநந்தாம், என்னவாயிலேகின்ற உபகாரத்தாலே, நிரதிரயஸௌந்
தர்ய விஸரிஷ்டனானவன் தன்னை ஒருவர்க்குக்கொடுக்கவொண்ணாமல் எனக்குத்தந்தானே?
என்கிறார்.

(எனக்குத்தன்னைத்தந்த இத்தாலே), கருமாணிக்கக்குன்றத்து - கருமாணிக்க
மலையின்மேலே, தாமரைபோல் - தாமரைக்காடு அலந்தாற்போலே செவ்விபெற்ற,
திருமார்வு - திருமார்பு, கால் - திருவடிகள், கண் - திருக்கண்கள், கை - திருக்கைகள்,
செம் - சிவந்த, வாய் - திருவதாம், உந்தியான் - திருவுந்திகையுடையனானவன், மற்று -
மற்றுமுள்ள, பொருள்தன்னில் - புருஷார்யங்கள் தன்னிலே, எனக்கும் - எனக்கும்
ஓர் - ஒரு, பொருள் - புருஷார்த்தத்தை, சீர்க்க - சீர்க்க, தரும்எல் - தந்துவிட்டானா
கில், பின்னை - பின்னை, அவன் - அவன், தன்னை - (நிரதிரயபுருஷார்த்தஹதான)
தன்னை, ஆர்க்கு - ஆருக்கு, கொடுக்கும் - கொடுப்பான்? புறம்புகொள்வாரில்லாபல்
மற்றதானல்லவே; கருபாகார்யமென்றுகருத்து.

இ. - ஆறும்பாட்டில், விலக்ஷண புருஷார்யங்களில், இது ஒழிய எனக்கு
வேறொன்றைத் தந்துவிட்டால், புறம்பு தன்னை வேறொருவர் கொள்வாரில்லாமல் தன்னை
எனக்குத் தந்தானே? என்பக்கல் அநிநிவேஸத்தாலே தந்தருளினான் தன்னையன்றோ?
என்கிறார்.

[பொருளித்யாதி] - [பொருள்தன்னில் - மற்றெனக்கும் ஓர் பொருள் -
சீர்க்கத்தருமேல்] - புருஷார்யவர்மத்திலே வேறே கனத்ததொரு புருஷார்யத்தை.
[தருமேல்] - தந்துவிட்டால். [அவன் - பின்னையார்க்கு - தன்னைக் கொடுக்கும்] - இப்
பொகடுசரக்கைக் கொள்வாரில்லையிமே என்று கேட்பம். [கருமாணிக்கமித்யாதி] -
கொள்வாரில்லாதவஸ்து இருக்கிறபடி. [கருமாணிக்கக்குன்றத்து] - ஆர்யத்துக்கு தருஷ்

டாந்தம். [தாமரைபோல்] - அவயவஸோலைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [திருமார்வு] - புருஷகாரமான பிராட்டியிருக்கிற திருமார்வு. [கால்] - அச்சேர்த்திக்குத் தேற்றுவீழும் திருவடிகள். [கண்] - திருவடிகளிலே விழுந்தாரைக் குளிரநோக்கும் கண். [கை] - அவர்களை எடுத்தனைக்கும் கை. [செவ்வாய்] - இன்சொல்லுச் சொல்லும் திருவயரம். [உந்தி] - அவர்களுக்கு அநுலாவ்யமான திருவுந்தி. “உந்திமேலதன்றோ?” என்னக்கடவதிறே.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. எனக்குத் தன்னையொழிய வேறென்றைத் தந்துவிட்டால், புறம்புதன்னை வேறெருவர்கோள்வாரில்லாமை எனக்குத்தந்தானோ? என்பக்கல் அவரினேயேயுத்தாலே தந்தருளினானென்கிறார்.

[பொருள் இத்யாதி.] - † (பொருள்தன்னில் - மற்றெனக்குமோர் - பொருள் - சீர்க்கத்தருமேல்)-புருஷார்த்தவர்க்கத்திலே வேறே கனத்ததோரு புருஷார்த்தத்தை, த்ருமேல் - தந்துவிட்டால். [பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக் கொடுக்கும்] - பின்னை இப்பொருள் கடிதாகக் கைக்கோள்வாருண்டோ? என்! கைக்கோள்வாரில்லையோ? என்னில், - [கருமாணிக்கம் இத்யாதி]-இவ்வேப்பங்குடிநீரைப் புறம்பு ஸ்வீகரிப்பாருண்டோ? [கருமாணிக்கக்குன்றத்து] - ஆஸ்ரயத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [தாமரைபோல்] - அவயவஸோலைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [திருமார்வு] - புருஷகாரமான பிராட்டியெழுந்தருளியிருக்கிற மார்வு. [கால்]-அச்சேர்த்திக்குத்தோற்றுவீழும் திருவடிகள். [கண் இத்யாதி]-திருவடிகளிலே விழுந்தாரைக் குளிரநோக்கும் கண், அவர்களை எடுத்தனைக்கும் கை, இன்சொல்லுச் சொல்லும் திருவயரம், அவர்களுக்கு அநுலாவ்யமான திருவுந்தி. * “உந்திமேலதன்றோ” என்னக்கடவதிறே. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

சேவ்வாயுந்தி வேண்பல்கடர்க்குழைதம்மோடு
எவ்வாய்ச்சுடரும் தம்மில்முன்வளாய்க்கொள்ளச்
சேவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த
அவ்வாயன்றி யானறியேன்மற்றருளே.

ஆறும்பாட்டு.—பொருள் இத்யாதி. “பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக்கொடுக்கும்” என்றத்தைக்கடக்கித்து அவதாரிகை - எனக்கு இத்யாதி. இப்பாட்டுப் பரிதியதிசையத்தாலே கேட்போக்தியேயாகிலும், ஸ்வலாவார்த்தத்திலே அவதாரிகையென்று கண்டுகொள்வது.

அர்த்தாநுகுணமாக அந்வயம் - பொருள்தன்னில் இத்யாதி. மற்று - வேறென்றபடி புருஷார்த்தவர்க்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, வேறுஎனக்குக் கனத்தபுருஷார்த்தத்தைத் தந்துவிட்டாலென்று ஸப்தார்த்தம். கடிதாகச் சீரமாக. வேப்பங்குடிநீரென்று-வ்யதிரேகலக்ஷணயா, ஹோக்யதையைக் காட்டுகிறது. வேப்பங்குடிநீர் - வேப்பஞ்சாறு கஷாயம். உண்டோ என்றது - இல்லையோ? என்றபடி. “குன்றம்” என்றது - அவயவங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான விக்ரஹத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்றபடி. திருவுந்தி அநுலாவ்யமென்னுமதுக்குப் பரமாணம்-உந்திமேலதன்றோ இத்யாதி. கருமாணிக்கம் என்றுதொடங்கி, உந்தியானே - பொருள்தன்னில்வைத்துக்கொண்டு - எனக்கு மற்றமோர் - பொருள் - சீர்க்கத்தருமேல், பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக்கொடுக்கும் இத்யவய: “பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக்கொடுக்கும்” என்ற ஸ்வரத்தாலே - கொள்வாரில்லாமல் தந்தானோ? அன்றே; தன்கருபையாலே தந்தானென்றபடி. (க)

ஆ.—(செவ்வாயுந்தி) - இன்னமும் இவ்வலிசீவேபாதத்தையே விஸ்தரிக் கிறது. “என்னோடு கலந்தருளின கலவியாலுள்ள நிரவதிகப்ரீதியாலே, திருப்பவ ளத்தினழகையும், மற்றுமுள்ள திவ்பாவயவ திவ்யபூஷணகதமான நிரவதிகதேஜஸ் ஸையுமெல்லாம் வளைந்துகொடுவைத்து, என்முன்னே திருமுகத்தினோடு வெள்ளம் பெருகிப் புறப்படும்படியாகச் செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த அவ்வலிசீ வேபாகுணமல்லது மற்றொருகுணத்தைக் குணமாக மதியேனென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்குத் தம்மோட்டைக் கலவியாலுள்ள ஹர்ஷத்தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தில் அழகை யதுவசித்து மிகவும் ப்ரீத ராகிறார்

[செவ்வாயென்ற தொடங்கி.] - திருப்பவளமும் திருநாலீகமலமும் வெளுத்த திருமுத்தும் சுடரையுடைத்தான திருமகாக்குழையோடே மற்றும் எவ்விடத்திலு முண்டான ஒளியும் ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி தம்முள்ளே கலசம்படி. ஒன்றுக் கொன்று முற்பட்டு என்னை வளைத்துக்கொள்ள வென்றமாம். [செவ்வாயென்று தொடங்கி] - சிவந்ததிருப்பவளத்தில் முறுவலோடு என்னுடைய ஹ்ருடியத்திலே இருந்தபடி அல்லது மற்ற அருள்கள், அறியேன். இதுவே அமைபும், மற்றொன்றும் வேண்டா என்றுகருத்து.

ப.—அந்தரம், இவ்வழிகோடே என்னுள்ளே முறுவல் செய்திருக்கிற இருப்பொழிய வேறொராகாரத்தையும் அறிகிறிலே என்கிறார்.

செம் - சிவந்த, வாய் - வாய், (செம்) உந்தி - சிவந்த திருநாடி, வெண் - வெளுத்த, பல் - திருமுத்து, சுடர் - ஒளியையுடைத்தான, குழைதம்மோடும் - திரு மகாக்குழை இவற்றோடேகூட, எவ்வாய் - எல்லா அவயவங்களினுடைய, சுடரும் - ஒளியும், தம்மில் - தம்மில்லாதம், முன் - முற்பட்டு, வளாய்க்கொள்ள-சூழ்த்துகொள்ள, (திருவுள்ளத்திலுந்நிபுக்கு ப்ரகாசகமாய்ப்படி), செம் - சிவந்த, வாய் - திருப்பவளத்தின், முறுவலோடு - முறுவலோடே, எனது - என், உள்ளத்து - நெஞ்சுக்குள்ளே, இருந்த - இருந்த, அ - அந்த, வாய் - ப்ரகாரத்தை, அன்றி - ஒழிய, மற்ற - வேறொரு, அருள் - ஆகாரத்தையும், யான் அறியேன் - யான் நினைக்கிறிலேன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் தம்மோட்டைக்கலவியாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அது தன்பேராக முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை அதுவசித்து ப்ரீதராகிறார்.

[செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருவயரம், திருவுந்தி, வெளுத்த திரு முத்து, புகரையுடைத்தான திருமகாக்குழை இவற்றோடேகூட. [எவ்வாய்ச்சுட ரும்] - மற்றுமெவ்விடத்திலும்உண்டான தேஜஸ்ஸும். வாய் - இடம். [தம்மில் முன் வளாய்க்கொள்ள] - ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி என்னை வளைத்துக்கொள்ள. அதற் மஹமிகையாய் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள வென்னுதல், ஒன்றுக்கொன்று முற் பட்டு என்னை வளைத்துக்கொள்ளவென்னுதல். [செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருப் பவளத்தில் முறுவலோடே என்னுடைய ஹ்ருடியத்திலே இருந்த. “சுவாக்யநாடி” என்றிருக்குமவன் இவரைப்பெற்றவிது தன்பேரென்று தோற்ற, ஹ்ருஷ்டனாய் முறு வல் செய்திருந்தபடி. பூவலரும்போது எங்குமொக்க ஒருசெவ்வி பிறக்குமாபோலே, திவ்பாவயவங்கள் தோறும் ஒருவிக்குதி பிறக்கும்படியாயிற்று ஸ்மிதம்பண்ணிற்று.

[அவ்வாயன்றி] - அவ்விடமன்றி. ஸ்மிதம்பண்ணிக் கொண்டிருந்த இருப்பல்லது, “காணவூரிதா” என்று ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, “ஜாதஹாஸா” என்றதிறே, அப்போதைய ஹர்ஷத்தால் உண்டான விக்குதி என்னுமிடம் தோற்ற. மற்றுண்டான அருளை நான் அறியேன். இதுவே, அசையும்; மற்றொன்றும் வேண்டா என்கை.

சுரு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன் தம்மோட்டைக் கலவியாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அது தன்பேராக முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை அறுவலித்து பரீதராகிறார்.

[செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருவதாம், திருவுந்தி, வெளுத்ததிருமுத்து, புகரையுடைத்தான திருமகரக்குழை இவற்றோடேகூட. [எவ்வாய்ச்சுடரும்] - மற்றமெவ்விடத்து முண்டான தேஜஸ்ஸும். வாய் - இடம். [தம்மில்முன்வளாய்க்கோள்ள] - ஒன்றுக்கொன்று “நான், நான்” என்று தம்மில்தாம் முற்பட்டு வளைத்துக்கோள்ள. † அஹமஹமிகையாய் முற்பட்டு வளைத்துக்கோள்ளவேன்னுதல், முற்பட்டு என்னைவளைத்துக்கோள்ளவேன்னுதல். [செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த] - “அவாக்யநாதா” (அவாக்யநாதர்) என்றிருக்கடவ தத்த்வம், இவரைப்பெற்று “இது தன்பேறு” என்று தோற்ற முறுவல்செய்திருந்தபடி. பூவலரும்போது எங்குமோக்க ஒரு செவ்விபிறக்கு மாபோலே, திவ்யாவயவங்கள்தோறும் ஒருவிக்குதி பிறக்கும்படியாயிற்று ஸ்மிதம்பண்ணிற்று. [அவ்வாயன்றி] - அவ்விடமன்றி. ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த இருப்பல்லது. “காணவூரிதா” (காந்தஸ்மிதா) என்று ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, “ஜாதஹாஸா” (ஜாதஹாஸா) என்றதிறே, அப்போதைய ஹர்ஷத்தாலுண்டான விக்குதியென்னுமிடம் தோற்ற. மற்றுண்டான அருளை நான் அறியேன். இதுவேயமையும், மற்றொன்று வேண்டா வென்கை. (எ)

ஏழாம்பாட்டு.—செவ்வாய் இத்யாதி. “செவ்வாய்முறுவலோடு” இத்தயாதிகளைக் கடைபித்து அவதாரிக்கை - அவன் இத்யாதி.

மற்றுமெவ்விடத்துமுண்டான என்றது - ஸமுதாயஸோகை. “நான் நான்” என்று தன்னில்தான் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள என்றத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - அஹமஹமிகை இத்யாதி வாக்யதவயத்தாலே. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, “தம்மில்முன்” என்று முழுச்சொல்லு; தன்னில்தான் முற்பட்டு, பாஸ்பரம் வளைத்துக்கொள்ள என்றபடி. தவிரியார்த்தத்துக்கு, “தம்மில், முன்” என்று இரண்டுபதம்: தங்களிலே முன்பு ஆழ்வாரை வளைத்துக்கொள்ள என்றபடி. முன் - முன்பே. “செவ்வாய்முறுவல்” என்றதுக்குறாவம் - அவாக்யநாதாஃ இத்யாதி. முறுவலின் ஸ்வரூபகதநம்பண்ணுகிறார் - பூவலரும் இத்யாதி. “அவ்விடமன்றி” என்றதின் விவரணம் - ஸ்மிதம்பண்ணி இத்யாதி. “செவ்வாய்” என்றும், “செவ்வாய்முறுவல்” என்றும் புகருத்தமன்றோவென்ன - காணவூரிதா இத்யாதி. அப்படியே, செவ்வாயென்று - ஸ்வரூபகதமாய், செவ்வாய்முறுவலென்று - இவரைப்பெற்ற பரீதியாலே வந்த ஸ்மிதத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. இத்தால் ஹ்மிதம்-இதுவேயமையும் இத்யாதி, “அவூரிநூலாயாபுரீஷாஸா ஸீஷா ஸிஷாதவெருவபுரீஷாவலிஷா | காணவூரிதா அக்யநாதஹாஸா வாக்யநாதா வஹ்வாக்யநாதா” உதி குரணு காணு, வக்யணம் பூகி, ராஜி. (கரு. ௧௨). (எ)

† அஹமஹமிகையா என்று பாடமிருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.

அறியேன்மற்றநுள் என்னையாளும்பிரானர்
வேறிதேயநுள்செய்வர் செய்வார்கட்குந்
சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் முவுலகும் தன்
நெறியாவயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரே.

ஆ. — (அறியேன்மற்றநுள்.) - இப்படி அஃகிவிஷ்ட னாய்க்கொண்டு தன் னுடைய ஸர்வைஸ்வர்யத்தோடுங்கூட என்னுள்ளே புதுத்திருந்தநுளுமைக்கு றேது வென்றி என்றால், ஒரு றேதுவின்றியே வெறிதேதெய்தருளிணைக்கிறார்.

ஒ. — எட்டாம்பாட்டில், இப்படி எம்பெருமான் தன்னைவேடவந்து ஸர்வ லேஷிக்கைக்கு றேது அவனுடைய க்ருபைப்பாக்கி மற்றொன்றில்லைபென்கிறார்.

[என்னையென்று தொடங்கி.] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற மஹோப காரகரானவர் தாம் விஷயிகரிக்கப்பெண்டுவார்க்குநிர் றேதுகமாக உகந்துக்ருபைபண்ணு வர். [சிறியேனென்று தொடங்கி] - முவுலகையும் தன்னுடைய வயிற்றினுள்ளே வைத்து அதுக்குப்பாங்காக வைத்துக்கொண்டு அவ்வைஸ்வர்யத்தோடு சிறியேனு டைய சிந்தையுள் நின்றொழிந்தார்.

ப. — அநந்தரம், அஃகிதானு என்னெஞ்சிலே பூர்ணராய்க்கொண்டுவந்து புதுத்திருந்தவர்தாம், உபகரிக்க நினைத்தார்க்கு நிர் றேதுகமாக உபகரிப்பராகாதே யென்கிறார்.

மற்று - வேறென்றை, அருள் - உபகாரமாக, அறியேன் - நினைத்திருக்கிற லேன்; என்னை - என்னை, ஆளும் - அடிமைகொண்ட, பிரானர் - மஹோபகாரகனான வர், செய்வார்கட்கு - தாம் உபகரிக்கநினைத்தார்க்கு, வெறிதே - நிர் றேதுகமாக, உகந்து - உகந்து, அருள் - உபகாரத்தை, செய்வர் - பண்ணுவர்; (எங்கனையென் னில்), சிறியேனுடை - அஃகிதானு என், சிந்தையுள் - நெஞ்சிலே, முவுலகும் - ஜகத்த்ரயத்தையும், நெறிஆ - ரக்ஷயரக்ஷசலாவமாகிறமுறை தப்பாதபடி, தன்வயிற் றில் - தமக்குள்ளே, கொண்டு - கூடக்கொண்டு, நின்றொழிந்தார் - நின்றுவிட்டார்: ஆதலா லென்று கருத்து.

இ. — எட்டாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடுவந்து கலக்கைக்கடி, அவன் க்ருபை என்கிறார்.

[அறியேன் மற்றநுள்] - வேறு ஓர் அருள் அறியேன். [என்னையாளும் பிரானர்] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற உபகாரகரானவர். [வெறிதேயநுள் செய்வர்] - நிர் றேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவர். ஆநக்கென்னில்? [செய்வார்கட்கு] - தாந்தா மொன்றைச் செய்வார்கட்கென்னில், “வெறிதேயநுள் செய்வர்” என்னக்கூடாது; “யெரிவெவடிவனுதே”: தாம் விஷயிகரிக்க நினைத்தார்க்கு. [உகந்து] - தம்மு டைய உகப்பேறேதுவாக: தம்முடைய உகப்புக்கு, “வியதவிவவவியவரணியொ லவதி” என்று ப்ரியதமனன்றோ விஷயம்மன்னில்; சைதந்யப்ரயுக்தமானருசி, ஸ்வரூபம் இத்தனையல்லது, பேற்றுக்கு ஸாயகமாகப் பெறுமையாலே அதை றேதுவாகச்

சொல்லவொண்ணாது. அத்யல்பனான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே. ஸம்ஸாரிகள் நித்யனித்தர் கோடியிலேயாம்படியிறே தம்மை நினைத்திருப்பது. முவுலகும் தன் வயிற்றினுள்ளே அவற்றுக்குப் பாங்காகவைத்துக்கொண்டு. நெறியு - பாங்காக. அன்றியே, முவுலகைமுறையிலே வயிற்றிலேயொகாண்டு என்றுமாம். ரக்ஷகன் ரக்ஷயத்தை நோக்குகை முறையிறே. [நின்றொழிந்தாரே] - [சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றொழிந்தாரே] - ஐயு ரக்ஷணத்தில் முறையிலே நின்றார், என்பக்கல் முறைகெடவில்லாநின்றார். அதிக்ஷுத்ரனான என்ஹ்ருதயத்திலே தன்மீம்ஸையோடே புருந்து நிற்கிறவனுக்கு, தன்னுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்தை நோக்கினான் என்கிற இது ஒரு குணமோ? அவன்-முவுலகுக்கும் அவ்வருகாக இவரை நினைத்திராநின்றான்; இவர் - தம்மை ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கீழாக நினைத்திராநின்றார்.

சுரு.—எட்டாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடேவந்து கலக்கைக்கடி அவன் க்ருபையென்கிறார்.

[அறியேன்மற்றருள்] - வேறருள்மறியேன். [என்னையாளும்பிரானார்] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற உபகாரகரானவர். [வெறிதேயருள்செய்வார்] - நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவார். ஆருக்கென்னில் - [செய்வார்கட்கு] - “யதேவெவஷவ்யுணாதே” (யமேவைஷ்வருணாதே) என்று தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. தாந்தாமொன்று செய்வார்க்கென்னில், “வெறிதே” என்னக்கடாதிதே. ஆனாலும் ஒருஹேதுவேண்டாவோ அருளுக்கென்னில், — உகப்பாயிற்று ஹேது: “வியதகிவனவவரிவரணியொலவதி” (பிரியதம ஏவஹிவரணியொலவதி) என்னக்கடவதிதே. ருசியுண்டானாலும், இவன் சேதநானவாசிக்குச் சைதந்யப்பரியுக்தமான ஸ்வலாவமாகக்கொள்ளு மீத்தனையல்லது, பேற்றக்கு ஸாதநமாகச்சொல்லவொண்ணாதிதே. நிர்ஹேதுகமாகவருள் இப்படி எங்கேகண்ட ரென்ன-புறம்பு தேடிப்போகவேணுமோ? [சிறியேனுடைச்சிந்தையுள்] - அத்யல்பனாயிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. [முவுலகும் இத்யாதி] - உடையவன் உடையமையனோக்குவது முறையாலேயாயிருக்குமிதே. தம்முடைய ரக்ஷயவர்க்கத்தை முறையிலே நோக்குகிறவர், என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி முறைகெடப் பரிமாறுநின்றார். தம்மைச் சிறுமைக்கெல்லையாக நினைத்தபடியாலே முறைகேடாய்த்தோற்றுகின்றதா

எட்டாம் பாட்டு.—அறியேன் இத்யாதி. “வெறிதேயருள்செய்வார்” என்றத்தைக் கடாவித்து அவதாரிகை - அவன் தம்மோடே இத்யாதி.

“செய்வார்கட்கு” என்று ஸாதகத்தை அநுஷ்டிப்பார்க்கென்றுலோவென்ன - தாந்தாம் இத்யாதி. உகப்பென்றது ஈஸ்வரனுடைய உகப்பென்றபடி. ஈஸ்வரனுகப்பே விஷயீகாரஹேது வென்னுமதுக்குப் பரிமாணம் - வியதகி இத்யாதி. கேவலநிர்ஹேதுகமென்னலாமோ, ருச்யாதி கன் ஸாதநமானாலோவென்ன - ருசியுண்டானாலும் இத்யாதி. மூன்றுலோகத்தையும் வயிற்றிலே கொண்டது முறையோவென்ன - உடையவன் இத்யாதி. முறையாலேயாயிருக்குமிதே என்றதுக்கு - முறைகெடப்பரிமாறுநின்றார் என்றத்தோடே அங்வயம். “நெறியா -” முறையிலே. தன் வயிற்றிற்கொண்டு” என்று அங்வயிப்பது. “நின்றொழிந்தார்” என்னையாலே - முறைகெடவென்றது வரித்தம். முறைகெடப்பரிமாறுகையாவது - இவரை ஸேவியாய்வைத்து, தான் ஸேவ்யுதனாய்ப் பரிமாறுகை. ஸேவ்யுதனை, ஸேவியிஷயீகரிக்கிறது முறைகேடோவென்ன - தம்மை இத்யாதி. ஆனால் அவன்படிஎது? என்ன - அவன்இவரை இத்யாதி. என்னையாளும்பிரானார் - செய்வார்கட்குத்து - வெறிதேயருள்செய்வார்; முவுலகும் - நெறியா - தன் வயிற்றிற்கொண்டு -

யிற்று இது. அவன் இவரை மூவுலகுக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திராநின்றான்; இவர், தம்மை மூவுலகுக்கும் இவ்வருகாக நினைத்திராநின்றார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாநும்பவரும்
வயிற்றில்கொண்டு நின்றொருமூவுலகும் தம்
வயிற்றில்கொண்டு நின்றவண்ணம்நின்றமலை
வயிற்றில்கொண்டு மன்னவைத்தேன்மதியாலே.

ஆ.—(வயிற்றில்கொண்டு) - அண்டங்களையும், அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சதுர்முகர்களையும், சதுர்முகா஽஽ஜஞ் சுவர்த்திகளான தேவாதி ஸ்த்தாவராந்த மான ஸ்மஸ்தஜந்துக்களையும், ஸ்வஸங்கல்ப ஸஹஸ்ஸாகதேசத்தினாலே நியமித்தருளுகிற எம்பெருமான்படியை அறிந்துகொண்டேனிறே யென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு நீர் செய்ததென் என்னில்? அறுமதிமாதரம் பண்ணினேனத்தனை என்கிறார்.

[வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொழிந்தாநும்பவரும் வயிற்றிற்கொண்டின்று] - ஜுத்தை வயிற்றிலேவைத்துப்பரிஹரிக்குமாபோலே, பரிஹரிக்கும் கூத்தரியாதிகளையும் அவர்களில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளையும் ஸங்கல்பத்திலேகொண்டு நிற்பதுஞ்செய்து. [ஒருமூவுலகும் தம்வயிற்றிற்கொண்டென்று மேலுக்கெல்லாம்] - மூன்றுலோகத்தையும் தன்ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ஸாகதேசத்தாலே நடத்துகையாலே ஓர் ஆயாஸம் தோற்றுதே பண்டுபோலேகின்ற ஸர்வேஸ்வராணை நிரந்தரமாக என்மநஸ்ஸிலே வைத்துக்கொண்டேன், அறுமதியாலே. ஜுத்தை வயிற்றிலே வைத்துப் பரிஹரிப்பாரைப் பரிஹரிக்கும் கூத்தரியாதிகளும், அவர்களிற்காட்டில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளும் இவர்களுெல்லாம் தன்னுள்ளே அடங்கும்படியாக இடம் உடைத்தான மூன்றுலோகத்தையும் என்றுமாம். “மன்னவைத்தேன்மதியாலே” என்றது - இவன்படியை அறிந்து கொண்டேன் என்கிறார்” என்றும் செல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகத்வத்தை என்னெஞ் சிலே ஸுஸ்த்திரமாக வைத்தே நென்கிறார்.

வயிற்றிற்கொண்டு - (தாயானவள் வயிற்றிலேவைத்து நோக்குமோபாதி) ரக்ஷகராய் நின்றுபோந்த, நின்றொழிந்தாநும் - கூத்தரியர்களையும், யவரும் - (அவர்களுக்கு மேலான) ப்ரஹ்மாதிகளையும், வயிற்றில் - தன்னுடைய ஸ்வரூபாகதேசத்திலே, கொண்டு - கொண்டு, நின்ற - நின்ற, ஒரு - அத்விதீயமான, மூவுலகும் - ஜகத்தரயத்தையும், தம்-தம்முடைய, வயிற்றில் - ஸங்கல்பாகதேசத்திலே, கொண்டு - தரித்து, நின்றவண்ணம் - (யுபாபூர்வாவஸ்த்திதியான) ஸ்வரூபத்தோடே, நின்ற - நின்ற, மலை - ஸர்வாபுகரானவரை, மதியாலே - (“இசைனித்தென்னை” என்று அவர்தந்த)

சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் நின்றொழிந்தார்; ஆகையாலே, மற்றருள் - அறியேன்னுத்பந்வய: “புரியதரிவனவஹிவாணீபொஹவகி” ஐகிஞ்ரீஹாஷெ, விஜ்ஞாஸாயிகாரணெ. (அ)

அநுமதியாலே, வயிற்றில் - என்னவாயிலே, கொண்டு - கொண்டு, மன்ன - பேராச
படி, வைத்தேன் - வைத்தேன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'இப்படி விஷயீகரீக்கைக்கு நீர் செய்தது என்?'
என்னில்,— 'அநுமதிமாத்ரம் பண்ணினேனித்தனை' என்கிறார்.

[வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும்] - ஜநநியானவன், ப்ரஜையை வயிற்
றிலே வைத்து நோக்குமாபோலே, ஜமத்தைநோக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளையும். [யவ
ரும்] - அவர்களிற்காட்டில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளையும். [வயிற்றிற்கொண்டு நின்
றொருமுவுலகும்] - க்ஷத்ரியாதிகளையும் ப்ரஹ்மாதிகளையும் தன்னுள்ளே கொண்டிருந்
துள்ள முவுலகையும். [தம்வயிற்றிற்கொண்டு] - தம்முடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைக
தேசத்திலேநடத்திக்கொண்டு என்னுதல்; அவர்களையும் வயிற்றிலேகொண்டு நின்று
ஒருமுவுலகையும் தம்வயிற்றிலேகொண்டென்னுதல். [நின்ற வண்ணம் நின்ற மாகை]-
இவற்றையடையத் தம்வயிற்றிலேகொண்ட விடத்திலும், ஒருவிகாரமின்றிக்கே
முன்புபோலேநின்ற ஸர்வேஸ்வரனை, ஸலீபூதிகளுனவனை என்னுடைய ஹ்ருதயத்
திலே கொண்டு ஒருகாளும் பிரியாதபடியாக வைத்துக்கொண்டேன். [மதியாலே] -
"இவன்படியை அறிந்துகொண்டேன் என்கிறார்" என்னும் அம்மான். அங்ஙனம்
றிக்கே, "ஓகி - அதஓகி" என்றாக்கி என் அநுமதிமாத்ரத்தாலே" என்பர் ஊட்
டர்; அவன் புருருகெறிவிடத்தில் விலக்காமையாலே என்கை.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி விஷயீகரீக்கைக்கு நீர்செய்ததேன்? என்
னில், - அநுமதிமாத்ரம்பண்ணினேனித்தனை யென்கிறார்.

[வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும்]-ஜநநியானவன், ப்ரஜையை வயிற்றிலே
வைத்து நோக்குமாபோலே, ஜகத்தை நோக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளையும். [யவரும்] - இந்த
க்ஷத்ரியாதங்களையும் நோக்கிக்கொண்டு போருகிற ப்ரஹ்மாதிகளையும். [வயிற்றில் இத்
யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகளையும் க்ஷத்ரியாதிகளையும் தன்னுள்ளே கொண்டிருந்துள்ள முவுல
கையும். [தம்வயிற்றில்கொண்டு] - தம்முடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்தாலே
நடத்திக்கொண்டென்னுதல்; வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரையும் யவரையும்
வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொருமுவுலகையும் தம் வயிற்றிற்கொண்டென்று பீசித்துச்
சொல்லுதல். [நின்றவண்ணம்நின்றமாகை] - இவற்றையடையத் தம்வயிற்றில் கொண்ட
விடத்திலும், ஒருவிகாரமின்றிக்கே நின்ற ஸர்வேஸ்வரனை. ஸலீபூதிகளுன ஸர்வேஸ்வ
ரனை என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பேராசபடி வைத்தேன். [மதியாலே] - "இவன்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வயிற்றில் இயாதி. "மதியாலே - மன்னவைத்தேன்" என்றத்
தைக் காட்டித்து அவதாரிகை பட்டநீர்வாஹத்திலே-இப்படி இயாதி.

"வயிற்றில்கொண்டென்று" என்று விஸேஷிக்கையாலே வலிந்தகாவம் - ஜநநி இத்
யாதி. "நின்றொழிந்தாரும் -" நின்று போக்தவர்களுமென்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகளையுமென்றது -
"யவரும்" என்றவிடத்திற்போலே, ப்ரஹ்மாதிகளையுமென்றபடி. வலிஷ்ட்டாதி
கள், இக்ஷவாகு வம்ஸத்தில் ராஜாக்களை ஸ்வஸ்வமஹிமாவிலுலே நோக்கிக்கொண்டிருந்தார்களிறே.
ஆதிஸப்தத்தாலே - அவர்களுக்கும் கௌரவ்யரான தேவர்களைச் சொல்லுகிறார். வயிறு -- ஹ்ரு
தயம், நின்றவண்ணம் - பூர்வமிருந்த ப்ரகாரத்திலே. 'மன்ன' - பேராசபடி. "மதி" என்று - ஜ்ஞா
நமாதல், அநுமதியாதல். "ஓகி" என்றதுக்கு அம்மான் கிர்வாஹம் - "மதி" என்று ஜ்ஞாகமாய்,
ஜ்ஞாகத்தாலே அவனை ஹ்ருதயத்திலே வைத்தேன்றபடி. அதாவது - அவன்படிகளை அறிந்து

படியை அறிந்துகொண்டேனென்கிறார்” என்னும் அம்மாள். அன்றிக்கே “மதி - அநுமதி” என்றாக்கி, “அநுமதிமாத்ரத்தாலே” என்பர் பட்டர்; அதாவது - அவன் புகுகிறவிடத்தில் விலக்கற்றிலனென்கை. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

வைத்தேன்மதியால் எனதுள்பாத்தகத்தே
எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்றுமெப்போதும்
மொய்த்தேய்திரைமோதுதண்பாற்கடலுளால்
பைத்தேய்கடர்ப் பாம்பனைநம்பரனையே.

ஆ.—(வைத்தேன்மதியால்) - அவன்படி எந்நவையாக அறிந்ததென்றால்,— ஆழிநிதர்பக்கல் அவிநிவிஷ்டனாயிருக்கை அவன்படியென்று அறிந்துகொண்டேன்; இது அவன்படியான பின்பு, அவனை நான் ஒருநாளும் விடுவேனல்லெனென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ‘எம்பெருமான் ஸபரிசாமாக என்னுள்ளே வந்து புகுந்தான்; அவனை இனி ஒருநாளும் விடவேண்டித்து உவப்பேன்’ என்கிறார்.

[மொய்த்தென்று தொடங்கி] - நிரந்தரமாகத் தகுதியான திரைகள் மோதா நிற்பதுஞ்செய்து ஸ்ராமஹரமான திருப்பாற்கடலினுள்ளே தன்மேயுடைய ஸ்பர்ஸ ஸுவத்தாலே லணம் விரிப்பதும்செய்து தகுதியான தேஜஸ்ஸையுமுடையனான திரு வநந்தாழ்வாரை அணையாகவுடையனுமாய் ஆஸ்ரிதஸூஷண ஸர்வேஸ்வரனை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வஸ்யாத்பானான சுதீராதிராமனை என்னெஞ்சுக ளுள்ளே வைத்து, இடைவிடாமல் அதுவிப்பேனென்கிறார்.

மொய்த்து - செறிந்து, ஏய் - (திருவநந்தாழ்வான் திருமேனிக்குத்) தகுதி யான, திரை - திரைகள், மோது - அலையாநிற்பதாய், தண் - ஸ்ராமஹரமான, பாற்கட லுள் - சுதீராதிரையினுள்ளே, பைத்து - விரிவிற்பணங்களையுடையனாய், ஏய் - ஸ்வாபா விகமான, கடர் - தேஜஸ்ஸையுடையனான, பாம்பு - திருவநந்தாழ்வாரை, அனை - படுக் கையாக உடையனாய், நம் - நமக்கு, பானை - ஸோஷியானவனை, மதியால் - என்னதுமதி யாலே, எனது - என், உள்ளத்தகத்தே - நெஞ்சக்குள்ளே, வைத்தேன் - வைத்தேன்: என்றும் - எல்லாத்திவஸத்திலும், எப்போதும் - எல்லாப்போதிலும், எய்த்தேயொழி வேனல்லேன் - இனி விடவேண்டித்துத் தளரக்கடவேனல்லேன். இந்நினைவிலே தவிரக் கடவேனல்லெனென்குமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் ஸபரிசாமாக என்னுள்ளே புகுந்தான்: அவனை இனி ஒருகாலமுட்பிரித்து க்லேஸப்படுகிறேனல்லேன் என்கிறார்.

[வைத்தேன் இத்யாதி] - அநுமதியாலே என்னெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன். அநுமதிமாத்ரத்துக்குள்ள லலாயிக்யமென்? அவன் ஹ்ருடியஸ்யனானபின்பு பிரிந்து

கொண்டு என்றதாய், நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரிக்கும் ப்ரகாசத்தையறிந்து, “இனி ப்ரதிஷேதிக்ஷ க்டவேமல்லோம்” என்றிருக்கிறாரென்றபடி. “உதி - சுதாதி” என்றது “யாதாதி” தரூவஸம்-புலவாஸ-பு” என்று தாதூலீநமானவர்த்தத்துக்கு வாசகமான உபஸர்க்கத்தைக் கூட்டி, அநுமதியென்கிற தென்றபடி. (க)

ஊவப்படுகிறேனல்லேன். இது எத்தனை குளிக்குவிற்கும் என்ன? - [என்றும் எப்போதும்]-ஸர்வடிவஸத்திலும், ஸர்வாவஸ்யையிலும். [மொய்த்தேய்திரை] - நிரந்தரமாய், எய்த்து - தகுதியான, திரை மோதாநிற்பதாய், ஸ்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலிலே: சிறுதிவலை படியும், “மோதிற்று” என்னும்படியிறே ஸௌகுமார்யமிருப்பது. [பைத்தேய் சுடர்ப்பாம்பனை] - திரைகள் அவந்திருமேனியில் படாதபடி விரித்த பணத்தையுடையனாய் அறுவதற்குத் தகுதியான தேஜஸ்ஸையுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனை. [நம்பாரனை] - நமக்கு ஸுலகிணை ஸர்வேஸ்வரனை - வைத்தேன் மதியால். “அரவத்தமளியினோடும் அழகிய பாற்கடலோடும்” என்கிறபடியே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக என்னுள்ளேபுகுந்தான்; அவனை நான் இனி ஒருநாளும் வீசுலேவித்து துக்கப்படுவேனென்கிறார்.

[வைத்தேன்மதியாலேன் துள்ளத்தகத்தே] - அநுமதியாலே என்னெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன்: ஓரநுமதிமாதாத்துக்கு இத்தனை வல முண்டாவதே! [எய்த்தேயொழிவேனல்லேன்] - இனி ஒருநாளும் இளைத்துக் கலேஸப்படக்கடவேனல்லேன். இவ்வார்த்தை எத்தனைகுளிக்கு நிற்குமென்ன, - [என்றுமெப்போதும்] - எல்லாத்திவஸத்திலும், எல்லாவஸத்தையிலும். [மொய்த்தேய்திரை] - திரண்டு தகுதியான திரைகள் மோதாநின்றனள்ள ஸ்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலிலே. சிறுதிவலை படியும் “மோதிற்று” என்னும்படியிறே ஸௌகுமார்யமிருப்பது! [பைத்தேய் சுடர்ப்பாம்பனை] - திரைகள்வந்து திருமேனியில் படாதபடி விசுலிதமான வணங்களையுடையனாய், ஹரிவதநவவத்தால்வந்த தகுதியான புகரையுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தகுளுகையாலுண்டான ஏற்றத்தையுடையவன். [நம்பாரனை] - அவ்வேற்றத்தை நமக்கு வெளியிட்டேத்தந்தவனை: வைத்தேன்மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே, எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்று -மெப்போதும் * அரவத்தமளியினோடும் அழகியபாற்கடலோடுங்காணும் இவர்திருவுள்ளத்திலே புகுத்திருத்தது.

(க0)

பத்தாம்பாட்டு.—வைத்தேன் இத்யாதி. “பாம்பனைநம்பாரனை எனதுள்ளத்தகத்தே வைத்தேன்மதியால், எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்றுமெப்போதும்” என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - எம்பெருமான் இத்யாதி. “பாம்பனைநம்பாரனை” என்றத்தைப்பற்ற - ஸபரிகரமாக என்றது.

“மன்னவைத்தேன்மதியால்” என்று கீழேசொல்லியிருக்க, மீளவும் “வைத்தேன்மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே” என்றதுக்குஊவம் - ஓரநுமதி இத்யாதி. “எய்த்தேயொழிவேனல்லேன்” என்று - முழுச்சொல்லாய், இளைத்துக் கலேஸப்படக் கடவேனல்லேனென்றபடி. “என்றுமெப்போதும்” என்ற பதத்தைக்கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - இனிஒருநாளும் இத்யாதி. “என்றுமெப்போதும்” என்ற புருகத்திக்கு ஊவம்-எல்லாத்திவஸத்திலும் இத்யாதி. “மொய்த்து, எய்து” என்று பதச்சேதம். மொய்த்து - திரண்டு, “எய்து” என்று - தகுதியாய், திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்குத் தகுதியான திரையென்றபடி. “தகுதியானதிரை” என்றுவைத்து, “மோதி” என்னலாமோவென்ன - சிறுதிவலை இத்யாதி. “பைத்து, எய்து, சுடர்” என்று பதச்சேதம். “பைத்து” - விசுலிதமானவணங்களையுடையனாய் என்றபடி. இத்தால் ஊவம் - அரவத்தமளி இத்யாதி. அமளி - படுக்கை. மொய்த்தேய்திரை என்றுதொடங்கி, பாளை - மதியாலேனதுள்ளத்தகத்தே - வைத்தேன்; என்றுமெப்போதும்-எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்றுஅவ்யயம்: ஆல் - அவ்யயம்.

(ஈ0)

பதினோராம் பாட்டு.

சுடர்ப்பாம்பணைநம்பரணைத் திருமலை
அடிச்சேர்வகை வண்குருகர்ச்சடகோபன்
முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்து இப்பத்தும்சன்மம்
விடத் தேய்ந்தறநோக்கும் தன்கண்கள்சிவந்தே.

ஆ.—(சுடர்ப்பாம்பணை) - இத்திருவாய்மொழி, ஐகவததுஐவவிரோயி
ஸம்ஸார த்ருஷ்டிவிஷ மென்கிறார்.

இ.—நிமமத்தில், கற்றவர்களுடைய ஸம்ஸாரத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டி
விஷம் என்கிறார்.

[அடிச்சேர் வகையென்று தொடங்கி] - திருவடிகளைச் சேருகை ஸ்வாவ
மான ஆழ்வார் தம்முடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகல ஸ்வங்களையும் போக்குகைக்காக அருளிச்
செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

ப — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஹமமாக, ஜம்மஸம்பந்தநிவ்ருத்
தியை அருளிச்செய்கிறார்.

சுடர் - நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுடைய, பாம்பு - திருவநந்தாழ்வானை, அணை -
படுக்கையாகவுடையனாய், நம் - நமக்கு, பரணை - ஸேஷிபான, திருமலை - பூநி
பதியை, அடி - திருவடிகளிலே, சேர்வகை - சேரும்படியை, முடிப்பான் - தலைக் கட
டிகொள்ளுகைக்காக, வண் - நிரதிஸயஸம்பந்தைபுடைய, குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்
வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்து - ஆய்
ரத்தில், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், சன்மம் - (ஹவடிதுஐவப்ரதிஸந்யகமான)ஜம்மம்,
அற - மிகவும், தேய்ந்து - சுஷயித்து, விட - நஸரிக்கும்படியாக, தன் - தன், கண்கள் -
கண்கள், சிவந்து - சிவந்து, நோக்கும் - பார்க்கும். ஜம்மவிநாஸஹேதுத்வத்தால் திரு
வாய்மொழியைப் புருஷஸமாயியாலே சொல்லுகிறது. இது கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இப்பத்தானது, தன்னைக் கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்கு
த்ருஷ்டிவிஷம் என்கிறார்.

[சுடர்ப்பாம்பணை நம்பரணைத் திருமலை] - இப்பத்தும் கற்றார்க்கு ஜம்மமறு
கையிறே ஹமமாகச்சொல்லுகிறது. அது அற்றால் போய் அதுஐவிக்கும் ப்ராப்யத்தைச்
சொல்லுகிறார்-ப்ரபங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான் மடியிலே ஸர்
வேஸ்வரனும் பிராட்டியும் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை அதுஐவிக்கையிறே முக்த
ப்ராப்யம்: “அணைவதரவணைமேல் பூப்பாவையாகம் புணர்வது” என்னக்கடவதிறே.

[அடிச்சேர்வகை யித்யாதி] - திருவடிகளைச் சேருகையே ஸ்வாவமாக உடைய
ஆழ்வார், ஜ்ஞானநந்தங்களன்று நிரூபகம்; திருவடிகளில் சேர்த்தியே நிரூபகம்.

[முடிப்பான் சொன்னவாயிரத்திப்பத்தும்] - ஸம்ஸாரஸம்வந்யத்தைபறுக்க அருளிச்
செய்தஆயிரத்திலும் இப்பத்து. அடிச்சேர்வகை - முடிப்பான் என்றுமாம். [சன்மமித்
யாதி]-ஜம்மஸம்வந்யம் அறும்படிஇப்பத்தும் தன்கண்கள் சிவந்துநோக்கும். அதாகிறது-
ஜம்மத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டிவிஷமென்கை, ஜம்மத்துக்கும் இப்பத்துக்கும் ஸஹாந
வஸ்பாநலக்ஷண விரோயமுண் டென்கை.

நடு.—நிம்மத்தில் - இப்பத்தானது, தன்னைக்கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்கு த்ருஷ்டிவிஷ மென்கிறார்.

[சுடர்ப்பாம்பணைநம்பரணைத்திருமலை] - இப்பத்தும் கற்றார்க்கு ஜந்மமறுகையிறே வலமாகச் சொல்லுகிறது; அத்தால் போப் அனுபவிக்கும் ப்ராப்யத்தைச்சொல்லுகிறது - பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவந்தாழ்வான்மடியிலே பெரியபிராட்டியாரோடே எழுந்தருளியிருக்கக் கண்டு அனுபவிக்கையிறே முக்தப்ராப்யலோகந்தான். [அடிச்சேர்வகை இத்யாதி] - திருவடிகளிலே சேருகையே தமக்கு ஸ்வஹாவமாகவுடைய ஆழ்வார். ஜ்ஞாநாந்தங்கள் என்று இவர்க்கு கிருபகம்; ஸேஷத்வமாயிற்று. [முடிப்பான் சொன்ன இத்யாதி] - ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுக்கக்காகச் சொன்ன ஆயிரத்து இப்பத்து அடிச்சேர்வகை - முடிப்பானென்றுமாம். சன்மமானது விட்டுப்போம்படியாக நோக்கும். அதுசெய்யுமிடத்தில், [இப்பத்தும் - தன்கண்கள்சிவந்து - நோக்கும்] - அதாவது-ஜந்மத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டிவிஷமென்கை. இப்பத்துக்கும் ஜந்மத்துக்கும் ஸஹாகவஸ்த்தாநலக்ஷண விரோத முண்டென்கை. (கக)

நிகமம்.—சுடர்ப்பாம்பணை இத்யாதி. “சன்மம்விட - கண்கள்சிவந்து - நோக்கும்” என்கிற பதங்களைக் கட்டாக்கித்து அவதாரிகை - இப்பத்தானது இத்யாதி.

“ஜந்மத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டிவிஷம்” என்கிற ப்ரகாணத்திலே, “சுடர்ப்பாம்பணை நம்பரணைத்திருமலை” என்று விஸேஷிக்கிறதற்கு ஹவமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இப்பத்தும் கற்றார்க்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. போய்அனுபவிக்கும் ப்ராப்ய மெப்படியிருக்குமென்ன - பர்யங்கவித்யையில் இத்யாதி. வகை - ஸ்வஹாவம், “அடிச்சேர்வகை” என்றத்தால் ஹவீதம் - ஜ்ஞாநாந்தங்கள் இத்யாதி. முடிப்பான் - முடிக்கைக்காக என்றபடி. விவரணம் - இப்பத்துக்கும் இத்யாதி. சுடர்ப்பாம்பணை என்றதொடங்கி, இப்பத்தும் - தன்கண்கள்சிவந்து - சன்மம் - தேய்ந்ததோகையும் இத்யந்வயகி. தேய்ந்தத - விட்டுப்போம்படியாக. ஜந்மவிநாஸவேறு தத்தாலே இப்பத்தைப் ப்ருஷஸமாதியாலே சொல்லுகிறது. (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஜிபுபொமஸஹநு ஸயபெவலா யீபு ஜாஜிபு கெகுகிபயம்பஹுஜேநாநு | ஸாஸரிஸுஜாஸரிஷடிடிம் ஜிதிவ்ஸு ஜிகிதி க்யாநுநொஜேடி ஜஹாஷத ஸவபெந |

தரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்தாவளி.— ஹவ்யகாடிஷக்யாதி ஜமடியிககாராணுதொமாவஹாவாநீஸாஸாடி ப்ரஹ்வாதஜநக்யத நிஜாதபு டாநபுஸுஹாசு | ஜேஷித்யாஷிதக்யாஷிதிலுஹுதிஷுஹாதகிபுதாநுமு ஹ வ்யாதாநாஸிதாநவாயாஷதஹுதிரதொஜாயவஸுத்யுவொவசு |

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி }

இருந்தவன்தான் வந்திங்கிவரெண்ணமெல்லாம்
திருந்தவிவர்தந்திறத்தேசெய்து - பொருந்தக்
கலந்தினியனாய்நிற்கக்கண்டசடகோபர்
கலந்தெறிகட்டுரைத்தார்கண்டு.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—கண்கள்சிப்பந்து - ப்ரவேஸ்க்கள்.

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆழ்வாரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெற்று இவர் தம்மிற்காட்டிலும் அதிப்ரீதனை எப்பெருமான், இவர் * வளவேழல் கிற்படியே தம்மை அயோக்பராக அதுஸந்யித்து அகன்று வருத்தஸம்ஸ்லேஷம் கலக் காமே இஸ்ஸம்ஸ்லேஷம் உருவச்செல்லுகைக்கு உறுப்பாக இவருடைய ஆத்மவைலக்ஷணயத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கையிலே உபக்ரந்தனாய், “முதலிலே தம்முடைய ஆத்ம ஸ்வரூபாதுஸந்யாநம் பண்ணுவென்னில், ‘இந்தக்ஷுத்ரத்தில் என்?’ என்று அதைக் காற்கடைக்கொண்டு பிடிதாரார்” என்று பார்த்தருளி, ஆத்மாவிலேகத்துக்கு இசையும்படியாக நிரதிஸயஜோக்யனை தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணதிகளைக் காட்டிக்கொடுத்து, அவ்வழியாலே, “இவ்வாக்மா தனக்கு அந்யார்ஹஸேஷம்” என்னுமிடத்தையும், “தனக்கு நிறம் கொடுக்கும்படியான வைலக்ஷணயத்தை யுடைத்து” என்னுமிடத்தையும் காட்டிக் கொடுத்தருளக்கண்டு அதுஸந்யித்துப்ரீதராகிறார். “முதலிலே இரண்டரைப்பாட்டு - * இருத்தும்வியத்தில் அநுலவித்த அழகு பின்னாட்டு கிறது” என்றுஞ்சொல்லுவார். “ஆத்மா ஸ்வாஸ்யமென்னுமிடத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கைக்காக, அதுக்கு ஆஸ்ரயமான தன்னை முற்படக்காட்டிக் கொடுக்கிறான்” என்றுஞ்சொல்லுவார்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-தம்முடைய நெஞ்சிலே வந்து புருந்திருந்து இந்த்ரியாதிவிசேசிகளையும் நஸிப்பித்துத் தன்பேராகக்கலந்துப்ரீதனை ஈஸ்வரன், “‘இவருக்கு நிகர்ஷாபாடி கமான விசேஷ வந்தேறி’ என்னுமிடம் இவரறியும்படி, இவருடைய ஸ்வரூபமானது நமக்குப்ரகாரமாயிருக்கிறபடியையும், விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடியையும் காட்டி நைர்த்தேதாஷ்யத்தைப்ரகாஸிப்பிப்போம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி; இவருடைய ஆத்மஸ்வரூபம் தன்னை ஆஸ்ரயித்திருக்கு மென்கைக்கு உறுப்பாகத் தான் இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே இருக்கிறவிருப்பையும், ஸர்வார்த்த ராத்மஹுதனை தன்னுடைய நிரதிஸயஜ்ஞாநாநந்த யோகத்தையும், அஹமர்த்தஹுதனை ஆத்மாவும் தனக்குப்ரகாரஹுதனென்னுமிடத்தையும், ஸர்வகாரணஹுதனை தான் விலக்ஷணஸராஸ்யத்தையுடையனான சேதநனுக்கு அப்ரஹ்மஹுதனை நிலையையும், ஸ்வப்ரகாரஹுதனை ஆத்மாவினுடைய ஸ்வமமத்வத்தையும், நிஷ்க்ருஷ்டாத்ம ஸ்வரூபத்தினுடையப்ராப்மஹுதத்தையும், ஏவம்விய ஆத்மஜ்ஞாநமில்லாதாருடைய ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையும், ஆத்மப்ராப்திகாமனுடைய அந்நிடஸ்ம்ருத்யபேசைஷ்யையும், ஸ்வரூபக்யரூபமான மோக்ஷம் அஸம்லாவிதமென்னுமிடத்தையும், ஏவம்வியனை ஆத்மாவுக்குத் தன்பக்கல்ப்ரத்யாஸத்தியே உஜ்ஜீவநஹேதுவென்னுமிடத்தையும்ப்ரகாஸிப்பித்தபடியை அதுஸந்யித்து, இப்படி விலக்ஷணமான ஆத்மாவினுடைய நைர்த்தேதாஷ்யத்தைப்ரகாஸிப்பித்துத் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டானென்றுப்ரீதராகிறார்.

இ—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், * மாயக்கூத்தனில் விடாய்தீர * இருத்
தும் வியந்திலே, இப்படி “எவ்வாய்ச்சுடரும் தம்மில் முன்வளாய்க்கொள்ள” என்கிற
படியே நிரவயிகப்ரீதியோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றனாய், இவர்விடாயும் தீர்ந்து
தன்விடாயும் தீர்ந்து தம்மிலும் அதிகப்ரீதனானவன், “இவர் * வளவேழலகிற்படியே
தம்மை ‘சிறியேனுடைச் சிந்தையுள்’ என்று அயோக்யராக அதுஸந்யித்து அகலுவார்
ஒருத்தர்: அத்தாலை வருத்தஸம்ஸ்லேஷம்ஸியிலமாம்: இஸ்ஸம்ஸ்லேஷரஸம் கலங்
காடே உருவச்செல்லுடைக்கு உறுப்பாக ஆத்மவைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டுவோம்”
என்று காட்டிக்கொடுக்கையிலே உபக்ரமித்தான்; இவர்தாம் அகலரினைப்பது - “நித்ய
ஸம்ஸாரியப்போந்த இவ்வாத்மா அங்குத்தைக்கு அயோக்யம்” என்றாயிற்று; அவன்
வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கையாவது: — “ஸ்வயம்ப்ரகாஸஜ்ஞாநாதி குண
கமாய், ‘நாவவொஹபு கிடுவெடிவீழ்’ என்று பிராட்டிமாரோபாதியும் ஸ்ரீகௌஸ்
துவத்தோபாதியும் உம்மோட்டைச்சேர்த்தி நமக்கு ஸத்ருஸமாய்க்காணுமிருப்பது:
வந்தேறியான குறையைப் பார்க்கக்கடவீரல்லீர் காணும்” என்றாயிற்று. “இந்தஸ்வரூப
வைலக்ஷண்யத்தை இவர்களுள்ளிலே படுத்தவே இவர் நம்மைவிடார்; அதுசெய்யுமிடத்
தில் முதலிலே ‘ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பாரீர்’ என்னில்; அவ்வாயன்றி யானறியேன்”
என்று நம்முடைய குணங்களிலே கால்தாழ்த்து, புறம்பொன்றில் போகாதவராகை
யாலே, ‘மின்மினிபோலேஇருக்கிற இதுகொடு கார்யமென்?’ என்று அதைக் காற்
கடைக்கொண்டு பிடிதாரார்” என்றுபார்த்து, தன்வடிவைக்காட்டி இவரைவாவணைத்து,
இவருடைய ஸ்வரூபம் தனக்குப் ப்ரகாரமாய், தன்னைக்காணும் காட்சிக்குள்ளே காண
லாம்படியிருக்கிறபடியையும், தனக்கும் நிறங்கொடுக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை
உடைத்தாயிருக்கிறபடியையும் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு ப்ரீதராகிறார். முதல் இரண்
டரைப்பாட்டாலே - தன்வடிவழகைக்காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்
கொடுக்கிறானாயிருக்கிறது. “முதல் இரண்டரைப்பாட்டு ஆத்மாஸ்ரயமென்னுமிடத்
தைக் காட்டிக்கொடுக்கைக்காக ஆஸ்ரயமான தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கிறான்” என்றும்
சொல்லுவர். * “இருத்தும் வியந்தில் அழகு பின்னாட்டுகிறது” என்றும் சொல்லு
வார்கள்.

ஈடு.— * மாயக்கூத்தனில் இவர்க்கோடின விடாயெல்லாம் ஆறும்படி
வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து, தன்விடாயுந்தீர்ந்து, இவரைப்பெற்ற பேற்றாலே ப்ரீதனாய், “நினை
வீன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இங்ஙனே சோலிழந்தது. இனி ப்ரவ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லே
ஷம் ஸியிலமாகவொண்ணாது; இவராகிறார் - * வளவேழலகிலாழ்வாராயிற்று; நம்மைக்
கிட்டக்கொள்ள ‘சிறியேனுடைச்சிந்தை’ என்று நம் அயோக்யதையை அதுஸந்தித்தவர்,
இன்னம் அதுபின்னாட்டி அகலப்பார்ப்பார்; ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணும்” என்றுபார்த்து,
“இனி இவர்தாம் அகலப்பார்ப்பதும் ‘அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த ஆத்மவஸ்து அங்
குத்தைக்கு யோக்யமென்று’ என்றாயிற்று: இது அங்ஙனல்ல, வந்தேறியான இத்தைப்பா

கண்கள்சிவந்து ப்ரவேஸே: சீழும் மேலும் லகவத்ப்ரகாணமாயிருக்க, இதில் ஆத்ம
ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறதுக்கு ஸங்கதியுது? என்கிற ஸங்கதியிலே ஸங்கதியருளிச்
செய்கிறார் - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. சஸப்தத்தாலே - ஆழ்வாருடையவிடாயும் தீர்த்ததென்ற
படி. ஸையிலயப்ரஸக்தி ஏதென்ன - இவராகிறார் இத்யாதி. பரிஹரிக்கும் க்ரமமேதென்ன -
இனிஇவர்தாம் இத்யாதி. அடிமைப் பாரீர் என்றது - இவ்வாத்ம வஸ்துவின்னுடைய ஸ்வாவாவிகா

ராதே அடியைப்பாரீர்" என்று, "இவ்வாத்மவஸ்துவினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை இவர் நெஞ்சிலே படுத்தவேணும்" என்றுபார்த்து; "நித்யமாய், ஜ்ஞானாகந்தலக்ஷணமாய், நமக்கு அத்யந்தஸோஷமாய்க்காணு மிருப்பது; நீர் கிட்மேது நமக்கு அவத்யமல்ல: கௌஸ்துபத் தோபாதி பிராட்டிமாரோபாதி நமக்கு நிறுமாயித்தனை" என்று இவருடைய ஸ்வரூபவை லக்ஷண்யத்தை இவர்நெஞ்சிலே படுத்துகிறான்; "அதுசெய்யுமிடத்தில், 'உம்முடைய ஆத்மஸ்வரூபமிருக்கும்படி காட்டலாரீர்' என்றால், 'மின்மினிபோலே யிருக்கிற இதில் சரக்கென்?' என்று இவர் இசைவாரோருவரல்லர்; 'அவ்வாயன்றியானறியேன்மற்றருள்' என்று நம்வடிவழகிலே துவக்குண்டிருப்பதொன்றுண்டு; நம்மை முன்னிட்டே நமக்கு ப்ரகா ரமாயிருக்கிற ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுப்போம்" என்று பார்த்து, "வாரீர், நம்மு டைய வடிவழகிருக்கிறபடிகண்டீரே; நம்மைக் காணும் காட்சியிலே உம்மையுங் காண லாய்க்காணு மிருப்பது" என்று தன்னுடைய வடிவழகை முற்பட அநுமலிப்பித்து, தன க்கு நூபுராதிகளோபாதி அத்யந்தஹோக்யமுமாய் அத்யந்தஸோஷமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூ பத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, அதை அநுமலித்து இனியராகிறார். இத்திருவாய்மொழியில் முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே - தன்னையநுமலிப்பித்து, அந்தரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்காட் டிக்கொடுத்தானாயிருக்கும். அதுக்கு அடியென்? என்னில், — "வஸ்துதான் ஸ்வாச்ரயமாயல் லது இராமையாலே ஆச்ரயமான தன்னைக்காட்டி, பின்னை ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிக் கொடுக்கிறான்" என்பாரு முண்டு. அன்றிக்கே, "ஸ்வரூபமிருக்கும்படியைக் காட்டித்தரவாரு மென்றால் இசையார்" என்று தன்னை முற்படக் "காட்டிக்கொடுக்கிறான்" என்பாருமுண்டு. "இரண்டரைப்பாட்டாலும் - இருத்தும்வியந்திற்கலவி பின்னாட்கேறது" என்பாரு முண்டு.

முதற் பாட்டு.

கண்கள்சிவந்துபேரியவாய் வாயுஞ்சிவந்துகனிந்து உள்ளே
வேண்பலிலகுடரிலகு விலகுமகரகுண்டலத்தன்
கோண்டல்வண்ணன்குடர்முடியன் நான்குதோளன்குனிசார்ங்கன்
ஒண்சங்கதைவாளாழியான் ஒருவனடியேனுள்ளானே.

ஆ. — (கண்கள்சிவந்து.) - என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸம்ஸ்லேஷத்தி னுடைய ஸ்தத்தையார்த்தமாகத் தன்னுடைய நிரவதிகமான அழகைக்காட்டி என்னை வஸிகரித்துக்கொண்டு என்னுள்ளே இருந்தருளினுணைக்கிறார்.

காரத்தைப் பாரீரென்றபடி. "அடியைப்பாரீர்" என்றதின் விவரணம் - நித்யமாய் இத்யாதி. ஆனால், உவதவிக்ரஹத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் சொன்னவந்தரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவானென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் - அதுசெய்யுமிடத்தில் என்றுதொடங்கி மே லெல்லாம். நம்மைக் காணும்காட்சியிலே இத்யாதிக்கு - உம்முடையவிக்ரஹாதிகளோபாதி உம்முடைய ஸ்வரூபமும் நமக்குப்பரதந்தரமான ஆகாரத்தாலே ஹோக்யமாயிருக்குமென்றுகருத்து. கீழ், கௌஸ்துபத்தோபாதி என்றது - ப்ரணயித்வநிபந்தந ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே; இங்கு நூபுராதி களோபாதி என்றது தத்தவஸ்த்திதியால்வந்த ஆழ்வாரபிப்ராயத்தாலே. அதுக்கடியென்? என்னில் என்றது - ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டுகிறீடத்திலே முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே அநுமலிப்பிக்கைக்கடியென்? என்னில் என்றபடி.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் தன்னோட்டைக் கலவியாலே புதுக் கணித்து ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டக்கண்டு அநுலவிக்கிறார்.

[வாயும் சிவந்துகணிந்து] - நிரதிராயலோக்யமான செவ்வியையுடைத்தாய். [உள்ளே வெண்பலிலகு கடரிலகுலிலகு மகரகுண்டலத்தன்] - என்னோட்டைக் கலவியாற்பிறந்த ஹர்ஷப்ரகாஷத்தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தில் சிவப்போடு பனைத் தொடையாய் உள்ளே விளங்காநின்றன திருமுத்தின் ஒளியையும் விளங்காநின்று கொண்டு அலைந்துவருகிற மகரகுண்டலத்தையுமுடையான். சங்கு, கதை, வாள் ஆழியான். [ஒருவன்] - அத்விதியன்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணமான வடிவழிகோடே என்னெஞ்சக்குள்ளே புகுந்திருந்தானென்கிறார்.

(ஸம்ஸ்லேஷப்ரீத்ய திராயத்தாலே), கண்கள் - திருக்கண்கள், சிவந்து - சிவந்து, பெரியவாய் - பெருத்திருப்பனவாய், (அப்படியே), வாயும் - திருவதாமும், சிவந்து - சிவந்து, கணிந்து - படித்து, உள்ளே - அகவாயிலே, வெண் - வெளுத்த, பல் - திருமுத்து நிராயினுடைய, இலகு - விளங்குகிற, சுடர் - சுடரையும், இலகு - அத் யுஜ்ஜ்வலமாய், விலகு - அசைகிற, மகரகுண்டலத்தன் - மகரகுண்டலத்தையுமுடையனாய், (இவ்வவயவஸோபைக்கும் பரபாகரூபமாய்), கொண்டல் - காளமேகத்தின், வண்ணன் - நிறம்போலேயிருக்கிற ரூபஸோபையையுடையனாய், (அவ்வடிவழகுக்குத்தகுதியாய்), சுடர் - பேரொளியையுடைத்தான, முடியன் - திருவிழிஷைகத்தையுடையனாய்; காங்கு தோளன் - (அந்த ஸர்வேஸ்வரத்வாநுரூபமான) நாலுதிருத்தோள்களையுமுடையனாய், ("விஷ்ணுபுஷ்பாஸிதவதாஸபூஜி") என்கிறபடியே அந்த புஜகல்பகம் பூத்தாற்போலேயிருக்கிற), குனி - வளைந்த, சார்ங்கம் - ஸ்ரீசார்ங்கம், ஒண் - உர்ஸாரீயமான, சங்கு - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், கதை - கௌமேதகி, வாள் - நந்தகம், ஆழியான் - திருவாழியாகிற திவ்யாயுதத்தையுடையனாய், ஒருவன் - (இவ்வவயவஸோபையாலும் ஆபரணஸோபையாலும் ஆயுஸ்ஸோபையாலும்) அத்விதியாகாரணவன், அடியேன் - (இவ்வழிகிலே துவக்குண்டு) அடியேனான என்னுடைய, உள்ளான் - அகவாயிலே ப்ரகாஸரியாநின்றான். சங்குகதையென்கிற இத்தை - சங்குகதையென்று கடைக்குறைத்தலாய்ச் சொல்லிற்று.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன் தம்மோட்டைக்கலவியாலே புதுக்கணித்த ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டக் கண்டநுலவிக்கிறார்.

[கண்கள் சிவந்து] - "தவரூபயாகவ்யாஸம் வுண்ணரீகடுவிக்ஷிணி" என்று கண்களாகிறது சிவந்திறே இருப்பது. இப்போது சிவந்து என்கிறது - "மாயக் கூத்தனில் விஸ்வலேஷத்தாலே விவரணமானது, ஸம்ஸ்லேஷித்தபின்பு தன்னிறம்பெற்ற படி. கண்ணிலே துவக்குண்டு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறதிருப்பு, இசையிலே காணுமித்தனை. [பெரியவாய்] - ஏகரூபமாயிருக்கிற இதுக்கு வுஜ்ஜ்வலாஸங்கள் உண்டோ? என்னில், —கர்மநிஷ்ப்ரமாய் வருமது இல்லையென்னுங்காட்டில், வாத்ஸல்யநிர்ஷ்ப்ரமாய் வருமதுதவிராதே; ஆபூரிதஸம்ஸ்லேஷத்தில் அவிக்குதனாகில் ஆஸ்ரயணீயனன்றிக்கே ஒழியுமிதே. அவனும், கடலுடைந்தாற்போலே தன்னளவிலே விக்ருதனாகக்கூடவனிதே. [வாயும் சிவந்து] - கண்களையன்றிக்கே, "செவ்வாயுந்திவெண்

பல்கடர்க்குழை" என்று கலவியாற்பிறந்த சிவப்பைச்சொல்லுகிறது. [கனிந்து] - சிவப்பாய்ப்பரிந்து போகையன்றிக்கே, நெப்ப்பூறியிருக்கை. நிரதிராயஜோக்யமான செவ்வியைச் சொல்லுகிறது. [உள்ளே வெண்பலிலகுசுடர்] - உள்ளே விளங்காநின் றுள்ள திருமுத்தொளியையும். [உள்ளே] - திருவயரத்துக்குள்ளுப் புகுகையினுடைய அருமை சொல்லுகிறது. [வெண்பலிலகு சுடர்] - சிவப்புக்கு பாஹாமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற ஒளி. அது இதைத்தள்ள, இது அதைத்தள்ள இட்டளத்தில் வெள் ளம்போலே முழுவாநிற்கை. [இலகுசிலகு மகரகுண்டலத்தன்] - திருக்குழலில் இட்டசிக்கு ப்ரகாஸமாய் அலைந்துவருகிற திருமகரக்குழையுமுடையவன். அலைந்து வருகையாவது - இவரைப்பெற்ற பேற்றாலே "இவனை ஸம்பரிப்பதே!" என்று திருமுடியை அசையாநிற்கை. [கொண்டல் வண்ணம்] - வர்ஷுகவலாஹகம்போலே வடிவு குளிர்ந்தது [சுடர்முடியன்] - தன் அழகாலே அல்லாத அழகை அடக்கமுட்டாக்கிடும் திருவலிஷைத்தையுடையவன். * மாயக்கூத்தனில் விடாய்திருகையாலே வந்தபுகர் "முடிசேர் சென்னியம்மா" என்று இவர் கூப்பிடாநிற்க, இவரை உபேகித்துக்கவித் திருப்பதொரு முடியுண்டோ? ரக்ஷயவரமும் நோவுபடாநிற்க, ரக்ஷகனாய் முடிசுடி யிருப்பது ஓர்ஏற்றமுண்டோ? [நான்குதோளன்] - இவரை அணைக்கையாலே தோள் களும் பணைத்தது. ஆத்மகுணங்களளவில் சிற்பார் இவ்விஷயத்தில் தேசிகாஸ்ஸர். இப்படி வடிவழகுக்கு அவ்வருகு அறியாதிருக்கையாநிற்று இதில் தேசிகனாகை. ப்ரய மத்தில் ருசிஜநகமாய், பின்பு ஸாஹாஸ்ரயமாய், பின்பு ஸடாஹாஸ்ரதத்துக்கு விஷயமா யிறேபிருப்பது. [குனிசார்ங்கன் இத்யாதி] - "மகரகுண்டலத்தன்" என்கிறவோ பாதி, இவையும் சில ஆஹாணங்களிருக்கிறபடி. வீரர்கள்பிடித்த வில்லாகையாலே தானே வளைந்தாயிற்று இருப்பது. "வளையுமிணைலவில்" "உண்பது சொல்லிலுலகளந தான் வாயமுதம்." ஈர்ஸாநியமான சங்கு கதை வாள் ஆழியான். [ஒருவன்] - புண் டரீகாஷ்டனாய், காளமேவநிஹ ஸ்யாமனாய், சதுர்ஹஜனாய், ஸங்கவசக்ராதி ஈவ்யாயுயோ பேதனாகையாலே அத்விதியன். [அடியேன்] - அவனுடைய ஸோஷித்வம் அத்விதியமா யிருக்கிறாப்போலே த்ரிவியாத்மவரமத்திலும் இவருடைய ஸோஷித்வம் அத்விதியம். ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலன்றிக்கே அழகுக்குத்தோற்று-அடியேன் என்கிறார். [உள்ளானே] - "யுவாகுரோ:" என்று கேட்டேபோம்படியான அழகு, வயிரப்பேழை திறந் தாற்போலே அவயவஸோகையும் ஆஹாணஸோகையும் ஆபுயஸோகையுமாய் மினிசர் நின்றதாயிற்று.

நடு. - முதற்பாட்டு. அவன், தம்மோட்டைக்கலவியாலே புதுக்கணித்த தீவ்ய ஸௌந்தர்யாதிகளோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தா னென்கிறார். நம்ஆழ் வார்கள், வடிவழகுக்கு அவ்வருகு ஸ்வரூபகுணங்களில் இழியமாட்டார்கள்: தீவ்ய விக்ர ஹத்தை ஸாஹாஸ்ரயமாகப் பற்றினபின்னை அவ்வருகுபோவானென்று ஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகிறது - இத்தைவிட்டுப் போகச் சொல்லுகிறதல்ல: ஸ்வரூபகுணங்களும் உபாஸ்ய

முதற்பாட்டு. - கண்கள் இத்யாதி. "கண்கள் சிலந்து" என்றுதொடங்கி, "ஒருவனடியே னுள்ளானே" என்னுமளவும் கடாகித்து அவநாரிகை - அவன், தம்மோட்டை இத்யாதி. ஸ்வரூப குணங்களேவிட்டு விக்ரஹத்தை அதுபவிப்பானென்? என்ன - நம்ஆழ்வார்கள் இத்யாதி. விக் ஹத்தைவிட்டு ஸ்வரூபகுணங்களிலே போவானென்று ஸாஸ்த்ராஞ்சொல்லாநின்றதேயென்ன, - தீவ்யவிக்ரஹத்தை இத்யாதி. ஆனால், எதுக்காகச் சொல்லுகிறதென்ன - ஸ்வரூபகுணங்களும்

மென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. அவன் தன்னோடு பிராட்டிமாரோடு சேஷபூதரோவோசியில்லை; எல்லார்க்கும் அவிமதமாயிருக்குமாயிற்றுத் திருமேனி.

[கண்கள்சிவந்து] - “தவ்யயயாகவ்யரவஸவாணரீகசெவ” கூழிணி” (தவ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமகூழிணி) என்று கண்களாகில் சிவந்திருக்குமிதே; இப்படியிருக்கச்செய்தே * மாயக்கூத்தனில் விஸ்வலேஷத்தாலே விவர்ணமானது, * இருத்தும்வியந்தில் ஸம்ஸ்வலேஷத்தாலே தன்னிறம்பெற்றபடி. கண்ணிலேதுவக்குண்டு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவிருப்பு, இசையிலேகாணுமீத்தனை [பெரியவாய்] - வருத்தி ஹ்ராஸாதிக ளுண்டாகிறதாயிற்று. ‘ஸபெஷகா உவா உவாய’ (ஸதைகருபுரூபாய) என்கிறது - கர்மநிபந்தநமான விகாரங்கள் இல்லையென்ற இத்தனையொழிய ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்வலேஷத்தாலே பிறக்கும் விகாரத்தை இல்லையென்கிறதன்றே; அப்படியேயானவன்று ஆஸ்ரயணீயனன்றிக்கே யொழியுமே. அவனும் தன்னளவிலே விக்குதனாகக் கடவனிறே. [வாயும்சிவந்து] - கண்ணையன்றிக்கே, திருவதாமும் தன்னிறம் பெற்றபடி சொல்லுகிறது. “சேவ்வாய் - வெண்பல் சுடர்க்குழை” என்றது பின்னாட்டுகிறபடி. [கனிந்து] - இச்சிவப்பு, தன்னிலேயுழி நெய்த்துத் தோற்றுகின்றதாயிற்று. [உள்ளே] - திருவதரத்தில் சிவப்பைபலிட்டு, உள்ளுப்புதுகையிலுண்டான அருமையடையத் தோற்றுகிறது. [வெண்பல்லகுசுடர்] - திருவதரத்திற்சிவப்புக்குப் பரபாகமான வெண்மையை யுடைத்தாய், தேஜஸ்ஸு நின்று சுழியாகின்றதாயிற்று. [இலகுவினகுமகரகுண்டலத்தன்] - திருக்குழலில் குட்சிக்கு ப்ரகாஸகமாய், அலைந்துவருகிற திருமுகரகுண்டலத்தையுடையவன். “இக்கலவி நமக்கு ஸம்பலிப்பதே!” என்று தலைசீய்த்துப்படாநின்றான்போலே, கடலுடைந்தாற்போலே தன்னளவிலே ஹ்ருஷ்டனாகாநின்றான். [கொண்டல் வண்ணன்] - வர்ஷாகவலாஹகம்போலே வடிவும் குளிர்ந்து கறுத்தது. முன்பு விவர்ணமாய்ப்போலே திருமேனியிருந்தது. [சுடர்முடியன்] - தன்னழகாலே அல்லாதவழகை முட்டாக் கிடும் திருவபிஷேகத்தையுடையவன். * மாயக்கூத்தனில் இவர் விடாய்தீர்ந்தபின்பாயிற்று முடியும் நற்றரித்தது. “முடிசேர்சென்னியம்மா” என்றிறே கூப்பிட்டது. [நான்கு

இத்யாதி. விக்ரஹந்தான் பிராட்டிமார்க்கொழிய சேஷபூதர்க்கு அபிமதமாகக் கூடுமோவென்ன அவன் தன்னோடு இத்யாதி.

இப்போது “சிவந்து” என்கையாலே ஹாவம் - “தவ்யயயா” இத்யாதி. சிவந்து என்கிற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - கண்ணிலே இத்யாதி. வருத்திஹ்ராஸாதிகளுண்டானால், “ஸபெஷகா உவா உவாய” என்கிறத்தோடு விரோதியாதோவென்ன - ஸபெஷக இத்யாதி. அப்படியேயானாலோவென்ன - அப்படியே இத்யாதி. “பெரியவாய்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவனும் இத்யாதி. பெரியவாய் - பெருத்தென்றபடி. தன்னளவிலே என்றது - தன்பெருமைக்கிடாக என்றபடி. “வாயும்” என்றசரஸ்தார்த்தம் - கண்ணையன்றிக்கே இத்யாதி. “இருத்தும் வியந்திற்கலவி பின்னாட்டுகிறது” என்றத்தை டிரஸிப்பிக்கிரார் - சேவ்வாய் இத்யாதி. “உள்ளே” என்ற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - திருவதரத்தில் இத்யாதி. விலகுதல் - சலித்தல். திருமகரகுண்டலத்துக்கு அலைவுருகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிரார் - இக்கலவி இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றிற்கும் ஹாவம் - கடல் இத்யாதி. இப்போது “கொண்டல்வண்ணன்” என்கையாலே ஹாவம் - முன்பு இத்யாதி. திருவபிஷேகத்துக்கு விக்குதியேதென்ன - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. இதுதான் இவர் ஆசைப்பட்டபடியேவந்து அநுபவிப்பித்ததுக்குத்தோதகமாக இருக்குமென

தோளன்] - இவரை அணைத்தபின்பு தோள்கள் பணைத்தபடி. [குனிசார்ங்கன்] - “மகர குண்டலத்தன்” என்கிறவோபாதி, இவையும் சிலவாபரணங்க ளிருக்கிறபடி. வீரர்கள் கையில் வில்லு வினையில்லாதபோதும் வளைந்தேயிருக்குமிதே. [ஒன்சங்கு] - “உண் பது சோல்லில்,” “உன்செல்வம் சாலவழகியது” என்னும்படியான ஒன்சங்கு. [கதைவாளாழியான்] - இவற்றையுடையவன். [ஒருவன்] - புண்டரீகாக்ஷனாய், காள மேகநிபஸ்யாமனாய், சதுர்ப்புஷ்ணாய், ஸங்ஷசக்ராஜிஜிவ்யாயுபோபேத னாகையாலே அத்விதீயன். [அடியேன்] - அவனுடைய ஸேஷித்வம் அத்விதீயமா யிருக்கிறப்போலே, இவருடைய ஸேஷத்வமும் அத்விதீயம். அதாவது - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலன்றிக்கே அழகுக் குத்தோற்று - அடியேனென்கிறார். [உள்ளானே] - பராகர்த்தமான மகஸ்ஸை ப்ரத்யக் விஷயமாக்கினவாதே, “பாவாகு-காரா” (யுவாகு-காரா) என்று கேட்டேபோம்வடி வழகு, வயிரப்பேழை திறந்தாற்போலே அவயவஸோபையும் ஆயுதஸோபையும் ஆபரண ஸோபையுமாய் மிளிராநின்றதாயிற்று. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

அடியேனுள்ளான் உடலுள்ளான் அண்டத்தகத்தான் புறத்துள் படியேயுதுவென்றுரைக்கலாம்படியனல்லன் பரம்பரன் [ளான் கடிசேர்நாற்றத்துள்ளால் இன்பத்துன்பக்கழிநேர்மை ஷடியாவின்பப்பெருமையோன் உணர்விலும்பரோருவனே.

ஆ. - [அடியேனுள்ளான்] - அஸங்க்யேயமான அண்டங்களுக்கெல்லாம் திரவாஹுகனாய், திரஸ்தஸமாப்யதிகனாய், அநாக்ராத துக்ககந்த நித்யஸித்த நிர்வாபிகாரந். தத்தையுடையனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், நிர்வேசுதனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய நிகர்ஷத் தையும் தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து, தன்னோடு கலந்து பரிமாறு கைக்கு நான்சுடல்லேனென்று அகலுகிறேனென்னும் பயத்தாலே என்னுல்தன்னைவிட முடியாததொருபடி தன்னழகைக் காட்டிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளுகையன் றியே என்னுடம்பினுள்ளேயும் புகுந்தருளினுனென்கிறார்.

கிரார் - முடிசேர் இத்யாதி. ஆபரணங்களோடே ஆயுதங்களை எடுக்கிறதற்கு ஊவம் - மகரகுண் டலத்தன் இத்யாதி. ‘குனி’ என்றதற்கு ஊவம் - வீரர்கள் இத்யாதி. “ஒன்சங்கதை” என்றது - கடைக்குறைத்தலாய், ஒன்சங்கு கதை என்றபடி. சங்குக்கு ஒன்மையேதென்ன - உண்பது இத் யாதி. நாய்க்சீயார்திருமோழி, அத்விதீயத்வமேதென்ன - புண்டரீகாக்ஷனாய் இத்யாதி. “ஒருவன்” என்றத்தை “அடியேன்” என்றத்தோடே கூட்டி ஊவாந்தரம் - அவனுடைய இத்யாதி. ஸேஷத் வம் அத்விதீயமாகையாவதெதென்ன - அதாவது இத்யாதி. உள்ளான் - உள்ளேயிருக்கிறானென் றபடி. “கண்கன்சிவந்து” என்றுதொடங்கி, “உள்ளான்” என்னுமனவுக்கும் ஊவம் - பராகர்த்த மான இத்யாதி. வயிரப்பேழை - வஜ்ரங்களிருக்கிறபெட்டி. வயிரப்பேழைதிறந்தாற்போலே என்கிறவிடத்திலே. “ஸ்ரீரஜாஜைபூநிராடி” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். க்ரமேணாவய: “உள்ளே வெண்பல்” இத்யாதிக்கு - அகவாயிலே வெளுத்தபல்லினுடைய ப்ரகாசிக்கிற தேஜஸ்சையும், இலகு - ப்ரகாசிப்ப்ப்பதாய், விலகு - சலியாநிற்கிற, மகரகுண்டலத்தையுமுடையவென்னு ஸப் தார்த்தம். (க)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வவிலக்ஷணஞாயிருக்கிற எம்பெருமான், என் உள்ளே புகுந்தருளுகையன்றிக்கே, என் ஸரீரத்தினுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார். என்னுள்ளா நென்னவேண்டுமிடத்திலே “அடியேனுள்ளான்” என்கையாலே - அடியேனென்றும் நானென்றும் பரப்பாயம்.

[அண்டத்தென்று தொடங்கி] - ஸர்வமதனாய் தனக்கு உபமானரஹிதனாய் மேற்பட்ட பரிாரயங்களுக்கும் மேற்பட்டுள்ளான். [கடிசேர் என்றுதொடங்கி] - லோகத்திற்காண்கிற விலக்ஷணமான நாற்றத்தையுடைய ஆலையை அறுவழித்தா லுள்ள ஸுவத்தில் அஸ்யிரதவாவி லோஷம் நீக்கினாலுள்ள வைலக்ஷண்யத்தையுடைய தாய் நித்யமூமாயிருந்துள்ள ஆநந்தத்தை உடைத்தான். [உணர்விலும்பொருவனே] - அறிவில் மேற்பட்டு அத்விதியனுள்ளான். அறிவில் மேற்பட்டிருந்துள்ள * அயர்வறமமர்கள் அதிபதியாயுள்ளவென்றும்.

ப.—ஆநந்தரம், ஸர்வாரந்தராத்மபூதனாய் நிர்ஜியாய ஜ்ஞானநந்தயுக்தனானவன், என் ஆத்மாவோடு சரீரத்தோடு வாசியற உள்ளே புகுந்துகின்ற நென்கிறார்.

அண்டத்து-அண்டத்தநவாயிலுண்டான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும், அகத்தான் - அந்தராத்மாவாய், புறத்து - புறவாயில் அவ்யக்த மஹதஹங்காரங்களுக்கும், உள்ளான் - ஆத்மபூதனாய், இதுவே - இதுவே, படி-ப்ரகாரம், என்று - என்று, உரைக்கலாம்படியன் - சொல்லலாம்படி இருப்பதொரு ப்ரகாரத்தையுடையன், அல்லன் - அல்லனாய், பாம்பான் - (பாரான நித்யமுக்தர்களுக்கும்) பானாயிருப்பானொருவனாய், கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலே - விலக்ஷணமான கத்தங்கெல்லாம் சேர்ந்த பரிமள ஸமுதாயத்தை அவகாஹித்ததுவித்து, இன்பம் - இன்பத்தினுடைய, துன்பம் - (அல்பாஸ்த்திரதவாதி நிபந்தனமான) துன்பத்தினுடைய, கழி - கழிவையுடைத்தான், நேர்மை - ஸுக்ஷ்மாம்பாத்தினுடைய, சூடியா - (விச்சேத ரஹிதமாகையாலே) நித்யமான, இன்பம் - ஆநந்தத்தினுடைய, பெருமையோன் - அபரிச்சேத்யதையையுடையனாய், உணர்வில்-ஜ்ஞானத்தில்வந்தால், உம்பர் - அந்த (ஆநந்தம்போலே நித்யத்வஅபரிச்சிந்தத்வங்களாலே) மேலாயிருப்பான், ஒருவன்—, (ஸேஷத்வைகிரூபணீயமான அஹமர்த்தத்தினுடைய); உள்ளான் - அகவாய்லே அந்தராத்மதயா நில்லாநின்றான்; உடல் - (அத்யந்தஹேயமான) ஸரீரத்தினுடைய, உள்ளான் - ஹ்ருதயாம்பாத்திலேயும் வர்த்தியாநின்றான். படியேயினுடைய - உபமானரஹித்யத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். மந்தாதுபவஸுவதருஷ்டாந்தம், ப்ரதிபத்தயர்த்தமாகச் சொல்லுகிறது; உபயனிக்கவிரிஷ்டமாய், ஸ்வேதா ஸமஸ்த விலக்ஷணமான ஜ்ஞானநந்த மாஹாத்மயத்துக்கு தருஷ்டாந்தமில்லாமையாலே.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், ஸர்வவிலக்ஷணஞாயிருக்கிறவன் என்னுள்ளே புகுந்தருளுகையன்றிக்கே, என் ஸரீரத்திலே வந்து கலந்தானென்கிறார்.

[அடியேனுள்ளான்] - என்னுள்ளானென்னவேண்டும் ஸ்ரீரத்திலே “அடியேனுள்ளான்” என்றது, அடியேனென்கிறது - அஹம்ஸாப்திபரப்பாயமாகையாலே, ஜ்ஞானநந்தங்களிலும் அந்தரங்கம் ஸமவதஸேஷத்வமென்கை. [உடலுள்ளான்]-சேதனனுக்கு, சிவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலும் சிவ்யமங்களவிக்ரஹமே உத்தேச்யமாயிருக்கிறாப்போலே, ஆஸ்ரிதன் ஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் இவன் தேஹத்தையாயிற்று ஸர்வரன்விரு

ம்பியிருப்பது; செருக்கர் அஹிமதவிஷயத்தில் அழுங்கு உகக்குமாபோலே. இத்தால்-ஜீவ பரஸேடிமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரஸேடிமும், சேஷஸேஷித்வ ஸம்வக்ஷமும் அபர மார்பம்” என்றும் “ஒளபரபிகம்” என்றும் சொல்லுகிற பக்ஷங்கள் அர்பாத்தப் பதிபித் தங்கள். ஆழ்வானுக்கு திருக்கோட்டியூர்நம்பி, “அடியேனுள்ளான்” என்னப்பெற்றபடி யென்” என்று பணித்தார். ‘உம்முடைய திருமேனியை விரும்புகிறவன் ஆர்?’ என்ன,— சொல்லுகிறது மேல்: [அண்டத்தகத்தான்] - அண்டாந்தர் உதங்களான படிர்யுங்க ளோடு புறம்புள்ளபடிர்யுங்களுோடு வாசிபற ஸர்வகுதனாவன். ஸர்வகுதமான வஸ்து கியர் ஒருவ்யக்தியில் ஏகதேசமான ஸரீரத்திலே அகப்பட்டதென்கை. [படியேயிது] - [இதுவே - படி] - ஸர்வயாஸத்ருஸமாயிருப்பதோர் உபமானத்தை உடையவனல்லன். ஸர்வகுதமுமாய், ஸர்வநிர்வாஹகமுமாய் இருப்பதொரு வஸ்துவண்டாகினிறே ஒப்புச் சொல்லலாவது. சொல்லும் படிதான் என்? என்னில்,—[பரம்பரன்] - மேலானவற் றக்கெல்லாம் மேலானவன்: “கெகிகெகி” என்கிறபடியே இவ்வளவன்று என்னு மித்தனை. இவ்விஷயத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணும்படிதான் என்? என்னில்,—[கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை] - வேடிங்கள் “நிலமன்று” என்றுமீண்டத்தை இவர்கிலமாக்கிப் பேசுகிறார்களாம். “கடி” என்றும், “நாற்றம்” என்றும் - பரிமளம். மீமிசைச் சொல்லாய் - மிக்கபரிமளமென்கை. “கடி” என்று - புதுமையாய், செவ்விப்பரியள மென்றுமாய். பரிமளத்துக்கு உள்ளும்புறம்புமில்லாதபடியாலே நாற்றத்திலென்றபடி. [இன்பத்துன்பக் கழிநேர்மை] - அதிநுடைய அதுவத்தால்வந்த ஸுவத்தில், ஸ்வாம்பாஸத்தைக் கழித்தநேர்மையுண்டு - நுண்மை, ஸுவாம்பாம். புஷ்பத்தில் பரி மளத்தை த்ருஷ்டாங்கமாகச் சொல்லுகையாலே - அதில் அல்பாஸ்யூரங்கள் ஸ்வாம்ப ஸம்; அதுகழிந்த நுண்மை - ஸுவாம்பாம். [ஒடியாவிற்பப் பெருமையோன்] - ஒடி யாததுமாய், பெரியதுமான ஸுவத்தைபுடையவன். நித்யமாய், நிரதியாயமான ஆநந்தத்தையுடையவன். [உணர்வி லும்பொருவனை]-ஜ்ஞாநத்தில்வந்தால் மேலான ஒருவன். அத்விதீயஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூப னென்கை. [ஒடியாவிற்பப் பெருமையோ னுணர்விலும் பொருவன் - அடியேனுள்ளான் னுடலுள்ளான்] - எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹா விஷயமாயிருக்கிறவன்கியர் என் ஸரீரத்தை ஆதரிக்கிறான்.

எடு.—என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புதுந்திருந்த அளவன்றிக்கே, என் ஸரீ ரத்திலேயும் புதுந்து கலந்தானென்கிறார்.

[அடியேனுள்ளான்] - திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்துகின்ற போரப்புக்கவாறே, “ஆழ்வான்! ஆழ்வார் ‘அடியேனுள்ளான்’ என்றபடிகண்டாயே” என்ன, “க்ருதார்த்தனானேன்” என்று போந்தானாம். என்னுள் ளான் என்னவேண்மீடத்திலே, ‘அடியேனுள்ளான்’ - என்கையாலே - ஜ்ஞாநாநந்தங்

இரண்டாம்பாட்டு, - அடியேன் இத்யாதி. “உடலுள்ளான்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - என்னுடைய இத்யாதி.

ஆத்மாவுக்குஜ்ஞாநாநந்தாதிகளும்நிரூபகமாயிருக்க, சேஷத்வத்தைநிரூபகமாக அருளிச்செய்த துக்கு ஸம்வாதம் - திருக்கோட்டியூர் இத்யாதி. ‘ஜ்ஞாநாநந்தரீயஸூதாஸொஷாஹிவாரித துத’ என்றும், “ஜ்ஞாநரீபொரீஸு” என்றும், ‘ஓவஸமூகிதா’ என்றும் இத்யாதிகளாலே ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் சேஷத்வமும் ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமாகச் சொல்லுகின்றது; இதிலே அந்த

களன்று வஸ்துவுக்கு நிதூபகம்; சேஷத்வமென்கை. ஜ்ஞானாநந்தங்களிலும் அந்தரங்கம் லக்ஷ்சேஷத்வமென்கை. [உடலுள்ளான்] - சேதநனுக்கு லக்ஷத்ஸ்வரூபத்திலும் தீவ் யமங்களலிக்ரஹமே உத்தேஸ்யமானாற்போலே, ஈஸ்வரனுக்கும், இவர்ஸ்வரூபத்திலும் இவர்கழிக்கிற ஸாரீரம் உத்தேஸ்யமாய்த் தோற்றுகின்றது; செருக்கர் அலிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு உகக்குமாபோலே. இத்தால் - “ஜீவபரபேதமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரபேதமும், சேஷசேஷிஸம்பந்தமும் அபரமார்த்தம்” என்கிற பகஷங்கள் அர்த்தர்த்தப்ரதிபதிப்பதங்கள். உம்முடைய திருமேனியை விரும்புகிறவன் ‘ஆர்?’ என்ன, - இன்னு னென்கிறதுமேல்:— [அண்டத்தகத்தான்புறத்துள்ளான்] - அண்டாந்தர்ஊடுதானபதார்த்தங்களோடு, புறம்புள்ள பதார்த்தங்களோடு வாசியற ஸர்வகதனானவன். ஸர்வகதமான வஸ்துகிடர் ஒருவ்யக்தியில் ஏகதேசமான ஸாரீரம்ஸத்திலே அசப்பட்டதென்கை. [படியேயிது] - (இதுவே - படி.) ஸர்வதா ஸத்ருஸமாயிருப்பதோர் உபமானத்தை உடையவனல்லன். ஸர்வமுதமு மாய் ஸர்வநிர்வாஹகமுமா யிருப்பதோரு வஸ்துவுண்டாகின்றே ஒப்புச்சொல்லலா வது. சொல்லும்படிதான் என்? என்னில், - [பரம்பரன்] - மேலானவற்றுக்கெல்லாம் மேலானவன். † ‘கேதிகேதிகி’ (நேதிநேதி) என்கிறபடியே - இவ்வளவன்று என்னுமித் தனை. ஆனாலும் இவ்விஷயத்தைப் ப்ரதிபத்தி பண்ணும்படிதானென்? என்னில், [கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாகி] - ஆலை-மது. “கடி” என்றும், “நாற்றம்” என்றும் - பரிமளமாய், மீமி

சங்க நிருபகம்எது?” என்று எம்பெருமானார் திருவோலக்கத்திலே ப்ரஸுதமாக, ஸர்வஜ்ஞா யெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும், “இத்தை ஆசார்யமுநேக வெளியிடவேணும்” என்றுபார்த்து, திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸங்கிதிக்கு “ஆழ்வான்! இத்தைப்பெற்று வாரும்” என்று வரக்காட்டியருள, அவரும் எழுந்தருளி, நம்பிபைஸவித்து, இந்த வ்ருத்தகார்த்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, ஆறுமா ஸம் ஸேவித்திருக்க, அவர் இரங்காமையாலே “எம்பெருமானார் ஸங்கிதியிலேபோய் ஸேவித்துவரு கிறேன்” என்று போகப்புக, அவரையழைத்து “ஆழ்வான்! * மயர்வறமதிகலமருனப்பெற்ற ஆழ்வார்தானே ‘அடியேன்னுள்ளான், என்றபடி கண்டாயே!” என்றருளிச்செய்ய, “க்ருதார்த்த னானேன்” என்று எழுந்தருளினாரென்றபடி. இதிறயத்துக்கு வ்யாக்யாதா ஹாவமருளிச்செய் கிறார் - என்னுள்ளான் இய்யாதி. அவையும் நிருபகமாயிருக்க. அன்றென்கிறதென்னென்ன - ஜ்ஞானாநந்த இய்யாதி. சேஷத்வம் அந்தரங்கமாகையாவது - லக்ஷத்ஸ்வரூபதயா லப்தஸத்தாகமான வஸ்துவாகையாலே ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு நிருபித்துக்கொண்டு, பின்னை மற்றுள்ளவற்றை விட்டு நிருபிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. தம்மிடத்திலிருந்தால் போராதோ? ஹேயமான ஸாரீரத்தை விரும்புகைக்கு அடி ஏதென்ன - சேதநனுக்கு இய்யாதி. லக்ஷத்விக்ரஹம் அப்ராக்ருதமாகையாலே விரும்புகை ப்ராப்தம்; இது ப்ராக்ருதமன்றோ? உத்தேஸ்யமாகக் கூடுமோவென்ன - செருக்கர் இய்யாதி. “அடியேன்” என்றும், “உன்னான்” என்றும் சொல்லுகையாலே - ஜீவபரபேதமும், “அடியேன்” என்ற ஏகவசகத்தாலும், “அண்டத்தகத்தான்” என்கையாலும் - ஜீவபரஸ்பர பேதமும், “அடியேன்” என்று - சேஷத்வம் சொல்லுகையாலே - சேஷசேஷிஹாவ ஸம்பந்த மும் சொல்லுகையாலே, ப்ரதிபதிப்பதங் னென்கை. புறம்புள்ள பதார்த்தங்க னென்றது - மஹ தாதிகளை. ப்ரத்யேசத்துக்கு ஹாவமாதல், “அண்டத்தகத்தான் புறத்துள்ளான் - உடலுள்ளான்” என்றத்தையும் கூட்டி ஹாவமாதல்-ஸர்வகதமான இய்யாதி. “இதுவே-படி- என்றுரைக்கலாம்படி யனல்லன்” இதுவே ஸர்வதா ஸத்ருஸமென்று சொல்லலாம்படியான உபமானத்தைஉடையனல்ல னென்று ஸப்தார்த்தம். அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஸர்வகதமும் இய்யாதி. “மேலானவற்றுக் கெல்லாம் மேலானவன்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - நேதிநேதி இய்யாதி. இவ்வளவல்லஇவ்வள வல்ல என்றபடி. ஆனாலும் என்றது - பரிச்சேதிக்கப் போகாவிட்டாலுமென்றபடி “கடி - நாற்

சைச்சோல்லாய் - மிக்கபரிமளமென்கை. “கடி” என்று - புதுமையாய், சேவ்விப்பரிமளமென்றுமாம். பரிமளத்துக்கு உள்ளும்புறம்புமில்லாமையாலே-நாற்றத்திலென்றபடி. [இன்பத்துன்பக்கழிநேர்மை] - அதினுடைய அநுலவத்தால்வந்த ஸுகத்தில் து:காம்ஸத்தைக் கழித்த நேர்மையுண்டு - நுண்மை - ஸுகாம்ஸம். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே, அதில் அல்பாஸ்த்திரத்வங்கள் து:காம்ஸம்; அதுகழிந்த நுண்மை - ஸுகாம்ஸம்: துன்பங்கழிந்த இன்பமென்றபடி. [ஒடியாவின் பப்பெருமையோன்] - ஒடியாததுமாய், பெரியதுமான ஸுகம். நித்யமுமாய் நிரதிசயமுமான ஆந்தத்தையுடையவன்; † “சூகத்யே” (ஆந்தமய:) என்கிறார். [உணர்விலும்பரோருவனை] - ஜ்ஞாநத்தில்வந்தால் மேலானவொருவன். அத்விதீய ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனென்கை. [ஒடியாவின் பப்பெருமையோனுணர்விலும்பரோருவன் - அடியேனுள்ளான் - உடலுள்ளான்] - எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயமாயிருக்கிறவன்கிடர் என்பாரத்தை ஆதரிக்கிறான்! (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

உணர்விலும்பரோருவனை அவனதருளாஹற்போருட்டு என்
உணர்வினுள்ளேயிருத்தினென் அதுவுமவனதின்னருளே
உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும்பமுதேயாம்
உணர்வைப்பெறவூர்ந்திறவேறி யானுந்தானுயோழிந்தானே.

ஆ.—(உணர்விலும்பர்.)-“இப்படி எம்பெருமான் செய்தருளுகைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்,—இச்சாமாத்ரமே காரணமாகச் செய்தருளினான்; அதுதான் என்னாலே வந்ததொன்றன்று: அதுவும் அவனுடைய ப்ராஸாதத்தாலே வந்தது” என்றுகொண்டு, இப்படி * இருத்தும்விபந்திற் சொன்ன பொருளை அறுபாஷித்து, பின்னையும், இவ்வளவோ அவன் எனக்குச் செய்தருளிற்று? வருத்த ஸம்ஸ்லேஷ ஸத்தைதர்பார்த்தமாக, தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாவிக்ஷாரத்தாலே என்னை வரீகரித்துவைத்ததுவும் போராமே, என்னோடுபண்ணின ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஹங்கம் வருகிறதென்னும் ஹயத்தாலே, ஒன்றை

றத்து - ஆலையுள் - துன்பங்கழிந்த - இன்பம் - நேர்மை - சேர் - ஒடியாவின் பப்பெருமையோன்” என்று அவ்வயிப்பது. சேர் - ஸத்ருஸமான என்றபடி. ஆலை, பூவிலேயுண்டாமதாகையாலே, நாற்றமென்றது - பூவில் பரிமளமென்றபடி. அதில் து:காம்ஸமேதென்ன - புஷ்பத்தில் இய்யாதி. ஒடியா - நித்யமாய் என்றபடி. விவரணம் - நித்யமுமாய் இய்யாதி. “கடி நாற்றத்து - ஆலையுள்” என்று - ஸர்வகந்தங்களையும் ஸர்வரஸங்களையும்சொல்லி, ததநுலவத்தில் அல்பாஸ்த்திரத்வாத் தோஷங்கழிந்த ஆந்தத்தில் ஸாராம்ஸத்தோடே ஸத்ருஸமாய் நித்யமுமாய் நிரதிசயமுமான ஆந்தத்தையுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். அவ்வயித்ததுக்கு ஹாவம் - எல்லார்க்கும் இய்யாதி. அண்டத்தகத்தான் என்று தொடங்கி, பரம்பரன் - கடிசேர் நாற்றத்தன்னும், ஆலையுள்ள முண்டான - துன்பங்கழிந்த - இன்பம் - நேர்மையோடே - சேர்ந்த - ஒடியாவின் பப்பெருமையோன் உணர்விலும்பரோருவன் - அடியேனுள்ளா னுடலுள்ளான் இத்யந்வய:.. (உ)

எனக்குச் செய்யவொண்ணாததொருபடி, அஹமர்த்தவிரிஷ்டனானதானே அஹம்பரப்த வாச்ய நென்றதோற்றும்படி தன்னைக்குறித்து இவ்வாத்மாவுக்குண்டான நிரவதிகபுரு ஷார்த்தமாய் ஸாக்ஷாத்காரருபமாயிருந்த ஸோஷதைக ரஸத்வஜ்ஞாநத்தையும் தந்தருளி னான்” என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், கேவலக்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னோடே வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து, ஸம்ஸ்லேஷஸ்யூர்யார்யமாக, ஜ்ஞாநாதந்தாமலஸ்வஹாவமாய் ஸ்வஸோஷதைகரஸமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் எனக்குக் காட்டியருளினானென்கிறார்.

[உணர்விலென்றுதொடங்கி] - அறிவில் மேற்பட்டிருந்துள்ள * அயர்வறும மார்களதிபதியை அவன் ப்ராஸாடித்தாலே பெறுகக்காக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருத்தினேன்: இச்சித்தேனென்றவாறு. [அதுவுமவனின்னருளே] - அவ்விச்சைமதான் பிறந்ததுவும் அவன் ப்ராஸாடித்தாலே. [உணர்வுமென்று தொடங்கி] - வைஷ்பிகஜ்ஞாநமும் ப்ராணனும் ஸரீரமும்மற்றுமுண்டான அபரிச் சேத்பமான ப்ரக்ருதிவிசாரங்களும், ப்ரக்ருதியும் அபுருஷார்யம் என்னும் அறிவையுடையேனும்படிபண்ணி, இவைபுருஷார்ய மல்லாமையைக்காட்டினமாத்ரமன்றிக்கே ஜ்ஞாநாதந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாக என்னை நிர்வஹித்து அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே என்னைச்சொல்லும் சொல் லாலேதன்னைச் சொல்லலாம்படி ஸ்வப்ரகாரதயா நான் தனக்கு அத்யந்தஸோஷமென்னு மிடத்தையும் காட்டியருளினான்.

ப.—அநந்தரம், தன்க்ருபாதிரயத்தாலே தான் என்னுள்ளே புகுந்திருக் கும்படி என்னை இசைவிப்பதஞ்செய்து, நான் தனக்கு ப்ரகாரபூதனாயிருக்கிறபடியையும் ப்ரகாஸிப்பித்தா நென்கிறார்.

உணர்வில் - உணர்வு மிக்கிருக்கக்கடவரான, உம்பர்-நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வ ப்ரகாரநிர்வாஹகனான, ஒருவனை - அத்விதியானவனை, அவனது - அவனுடைய, அருளால் - க்ருபையாலே, உறற்பொருட்டு-ப்ராபிக்கைக்காக, என்-என்னுடைய, உணர் வின்னுள்ளே - அபேக்ஷாருபஜ்ஞாநத்துள்ளே, இருத்தினேன் - இருத்தினேன்; அதுவும் - அந்த இச்சைதானும், அவனது - அவனுடைய, இன்அருளே - நிர்ஹேதுகக்ருபையடி யாக உண்டானதே; (இப்படி என்னை இசைவித்து என்னுள்ளே புகுந்தவன்), “உணர்வும்” (விஷயாவலம்பியான) ஜ்ஞாநவ்ருத்திவிஸேஷமும், உயிரும் - (ப்ரவ்ருத்திஹேதுவான) பஞ்சவ்ருத்திப்ராணபேதமும், உடம்பும் - (ப்ராணப்ரவ்ருத்திபேதமான) ஸரீரபேத மும், மற்ற-மற்றும், உலப்பிலனவும் - (அஸங்க்யாதமான) மஹதஹங்காரேந்த்ரியாதிக ளும், பழுது - ஹேயம்”, ஆம்-என்கிற, உணர்வை பெற - உணர்வைப் பெறும்படியாக, உணர்ந்து - நடத்தி, இறவறி - (விலக்ஷணஸ்வரூபமான ஆத்மாவளவும்) முடியக் கொண்டேறி, யானும் - (ஆத்மவிஷயமான) அஹம்புத்திவ்வஹாரங்களும், தான் ஆய் ஒழிந்தான் - ஸ்வவிஷயமாம்படி ஆத்மப்ரகாரவிரிஷ்டனாய்விட்டான்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், கேவலக்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, ஸம்ஸ்லேஷஸ்யூர்யார்யமாக, விலக்ஷண மாய் தனக்கு அநந்தரஹ முமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் காட்டியருளினான் என்கிறார்.

[உணர்வி லும்பொருவனை] - உணர்விலே உளரான நித்யஸித்தர்-ஜ்ஞாநாயி கரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீநமாம்படி இருக்கிற அத்விதியை.

ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. * அயர்வம் மமர்கள் அதிபத்யாயிருக்கிற இருப்பிடு, ப்ராப்யம். “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்றுகொளே” என்றிறே ப்ரார்த்தித்தது. [அவனதருளா லுறற்பொருட்டு]-அவனுடைய ப்ராப்யத்தாலேபெறு கைக்காக. “ப்ராப்யம்அவன்” என்கிற நிர்வக்யத்தோபாதி, ப்ராபகமும்அவன்ப்ராப்யம் என்றிறே இவர்திருப்பது. ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் அவனையாகில் நிர்வகித்த அம்ச மெதென்னில்?—[என்னுணர்வினுள்? எயிருத்தினைன்] - “வைத்தேன் மதியால்” என்றதுதானிறே. அவனை என்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். இச்சித்தேனென்கை. இச்சைதான் ஸ்வாய்நமோ என்னில்? [அதுவுமவன தின்னருளே]-அந்த இச்சைதானும்பிறந்தது அவன்ப்ராப்யத்தாலே. சிதைநின்ற வளவுகள்தோறும் “இவ்வளவு அவனுலேபிறந்தது” என்னுப்படியாயிற்றிருப்பது அவனுடைய நிருபாயிகஸௌஹார்டம். “தன்பொன்னடிக்கீழ் - இருத்தும் வியந்து” என்று ப்ராப்ய ப்ராபகமவனே என்ற “அருத்தித்து” என்றதிறே; அததையிறே இங்குச்சொல்லுகிறது. இரண்டரைப் பாட்டுக்குமேல - ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டித் தந்தானென்கிறது. [உணர்வும்] - வைவயிஜ்ஞாநமும். [உயிரும்] - பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனும். [உடம்பும்] - ஸரீரமும். [மற்றுலப்பிலனவும்] - மற்றும் அபரிச்சேத்யமான மஹாபிப்ரக்ருதி விகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும். [பழுதேயமுணர்வைப் பெறலூர்து]-இவை ஹேயமென்னுமறிவை நான் பெறுப்படிபடத்தி; “தநூர்து” என்னும்போலே இவை அபுருஷார்த்தமென்னும் உணர்வுண்டு-மயர்வற்றமதி; அததை நான் உடையேனும் படிபண்ணி. [இறவேறி] - ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்கள் அபுருஷார்த்தமென்னுமளவே யன்றிக்கே முடியப்போய்; ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனாய் நித்யனாய் ஸ்வதஸ்ஸுவியாயிருக்கிற வளவுச்செல்ல அறிவித்து. [யானுந்தானாய் ஒழிந்தானே] - அவ்வளவிலும் பர்யவஸி யாதே என்னைச்சொல்லுஞ் சொல்லாலே தன்னைச் சொல்லலாம்படி தனக்கு ப்ரகாரதயா ஸேஷமென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தந்தான். அஹம் புத்தியும் அஹம்ஸப்தமும் தன் னளவும் செல்லும்படி ப்ரகாரதைகவேஷமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தான். தச் சப்தம், குணவிஸிஷ்டவாகியானவோபாதி த்வம் ஸப்தமும் அசித்விஸிஷ்ட ஜீவாந்தர் யாமியாமளவும் காட்டக்கடவதிறே.

௪௦.—மூன்றும்பாட்டு. கேவல க்ருதபயாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையை யும் பிறப்பித்து, என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்ததைர்யார்த்தமாக, விலக்ஷணமுமாய்த்தனக்கு அநந்யார்ஹமுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் காட்டியருளிணைன் கிருர்.

[உணர்விலும்பரோருவனை] - உணர்விலேயுளரான நித்யஸித்தர்: ஜ்ஞாநாயிக ரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீநமாய்படியிருக்கிற அத்விதீயனை. இத்

மூன்றும்பாட்டு, - உணர்வில் இத்யாதி. “என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினைன்” என்றுதொடங்கி, “யானுந்தானுயொழிந்தான்” என்னுமளவும்கடாக்கித்த அவதாரிகை - கேவல க்ருதபயாலே இத்யாதி. * இருத்தும்வியந்தில் ஸம்ஸ்லேஷம் உந்மஸ்தகமாகச் செல்லாநிற்கச் செய்தே, ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டுகிறதற்கு ப்ரயோஜனம்அருளிச்செய்கிருர் - ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்த தைர்யார்த்தமாக என்று.

விவரணம் - ஜ்ஞாநாதிகாரான இத்யாதி. இப்பதத்தால் மலிதார்த்தம் - இத்தால் இத் யாதி. அதுஎப்படி? என்ன - அயர்வமும் இத்யாதி. இப்பதத்தக்கு மலிதம் - ப்ராப்யம்அவனே

தால் - ப்ராப்யஸ்வரூபஞ்சோல்லிற்று. * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருக்கு மிருப்பிறே ப்ராப்யம். “அடியார்கள்குழாங்களை - உடன்கூவேதென்றுகொலோ” என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது. [அவனதருளால்] - அவனுடைய ப்ரஸாத்தாலே. “ப்ராப்யம்அவனே” என்கிற நிர்ப்பந்தத்தோபாதி, ப்ராபகமும் அவன்ப்ரஸாதமேயாயிருக்கிறபடி. [உறற் போருட்டு] - ப்ராபிக்கையின்போருட்டு. ப்ராப்யப்ராபகம் அவனையாகில், நீர்அதில் அந்வயித்த அம்சமேதென்ன: [என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்] - அவனை என்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். “வைத்தேன்மதியால்” என்றதுதானிறே. இச்சித்தேனென்கை. இச்சைதான் ஸ்வாதீநமோவென்னில், - [அதுவுமவனதின னருளே] - அந்த இச்சைதான் பிறந்ததும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே. நின்றநின்றஅளவுகள் தோறும், “இவ்வளவும் அவனாலேபிறந்தது” என்னும்படியாயிற்றிருப்பது அவனுடைய ஸௌஹார்தம். “தன்பொன்னடிக்கீழ் - இருத்தும்வியந்து” என்று - ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் அவனையென்று, “அருத்தித்து” என்றதினே; அதையே இங்குச்சோல்வ கிறது. இரண்டரைப்பாட்டென்கிறது அற்றது: மேல் - ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷணயத் தைக் காட்டித் தந்தானென்கிறது:—[உணர்வும்] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும். [உயிரும்] - பஞ்சவ்ருத்தப்ராணனும். [உடம்பும்] - ஸரீரமும். [மற்றுலப்பிலனவும்] - மற்றும் அபரிச்சேத்யமான மஹத்தாதிப்ரக்ருதிவிகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும். [பழுதேயாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து] - இவையெல்லாம், ஹேயமென்னும்படியான அறிவை நான்பெறும்படி நடத்தி; அந்வர்த்தப்ரயோஜநத்தேர்ஊருமாபோலே. இவை அபுருஷார்த்தமென்னுமுணர் வுண்டு-மயர்வற்றமதி;அத்தை நான்உடையேனும்படிபண்ணி. [இறவேறி]-ப்ரக்ருதி ப்ரா க்ருதங்கள் அபுருஷார்த்தங்களென்னு மளவேயன்றித்தே முடியப்போய்: ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய், ஹகவச்சேஷதைக ரஸமாயிருக்கும் ஆத்மவஸ்துவென்னுமளவும் காட்டித் தந்து. [இறவேறி] - முடியவேற்றி. [யானும்தானுயொழிந்தானே - அவ்வளவிலும் பர்ய வஸியாதே, என்னைச் சோல்லும்சோல்லாலே தன்னைச்சோல்லலாம்படி தனக்கு ப்ரகார தயா சேஷமென்னுமிடத்தையும் காட்டித்தந்தான். “ஆழ்வர்!” என்றால், “ஏன்” என் பான் ஈஸ்வரன்போலேகாணும். அஹம்ஸப்தமும் அஹம்புத்தியும் தன்னளவும் செல்

இத்யாதி. “பின்னாட்டுகிறது” என்கிற யோஜனைக்குச்சேரக் காட்டுகிறார் - வைத்தேன் இத்யாதி. ஹலிதம் - இச்சித்தேனென்கை என்று. ப்ராப்திக்கன்றோ அவன்வேண்டுவது? இச்சைக்கு வேணுமோவென்ன - நின்ற நின்ற இத்யாதி. “உணர்வு” என்று - இச்சையைச்சோல்லுமோ வென்ன - தன்பொன்னடி இத்யாதி. யத்வா, “பின்னாட்டுகிறது” என்கிறத்தைக் காட்டுகிறார் தல். “ஊர்ந்து” என்கிறபதத்துக்கு ஹாவக்யநமுவேந உக்தார்த்தத்தை விஸ்தீகரிக்கிறார். அந்வர்த்த இத்யாதி. அந்வர்த்தப்ரயோஜநத்தேர் என்றதுக்கு கீயர்காலந் தொடங்கி ஸம்ப்ரதாயமில்லை. ஆனாலும், ஸமர்த்தனானராஜா தரித்ரானுால் த்ரயார்த்தமாகத் தேர்கனிலேயேறித் தானே நடத் துனாக. விஜயாவஹமான விஜயாதமுண்டு - அர்ஜுநாதம், அதிலே தானே ஸாரதியாயேறி ஹிஷ் மாதிகன் ஸாமர்த்யமெல்லாம் பழுதேயாம்படி அத்தேரை நடத்தினுற்போலே, ஸரீரத்துக்கு ரத மென்றுபேராகையாலே, ததேகதேஸமான ஹ்ருதயத்திலிருந்து வைஷயிக ஜ்ஞாநாதிகள் பழுதே யாம்படியான ஜ்ஞாநத்தை நடத்தினுனென்று அருளிச்செய்யலாயிருக்கும். “இவைபெல்லாம்” இத்யாதி ஹக்யவிவரணம் - இவை அபுருஷார்த்தம் இத்யாதி. முடியப்போகையாவதேதென்ன - ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி. “ஊர்ந்து” என்பதுக்கு அருகுணமாக “இறவேறி” என்றதுக்கு ஸப் தத்தைநெருக்கி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - முடியவேற்றி என்று. ஹலிதம் - ஆழ்வர் இத்யாதி.

லும்படி ப்ரகாரதைக வேஷமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தான். * தச்சப்தம் குண விஸிஷ்டவாசியானவோபாதி, * த்வம்ஸப்தமும் அசித்விஸிஷ்ட ஜீவாந்தர்யாமியளவும் செல்லக்கடவதிறே. (உ)

நான்காம் பாட்டு.

யானுந்தானுயொழிந்தானே யாதும்யவர்க்கும்முன்னேனை
தானும்சிவனும்பிரமனுமாகிப் பனைத்த தனிமுதலைத்
தேனும்பாலுங்கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்தித்து என்
ஊனிலுயிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனே.

ஆ.-(யானும்) - நான் அநர்ஹனென்றகொண்டு என்னுடைய இச்சாத குணமாகத் தன்னை எனக்கு அகலவொண்ணாதபடி, தன்னைக்குறித்து இவ்வாத்மா ஸோஷதைகஸ்வஹ வொன்னுமிடத்தைக் காட்டித்தந்தருளுந்நயன்றியே, தன்திருவடி களை நானே அகல்வேனல்வேலென்னென்றிருக்கும்படியாக, ஸ்வஸோஷதைகாஸமான இவ்வாத்மா ஸுபுராதிதிவ்யபூஷணம்போலே கல்யாணசாலியாயிருக்குமென்னுமிடத்தையும் காட்டித் தந்தருளினுனென்கிறார்.

ஒ. - காலாம்பாட்டில், இவ்வாத்மா தனக்கு அத்யந்த ஹேக்யமென்னுமிடத்தையும் காட்டித்தந்தருளினுனென்கிறார்.

[யானும் என்று தொடங்கி] - சேதநசேதநங்களுக்குக் காரணமுமாய், விஹித்யந்தர்ஹிதனுனதானும் ஸ்ஹாவும் ருத்ரன் தொடக்கமானகாரியவர்க்கத்துக்கும் காரணமானவனை. [தேனும் பாலும் என்று மேலுக்கு]-நிரதிஸயஹேக்யமாய் என்னுடைய ஸரீரத்திலும் ப்ராணனிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் வ்யாப்தமாய் நின்ற விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத் தனக்கு ஸோஷமாகவுடையவனை யறியப்பெற்றேன். யாதும் யவர்க்கும் முன்னேனை, தானும் சிவனும் பிரமனுமாகிப்பனைத்த தனிமுதலை, தேனும்பாலும் கன்னம் அமுதுமாகித்தித்தித்து - என் ஊனில் உயிரில் உணர்வினில் நின்ற ஒன்றான யானுந்தானாய் ஒழிந்தானே - உணர்ந்தேன் என்றவயம். இருந்ததேகுடியாக ஸர்வசேதநாராயும் விஸேஷித்து அவர்களில் ப்ரயாநமான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிக்களையும் தன்னுடைய திவ்யஸங்கல்பத்தாலும் தன்னுடைய திவ்யாவதாரங்களாலும் அவர்களுடைய இச்சாதிகளுக்கு அதுகுணமாக ப்ராக்ருதமான ஐஸ்வர்யதாரதம்யத்தைக் கொடுத்து நடத்துகிறவன். அங்ஙனன்றிக்கே, என்னை பொருவனையும் விசேஷித்து முற்றாட்டாகக்கைக்கொண்டு, ஆத்மஸ்ரூபாதுகுணமாக ப்ராக்ருதமானஸப்தாதி விஷயாஹுவம் ஹேயமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மஸ்வரூவம் பாதந்த்ரமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மா நிரதிஸயஹேக்ய மென்னுமிடத்தையும் அறிவித்தார் என்று இவ்விரண்டு பாட்டுக்கும் சுருத்து. நின்றனரிருந்தனரிற்போலே இஸ்ஸாமாநாதிகாண்யத்துக்கு விசேஷணம்ஸ

காட்டித்தந்தப்ரகாரம்எது? என்ன - அவுறம்ஸப்தம் இத்யாதி. 'யானுந்தானுயொழிந்தான்' என்றால் - ஸ்வரூபையமொழிய ப்ரகாரப்ரகாரினாவம் சொல்லுமோவென்ன; 'ததுரிலி' என்கிற விடத்திற்போலே சொல்லுமென்கிறார் - தச்சப்தம் இத்யாதி. க்ரமேனாவயம். (உ)

மரண ஹோக்பதையிலே தாத்தபர்யம். சீழ் - ஆத்மா ஹவத்சேஷத்வபர்யந்தமாக அது ஸம்யிக்கப்பட்டது. இனிமேல் ஆத்மமாதாம் அதுஸந்திக்கப்படுகிறது.

ப.—அகந்தரம், ஸமஸ்தகாரணபூதஞானவன், “சுஹரிஷ்ட” என்கிறபடியே தனக்கு ஸர்வவிதஹோக்பபூதஞான ஆத்மாவைத் தனக்கு அப்ருதக்ஷித்த ப்ரகாரமாக வுடையனாய் நிற்கிறசிலையை அறியப்பெற்றே நென்கிறார்.

யாதும்யவர்க்கும் - ஸமஷ்டிரூபமான ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும், முன் னேனை-(நியதபூர்வக்ஷணவர்த்தியான) காரணபூதனாய், தானும் - (வ்யக்ஷ்டிரூப ஸ்ருஷ்ட் பாதிகளுக்கு உறப்பாக ரக்ஷணத்துக்குக் கடவ) தானும், சிவனும் - (ஸம்ஹாரத்துக் கடவ) ருத்ரனும், பிரபனும் ஆகி - (ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவ) ப்ரஹ்மாவுமாய்க்கொண்டு, பனைத்த - விஸ்த்ருதஞான, தனிமுதலை - ப்ரதாநகாரணபூதனாய், (தான் இச்சேதநனுக்கு ஸர்வவிதஹோக்பமாய்போலே), தேனும்பாலும் கன்னலும் அமுதும் ஆகி - தனக்கு இச் சாதாரூப ஹோக்பமாய்க்கொண்டு, தித்தித்து - ரஸித்து, என் - என்னுடைய, ஊனில் - ஸரீரத்திலும், உயிரில் - ப்ராணனிலும், உணர்வினில் - ஜ்ஞாதத்திலும், நின்ற-அப்ருதக்ஷித்தனாய்க்கொண்டு ஏகாதாமாயிருக்கிற, ஒன்றை - ஆத்மஸ்வரூபத்தை, (ஸரீரமாக வுடையனாகையாலே), யானும் - அஹமர்த்தமும், தான் ஆய்ஒழிந்தானே - தானாய் விட்டவனை, உணர்ந்தேன் - அறியப்பெற்றேன்.

இ.—ந:லாம்பாட்டில், ப்ராப்தியைக் காட்டினவனவேயன்றியே இவ்வாத்மா தனக்கு அத்யந்த ஹோக்ய மென்னு மிடத்தையுங் காட்டினு-நென்கிறார்.

[யானும் தானுயொழிந்தானே] - சீழ்ச்சொன்ன அந்யார்ஹஸேஷத்வத்தில் ப்ரீதியாலே யதுபாஷிக்கிறார். [யாதும்யபாதி] - காரணாவஸ்தமான ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும் காரணமானவனை. நியதபூர்வக்ஷணவர்த்தியே காரணமாவது, ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே அவதரித்து, தானும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் தொடக்கமான கார்பவர்த்தமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமான அத்விதீபகாரணமானவனை: நாமரூபங்களிழந்து ஸக்த்பவஸ்த ப்ரஹ்மபோலே ஸ்வஸ்வரூபத்திலே அந்தர்கதமான சேதநாசேதநங்களை ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே தன்பக்கலினின்றும் ப்ரயாந புருஷாவஸ்தையையுண்டாக்கி மஹாபாத்யண்ட ஸ்ருஷ்டிபர்யந்தமாக ஸ்வேநரூபை ஸ்ருஷ்டித்தும், அண்டாத்ரஹ-உத பதார்த்தங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரார்த்தமாக ப்ரஹ்மருத்ரர்களை ஸ்ருஷ்டித்தும் பாலார்த்தமாக ப்ரஹ்மருத்ர ஸஜாதீயனாய்வந்து அவதரித்தவ நென்கை. [தேனும் இத்யாதி] - “ஸவ-பூரஸ:” என்று சேதநனுக்கு அவன் இனிதாயிருக்குமாய்போலே அவனுக்கும் இவன் ஹோக்யனாயிருக்கை. “அவனுக்கு ஹோக்யம்” என்னுமாகாத் தாலேயேறே, ஸ்வஸ்வரூபம்இவனுக்கு இனிதாவது. [என்னுனில் இத்யாதி] - என்ஸரீரத்திலும் ப்ராணனிலும், ஜ்ஞாதத்திலும், வ்யாப்தமான விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத் தனக்கு ஸரீரமாகவுடையவனை யறியப்பெற்றேன். “நின்றவொன்ற” என்கிற ஆத்ம ஸ்வரூபவாசியான ஸப்தம், ஆஸ்ரயமான ப்ரகாரிபர்யந்தாலியாகம் பண்ணுகிறது ஸ்வரிஷ்டமல்லாமையாலே ஹவத்பர்யந்தமாயேறே யிருப்பது. ஆத்மாவினுடைய ஹோக்யதையாகில் சொல்லுகிறது, காரணத்வம் சொல்லுகிறதென் என்னில்? விமூவரான வர்களை கர்மாறுகுணமாக ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டான். ஜஸ்வர்பகாமரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு ஜஸ்வர்பங்களைக்கொடுத்து அபிகாரங்களை நடத்திக் கொடுத்தான்; என்

னளவில் இவ்வாத்மா தனக்கு அந்யார்ஹமாய் ஹோக்யமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித் தந்தானென்கிறார். நின்றனர் இருந்தனரிற்போலே இன்னாமாநாதிகரணயத்துக்கு விசேஷணுமஸமான ஹோக்யதையிலே தாத்தர்யம், வைபூகரணயத்துக்கும், காட்டார் சொல்லுகிற ஸூத்தஹேமன்று பொருள்; ஸாமாந்யகரணயத்துக்கும் ஸ்வரூபக்யமன்று பொருள்: 'யாதும்யவர்க்கும் முன்னேனை' என்று தொடங்கி என்னுனிலுயிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றான - யானுத் தானுயொழிந்தானே உணர்ந்தேன்' என்றவயம்.

அடு. - நாலாம்பாட்டு. ப்ராப்தியைக்காட்டி னவளவேயன்றியே, இவ்வாத்மா தனக்கு அத்யந்தஹோக்யமென்னுமிடத்தையும் காட்டித்தந்தா னென்கிறார்.

[யானும்தானுயொழிந்தானே] - கீழ்ச்சொன்ன அந்யார்ஹஸேஷத்வத்தில் ப்ரீதியாலே அநுபாஷிக்கிறார் [யாதும்இத்யாதி] - யாதும் யவர்க்குமென்று - காரண வஸ்த்தமான சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லுகிறது. [முன்னேனை] - கார்யத்துக்கு நியமேந பூர்வகூஷணவர்த்தியானதிநே காரணமாவது. [தானும்இத்யாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரர்களாலே அவதரித்த தானும், ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் முதலான கார்யவர்க்கமு மாய்க் கொண்டு விஸ்த்ருதமான அத்லீதீயகாரணமானவனை; சேதநாசேதநங்களடங்க அழிந்த போது தன்திருமேனியிலே ஸக்த்யவஸ்த்தப்ரஸைபோலே ஸலுக்ஷமருபேண இவை கிடக்கும்படி †யேறிட்டுக்கொண்டுநோக்கி, ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே தன்பக்கலினின்றும் விபக்தமாக்கி, அண்டஸ்ருஷ்டியளவும் தானேநடத்தி, அண்டாந்தர்வர்த்திகளில் ப்ரதானரான ப்ரஹ்மாதிகளைஉண்டாக்கி, ஸ்வேநுபேணநின்று பாலநகர்மத்தைப்பண்ணியும், ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஸரீர்க்கதையும் ஆத்மாவையும்அதிஷ்டத்துக்கொண்டேநின்று ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணியும், அவர்கள் செய்கிற கார்யங்களோடு தான்செய்கிற கார்யங்களோடு வாசியற எல்லாம் தானே நடத்துகிறவனை. [தேனும்] - இப்படி இனிதாயிருக்கிறதுஆர்க்கு?என்னில் - "ஸ்வபூரஸு" (ஸ்ர்வரஸு)என்று சேதநனுக்கு அவன் இனியனையிருக்குமாபோலே ஈஸ்வரனுக்கும் இது இனிதாயிருக்கிறே. அவனுக்கு 'என்னது' என்று இனிதாயிருக்கும்; இவனுக்கு "அவனது" என்று இனிதாயிருக்கும். "ஈஸ்வரபரதந்த்ரன்" என்று அறிவதற்குமுன்னும், "ஸ்வாநுவம்அமையும்"என்னும்படி இனிதாயிருக்கிறதிநே. [என்னுனில்இத்யாதி] - என்ஸரீரத்திலும், ப்ராணனிலும், ஜ்ஞானத்தி

நாலாம்பாட்டு - யானும் இத்யாதி. "தேனும்பாலும்கன்னலமமுதுமாகி" என்றபதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - ப்ராப்தியை இத்யாதி.

பருகத்திக்கு ஹாவம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. "தானும்சிவனும்" இத்யாதியைப் பற்றுகாரணவஸ்தமான இத்யாதி. காரணபூதனென்றோதே, "முன்னேனை" என்றதுக்கு ஹாவம் - கார்யத்துக்கு இத்யாதி. முன்னேனை - காரணபூதனை. "யாதும் யவர்க்கும்" என்று தொடங்கி, "தனிமுதலை" என்னுமளவுக்கும் அர்த்தம் - சேதநாசேதநங்கள் இத்யாதி பிணைத்த - விஸ்த்ருதனான. "தானும்" என்றதுக்கு அர்த்தம்-அண்டாந்தர்வர்த்திகள் இத்யாதி. "தேனும்பாலும்" என்று தொடங்கி, "தித்தித்திருப்பதாய் - என்னுனிலுயிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றை" என்று - ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. இன்றார்க்கு இனிதாயிருக்குமென்றோமையாலே ஹாவம் - இப்படிஇனிதாய் இத்யாதி. தமக்கும் ஸ்வரூபம் ஹோக்யமாயிருக்குமே, ஈஸ்வரனுக்கும் தனக்கும் ஹோக்யமாமிடத்தில் வாசியேதென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். அப்படி ஆத்மவஸ்துதான் ஹோக்யமாயிருக்குமோ வென்ன - ஈஸ்வரபரதந்த்ரன் இத்யாதி. "நின்றவொன்றை" என்று

ஹம் வ்யாப்தமாய், விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத் தனக்கு ஸரீரமாகவுடையவனை அறியப் பெற்றேன். “நின்றவொன்று” என்கிறது ஜீவாத்மஸ்வரூபவாசியான ஸப்தம்: ஆஸ்ரயமான ப்ரகாரிபர்யந்தாபிதாநம்பண்ணுகிறது. ஸ்வநிஷ்டமல்லாமையாலே ஹவத்பர்யந்தமாயிறேயிருப்பது. ஆத்மாலினுடைய ஹோக்யதைதயாகிற் சொல்லுகிறது, காரணத்வம் சொல்லுகிறதேன்? என்னில், - விழுவரான சேதநரை கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டித்து விட்டான்; ஐஸ்வர்யகாமரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அவர்களுகந்த ஐஸ்வர்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டான்; எனக்கு, அசிதம்ஸம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும், ஐஸ்வர்யம் அபுருஷார்த்தமென்னுமிடத்தையும் ஆத்மவஸ்து தனக்கு அந்யார்ஹஸேஷமாய் நிரதிஸ்யஹோக்யமாயிருக்குமென்னுமிடத்தையும் காட்டித் தந்தானென்கைக்காகச் சொல்லுகிறார். * நின்றனரிருந்தனரிற்போலே, இஸ்ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு விஸேஷனும்ஸமான ஹோக்யதைபிலே தாத்தபர்யம். வையதிகரணயத்துக்கும், நாட்டார் சொல்லுகிற ஸப்தபேத மன்று பொருள்; ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கும் ஸ்வரூபக்ய மன்று பொருள். ‘யாதம்யவர்க்கும் முன்னேனை’ ‘என்றுதொடங்கி என்னுனி லுயிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றான - யானும் தானுயொழிந்தானே - உணர்ந்தேன்’ என்றவ்யம். (சு)

ஜந்தாம் பாட்டு.

நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக்கு அதனுள்ளேயுயதுவிதுவேன்று
ஒன்றுமோருவர்க்குணரலாகாது உணர்ந்துமேலுங்காண்பரிது
சென்றுசென்றுபரம்பரமாய் யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று
நன்றுதீதேன்றறிவரிதாய் நன்றாய்ஞானங்கடந்ததே.

சேதநையன்றோசொல்லுகிறது, ஸ்வரணைச் சொல்லும் வழியேதென்ன - நின்றவொன்று என்கிற இத்யாதி. பண்ணும்ப்ரகாரமே தென்ன - ஸ்வநிஷ்டம் இத்யாதி. ஸ்வநிஷ்டம் மல்லாமையாலேயென்றது - ஸ்வபர்யவஸாயியல்லாமையாலே என்றபடி. ஆத்மாலினுடைய ஹோக்யதை சொல்லுகிறவிடத்திலே காரணத்வம் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமில்லையேயென்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ஆத்மாலினுடைய இத்யாதி. “யாதம்யவர்க்கும்முன்னேனை” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் - விழுவரான இத்யாதி. “சென்னும்பிரமணுமாகி” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் - ஐஸ்வர்யகாமரான இத்யாதி. “தேனும்” என்றுதொடங்கி “ஒன்றையுணர்ந்தேனே” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் - எனக்கு அசிதம்ஸம் இத்யாதி. “நின்றவொன்றை” என்கிற ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே, ப்ரகாரியான தன்னைக் காட்டித்தந்தானென்றன்றோ தோற்றுகிறது: ஆத்மஸ்வரூபஹோக்யதையைக்காட்டித்தந்தானென்று தோற்றவில்லையே?என்ன - நின்றனர் இத்யாதி. ஹோக்யதாவிஷ்டம்ஸ்வரூபத்தில் விஸேஷனும்ஸமான என்றபடி. “நின்றவொன்றை” என்கிற ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே, ‘பிஷா-தகொவடி’ என்றும் போலே ஸ்வரூபக்யமன்றோ தோற்றுகிறதென்ன - வையதிகரணயத்துக்கும் இத்யாதி. வையதிகரணயம் - ப்ராஸங்கிகம். சுத்தபேத மன்றுஎன்றது - ராஜப்ருத்யர்களுக்குப்போலே, அப்ருதகவித்த ஸேஷஸேஷிஹவ நிபந்தநமான ஹேஷம் பொருளென்றபடி. ஸ்வரூபக்யமன்று பொருள் - ஸரீரஸரீரிஹவ நிபந்தநாக்யம் பொருளென்றபடி. “கீழ் அதுபாஷணமென்றது தவிர, “நின்றவொன்றான - யானும் தானுயொழிந்தானே” என்று அந்வயிக்கையாலே இதுவும் ஓரர்த்தம். அதுபாஷண பக்ஷத்தில், “யாதம்” என்றுதொடங்கி அடையே அந்வயம்.

ஆ. — “உணர்வுமுயிருமுடம்பும்” என்று தொடங்கி நாலாம்பாட்டகப்பட ஆத்மசி தாத்தார்யமாய், நித்தேசத்தை ஹவத்பர்யந்தமாகப்பண்ணிக்கொடுப்போத்தது; இனி, இந்திரத்தேசமும் ஆத்மபர்யந்தமேயாகிறது. [நின்றவென்றை] - இப்படி எம் பெருமானுடைய காருண்யத்தாலே என்னால் ஸாக்ஷாத்க்ருதமாய். ப்ரக்ருதி மஹத ஹங்காரவகாதஸூந்த்ரிய ப்ருதிவ்யாதிபூத ப்ரபதாதிவிஷய ரூப சதூர்வம்ஸாதி தத்த்வ விலக்ஷணமாய், தத்ஸவ ஹவமந்த ரஹிதமாயிருந்த இவ்வாத்மஸ்வரூபத்தை ஒருவர்க்கு அறிகையுமரிது, யோகத்தினாலே ப்ரத்யக்ஷிக்கையும் அறிதென்கிறார்.

ஒ. — அஞ்சாம்பாட்டில், நான் ஹவத்ப்ரஸாதத்தாலே அறிந்த இவ்வாத்ம வஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப்போகிறதன்று; அறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் போகிற தன்று என்கிறார்.

[நின்ற வென்று தொடங்கி] - தேஹேந்த்ரியாதிகளுக்கு ஸ்வாமியாய் நின்ற விலக்ஷணமான ஆத்மாவை ஆராய்ந்தேனுக்கு அதினுடைய வைலக்ஷணம் ஒரு ப்ர காரத்தைச் சொல்லி ‘இப்படியிருந்தது’ என்று எத்தனையேனும் அறிவுடையார்க்கும் ஒன்றும் அறியவொண்ணாது; அறிந்தால் பின்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வொண்ணாது. [சென் றென்று தொடங்கி] - போய்ப் போய் ஒன்றுக் கொன்று மேலாயிருக்கிற அன்னமயாதி களுக்குப் பரஸூய் ப்ரக்ருதியின் தன்மை ஒன்றுமில்லாதபடி அத்நோடு அறஒட்டற்று ப்ராக்ருதமானபடியால் நன்றென்றும் தீதென்றும் அறியவொண்ணாதே அறவிலக்ஷண மாய் ஐந்த்ரபைஜ்ஞாதத்துக்கு எட்டாதிருக்கும்: இப்பாட்டில் - ஸாக்ஷயத்தில் தத்த்வ ஸங்க்யாக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்படியைச் சொல்லிற்று.

ப — அநந்தரம், இப்படி ஹவத்ப்ரகாரபூதனை ஆத்மாவினுடைய தூவமு மத்வாதிரயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(நஸ்வரமாய் நானாகாரமான அதித்துப்போலன்றியே), நின்ற ஒன்றை - நித்ய(மாய் ஜ்ஞானைகாகார)மான ஆத்மவஸ்துவை, உணர்ந்தேனுக்கு - (அவன் ஸ்வப்ர காரதயா காட்டக்) கண்ட எனக்கு, அதனுள் - அதினுடைய, நேர்மை - ஸூக்ஷ்மமான வைலக்ஷணம், ஒன்றும் - ஒன்றும், (ஒருப்ரகாரத்தாலும்), ஒருவர்க்கு - நிஷ்பந்தஜ்ஞா நாயிருப்பார்க்கும், அதுஇதானன்று - ஏவம்விதமென்று, (அதுஹிதஸஜாதீயமாக வும், அதுஹிதமான ஸஜாதீயமாகவும்), உணரல் ஆகாது - (ஸ்ராவணமநநாதிகளால்) அறி யப்போகாது; உணர்ந்தும் - (வருந்தி) அறிந்தாலும், மேலும் - ஸமாயுபர்யந்தமாக ஆரோ ஹித்தவளவிலும், காண்பு அரிது - அபரோக்ஷித்துக் காண அரிதாயிருக்கும்; (அவன் காட் டக்கண்ட எனக்கு). (தேஹேந்த்ரியமநஃப்ராணுக்களில் வைத்துக்கொண்டு), பாம்ப்பாம் ஆப் - ஒன்றுக்கொன்றுமேலாய், சென்றுசென்று - சென்றுசென்று, யாதும் - (அவற் றினுடைய விகாராதி) ஸ்வலாவமொன்றும், இன்றி - இன்றியே, தேர்ந்து - அத்யந்த ஸூக்ஷ்மமாய், அற்று - (தத்ஸம்பர்க்கம்) அற்று, நன்றுதிது - (அவற்றுக்குண்டான உத்த ரோத்தரபேகைபாய்வருகிற) நன்மையும் தீமையுமுடைத்து, என்று - என்று, அறிவுஅரிதுஆய் - அறிய அறியதாய், நன்று ஆய் - (ஸ்ரவப்ரகாரஸ்யாவ்ருத்தமான) ஜ்ஞானா நந்த வைலக்ஷணயத்தையுமுடைத்தாய், ஞானம் - (அவற்றை அவலம்பிக்கிற) ஜ்ஞானத் துக்கு, கடந்தது - விஷயமன்றியேயிருந்தது. இதுதில் ஸாங்க்யோசத்த மர்யாதையாலே ஆத்மவ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீழ், லகவத்ப்ரகாரமாக ஆத்மா அநுஸந்திக்கப் பட்டது ; இதுக்குமேல் நாலுபாட்டு - படமுதமான ஸௌகல்யத்தை நிஷ்கர்ஷக ரூப தத்தாலே பிரித்துச் சொல்லுமாபோலே, ஆத்மஸ்வரூபமாத்ரத்தை அநுஸந்திக்கிறார். இதில் முதற்பாட்டு - லகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நான் அறிந்த இவ்வாத்மவஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப்போகிறதன்று; அது அறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்போகிறதன்று என்கிறார்.

[நின்றவென்மை] - தேஹேந்த்ரிய மநஃப்ராணயீக்களிற் காட்டில் அந்யபாய், இவையழியுமன்றும் அழியாதே ஏகரூபமாய், இவற்றுக்கு நிபந்தாவமாய், விலக்ஷண முமான ஆத்மாவை. [உணர்ந்தேனுக்கு] - “உயர்வற உயர்கலமுடையான்” என்று அவன் கல்பாணகுணங்களிலே இழிந்தவராகையாலே இதுக்குமுன்பு மிக மினி போலே யிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில் கைவைத்திலர்; பரிகரமும் லந்திரூபபந்ஜஞாநமாகையாலே இத்தை யநுஸந்திக்கப் போதுபெற்றிலர். முக்தன், நொவஜநம்வராநு பண்ணு மாபோலேயேற லகவத்ப்ரவணனுக்கும் ஆத்மஜஞாநம் அவிஷயமா யிருந்தபடி. இத்தை யாராய்ந்தவாறே இருந்தபடியென்? [அதினுள் நேர்மை] - அதினுடைய வைக்ஷண்யம். [அதுஇது என்று] - அநுலூதங்களின்படி யென்றாதல்; அநுலூதிக்கற வற்றின்படி யென்றாதல் அறியப்போகாது. [ஒன்றுமொருவர்க்கும் உணரலாகாது] - எத்தனையேனும் அதியாத்ஜஞாநர்க்கும் ஏகதேசமும் அறியப்போகாது; “கேசுஸா யிகதாஸௌஷ்டாபிவ்யுகாஸாஹவெதஸா” [உணர்ந்து மேலும் கண்பரிது] - வருந்தி யறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவொண்ணாது. [சென்று சென்று பரம்பரமாய்] - போய்ப் போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற அந்நமயாதிகளுக்குப்பரமாய். [யாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று] - அவற்றின் ஸ்வஹ்வமொன்றும் தட்டாதபடி அவற்றோடு அறத்தொற் றற்று. [நன்று தீதென்று அறிவரிதாய்] - தேஹம், தேஹத்தைக்காட்டில் இந்த்ரியம், அதிற்காட்டில் மநஸ்ஸு அதிற்காட்டில் ப்ராணன், அதிற்காட்டில் புத்தி என்கிறதில் வைலக்ஷண்யம் உண்டாகிறுப்போலே ப்ராக்ருதங்களில் உண்டான நன்மை தீமைகள் சொல்லவொண்ணாதிருக்கை. [நன்றாய்] - இவற்றிற்காட்டில் அதிவிலக்ஷணமாய். [ஞானங் கடந்ததே] - ஐந்த்ரியஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக்கும். கீழில், அவை ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசியுண்டா யிருக்கச்செய்தேயும் ஏகப்ரமாணமம்யத்வ ஸாம்யமுண்டு; அதுவு மில்லையென்கிறது, இப்பாட்டில், ஸாங்க்யத்தில் தத்த்வஸங்க்யாநுகாமத்தாலே ஆத்மஸ்வ ரூபம் சொல்லும்படியைச் சொல்லிற்று.

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. “கீழ் - லகவத்ப்ரகாரமாக ஆத்மா அநுஸந்திக்கப் பட்டது ; இதுக்குமேல் நாலுபாட்டு-படமுதமான ஸௌகல்யத்தைப் பிரித்து நிஷ்கர்ஷக ரூபத்தையுட்டு வ்யவஹரிக்குமாபோலே, ‘எம்பெம்மானோடு’ என்கிற பாட்டளவும் கேவலஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. ஆண்

அஞ்சாம்பாட்டு.—நீன்ற இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு, மேல் நாலுபாட்டுக்கும் இரண்டுவகையாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - கீழ் லகவத்ப்ரகாரமாக இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. நிஷ்கர்ஷகரூபத்தையுட்டு வ்யவஹரிக்குமாபோலே - “வட ஸுஸௌக்ஷிழ்” என்று நிஷ்கர்ஷித்த வ்யவஹரிக்குமாபோலேயென்றபடி. ரூபத்தங்கள்தான், நிஷ்கர்ஷகங்களென்றும், அநிஷ்கர்ஷகங்களென்றும் இரண்டுவகையாயிருக்கும். அதில், நிஷ்கர்ஷகங் களாவது - தர்மதர்மிகளைப் பிரிய அநுஸந்திக்கை. இதுதான், நியதநிஷ்கர்ஷகமென்றும், வைவருதிக

டான், “ப்ரகாரமானவேஷத்திலே சொல்லுகிறது” என்னும். “நின்றவொன்றை” என்கிறவிதில் - லகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நான்அறிந்த இவ்வாத்மவஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப்போகாது, வருந்தியறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் போகிறதன் றென்கிறார்.

[நின்றவொன்றை] - *தேவேந்த்ரியமநஃப்ராணயீக்களிற்காட்டில் அந்யமாய், இவைஅழியுமன்றும் அழியாதே ஏகரூபமாய், இவற்றுக்கு நியந்தாவுமாய், விலக்ஷணமுமான ஆத்மாவை. [உணர்ந்தேனுக்கு] - ஆராய்ந்தேனுக்கு. “உயர்வறவுயர்நலம்” என்று அவனுடைய கல்யாணகுணங்களிலே இழிந்தவராகையாலே, இதுக்குமுன்பு மின்மினி போலேயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில் கணவைத்திலர்; பரிகரமும் லக்திரூபாபந்ஜஞாக மாகையாலே இத்தையநுஸந்திக்கைக்குப் போதுபெற்றிலர். † (முக்தன், * நோபஜநம் ஸ்மரந் பண்ணுமாபோலேயிறே, லகவத்குணப்ரவணனுக்கும் ஆத்மஜ்ஞாநம் அவிஷய மாயிருக்கும்படி). இத்தை ஆராய்ந்தேனுக்கு இது இருந்தபடியென்ற என்கிறார்:—[அது னுள்ளேர்மை] - அதிநுடைய வைலக்ஷண்யம். [அதுவிதுவென்று] - அநுபூதங்களின் படி என்றதல், அநுலவிக்கிறவற்றின்படி என்றதல்அறியப்போகாது. [ஒன்றுமொருவர்க்கு உணரலாகாது] - (ஒருவர்க்கு - ஒன்றும் - உணரலாகாது) - எத்தனையேனும் அதிஸயித ஜ்ஞாநர்க்கும் ஏகதேசமும்அறியப்போகாது. [உணர்ந்துமேலும்காண்பரிது] - “ஜ்ஞாதௌ ஐஷ்டௌ ததௌ” (ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டௌ சதத்தௌ) என்கிறபடியே அறியப்போகாது, அறிந்தால் பின்னே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவும்போகாது. [சென்றுசென்றுபரம்பரமாய்] -

நிஷ்கர்ஷகமென்றும் இரண்டுவிதமாயிருக்கும். அதில், நியதநிஷ்கர்ஷகமாவது - தர்மதர்மிகளைப் பிரியவே அநுஸந்திக்கை; இதுக்கு உதாஹரணம் - “மநவநீவ்யபிவீ” என்றது. வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகமாவது - தன் இச்சாநுகுணமாகப் பிரித்துசொல்லுகை; இதுக்கு உதாஹரணம் - “வடவ்யுஸளக்ஷு” என்று. அநிஷ்கர்ஷகமாவது - தர்மதர்மிகளை அலேபித அநுஸந்திக்கை; இதுக்கு உதாஹரணம் - “ஸுக்ஷு வட” என்று. ஆண்டான், “நின்றவொன்றை” என்றத்தைப் ப்ரகாரிபர்யந்தமாக்கி, ப்ரகாரமான வேஷத்திலே சொல்லுகிறதென்னென்றபடி. ஆக, மேல் நாலுபாட்டும் வைவக்ஷிகநிஷ்கர்ஷகமென்று எம்பார்நிர்வாஹம்; அநிஷ்கர்ஷகமாக ஆண்டான் நிர்வாஹம். “எம்பெம்மாநோடொத்தேசென்று” என்கிறபாட்டில், கைவல்யபரயோஜனைக்குச்சேர, எம்பார்நிர்வாஹம்; லகவதுபாஸநபரயோஜனைக்குச்சேர, ஆண்டான்நிர்வாஹம். “ஒன்றுமொரு வர்க்குணரலாகாது உணர்ந்து மேலும் காண்பரிது” என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து இப்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நின்றவொன்றை என்கிறவிதில் இத்யாதி.

“நின்ற” என்றதுக்கு - தேவேந்த்ரியமநஃப்ராணயீக்களிற்காட்டில் அந்யமாய் என்றும், இவைஅழியுமன்றும் அழியாதே ஏகரூபமாயிருக்கும் என்றும் அர்த்தத்தவயம். “ஒன்றை” என்றதுக்குஅர்த்தம் - இவற்றுக்கு இத்யாதி. “ஆராய்ந்தேனுக்கு” என்றுஇப்போது சொல்லுகிறதென்? என்ன - உயர்வற இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - பரிகாரம் இத்யாதி. பரிகாரம் - ஜ்ஞாநம். இப்போது அவன் வலியக்காட்டிக்கொடுக்கையாலே இத்தை ஆராய்ந்துகொண்டாடுகிறார் - இத்தை இத்யாதி. இது இருந்தபடி யென்னென்றது - மேலைக்கடாக்ஷித்து. “அதுவிது” என்றது - அது போலேயிருக்கும், இதுபோலேயிருக்குமென்றபடி. “அது” என்னையாலே - அநுபூதமானத்தை யும், “இது” என்னையாலே - அநுபவிக்கிறவற்றையென்றபடி. “அறியப்போகாது” என்றதுக் கும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்போகாது” என்றதுக்கும் த்ருஷ்டாந்தம் - ஜ்ஞாதௌ ஐஷ்டௌ ததௌ இத்யாதி. லக்ஷ்யானந்யாயாக்ய சுஹஸேவவ்யோஜிபுந | ஜ்ஞாதௌ ஐஷ்டௌ ததௌ வெஷ்டௌவராவை” உதி தீதாயாபு, வனகாடிஸெ (ஞச). தேயந்தத்துமிகவும் எம்பந்த

போய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று!மேலாயிருக்கிற * அந்நமய ப்ராணமய மநேரமயங்க
ளுக்கு அவ்வருகாய். [யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று] - அவற்றின் ஸ்வஹாவங்கள் ஒன்று
மின்றிக்கே அவற்றோடறத்தேய்ந்தற்று. [நன்றுதீதென்றுஅறிவரிதாய்] - தேஹம், தேஹத்
திற்காட்டில் இந்திரியம், அதிற்காட்டில் மநஸ்ஸு, அதிற்காட்டில் ப்ராணன் என்றுஒன்
றுக்கொன்று வைலக்ஷணயமுண்டாகிருப்போலே, ப்ராக்ருதங்களின்படியால் நன்றென்
றும் தீதென்றும் அறியவரிதாயிருக்கும். [நன்றாய்] - ஸ்வதோவ்யாவ்ருத்தமாய். [ஞானங்
கடந்ததே] - ஐந்திரியிகஞ்ஞானத்துக்கு எட்டாதிருக்கும். கீழில் அவை ஒன்றுக்கொன்று
நேவோசியாயிருக்கச்செய்தேயும் ஏகப்ரமாண மயத்வ ஸாம்யமுண்டு; அதுவுமில்லை
யென்கிறது. ஆக, இப்பாட்டில்-ஸாங்க்யத்தில் தத்த்வஸங்க்யாநக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்வ
ரூபத்தைச்சொல்லும்படியையும், அதுதன்னை அறிகையிலுண்டான அருமையுஞ்சொல்
லிற்று. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

நன்றாய்ஞானங்கடந்துபோய்நல்லிந்திரியமெல்லாமீர்த்து
ஒன்றய்க்கிடந்துவரும்பெரும்பாழ் உலப்பிலதனைபுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றங் கின்பத்துன்பங்கள் செற்றுக்களந்துபசையற்றால்
அன்றேயப்போதேவீடு அதுவேவீடோமே.

ஆ. - (நன்றாய்.) - யோமத்தினாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கையி
லருமையென்னென்னில், —ப்ராக்ருதவிஷயங்களினுடைய அஸ்த்திரத்வாதி தோஷாறு
ஸந்தானத்தாலே மாயுத்தமான ஸர்வேந்திரியங்களையும் ஆத்மவ்யதிரித்த ஸர்வவிஷயங்
களினின்றும் நிவர்த்திப்பித்தால், இவ்வாத்மஸ்வரூபம் கைவருவது; ஆகையாலே
காண்கை அரி தென்கிறார்.

ஒ. — ஆறம்பாட்டில், யோமஸாஸ்தரத்தில் ஆத்மஸ்வரூபப்ராப்தி யுபாய
மாகச்சொல்லுகிற இந்திரியஜயாதிரூபமான யோமத்தாலே ப்ராக்ருதிவிநிர்முத்த ஆத்ம
ஸ்வரூபத்தை ஐஃவேகப்பாபிக்கலா மென்கிறார்.

[நன்றாய் ஞானங்கடந்து] - அதுஹாஷணம். அயிவா [ஞானங்கடந்துபோய்
நல்லிந்திரியமெல்லாம் ஈர்த்துஒன்றய்க்கிடந்த அரும்பெரும்பாழ் உலப்பிலதனை, உணர்ந்
துணர்ந்து - நன்றாய் - சென்று] - சக்ஷாராதிகரணங்களுக்கு விஷயமான ஸப்தாதி
விஷயங்களில் அகப்படாதே தப்பிப்போய்ப் போனாலும் அவைபிருந்த இடமேற இழக்
கக்கடவதாய் மிகவும் வலவத்தான இந்திரியகணத்தையும் வென்று ஆத்மாவோடு
அநாதியாக விவேகிக்கவொண்ணாதபடி ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய் ஐஸ்தரமாய் மஹாஅநிகா
ரங்களாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் பெரும்பாப்பாய் நிதயமான ப்ராக்ருதிதத்த்வத்தை மிக

மற்று, அவற்றின் ஸ்வஹாவமென்றது - தேஹாதிகளின் ஸ்வஹாவமென்றபடி. தேஹாதிகள் நன்று
தீதென்றறியலாயிருக்கைக்கு ஹேதுவாகும், அதுஅப்படி அறியப்போகாதென்னுமத்தையும்உரையிப்
பிக்கிறார் - தேஹம் இத்யாதி. இத்தாக்ஹம்-கீழில் அவை இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஸாங்க்யத்தில்-
ஸாங்க்யஸாஸ்தரத்திலென்றபடி, தத்த்வஸங்க்யாநக்ரமம் - தத்வகணநக்ரமம். க்ரமேணாவயி (ரு)

வும் உணர்ந்து அதில் அவமாஹுமியின்றிக்கே ஸூத்தமாய்ப்போய் அதினுடைய லாஹ லாஹிமித்தமான ஸுபஹ்வங்களையும் உற விட்டு அவற்றிலுண்டான, ருசிவாஸை நுகரும் போனால். [அன்றே அப்போதேவீடு, அதுவேவீடு] - அன்றே அப்போதே ப்ரக்ருதி தொற்றுஅறம்; அதுவே ஆத்மப்ராப்தியாவது. [வீடாமே] - இதுவும் புருஷார்த்தமாக இச்சிப்பார்க்குப் புருஷார்த்தமாம்.

ப. — அந்தரம், யோமஸாஸ்தரத்வாரா நிஷ்கர்ஷித்து வருத்தி அபரோ
 ஶிக்கப்பட்ட ஆத்மாவின்னுடைய ப்ராப்யரூபத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நன்று ஆய் - (ப்ராக்ருத ஸகல பதார்த்தங்களிலும் ஸங்கராஹித்யமாகிற) சுத்தி
யையுடையாய், ஞானம் - (அந்தவிக்ஷபங்களிலே ஸங்கிப்பதான) வைஷயிக ஜ்ஞானங்
களையும், கடந்து - தப்பி, போய் - (அவ்வருகே) போய், நல் - (இந்த ஜ்ஞானஜநத்
வாரா இவனைத் தப்பாமல்ப் பவர்த்திப்பிக்கும்) நன்மையுடைத்தான, - இந்திரியம் - இந்
திரிபங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், ஈர்த்து - தலையழித்து, ஒன்றாய்க்கிடந்த -
("திவதெதவஜ்ஜாநாவஹிவசு" என்கிறபடியே தூர்விவேசமாய்ப்படி சேதநனோடு)
சேர்ந்துகிடப்பதாய், அரு - தூத்யயமாய், பெரு - ("சுநஹஸ்யுததஸ்யுநஹஸு
ஜ்யாநவாஹிவிஜ்யுதெ" என்று தான்) அபரிச்சிந்தமாய், உலப்புஇல் - (கார்பமுகத்தாலே)
அஸங்க்யாதமுமாயிருக்கிற, பாழதனை - ப்ராக்ருதித்தவத்தை, (ஆத்மாவிற்காட்டில்
அத்யந்தஸை ஹிர்ப்பூதமாய்ப்படி), உணர்ந்துணர்ந்து - (ஸ்ரவணமநாதிகளால் பலகாலும்)
உணர்ந்துணர்ந்து, சென்று - போய், ஆங்கு - அந்த ஆத்மவிக்ஷபத்தில், இன்பத்துன்
பங்கள் - (ப்ராக்ருதமாய் புண்யபாபகார்யமான) ஸுகதுக்கங்களை, செற்றக்களைந்து -
ஸஹேதுகமாகக் கழித்து, பசை - (தத்விக்ஷய வாஸநாருசிகஞாமாகிற) பசையும், அற்
றால் - அற்றால், அன்றே - அந்நாளிலே, அப்போதே - அம்முஹூர்த்தத்தத்திலே, வீடு -
(ஸகல ஸாம்ஸாரிக தோஷ) மோக்ஷம்பிறக்கும்: அதுவே - அதுவே, வீடு - ஆத்மாது
ஐவ மோக்ஷமாகிறது: வீடாமே - ஐகவத்ப்ரசாரபூதமாய் விலக்ஷணமான ஆத்மாதுஐவ
மும் ப்ராப்பாந்தர்க்கதமாகக் குறையில்லை.

இ.—ஆரும்பாட்டில், யோமஸாஸ்தரத்தில் இந்திரியஜயாதிரூபமாயேமத்
தாலே பாக்ருதி விநிர்முத்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாமென்கிறார்.

[நன்றாய் ஞானங்கடந்துபோய்] - அதுஹாஷணமென்றதல். "நன்றாய்" என்கிற இதுகிடக்க; ஸப்தாதிவிஷயங்களை ஜ்ஞாநஸப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. [நல்விந்திரியமெல்லாம் ஈர்த்து] - தப்பிப்போனாலும் அவையிருந்தவிடத்தே இழுக்கக்கடவ ப்ரபலமான இந்த்ரயகணத்தையும் வென்று. [ஒன்றாய்க் கிடந்த] - ஆத்மாவோடு சேர்ந்து விவேகிக்கவொண்ணாதபடி ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய். [அரும்பெரும் பாழ்] - "சிசிரோயாடி-நத்யா" என்கிறபடியே ஈஸ்தரமாய் மஹாபரிவாரங்களாலும் காரணமான அவ்யக்தஸ்வரூபத்தாலும் டெருப்பரப்பையுடைத்தாய் ஹேமமோகஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமாய். [உலப்பிலதனை உணர்ந்துணர்ந்து] - நித்யமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்தை மிகவுமுணர்ந்து. [நன்றாய் சென்று] - ப்ரக்ருதிப்பாக்கு தங்களில் கால்தாமாழாதே ஸூத்தனாய்ச்சென்று. [அங்கு] - ஆத்மஸ்வரூபத்திலே. [இன்பத்துன்பம் இதயாதி] - ப்ராக்ருதங்களை த்யாஜ்யமென்று விட்டாலும், ஸுவடிவ ஹேதுவான புண்யபாபங் கிடக்குமாகில், அவை கொடுவந்து மூட்டுமிதே; புண்யபாப ஹேதுவான லாஹாலங்களைப் பற்றிவரும் ஸுவடிவங்களைவிட்டு. [பசையற்

[இன்பத்துன்பம் இத்யாதி] - அக்தை “த்யாஜ்யம்” என்று விட்டாலும், ஸுகது:கங்
களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபகர்மங்கள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் கொண்டு மூட்டு
மிறே; அவற்றையும் விட்டு. அவற்றைவிட்டாலும் ருசிவாஸநைகள் கிடக்குமாகில் பின்
னையும் கர்ப்பிக்கும்: [பசையற்றால்] - ருசிவாஸநைகள் ளற்றால். [அன்றையப்போதே] -
அக்காலத்திலே அம்முஹூர்த்தத்திலே. [வீடு] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் தோற்றுஅறும்.
ப்ரக்ருதியின்தனை சுணையும், ஸௌகுமார்யமுமுடைய ரில்லை. தன்பக்கத் த்யாஜ்யபுத்தி
பண்ணினாரைத் தானும் முகம்பாராது. [அதுவேவீடு] - “அற்றதுபற்றேனிவற்றது
வீடியிர்” என்று - ப்ராக்ருதங்களில் தோற்றுஅற்றவாறே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷமா
யிருக்கும். அதுக்கென்னச் செய்யவேண்வேதில்லை. [வீடாமே] - அவனுக்கு ப்ரகாரமாக
ஆத்மவஸ்துவை அநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே இதுதன்னை ப்ராப்யமாகவிறே இவர்தாம்
நினைத்திருப்பது. அவ்வளவுபோகமாட்டாதே, இதின் நன்மையைக்கண்டு இவ்வள
விலே கால்தாழ்லார்க்கும் போந்திருந்ததீ! என்கிறார். தம்முடைய உத்தேச்யத்தில் என
தேசத்தைப் புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியாகக் கொள்ளுகையாலேயிறே முன்பு இவர்
இத்தைச் சிரித்திருந்தது.

ஏழாம் பாட்டு.

அதுவேவீடு வீடுபேற்றின்பந்தா னுமதுதேறி
எதுவேதானும்பற்றின்றி யாதுமிலிகளாகிற்கில்
அதுவேவீடு வீடுபேற்றின்பந்தா னுமதுதேறுது
எதுவே வீடு? ஏதீன்பம் என்றெய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரே.

அக்கு லாவம் - தன்பக்கல் இத்யாதி. இன்பத்துன்பங்கள் என்றது - ஸுகது:கஜேஹதுவான புண்யபாபங்களை யென்றபடி. பலாஹிஸந்திராஹிதமான கர்மாநுஷ்ட்டாநத்தாலே முன்பு ஹலாஹி ஸந்தியுத்தமாகப் பண்ணின புண்யபாபங்கள் கூழிக்கும்; அதைப்பற்ற - அவற்றையும் விட்டு என்கிறார். "செற்றுக்களைந்து-" முழுச்சொல்லு: ஸவாஸநமாகவிட்டு. வீடு - விடுகையுண்டாம். இவளுசையற்றாலும், அநாதியாய் வருகிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் விடுமோகென்ன - ப்ரக்ருதியின் தனை இத்யாதி. அதுஎப்படியென்ன - தன்பக்கல் இத்யாதி. கூண - வஜ்ஜை. இவ்விடத்திலே - "புக்ருதெஹுக்ருதாரதாரம் நகிணிஹி கிஜிஜிஹிபுவி | பாபுஷ்டாஹி கிபுந நபுஷ்டுநபுஷ்டெவிபுஷ்டு" என்ற ஸாங்க்யகாரிகை அநுஸந்தேயம். "அதுவே என்ற அவதாரனூர்த்தம் - அதுக்கேன்ன இத்யாதி. நீனத்திருப்பது என்றவநந்தரம், 'இப்படி இருக்கிறவர் "வீடாம்" என்று ஈடுபடுவானென்னென்ன' என்று கூட்டுவது. இப்பாங்கைக்கு பரிஹாரம் - அவ்வளவு இத்யாதி. இப்போது கொண்டாடுகிறவர், "அதுசெற்று" என்று முன்பு நிரஸிப்பானென்னென்ன - தம்முடைய இத்யாதி. ஏகதேசத்தை என்றது - தமக்கு உத்தேஸ்யமான ஹவததுஹவ ஸுகத்திற்காட்டில் அல்பமான ஆத்மாநுஹவஸுகத்தை என்றபடி. ஆக, ஈடுபடுகிறது அவர்களபிப்ராயத்தாலே. சீர்த்திருந்தது - ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே என்றபடி. அன்றே - அக்காலத்திலே. அப்போதே - அம்முஹூர்த்தத்திலே என்றபடி. க்ரமேணாவய: அதுவேவீடு. விடுகைதானே ஆத்மப்ராப்திலகூண மோகூமாயிருக்கும். வீடாமே - ஆத்மப்ராப்திலகூணமோ கூந்தானே, அவனுக்கு ப்ரகாரதயா அநுஸந்திக்கிற வழியாலே ப்ராப்யமுமா யிருக்குமென்ற படி.

ஆ.—(அதுவேவீடு.) - இந்த ஆத்மஸ்வரூபாவிர் ஹவமே மோக்ஷமாகிறது. மோக்ஷம்பெற்றால் பெறும்ஸுகமாவதும் அதுவேவென்று அத்யவஸித்துக்கொண்டு வ்யதிரித்த விஷயஸங்கதையெல்லாம் விடல், ஆத்மஸ்வரூபாவிர் ஹவலக்ஷமணாயிருந்த மோக்ஷம் கைவரணம்: இப்படிசெய்யாதார்க்குக் கைவாரணம்: அவர்கள் ஸம்ஸரித்தேபோ மித்தணியென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம் பாட்டில், இங்குச் சொன்னபடியே ஆத்மாவலோகநம் பண்ணப்பாராதே அதைதழும்விடக்ஷமராகில், அது மோக்ஷமாவதுவும் மோக்ஷத்தால் பெறும்ஸுகமாவதுவும்.

[அதுவே வீடு என்று மேலுக்கு] - அதுவே மோக்ஷமாவதுவும் மோக்ஷத்தால் பெறும்ஸுகமாவதுவும் என்று தேருதே எதுவே மோக்ஷம் எதுவே ஸுகம் என்று அத்யவஸிக்கமாட்டாதார் என்றும் உவப்பிட்டேபோமத்தனை.

ப.—அநந்தரம், உத்தப்ரகாரத்திலே ஆத்மாவலோகநம்பண்ணுதா, ததறு ஹவஸித்தியின்றியே ஸம்ஸரிப்பார்களென்கிறார்.

அதுவே - (கீழ்க்கவத்ப்ரகாரதயா ப்ரஸ்துதனான) ஆத்மாவினுடைய அது ஹவமே, வீடு - மோக்ஷாவது; வீடுபேறு - அந்த மோக்ஷலாஹத்தால்வரும், இன்பந்தானும்அது - ஆநந்தமுமேயாக, தேறி, - நிஷ்கர்ஷித்து, எதுவேதானும் - ப்ரக்ருதிப்ராருதங்கௌல்லாவற்றிலும், பற்ற - (ஹேக்பஹோகோபகரண ஹேகஸ்த்தாநரூபேணவருகிற) ஸங்கம், இன்றி - அற்று, யாதும் - (அத்தாலேவந்த) ருசிவாஸனைகளும், இவிகள் ஆகிற்சில் - இன்றியிலேயொழியப்பெறில், அதுவே - (முன்பு தான் அறதியிட்ட) ஆத்மாவதுஹவமே, வீடு - மோக்ஷமும், வீடுபேறு - மோக்ஷலாஹஜிதமான, இன்பந்தானும் - ஆநந்தமும், அது - அதுவே; தேருது - (இப்படி ஹவதாத்மமாக ஆத்மானை) நிஷ்கர்ஷிக்கமாட்டாதே, 'எது - எது, வீடு - மோக்ஷம்? இன்பம் - (அத்தால்வரும் ஸுகம் ஏது - ஏது?' என்று - என்று, எய்த்தார் - சித்ததெளர்ப்பல்யம்பிறந்தவர்கள், எய்த்தார் எய்த்தாரே - கர்ப்பகரகங்களிரண்டாலும் எய்த்தேவிசுவர்கள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்குச் சொன்னபடியே ஆத்மாவலோகநம் பண்ணப்பாராதே வேறே சில வழிகளாலே ப்ராபிக்கப் பார்க்கில் அது கைவாராதென்கிறார்.

[அதுவே வீடு] - அந்த ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷமாவது. [வீடு பேற்றின் பந்தானுமது] - அம்மோக்ஷத்தைப் பெற்றால் வரும் ஸுகமாகிறது அந்த ஆத்மாவது ஹவமே. [தேறி] - இப்படி தெளித்து. [எதுவேதானும் பற்றின்றி] - ப்ரக்ருதியிலும் ப்ராக்ருதமான ஸப்தாஸ்களிலும் உண்டான பற்றடங்க அற்று. [யாதுமிவிகளாகிற்சில்] - அவற்றிலுண்டான வாஸனைகளும் அறத் தவிரப்பெறில். கர்மத்தை அறுஷ்டித்து ஜ்ஞாதத்தையுடையனப், ஸ்யுதிதப்ராஜ்ஞாக்யாவஸ்யைகள் பிறந்து யோமுழம் நிலைநின்ற, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணப்பெறில். [அதுவே வீடு] - கீழ்ச் சொன்ன ஆத்மப்ராப்தியேமோக்ஷம் [வீடு பேற்றின்பந்தானுமது] - மோக்ஷஸித்தியால் வரும் ஸுகமும் அந்த ஆத்மாவதுஹவம். [தேருது] - இப்படி தெளியமாட்டாதே. [எதுவே வீடு ஏதென்பமென்று எய்த்தார்] - 'மோக்ஷமாகிறது எது? மோக்ஷஸுகமாகிறது எது?' என்று இளைத்தவர்கள். [எய்த்தாரெய்த்தாரே] - என்றும் க்லேஸப்பட்டுப் போமித்தனை. நிராஸ்ரயமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அதுஸந்யிக்கை நிஷ்ப்ரயோஜந மென்கை.

நடு. - ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன உபாயத்தின்படியே அவ்வஸ்துவைப் பராபிக்கமாட்டாதே அதிலே ஸம்ஸ்யமநுவர்த்திக்குமவர்கள் உருவ க்வேஸப்பட்டேபோயித்தனை யென்கிறார்.

[அதுவேவீடு] - கீழ்ச்சொன்ன அதுவே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷமாகிறது. [வீடுபேற்றின்பந்தானுமது] - அம்மோக்ஷத்தைப் பராபித்தால்வரும் ஸாவமும் அதுவே. [தேறி] - இப்படி தெளிந்து. [எதுவேதானும்பற்றின்றி] - ப்ரக்ருதிப்ராக்குதங்களிலுண்டான தொற்றற்று. [யாதுமிலிகளாகிற்கில்] - அதில் ருசிவாஸனைகளும் அறப்பேறில். கர்மத்தையநுஷ்டித்துஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞாவ்யாவஸ்த்தைபிறந்து, யோகமும் தலைநின்று, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணப்பெறில். [அதுவேவீடு] - கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷம். [வீடுபேற்றின்பந்தானுமது] - மோக்ஷஸித்தியில்வரும் ஸாவமும் அந்த ஆத்மாநுஹம். [தேறது] - இப்படி தெளியமாட்டாதே. [எதுவேவீடுதெளிப்பமென்றேய்த்தார்] - 'மோக்ஷமாகிறது எது? மோக்ஷஸாவமாகிறது எது?' என்று இளைத்தவர்கள். [எய்த்தாரேய்த்தாரே] - இளைத்தாரிளைத்தாரென்று உருவ க்வேஸப்பட்டேபோயித்தனை; நிராஸ்ரயமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கை நிஷ்ப்ரயோஜகமென்கை.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எய்த்தாரேய்த்தாரேய்த்தாரென்று இல்லத்தாரும்புறத்தாரும்
மோய்த்து ஆங்கலறிமுயங்கத் தாம்போகும்போது உன்மத்தர்போல்
பித்தேயேறியனாராகம்பொழியும்போது எம்பெம்மானோடு
ஒத்தேசென்று அங்குள்ளங்கூடக்கூடிற்றுகில் நல்லுறைப்பே.

ஏழாம்பாட்டு. - அதுவே இத்யாதி. "எதுவேவீடுதெளிப்ப மென்றெய்த்தாரெய்த்தாரேய்த்தாரே" என்றத்தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன உபாயமாவது - யோகஸாஸ்தரம்.

வீடுபேற்றின்பம் - வீடுபெறுகையாலுண்டான ஆநந்தம். "அதுவேவீடு, வீடுபேற்றின்பந்தானுமதுதேறி" என்றது - ஜ்ஞாநத்தை. "எதுவேதானும்" என்று முழுச்சொல்லு. "யாதும்" என்று - ருசிவாஸனைகளைச் சொல்லுகிறது. "இலிகளாகிற்கில்" - இல்லாதவர்களுக்கப்பெறில். விவரணம் - கர்மத்தை இத்யாதி. கர்மத்தையநுஷ்டிக்கையாவது - மலாபிஸந்திஹிதமாக வர்ணஸ்ரமதர்மங்களைச் செய்தபோருகை. ஜ்ஞாநத்தையுடையனாகையாவது - ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமுமாய், இந்தரியஜயாதிருபமான ஜ்ஞாநயோமத்திலே ஆரம்பிக்கை. ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞாக்யாவஸ்த்தையை பிரகட்கையாவது - விஷயங்கள் வந்துமேவிட்டாலும் கலங்காததையத்தை யுடையவனாகை. யோகம் தலைநிற்கையாவது - ஜ்ஞாநாதந்தலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துப்ராதிஹாவிற்கும்படி அஷ்டாங்கயோகத்திலே முதிர்நிற்கை. கீழ், "அதுவேவீடு" இத்யாதி - ஜ்ஞாநத்தை; இங்கு, "அதுவேவீடு" இத்யாதி - மலத்தை. நிராஸ்ரயமாக என்றது - யோகஸாஸ்தரக்கர்மத்தாலன்றிக்கே என்னுதல், விஸ்வாஸஹீகமாக என்னுதல், என்று தேறி என்றும், என்று இப்படி தேறது என்றும் கூட்டுவது. கர்மேணுந்வய:.

(எ)

ஆ.—(எய்த்தாரெய்த்தார்.) - இவ்வாத்மஸ்வரூபாவிரவலக்ஷண மேகக்ஷ
மானது இந்திரியஜபமாத்ரத்தாலே கைவராதது, அந்திமதசையிலே ஹவத்ஸமானாகா
ராத்மாநுஸந்யாதமும் வேண்டு மென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி உஸ்ஸம்பாடமான ஜ்ஞாநம் ஒருபடி
வைந்தாலும், அந்திமஸ்மருதி இல்லையாகில் அந்த ஜ்ஞாநம் கைவருகைக்குப்பட்ட
க்லேபாபிமல்லாம் வ்யர்யமென்கிறார்.

[எய்த்தாரென்று தொடங்கி] - முடிந்தாரென்று பலகால் சொல்லி ஸ்வக்ரு
ஹத்தில் ஹார்யாடிகளும் அவர்களுடைய அவஸ்தையை அறியவந்த புறம்புள்ளாரும்
திரண்டு அத்தசையிலே இவர்கள் தங்களுக்கு ஹபாவஹமாய்ப்படிக் கூப்பிட்டுக் கட்டிக்
கொள்ள, தங்கள் ஸாரீரத்தை விட்டுப்போம்போது. [உன்மத்தரென்று தொடங்கி] -
எத்தனையேனும் விதராமருங்கூட உன்மத்தரைப்போலே அறிவுநிகட்டுப் புத்ராடிகள்
பக்களிலே மிகவும் ஸ்நஹத்தைப்பண்ணும் உபாயிலே எம்பெருமானுடைய வைல
க்ஷணியத்தை அநுஸந்தித்து “இப்படி விலக்ஷணன்” என்று ஆத்மாவை அநுஸந்திக்கக்
கடிற்றுகில் ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திப்பது. இல்லாவிடில் செய்ததெல்லாம் வ்யர்யம்,
“நின்ற னன்றை உணர்ந்து” என்கிற பாட்டுத்தொடங்கி இப்பாட்டளவும், “அவர் நிஷ்
க்ருஷ்டாநுஸந்யாத மாத்ரமின்றிக்கே ஹவச்சேக்ஷமானவளவும் ஆத்மாவை அநு
ஸந்திக்கிறது என்றும், இப்பாட்டில், “அந்திமஸ்மருதியும், எம்பெருமான் இவ்வாத்மா
தனக்கு ஸேஷமென்றிருக்குமாயேபோலே, இவன்றனக்கும் அத்தஸாயில் ஸேஷத்வாநு
ஸந்யாதம் கூடுமாயில் அவனுக்கு ஆத்மப்ராப்தி உள்ளது. இல்லையாகில் கிடையாது”
என்றும் சொல்லுவார்.

ப.—அநந்தரம், கீழ்க்கத்தமான ப்ரக்ரிபையாலே ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கு
தவலேகாகருபமானஸாதநம் கைப்பட்டாலும், ஹவத்விஷயமான அந்திமஸ்மருதி
யுண்டாகிலு மாயிற்று ப்ராப்தி ஸித்திப்பது என்கிறார்.

‘எய்த்தார் - (அவயவங்கள் வ்யாபாரக்ஷமமல்லாதபடி) இளைத்தார், எய்த்தார் -
(இந்திரியங்கள் விஷயக்ரஹணஸமர்த்தங்களாய்ப்படி) இளைத்தார், எய்த்தார் - (ஸ்வாஸ
மும் மந்தீவ்விக்கும்படி) இளைத்தார், என்று - என்று, இல்லத்தாரும் - க்ருஹத்தில்
ஹார்யாபுத்ரப்ருத்யாதிகளும், புறத்தாரும் - புறம்புள்ள ஸம்வந்யிவாந், வ ப்ராப்ருதி
களும், மொய்த்து - திரண்டு, ஆங்கு - அவ்வவஸ்தையிலே, அலறி - இரிபக்கப்பட்டு,
முயக்க - மேல்விழ, (“தவபுருவஸாநித்ராயபூஷாஸக்ஷிநஸ ஹாழி” என்று
இவர்கள் பக்களிலே நெஞ்சைவைத்து, யமபடரே வழித்துணையாக), தாம் - தாம்,
போரும்போது - போம் அவஸ்தையிலே, உன்மத்தர்போல் - உன்மாதங்கடிகாண்டா
ரைப்போலே, பித்தேயேறி - நெஞ்சுகலங்கி, (“வனதெகயமஹவிஷ்ணி” என்று இவ
ரின் பக்கல் மமதையாலே), அனாராகம் - அநாராகம், பொழியும்போது - அபிவர்த்திக்
கும்காலத்தில், (இக்கலக்கமற்றுத் தெளிவுபிறந்து), எம்பெம்மனோடொத்தேசென்று -
என்றாயனான ஸர்வரஸ் இவனைத் தனக்கு ஸேஷமென்று நினைத்திருக்குமாயேபோலே இவ
னும் தன்னை அவனுக்கு ஸேஷமாக அநுஸந்தித்து, அங்கு - அவன் பக்களிலே, உள்
ளம் - (தன்)நெஞ்சு, கூடக்கடிற்றுகில்-சென்றுகூடப்பெற்றதாகில், நல்-நல்ல, உறைப்பு -
உறுதி. தத்ப்ரகாரபுதனான ஆத்மாவை லலித்ததாகளாம், இப்படி துஸ்ஸஹமான ஆத்
மாவலேகாத்ரத்தாலே தனக்கு எனிதாக ப்ரகாஸிப்பித்த தென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இடி டிஃபஸ்பாடி ராஜஞ்ஞாநம், கைவந்தாலும் அந்திமஸ்மருதி இல்லையாகில் இஜ்ஞாநம் கைவருகை குக கீழ்ச் செய்தவைபெல்லாம் வட்டியமென்கிறார்.

[எய்த்தாரெய்த்தா ரெய்த்தாரென்று] - இவனுக்கு உத்க்ரமணஃஸை பிறப்ப தற்குமுன்னே இவன்முடிகை இஷ்டமாயிருக்கையாலே, “முடிந்தான்” என்று பல காலும் சொல்லுவார்கள். இவன் கலங்கினஃஸையில் நெஞ்சைத் தெளியவிடப் பார்ப்த மாயிருக்க, இவன் ஓயப்படும்படி “முடிந்தான், முடிந்தான்” என்பார்கள். [இல்லத் தந்தாரும்] - இவன் ஐர்யாடிகள் ஜீவிக்கும்நாள் லோஹத்தாலே சிலவற்றை மறைத்துப் போடுகையாலே, “இது ஒருநடுவில் பெருங்குடி என்? எல்லாம் நமக்கே ஆகவேணும்; இவன்போக அமையும்” என்றிருப்பார்கள். [புறத்தாரும்] - இவனும் இவர்களு மான ஸமுடாயந்தன்னைப் பொருமைபாலே புறப்புள்ளார், “போக அமையும்” என் றிருப்பார்கள். ஐர்யாடிகளுடைய அநாத்மகுணங்களைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்திறை இவன்போருவது. [மொய்த்து] - கல்பாணத்துக்கு அழைக்கவேணும்: டிஃபத்துக் குத் தாங்களே வருவார்கள் ஆடித்தாலே. [ஆங்கலறி]-மீஞுகைக்கு ஸங்கை உண்டான ஃஸையிலே, ஐயத்தாலே பராணன் போம்படி கூப்பிடுவார்கள். [முயங்க] - கட்டிக் கொள்ள; மோஹிக்க என்னவுமாம். கூப்பிட்டிலே போகாத குறைபராணனும் போம் படி, ஸ்நேஹித்தாரசனாக மேலவிழுந்து கட்டிக்கொள்ளுவார்கள். [தாம்போகும்போது] - “இவர்களைவிட்டுப் போகாதின்றோம்!” என்று நெஞ்சு அங்கேகிடக்க, தன்னால் மீள வொண்ணாதபடியாலே ஸ்நேஹத்தைவிட்டுத் தாங்களே போகாதிற்பார்கள். [உன்மத்தர் இத்யாதி] - விதராமருங்கூட உந்மாடிஃஸையிற்போலே அறிவுகெட்டு; தெளிவுபிறந்து ஸர்வேஸ்வரணையும் ஃஸனையும் அதுஸந்யிக்கவேண்டும் ஃஸையிடு கலங்கி. [அனு ராகம் பொழியும்போது] - புத்ராடிகள் பக்கவிலே முன்பு ஸ்நேஹி ஃஸனைக்கும்போர ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணும். இத்தசையிலே அஃபிமதவிஷயங்களை முன்னே கொடுவந்து சிறத்தவர்கள். ஜீவித்த நாள், லோஹத்தாலே த்ரவ்யத்தைப் புதைத்துவைத்து உபே கித்தவன் இப்போதாக ‘த்ரவ்யத்தையிட்டு அவர்களை ஐஃஷித்துக் காணப்பெற்றி லோம்’ என்று கீழ் ஸ்நேஹியாத நாளைக்கும்போர ஸ்நேஹிக்கத் தொடங்கும். [எம் பெம்மான் இத்யாதி] - அத்தசையில் தெளிவுபிறந்து ஃஸ்வரணுடைய வைகாநன் யத்தை யதுஸந்யித்து, இப்படி அவனோடொத்த சுத்தி இவ்வாத்மாவுக்கு உண்டென்ற அதுஸந்யிக்கக் கூடிற்றுகில் நல்லவாய்ப்பு. ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திக்கும். அல்லாதபோது செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தம். உன்மத்தர்போல் சித்திதறில் அஃபிமதம் ஸித்தியாது. அதுராமம் பொழியில் ஆடிஹாதனைப்போலே மாணய்ப்போமித்தனை. “நின்றவொன் னை” என்கிறபாட்டுத் தொடங்கி நிஷ்க்ருஷ்டாதுஸந்யாநமாத்ரமன்றியே ஹவச் சேஷத்வபர்யந்தமாக அதுஸந்யிக்கிறது. இப்பாட்டிலே ‘எம்பெம்மாஹே ஓத்தே சென்று அங்குள்ளங்கூடக் கூடிற்றுகில்’ என்கிற அந்திமஸ்மருதியும் எம்பெருமான் தனக்கு ஸேஷமாக இவ்வாத்மாவை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனுக்கும் அத்தசை யிலே ஸேஷத்வாதுஸந்யாநம் கூடுமாகில் நல்லவாய்ப்பு” என்று ஆண்டான் நிர்வஹிக் கும். ஹவத்குணங்களிலே வித்தராயிருக்கிற இவர் இதெல்லாம் அதுஸந்யிக்கிறதென்? என்னில்,— இப்படி ஃஸ்ரஃமாயிருக்கிற இத்தைக்கிடர் எனக்குக் காட்டித்தந்தது! என்று அவன்பக்கல் உபகாரச்மருதியாலே என்கிறார்.

ஈடு.— எட்டாம்பாட்டு. இப்படி துஸஸம்பாடிமான ஜஞாநம கைவந்தாலும், அந்திமஸ்மருதியில்லையாகில் செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தமென்கிறார்.

[எய்த்தாரேய்த்தாரேய்த்தாரேன்று]-இவனுக்கு உத்க்ரமணதசை பிறப்பதற்கு முன்னே இவன்முடிகை இஷ்டமாயிருக்கையாலே, “முடிந்தான் முடிந்தான் முடிந்தான்” என்று பல்காலும் சொல்லாநிற்பர்களாயிற்று. இவன் கலங்கினதசையிலே நெஞ்சைத்தெளிவித்து உத்தேச்யவஸ்துவை அங்ஸந்திக்கவல்லனும்படி பண்ணுகையன்றிக்கே, “முடிந்தான், முடிந்தான், முடிந்தான்” என்கிற இத்தையே சொல்லாநிற்பர்களாயிற்று. [இல்லத்தாரும் புறத்தாரும்] - இவன் தான் உள்ளநாளில் இவர்களுக்கு ஒன்றுங்கொடாமையாலே, “இவனும்இதோருருவிர்ப்பெருங்குடியம்என்ற இவன்முடிந்து உள்ளத்ரவ்யத்தை நாமே விரியோகங்கொண்டாலாகாதோ?” என்றிருப்பார்கள் ஹார்யாதிக்கள். [புறத்தாரும்] - அவனும் இவர்களுமான ஸமுதாயம் பொருமையாலே “போகவமையும்” என்றிருப்பார்கள் புறம்புள்ளார். [மொய்த்து] - கல்யாணத்துக்கு அழைத்தாலும் வாராதவர்கள், துக்கமுண்டானவாறே தாங்களே வந்து மேல்விழுவார்கள். [ஆங்கலதி] - இவனுக்குள்ளதெளிவும் போம்படி கூப்பிடாநிற்பார்கள்; மீளுகைக்கு ஸங்ககயுண்டானதசையிலே, பயத்தாலே ப்ராணன்போம்படி கூப்பிடுவார்கள். [முயங்க] - கட்டிக்கொள்ள. கூப்பிட்டுக்குப்போகாத குறைப்ராணன்களும் போம்படி, ஸ்நேஹிகளைப் போகவேண்டி இவனுக்கு கூப்பிட்டுக்கொள்வார்கள். [தாம்போதும்போது] - “இவர்களுக்கும் இவ்வைஸ்வர்யத்தையும் விட்டுப் போகாநின்றோம்” என்று நெஞ்சு இங்கேயிழுக்க, தன்னால் மீளவொண்ணாமையாலே ஸரீரத்தைவிட்டுத் தாங்களே போகாநிற்பார்கள். “தாம்போதும்போது” என்கிறார்காணும், - அப்போதைக் கலேசத்தைப்பற்ற [உன்மத்தர் இத்யாதி] - வீதராகருங்கூட, உந்மாததசையிற்போலே அறிவுகெட்டு; தெளிவுபிறந்து தன்னையும் ஸர்வேஸ்வரனையும் அங்ஸந்திக்கவேண்டும்தசையிலே கலங்கி. [அநுராகம்பொழியும் போது] - இளையானைப் போன்னையும் பூட்டிக்கொடுவந்து முன்னே நிறுத்துவார்கள். புத்ராதிகள்பக்கல் ஸ்நேஹியாதநானைக்கும் போர ஸ்நேஹிக்கத்தொடங்கும் ஜீவிக்கும்நாள், லோஹத்தாலே இவற்றுக்கு ஒன்றும்செய்யான்; இப்போதாக, “புதைத்துவைத்த தநத்

எட்டாம்பாட்டு.—எய்த்தார் இத்யாதி. உத்தத்தை அநுவதியாநின்றகொண்டு, “அங்குன்னங்கூட” என்ற பதத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

“எய்த்தார்” என்கிற த்ரிருக்திக்கு ப்ரயோஜகம்-இவனுக்கு இத்யாதி. விவரணம்-இவன் கலங்கின இத்யாதி. “இல்லத்தாரும் புறத்தாரும் மொய்த்து - எய்த்தார்” என்கைக்கு ஹேதுவே தென்ன. அருளிச்செய்கிறார் - இவன் தான் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, ருவிப்பெருங்குடி - க்ராமண்யம். “மொய்த்து” என்றதுக்குஹம் - கல்யாணத்துக்கு இத்யாதி. ஆங்கு - அவ்வவஸ்த்தையிலே. இருவர்க்கும் ரோதநத்திலுண்டான ஊற்றத்தை யருளிச்செய்கிறார் - இவனுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - மீளுகைக்கு இத்யாதி. இவர்கள் கட்டிக்கொள்ளுகைக்கும் ப்ரயோஜகம் முன்புசொன்ன அங்ஸந்தியென்கிறார் - கூப்பிட்டுக்கு இத்யாதி. “தாம்” என்றதுக்குஅர்த்தம் - இவர்களையும் இத்யாதி. “போகுப்போது” என்றதுக்குஹம் - தாம்போதும்போது இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - தெளிவுபிறந்து இத்யாதி. அநுராகம்வர்த்திக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இளையானை இத்யாதி. ஹேத்வந்தாம் - புத்ராதிகள் இத்யாதி. முன்பு ஸ்நேஹிக்கவில்லையோ வென்ன - ஜீவிக்கும்நாள் இத்யாதி. “பொழியும்” என்றதுக்குஅர்த்தம் - இப்போதாக இத்யாதி.

தை ஆபரணமாகப்பூட்டிக் காணப்பெற்றிலோம்” என்று மதகுதிறந்து ஸ்நேஹிக்கும். [எம்பெம்மாளுடோத்தேசென்று இத்யாதி] - இப்படி கலங்குகிற ஸமயத்திலே தேளி வுண்டாய், தன்னையும் அவனையும் அநுஸந்தித்து, “அவளுடோத்தசத்தியையும் இது உடைத்து” என்று அநுஸந்திக்கையாகிற இவ்வர்த்தம் கூடிற்றுகில். “அவ்வஸ்துவும் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாயிருக்கும்: இவ்வஸ்துவும் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாயிருக்கும்” என்று அநுஸந்திக்கும்படி அவ்வாத்மவஸ்துவிலே ஹ்ருடியம் சேருகையாகிற அர்த்தம் கூடுமாகில், [நல்லுறைப்பு] - நல்லவாய்ப்பு. (ஆத்மப்ராப்திஸித்திக்கும்.) † அல்லாதபோது, செய்த தேல்லாம் வ்யர்த்தம். உன்மத்தர்போல் பித்தேயேறில் அபிமதம் ஸித்தியாது; அநுராகம்பொழியில் ஆபிஹரதனைப்போலே மானாய்ப்போமித்தனை. ஆண்டான்பணிக்கும்படி - “நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக்கு” என்னும் பாட்டுத்தொடங்கி, நிஷ்க்ருஷ்டாத்மாநுஸந்தாநமாத்ரமே யன்றிக்கே லகவச்சேஷத்வ பர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கிறது; இப்பாட்டில் - “எம்பெம்மாளுடோத்தேசென்றங்குள்ளங் கூடக்கூடிற்றுகில்” என்கிற அந்திமஸ்ம்ருதியும், எம்பெருமான் தனக்கு ஸேஷமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை நினைத்திருக்குமாபோலே, இவனும் அவளுடோத்து அவன்நினைவோடோத்து அத்தசையிலே ஸேஷத்வாநுஸந்தாநம் கூடுமாகில் நல்லவாய்ப்பு” என்று. லகவத்தகுணங்களிலே வித்தராயிருக்கிற இவர் இதேல்லாம் அநுஸந்திக்கிறதென்? என்னில், — “இப்படி அரிதாயிருக்கிற இத்தைக்கிடர் எனக்குக் காட்டித்தந்தது” என்று அவன்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருதியாலே. (அ)

எம்பார்யோஜனைக்குச்சேர அர்த்தம் - இப்படிகலங்குகிற இத்யாதி. விவரணம் - அவ்வஸ்துவும் இத்யாதி. அர்த்தாந்தரமாதல். “அவளுடோத்தசத்தியையுடைத்து” என்றது - ஆத்மாலினுடைய ஸ்வாஹாவிகாரத்தையிட்டே. § “ஒத்தேசென்று” ஒத்தசத்தியையுடைத்தென்று. ஒத்ததேசு என்றததை “ஒத்தேசு” என்று நிக்ருதைத்தல். அங்கு - அந்த ஆத்மவஸ்துவிலே. “உன்னங்கூட” - உன்னங்கூடுகையாவது - அநுஸந்திக்கையாய், அநுஸந்திக்கிற இவ்வர்த்தம். கூடிற்றுகில் - கூடுமாகில். அல்லாதபோதென்றது - கூடாதபோதென்றபடி. வ்யர்த்தமாம் ப்ரகாரமேதென்ன - உன்மத்தர் இத்யாதி. அபிமதமாவது - ஆத்மப்ராப்தி. மானாய்ப்போம் என்றவிடத்தில் - “யப்பவா விஸுரநுமாவந்த்யஜத்யுக்தெகலெவாபு தஜகெவெவதிகளனெயல டாதஜாவலாவிதஃ” என்றது அநுஸந்தேயம். “ஒத்தேசென்று” என்றதுக்கு அர்த்தம் - எம்பெருமான் தனக்கு இத்யாதி. “எம்பெம்மாளுடோத்தேசென்று” - எம்பெம்மான நினைவோடோத்துச்சேர்ந்து. வகாரம் - அவ்யயம். அங்கு - அத்தசையில்; சரமதசையிலென்றபடி. உன்னம் கூடுகையாவது - ஸேஷத்வாநுஸந்தாநம். கூடிற்றுகில் - கூடுமாகில். நல்லுறைப்பு - நல்லவாய்ப்பு. லகவதநுலவம் ஸித்திக்குமென்றபடி என்று ஆண்டான் நிர்வாஹத்திலே ஸப்தார்த்தம். “எம்பெம்மாளுடே” இத்யாதிக்கு - என்னாயனான ஈஸ்வரன் இவனைத் தனக்கு ஸேஷமாகநினைத்திருக்குமாபோலே, இவனும் அவளுடோத்து, அதாவது - தன்னை அவனுக்கு ஸேஷத்வமாய் அநுஸந்தித்து. அங்கு - அவன்பக்கலிலே. “உன்னம் - சென்று - கூட” நெஞ்சுசென்றுகூட, கூடிற்றுகில் - பெற்றதாகில். நல்லுறைப்பு - நல்லவாய்ப்பு. “தத்ப்ரகாரபூதனான ஆத்மாவை லபித்ததாகலாம்” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். உபகாரஸ்ம்ருதியாலே என்னையாலே - உபகாரத்தருத்வ ரூபகுணாநுஸந்தாநத்திலே இதுவும் அந்தர்க்கதமென்றுகருத்து. க்ரமேணாவய: (அ)

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரம்.

§ ஒத்தேசென்று என்றபிரித்தே இவ்வர்த்தம் கொள்ளலாம்: “ஒத்தேசு என்று” என க்லிஷ்டகல்பனை செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கூடிற்றுகில்நல்லுறைப்புக் கூடாமையைக்கூடினால்
ஆடற்பறவையுயர்கோடி எம்மாயனுவத நுவதுவே
†லீடைப்பண்ணியோருபரிசே எதர்வுநிகழ்வுங்கழிவுமாய்
ஒடித்திரியும்மோகிகளும் உளருமில்லையல்லரே

ஆ — (கூடிற்றுகில்.) - பரமபுருஷ ஸமானாகாரதயா ஆத்மஸ்வரூபம் அது ஸந்தேதயமென்று சொல்லுவானேன்? ததஹிந்தமன்றோ? என்னில்,—பரமபுருஷனுக்கும் இவ்வாத்மாவுக்கும் ஐக்யங்கடுவது லாவாஹி வங்களுக்கு ஐக்யங் கூடலன்றோ? ஆதலால், அவனும் அவனே: இவனும் இவனே: அவன் இவனாகக்கூடாது. இங்ஙனே இவற்றைச் சொல்லுவார் சிலருளமோடுவென்னில்,—ஸ்வமதி பரிகல்பத நிர்மூல அத்வைதவாதிகளான குத்ருஷ்டிகள் என்றுமுள சொல்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அந்திமஸ்மருதியிலே ஈஸ்வரனும் ஆத்மாவுமென்று இருவர் ப்ராஸக்தரானவாதே, “இந்த தத்வஜேஷம் இல்லை; இவ்வாத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று” என்றுகொண்டு தித்பஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாழிகளைக் கேட்பிக்கிறார்.

[கூடாமையென்று தொடங்கி] - “ஸர்வேஸ்வரபரிசுரஹம்” என்னும் ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியைத் தனக்குப் பரிகரமாகவுடையனாய் ஆஸ்ரர்யமான குணசேஷத்தங்களுடையனான ஸர்வேஸ்வரனாக ஸம்ஸாரியான இந்த ஜீவாத்மாவுக்குக்கடுவது, அஸங்கதமான ஸாஸநீஷாணாதிகள் உண்டாகக்கூடல். [அதுவதுவே] - அந்த ஆத்மவஸ்து அந்த ஆத்மவஸ்துவேயா யிருக்குமத்தனை. [லீடைப் பண்ணியென்று மேலுக்கு] - இங்ஙனே மோக்ஷஞ் சொல்லுவாரும் உளவே என்னில்,—ப்ராணாமூலமாகவன்றிக்கே ஸ்வபூத்திகளால் சிவவற்றை மோக்ஷமாகக்கட்டி காலதரயத்திலும் இந்த மோக்ஷத்துக்கு யத்கம்பண்ணி வ்யர்யமே தட்டித் திரிவாரும் உளர்; இல்லாமை இல்லை.

ப — அந்தாய், இப்படி ப்ரகாரதயா ப்ராப்தியின்றியே ஸ்வரூபைக்யம் மோக்ஷமென்கிற குத்ருஷ்டபக்ஷம் அஸம்ஹவக்ரஸ்தமென்று அதிகேஷிப்புகிறார்.

கூடிற்றுகில் - (ஆத்மஸம்ஸாரியான ஜீவஸ்வரூபம் நிர்வாணவிலகிண ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகக்) கூடுமாகில், நல் - நல்ல, உறைப்பு - பெறுப்பேறன்றோ? கூடாமையை - லோகத்தில் கூடாமையே வடிவாயிருக்கிற ஸாஸநீஷாணாதிகளை, கூடினால் - வலிக்குப் பெற்றதாகிலிறே, அது - அந்தஜீவவஸ்து, (நிர்ந்தேதாஷப்ராபண வேதமயனாய்), ஆடல் - (ஊகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே) ஈர்ஸநீயகதியான, பறவை - பெரியதிருவடியை, உயர்கோடி - (ஸ்வனவலக்ஷணம் ப்ரகாஸகமான) உச்சரிதத்வஜமாகவுடைய, எம் - ஆஸ்ரிதாதுவாயமான, மாயன் ஆவது - ஆஸ்ரர்யஸ்வரூப ரூப குணங்களுடையனான ஸர்வேஸ்வரனாய்கிடெது; அதுவே - அந்தஜீவவஸ்துதானையாமத்தனை; (தர்வயம் தர்வ்யாந்தரமாகை அஸம்ஹவிதமிதே, ஆனால் இதற்கு மூலமென்னென்னில்); ஒரு

பரிசே - ஸ்வபுத்திமர்பாதையா யிருப்பதொருபடியாலே, (அப்ரமாணமாக), வீடை - மோக்ஷத்தை, பண்ணி - கல்பித்து, எதிர்பும் - மேல்வரும் காலத்தோடு, சிதழும் - இப்போது வர்த்திக்கிற காலத்தோடு, கழிவும் - முன்பு கழிந்த காலத்தோடு வாசியற, ஆய் - ஒருபடிப்பட வுள்ளாய், ஓடி - ("ஸம்ஸாரவடிவீவ்ரஜிந" என்று ஜங்கா லாய்) ஓடி, திரியும் - திரியக்கடவ, யோகிகளும் - யோகிகளும், உளரும் - உண்டா யிருக்கும்; (அநாதியான கர்மஜிதமான ஸம்ஸாரப்ரவாஹத்தில்), இல்லைபல்லரே - இல்லாதாரில்லையிறே. எவம்வித மஹாபோயிகளும் ஸம்ஸாரவிதமென்று அகிஷேபித்தா ராயிற்று.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஜீவபரபேதம் ப்ரஸ்துத மானவாறே, "இந்தலேஹம் பரமார்த்தம்; தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ஆத்மாவும் ப்ரஹ்ம மும் ஒன்று" என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளைக் கேட்பிக்கிறார்.

[கூடிற்றுகில் நல்லுறைப்பு] - அநுலாஷணம். [கூடாமையித்யாதி] - "ஸர் வேஸ்வரபரிக்காஹம்" என்னுள் ஹர்ஷப்ரகர்ஷக்காலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடி யைத் தனக்கு வ்யாவர்த்தக விஸேஷணமாகவுடையதாய் ஆஸ்சர்பகுண சேஷத்தங் களையுமுடைய ஸர்வேஸ்வரனாகை, இஸ்ஸம்ஸாரியான ஜீவாத்மாவுக்குக்கடுவது, ஸாஸ விஷாணம் வந்த்யாஸுதன் என்கிற அநுபபந்நங்கள் உபபந்நமாகக்கூடில். [அதுஅதுவே] - அந்த ஆத்மவஸ்து அந்த ஆத்மவஸ்துவேபா யிருக்கும்மக்களை; மாதவாஹனாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணைகளைப். அதிமாநுஷீசேஷத்தனை ஸர்வாயிகளைமட்டாத. தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே, வஸ்து வஸ்த்வந்தரமாமோ? "கருஷீஷ்யம்ஹி நெகி திஷ்யதாஸ்யநஃ" [வீடைப்பண்ணி யித்யாதி] - நித்யஸித்தர்க்கும் அவ்வருகான தத்த்வமாக நித்யஸம்ஸாரியைச் சொல்லுவார் உண்டோ? என்னில், — அப்படி இருப்பா றும் உண்டென்கிறார். [ஓபரிசே வீடைப்பண்ணி] - ஸாஸ்த்ரமுலமாகவன்றிக்கே அனாத்யாவிவருத்தியே மோக்ஷமென்று ஸ்வபுத்தியாலே ஒன்றைக்கட்டி. [எதிர்பும் இத்யாதி] - ஹுக ஹிஷ்யத் வர்த்தமானகாலக்ரயங்களிலும் உளராய். சிஷ்ப்ரயோஜந மாகத் தட்டிக்கொண்டும் மஹாபோயிகளும் உளர். [இல்லைபல்லரே] - இல்லாமை இல்லை. காலம் அநாதி; பண்ணிவைக்கும் பாபங்களுக்கு எல்லை இல்லை. இப்படி இருப்பாசில் மஹாபுருஷர்கள் உண்டாகக்கூடாதோ? ஸம்ஸாரத்தில் கூடாதது உண்டோ?

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஜீவபரபேதம் ப்ரஸ்துதமான வாறே, இந்த "லேஹம் அபரமார்த்தம்: தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்த ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று" என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளைக் கேட்பிக்கிறார்.

[கூடிற்றுகில்நல்லுறைப்பு] - அநுலாஷணம். [கூடாமை இத்யாதி] - ஸாஸவிஷா ணமாதல், மாத்ருஸுமமாதல், வந்த்யாஸுதனாதல் அநுபபந்நமானவை கூடாமையில், "ஸர்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கூடிற்றுகில் இத்யாதி.

"கூடாமையை" என்றது - கூடாதவை யென்றாய், அநுபபந்நமானவையென்றபடி; ஐகாரம் - அவ்யயம். "கூடினால்" என்றது - கூடுமாகிலென்றபடி. உயர்கொடி - உச்சரி

வேஸ்வரவாஹநம்" என்னும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றள்ள பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவுடையவனாய், ஆச்சார்யமான குணசேஷத்தங்களை யுடையனாய், பெரியதிருவடிதிருத்தோளிலே பின்பும் பிறகுவாளியுமாய் ஸம்ஸாரிசேதந னிருப்பது. [அதுவதுவே] - அவ்வஸ்து அவ்வஸ்துவே; வஸ்து வஸ்த்வந்தரமாகாதிதே. நித்யஸித்தர்க்கும் அவ்வருகாக ஸம்ஸாரிசேதநரைச் சொல்லுவாரும் சிலருண்டோவென்ன, -- [வீடைப்பண்ணியோரு பரிசே] - (ஒருபரிசே - வீடைப்பண்ணி) - ஸாஸ்த்ரமூலமாகவன்றிக்கே, அலித்யாநிவ்ருத்தியே மோக்ஷ மென்று ஸ்வபத்தியாலே ஒன்றைக் கட்டி. [எதிர்வும் நிகழ்வும் கழிவுமாய்] - ஸூத்ரலலிஷ்யத்வர்த்தமாக காலத்ரபத்திலுமுளராய். [ஒடித்திரியும்யோகிகளுமுளரும்] - நிஷ்ப்ரயோஜநமாகத் தட்டித்திரியும் மஹாயோகிகளும் உளர். [இல்லை யல்லரே] - இல்லாமையில்லை. காலம் அநாதி: பண்ணி வைக்கும் பாபங்களுக்கு எல்லையில்லை. இப்படியிருப்பார் சில மஹாபுருஷர் குண்டாகக்கூடாதோ? ஸம்ஸாரத்தில் கூடாது உண்டோ? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

உளருமில்லையல்லராய் உளராயில்லையாகியே
உளரேம்மோருவரவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளேயுறைகின்றார்
வளரும்பிறையுந்தேய்பிறையும்போல அசைவும் ஆக்கமும்
வளருஞ்சுடருமிருளும்போல் தேருளும்மருளும்மாய்த்தோமே.

ஆ.-(உளரும்.) - இப்படி துர்த்தர்ஸமாய், ஹவச்சேஷதைகாஸமாய், விலக்ஷணமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை, வ்ருத்தஸம்ஸ்லேஷஸ்தைகர்பார்த்தமாக, கேவலம் க்ருபையாலே எனக்குக் காட்டித்தந்தருளினு னிப்போது; முன்பு, இஸ்ஸம்ஸ்லே

தத்வஜமாக வுடையவ னென்றபடி. பிறகுவாளி - பின்னே சாத்துகிற ஆபரணம். ஆனால் அர்த்ததத்த்வமேதென்ன - அதுவதுவே இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - 'வரகோதாதநொ ரொமஃ வரகோபுததீஷுகெ | திரெயுகதநுரீஷுகெவ்யுஹிநெநகிகதீஷுகெ தாஹதஃ' என்றது அஸ்ஸந்தேயம். "வரகோதாதநொஃயொமஃ . வெனக்யுஹதஃ வரகோபுதஃ" உதி உஷுகெ. இஷ்டமாகாநின்றது; கூதஃ, 'சுதூஷுகதீஷுகெவ்யு-தாஹதெநகி' உதெயுகநியூ" உதி வலுவபுகஃ; வித்தாந்தஸ்து, "யதஃ சுதூஷுகெவ்யு-ஜீவஹுகதூஷுகெ. ததீஷுகெவ்யு-தாஹதெநகி. கூதஃ வரகோதாதநொரொமஃ வரகோபுததீஷுகெவ்யு-தாஹதெநகி" நித்யஸித்தர்க்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும், அவ்வருகாக - அவ்வருகான ஸர்வேஸ்வரனாக, "ஒருபரிசே-வீடைப்பண்ணி" என்றதுக்கர்த்தம் - ஸாஸ்த்ரமூலமாக இத்யாதி. பரிசு - பாகாரம். "யோகிகளு முளருமில்லையல்லரே" என்றது-கேஷபோத்தி. மாயாவாதிகளிடத்தில் உபாலம்பத்தோற்றச் சொல்லுகிற ஆழ்வாருடைய ஹார்த்தஹாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - காலம் அநாதி இத்யாதி வாய்மொழித்தவத்தாலே ஸம்ஸாரிசேதநன் - ஆடல்பறவையுயர்கொடி யெம்மாயனுவது என்று மூலத்திலே அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. (க)

ஷஸ்தைதர்பார்த்தமாக, கிரவ்யு ஸௌந்ரீய ஸௌமந்தப் ஸௌ துமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யந்தகுண விஸிஷ்டனாய், அஸங்க்யேய கல்பாண திவ்யபூஷண திவ்யாயுதோ பேதனான தன்னைக் காட்டிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்த நுளினான்; கிரீஸ்வரஸாங்க்ய குத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தன்னைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தருளினான்; ஆதலால், அநர்ஹதாநுஸந்யாநஜ்ஞாந அஜ்ஞாந வ்ருத்திக்ஷயாதி ஐகவதநுலவவிமோதிசுளெல்லாம் போக்கிரை மென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸாங்க்யாதி குத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாமே காத்து எனக்குஸேஷிபான தான், என்னோடேவந்து கிரந்தரஸப்ஸ் லஷம் பண்ணுகையாலே என்னுடைய ஸகலஃவங்களும்போயிற்று என்கிறார்.

[உளருமில்லையல்லராய்] - “இல்லையென்னவொண்ணாத அஸ்திமாத்ரமா யிருப்பர்” என்று ஸௌஸ்வரஸாங்க்யமதம். [உளராயில்லையாகியே] - “இல்லையாகியே உளரென்று கிரீஸ்வரஸாங்க்யமதம். இவையிரண்டையும் ஆஸ்ரித அநாஸ்ரிதவிஷய மென்றுஞ் சொல்லுவர். [உளரென்று தொடங்கி] - குணவிஹித்யாதிசுளெல்லாவற்றா லும் பூர்ணமாயிருந்துள்ளவர் அவற்றைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு என்னுடைய ஹ்ருஷ்யத்திலே எப்போதும் வர்த்தியாகின்றார். [வளருமென்று மேலுக்கு] - வள ரும்பிறையும் தேய்பிறையும்போலே மாறிமாறி வருகிற வ்ருத்திக்ஷயங்களும், தமஃ ப்ரகாஸங்கள்போலே மாறிமாறிவருகிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் போக்கப்பெற்றேறும்.

ப.—அநந்தரம், ஏவம்விதமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரகாஸிப்பித்து வ்யாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதங்களில் கைகழலாதபடி என்னெஞ்சிலே யவன் புகுந்திருக்கை யாலே, என்னுடைய ஸம்ஸாரிக க்லேஸமெல்லாம் தீர்த்தே நென்கிறார்.

இல்லை - ஆபுநி கவிஷயத்தில் இல்லையென்கிற சொல்லுக்கு, அல்லராய் - விஷயமல்லராய்க்கொண்டு, உளரும் - என்றுமுளருமாய், இல்லையாகியே - (அநாபுநித விஷயத்தில்) இல்லையாயே, உளராய் - உளராமவர், எம் - எங்களுக்கு (ஸ்வரூபரூபகுண விஸிஷ்டராய்க்கொண்டு), ஒருவர் - அத்திதியராய், உளர் - ப்ரகாஸிப்பித்தார்; அவர் - அவர்தாமே, வந்து - (அலிநிவிஷ்டராய்)வந்து, என் - என், உள்ளத்துள்ளே - நெஞ்சக் குள்ளே, உறைகின்றார் - சித்யவாஸம் பண்ணுகின்றார்; (அத்தாலே), வளரும் பிறை போல - வளரும் பிறைபோலேயிருக்கிற, ஆக்கமும் - ஆக்கத்தையும், தேய்பிறையும் போல - தேய்பிறைபோலேயிருக்கிற, அசையும் - அழிவையும், வளரும்சுடரும்போல் - அலிவ்ருத்ததேஜஸ்ஸையுடைய ஆதித்யனைப்போலும், தெருளும் - ஜ்ஞாநத்தையும், இருளும்போல் - அந்தகாரம்போலேயிருக்கிற, மருளும் - அஜ்ஞாநத்தையும், மாயத் தோம் - நசிப்பித்தோம். ஒளபாதிக வ்ருத்திக்ஷயங்களும் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் போய் ஏகரூப ஸ்வஹான ஆத்மாவை டீர்ச்சிக்கப்பெற்றேறும் நாம் என்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸாங்க்யகுத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தானே ஸ்வ யம்வரித்து அஜ்ஞாநாதிகளுக்கு அவகாஸம் இல்லாதபடி நினைவுக்கு வாய்த்தலையான மநஸ்ஸிலே சித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, என்னுடைய ஸகலஃவங்களும் போயிற்று என்கிறார்.

[உளருமில்லையல்லராய்] - “இல்லையென்னவொண்ணாத அஸ்திமாத்ரமா யிருப்பர்” என்று ஸௌஸ்வரஸாங்க்யமதம். விபிநிஷேபக்ஷம னன்றிக்கேயிருக்கும்

ஈர்த்தாவைப்போலே, ஈஸ்வரனாகிறான் ஜகந்நியமநக்ஷமனன்றிக்கே ஸத்ஸாவமாத்ரமா யிருக்கை. [உளராயில்லையாகியே] - “இல்லையாகியே உளர்” என்று திரீஸ்வரஸாங்க்ய மதம். இல்லையா பக்கொண்டு அவ்வஸ்துவினுடைய ஸத்ஸாவமென்கை, ‘ஆபுநித ர்க்கு இல்லையல்லராய் உளர்; அநாஸ்ரிதர்க்கு இல்லையாகியே உளர்’ என்று ஆபுநித அநாஸ்ரித விஷயமென்றும் சொல்லுவர். [உளரெம்மொருவர்] - குணவிஹித்யாதி களால் பூர்ணராய்க்கொண்டு உளராய், அவற்றைக்காட்டி என்னை விஷயீகரித்த அக் விதீயர். [அவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளே உறைகின்றார்] - குணாதிகரானவர் என் னளவும் வந்து * மயர்வற மதிநலமருளித் தாந்திருத்தின நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணு கின்றார். [வளரும் இத்யாதி] - அவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே சந்த் ரணைப்போலே மாறிமாறிவருகிற வ்ருத்திகூடியங்களும், ஆதித்யனையும் அந்யகாரத்தையு ம்போலே மாறிமாறிவருகிற ஜ்ஞாநஜ்ஞானங்களும் திரீஸ்வரஸாகப் பேசுப்பெற் றோம்.

சுரு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸாங்க்யாதிகுத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தானே ஸ்வயம்வரித்து, நினைவுக்கு வாய்த்தலையான மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, என்னுடைய ஸகலதுரிதங்களும் போயிற் றென்கிறார்.

[உளருமில்லையல்லராய்] - “ஈஸ்வரனென்பானொருவனுளன். இல்லையென்ன வொண்ணாதே அஸ்திமாத்ரமாயிருக்கும்” என்று ஸேஸ்வரஸாங்க்யமதம்: விதிநிஷேதக்ஷம னன்றிக்கேயிருக்கும் பர்த்தாவைப்போலே, ஈஸ்வரனாகிறான் ஜகந்நியமநக்ஷமனன்றிக்கே ஸத்ஸாவமாத்ரமேயாயிருக்குமென்கை. [உளராயில்லையாகியே] - “இல்லையாகியேகாண் அவனுடையவுண்மை” என்னும் திரீஸ்வரஸாங்க்யன்: அந்த பக்ஷங்களை நிரஸிக்கிறார். அன்றிக்கே, ஆபுநிதாநாபுநிதவிஷயமாக்கி, இல்லைமல்லராய் உளராயிருப்பர் ஆபுநிதர்க்கு; இல்லையாகியே யுளராயிருப்பர் அநாபுநிதர்க்கு. [உளரெம்மொருவர்] - குணவிஹித்யா திகளால் பரிபூர்ணராய்க்கொண்டு உளராய், அவற்றைக்காட்டி என்னை விஷயீகரித்த அத் விதீயர். [அவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளேயுறைகின்றார்] - குணாதிகரான அவர் என்னள வும் வந்து, * மயர்வறமதிநலமருளித் தாம் திருத்தின நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றார். [வளரும் இத்யாதி] - தீபஸந்நிதியில் அந்தகாரம் கில்லாதாப்போலே, அவர் என்வ்ரு தயத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, சந்த்ரனுக்குப்போலே மாறிமாறி வரக்கடவ

பத்தாம்பாட்டு.—உளரும் இத்யாதி. “உளரெம்மொருவர்” என்றுதொடங்கி, “மாயத் தோம்” என்னுமனவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸாங்க்யாதி இத்யாதி. ஸாங்க்யன் - திரீஸ்வர ஸாங்க்யன். ஆதிஸப்தத்தாலே - ஸேஸ்வரஸாங்க்யரைச்சொல்லுகிறது.

“இல்லையல்லராய் - உளர்” என்று அங்வயிப்பது. இவ்வாதவரல்லராய்க்கொண்டு உளராயிருப்பவென்று ஸப்தார்த்தம். ‘இல்லையல்லராயுளரும்’ என்றதற்கு அர்த்தம் - ஈஸ்வரனென்பான் இத்யாதி. விவரணம் - விதிநிஷேத இத்யாதி. “உளராயில்லையாகியே” - இல்லையாகியே யுளர்; இல்லையன்றியே யுளராயிருப்பர். இல்லையென்றபடியென்று ஸப்தார்த்தம். அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணராய் என்றது - அர்த்தாத்வித்தம். “உளரு மில்லையல்லராயுளராயில்லையாகியே” என்று - ஸேஸ்வர திரீஸ்வர ஸாங்க்யருடைய மதாநுவாத மாதல், ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரித விஷயத்தில் இவன் இருக்கும்படியை ஸ்வ:ஹிப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறாராதல். உளரும்பிறைபோல், ஆக்கமும் - வ்ருத்தியும், தேய்பிறையும்போல், அசைவும் - ஸங்கோசமும், அதாவது - வ்ருத்திகூடியமுமென்பது. இத்தால் - ஸரீரத்தினுடைய வ்ருத்திகூடியங்

தான வ்ருத்திக்ஷயங்களும், ஆதித்யனும் அந்தகாரமு போலே மாழிமாழிவாக்கடவதான ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் மாய்க்கப்பெற்றேம். (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

தெருளும்மருளும்மாய்த்துத் தன்றிருத் துசெம்போற்கழலடிக்கீழ்
அருளியிருத்தமம்மாமும் அயனஞ்சீவனும் திருமாலால்
அருளப்பட்ட சடகோபன் ஓராயிரத்துளிப்பத்தால்
அருளியடிக்கீழிருத்தம் + நம்மண்ணல்கருமாணிக்கமே.

ஆ.—(தெருளும்) - சதுர்முக பசுபதி ப்ராப்ருதி ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நியந்தாவாய், ஸ்ரீபதிபாயிருந்துவைத்து, ப்ராக்ருதவிஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநாதி ஸ்வாநு ஹவ விசேதிகளைப் போக்கி, ஸ்வாஸ்ரீதரைத் தன் திருவடிகளிலே சேர்விக்கும் ஸ்வஹ வனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய அருளுக்கே பாத்ரமான சடகோபன் ஓராயிரத்து ளிப்பத்தும் வல்லாரை யருளி அவனடிக்கீழிருந்து மென்கிறார்.

ஒ.—சிவமத்தில், இப்பத்தும் கற்றாரை, ஆழ்வார்தம்மை விஷயீகரித்தாற் போலே எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயீகரித்துத் தன் திருவடிகளின்கீழே வைத்துக் கொள்ளும் என்கிறார்.

[தெருளும் மருளும்மென்று மேலுக்கு] - ப்ரஹ்மருத்ர ப்ரமுவரான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வானாய், தன்னை அதுவிஷயைக்கு விசேதாய்ப்பான ப்ராக்ருத விஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களைப் போக்கி, தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களைத் தன் திருவடிகீழே சேர்த்துக்கொண்டருளும் ஸ்வஹவனான ஸ்ரீபதிபாலே தீர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஆழ்வானுடைய.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக மகவக்ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

தெருளும் மருளும் - ஸாம்ஸாரிகமான ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களை, மாய்த்து - போக்கி, தன் - ஆஸ்ரீதரைத் தானையங்கீகரிக்கும், திருந்து-திருத்தத்தையுடைத்தாய், செம் - சிவந்த, பொன் - பொன்னான, கழல் - வீரக்கழலையுடைய, அடிக்கீழ்-திருவடிக ளின்கீழே, அருளி - ("அடிக்கீழ்மர்ந்துபுகுந்து அடியீர்வாழ்மின்" என்று) அருளி, இருத்தும் - (புறம்புபோகாதபடி) இருத்தும், அம்மானம் - ஸ்வாமியாம், அயனும் சிவ னும் - (ஐகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக்கடவ) ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் அந்தராதம பூதனான, திருமாலால் - ஸ்ரீபதிபாலே, அருளப்பட்ட - (மயர்வறமதிரலம்) அரு ளப்பட்ட, சடகோபன் - ஆழ்வானுடைய, ஓர் - அக்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயி ரத்திருவாய்மொழியில், இப்பத்தால் - இப்பத்துசிமித்தமாக, நம் - நம்முடைய, அண்

களைச் சொல்லுகிறது. "வளரும் - சுடர் போல் - தெருளும், இருள்போல் - மருளும்" என்று வைஷயிக ஜ்ஞாநங்களைச் சொல்லுகிறது. (க0)

† 'எம்மண்ணல்' என்பதும் பாடம்.

ணல் - ஸ்வாமியாய், கருமாணிக்கம் - நீலரத்நம்போலே பிருக்கிற திருநிறத்தையுடைய வன், அருளி - சிவாயிக க்ருபையைப்பண்ணி, அடிக்கீழ் - தந்திருவடிகளின்கீழே, இருத்தும் - இருத்தும். இதுவும் - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—சிமமத்தில், இப்பத்தும் கற்றாரை, தம்மை விஷயீகரித்தாற்போலே விஷயீகரித்துத் தந்திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்கொள்ளுமென்கிறார்.

[தெருளும்மருளும் மாய்த்து] - ப்ரஹ்மாவின் ராஜஸமடியாகவந்த குத்ருஷ்டி ஜ்ஞாநமானதும், ருத்ரன் தாமஸமடியாகவந்த ஆயமாதிவாஹ்ய ஜ்ஞாநமான அஜ்ஞாநமும் மாய்த்து. ஸ்வாநுஹவமதவி ரோதியான ப்ராக்ருதவிஷய ஜ்ஞாநஜ்ஞாநங்களைப் போக்கி. [தந்திருந்து செம்பொற்கழலடிக்கீழ்] - ஆஸ்ரிதரை வேறெருவர்காலில் போகவிடாததாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், வீரக்கழலையுடைத்தான தந்திருவடிகளின்கீழே. இப்போதை வீரக்கழல், பிராட்டி முன்னாக ஆஸ்ரயித்தாரைத் தன்கையிலும் பிறர்கையிலும் காட்டிக்கொடாத வீரக்கழல். [அருளியிருத்தும்] - கேவலக்ருபையாலே இருத்தும். [அம்மானம் அயனம் சிவனம் திருமாலால்] - ப்ரஹ்மருத்ரப்ரமுகாரண ஸர்வாத்மாககளுக்கும நிரவாஹகனாய், ஸர்வீவப்ரவரண ஸ்ரியஃபதியாலே. [அருளப்பட்ட சடகோபன்] - “மயர்வறமதிநலம் அருளினன்” என்கிறபடியே - க்ருபைக்கு விஷயஹிதாரண ஆழ்வார். இவ்வருளுக்கு வாப்த்தலை பிராட்டியென்கை. [ஜாயிரத்துள் இப்பத்தால்] - இப்பத்தை அபயஸித்தவர்களை அதுவே ஹேதுவாக. [நம்மண்ணல் கருமாணிக்கம் அருளி அடிக்கீழ் இருத்தும்] - நமக்கு ஸ்வாமியாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகையுடையவன், தன்கேவலக்ருபையாலே தந்திருவடிகளின்கீழே சேர்த்துக்கொள்ளும். இப்பத்தும் கற்றவர்களை ஆழ்வார்க்குப்பண்ணின க்ருபையைப் பண்ணிச் சேர்த்துக்கொள்ளும்.

ஈடு.—நிமமத்தில் - இப்பத்தும் கற்றாரை, தம்மை விஷயீகரித்தாற்போலே விஷயீகரித்துத் தந்திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்கொள்ளு மென்கிறார்.

[தெருளும்மருளும்மாய்த்து] - ப்ரஹ்மாவின் ராஜஸமடியாகவந்த குத்ருஷ்டி ஜ்ஞாநமானதும், ருத்ரன் தாமஸஜ்ஞாநமடியாகவந்த ஆயமாதிவாஹ்யஜ்ஞாநமான அஜ்ஞாநமும் மாய்த்து; ஸ்வாநுஹவ விரோதியான ப்ராக்ருதவிஷயஜ்ஞாநஜ்ஞாநங்களை வாஸநையோடே போக்கி. [தந்திருந்து செம்பொற்கழலடிக்கீழ்] - ஆஸ்ரிதரை வேறெருவர்காலில் குனியவிடாததாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், வீரக்கழலையுடைத்தான திருவடிகளின்கீழே. இப்போதை வீரக்கழல், பிராட்டி முன்னாக ஆஸ்ரயித்தாரைத் தன்கையிலும் பிறர்கையிலும்

நிமமம்.—தெருளும் இத்யாதி. “இப்பத்தாலருளியடிக்கீழ்” இத்யாதியைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - இப்பத்தும் இத்யாதி. “அருளப்பட்ட” என்றவந்தாம், “அருளியடிக்கீழிருத்தும்” என்கையாலே தம்மைவிஷயீகரித்தாற்போலே விஷயீகரித்து என்கிறார்.

இப்பாட்டில் நிவர்தயமாகச்சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநஜ்ஞாநங்களை இரண்டுவகையாக அருளிக்கெய்கிறார் - ப்ரஹ்மாவின் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. குத்ருஷ்டிஜ்ஞாநமென்றது ஸேஸ்வரஸங்க்யனுடைய ரஜ்கார்ய அக்யதாஜ்ஞாநத்தை. வாஹ்யஜ்ஞாநமான அஜ்ஞாநமென்றது - கிரீஸ்வரஸங்க்யனுடைய தமகார்யவிபரிதஜ்ஞாநத்தை. “தெருளும் மருளும்” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம்-ஸ்வாநுஹவ இத்யாதி. மாய்த்து-போக்கி. ப்ராக்ருதவிஷய ஜ்ஞாநஜ்ஞாநங்களாவன - அவற்றினுடைய ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்களால் வந்த தெளிவும் கலக்கமும். “திருந்து” என்று - கட்டளைப்பாடேதென்ன - ஆஸ்ரிதரை இத்யாதி. வீரக்கழலைச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - இப்போதை இத்யாதி. “திருமாலால்” என்றத்தைப்பற்ற - பிராட்டிமுன்னாக என்றது. “அயனம்

சிவனும் - அம்மானும் - திருமாலால்” என்று அந்நவீன அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ப்ரஹ்மநாதா இத்தயாதி. “அருளப்பட்ட” என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - அருளுக்குவ்ஷயபூதரான ஆழ்வார் என்று. “திருமாலாலருளப்பட்ட” என்றதுக்குறியாவும் - இவ்வருளுக்கு இத்தயாதி. வாய்த்தலை - ஜநகை, மாணிக்கம் முடிந்து ஆனலாயிருக்கையாலும், ஹோக்யமாயிருக்கையாலும் - ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகையும் துணங்களையுமுடையனுன என்கிறார். “அருளப்பட்ட சடகோபன் - அருளியடிக்கீழிருத்தும்” என்கையாலே ஹலித்தஜாவும் - இத்தீருவாய்மொழி இத்தயாதி. தெருளும்என்று தொடங்கி, இருத்தும் ; அயனும் சிவனும் - அம்மானும் - திருமாலால் என்று தொடங்கி, இப்பத்தால் - நம்மண்ணல் கருமாணிக்கம் - இப்பத்தை அருஸந்தித்தவர்களை’ என்றத்யாஹரித்து, ‘அருளியடிக்கீழிருத்தும்’ இத்தயந்வய:.

தர்விடோபநிஷத்ஸங்கதி. — ஸாயொய்யு கார்த்திநிவதபுகமொஹ
 வெந ஸ்ரீகௌஸுமெநகரிவாஸநகொ஽விகுய்யு । சூரெதகபெரஷரீவஸ்யாபி
 தரீஸுரெண ஸஸ்யுஸுரூபரீவநுநிரஷுரெஸஃ॥

தரவிடோபநிஷத்தா தபர்யரத்தாவலி.— பூரஸாயநெடுநகரநா
 க்புதிவலிமுகபா ஸுஹிதீரவரகாநாயுயபூரெஹெஹ்யாதிஷம் உமகதபா
 ஸுஸாரமுவபுசாஸாக் । சுஹிஷ்யுத்யாவ்யமாவா தவரகிவாரும்ஹெஹ்யுத
 யுமஸககாசு ஜோநாஜோநபுரகாசுதகபதிஹரி: வம்ஸிதாஸ்யம் ஸுதிமெவ

திருவாய்மொழி
நூற்றத்தாதி

கண்ணி றையவந் து கலந்த மால் இக்கலவி
திண்ணி லையா லே னு ர்மன ச்சித்தி த்துத் - தண்ணி தெ னும்
ஆருயிரி னேற்ற மது காட்ட ஆய்ந் துரை த்தான்
காரிமாறன் தன்கருத்து.

சூழ்வார்திருவடி களேஸ்ரணம், சீயர்திருவடி களேஸ்ரணம், எம்பெருமானார் திருவடி களேஸ்ரணம்,

ஆ — (கருமாணிக்கமலை.) எம்பெருமான் நிரீஹைகமாகத் தன்னழகைக் காட்டித் தழமை வசிகரித்துக்கொண்டு, தம்மோடு கலந்தருளின கலவியால் தமக்குவந்த நிர்வருத்திபை அநயாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார்.

ஒ — ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், நிரீஹைக ஹவத்ப்ரஸாத்தாலே அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌஸீல்யாத்யது ஹவபூர்வகமாக ஸ்வஸேஷத்வத்தை அநுஸர்த்தித்து மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், ஸ்வடிஸாஸை அர்பாபதேஸத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். திருப்புவியூரில் எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி அவனாலே அபஹ்ருத சித்தைப்பாப், ‘‘மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழ்கில்லேன்’’ என்றிருக்கிற தன்மைபை அறியாத பிதாடிகள், ‘‘இவளுடைய ஸ்வயம் வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது’’ என்று நமரக்திலே பறை அறைவிக்கக் கேட்ட இவளுடைய தோழியானவள், ‘‘ஸ்ரீஹரதாழ்வானே ராஜாவாக்கிப்பண்ணின தூர்யவேர ஷாடிகள் அவனுக்கு மிகவும் அஸஹ்யமாய்த் தரிப்பரிதானுற்போலே ராஜபுத்ரியும் இத்தை அறியில் லீவியாள்’’ என்று பார்த்து ‘‘இவள் அறிவதற்கு முன்பே இத்தை விலக்கவேணும்’’ என்று துணிந்து, இஸ்ஸம்ஸ்லேஷத்தை நான் அறிந்தமை அறிவிக்கில் என்காவற்சோர்வென்று கொள்ளுவர்; நான் அறியாதேனாபிருக்கில் இவனைக் கிடையாது; போம்வழி என்?’’ என்று பார்த்து இவளுடைய உறவு முறைபார்க்கு ‘‘திருப்புவியூரில் எம்பெருமானுடைய மூண்சேஷ்டிதாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாய் மிகவும் சுடுபட்டு அவற்குறையே வாய்புலற்றக்காணா தின்றோம்; ஆனபுன்பு, திருப்புவியூரில் எம்பெருமானுக்கல்லது வேறுசிலர்க்கு உரியளல்லன்’’ என்று அவர்களுட்க்ரமித்த மணத்தை விலக்கி, இவளுடைய உறவுமுறையாரும் ‘‘புறப்புலரிடத்துக்கும் உரியளல்லளாகில், திருப்புவியூரில் எம்பெருமானுக்கு இவளுக்குத்தக்க அழகும் ஒப்பணையும் ஆண்பிள்ளைத்தனமும் குணவத்தையும் ஜஸ்வர்யமும் ஒளடார்யமும் ப்ரணயித்வமும் ஸமாசாரமும் வேடார்ய தத்தவஜ்ஞாநமும் இன்னம் இப்புடைபிலுண்டான ஸத்மூணங்களும் உண்டோர்’’ என்று கேட்க, தோழியும் ‘‘நீங்கள் சொலுகிறவளவல்ல; அத்யாஸ் சர்யஹுதன்; அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தமைக்கு இவள் வடிவிலே வ்யக்தமான அடையாளங்களும் உள; ஆனபின்பு, அவனுக்கே இவனைக் கொடுங்கோள்’’ என்கிறாள். இத்திருவாய்மொழியால் ஹவச்சேஷத்வமே புருஷார்யமென்றும் அந்யஸேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் அபுருஷார்த்தமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

ப. — ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழே - ‘‘ஸௌந்தர்யஸீலாதி விஸிஷ்டான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு பரிஸுத்தாத்ம ஸ்வரூபமானது ப்ரகாரதயா ஸேஷம்’’ என்று தெளிந்தவர், அந்தஸேஷஹுதனான ஆத்மாவினுடைய ததேகாக்கூபத்வ ததேகஜோக்யத்வங்களை ப்ரதிபாதிப்பதாக, ஸேஷியினுடைய அபயவஸோஹையையும், ஆஹரணஸோஹையையும், அசிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும், குணவத்தாதிஸயத்தையும், அபரிச்சிந்நவிஹுதியோதத்தையும், ஒளடார்யோதகாஷத்தையும், ப்ரணயித்வாதிஸயத்தையும், ஸ்வகர்ம ஸமாராத்யதையையும், ஸர்வவேதப்ரதிபாத்யதையையும், ஆஸ்சர்யாவஹர்த்தையும் அநுஸந்தித்து; ஏவம்ப்ரகார விஸிஷ்டனாய்த் திருப்புவியூரில் எழுந்தருளி

யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய அதுவத்திலே அவதாரித்து ஹ்ருஷ்டான இவருடைய ரூபாதி வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்ட பரிவர்த்தொடக்கமான பார்ஸ்வஸ்த்தர், இந்த வைலக்ஷண்யத்திலே ஜிஜ்ஞாஸுக்களாக; ஸுஹ்ருதஹுதாரனவர் அவர்களுக்கறிவித்த பாகரத்தைத் திருப்புசியூரில் நாயனாருடனே இயற்கையிலே புணர்ந்த நாயகியினுடைய வேறுபாடுகண்டு “ஸம்ஸ்லேஷம் வ்ருத்தம்” என்றறிந்த தோழியானவள்,—இதறியாதே இவளுடைய பதிஸம்யோத ஸுலக்ஷமான பருவத்தைக்கண்டு வையுங்கள் வேறே மணமுமாக அறவிக்க ‘நாயகிக்கு இது அஸஹ்யம்’ என்றறிந்து விலக்குவதாக உத்யோகித்து, உகதிபாகரத்தாலும் வடிவில் வேறுபாட்டாலும் திருபித்தறிந்தாளாக, பந்துக்களைக்குறித்து, “இவள் திருப்புசியூர் நாயனாருடைய குணநாமங்களையே பலகாலும் பேசாநின்றாள்; இவளுக்கு அங்கே ஹவபந்தமுண்டாகக்கூடும்; அவனாகிறான். இவளுக்குத் தகுதியாம்படி அலிபுபனாய், அலங்காரவிஸிஷ்டனாய், ஆண்பிள்ளையாய், அகிராயிதகுணனாய், ஐஸ்வர்யபுக்கனாய், அத்யுஹாரனாய், ப்ரணயியாய், ஆசாரஸ்த்தனாய், வேதவிதக்ரேஸானாய் ஆர்ச்ச்யஹுதனாநிரூப்பானொருவன்; ஆகலால், இவள்வடிவில் அநந்ததாஸித்தமான ஸம்ஸ்லேஷஸூசக சிஹ்நங்களுண்டாகையாலும், அவனுக்கே இவளாம்” என்று அறத்தோடு சின்றுகைத் த பாகரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே, அவன் ப்ரஸாத்தாலே அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌஸீல்யாதினை அதுவதித்து, அவற்றோபாதி விலக்ஷணமுமாய் அநந்தாஹமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறைப்பாட்டுக்களாலே அதுவநயித்து இனிபரானார். அந்த ஸேஷத்வரஸத்தாலே ப்ரீதராய், ப்ரீதிபரவர்பத்தாலே தாமானதன்மை அழிந்து, ஒருபிராட்டி உஸையை ப்ராப்தராய், ஸ்வஉஸையை அந்யாபதேஸத்தாலேபேசி இனிய ராகிறார். “ப்ரீதியில் அந்யாபதேஸமுள்ளது இத்திருவாய்மொழியே” என்று ஆழ்வான் நிர்வகிக்கம். திருப்புசியூரிலம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி அவனாலே அபஹ்ருதநித்தையாய், “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ வழிகல்லேன்” என்றிருக்கிற இவன்படியை, உயிர்த்தோழியானவள், இவள்வடிவில் வேறுபாட்டாலும் பேச்சில் வேறுபாட்டாலும் “ஸம்ஸ்லேஷம் வ்ருத்தம்” என்று அறிந்தாள்; இவைபொன்றையும் அறியாதே “வகிஸம்பொமலுஹ்வயஃ” என்கிறபடியே ‘ப்ராப்தயௌவகீ’ என்னும் இவ்வளவேகொண்டு, பித்ராதிசுள் “ஸ்வயம் வரத்துக்கு ராஜபுத்தர்கள் வருவது” என்று நாரத்திலே பறைபறைசிக்க, கேட்ட தோழியானவள், “ஸ்ரீ ஹரதாழ்வானை ராஜாவாக்கிப்பண்ணின தூர்யஸேபாஷ் அவனுக்கு அஸஹ்யமாய் அவன் பட்டதெல்லாம் பட்டான். ராஜபுத்திரியும் இவள் அறிபுமாகில் ஜீவிக்கமாட்டாள்” என்று, “அவள் அறிவதற்குமுன்னே இத்தை விலக்கவேணும்; அதுசெய்யுமிடத்தில் ஸம்ஸ்லேஷத்தை நாம் அறிந்தமை அறிவிக்கில் ‘நம்காவற் சோர்வு’ என்கொள்ளர்; பேசாதிருக்கில் அவர்கள் ப்ரவர்த்திக்கிறவையே தலைக்கட்டி இவளை இழக்கவருப்; இதுபோம் வழிவது?” என்றுபார்த்து, “இவன்படியைக்கண்டு வையுங்களும் விராரியாகின்றார்கள்: நாமும் இனி திருபணத்திலே இழிந்து அவ்வழியாலே யறிந்தோமாய் இத்தைவிலக்கவேணும்” என்று திருபித்து “இவள் திருப்புசியூர் நாயனார் குணசேஷத்தங்களிலே ஈடுபட்டு அவற்றையே வாய்புலற்றாநின்றாள்; இருந்தபடியால் ஸம்ஸ்லேஷம் வ்ருத்தமானாற்போலே இராகின்றது; இனி அவனு

க்கே கொடுக்கப்பாருங்கோள்” என்று அறத்தோடு நிற்கிறோளாய்,—“நீங்கள் செய்கிறவை யர்மமன்று” என்று அவர்கள் உபக்ரமித்த மணத்தைவிலக்க; அவர்களும் “இவளுக்கு அவன் ஸத்ஞ்ஸமாகப் போருமோ? அழகும் ஆடரணஸோகையும் ஆண்பிள்ளைத்தன மும் குணமும் ஐய்வர்யமும் ஒளடார்யமும் ப்ரணயித்வமும் ஸமாசாரமும் வேடார்ய தத்தவஜ்ஞமும் முதலான ஸத்ஞனங்களும் உண்டாகவேணுமே” என்ன, “அவனைப் பார்த்தால் ‘இவள் அவனுக்குப்போராள்’ என்னும்படி அவன் வைலக்ஷண்யம்; அது கிடக்க, அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தமை இவள்வடிவிலே வ்யக்தமாம் அடையாளங் களும் உண்டு; ஆனபின்பு அவனுக்கே கொடுக்கப்பாருங்கோள்” என்று அறத்தோடு நின்று அவர்கள் செய்கிறவற்றை விலக்குகிற தோழி வார்த்தையையாபிடுக்கிறது. தீழிற்றிருவாய்மொழியில், அநந்யார்ஹஸோஷத்வம் சொல்லிற்று; இதில் அந்யஸோஷத் வமும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் அபுருஷார்யமென்கிறது. ஒரு கந்யகைபாகில், ஒருவனுக் காயிருக்கையும், ஒருவனுக்கானால் பிறர்க்கு உரியளல்லளாயிருக்கையுமிதே ஸ்வரூபம்.

நடு.—கீழில் திருவாய்மொழியில், முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே, அவனு டைய ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளை அநுஸந்தித்து, அவற்றேற்பாதி விலக்ஷணமுமாய் அநந்யார் ஹமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறைப்பாட்டாலே அநுஸந்தித்து இனியாராள்; அந்தஸோஷத்வரஸத்தாலே ப்ரீதராய், ப்ரீதிபாரவஸ்யத்தாலே தாமானதன்மையழிந்து ஒரு பிராட்டிதசையை ப்ராப்தராய், ஸ்வதசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி இனியராகிருர். “ப்ரீதியில் அந்யாபதேசமுள்ளது இத்திருவாய்மொழி யொன்றுமே” என்று ஆழ்வான் நிர் வஹித்தும்படி. திருப்புலியூரில் எம்பெருமானோடே இயற்கையலே புணர்ந்து பிரிந்தா ளொருபிராட்டி அவளுலே அபஹ்ருதசித்தையாயிருக்கிறபடியை உயிர்த்தோழியானவள் கண்டு, இவள்வடிவில் வேறுபாட்டாலும் பேச்சில்வேறுபாட்டாலும் “ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தம்” என்றறிந்தாள்; இவையொன்றையுமறியாதே, “வதிஸம்பொமலுலு ஹம்பொடிஷுஷுரஹ்நெவிதா” (பதிஸம்யோகஸுலபம்வயோத்ருஷ்ட்வாசமேபிதா) என்கிறபடியே, ப்ராப்தயௌவநையென்னு மிவ்வளவே கொண்டு, பித்ராதிசுள் “ஸ்வ யம்வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வகவது” என்று ககரத்திலேமணமுரசறைவிக்க, அத் தைக்கேட்ட தோழியானவள், ப்ரீதரதாழ்வானை, “நீ ராஜா” என்றுபண்ணின னார்ய கோஷம் செலிப்பட்டபோது அவன் பட்டதெல்லாம்பட்டு; “இத்த்வநி பெண்பிள்ளை செலிப்பமோகில் * மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாத தன்மையளாயிருக் கிற இவனைக்கிடையாது, ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணும், அதுசெய்யுமிடத்தில் ‘திருப்புலியூர்

கருமாணிக்கமலை பாவேஸே, ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி.

இத்திருவாய்மொழி ப்ரீதியென்றதுக்கு ஸப்தம் - “அப்பன் திருவருள்மூழ்கினன்” என் றது. ப்ரீதிபாரவஸ்யத்தாலே அந்யாபதேசமென்றதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - ப்ரீதியில் இத்யாதி. விஸ்தாஸங்கதி - திருப்புலியூரில் இத்யாதி. இயற்கையிலேபுணர்ந்து - யாத்ருச்சிகமாக ஸம்ஸ் லேஷித்த. வடிவில் வேறுபாட்டாலுமென்றது - “புனையிழைகளணிவும்” இத்யாதியைப்பற்ற. பேச்சில் வேறுபாட்டாலு மென்றது - “அருமாயன் பேரன்றிப்பேச்சிலன்” என்றத்தைப்பற்ற. “வதிஸம்பொமலுலு ஹம்பொடிஷுஷுரஹ்நெவிதா” விஞாணபூவமதஃ வாராந்நாஸ வாகாவவொயலா” உக்யவொஜ்யகாணு. மணமுரசு - விவாஹதூர்யநாதம். மானிட வர்க்கென்று பேச்சுப்படில் - மறவுத்யாயிருப்பார்க்கென்று சொல்லுகிற ஸப்தம் நாட்டிலே

நாயனாரோடே ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று' என்போமாகில் நர்காவற்சோர்வாலே வந்ததாம்: அறிவியாமொழியில் இவளையிழக்கவரும்: இனி இவ்வளவில் செய்யலாவதென்?" என்றுபார்த்து, "இவர்கள் தாங்களும் 'இவளுக்குவடிவிலே ஒருவேறுபாடுண்டு; இதைக் ஹேது ஏதோ?' என்று விசாரியாநின்றார்கள்: நாமும் இவர்களோடே நிருபணத்தேயிழிந்து அவ்வழியாலே அறிந்தோமாய் இத்தைவிலக்கவேண்டும்" என்று நிரூபித்து, "இவள்வடிவிலிருந்தபடியால் இவளுக்குத் திருப்புவியூரில் நாயனாரோடே ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றுப்போலே யிருந்தது: அவனுடைய குணசேஷத்தங்கனையே வாய்ப்புற்றுகின்றான்: நீங்கள் செய்கிறவற்றைத் தவிரங்கோள்" என்று அறத்தோடு நிற்கிறானாய். "இது யர்மமல்ல" என்ன, "ஆனால் நீ சொல்லுகிற திருப்புவியூரில் நாயனார்க்கு இவளுக்கீடான வைவக்ஷணியமுண்டாகவேணும்: ஒப்பனையும் ஆண்பிள்ளைத்தனமும் குணமும் ஐஸ்வர்யமும் ஒளதார்யமும் ப்ரணயித்வமுமுண்டாகவேணும்: ஸமாசாரனாகவேணும்: வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞாநமுடையனாகவேணும்: இவையெல்லாம் உண்டே" என்ன, "நீங்கள் கேட்கிறவளவல்ல: இவையெல்லாம் குறைவற்றவிஷயம்: இவையொன்றுமில்லையே யாகிலும் இவள்தான் அங்கே அந்நியார்ஹையானாள்: நீங்கள் செய்கிற இவற்றைத் தவிரங்கோள்" என்று அத்தைவிலக்குகிறதாயிருக்கிறது. 'மணவிலக்கு' என்பதொரு சிளவீத்துறை இது: திருமந்தரத்திலே. தனக்கும் பிறர்க்குமாயிருக்கு இருப்பைக் கழித்து அந்நியார்ஹஸேஷத்வத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே; அது இங்குச் சொல்லுகிறது. கீழிற்றிருவாய்மொழியில் - அந்நியார்ஹஸேஷத்வஞ்சொல்லிற்று; இதில் - அந்யஸேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் அபுருஷார்த்த மென்கிறது. ஒருந்யகை யாகில், ஒருவனுக்கேயாயிருக்கையும், ஒருவனுக்கேயானால் பிறர்க்குரிய எல்லளாயிருக்கையுமிந் ஸ்வரூபம்.

பரிமாறுமாகில். வாழாததன்மையள் வாழாத ஸ்வஹாவத்தையுடையவன். நாய்ச்சியார்திருமொழி, அஞ்சாம்பாட்டு. ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானமைக்கு ஹேத்வந்தாம் - அவனுடைய இதயாதி. "அறத்தோடு நிற்கிறானாய்" என்றதின் விவரணம் - இதுதர்மமல்ல என்றது. "வடமொழிமறை வண்ணம்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸமாசாரனாகவேணும் என்றது. "வேதியரொலி வேலையில்நின்றெழுவிப்ப" என்றத்தைப்பற்ற - வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞாநமுடையனாகவேணும் என்றது. "திருவருளா மிவன் நோபட்டதே" என்றத்தைப்பற்ற - இவள்தான் அங்கே அந்நியார்ஹையென்றது. ஸ்வாபதேசம் - திருமந்தரத்திலே இதயாதி. தனக்கும் பிறர்க்குமாயிருக்கிற இருப்பைக் கழித்தென்றது - உகாரத்திலே அந்நியார்ஹஸேஷத்வ விரோதியான அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்களைக் கழித்தென்றபடி. ஆனால் கீழில்திருவாய்மொழிக்கும் இதைக்கும் வாசி யேதென்ன - கீழில்திருவாய்மொழியில் இதயாதி. அது எப்படியென்ன - ஒருந்யகை இதயாதி. அதாவது - ஒருவனுக்கேயாயிருக்கையாலே ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய கிவ்ருத்தியும், பிறர்க்குரிய எல்லளாயிருக்கையாலே அந்யஸேஷத்வகிவ்ருத்தியும் சொல்லுகிறதென்றபடி. இவ்விடத்திலே - 'விதாரகூகி குளாரொ ஊதபூரகூகியளவென | வுஞ்ஞுலூலிரொலாவெ தவீலூதஞ்ஞுலூகி' என்றது அதுஸந்தேயம்.

முதற் பாட்டு.

கருமாணிக்கமலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக்காடுகள் போல்
திருமார்வு வாய் கண் கை யந்தி காலுடை யாடைகள் செய்யபிரான்
திருமாலேம்மான் செழுவீர்வயல் குட்டகாட்டுத்திருப்புலியூர்
அருமாயன்பேரன்றிப்பேச்சிலள் அன்னமீர்! இதற்கென்செய்கேனோ?

ஆ.—(கருமாணிக்கமலை.) - இப்பிராட்டி திருப்புலியூரிலே இருந்தருளுகிற எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்தருளின புணர்ச்சியை அறியாமையாலும், “மாணிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிஸ் வாழ்கில்லேன்” என்றிருக்கும் ஸ்வலாவத்தை அறியாமையாலும், இவளுடைய தாயாரும் உறவுமுறைபாரும், மறுத்தயாரிலே இவளுக்கு ஒருவளை அர்வேஷித்து அவனுக்குக் கொடுக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தாடுறபடியைக் கண்டு, இவன் ஸ்வலாவத்தையும், இவன் எம்பெருமானோடு கலந்தகலகியையும் அறிந்திருந்த இவளுடையதோழியானவள், தான் சொல்லிற்றை அவர்கள் அங்கீகரிக்கக்கூடாது அவர்களோடேகூடத் தானும் ஸமாநித்தையாய்க்கொண்டு, “இவன் திருப்புலியூரிலிருந்தருளின எம்பெருமானுடைய குணங்களாலே வலிக்குதையாய், அவன் திறமல்லது மற்றொன்றறியான்; இனி நாம் கோலினவை முடியா; அவனை யே வானாகப் பார்க்க வேணும்” என்றகொண்டு அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்க, அவர்களும் “இவளுக்கு அவனழகுக்குமோ?” என்றகேட்ட, அவனுடைய அழகிலேயேயே இவன் அகப்பட்ட தென்கிறான்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஏவ்வாயவயலெளக்கியத்தைக் கண்டு, அவ்வழகல்லது மற்றொன்று அறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறான்.

[கருமாணிக்கமலை] - கறுத்தே இருள் நீக்குவது ஒரு மாணிக்க மலை. [மணித்தடம்] - தெளிந்த பொய்கையிலே. திருமார்புக்குச் சிவப்பு பிராட்டி ஸந்தியுநத்தாலே. இவளுக்கு இப்படி விலகாணான இவளைப் பெற்ற ப்ரியத்தாலே பிரானென்றும் எம்மானென்றும் சொல்லுகிறான். [திருமாலென்று தொடங்கி] - முன்பு சொன்ன அழகோடே மேன்மையை உடையனாய், அழகிய நீர்வாய்ப்பையுடைத்தான வயலையுடைய குட்டகாட்டுத் திருப்புலியூரில் பெறுதற்கு அரியனாய், அத்யாச்சர்யமான படியையுடையனானவன் பேரன்றி, வேறு பேசுகிறிலன். [அன்னமீர் இதற்கு என்செய்கேனோ] - அவர்கள் தன்வார்த்தை விஸ்வஸிக்கக்கூகாத தானும் அவர்களோடொங்க அறியாதாய், இதற்கு என்செய்கே னென்கிறான்.

ப.—முதற்பாட்டில், திருப்புலியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய அவயவஸோஷையிலே அகப்பட்டு அவன் திருநாமமன்றிச் சொல்லுகிறில னென்கிறான்.

கரு - கறுத்திறத்தையுடைய, மாணிக்கமலைமேல் - மாணிக்கமலைமேலில், மணி - (ஓர்ஸநீயமான) ஒளியையுடைத்தாய், தடம் - பெருத்த, தாமரைக்காடுகள் போல் - தாமரைக்காடுகள்போலே, திருமார்வு - (லக்ஷ்மீ கௌஸ்துப லக்ஷிதமான்) திருமார்பு, வாய் - திருப்பவளம், கண் - திருக்கண்கள், கை - திருக்கைகள், உந்தி - திருவுந்தி, கால் - திருவடிகள், உடையாடைகள் - திருப்பீதாம்பரங்களினுடைய, செய்ய -

சிவப்பையுடையனாய்க்கொண்டு, பிரான் - ஆஸ்ரிதரை அநுவிப்பிக்கும் உபகாரக
னாய், திரு - (இவ்வழகை நித்யாதுலவம்பண்ணுதே) பிராட்டிக்கு, மால் - வல்லனாய்,
எம்மான் - (அவ்வழகாலே) நமக்கு நாயகனான, செழு - அழகிய, நீர் - நீரையுடைத்
தான, வயல் - வயலையுடைய, குட்டநாட்டுத்திருப்புனியூர் - குட்டநாட்டுத்திருப்புனி
யூரில், அரு - பெறுதற்ரியான, மாயன் - ஆர்ச்சயலுதனுடைய, பேர் - திருநாமம்,
அன்றி - ஒழிய, பேச்சு - வேறொருபாகாரம், இலன் - அற்றிராதினரூள் : அன்னைமீர் -
அன்னைமீர் ! இதற்கு - இவள்படிக்கு, என் - ஏது, செய்கேனோ - செய்வேன்? என்று
தானுள்பாடையல்லாமையை அறிவித்தாளாயிற்று. மணித்தடமென்று - ஸ்லாக்யமான
தடாகமாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், அவனுடைய தீவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டு
மற்றொன்று அறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறாள். “கருமாணிக்கக் குன்றத்துத் தாமரை
போல் திருமார்வு கால் கண் கை செவ்வாயுந்தியான்” என்று * இருத்தும் வியந்தில்
அநுவித்ததைத் தோழிப் பேச்சாலே பேசி இனியராகிறார்.

[கருமாணிக்கமலைமீல்] - குளிர்ந்து பாகாஸகமாய், நித்யாய ஹோக்யமா
யிருக்கும் வடிவு. அநுவிப்பாநுடைய மநஸ்ஸுக்குத் தாபஹாமாய், பாகாஸகமுமாய்,
அபிச்சிந்த ஹோக்யமுமாயி ருக்கை. கறுத்தே இருள் நீக்குவதொரு மலையென்றுமாம்.
[மணித்தடத்தாமரைக் காடுகள் போல்] - தெளிந்த தடாகத்திலே பரப்புமாறத் தாமரை
பூத்தாற்போலேயாயிற்று, தீவ்யாவயவங்களும் ததார்பாயமான வடிவும் இருப்பது. திரு
மார்வுக்குச் சிவப்பு, பிராட்டி ஸந்திபாநத்தாலே. [வாய்] - அவள் வழியாலே உறவுபண்ணி
னார்க்கு அதுகூலலாஷணம் பண்ணும் திருவயரம். [கண்] - இன்சொல்லுச் சொல்லப்புத்
துத் தடுமாறிலுள், குறையும் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும்கண். [கை] - அந்நோக்குக்குத்தோற்
றாரை அணைக்கும் கை. [உந்தி] - உத்தேஸ்பலுமிடிலே விழாநின்றால் நடுவே கால் கட்ட
வற்றான உந்தி. [கால்] - இவையித்தனைக்கும் தோற்றவிழும் திருவடிகள். [உடையாடை
கள்] - அங்கே கிடந்ததுவிச்சும் திருப்பிதாய்வரம். “திருக்கமலபாதம்” என்னு,
“சுவந்தவாடை” என்னக்கடவதிறே. [பிரான்] - இவ்வவயவபோகையுடைய “மகா
நாடி” என்றிருக்குமவன் [திருமால்] - அழகேயன்று, இவளுக்கிடானமேன்மையும் உண்டு.
“பலுலாஜககாதஜா - கவுபெய்வறிததெஜஃ” . [எம்மான்] - “இவளுக்கு இவன் போ
ருமோ?” என்னுதபடி விலகணனாகப் பெற்ற ப்ரீதியாலே என்னுயனென்கிறார். [செழு
நீரித்யாதி] - நீர்வாய்ப்பையுடைய வயலாலே அலங்கரதமான குட்டநாட்டுத் திருப்புனியூ
ரிலே வர்த்திக்கிற பெறுதற்கு அரிய ஆர்ச்சயமுண சேஷத்தங்களை யுடையவனுடைய;
திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்குச் சகாவர்த்தித்திருமகனைப் போலேயாயிற்று இவனும்.
[பேரன்றிப் பேச்சிலன்] - பரவ்யூஹவிவங்களில் திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறிலன்.
[அன்னைமீர் இதற்கு என் செய்கேனோ] - அவர்களோடொக்கத்தானும் அறியாதாளாய்,
தன்வார்த்தையை விஸ்வஸிக்கைக்காக உமாதித்து, இதுக்கு என் செய்வேன்? என்கிறாள்.
உள்வாயிருந்த ப்ரீதிக்குப் பேச்சு விட்டுச் சொல்லுகிறாள்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவனுடைய தீவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தைக்கண்டு
மற்றொன்றறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறாள். “கருமாணிக்கக்குன்றத்துத்தாமரைபோல்

முதற்பாட்டு.—கருமாணிக்கமலை இத்யாதி. “திருமார்வு” என்றதொடங்கி, “அரு
மாயன்பேரன்றிப் பேச்சிலன்” என்னுமளவும் கடாகித்த அவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி.

திருமார்வு கால்கண்கை செவ்வாயுந்தியான்” என்று * இருத்தும் வியந்திலநலவித்த இத் தைத் தோழிபேச்சாலே பேசி இனியராகிறார்.

[கருமாணிக்கமலைமேல்] - அந்நிலைப்பார் நெஞ்சு குளிரும்படி கருமையை யுடைத்தாய், ப்ரகாஸத்தால் மீக்கிருப்பதாய், நீரதீசயலோக்யமாயிருப்பதோரு மலைமேலே. கறுத்தே இருள் நீக்குவ தோருமலையென்றுமாம். அபூதோபமை யிருக்கிறபடி. [மணித்தடந்தாமரைக்காகேள் போல்] - இப்படி இருப்பதோரு மலைமேலே, தேளிந்ததோருதடாகமாய், அது காடுபடத் தாமரை பூத்தாற்போலேயாயிற்றுத் திருமேனியும் திவ்யாவயவங்களு மிருப்பது. [திருமார்வு] - பற்றுசான பெரியபிராட்டியாரெழுந்தருளியிருக்கும் திருமார்வு. திருமார்வுச்சூச் சிவப்பு பிராட்டிஸங்கிதாநத்தாலே. [வாய்] - அவள்வழியாலே உறவுபண்ணினார்க்கு அநுகூலலாஷணம் பண்ணுகிற திருப்பவளாம். [கண்] - இன்சொல்லுச் சொல்லப்புக்கு அநுகூலதர்ஸநத்தாலே தமோறினால், குறையும் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும் கண். [கை] - நோக்குக்குத் தோற்றுரை அணைக்கும்கை. [உந்தி] - உத்தேச்யபூமியிலே விழாரின்றால் நடுவே காற்கட்டவல்ல திருவந்தி; நடுவே யழுக்கும் கழியிறே. [கால்] - இவையெல்லாவற்றிற்கும் தோற்று விழும்திருவடிகள். [உடையாடைகள்] - அங்கேகிடந்தநலவிக்கும் திருப்பீதாம்பரம்; “கமலபாதம்” என்றால், “சிவந்த வாடை” என்னக்கடவதிறே. [பிரான்] - இவ்வவயவஸோலைமையடைய “ஹதூதாடி” (ஹத்தாநாம்) என்றிருக்குமவன். [திருமால்] - அழகையன்றிக்கே, இவளுக்கீடான மேன்மையுமுண்டு; “யவ்யஸாஜா தகா தஜா - ஸபுரெயா ஹி துதஜா” (யஸ்யஸாஜா தாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜா) என்கிறபடியே. [எம்மான்] - “இவளை அவனுக்குக் கொடுங்கோள்” என்றால், “இவளுக்கு அவன்தரம் போருமோ?” என்னவேண்டாதபடியிருப்பதே என்னாயன்! என்கிறாள். [செழுநீர் இதயாதி] - அழகிய ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயல்குழந்த. [குட்டநாட்டுத்திருப்புவியூர்] - குட்டநாடென்று அந்நாட்டுக்குப்பேர். [அருமாயன்] - பெறுதற்கரிய ஆர்ச்சயபூதன். [பேரன்றிப்பேச்சிலள்] - பரவ்யூஹவிலவ

* இருத்தும்வியந்திலநலவித்தம் பின்னாட்டுகிறதென்கிறார் - கருமாணிக்கம் இத்யாதி. மாணிக்கமென்றது - புஷ்யராகத்தை.

கறுப்பும் சிவப்புமறிகிற விருத்த தர்மங்கள் ஒன்றுக்கே உர்த்திக்கக்கடாமையாலே, * கறுப்பால் - குளிர்த்தியையும், “மாணிக்கம்” என்னையாலே - ப்ரகாஸாதிசயத்தையும், “மலை” என்னையாலே - ஹோக்யதாதிசயத்தையும் நினைக்கிற தென்கிறார் - அநுபவிப்பார் இத்யாதி, அர்த்தநத்தரம் - கறுத்தே இத்யாதி. “மாணிக்கம்” என்று - இருள் நீக்கும் தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. இவ்விரண்டாமர்த்தத்தைக்கடாகழித்து - அபூதோபமை யிருக்கிறபடி என்றது. மணித்தடம் - ஸவச்சமானதடாகம், மணித்தடத்தோடே கூடின மலை திருமேனிக்கு த்ருஷ்ட டாந்தம். பற்றுசான - தஞ்சமான. திருமார்வைச் சொன்ன வந்தரம், திருப்பவளத்தைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - அவள்வழியாலே இத்யாதி. உத்தேச்யபூமி யென்றது - திருவடிகளை. ரஸோந்தி - நடுவே இத்யாதி. அங்கேகிடந்து - திருவடிகளிலே கிடந்து. திருவடிகளிலேவிழுந்து அநுகூலிக்குமதா யிருக்குமோ வென்ன - கமலபாதம் இத்யாதி. அவயவஸோலைக்கு அநந்தரம், “உபகாரகன்” என்னுமதுக்கு ஹவம் - இவ்வவயவஸோலை இத்யாதி. ஸ்ரிய:பதித்வம் ஸர்வாதி கத்வஸூசகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - அழகே இத்யாதி. “திருமால்” என்றால் - மேன்மையைக் காட்டுமோவென்ன - யவ்யஸா இத்யாதி. தோழியானவள் நாயகியைப்போலே “எம்மான் என்னப் பெறுமோவென்ன - இவளைஅவனுக்கு இத்யாதி.” திருப்புவியூரருமாயன்பேரன்றிப்பேச்சிலள்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தயத்தை இரண்டுகையாக அருளிச்செய்கிறார் - பரவ்யூஹ

ங்களுக்கு ஏகாந்தமான திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறீர்கள். அல்லாத உகந்தருளின நீலங்களில் நிற்கிறவர்கள்பேரும் சொல்லுகிறீர்கள். [அன்னைமீர் இதற்கென் செய்கேனோ] - 'அவர்களோடொக்கத்தானும் இப்போதறிந்து சொல்லுகிறாள்' என்னுமிடந்தோற்ற, இதுக்கு நான் எத்தைச்செய்வேனென்கிறாள்.

(க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அன்னைமீர்! இதற்கென்செய்கேன்? அணிமேருவின்மீதுலவும் துன்னுகூழ்கடர்நாயிறும் அன்றியும்பல்கடர்களும்போல் மின்னுநீள்முடியாரம் பல்கலன்தானுடையம்பெருமான் புன்னையம்பொழில்சூழ் திருப்புலியூர்புகழ்மிவளே.

ஆ. — (அன்னைமீர்) - அவனொப்பித்தருளினால் இருக்கும் அழகைச்சொல்லி, அவ்வழகிலேயே இவள் விழுந்ததென்கிறாள்.

ஒ. — இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஆஹரணஸோரையிலே அகப்பட்டாளென்கிறாள்.

[அணிமேருவென்று தொடங்கி] - அத்யந்தவிலக்ஷணமான மேருவிலே உலாவாநிற்பதுஞ்செய்து, காண்கிற அளவன்றிக்கே நிரந்தரமாகச்சூழப்பட்ட தேஜஸையுடைய விலக்ஷணமான ஆடித்யனும், மற்றும் அப்படி இருக்கிற நக்ஷத்ராடிகளையும் போலே. [எம்பெருமான்] - ஸீத்யுக்தி.

ப. — அநந்தரம், அவனுடைய ஆஹரணஸோரையிலே அகப்பட்டு அவனா ரைப்புகழாநின்றாளென்கிறாள்.

அன்னைமீர் - அன்னைமீர்! இதற்கு - (நீங்களும் நானுமறியாதபடி) இவளுக்கு ப்பிறந்த ப்ரகாரத்துக்கு, என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன்? அணி - அழகிய, மேருவின் - மேருவின், மீது - மேலே, உலவும் - வர்த்திப்பதாய், துன்னு - செறிக்க, சூழ் - சூழ்ந்த, கடர் - கடரைபுடைத்தான, நாயிறும் - நாயிறும், அன்றியும் - அவ்வளவேயன்றியே, பல் - பலவகைப்பட்ட, கடர்களும்போல் - க்ருஹநக்ஷத்ரங்களுடைய தேஜஸ்ஸும்போலே யிருக்கிற, மின்னு - ஒளியையுடைத்தாய், நீள் - ஒங்கின, முடி - திருவலிலேஷகம், ஆரம் - ஆரம், (முதலான), பல்-பலவகைப்பட்ட, கலன்தான் - ஆஹரணங்களை, உடை - உடையனாய், எம்பெருமான் - (அவ்வழகைக்காட்டி) நம்மை படிமைகொண்ட ஸர்வாதிகளுனவனுடைய, புன்னை - புன்னையையுடைத்தான, அம் - அழகிய, பொழில் - சோலைகளாலே, சூழ்-சூழப்பட்ட, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரை, இவள் -, புகழும் - புகழாநின்றாள். அணிமேருவென்று * ருக்மாஹமான திருமேனிக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

இ. — இரண்டாம்பாட்டில், அழகைச்சொல்லுங்காட்டில் ஸம்ஸ்லேஷம் வருத்தமாகவேணுமோ? அகம்பநஸுகஸாராணிகளும் "ஸ்ரீதா ராஜராமேஜந வஜா இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. திருமார்வு வாய் கண் கை உந்தி காணுடையாடைகளினுடைய சிவப்பையுடையபிரானென்று ஸப்தார்த்தம்.

(ச)

பாடிவிடுவதே” என்றிலர்களோ? என்ன, பிராட்டி தழுவினாப்பித்த ஒப்பனைக்குத் தோற்றப் பரிசியாய்ச் சொல்லுமாபோலேயன்றோ இவள்வார்த்தை! என்கிறாள். அவனுடைய ஆலாணசோலையிலே அகப்பட்டாளென்கிறாள்.

[அன்னைமீர் இதற்கு என்செய்கேன்] - நீங்கள் கற்பித்திலீர்களா, நான் கற்பித்திலேன்: இதுக்கு நான் எத்தைச் செய்வேன்? [அணிமேருவின் இதயாதி] - அழகிதான மேருவின்மேலே ஸஞ்சரியாநிற்பானுமாய், காண்கிற அளவன்றிக்கே நெருங்கிச் சூழ்ந்த தேஜஸ்சையுடைய விலக்ஷணமான ஆழிதயனும். [அன்றியும் பல்கடர்களும் போல்] - மற்றும் அப்படியே இருக்கிற நக்ஷத்ராதிதேஜஃ பரிார்யங்களும்போலே. [மின்னுநீண்முடி] - “துன்னுகூழ் சுடர்நாயிறு” என்ற திருவவியேஷகம். [ஆரம்] - “அஞ்சுடர் மதியம்பூண்டு” என்கிறபடியே திருவாரம். [பல்கலன்] - அல்லாத திருவாலாணங்களும். [எம்பெருமான்] - பரிதயுத்தி. இவ்வம்சம் பொய்யாகாதபடி இருந்த என்னாயன். [புன்னையம்பொழில் சூழ்] - அழகிய புன்னைப்பொழில் சூழ்ந்த ஊர். அவ்வூரில் சோலையாய்ப்பையன்றோ இவள் புகழுகிறது. [திருப்புவியூர் புகழுமிவளே] - பிள்ளாய்! இவ்வூரில் வாசிகள்கே அறிந்தாள்; அவனுடைய ஆலாணசோலையோபாதி அவ்வூரில் சோலையிலும் அவ்வூரிலும் குமிழிநீருண்டாளாய்த் தோற்றுகிறதில்லையோ இவள் வார்த்தையாலே.

ஈடு — இரண்டாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆலாணசோலையிலே அகப்பட்டாளென்கிறாள்.

[அன்னைமீர் இதற்கென் செய்கேன்] - நீங்கள் கற்பித்திலீர்களா; நான் கற்பித்திலேன்; இதுக்கு நான் எத்தைச் செய்வேன்? [அணி இதயாதி] - அழகிதான மேருவின்மேலே ஸஞ்சரியாநிற்பானுமாய், காண்கிறவளவன்றிக்கே நெருங்கிச் சூழ்ந்த தேஜஸ்சையுடைய விலக்ஷணமான ஆழிதயனும். [அன்றியும் பல்கடர்களும்போல்] - மற்றும் அப்படியேயிருக்கிற நக்ஷத்ராதிதேஜஃ பரிார்யங்களும்போலே. [மின்னு நீண்முடி] - “துன்னுகூழ் சுடர்நாயிறு” என்றசொன்ன திருவவியேஷகம் [ஆரம்] - “அஞ்சுடர் மதியம்பூண்டு” என்கிறபடியே திருவாரம். [பல்கலன்] - அல்லாத தீவ்யாலாணங்கள். [எம்பெருமான்] - பரிதயுத்தி-இவ்வம்சம் பொய்யாகாதபடி யிருந்த என்னாயன். [புன்னையம்பொழில்சூழ்] -

இரண்டாம்பாட்டு. — அன்னைமீர் இதயாதி. “மின்னுநீண்முடியாரம்பல்கலன்” என்றத்தைக் கடாகவித்து அவதாரிகை - அவனுடைய இதயாதி.

மீளவும் சொல்லுகிறவளுடைய ஊவம் - நீங்கள் இதயாதி. “இதற்கு -” புகழுகிற இதுக்கென்றபடி. “துன்னு -” நெருங்கி. “மின்னுநீண்முடி” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - துன்னுகூழ் சுடர்நாயிறு என்றது. “துன்னுகூழ்” என்றத்தை, “பல்கடர்களும்” என்றதிலே அவயித்து - அப்படியேயிருக்கிற என்கிறார். “நாயிறு” என்றுசொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்துக்கு, தாஷ்டாந்திகத்தில் - திருவவியேஷகம் என்றபடி. ஆரம் - முத்துமாலையாதல், பதக்கமாதல். ஆரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சந்தரணைச் சொல்லுகையாலே சந்தரணை இங்கே கூட்டிக்கொன்னுகிறார் - அஞ்சுடர் இதயாதி. அழகிய சுடரையுடைய சந்தரணைப்பூண்டு என்று ஸப்தார்த்தம். திருவாசிரியம் முதற்பாட்டு. “அஞ்சுடர் மதியம்” என்றது - சந்தரணை ஆரமாக ரூபிக்கையாலே, “பல்கலன்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - “பல்கடர்களும்” என்றது. “பரிதயுத்தி” என்றதின்விவரணம் - இவ்வம்சம் இதயாதி. கலவிக்கு அடையானம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, சோலையைவர்ணிக்கிற நாயகியினுடைய வார்த்தைக்கு பாயோஜனத்தை அதுவதிக்கிற தோழியினுடைய ஊவத்தை அருளிச்

† (அழகியபுனைப்பொழில்சூழ்ந்த. அவ்வூரில்) சோலைவாய்ப்பை யன்றோ. இவள்சோல் லுகிறது. சோலையிலே கலந்தார் வார்த்தையாயன்றோ இருக்கிறது. [திருப்புவியூர்புகழ்மீ வளே] - பிள்ளாய்! இவ்வூர்வாசி எங்கேயுந்நாள்? அவனுடைய ஆவரணஸோனையோ பாதி அவ்வூரில் சோலையிலும் அவ்வூரிலும் குமிழிக்ருண்டாளாய்த் தோற்றுகிறதில்லையோ இவள்வார்த்தையாலே.

மூன்றாம் பாட்டு.

புகழ்மீவளநின்றிராப்பகல் பொருநீர்க்கடல் தீப்பட்டு எங்கும்
திகழுமேரியோசேல்வதோப்பச் செழுங்கதிராழிமுதல்
புகழும்பொருபடையேந்திப் போர்புக்ககரரைப்போன்றுவித்தான்
திகழுமணிநேமோடகீடு திருப்புவியூர்வளமே.

ஆ. - (புகழ்மீவன்.) - அழகியனானான்? ஆண்பிள்ளைத்தன் முடையனாக வேண்டாவோவென்னில், - அந்த ஸௌர்யவீரயாதி குணங்களை யே காண் இவள்இராப் பகல் புகழாநின்றதென்கிறாள்.

ஒ. - மூன்றாம்பாட்டில், திருப்புவியூரிலெம்பெருமானுடைய ஆண்பிள்ளைத் தனத்திலே இவள் அகப்பட்டு, அவனுடைய ஸௌர்யாதிகளுக்கு வாசகமான திரு நாமங்களைப் பெருங்கிளர்த்தி யோடே பேசாநின்றாளென்கிறாள்.

[இவள்] - கிரப்பாடுகள் அறிந்து ஈடுபடும் பருவமன்றிக்கேயிருக்கிற இவள். [பொருநீர்க்கடலென்று தொடங்கி] - அலை எறியாநின்றள்ள கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி பரப்புமாரினை அத்புஜ்ஜ்வலமான எரியோடேகூட நடந்து செல்லுமாபோலே. [செழுங் கதிராழிமுதல் புகழும் பெரும்படையேந்தி] - மிக்கிருந்துள்ள ஒளியையுடைத்தாய், சத்ருக்களும் புகழும்படியான திருவாழி முதலான பொருகைக்கு ஸாபகமான திவ்யாயு யங்களை ஏந்தி. பொன்றுவிக்கை - முடிக்கை. வளம் - அழகு.

ப. - அகந்தாம், அவனுடைய வீரசரிதத்துக்குத்தேதாற்றவன் அன்னாரில் அழகைப் புகழாநின்றாளென்கிறாள்.

பொரு - (திரைக்கிளப்பத்தாலே ஒன்றுக்கொன்று) பொருது அலைகிற, நீர் - லீரையுடைத்தான, கடல் - கடலானது, தீப்பட்டு - நெருப்பைக்கொளுந்தி, எங்கும் - எங்கும், திகழும் - விளங்குகிற, எரிபொடு - ஜ்வாலைகளோடே, செல்வதொப்ப - செல் வதுபோலே, புகழும் - (சத்ருக்களும்) புகழும்படியாய், செழும் - மிக்க, கதிர் - ஒளியை யுடைய, ஆழி - திருவாழி, முதல் - முதலாக, பொரு - பொருந்தின, படை - ஆயுதங் களை, ஏந்தி - ஏந்தி, போர் - யுத்தத்திலே, புக்கு - ப்ரவேசரித்து, அகரரை - அஸு

செய்கிறார் - சோலைவாய்ப்பை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, "இவள்" என்றதுக்கு லாவம் - பிள்ளாய் இத்யாதி. இவள் - அதிஸாலையென்றபடி. பிள்ளையென்றது - தோழியினுடைய வார்த் தைப்பாடு. "புகழும்" என்றதுக்கு லாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. 'அணிமேருவின்' என்று தொடங்கி, 'புகழ்மீவன் - அன்னையிரிதற்கென்செய்கேன்' இப்பங்கய. (உ)

ராக்களை, பொன்றுவித்தான் - நசிப்பித்தவனுடைய, திகழும் - விளங்குகிற, மணி -
 மாணிக்கங்களையுடைத்தாய், நெடு - ஒங்கின, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தான், நீடு -
 ஆயாமலிஸ்தாரவத்தாயுள்ள, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரினுடைய, வளம் - அழகை,
 இவள் - இவள், இராப்பகல் - இராப்பகல், நின்ற - ஓவாது நின்ற, புகழும் - புகழா
 நின்றாள். பொருபடை - பொருகிறபடை யென்றுமாம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ‘ஹத்யாராவரிஷயஜை’ என்னுமாபோலே அவன் ஆண்பின்னே த்தனத்திலே தோற்று, அந்த சொளர்யவீர்யாழிகளைப் பெருங்கிளர்த்தியோடே பேசாநின்றான் என்கிறான்.

[புகழுவியவன் நின்றுநிராப்பகல்] - நின்றுபுகழும் வீரவாசி அறிந்துபடும் பருவமன்றிக்கே இருக்கிற இவன், கேட்டார் வாய்கேட்டு ஒருகால் சொல்லிவிட்டானோ? அஹோராத்ரம் நின்று வாய்புலற்றுகின்றான். [புகழும்] - நெஞ்சாலே மதித்துவிட்டவளவோ? வீரனை குடிபோய்விட்டுப் புகழ்கிறதிலனோ? [பொருநீர்க்கடல் தீப்பட்டு] - திரைக்கிளர்த்தியாலே அகையெறிகிற நீரையுடைய கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி. [எங்கும் இய்யாழி] - பரப்புமாதிக் கொண்டு ஜ்வலிபாநின்ற எரியோடேகூட நடந்துசெல்லுமாபோலே. [புகழும் பொருபடையான செழுங்கதிராழிமுதல் - ஏந்தி] - “ஹேதி ஹிஸுதநாவலிநாநீரிதஜபவ்ஸுநடி” என்கிறபடியே ஹய்யாயுட்கள்தான் அவனைப் புகழாநிற்கும்” என்ற ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். “ஸக்தோ: ப்ரவ்யாதவீயபுலுநநநீயவ்ஸுலிகு செஃ” என்கிறபடியே ‘கையும் ஆயுதப்பொருத்தமும் இருந்தபடி என்?’ என்று சத்ருக்கள் புகழும்படியைச் சொல்லுகிறது என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார். [பொருபடை] - யுத்தோத்யுத்தமான ஆயுதம். [செழுங்கதிர்] - மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழிமுதலான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தி. [போர்புக்கு அகரரைப் பொன்றுவித்தான்] - ஸாயுதனாய் யுத்தத்திலேபுக்கு, உஷ்ப்ரக்ருதிகளை முடித்தான். பொன்றுவிக்கை - முடிக்கை. [திருநீர்தியாழி] - உஜ்ஜ்வலமான மணிகளையுடைத்தாய், ஒங்கின மாடங்களை யுடைத்தாய், கல்பாவயியான திருப்புவியூரில் அழகைப் புகழும். [வளம்] - அழகு. எதிரிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாமக்கு அவன் தான் வேண்டா; அவ்வுரே அமையுமென்கை. திருவயோத்யைபப்போலேயும், “கபொபு ராவராநீதா” என்கிற பரமபரக்கைப் போலேயு மாயிற்று இவன் இவ்வுரை நினைத்திருப்பது.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. “ஒப்பனையழகு ருஷிகளும்சோல்லார்களோ, இது கலவிக்கு ஸ்ரீசகமாகவேணுமோ” என்ன, “ஹத-பாஸ-வாரிஷ-வஜ்ஜே” (பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜ்ஜே) என்று வீரவாசிகண்டுஅணைக்கும் பிராட்டிபாகரமாயன்றோ இவள்வார்த்தை யிருக்கிற தென்கிள்ளுள்.

[புகழுவீரன்நின்றிராப்பகல்] + (இவள் - இராப்பகல் - நின்று புகழும்) - வீர
வாசியறிந்து ஈபேமே பருவமன்றிக்கேயிருக்கிற இவள், கேட்டார்வாய் கேட்டு ஒருகால்

மூன்றும்பாட்டு-புகழும் இத்யாதி. “கந்நுஷ்டரஸத்ருஹிதார” நிணான்லாவா
வஹ்ய|வஹ்யுஷ்டரெவெடி ஹீஹத்ராங்வரிஷ்வஜே” உத்யாரண்காணே
(30-40).

சொல்லிவிட்டாளோ, அஹேரராத்ரம்நின்று வாய்புலற்றுகின்றாள். [புகழும்] - கெஞ்சாலே
நினைத்துவிட்ட அளவேபோ? வீரனை துடிபோய் வாழ்விட்டோடு புகழுகிற எல்லாளோ? [பொரு
நீர்க்கடல்தீப்பட்டு] - பொரானின்றள்ள திரையையுடைத்தான கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி.
[எங்கும் திகழுமெரியோடுசெல்வதொப்ப] - பரப்புமாறிக்கொண்டு ஜ்வலியாநின்றள்ள
நெருப்போடேகூட நடந்து செல்லு மாபோலேயாயிற்று. ஆயுதங்களால் வந்த புகழும் திரு
மேனியுருக்கும்படி. [புகழும்பொருபடையான - செழுங்கதிராழி முதல் - எந்தி] -
“வெறு திவி ஸ்ரே த நாவலி ராஜீரி தஜய ஸ்ர தடி” (ஹேதிபிச்சேதநாவத் திரு தீரிதஜ
யஸ்வநம்) என்று திவ்யாயுதங்கள்தான் அவனைப்புகழும்படியாதல்; “சுருத்ராஃஸ்ர
வ்யாதலீ ராஜஸ்ய ராஜாஜீயஸ்ய விநு கெஜ” (சுத்ரோஃப்ரக்யாதலீர்யஸ்ய ராஜாஜீயஸ்ய
விக்ரமை) என்றிற்படியே ‘கையும் ஆயுதமுமாய்ப் பொருத்தமிருந்தபடியேன்?’ என்று சாத்
ருக்கள் புகழும்படியைச் சொல்லுகிறது” என்று எம்பெருமானார் அருளிச் செய்யும்படி.
[பொருபடை] - யுத்தோத்யுக்தமான ஆயுதம். [செழுங்கதிர] - மிக்கதேஜஸ்சையுடைத்
தான திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களுையேந்தி. [பொர்புக்கசுரைப்பொன்றுவித்தான்] -
ஸாயுபனாய் யுத்தத்திலேபுக்கு துஷ்ப்ரக்ருதிகளைமுடித்தான் பொன்றுவிக்கை-முடிக்கை.
[திகழும் இதயாதி] - உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்கங்களைபுடைய ஒங்கினமாடங்களைபுடைத்
தாய், கல்பாவ்யுயான திருப்புலியூரிலழகை - புகழும். வளம்-அழகு. எதிரிகளுக்குக் கிட்
டவொண்ணாமைக்கு அவன் தான்வேண்டா: அவ்வூரேயமையும். பிராட்டி, பூநீமிதிலையை
விட்டு “நாவலஸ்ய திவெஸகெ” (ராகவஸ்யநிவேஸகே) என்று திருவயோத்யை
யைப் புகழுமாபோலே, இவள் திருநகரியைவிட்டுத் திருப்புலியூர்ப்புகழே புகழாநின்றாள்.
“அயோய்யா ரவராஜிதா” (அயோத்யாபராஜிதா) என்கிற பரமபதத்தை நினைத்திருக்
குமாபோலேகாணும், இவள் அவ்வூரை நினைத்திருப்பது. “மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு
என்மனமேகமெண்ணுமிராப்பகலின்றியே” என்றிறே அங்கும் இவர்பாசரம். (க)

கீழ்வாக்யவிவரணம் அநேகாராதாம் இத்யாதி. “தீப்பட்டு” என்றது - படபாமுநாகநியென்றபடி. செல்லுமாபோலே யென்றது - வருமாபோலேயென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, ஸருக்களாலே புதழப்படுமெனென்று ஸந்தார்த்தம். பொருபடை - பொராரிந்திறபடையென்றபடி. “ஹேத்யுஷீமணரொபாணாம் ஶீராமவிஜொவிக்ஷிஃ | ஹேதிக்ஷிஸ்தகநாவஜிநாநி தஜ்யஸ்தநடி” ஐதி ராவாவஸௌ, (௧௦) “ஸத்ராஃப்ரவ்யாதவீர்யஸ்யரஞ்ஜீயஸ்ய வித்ர ஹேதிஃ | வஸ்யதொயுஷ்யுஷ்யாஹம்க்யதஃகாவாஸாஷஸ்யா” ஐதி யுஷகாஹே, ஸஸு-௮ தஃப்ரதிநாவணஃ “திருப்புவியூர் வனமே - புகழும்” என்ற அவதாரணர்த்தம் - பிராட்டி இத்யாதி. “ஸுரீஷாடிஸதத்ராஹம்ஸாவவஸ்யநிவெஸநெஹமஸுநாநிநாஷாநுமொமரநுஸவபுகாஷீஸ்யீதி” ஐதி ஸுநாநகாஹே, “திகழுமணிகெடு மாடநீடு” என்ற வர்ணனத்துக்கு ஹாவம் - சுயொஷீர இத்யாதி. இப்படி பரமபதத்தை உத்தேஸ்யமாக வினைத்திருப்பரோவென்ன - மாகவைகுந்தம் இத்யாதி. பொருநீர்க்கடல் என்னுதொடங்கி, செல்வதொப்ப - புகழும்பொருபடையான - செழுங்கதிராழிமுதல் - எந்திப் போர்புக்கு என்று தொடங்கி, வனமே - இவன் - இராப்பகல் - நின்று - புகழும் இத்யங்க்யம். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

ஊர்வளங்கிளர்சோலையும் கரும்பும்பெருஞ்செந்நெலஞ்சூழ்ந்து
 வர்வளங்கிளர் தண்பனைக் குட்டநாட்டுத்திருப்புவியூர்
 சீர்வளங்கிளர்மூவுலகுண்மேழ் தேவபிரான்
 பேர்வளங்கிளர்ந்தன்றிப்பேச்சுலள் இன்றிப்புனையிழையே.

ஆ.—(ஊர்வளம்) - ஆண்பிள்ளைத்தனம் அமைப்பாற்றிற் குணவானாயிருக்க
 வேணுமிதேயென்னில், - அவனுடைய ஆபத்தைத்வாதி குணங்களில்லையே அகப்பட்ட
 தென்கிறாள்.

ஒ. - நாலாம்பாட்டில், திருப்புவியூரில் எம்பெருமானுடைய குணவத்தை
 யிலே இவள் சுடுபட்டாளென்கிறாள்.

[ஊர்வளங்கிளர் சோலை] - தன்னைக்காணைய ஊரில் ஸம்ருத்தியெல்லாம்
 தோற்றம்படியான சோலை. [ஏரென்று தொடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள ஏரினுடைய எஞ்
 சாரத்தையுடைத்தான அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய குட்டநாட்டுத் திருப்புவியூரில்
 ஸமஸ்தநிலங்களையும் உண்பது உமிழ்வதாய் அத்தாலே தன்னுடைய கல்பாணகுணங்
 கள் மிகவும் நிறம்பெறுப்படியாவதுஞ்செய்து, அயர்வறுமழர்கள் அதிபதியானவனு
 டைய சேஷத்தங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் பலவற்றைப் கிளர்ந்துபேசுமித்
 தனைப்போக்கி மற்றொன்றும் பேசுகிறிலன்; [இப்புனையிழை] - இவ்விடத்தையான
 பெண்பிள்ளை.

ப.—அநந்தரம், ஆபத்தைவாதி குணைத்கர்ஷங்களையுடைய அவன் திரு
 நாமங்களைப் பெரியகிளர்த்தியோடே சொல்லா தின்றொளன்கிறாள்.

ஊர் - ஊருக்கு, வளம் - வளப்பராய், கிளர் - உயர்ந்த, சோலையும் - சோலை
 கரும்பும் - (அத்தோடனைத்துச் சொல்லலாம்) கரும்பும், பெரு - (அதிலும்)
 பெரிய, செந்நெலும் - செந்நெலும், சூழ்ந்து - சூழ்ந்து, ஏர் - ஏரின், வளம் - அழகு,
 கிளர் - மிகநிற்கிற, தண் - குளிர்ந்த, பனை - நீர்நிலங்களையுடைய, குட்டநாட்டுத்
 திருப்புவியூர் - குட்டநாட்டுத் திருப்புவியூரில், சீர் - (சேஷத்தவோபயுத்த குணங்கள்)
 னுடைய, வளம் - ஸம்ருத்தி, கிளர் - தோற்றம்படி, மூவுலகு - ஜகத்தராயத்தையும்,
 உண்டு - அமுதுசெய்து, உமிழ் - உமிழ்த்த, தேவபிரான் - ஸூரியோக்யானவனுடைய,
 பேர் - திருநாமங்களினுடைய, வளம் - ஸம்ருத்தியை, புனை - அணிப்பப்பட்ட, இவ்
 யிழை - ஆபாணங்களையுடைய இவள், இன்று - இப்போது, கிளர்ந்தன்றி - கிளர்ந்
 தன்றி, பேச்சிலள் - சொல்லுகிறிலன். ஏர்வளங்களென்று - அழகிதான ஸம்ருத்தி
 தோன்றுகிற என்றமாம்; ஊரின்வளப்பர் தோற்றம்படியான சோலையென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், வேறும்ஆண்பிள்ளைத்தனமேயன்றிக்கே, குணவா
 னாய், ஆபத்தைவாயிருக்கிறவனுடைய குணாயிக்யத்திலே இவள் சுடுபட்டாளென்கிறாள்.

[ஊர்வளங்கிளர்சோலையும்] - ஊரில் அழகெல்லாம் தன்னைக்கண்டபோதே
 தோற்றம்படியான சோலைபென்னுதல்; ஊர்க்குச்சிறப்பாய்ச் சோலைக்குள்ள நன்மைக

ளெல்லாமுடைய சோலையென்னுதல். வயலடங்கக் கரும்புர், அதுக்கு நிழல் செய்யும் செந்நெலும் சூழ்ந்துகிடக்கும். [ஏர்வளங்கிளர்] - ஏராவண்டான அழகையுடைத்தான வென்னுதல், ஏரினுடைய ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுதல். அதாவது - உழுவது நடுவ தாய்ச் செல்லாநிற்கை. [தண்பணை] - மருதநிலமென்னுதல், அழகிய நீர்நிலமென்னு தல். மருதநிலமென்றத்தால் - வயலைச் சொன்னபடி. [சீர்வளங்கிளர் மூவுலகுண்டுமிழ் தேவசிரான்] - குணங்களின் நன்மையடங்கச் செயலிலே தெரியுப்படி ஸகலலோகங் களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்த * அயர்வறுமமர்க ளதிபதி; தன்மென்னைபாராதே உபக்ரமிக்குவனென்கை. [பேர்வளம்] - திருநாமத்தில் அழகைச் சொல்லுதல்; திருநாமங்களடங்க வென்னுதல். குணசேஷத்தங் களுக்கு வாசமான திருநாமங்களைப் பெரியகிளர்த்தியாடே யன்றோ இவன்சொல்லு கிறத? நாம் திருநாமஞ் சொல்லுகிறப்போலையோ? கடலோதங் கிளர்ந்தாற்போலே யன்றோ இவன் சொல்லுகிறது. அப்படியல்லது, யன்றோன்றைச் சொல்ல மாட்டுகிறிலன். [இன்று] - இவன் தனக்குத்தான் முன்புண்டோ? [இப்புணையிழையே] - திருநாமத் தைச் சொல்லச்சொல்ல ஒருபடி பூண்டாற்போலேயன்றோ இருக்கிறத?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. வேறும் ஆண்பிள்ளைத்தனமே போராதே, ஆபத்ஸகனாக வேணுமேயென்ன, 'அக்குறைதானுண்டோ இவனுக்கு?' என்கிறாள். புனல்தரு புணர்ச் சியையன்றோ இவள் வாய்புலற்றுகிறது.

[ஊர்வளங்கிளர்சோலையும்] - ஊரில் ஸுபத்தைக் கோட்சோல்லிக் கோக் கும் சோலையென்னுதல்; ஊர்களுக்கு இட்டுச்சோல்லுச் சிறப்புக்களைத் தேர்விக்கும்சோலை யென்னுதல். [கரும்பும் பெருஞ்செந்நெலும்சூழ்ந்து]-வயலடங்கக் கரும்பும், அதுக்கு நிழல் செய்யும் செந்நெலும் சூழ்ந்துகிடக்கும். [ஏர்வளங்கிளர்] - ஏராவண்டான அழகையுடை த்தாயென்னுதல், ஏரினுடைய ஸமுதாயத்தைச் சொல்லிற்றுதல். அதாவது - உழுவதுநடு வதாய்ச் செல்லாநிற்கை. [தண்பணை] - மருதநிலமென்னுதல், அழகிய நீர்நிலமென்னு தல். மருதநிலமென்றத்தால், வயலைச் சொன்னபடி. [சீர்வளங்கிளர்மூவுலகுண்டுமிழ்] - குணங்களின் நன்மையடையச் செயலிலே தெரியும்படி, ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து, வெளிகாடுகாணவுமிழ்ந்த * அயர்வறுமமர்களதிபதி. [பேர்வளம்] - திருநாமங்க

நாலாம்பாட்டு —ஊர்வளம் இத்யாதி. கலவிக்குறிசொல்லுகிறவிடத்தில் ஆபத்ஸகத்வம் சொல்லுகிறது, ஆபத்ஸகத்வ மில்லையென்றவர்களை இசைவிக்கைக்காகவென்கிறார் - வேறும் ஆண்பிள்ளை இத்யாதி. "மூவுலகுண்டு" என்றத்தைப்பற்ற - புனல்தருபுணர்ச்சியை இத்யாதி. புனல்தருபுணர்ச்சியாவது- நீரிலே அமிழ்ந்து போகிற தன்னை நாயகன் உதவியெடுத்தான் அதுக் குத்தோற்று "ஆபத்திலே ராஜிப்பதே!" என்று ஆவிங்கடம் பண்ணிக்கொள்ளுகை யென்றபடி.

முந்தின அர்த்தத்துக்கு, "ஊர்" என்று - திருப்புலியூர். "வளம்" என்று - ஸம்பத்தா தல், சிறப்பாதல். கிளருகை - சொல்லுகை. தவிதியார்த்தத்துக்கு ஊரவம் - ஒருவன் ஒருரைக் கவிபாடும்போது அதின்சிறப்புப் பாடுமதுக்கு தருஷ்டாந்தம், திருப்புலியூர்ச் சோலையென்று. காட் டில் ஊர்களுக்குண்டான அதிசயமெல்லாம் இச்சோலையைக்கொண்டே அறியலாயிருக்கு மென்ற படி. ஏர்வளங்கிளர் - "வளம்" என்று - அழகுக்கும், ஸமுதாயத்துக்கும்பேர். கிளர் - சொல் வாய், அக்காலே விலிதம் - உடைத்தாகை. ஸமுதாயத்துக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் - அதா வது இத்யாதி. "தண்ணை" என்று - அழகு. ஏர்வளத்தைக் கிளராகின்றன்ன தண்பணை என்றபடி. "பணை" என்று - மருதநிலத்துக்கும், நீர்நிலத்துக்கும்பேர். "சீர்" என்று - கல்யாணகுணங்களாய்,

ளிணுடைய அழகைச் சொல்லுதல், திருநாமங்களை யடங்கவேன்னுதல். [கிளர்ந்தன்றிப் பேச்சுலள்] - குணசேஷத்தங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை, கடல்கிளர்ந்தாப் போலே பெரியகிளர்த்தியோடேயன்றே இவள் சொல்லுகிறது. நாம் திருநாமம் சொல்லுமா போலேயோ இவள் சொல்லுகிறது. [இன்று] - இவ்வேறுபாடும் நன்மையும் நேற்றில்லைக் கிடர். [இப்புனையிழையே] - திருநாமம் சொல்லச்சொல்ல ஒருபடி ஆபரணம் பூண்டாற் போலே இராகின்றாள். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

புனையிழைகளணிவும் ஆடையுடைய புதுக்கண்ப்பும்
நினையும்நீர்மையதன்று இவட்கீது நின்றநினக்கப்படுக்கால்
கனையினுள் தடந்தாமரைமலரும் தணிநிருப்புலியூர்
முனைவன்முவுலகாளி அப்பன்திருவருள் முழுகினளே.

ஆ.—(புனையிழைகள்.) - “அவன் ஸௌந்தர்யஸீலாதி குணங்களையுடைய னானலென்? அவனை ஏற்கவே அறியப்பெற்றறினோம்: வேறே ஒருவனையந்வேஷித்து அவனுக்குக் கொடுக்கக்கடவதாய்ச் சொல்லாதின்றாட்சிப் பு இனிச்செய்யலாவதில்லை” என்று தாயர்சொல்ல; தோழியானவள், இயற்கையிற் புணர்ச்சிபெச்சு சொல்லுகை நடன்றியே யிருக்கச்செய்தே, “இவளையிழக்கின்றோம்” என்னும் பபத்தாலே முன்னமே திருப்புலியூர் முனைவனான ஸர்வேஸ்வரனோடே புணர்ந்தருளினா ளென்கிறாள்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நாமும் பேசுகிறிலோமோ? இவளும் அவ்வோபாதி டேசினாளான லாகாதோ வென்ன; இவள் வடிவிருக்கிறபடி கண்டேமுகு அவன் ஸர்வரயகுணத்திலே ஈடுபட்டு அவனோடே ஸம்மேலித்தாள என்கிறாள்.

[புனையிழைகளென்று தொடங்கி] - பூணக்கடவ ஆலாணங்கள் பூண்டிருக்கிறபடியும் கூறையுடையும் இவள் வடிவினிலிறந்த புதுக்கணிப்பும் இவளுக்குப்பிறந்த இவ்வழிதகள் ஆராயவொண்ணாவாகிலும் மிசவும் ஆராய்ந்தபார்க்கில. [திருப்புலியூரென்று மேலுக்கு]-திருப்புலியூருக்கு ப்ரயாணனாப் அதுக்குமேலே ஸமஸ்த லோகங்களையும் ஆளக்கடவ ஸர்வேஸ்வரனுடைய ப்ரஸாத்திலே முழுகினாள். அப்பனென்று - தோழி தன்ட்ரியத்தாலே சொல்லுகிறாள். முழுகினென்றது - கடல்கொண்டாற்போலே நமக்குஉதவா ளென்றவாறு.

ப.—அநந்தரம், இவள் வடிவில் புதுமையிருந்தபடியால் அதிசயிதைஸ்வரய விஸிஷ்டனானவனுடைய ஸம்மேலித்தலே அவகாவித்தாளென்கிறாள்.

“வளம்” என்று - நன்மையாய், “கிளர்” என்று - ப்ரகாசிக்கையாய், குணங்களினுடைய நன்மையுடையச் செயலிலே ப்ரகாசிக்கும்படியென்று ஸப்தார்த்தம். விவரணம் - நாம்திருநாமம் இக்காதி. “இப்புனையிழையே” என்றவிடத்தில், “இ” என்று - பூர்வபராமர்ஸி. திருநாமத்தைச் சொன்னவந்தாம், “ஆபரணம்பூண்டவள்” என்னையாலே, திருநாமம்சொல்லுகைதானே ஆபரணமென்றோள் - திருநாமம்சொல்ல இத்தயாதி. (ச)

புனை - (முன்பு) புனைந்த, இழைகள் - ஆபரணங்களை, அணிவும் - (இப் போது ஓரமுகுபெறப்) பூண்டிருக்கிறபடியும், ஆடையுடையும் - பரிவட்டத்தினுடைய அழகும், புதுக்கணிப்பும் - (வடிவியிறந்த) புதுமையும், நின்று - (தாமுள்ளதனையும்) நின்று, நினைக்கப்படுக்கால் - நினைக்கப்படுக்காலும், இவக்கு - இவளுக்கு, இது - இந்த வைலகணியம், நினையும் - (லோகமர்யாதையால்) நினைக்கலாம், நீர்மையதன்று - ஸ்வராவமன்று; (ஆதலால்), சுனையினுள் - சுனைகளுக்குள்ளே, தடம்-பெருத்த, தாமரை-தாபரைகள், மலரும் - மலராதிற்சிற, தண் - ஸ்ராமஹரமான, திருப்புனியூர் - திருப் புனியூருக்கு, முனைவன் - ப்ரயாநநிர்வாஹகனாய், முவுலகு - ஜகத்துக்கு, ஆளி-ஸ்வாமி யான, அப்பன் - உபகாரனுடைய, திருவருள் - நிரதிரயோபகாரத்திலே, முழுகினன் - அவயாஹித்தான்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீழில் ஸௌந்தர்யம், ஒப்பனை, ஆண்பிள்ளைத் தனம், குணவத்தை, இவை நாமும்பேசுகிறீலாமோ? இவளும், அவ்வாபாதியான லோவென்ன, இவள் வடிவிருக்கிறபடி கண்டோமுக்கு அவன் ஐஸ்வர்யகுணத்திலே எதி பட்டு ஸம்ஸ்ரேஷம் வருத்தமாயிற்று என்கிறான்.

[புனையிழைகளணிவும்] - பூணக்கடவ ஆபரணங்களைப் பூண்டிருக்கிறபடியும்: நாம் பூட்டினவைபா யிருக்கச்செய்தே அப்படி குறிக்கோளுண்டாயிருந்ததோ? [ஆடையுடையும்] - கூறையுடையும்; முகத்தலை பார்த்து உடுத்ததாயோ விருக்கிறது? [புதுக்கணிப் பும்] - முன்புள்ளவற்றுக்குப் பிறந்தவாசியன்றிக்கே இவள்வடிவிலே பிறந்த புதுமை களும். [நின்று நினைக்கப்படுக்கால் - நினையும் நீர்மையதன்றிவட்கிது] - உபகாமித்து விடு கையன்றிக்கே காலமெல்லாம் ஆராய்ப்புக்காலும், இவளுக்குப் பிறந்தவழகுகள் நினைக் கப்போகாது. “யதொவாவொநிவதயுதெ” என்கிற விஷயத்தை பரிச்சேஷிக்கிலும் இவள்படி பரிச்சேஷிக்காவிடமன்று. இவையெல்லாவற்றாலும் நீ பரிச்சேஷித்த அம்சம் ஏதென்ன? — [அப்பன்றிருவருள் முழுகினன்குனையினுள் தடந்தாமரைமலரும்] - பொய் கைகளில் தாமரைமலரும். பொய்கைகளில் தாமரை கண்ணெறியிட்டாற்போலே பூத்து மலர்ந்துநிற்கும் ஊர். அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் பிறர்க்கு இடங்கொடாதென்கிறான். [திருப் புனியூர்முனைவன்] - அவ்வூருக்கு ப்ரயாநன். [முவுலகாளி] - அவ்வளவன்றிக்கே ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகன். [அப்பன்] - “ஐஸ்வர்யத்தாலும் குறைவறப் பெற்றேன்” என்று தன்ப்ரீதியாலே சொல்லுகிறான்: அவனுடைய. [திருவருள் முழுகி னன்] - கடல்கொண்டவஸ்துவையன்றோ நீங்கள் மீட்கப்பார்க்கிறது?

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. வேறும் ஆபத்ஸகத்வமே போருமோ? இவளுக்குத் தக்க ஐஸ்வர்யமு முண்டாகவேணுமேயென்ன; அதுவுமுண்டென்கிறான்.

[புனையிழைகளணிவும்] - ஆபரணங்கள் நாம் பூட்டினாற்போலே யிருந்ததோ? [ஆடையுடையும்] - முகத்தலையறிந்து உடுத்ததாயிருந்ததோ? [புதுக்கணிப்பும்] - நீர்பாய்க்த வயல்போலே இவள்வடிவிலே பிறந்த சேவ்வி பாரிகோள்! [நினையும் நீர்மையதன்று

அஞ்சாம்பாட்டு.—புனை இத்யாதி. “முவுலகாளி” என்றத்தைக் கடைசித்து அவதா ரிக்க - வேறும் ஆபத்ஸகத்வம் இத்யாதி.

“புனையிழைகளணிவும் - ” பூணப்பட்ட ஆபரணங்களின் சேர்த்தியும். “புதுக்கணிப் பும்” - வடிவியற்செவ்வியும். “நினையும்நீர்மையதன்று - ” நினைக்கும்ஸ்வராவத்தையுடைத்தன்று. “புனையிழைகளணிவும்” என்றதுக்கு ஹார்த்தமாவம் - ஆபரணங்கள் இத்யாதி. “இது” என்றது.

இவட்கிறுநின்மகினைக்கப்புக்கால்]-(நின்றநினைக்கப்புக்கால்-நினையும்நீர்மையதன்றுஇவட்
சிது) உபக்ரமித்து வினையென்றிடுகே, காலதத்தவமுள்ளதனையும் நின்ற ஆராயப்புக்கா
லும், இவளுக்குப்பிறந்த இவ்வழகுகள் நினைக்கப்போகாது. “யதோவாவோநிவர
ணை” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிறவிஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும், இவள்படி பரிச்
சேதிக்கப்போகாது. இவையெல்லாவற்றாலும் நீ பரிச்சேதித்த அம்மாமேதென்ன?— [அப்
பன் திருவருள்முழ்கினள் சுனையினுள் தடந்தாமரைமலரும்] - ஒருபூவே தடாகத்
தைக் கண்ணெறியிட்டாற்போலே மலரும். அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் பிறர்க்கு இடங்
கொடாதென்கிறாள். இவளுக்குப் புறம்புபோக்கில்லை. [திருப்புவியூர்முனைவன்] - அவ்வூ
ருக்குப் பரபாடு. [மூவுலகாளி] - ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் நிரவாஹகன். ஐஸ்வர்யத்
துக்குப் புறம்பு ஒருவரைத் தேடிப்போகவேண்டா. [அப்பன்]- “ஐஸ்வர்யத்தாலும் குறை
வறப்பெற்றேன்” என்று தன்பிரீதியாலே சொல்லுகிறாள். [திருவருள் முழ்கினளே] - கடல்
கொண்ட வஸ்துவை எங்ஙனே மீட்கப்பாரச்சிறப்படி? அருட்கடலிலே முழுகின இவளை
மீட்கலாமோ உங்களாலே?

(டு)

ஆறாம் பாட்டு.

திருவருள் முழுகி வைகலும் செழுநீர்நிறக்கண்ணைப் பரான்
திருவருள்களுஞ்சேர்ந்தமைக்கு அடையாளந்திருந்தவுள
திருவருளருளால் அன்னசென்று சேர்தண்திருப்புவியூர்
திருவருள்கழுகொண்டழத்தது மெல்லியல்செவ்விதழே.

ஆ - (திருவருள்)-இப்புதுக்கணிப்பும், புனையிழைகளணிவும், இவளுடைய
பருவத்தாலும் லீலாருபசேஷ்டாவியேஷத்தாலும் ஸம்ஸிபாதோ? திருப்புவியூரெம்
பெருமானோடு கலந்தகலவியால் வந்ததென்னுமிடத்துக்கு அடையாளமென்னென்ன? -
திருப்புவியூர் சராசரங்களுக்கெல்லாம் ஆத்மதாருட்பண்ணுகைக்காக அவ்வூரிலேபுகுந்து
நின்றருளின எம்பெருமானுடைய திருவருளாலேவளர்ந்த கழுகுகொண்பழம்போலே
யன்றோ இவள் திருப்பவளமிருப்பது என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், இவளுடைய வடிவில் வேறுபாடு, லீலாவிகாடித்
தாலும் இவள்பருவத்தாலும் பிறவாதோவென்னில்?—எம்பெருமானுடைய ஒளடிர்ய

பூர்வபராமர்ஸி. “இது” என்றதுக்கு அர்த்தம் - இவளுக்குப் பிறந்தஇவ்வழகுகள் என்றது. விவ
ரணம் - யதோவாவோஇத்யாதி. ‘புனையிழைகள்’ என்று தொடங்கி, ‘புதுக்கணிப்புமான இது -
இவளுக்கு - நின்ற நினைக்கப்புக்கால் - நினையும் நீர்மையதன்று’ என்று அந்வயிப்பது. தாமரை
யானது சுனையினுடைய பரப்பெல்லாம் மலருமென்று ஸப்தார்த்தம். “தாமரை” என்ற ஏகவச
கார்த்தம் - ஒருபூவே என்றது. “தடம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - கண்ணெறி இத்யாதி கபளீகரித்
தாற்போலே என்றபடி. இதுக்குவிாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. இத்தால் மலிதம் இவளுக்கு
இத்யாதி. “நிரவாஹகன்” என்றத்தால் மலிதம் - ஐஸ்வர்யத்துக்கு இத்யாதி. “மூவுலகின்” என்
றத்தால் மலிதம் - கடல்கொண்ட இத்யாதி. விவரணம் - அருட்கடலிலே இத்யாதி. புனையிழை
கள் என்றுதொடங்கி, புதுக்கணிப்புமான - இது - இவளுக்கு - நின்றநினைக்கப்புக்கால் - நினையும்
நீர்மையதன்று; சுனையினுள் என்றுதொடங்கி, முழுகினள் இத்யந்வயி.

(டு)

குணத்திலேயுட்பட்டு அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள்.

[திருவருளென்று கொடங்கி] - ஸ்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனாய் உபகாரசிலான கிருஷ்ணனுடைய ப்ராஸாத்திலே முழுதே நாடோறும் அவனுடைய விஷயிகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு அடையாளங்கள் வ்யக்தமாக உள் [திருவருளருளா லென்று மேலுக்கெல்லாம்]-குண குண திருபணம்பண்ணுதே, எல்லாரையும் விஷயிகரிக் கைக்காக அவன்தானே சென்று சேரும்படியாய் ஒருகாரியப்பாடு வேண்டாத தானே நிரதியுயலோக்யமாபிருந்த திருப்புவியூரில் அவனுடைய ப்ராஸாத்தாலே வளருகிற கமுகினுடைய செவ்விப்பழம்போலே யிராநின்றது, ப்ருதுஸ்வலாவையான இவரு ளுடைய அயரம்.

ப.—அந்தரம், அநிருபனாய் வ்யானவனுடைய ஒளூர்பகுணத்திலே அவதானித்து அதுவந்தமைக்கு அடையாள முண்டென்கிறாள்.

செழுதீர் - (ஸம்ருத்தஜலமான) மஹர்ணவத்தின், நிறம் - நிறத்தையுடைய னாய், கண்ணிரான் - (ஆபூதிகஸுலவான) க்ருஷ்ணனாகிற மஹோபகாசனு டைய, திருவருள் - (நிவ்யிகமான) ஒளூர்பகுணத்தில், வைகலும் - அநேககாலம், முழுகி - அவதானித்து, திருவருள்களும் - (ஸம்ஸ்லேஷிதசையில் அவன்பண்ணின) அநியுயிதோபகாச பரப்பரைகளையும், சேர்ந்தமைக்கு - இவள்பெற்றபடிக்கு, திருந்த - மறைக்கவொண்ணாத, அடையாளம் - அடையாளங்கள், உள் - உள்; (அவற்றில்வைத் துக்கொண்டு), திருவருள் - (தன்னுடைய திருபாதிகமான) திருவருளை, அருளான் - உபகரிக்கையித்தமாக, அவன் - அவன்தானே, சென்று - சென்று, சேர் - சேர்ந்த, தண் - ஸ்ரமஹரமான, திருப்புவியூர் - திருப்புவியூரில், திருவருள் - அவனுடையகடா ஷோபகாசபாத்ரமான, கமுகு - கமுகினுடைய, ஒண் - திரண்டு சிவந்து நன்றான, பழத் தது - பழம்போன்றது, மெல் - மெல்லிப, இயல் - ஸ்வலாவத்தையுடைய இவரு டைய, செம் - சிவந்த, இகழ் - இகழ்போலேபிருக்கிற அயரமானது.

இ.—ஆளுர்பாட்டில், இவள்வடிவில் வேறபாடு விலாவிடோத்தாலும் இவள் பருவத்தாலும் பிறவாதோடுவென்னில்; அவனுடைய ஒளூர்பகுணத்திலே யீடுபட்டு ஸம்ஸ்லேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள்.

[வைகலும் திருவருள்முழுகி] - அநேககாலம் அவன் ப்ராஸாத்திலே யவதா னித்து. நாம் கண்டத்தையறியும் இத்தனையக் றோ? எதிர்குழல்புக்கு எத்தனை கால முண்டுசெல்லுகிறதென்றறிந்தோமோ? [செழுதீர் நிறக்கண்ணிரான்] - ஸ்ரமஹரமான வடிவையும் சிலத்தையுமுடையவன். அவன்றனக்கு ஸர்வஸ்வபமான வடிவிலும் குணத் திலும் அகப்பட்டமை தோற்றியன்றோவிறுக்கிறது [திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளம் திருந்த உள்] - அவன் விஷயிகாரங்களையும் பெற்றமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உள். நீ இதைக்கொண்டு அறிந்தாபென்ன, [திருவருளருளால்]-குண குணதிருபணம் பண்ணுதே விஷயிகரிக்கையாகிற ஸ்வலாவத்தை உபரிக்கைக்காக, அவன்தானே சென்று பொருந்தும் ஸ்ரமஹரமான ஓர். 'திருவருட்கமுகு' என்று சில உண்டு: நீரால் வளருமதன்றிக்கே, பிராட்டியுட்தானும் கடாசிக்க அதவே நீராக வளருமவை. [மெல்லியல் செவ்விதழ்-ஒன்பழத்தது] - மிருது ஸ்வலாவையான இவரு

டைய அழகம் செவ்விப்பழம் போலேயிராநின்றது. இவளுடைய அவபவம் அவ்வூர்க்காயன்றோ யிருக்கிறது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு ஐஸ்வர்யமே போருமோ? உடாரனாகவேண்டாவோ? என்ன, - அவனுடைய ஒளசார்யகுணத்திலே யகப்பட்டு ஸம்ஸ்லேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள்.

[வைகலும் - திருவருள்முழ்கி] - அநேககாலம் அவன்ப்ரஸாதத்திலே அவகா ஹித்து. நாம் கண்டத்தையறியுமித்தனையிதே. எதிர்குழல்புக்கு இப்படி பரிமாறித்திரி கிறது எத்தனைகாலமுண்டு, அறிந்தோமோ? [செழுகீர்நிறக் கண்ணிரான்] - ஸௌந்தர்ய ஸௌலப்யங்களைக் காட்டிக்காணும் இவளை இப்படி அகப்படுத்திற்று. [திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக்கு] - அவனுடைய ப்ரஸாதமெல்லாம் இவ்வாஸ்ரயமொன்றிலும் வந்து சேர்ந்தமைக்கு. [அடையாளந்திருந்தவுள்] - அவன்விஷயீகாரம் பெற்றமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உள. [நீ இதென்கொண்டறிந்தாய்? என்ன] - [திருவருளருளால்] - குணகுணநிபுணம்பண்ணாதே விஷயீகரிக்கையாகிற ஸ்வலாவத்தை உபகரிக்கைக் காக; திருவருளருளுகைக்காக. ஆல் - அசை [அவன்சென்று இத்யாதி] - * கலங்காப் பெருநகரம் கலவிருக்கையாயிருக்கவன்றோ அவன் இங்குவந்து ஸ்ந்ரிஹிதனாயிற்று. “திரு வகுட்கமுது” என்று சிலவுண்டு: அதாவது - நீராலே வளருகையன்றிக்கே, பெரிய பிராட்டியாகும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகக் கடாக்கித்த அத்தால் வளருவன சில; அதிணு டைய அழகியபழம்போலே யிராநின்றது, ம்ருதுஸ்வலாவையான இவளுடைய அதரம். அவ்வாயிலே யறியலாயன்றோ விருக்கிறது. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

மெல்லிலச்செல்வவண்கோடிப்புல்க லீங்கிளந்தாள்கமுகின்
மல்லிலமடல்வாழையின்கனிசூழ்ந்து மணங்கமழ்ந்து
புல்லிலத்தேங்கினாடு காலுலவுந்தணிநுப்புலியூர்
மல்லலஞ்செல்வக்கண்ணன் தாளடைந்தாள் இம்மடவரலே.

ஆறும்பாட்டு.—திருவருள் இத்யாதி. “திருருளருளருகைக்காக அவன்சென்றுசேர்தன் திருப்புலியூர்” என்றபதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - ஐஸ்வர்யம் இத்யாதி. “திருவருளருள்” என்கையாலே ஒளசார்யம்.

நாலாம்பாட்டிலே “இன்றிப்புனையிழை” என்கிறவிடத்திலே “இவ்வேறுபாடும் நன்னம யும் நேற்றில்லை” என்றதும், இங்கு “வைகலும் திருவருள்முழ்கி” என்றதும் வ்யாஹதமன்றோ வென்ன - நாம்கண்டத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. உள - உண்டு. அருள் என்னாதே, “திருவருள்” என்றதுக்கு லாவம் - குணகுண இத்யாதி, “சென்று” என்றது - விபரீதலக்ஷணையாய், வக்தென்றபடி. “சென்றுசேர்” என்றதுக்கு லாவம் - கலங்காப்பெருநகரம் இத்யாதி. ஒண்மை - அழகு. பழத்தது - பழம்போலேயிருக்கிறது. செவ்வீதழ் - செவ்விய இதழென்றாய், அத்தால் அதாதத்தை லக்ஷிக்கிறது. இத்தால் மலித்த தாத்தர்யம் - அவ்வாயிலே இத்யாதி. மெல்லியல்செவ்வீதழ் - திருவருளருளால் என்றுதொடங்கி, ஒண்பழத்தது; வைகலும் - திருவருள் முழ்கி என்றுதொடங்கி, திருந்தவுள் இத்யந்வயி. (க)

ஆ.—(மெல்லிலை.) - “இவளுக்குத் திருப்பவளத்திலுழ ததான் ஸ்வஹிக மன்றோ? இது அவனோடு கலந்தமைக்கு அடையாளமல்ல; அவன்தான் இவளோடு கலந்து பரிமாறுகைக்கேடான ப்ரண பித்வமுடையவனோ?” என்ன, —தன்பக்கல் அடங் காமம் அவ்வூரில் ஸ்த்தாவரங்காநிலங்கட வெள்ளங்கோத்து, அவையும் பரஸ் பர ஸம்ப்ர லேஷ்யாகமாயிருக்குப்படியே பெருகிப் இவனுடைய ப்ரண பித்வவெள்ளத்திலேயே இவள் அழுந்திற்றென்கிறாள்.

ஒ.—வழாம்பாட்டில், தன்பக்கல் அடங்காமல் அவ்வூரில் ஸ்தாவரங்களுங் கட வெள்ளங்கோத்து, அவையுங்கட பரஸ்பர ஸம்ப்ர லேஷ்யாகமாயிருக்கும் படியே பெருகுகிற இவனுடைய ப்ரண பித்வவெள்ளத்திலே முழுகினுளென்கிறாள்.

[மெல்லிலைபென்று தொடங்கி] - மிருதுவான இலையையுடைத்தாய் ஸரத்தை யோடேகூடித் தண்ணீர்க்கொடுக்கும் ஸ்வஹிவமான கொடி தழுவ அத்தாலை வளர்ந்து கொண்டு இளகாதின்றள்ள தாளையுடைய கழுகோடேகூடின பெரிய இலையையும் மட லையுடைய வானமு ஈன்ற பழுத்த குலைகளுக்குந்து அத்தாலை வெள்ளமிடாநின் றுள்ள பரிமளத்தையுடைத்தாய். [புல்லிலைத்தெங்கென்று தொடங்கி] - செறிவின் மிகு தியாலே நேரிதான இலையையுடைய தெங்கின்உள்ளே போக்கடியற்று ஸஞ்சரியாதிற் பதுஞ்செய்து இப்படி நிரதிஸயமோக்யமான திருப்புவியூரில் மிக்கிருந்துள்ள ஸம்பத் தையுடைய கிருஷ்ணன் திருவடிகளை அடைந்தாள் இந்த முக்யபான பெண்பிள்ளை. [புல்லிலைத் தெங்கென்றது] - சோலையைத்தழுவித் தழைத்திருந்ததெங்கென்றுமாம்.

ப.—அருந்தாம், தேசத்தில் வ்ருக்ஷலதாழிகளும் பரஸ்பர ஸம்ப்ர லேஷத் தாலே ப்ரண பித்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கும்படி, பெரிய ப்ரண பித்வைஸ்வர்யத்தைகையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை இவள் கிட்டினுளென்கிறாள்.

மெல் - மிருதுவான, இலை - இலைத்தழைப்பையும், செல்வம் - ஸௌந்தர் யைஸ்வர்யத்தையும், வண் - (தன்னுடைய உபக்ரந்தகுக்குக்கொடுக்கும்) ஒளிர்ப்பத்தையு முடைத்தான, கொடி - வெற்றிலைக்கொடி, புல் - குழந்தைக்க, வீக்கு - (அத் தோட்டை ஸம்ப்ர லேஷத்தாலே) புஷ்டமாய், இளம் - இளகிப்பதித்த, தாள் - அடியுத் தையுடைத்தான, கழுகின் - கழுகுக்குப் பரிஸாவர்த்தியாய், (இம்மிதுகமோதத்துக்கு ஸிஸிரோபசாரம்பண்ணும் பரிசாரிகைகள்போலே), மல் - செறிந்த, இலை - இலைய யும், மடல் - (பரிசாரஸாதநம்போலேயிருக்கிற) பூமடலையுமுடைத்தான, வானமு - வானுகளினுடைய, ஈன் - நிரதிஸயமோக்யமாய் ஹ்ருத்யமான, கணி-பக்வமலங்களை, குழந்து - பரிஷ்வங்கம்பண்ணுகையாலே, மணம்கமழ்ந்து - பரிமளோத்தாமாய், (அப் படி பரிஸாவர்த்திசளாய்), புல் - செறிந்த, இலை - இலையையுடைத்தான, தெங்கின் - (உயர்ந்த) தெங்கின், ஊடு - நடுவே, கால் - (காமசாரமான) தென்றானது, உலவும் - உலாவுப்படியான, தண் - ஸ்ராமஹரமான, திருப்புவியூர் - திருப்புவியூரில், மல்லலம் செல்வம் - அதிஸயிதமான ப்ரண பித்வஸப்பத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், தாள் - திருவடிகளை. இம்மடவரல் - முக்தஸ்வலாவையான இவள், அடைந்தாள்-கிட்டி அறுமவித்தாள்.

இ.—வழாம்பாட்டில், அருளென்று ப்ரஸ்துதமான ஒளிர்ப்பத்தளவன்று: ப்ரண பித்வம் பார்த்தாய் ஸ்தாவரபர்யந்தமாக வசல்காக்குமென்கிறாள். தன்பக்கல்

அடங்காமல் அவ்வூரில் ஸ்தாவரங்களுங்கூட பரஸ்பர ஸம்ப்ரஸைஷக்யாகமாய்ப்படி போருகிறவனுடைய ப்ரணயித்வ வெள்ளத்திலே முழுக்கொள்கிறார்கள்.

[மெல்லிலையித்யாதி] - மிருதுவான இலையையுடைத்தாய், ஸ்ரத்தையையோடே கூடித் தன்னைக் கழுதுக்குமுற்றாட்டாகக்கொடுக்கும் ஸ்வலாவமான கொடிதழுவ [வீங்கி ளந் தாட்கழுகின்]-கொடி தழுவத்தழுவ வளராசின்று, ஒருகாலேக்கொருகால் இளகாசின் றுள்ளதானையுடைய கழுது. “யஸ்யஸாஜநகாதஜா சுபுரெயம் ஹி ததேஜஃ” என் னும்ந்யாயத்தாலே, “டிடிளவாஹுமதாஃ ஸுநெமொவீரீயம்நிவாதிநஃ”. [சுமுகின் மல்லிலைமடல்வாழை] - கழகோடேகூடின பெரிய இலையையும் மடலையுமுடைய வாழை; வெற்றிலைக்கொடிக்கும் கழுதுக்கும் வெயில்படாமல் சிழல்செய்கிற வாழை. [சுன்கனி சூழ்ந்து மணங்கமழ்ந்து]-வாழைகளின்ற நெருங்கின பழத்தாமரனைக் காற்ற விளைவ தறியாமையாலே வந்துபுதுந்து, பரிமளத்தில் லோகத்தாலே பலகால் சூழவந்து பரி மளத்தை பெறட்டுக்கொண்டு. [புல்லிலைத் தெங்கினூர் காலுலவும்] - செந்நிலைமிருகி யாலே நெருங்கின இலையையுடைய தெங்கினுள்ளே யுலாவாசின்றத; விளைவதறியாத புருந்து பரிமளித்த வாழைச்சோலையிலே நெருக்குப்பட்டு அப்பம் அவகாசமுள்ள தென் னஞ்சோலையிலே புறப்பட்டுப் போக்கடியற்று ஸஞ்சரியாசின்றது புல்லிலை-புல்லப்பட்ட இலை: அந்யோந்யம் தழுவப்பட்ட இலைபென்றுமாம்; வாழையிலையோடே தழுவின இலையையுடைய தெங்கென்றுமாம். [தண்திருப்புலியூர்] தெங்கும் கழுதும் வாழையு மான ஸ்சாலேநெருக்கத்தாலே ஸ்ரமஹாமான திருப்புலியூர். [மல்லலஞ்செல்வக் கண் ணன்] - சிவாயிகமாய் அழகிகான ஸம்பத்தையுடைய கிருஷ்ணன். [தாளடைந் தாள்] - ப்ரணயித்வ குணத்திலே தோற்றுத் திருவடிகளைப்பற்றினான். [இம்மடவால்]- இம்முக்கையான பெண்பிள்ளை. முன்புஎனக்கு ஹ்வையான இவள் என்னால் லிலக்க வொண்ணாத ஷேஸத்திலே போய்ப்புக்காள்.

எடு.—ஏழாம்பாட்டு. கேவலம் உதாரணாகப்போராதே, ப்ரணயித்வகுண முண் டாகவேணுமேயென்ன,—அவ்வூரில் ஸ்தாவரங்களுங்கூடப் பரஸ்பரம் ஆஸ்ரயமாய்ப்படி யன்றோ அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணமிருந்தபடி யென்கிறார்கள்.

[மெல்லிலை இத்யாதி] - மிருதுஸ்வலாவமான இலையையுடைத்தாய், ஸ்ரத் தையையுடைத்தாயிருக்கிற வண்கொடியுண்டு - உதாரமானகொடி; தன்பர்த்தாவான கழுதுக்குத் தன்னுடம்பை முற்றாட்டாகக்கொடுக்கும் போலே. [வீங்கிளந்தாள்கழுகின்]- கொடி தழுவத்தழுவ வளராசின்று, ஒருகாலேக்கொருகால் இளகாசின்றுள்ள தானையுடைய கழுது. “யஸ்யஸாஜநகாதஜா - சுபுரெயம்ஹி ததேஜஃ” (யஸ்யஸாஜநகாத் மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜஃ) என்னும் ந்யாயத்தாலே. “டிடிளவாஹுமதாஃ

ஏழாம்பாட்டு. - மெல்லிலை இத்யாதி. “வண்கொடிப்புல்க” என்றதொடங்கி, “புல்லி லைத்தெங்கினூர்” என்னுமளவும் கடாகுறித்து அவதாரிகை - கேவலம் இத்யாதி. “வண்கொடிப் புல்க” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரணயித்வகுண மென்றது. கொடிக்குக்கழுது ஆதாரமாம், கழுதுக்கு வாழை ஆதாரமாய், வாழைக்குத் தென்னஞ்சோலை ஆதாரமாயிருக்கையாலே - ஸ்தாவரங்களுங் கூடப் பரஸ்பரம் ஆஸ்ரயமாய்ப்படி என்றது.

“செல்வம்” என்றது - ஸ்ரத்தையை. இதுக்கு ஓளொர்படிமெதென்ன தப்பித்தா வான இத்யாதி. வீங்குகை - வளருகை. “வண்கொடிப்புல்கவிங்கு” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் யஸ்யஸ இத்யாதி. “வண்கொடி” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—டிடிள இத்யாதி - வரிவழிபு

வெந்நெய்மொவீசிய—நிவாதிதஃ” (ததௌபாஹுலதாம் ஸ்கந்தேகோபிமதுநிகாதி
நஃ). [கமுகின் மல்லிலைமடல்வாழை] - கமுகோடேகூடின பெரிய இலையையும்மட
லையுமுடைய வாழை. வெற்றிலைக்கோடிக்கும் கமுகுக்கும் வெயில்தட்டாதபடி நிழல்
செய்து நிற்குமாயிற்று வாழை [அன்கனிசூழ்ந்து] - பழத்தாறுகள் தேற்றிக்கிடக்குமாயிற்று.
[மணம்கமழ்ந்து] - காற்றானது விளைவதறியாதேபுக்கு, பரிமளத்தில் லோபத்தாலே அங்கே
யிங்கேகழித்து, பரிமளத்தை அறட்டுக்கொண்டு வாழைநெருக்கத்தாலே நெருக்குப்பட்டு,
அல்பாவகாசமுள்ள தேங்கிச்சோலையிலே புறப்பட்டு ஸஞ்சரியாநிற்குமாயிற்று. [புல்லிலை]-
புல்லப்பட்ட இலை; அந்யோந்யம் தழுவப்பட்ட இலையையுடைய தேங்கென்னுதல்; வாழை
யிலையோடே தழுவின இலையையுடைய தேங்கென்னுதல்; சோலைநெருக்கத்தாலே நெரி
தான இலையென்னுதல். [மல்லலம் செல்வக்கண்ணன்] - நிரவதிகமாய் அழகிதான ஸம்
பத்தையுடைய க்ருஷ்ணன். [தாண்டைந்தாள்] - ப்ரணயித்வகுணத்துக்குத்தோற்றுத் திரு
வடிகளைப்பற்றினாள். [இம்மடவரல்] - முன்பு எனக்கு லவ்யையாய்ப்போந்த இவள்கீடர்
மீட்கவொண்ணாதபடியானாள்.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மடவரலன்னையீர்கட்கு என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்? மல்லைச்செல்வ
வடமொழிமறைவாணர் வேள்வியுணையழல்வான்புனைபோய்
திடவிசம்பிலமர்நாட்டைமறைக்கும் தண்திருப்புலியூர்
படவரவணையான் தன்நாமமல்லால் பரவாள் இவளே.

ஆ. — (மடவரல்.) — ப்ரணயஸ்வஹாவம்போலே வருத்தவத்தையு முன்
டாகலேனுமிதேயென்ன ;— அவன்வருத்தவத்தையிருக்கும்படி பார்க்கலாகாதோ, மிக
கிருந்துள்ள ஸம்பத்தையுடையரான வடமொழிமறைவாணர் வேள்வியுள் நெய்யழல்வான்
புனைபோய்த் திடவிசம்பி லமர்நாட்டை மறைக்குந் நிரதியையலோக்யமான திருப்புலி
யூரில் திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருநாமமல்லது சொல்லு
கிறிலென்கின்றாள்.

ஆ. — எட்டாம்பாட்டில், திருப்புலியூரில் எப்பெருமானுடைய வருத்தவத்
தையாலே இவள் உலீக்ருதையானாள் என்கின்றாள்.

செண்ணெய்காறுவயலாலிழை! ஐயவாஹுலதாம்வெந்நெய்மொவீசிய—நிவாதிதஃ
உதிவஹ்செம்சொ நாஸகீ வாயாழி” விஷ்ணுபுராணம் (13-51.) “கமுகின்” என்றது

கமுகோடேகூடவென்றபடி. “மல்லிலைமடல் வாழை” என்றதுக்குஹாம். வெற்றிலைக்கோடிக்
கும்இத்யாதி. “சூழ்ந்து” என்றதுக்கு ஹாம் - பழத்தாறுகள் இத்யாதி. தேற்றிக்கிடக்கை - நெருங்
கிக்கிடக்கை. வாழையீன்கனி - வாழையானீன்ற பழங்கள். தாறு - சீப்பு. கமழ்ந்து - க்ரஹித்து. புல்
லப்பட்ட - தழுவப்பட்ட. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, புல்லிலை - புல்கப்பட்ட இலையென்றபடி. இவ
வர்த்தத்துக்கு, அந்யோந்யம் தென்னிலையும் தென்னிலையும் தழுவிக்கொண்டென்றபடி. மூன்றாம்
அர்த்தத்துக்கு, புல்லிலை-புல்லிதான இலை; நெரிதான இலையென்றபடி. மல்லல் - பெருமை. மடப்
பம்-ஹவ்யதை. மடவரல் - ஹவ்யயானவள்.

(எ)

[மடவரல்] - மடவந்தபடி. பற்றிற்றுக் கைவிடாபடியும். [மல்லைச்செல்வ மென்று மேலுக்கு] - மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரீயையுடையராய் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையும் வேடிங் களும் தாங்களிட்ட வழக்கான ப்ராஹ்மணருடைய மமவத் ஸமாராயஸ்வரூபமான யாமங்களிலே ஹோமம்பண்ணின நெய்கள்பட்ட அக்னிகளில் தீன்றும் புறப்படாதித் துள்ள மிக்கிருந்துள்ள புகை வ்யவஸ்யித ஸ்வலாவமான ஆகாசத்தில் டேவலோகத்தை மறைக்கும் நிரதிராய் ஹாக்பமான திருப்புளியூரில் தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே மணம் விரிந்திருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனுடைய திரு நாமமல்லது சொல்லுகிறிலன். ஸம்ஸ்ரலேஷ்டிஸாரியில் படுக்கையழகை நினைத்துச் சொல்லாநின்றாளென்று கருத்து.

ப.- அநந்தரம், விலக்ஷணஸமாசார ப்ரியனாய் பர்யங்கவிஸரிஷ்டனான அவ னுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லாநின்றாளென்கிறாள்.

அன்னைமீர்கட்கு - அன்னையரான உங்களுக்கு, என் - என்னபாகரத்தை, சொல்லி - சொல்லி, சொல்லுகேன்-சொல்லுவேன்? (ஆராதனோபகரணமான), மல்லை - பெரிய, செல்வம் - ஸம்பத்தைபுடையராய், வடமொழி - (ஆராதகாலவக்தவ்யமான) ஸம்ஸ்கிருதபாஷைபடியும், மறைவாணர் - (ஆராதநப்ரதிபாதகமான) வேததீர்வஹ ணத்தைபுழுடையவர்களுடைய, வேள்வியுள் - (ஆராதநரூபமான) யாமாதிகர்மங்களில், நெய் - ஆஜ்யாஹுதிவிசிஷ்டமான, அழல் - அக்தியினுடைய, வான் - பெரிய, புகை - புகையானது, போய் - கிளர்ந்துபோய், திடம் - ச்ரு - மான, விசம்பில் - ஆகாசத்திலே, அமரர் - தேவர்களுடைய, நாட்டை - லோகத்தை, மறைக்கும் - (திரைவளைத்தாற் போலே) மறைக்கக்கடவதான, தண் - ஸ்ரமஹரமான, திருப்புளியூர்-திருப்புளியூரிலே, ("உண் டெய்யுரிசெனொகாநகூரூர்கேடுவெடிஊழ்" என்று லோகஹிதார்த்தமாக ஆசாரபானுகையாலே இவர்களுடைய ஆசாரஸக்தனாபக்கொண்டு), படம் - (ஸ்வஸ்பர் ஸத்தாலே விரிகிற) பணங்களைபுடைய, அரவணையான்தன் - திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கர்மத்துக்கு ஆராத்யதபா கண்வளர்த்தருளுகிறவனுடைய, நாமம் - திரு நாமம், அல்லால் - ஒழிய, இவள் மடவரல் - இந்த மடந்தையானவள், பரவாள் - பரவுகிறிலன்.

இ.- எட்டாம்பாட்டில், அவன் வ்ருத்தவத்தையிலே வஸீக்ருதையானென் னுகிறாள். "கேடுனெவஹி ஸல்லிஸிராஸூதாஜநகாடியஃ" என்று குடிப்பிறப்பாலே வ்ருத்தருசியுடையளாகையாலே, ப்ரணயிதவத்திற்காட்டில் இவள் ஆகாரத்திலேயே வஸீக்ருதையாவது.

[மடவரல்]-மடவந்தபடி. இவள்ளைக்கு ஹ்வையபாணபடிபை: பற்றிற்றுவிடாத படிபை யென்றுமாம். [அன்னைமீர்கட்குஇத்யாதி] - என்கையிலே காட்டித்தந்த உங்க ளுக்கு என்னபாகரத்தையிட்டுச் சொல்லுவேன்? எனக்குஹ்வைய என்னவோ? நானும் கூட்டென்னவோ?என்னைக் கடந்தாளென்னவோ? [மல்லைச்செல்வம்] - மிக்க ஸம்பத்தை யுடையராய். [வடமொழி மறைவாணர்இத்யாதி] - ஸம்ஸ்கிருதவாஷையும் வேடிங் களும் தாங்களிட்டவழக்காய், வ்யஸ்பதம் செலுத்தவல்ல ப்ராஹ்மணர் ஸமாராயநரூபமான யாமங்களிலே ஹோமம்பண்ணின நெய்யாலே ஜ்வலித்த அக்னிகளினின்றும் புறப்பட்ட மிக்க புகையானது. [திடவிசம்பிலமரர் நாட்டைமறைக்கும்] - வ்யவஸ்யித ஸ்வலாவ மான ஆகாசத்தில் டேவலோகத்தை மறைக்கும். வைமாரிளர்க்கு அப்ஸரஸ்ஸுக்களை

முகம் பார்க்கவொண்ணாதபடி மறைக்கும். [தண்திருப்புவியூர்] - இப்படி ஸமாசார பூரீயைபுடைய ஆர். “ஸஜ்ஜாஸ்யுகத-பூர்வாஸ்யாஃவஹந்யாஜிசாஃ பூஜாஃ” என்ற நிறை இவன்தன்படி. [படவரவித்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமண்ணான திரு வநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனுடைய திருநாமமல்லது வாய்புலற்றுகிறிலன். நான் அருகேயிருக்க, ஸம்ஸ்லேஷடிஸையில் படுக்கையழகைய வாய்புலற்றுகின்றான். “தோழி” என்று ஸம்ஸேவாயிக்கிலன்றோ இவளை யென்வராமாக்குவது. [இவளை] - என்னையொழிய வேறொன்றை ப்ரவர் த்திக்கவறியாத இவள்.

நீதி.—எட்டாம்பாட்டு. வேறும் ப்ரணயித்வமே போராதே, “கரு-கெண வஹிவஸ்வலிசரவ்யூதாஜதகாடியஃ” (கர்மணைவஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்த்திதாஜகா த்ய:) என்றன்றோ குடியிருப்பது? ஆனால் இதுக்குத் தக்கஆசாரமுண்டாகவேணுமே அவ ணுக்கென்ன,—ஆனால், அவ்வூரிலுள்ளாருடைய ஆசாரமிருக்கிறபடியைக் கேட்கலாகாதோ வேன்கிறாள்.

[மடவரல்] - மடவந்தபடியை; இவள் எனக்கு ஹவ்யையானபடியை: பற் றிற்று லீடாதபடியை யென்றுமாம். [அன்னைமீர்கட்டு] என்னையிலே இவளைக்காட்டித் தந்திருக்கிற உங்களுக்கு. [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்] - இவள் என்வழிவாரா நின்ற ளென்னவோ? இவள் எனக்கு பவ்யையென்னவோ? [மல்லே இத்த்யாதி] - நிரவதிகமான ஸம்பத்தையுடையராய், ஸம்ஸ்க்ருதத்துக்கும் வேதத்துக்கும் வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லரா யிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களில் நெய்யாலே ஹோமம்பண்ணின அக்ரிய லுண்டான செறிந்தபுகையானது போய். [திடவிகம்பிலமரர் நாட்டை மறைக்கும்] - வ்யவஸ்த்திதஸ்வஹாவமான ஆகாசத்தில் தேவலோகத்தை மறைக்கும். ஸ்வர்க்கத்தி லுள்ள வைமானிகரை அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் முகங்கண்டுஅடுபவிக்கவொட்டாதே மறைக்கும். ஹோமத்துக்கு ஏகாந்தமாகத் திரைவளையாநின்ற தேஸ்ஸுமாம். [தண்திருப்புவியூர்] - “ஸஜ்ஜாஸ்யுகத-பூர்வாஸ்யாஃவஹந்யாஜிசாஃ பூஜாஃ” (ஸங்கரஸ்யசகர்த்தாஸ்யா முபஹந்யாமா:ப்ரஜா:) என்றிறே அவன்படியும். [படவரவு இத்த்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஸத் தாலே விகஸிதமண்ணான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருநாம மல்லது வாய்புலற்றுகிறிலன். நான் அருகேயிருக்க, ஸம்ஸ்லேஷடிஸையில் படுக்கையழ கையேசொல்லி வாய்புலற்றுகின்றான். [இவள்] - என்னையொழிய வேறொன்றை ப்ரவர்த் திக்க அறியாத இவள்.

(அ)

எட்டாம்பாட்டு, - மடவரல் இத்த்யாதி. “வடமொழிமறைவாணர்” என்றுதொடங்கி, “அமரர்நாட்டைமறைக்கும்” என்னுமனவும் கடாஹித்த அவதாரிகை - வேறும் இத்த்யாதி.

“மடவரல்” என்றத்தைப்பற்ற - இவள் எனக்கு, இத்த்யாதி. “நாமமல்லால்பரவாளிவன்” என்றத்தைக்கடாஹித்து - இவள் என்வழி இத்த்யாதி. “மல்லே” என்று - பெருமையாய், அத் தால் - நிரவதிகத்வம் சொல்லுகிறது. ஸம்ஸ்க்ருதமென்றது - புராணதிகளை. வாணர் - கிரவாஹ கர். வான்புகை - செறிந்தபுகை. “நாட்டை” என்றது - நாட்டிலுள்ளாரை. ஹரிஹன்ஸர் ஸமா சாரம்சொன்னால் இவ்ஞசாரம் லித்திக்குமோவென்ன - ஸஜ்ஜாஸ்யு இத்த்யாதி. “உத்தேஷ யாஸிரிசெசொகாநகாரூர்வாஃகரு-கெணவஹந்யாஜிசாஃ பூஜாஃ” உத்தித்யாதி, த்யூத்யெ (உச). அதாவது அவனைக்கண்டு இவர்களும் அநஷ்ட டிக்கிறார்களென்றபடி. இத்தால் ஹாவம் - நான் அருகே இத்த்யாதி. “இவள்” என்றதுக்குஹாவம். என்னையொழிய இத்த்யாதி. மல்லேச்செல்வம் என்று தொடங்கி, பரவாளிவன்; அன்னைமீர்கட்டு - இவள் எனக்கு மடவந்தபடியை - என்சொல்லிச் சொல்லுகேன் இத்த்யவ்யதி. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பரவாளிவள்ளிநின்றிராப்பகல் பணிநீர்நிறக்கண்ணப்பிரான்
 †விரவாரிசைமறைவேதியரோலி வேலையினின்றுலிப்பக்
 கரவார்தடந்தோமந்தாமரைக்கயம் தீவிகைநின்றலரும்
 புரவார்கழனிகள் குழ் திருப்புலியூர்ப் புகழன்றிமற்றே.

ஆ.--(பரவாளிவள்) - வருத்தமுண்டானாலும் ததற்குண தத்தவஜ்ஞாந
 முண்டாகவேணுமெயென்ன, —அதவுமுண்டு. நிரதிஸயஜேக்யமான ய^வவசியையுடைய
 ஸாமவேதிகளுடைய அத்யயநவே;ஷமும் ததர்த்தசிந்தைபண்ணுவார் வேராஷமும்
 கடல்போலே வேராஷியாதிக, முதலைமிக்க பொய்கைகள்தோறும் தாமரைகள் நிலை
 விளக்கெரியுமாபோலே மலராநிற்பதுஞ்செய்து, தலைத்தாமரை கழனிகளையுடைத்தா
 யிருக்கிற திருப்புலியூரில் பணிநீர்நிறக்கண்ணப்பிரானுடைய புகழன்றி மற்றொன்று பரவா
 ளிவள் நின்றிராப்பகலென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸாமவேதி ப்ரஹ்மருத்யஸோஷ வேஷார்ய-தத்தவ
 ஜ்ஞாநத்தையுமுடையது யிருக்கும்படிபை எப்போதும் பரவா நின்றொள்கிறாள்.

[பணிநீர் நிறக்கண்ணப்பிரான்] - குளிர்ந்த நீர் போலேயிருக்கிற நிறத்தையும் அந்
 நிறம்போலே ஸாமஹாரமான ஸ்வஹவத்தையுமுடையது க்ருஷ்ணனுடைய, [விரை
 யாரிசையென்று தொடங்கி] - நிரதிஸய ஜேக்யமான த்வசியையுடைய ஸாமவேதிக
 ளுடைய அத்யயனவேராஷமானது கடல்போலே வேராஷியாதிக. 'விரவார்' என்று
 பாடமானபோது விரவ்யெழுக்கிற நாலுவேடிங்களினுடைய^வவசியும் வேஷார்யத்தை
 மீமாம்ஸிக்கிறவர்களுடைய^வவசியுமென்று பொருள், [கரவார்தடமென்று மேலுக்கு] -
 பொய்கைகள்தோறும் தாமரை நிலைவிளக்கெரியுமாபோலே மலராநிற்பதுஞ்செய்து
 தலைத்தாமரை கழனிகளையும் உடைத்தாயிருக்கிற திருப்புலியூர் புகழ் அன்றி மற்
 றொன்று. கயம் - பெருமை; ஆஷது - திரள். கரவு - முதலை.

ப — அநந்தரம், வேடிவித்ப்ரஹ்மனு க்ருஷ்ணனுடைய திருப்புலியூர்ப்
 புகழொழிய வேறொன்று இவள் சொல்லுகிறிலளென்கிறாள்.

பணி - குளிர்ந்த, நீர்நிறம் - நீர்நிறத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுன,
 பிரான் - மஹோபகாசனுடைய, விரவு - விரவி, ஆர் - சிரம்பின, இசை - இசையை
 யுடைய, மறை - ஸாமவேதம் தொடக்கமான வேதங்களாலுண்டான, வேதியர் - வைதி
 கருடைய, ஒளி - வேராஷமானது, வேலையில் - ஸமுத்தரம்போலே, நின்று - நின்று,
 ஒளிப்ப - முழங்காநிற்க, கரவு - கரவுகள், ஆர் - ஆர்ந்த, தடந்தோறும் - தடாகந்
 தோறும், தாமரை - தாமரையினுடைய, கயம் - பரப்பானது, தீவிகை - நீராஜாதீபம்
 போலே, நின்று - நின்று, அலரும் - அலராநிற்பதமாய், புரவார் - எட்டளைப்பட்ட,
 கழனிசள் - வயல், குழ் - குழந்த, திருப்புலியூர்ப்புகழ் அன்றி - திருப்புலியூர்ப்
 புகழ், ஒழிய, மற்று - வேறொன்றை, இவள் - இவள், நின்று - ஒருபடிப்பட, இராப்
 பகல் - இராப்பகல், பரவாள் - பரவுகிறிலள். "தடவும் கடவும் நளியும் பெருமை."

தடமென்று - கரையாய், “தடந்தொறும் - கரவார் - தாமரைக்கயம்” என்று பொய்
கையாகவுமாம். கரவு - முதலை. புரவு - கட்டளைச்சீர்த்தி.

இ — ஒன்பதாம்பாட்டில், “ திஷி தழுவலுபுரா வெஷுஷுபுலவபுலெஷுஷுபுலிஷி தழ ” என்கிற இக்குலத்திலே பிறந்தவளுக்கு ஸத்ருபமான வேடிார்ய தத்தவஜ்ஞானமுண்டாக வேண்டாவோடுவென்ன, ஸாமவேடி ப்ரப்ருத்யஸேஷ வேடிார்ய தத்தவஜ்ஞானதைபப் பரவாநின்ருள் என்றோள்.

[பரவாளிவள்ளிநின்றிராப்பகல்]-இவள் அடைவுகெடப் பேசாதின்றாள்; இராப்பகல் பேசாதின்றாள். இதுக்கு வேறு ப்ரமாணம் தேடவேணுமோ? இவளுக்கியே யன்றோ ப்ரமாணம். [பனிகீர் நிறக்கண்ணபிரான்] - குளிர்ந்த நீர்போலையிருக்கிற திரு நிறத்தையும் அப்படியே குளிர்ந்த சீலத்தையுமுடையவன். [விரவாரிசைமறை]-விரவி-எங்குமொக்கப்பரம்பி, ஆர்ந்து - மிக்கிருந்துள்ள, ஸ்வரத்தையுடைத்தான வேடி மென்னுதல்; “விரை” என்று ஹோக்பதையாய் வார் என்று அதில் மிசுதியாய், ‘இசைமறை’ என்று ஸாமவேடிமென்னுதல். வேதிபரோலி - வேடிவேயாஷமும் வேடிார்யுவிசாரம் பண்ணுவாருடைய வேயாஷமும். வேலையில் நின்றொலிப்ப-ஸமுதர வேயாஷத்திற்காட்டில் நின்றவேயாஷிக்க. [கரவார் தடந்தோறும்]-முதலைமிக்கிருந்துள்ள தடாகந்தோறும். கரவு - முதலை. தாமரைக்கயம் - தாமரைப்பெருமை தாமரைத்திரள். “தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை” என்னக்கடவதிறே. தீவிகை நின்றலரும் - நிலைவிளக்கெரியுமாபோலே அலராதின்றன. [புரவார்கழனிகள் குழ்] - புரவார்ந்திருக் கையாகிறது - தலைத்தரப் பெருக்காயிருக்கை. [திருப்புனியூர்ப்புகழ்]-வேடி வேயாஷமும் வேடிார்யுவிசாரயுக்தர் வேயாஷமும், அலர்ந்த தாமரைப்பொய்கைகளாலே அலங்க்ருத மான வயலுமான திருப்புனியூர் புகழார் மி மற்று பரவாளியள் நின்றிராப்பகல்.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு ஆசாரமே போருமோ, ப்ரயோ வ்ருத்தியைப் பார்த்து அறுஷ்ட்டாநத்துக்கு வேண்டுவே தறிந்திருக்கவொண்ணாதே ? “நிஷிதம் வஸவ ஸாராவேஷு வஸவ ஸாராவேஷு நிஷிதம்” (நிஷ்ட்டிதம் ஸர்வஸாஸ்த்ரேஷு ஸர்வவேதேஷு நிஷ்ட்டிதம்) என்றன்றோ இக்குடியிலுள்ளாருடையபடி; இதுக்குத்தக்க வேதார்த்த தத்த வஜ்ஞாநமுண்டாரு ணைமேயென்ன, அதுக்கும் ஒருகுறையில்லையென்கிறாள்.

[பரமசிவன் திருநெல்வேலி - இவள் அடைக்கேடப் பேசாநின்றாள்; இராப்பகல் பேசாநின் . . . இவளுக்கு வேறு ப்ரமானம் தேடவேண்டுமா? இவளுக்க்தியேயன்றோ

ஒன்றாம் பாட்டு - பரவாள் இத்யாதி. "விரவாரிசைமறைவேதியரொலி" என்றத்
தைக் கடைக்கித்து அபதாரிகை - ஆசாரமே இத்யாதி. அநுஷ்டாப முண்டானபோதே தத்தவ
ஜ்ஞாநம் விரித்தமன்றோ, அத்தைத் தனித்துக்கேட்கிறதென்? என்ன - ப்ரயோ உவ்ருத்தியை
இத்யாதி. ப்ரயோ உவ்ருத்தி - ப்ரயோக விதாயக க்ரந்தம்; அநுக்ரமணி யென்றபடி. "நிபிரியாபி
வதிம்ஸாபிரம் ஜநகம்ஸத்யவிக்ரமிஷ் | நிஷிதம்ஸவபுஸாஸூஷம்ஸவபுஷெஷெஷம்
நிஷிதம்" ஐதி ஸாஸ்கா'ஷண, வஸுக்ரகாஸெஷிபுக்ரகாஸெ, வஸுஷிணம் ப்ரகிவஸி
ஷம் (கரு.உ.பு) நிஷிதம்-ஸபிஷம்.

“ திருப்புவியூர்ப்புகழன்றிமற்று - பாவான் ” என்கையாலே வ்யதிசேகவரித்தார்த்தம் - இவள் அடைவுகேட்ப்பேசாநின்றாள் என்று. கலவிக் குறிசொல்லுகிறவிடத்தில், இவளுடைய உக்தியைச் சொல்லுகிறவளுடைய ஊவம் - இதுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வம். இதுக்கு - ஸம் ப்ரலேஷத்துக் கென்னுதல், “ வேதியரொலி ” என்கையாலே தத்த்வஜ்ஞாதத்திக்கென்னுதல்.

ப்ரமாணம், [பனிநீர்நிறக்கண்ணிரான்] - குளிர்ந்த வடிவையும், அப்படியேயிருக்கிற ஸீலத்தையுமுடையவன். [விரவாசைமறை] - விரவி - எங்குமோக்கப்பரம்பி, ஆர்ந்து, மிக்கிருந்துள்ள, ஸ்வரத்தையுடைத்தான வேதமென்னுதல். அன்றிக்கே, 'விரைவார்' - என்று பாடமாகில், விரையென்று - லோக்யதையாய், வாரென்று - அதில் மிகுதியாய், இசைமறையென்று - ஸாமவேத மென்னுதல். [வேதியரோலி] - வேதவோஷமும், வேதார்த்தவிசாரம்பண்ணுகிறவர்களுடைய வோஷமும். [வேலையில்நின்றோலிப்ப] - ஸமுத்ரவோஷத்திற்காட்டில் நின்று வோஷிக்க. [கரவார்தடந்தோறும்] - முதலை மிக்கிருந்துள்ள பொய்கைதோறும் [தாமரை இதயாதி] - [தாமரைக்கயம்] - கயமென்று - தீரளுக்கும், பெருமைக்கும் பேர். [தீவிகை] - விளக்கு, தாமரையினுடைய தீரளாவிது நிலைவிளக்குப்போலே அலர்ந்துநிற்கும். [புவார்கழனிகள் சூழ்] - † (புரவு - சாரம்பூஸாரமென்றபடி.) புரவார்ந்திருக்கையாவது - தலைத்தாப்பெருக்காயிருக்கை. பட்டர், "அவ்வூரில் ப்ரஹ்மணர் இறத்து மாய்கிறார்கள், இவர் ஊருக்குச் சிறப்புச் சொல்லிப் போருகிறாரே" என்றருளிச்செய்வர். [திருப்புவியூர்ப்புகழன்றிமற்று - பரவாளிவள்ளின்றிராப்பகல்] - அவ்வூரிலுள்ளருடைய வேதவோஷமும், வேதார்த்தவிசாரம்பண்ணுகிற ஆரவாரமும், அவ்வூரில் லோக்யதையுமேயிறே இவள் அடைவுகேடச் சொல்லாநிற்பது. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

அன்றிமற்றோருபாயமென்? இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்
குன்றமாமணிமாடமாளிகைக் கோலக்குழாங்கண்மல்கி
தேன்திசைத்திலதம்புரை குட்டநாட்டுத்திருப்புவியூர்
நின்றமாயப்பிரான்திருவருளாம் இவள்கேர்ப்பட்டதே.

ஆ -- [அன்றி] - ஸௌந்தர்ய ஸௌஸீல்ய ப்ரணயித்வைவரவர்ய வ்ருத்தவத்தவ ஸர்வஜ்ஞத்வாதி ஸர்வகுணவிசிஷ்டஞ யிருந்தானையாகிலும், இங்கு ப்ரவ்ருத்தமான மணத்தைத் தவிர்க்கை கூடல்லவென்ன, அன்றி மற்றோருபாயமென்? இவள் அந்தண்துழாய்கமழ்தல் என்று அவர்களுக்கூட இசைவதேதாரடையாளத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, திருப்புவியூர்நின்ற மாயப்பிரானேனே இவள் புணர்ந்தருளினா ளென்றுஞ் சொல்லுகிறாள்.

"பனிநீர்" என்று - குளிர்ந்தகடல். பனி - குளிர்ந்தி. நீர் - கடல். "விரை" என்று - பரிமளமாய், அத்தால் - லோக்யதைபச் சொல்லுகிறது. வார்தல் - நெடுமையாய், அத்தாலே - மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. தவிதியார்த்தத்துக்கு, "இசைமறை" என்று - முழுச்சொல்லு. "மறை - ஒலி, வேதியரோலி". என்று இரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. கரவு - முதலை "கயவும் சடமும் களியும் பெருமை" என்னக்கடவகிறே. புரவு - தலைநிலம். "புரவு" என்றும், "கழனி" என்றும் புருத்தமாகையாலே, விஷயவிபாகம்பண்ணுகிறார் - புரவார்ந்து இத்யாதி. தலைத்தாம் - தலையீடு. ரஸோக்தி - பட்டர் இத்யாதி. அந்வயமுபேஷாவம் - திருப்புவியூர் இத்யாதி. இவள் அடைவுகேடப் பேசும் திருப்புவியூர்ப் புகழாவதுஎதென்ன - அவ்வூரிலுள்ளருடைய இத்யாதி. பனிநீர் என்று தொடங்கி, புகழன்றிமற்று - இவள் நின்றிராப்பகல் - பரவான் இத்யங்கய. (கூ)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நாம் பேசுமளவோ அவனுடையபடி? அதன்பேர்த் தமென்று சொல்லி அவனோடே ஸம்ஸரணத்தினைக்கு இவர்களுள் இசைய வேண்டும் படியான அடையாளஞ் சொல்லுகிறான்.

[அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தன் துழாய்கமழ்தல்] -வேறுமற்று உபாயம் உண்டோ, இவள் அழகிய குளிர்த்திருத்தழாய் நாகைக்கு? [குன்றமாமணிமடமென்று சொடங்கி] - மலைபோல மஹாவட்டமான ரத்னங்களாலே செய்த அழகிய மாடங்களினுடைய திரளாலே நெருங்கித் தெற்கில்திருக்குத் திலகம்போலே யிருக்கிற குட்டாட்டுத் திருப்புவியூரிலே நின்றருளின ஆர்ச்சரஹதனான அவனுடைய ப்ரணாதத்துக்கு பாத்ரமான ஐயாகவேணும்.

ப.—அந்தரம், ஆர்ச்சரபேஷத்திதபுத்தனானவனை இவள் கிட்டினமைக்கு அந்நிய ஸித்தமான அடையாளமுண் டென்கிறான்.

குன்றம் - குன்றம்போலே, மா - ஸ்ரவக்யமாயுள்ள, மணி - மணிமயமான, மாடம் - மாடங்களினுடையவும், மாளிகை - மாளிகைகளினுடையவும், கோலம் - ஷ்ரீரீயமான, குழாய்கள் - திரளானவை, மல்கி - நெருங்கியிருப்பதாய், தென்திசை - தெற்குத்திக்குக்கு, திலகம்புரை - திலகம்போலும், குட்டாட்டுத் திருப்புவியூர் - குட்டாட்டுத்திருப்புவியூரிலே, நின்ற - நின்ற, மாயப்பிரான் - ஆர்ச்சரபூதனுடைய, திருவருளாம் - க்ருபைபேயாம், இவள் - இவள், நேர்பட்டது - கிட்டிற்று; அன்றி - (அது) அன்றி, இவள் - இவள், அம் - அழகிய, தன் - குளிர்த்த, துழாய் - திருத்துழாய், கமழ்தல் - புரிமளத்தையுடையளாகைக்கு, மற்ற - வேறு, ஓர் - ஒரு, உபாயம் - உபாயம், என் - ஏதோ?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன்பெருமைக்கு இவள்தான் அவனுக்குத் தாமன்று; அதொழிய உங்களுக்கும் இசையவேண்டும்படியான வ்யக்தமான அடையாளங்களுமுண் டென்கிறான்.

[அன்றி இத்யாதி] - வேறுமற்று உபாயமுண்டோ. இவள் அழகிய குளிர்த்திருத்திருத்துழாய் நாகைக்கு? ராஜபுத்ரனை அணையாதார்க்கு மாளிகைச்சாந்து நாமோ? என்னுடம்பு திருத்துழாய் நாகைத்தே? ஸ்வாபேஷத்தில், “அந்தன் துழாய்கமழ்தல்” என்கிறது அங்கேகாஸகமாயிருக்கிறது. [குன்றம் இத்யாதி] - மலைபோலேயாய், மஹாவட்டமான ரத்னங்களாலே செய்த மாடமென்ன, மாளிகையென்ன, இவற்றினுடைய ஷ்ரீரீயமான திரள்களாலே இடைபாழறநெருங்கி; “மஹாவாஸிவிஹிதா”, என்னுமாபோலே. [தென்திசை இத்யாதி] - தெற்கில்திருக்குத் திலகம்போலேயிருக்கிற குட்டாட்டுத் திருப்புவியூரிலே நின்றருளின ஆர்ச்சரஹதன், “அவனுக்கு இவள் போரான்” என்னுடம்படி குணயிகன். “இவளுக்கவன்போரான்” என்றன்றோ நீங்களிருக்கிறது; “அவனுக்கு இவள் போரான்” என்றன்றோ அவ்வூரார் வார்த்தை. [திருவருள் - நேர்பட்டது - ஆம்] - அவன்ப்ரணாதத்துக்கு ஸத்ருஸமான பாத்ரமான ஐயாகவேணும்; அன்றி, மற்றோருபாயமென், இவளந்தன் துழாய் கமழ்தல்?

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. நீ சொல்லுகிறவையெல்லாம் கிடக்க; இவளை அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்படி அஸாதாரண லக்ஷணம் ஏதேனு முண்டாகில் சொல்லென்னச் சொல்லுகிறான்.

பத்தாம்பாட்டு - அன்றி இத்யாதி. “அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தன் துழாய்கமழ்தல்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - நீ சொல்லுகிறவை இத்யாதி. அஸாதாரண லக்ஷணம் - திருத்துழாய் கமழ்கை.

[அன்றிமற்றோருபாயமென்-இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்] - வேறுமற்று உபாயமுண்டோ, இவள் அழகிதாய்க் குளிர்ந்த திருத்துழாய் நாறுகைக்கு? ராஜபுத்ரனை அணையாதார்க்குக் கோயிற்சாந்து நாறுகைக்கு விரகுண்டோ? என்னுடம்பாதல் உங்களுடம்பாதல் திருத்துழாய் நாறுநின்றதோ? ஸ்வாபதேஸத்தில், “அந்தண்துழாய்கமழ்தல்” என்கிற இது அங்கீகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. [குன்றம் இத்யாதி] - மலைபோலே அவிசால்யமாயிருப்பதாய், பெருவிலையான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்டிருந்துள்ள மாடங்களினுடையவும் மாளிகைகளுடையவும் உர்புரீயமான குழாங்களால் மிக்கு, தேற்கில் திக்குக்குத் திலகம்போலேயிருக்கிற குட்டநாட்டேத்திருப்புலியூரிலே நின்றருளின ஆர்ச்சர்யபூதன். “அவனுக்கு இவள் போரான்” என்னும்படி குணாயிகன். † “இவளுக்கு அவன் போரான்” என்றன்றோ நீங்களிருக்கிறது? “அவனுக்கு இவள் போரான்” என்றன்றோ அவ்வூரிலுள்ளார்வார்த்தை [திருவருளாயிவள் நேர்பட்டதே] - இவள் நேர்பட்டது அவன் திருவருளாம். அவன் திருவருளேயாமென்றாள் இதுவேயோ? இன்னம் அடையாளமுண்டோவேன்ன? — [அன்றிமற்றோருபாயமென்னிவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்]. (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

நேர்பட்டகிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன்தன்னடிமை
நேர்பட்டதோண்டர்தோண்டர்தோண்டர்தோண்டன்சடகோபன்சொல்
நேர்பட்டதமிழ்மாலையாயிரத்துள் † இவைபத்தும்
நேர்பட்டாரவர் நேர்பட்டார்நெடுமாற்கடிமைசெய்யவே.

ஆ. — (நேர்பட்ட) - ஏவம்வித ஊகைத்தெனநீர்யாழி குணது ஊகைநிதபீதி யாலே ஊகவச்சேஷத்வ கஷ்ட்டரம்பகதரான சடகோபன்சொல் நேர்பட்ட தமிழ் மாலையாயிரத்துள் இப்பத்தும் நேர்பட்டவர்கள், நெடுமாற்கடிமைசெய்யப் பெற்று வாழ்வரென்கிறார்.

ஒ — நிழமத்தித், இப்பத்தையுங் கற்றவர்கள், இவ்வாத்மாவுக்கு நிர்திஸய புருஷார்யமான ஊகைக்கங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

‘அன்றி’ என்றதுக்கு இரண்டு ஊகம். முந்தினது, கலவியொழிய அந்தண்துழாய்கமழ்தலுக்கு மற்ற உபாயமேதென்ற; இதைக்காட்டுகிறார். வேறுமற்று இத்யாதி. இரண்டாம் ஊகம் - இதுவேயோ இத்யாதி. முடிவில் வாக்யத்திலே கண்டு கொள்வது. “கமழ்தல்” என்றது - கமழுகைக்கென்றபடி. திருத்துழாய்காறினால். அது கலவிக்குறியாகவேணுமோவேன்ன - ராஜபுத்ரனை இத்யாதி. “இவன் அந்தண்துழாய்கமழ்தல்” என்றதுக்கு வாஸகை - என்னுடம்பாதல் இத்யாதி. அங்கீகாரஸூசக மென்றது - அங்கீகரித்தமைக்கு ஸூசகமென்றபடி. “மல்கி” - மிக்கு. இத்தால் ஊகம் - அவனுக்கு இவள் இத்யாதி. “நேர்பட்டது” என்றது - ப்ராப்தமாக தென்றபடி. கேழே, “அன்றி” என்றதுக்கு - கலவியொழிய வேறு உபாயமேதென்றருளிச் செய்து, இங்கே, அந்தண்துழாய்கமழ்தலொழிய வேறடையாளமுண்டோ? என்று அர்த்தந் தாம் - இதுவேயோ இத்யாதி. இவள் நேர்பட்டது - குன்றமாமணிமாடமென்று தொடங்கி, மாயப் பிரான் திருவருளார்; இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல் - அன்றி மற்றோருபாயமென்? இதயந்வய? (க0)

† குண்டலிதம் இருபத்தகாலாயிரம்.

‡ ‘இவையுமோர்பத்தும்’ என்றும் பாடம்.

[நேர்பட்ட நிறைமூவுலகென்று] - இப்பாட்டுக்கு எப்பெருமான் இங்ஞமத் துக்கு ஸ்வாமியாக நேர்பட்டாற்போலே அடிமைக்கு நேர்படுவதுஞ்செய்து ஷாஸ்யபர்யவ ஸானலுமியிலே நின்ற ஆழ்வாருடைய உத்தியான வாய்த்த ஆயிரம் திருவாய்மொழி யிலும் இத்திருவாய்மொழி நேர்பட்டவர்கள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமைசெய்ய நேர்பட்டார்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக கையத்தைக்கர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

நிறை - பரிபூர்ணமான, மூவுலகுக்கும் - த்ரிவிதசேதரசேதாங்களுக்கும், நேர்பட்ட - வாய்த்த, நாயகன்தன் - ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அடிமை - கைக்கர்யத்துக்கு, நேர்பட்ட - வாய்த்த, தொண்டர் - மத்திபாலசுருடைய, தொன் டர்தெ.ண்டர் - ஸம்பந்திஸம்பந்திகளுக்கும், தொண்டன் - பேஷபூதான, சடகோ பன் - ஆழ்வாருடைய, சொல் நேர்பட்ட - சொல்வாய்ப்பைபுடைத்தாய், தமிழ்-தாமிட லாஷபாலை, மாலை - மாலையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், நேர்பட்டாரவர் - அப்பணித்துக்கிட்டினவர்கள், நெடு மாற்கு - ஆழிதவ்யமுக்கயான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அடிமைசெய்ய - அடிமைசெய் கைக்கு, நேர்பட்டார் - வாய்த்தவர்கள். இதுவும் - அறசோசிரிய விருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இப்பத்தைபுக்கற்றவர்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமான கைக் கர்யத்தைப் பண்ணப் பெறுவ ரென்கிறார்.

[நேர்பட்ட நிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்] - குறைவற்ற மூவுலகுக்கும் நேர்பட்ட நாயகன். “கெருகொகூலிநாயகபெதவஸ்யாஸாயவதாழி” என்று ரக்ஷபத்தினளவன்றிக்கே யிருக்கிற ரக்ஷதவத் துடிப்பு. இத்தால் - நாயகன்படி சொல் லிற்று. இவர்தம்படி சொல்லுகிறது:—[அடிமைநேர்பட்ட தொண்டர்இத்பாடி]-அவன் பேஷிதவத்துக்கெல்லையானாற்போலே, இவர்பேஷிதவத்துக்கெல்லையானபடியும். [சொல் லார்பட்டதமிழ்மலை]-அந்த வாச்யத்துக்குத் தகுதிபாணஉத்தியாய்த்ததமிழ்த் தொடை யாயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழி நேர்பட்டவர்கள். [நேர்பட்டார் நெடுமாற்கடிமை செய்பவே]-ஸர்வேஸ்வரனுக்கடிமை செய்ய நேர்பட்டார். இவர்பாகாததைச் சொன் னவர்கள், இவருடைய வ்ருத்தியிலே யந்வயிக்கப் பெறவரென்கை. ஸர்வேஸ்வர ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதிபாடிமான ப்ரஸந்யவைலக்ஷண்பத்தையும், இத்தையப்பணித்தாருடைய ப்ராப்யவைலக்ஷண்பத்தையும் சொல்லிற்றுயிற்று.

நடு.—நிமமத்தில் - இப்பத்தைக்கற்றவர், ஸ்வரூபாநுரூபமான கைக்கர் யத்தைப் பண்ணப்பெறுவரென்கிறார்.

[நேர்பட்டநிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன்னடிமை] - குறைவற்ற மூவுல குக்கும் நேர்பட்டநாயகன். “கெருகொகூலிநாயகபெதவஸ்யாஸாயவதா ழி” (ந்ரைலோக்யமபிநாதேந யேநஸ்யாந்நாதவத்தரம்) என்று ரக்ஷயவர்க்கத்தளவன்

நிமமம் - நேர்பட்ட இதயாதி. “இப்பத்தம் நேர்பட்டாரவர் - நெடுமாற்கடிமைசெய்ய - நேர்பட்டார்” என்ற பதங்களைக் கடைகிழ்த்து அவதாரிகை - இப்பத்தை இதயாதி.

“நிறைமூவுலகுக்கும்-நேர்பட்ட-நாயகன்”—நேர்பட்ட-ஸத்ருஸமான. நேர்படுகையின் சாமாவதி- கெருகொகூலிஇதயாதி. கபொஷ்யாகாணெ, (உ,கச) ‘கெதகஸூ யலாலாடிஸூ

றிக்கே யிருக்கிற ரகுகத்லத்துடிப்பு. இத்தால் - நாயகன்படிசோல்லிற்று + “சுதாநி
வல்லவெவ்வாடி” (அருபஸ்ஸவைநாத:) என்னுமாபோலே. [அடிமைநேர்ப்பட்ட
தோண்டர் தோண்டர் தோண்டர் தோண்டன்சடகோபன்] - இவர்தம்படிசோல்லுகிறது.
அவன்ஸேஷித்வத்துக்கு எல்லையாற்றேபோலே, இவர் ஸேஷித்வத்துக் கெல்லையானபடி.
[சோல் நேர்ப்பட்டதமிழ்மலை] - அந்தவாச்யத்துக்குத் தகுதியான உக்திவாய்த்த தமிழ்த்
தோடையாயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழிநேர்ப்பட்டவர்கள். [நெமொற்கடிமைசெய்ய -
நேர்ப்பட்டார்] - இப்பாகுத்தைச்சொன்னவர்கள், இவருடைய வருத்தியிலே அந்வயிக்
கப்பெறுவரென்கை. நேர்ப்புகை - சோல்லப்புகை: சோல்லப்பட்டாரென்றபடி.
ஆக, இப்பாட்டால் - ஸர்வேஸ்வர ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதிபாதக
மான ப்ரபந்தவைலகுகுணியத்தையும், இத்தை யப்யஸித்தாகுடைய ப்ராப்யவைலகுகுண
யத்தையும் சோல்லிற்றாயிற்று. (கக)

யொஜ்யாஹிபிராஹீழ்” என்றது, மேல். ஸ்லோகத்துக்கு அடியும் காட்டுகிறார் - சுதாநிவ
இத்யாதி. அந்தவாச்யத்துக்கு - தகுதியான நாயகனுக்கென்றபடி. நேர்ப்பட்டவர்கள் - அப்யஸித்த
வர்கள். “நேர்ப்பட்டாரவர் - நெடிமாற்கடிமைசெய்ய - நேர்ப்பட்டார்” என்றதின் மெய்தார்த்தம் -
இப்பாகுத்தை இத்யாதி. நேர்ப்பட்டகிறை மூவுலகுக்கும் என்று தொடங்கி, இப்பத்தும் நேர்ப்பட்
டாரவர் - நெமொற்கடிமைசெய்ய - நேர்ப்பட்டார் இத்யந்வயி. “அடிமைசெய்ய - நேர்ப்பட்டார் -”
அடிமைசெய்கைக்கு வாய்த்தவர்களைன்றபடி. (கக)

தரவிடோபநிஷத்தாங்கதி. — சுந்யாஹபுதாஸு வணரிவ்யுய ஸௌஷ
தாபாஹுஸுநஸக்யுத உகிலுஷாஸாவிஸௌஷ்டி. சுந்யாவபௌ ரிவஹீயுதயொ
வயுதூ. நாராபஹெணகவரயீநபுவடு கிமாடி.

தரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்தாவலி. — வெவகுகுணாநீரு
கெடபுகுடபுவரிஹாமுஷெனெஹபுஷிதக்யாநாஹபுநெகாபுயக்யாந
வலிதபொஜீவநெகஷபுகக்யாஸி. ஹயுக்யாஹெஷுஸஸி ஸிரவயிகதபாஸுபு
யஷுக்யபொமாஹிஷாஹாஸெயுஸகீபெபுபுகபகிஹரிஸுத்யுபாஜ்யாயிதெந ||

திருவாய்மொழி }
நூற்றத்தாதி }

கருமால்திறத்தி லொருகன்னிகையாப்மாறன்
ஒருமாலனிபுரைப்பால் - திரமாக
அன்னியருக்காகாது அவன்தனக்கேபாகுமுயி
ரின்னிலைபேடொர்மொழிதர.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸாரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸாரணம், சீயர்திருவடிகளேஸாரணம்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—நெடுமாற்கடிமை - ப்ரவேசுங்கள்

ஆ. — (நெடுமாற்கடிமை.) இப்படி எம்பெருமான் தம்மை அந்நயார்ஹுமாம்படி அடிமைகொண்ட படியை யதுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதராய், அந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, “அவனுடைய ஸௌந்தர்யஸீலா திகளிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸேஷமாகையே நிரதிராயபுருஷார்த்தம்” என்று அத்யவஸித்து, ஐஸ்வர்யாதியாய் ஸர்வேஸ்வரத்வ பர்யந்தமான ஸகல்புருஷார்த்தங்களும், தனித்தனியும் திரளவும், இஹ்மிகவதஸேஷத்வ புருஷார்த்தத்தோ டொவ்வாதென்கிறார்.

ஒ — பத்தாம் திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தம்மை அந்நயார்ஹுமாம்படி அடிமைகொண்டபடியை யதுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், அந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, அவனுடைய ஸௌந்தர்யஸீலா திகளிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடிகளில் ஸேஷத்வத்தளவும் சென்று ஸ்ரீஸாத்ருக்நாழ்வானைப்போலே “அவர்களுக்கு ஸேஷமாகையே நிரதிராயபுருஷார்த்தம்” என்ற யத்யவஸித்து, ‘ஐஸ்வர்யாதியாய் ஸர்வேஸ்வரத்வ பர்யந்தமான ஸகல்புருஷார்த்தங்களும் தனித்தனியும் திரளவும் இஹ்மிகவத ஸேஷத்வ புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாது; இப்புருஷார்த்தமே யென்றும்நேர்படவேணும்’ என்கிறார். பயிலுஞ் சுடரொளியில் “இவ்வாத்மாவுக்கு நாயர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்” என்றது; “இத்திருவாய்மொழியில் நிரதிராயபுருஷார்த்த ஹதர் அவர்கள்” என்கிறது.

ப. — பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியிலே ஹவச்சேஷத்வத்தினுடைய நிரதிராய ஹோக்யதைபை ப்ரதிபாதித்து, அந்த ஹோக்யதாதிராயத்தாலே “நேர்பட்ட தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சுடகோபன்” என்று ப்ரஸ்துதமான ததீயஸேஷத்வ டாரம்யத்தி லினிமைபானது ப்ரகாஸித்து, அந்த ததீயருடைய ஹோக்யதைக்கு ஹேதுவான தத்ஸம்வந்தத்துக்கு முலமாயிருக்கிற ஸர்வானுடைய ஆபுநிகவ்யாமோஹத்தையும், உபாஸுபத்வத்தையும், அஸேஷஜந ஸம்ஸ்ரலேஷத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ஆர்சாயஸ்வஹவத்தையும், ஆபுநிதீநீராதிராஸகத்தையும், அகிலாரணத்வத்தையும், அர்ணவஸாயித்வத்தையும், ஆபுநிதவிரோதி நிராணகமான ஆபுபூர்த்தியையும், அதுஹாவ்யாகாரயோமத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம் வித ஹவத்விஷபத்துக்கு அலிமதரான ஹவதருடைய அத்யந்த ஸேஷத்வ காவ்ட்டாவீஸேஷமே அதிராயிதஹோக்யமாய், ஐஸ்வர்ய கைவல்ய ஹத்வத்ப்ராப்த்யாதிகள் அதுக்கு ஸத்ருஸமல்லாதபடியான பரமபுருஷார்த்தத்வம் ப்ரகாஸிக்கும்படி ப்ரதிஸந்யகத்தை நிஸ்ஸேஷமாக நிவர்த்திப்பித்த ப்ரகாரத்தை ய்ருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார். ததீயஸேஷத்வபரமான * பயிலுஞ்சுடரொளியில் - தத்ஸம்பந்தநிஸந்யநமான ததீயர்க்கும் ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களுண்டாகையாலே, முதலிட்டு நாலுபாட்டாலே - ஸேஷித்வத்தையும், அநந்தரம் மூன்றுபாட்டாலே ஸரண்யத்வத்தையும் ப்ரதிபாதித்து, “எந்தொழுஞ்ஞலந்தாங்கள்” என்று ஸங்க்ரஹேண ப்ரதிபாதித்த ப்ராப்யத்வத்தை இங்கே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித் தருகிறார்.

ப்ரமித்து மீளவுமாம்; ததீயஸேஷத்வபர்யந்தமாக உணர்ந்தால் மீளவேண்டாலிறே. “தஜ்ஜி நிவ்ஜ தஸரஃசு யவிக்ரு யாஹ புஃ” (தத்பக்திநிக்நமநஸாம்க்ரயலிக்ரயார்ஹஃ) என்னக்கடவதிறே: ஐஸ்வர்யம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், ஆத்மலாபம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், பகவச்சேஷத்வம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், ஈஸ்வரனாய், ‘ஆநந்தமய:’ என்றிருக்குமிருப்பு புருஷார்த்தம் என்றிருப்பாராயிறேயிருக்கிறது இப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தங்கள், தனித்தனியும் தீரளவும், நான் பற்றினவாழ்வதஸேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாது” என்று எடுத்துக்கழிக்கவும் போராது இப்படியிருக்கிற இதுவே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் எனக்கும் என்னோடு ஸம்பந்த முடையவர்க்கும் வாய்க்க வேணும்” என்று ப்ரார்த்தித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். * பயிலும்சுடரோளியிற்காட்டில் இத்திருவாய்மொழிக்கு வாசியென்? என்னில், - “ஹாழ்வதர்களஸேஷிகள்” என்றது அங்கு; “ஹாழ்வதர்கள் ஹோக்யர்” என்கிறது இங்கு “ஹதாஸதஸுஹு” (கச்சதாமாதுலகுலம்) - ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வானுக்காதல், இவ்வாழ்வார்க்காதல்இறே இவ்வார்த்தங்களில் ருசியுள்ளது. “நிக்ருஸுஹு” (நித்யஸத்ருக்ந:) - “பெருமாள் ஹோக்யர்” என்று அவர்பக்கல் கண்ணவயான் என்றதிறே.

முதற்பாட்டு.

நேமோற்கடிமைசெய்வேன்போல் அவனைக்கருத வஞ்சித்து
தடுமாற்றற்றதீக்கதிகள் முற்றுந்தவிர்த்தசதிர்நினந்தால்
கோடுமாவனையே நவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால்
விமோறென்பதென்? அந்தோ! வியன்முவுலகுபெற்றினுமே.

பாடத்தென்றது - ஐஸ்வர்யாதிகளைக்கண்டுப் பரித்தென்றபடி. "ததியர்க்கு காயவிக்ரயார்ஹம்"
என்னுமதுக்குப் ப்ரமாணந்தரம் - ததிகிநிஷித்யாதி. "ஸுஸூக்ஷ்மாவதிவெவசியையு
நொ வக்தீஸுஹாயமுண்ணிலை வஜுவஸு! ததிகிநிஷிதலாம் சூபலிகூப: வெவசு
வாரிபூ காசித உவகாரிகொ வஹுவ." பாட்டுக்களில் ப்ரமேயங்களைச் சேர்த்துப்
பிடித்து அருளிச்செய்கிறார்- ஐஸ்வர்யம் - இத்யாதி. "வியன்மூவுலகு" என்றத்தைப்பற்ற - ஐஸ்
வர்யம் இத்யாதி. "தானே தானேயானாலும்" என்றத்தைப்பற்ற-ஆத்மலாஹம் இத்யாதி. "உறுமோ
பாவியேனுக்கு" இத்யாதி மூன்றும்பாட்டைக் கடாக்ஷித்து-ஹ மவக்ஷேஷத்வம் இத்யாதி. "மூவுல
கின்வீடுபேற" என்றத்தைப்பற்ற-ஈஸ்வரனும் இத்யாதி. தீரளவுமென்றது - "முழுதம்" என்
றத்தைப்பற்ற. "நங்கட்டு" என்றத்தைப்பற்ற - எள்ளோடு ஸம்பந்த முடையார்க்கும் என்றது.
"எம்மையாளும்பாமரே" என்றத்தைப்பற்ற-ஹ மவதர்கள் ஸேஷிகளென்றதங்கு என்றது. "விடு
மாறென்பதென்னந்தோ வியன்மூவுலகுபெறினும்" என்றத்தைப்பற்ற ஹோக்யரென்கிறதிகு
என்றது. இப்படி "ஹாவதஸேஷத்வம் உத்தேஸ்பம்" என்றிருந்தவர்களுண்டோ என்ன - உண்
டைக்கக்கும், ஹோக்யரென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணம். மஹதா இத்யாதி. சுயோக்ஷாகாணெ;
பூயசே. ஹோக்யதைக்கு ஸஞ்சகம்-நிகுஸகூஷு என்றது. நித்யஸத்ருக்கள் - இந்திரியங்கள்.

ஆ.—ஆபூரிதர்பக்கல் மிகவும் வ்யாமோஹத்தைதபுடைய எம்பெருமான் தனக்கு அடிமைசெய்யவே லெனக்குள்ள இச்சாமாத்ரமே காரணமாக, பதற்றமற்று நின்று நலிகிற புண்யபாபருபகர்மங்களையெல்லாம் போனபடி தெரியாமேபோங்கி என்னை அடிமைசெய்வித்துக்கொண்டருளின இவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லது, விஸ்மயரீபமான த்ரைலோக்யம் பெறிலும் அல்லனென்றார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், விஸ்மயரீபமான த்ரைலோக்யத்தையாளும் அதிற் காட்டிலும், ஹ்ருவதஸோஷத்வமே எனக்கு நிரதிராயஹோக்ய மென்கிறார்.

[நெடுமாற்கடிமை செய்வென்போலவனைக்கருத] - ஆபூரிதரைத் தன் திருவடிகளிலே விஷயீகரித்தருளும் அளவன்றிக்கே, ஹ்ருவதஸோஷத்வ பர்பந்தமாக்கும் பெரும்பித்தனானவனுக்கு, அடிமைசெய்யவென்று அவனைக் குறித்து மனோரபித்த மாத்ரத்திலே, [வஞ்சித்துத் தடுமாற்றற்ற தீக்கதிகள் முற்றந்தவிர்த்த]-வ்யூகரில்லாமை யாலே பதற்றமற்றதின்ற நலிகிற புண்யபாபருபகர்மங்கள் அவை தனக்கடியான அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளோடுங்கூட அடையப்போயிற்று; தெரியாமே என்னைகிட்ப்போன, [சதிர் சினைந்தால்] - உறுவனபார்க்கில், [கொடுமாவிரையன்]-ப்ரீதிப்ரகர்ஷத் தாலே மகாபாவிபானென்கிறார். “முதலிலே ஹ்ருவதஸோஷத்வத்திலே தலைவைக்கப் பெற்றிலேனென்று மகாபாவியே என்கிறார்” என்றுஞ் சொல்லுவார். ஹ்ருவதஸோஷத்வபுருஷாரூபம் ஐஸ்வர்யத்தோ டொவ்வாது” என்ற பேசிக் கழிக்கவேண்டிவந்த யென்னும் வெறுப்பாலே ‘அந்தோ’ என்கிறார்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஆபூரிதவ்யாழக்யனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸோஷ பூதமான ஹ்ருவதவிஷயமான ஸோஷத்வத்துக்கு த்ரைலோக்யஸ்வர்யமும் தகுதியல்ல வென்றார்.

நெடு - நிரவ்யூகமான, மாற்கு - (ஆபூரிதவ்யாமோஹத்தைதபுடைய) ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அடிமை செய்வென்பேல் - அடிமைசெய்வென்போல, அவனை - அவனை, கருத - மனோரதமாக்கினவளவிலே, தடுமாற்றம் - ஓலைச்சல், அற்ற - அறுப்படி என்பக்க விலேவிற்கிற, தீக்கதிகள் - (தீக்கதேஹதுவான அவித்யாகர்ம ரூபமாயுள்ள) பொல்லாவழி கள், முற்றம் - எல்லாம், வஞ்சித்து - (நான் அறியாதபடி) வஞ்சித்து, தவிர்த்த - (“கானோ வொருங்கிற்றங்கண்டிலமால்” என்கிறபடியே) விட்டுப்போயிற்றின; (இனி), சதிர் - உறுவது, நினைந்தால் - பார்த்தால், அவன் - (ஆபூரிதவத்ஸலனான) அவனுக்கு, அடியார் - அடியாரான ஹ்ருவதருடைய, அடியே - திருவடிகளையே, கூடும்இது அல்லால் - ப்ராபிசுக்ருமதொழிப, விபன் - விஸ்தீர்ணமான, முவுலகு - த்ரைலோக்யஸ்வர்யத்தை, பெறினும் - பெற்றாலும், கொடு - ஐஸ்வர்யத்திற்காட்டில் ததியஸோஷத்வத்துக்கு வாகி சொல்லவேண்டும்படி, மாவிரையன் - மஹாபாபத்தைதபுடைய நான், (அந்த ததிய ஸோஷத்வத்தை), விடும் - விடும், ஆத - ப்ரகாரமாக, என்பது - சொல்லப்படுவது, என் - ஏது? அந்தோ - ஐயோ!, விடவென்றுசொல்ல ப்ரஸங்கமுண்டாவதே! நெடுமால் - ஸர்வாயிகஸோஷியென்றுமாம். சதிர் - உறுவது.

இ.—முதற்பாட்டில், விஸ்மயரீபமான த்ரைலோக்யத்தை யாளப்பெறமதிற் காட்டிலும், ஹ்ருவதஸோஷத்வமே எனக்கு நிரதிராயஹோக்யமென்கிறார்.

[நெடுமாற்கு] - மாலென்று-பெரியோன். நெடுமை - அதின்மிகுதி. ஸர்வஸோஷியென்றபடி. “ததியோரணாவரணீரெஹஸூரடி” அவனுடைய ஸோஷத்வத்தில்

எல்லையைச் சொல்லுகிறார்: தாம் சேஷத்வத்தில் எல்லையிலிழந்து பார்க்கிறவராகையாலே. அய்வா, மாஸென்று - வ்யாமுக்யன். நெடுமை - அதின்மிதகுபாய் அதிவ்யாமுக்யன். தன் திருவடிகளைப் பற்றினாரைத் தன்னளவன்றிக்கே தன்னுடையாளவும் செல்ல நிறுத்தும்படிபாண வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்கை; “அடியார்க்கெண்ணையாட்படுத்த விபலம்”. [அடிமைசெய்வென்போல் அவனைக் கருத] - ஸர்வஸாஷிபாணவனைக் குறித்து மனோரபித்த மாத்ரத்திலேபோல்; மித்ரஹாவமேயுள்ளது ஆராய்த்தால் என்கை. [தடுமாற்றற்ற தீக்கதிகள்]-விவாகரிகில்லாமையாலே கூச்சமற்ற சின்று படவடிக்கிற அசித்பாஹுகளாகிற விவோதிவர்தமடங்க. இடையிலே ஒருஸத்கர்மமும் பண்ணிவிடிற அவையிவற்றக்குக் கூசவேண்டுவது. [முற்றுந்தவிர்த்த]-ஒருக்காலே சிர்ஸாஷமாகப்போயிற்றின. நான் போக்கிக்கொள்ளுமன்றிறே க்ரமத்திலே டேவது. “ஸவெபுவாஷாதஃபுரூபிபனே”, “ஸவபுவாவெஷோரோக்யபிஷ்யாதி” என்றிறே, அவன்போக்கும்போதிறுப்பது. தவிர்த்தப்காரமென்? என்னில், - [வஞ்சித்து - தவிர்த்த] - மத்யாத்ரத்திலே வஞ்சித்துப் போவாரைப்போலே, போனமை தெரியாதபடி போயிற்றின; “சம்மெனாத கைவிட்டோடித் துறகன் பாய்ந்தன” என்கிறபடியே. “தடுமாற்றற்ற தீக்கதிகள் முற்றுந்தவிர்த்த - தவிர்த்த” என்னுதல். “அடிமைசெய்வென்போல் அவனை வஞ்சித்து - கருத - முற்றுந்தவிர்த்த” - என்னுதல். [சதிர்சனைந்தால்] - உறுவனபார்க்கில், கதீபரையன்றோ பற்றவடுப்பது. [கொடுமாவியையேன்]-ஹர்ஷம் மிக்கவளவிலே இதுசொல்லிற்றென்னென்னில்; பாட்டுக்கேட்பார் “பாவியேன்” என்னுமாபோலே பென்னுதல்; முதலிலே சாமாவியான ஹவதஸேஷத்வத்திலே தலைவக்கப் பெற்றிலென்னென்று வெறுக்கிறாராதல்; இதுகிடக்க, ப்ரஹ்மவயியிலேசின்னு தவங்கினென்கின்றார். [அவனடியாரடியே] - தன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தால் தான்ஸாஷியாயிருக்கையன்றிக்கே, அவர்களை யொழியச்செல்லாத வ்யாமுக், னுடைய திருவடிகளையாபாதிபாணர் திருவடிகளையன்றோ பற்றவடுப்பது? அவன் ஆர்வரித வ்யாமுக்யனானால் அவனுக்கு ப்ரியபிஷயத்தைபன்றோ பற்றவடுப்பது? அவயாரணத்தாலே - அங்கு ஸாம்பாபந்நா யிருக்குமவரல்லர். அவன் சேஷத்வத்திலெல்லையிலே சிற்குமாபோலே, இவரும் சேஷத்வத்திலெல்லையிலே சிற்கிறார். [விடுமாறென்பதென்] - ஐஸ்வர்யாஹுகளைப்பற்றினால், அவற்றைநிட்டு ஹவதஸிஷயத்தைப்பற்றலாம்; அதிலேசின்றால் சாமாவியான இதிலேபுருரலாம்; இதுவேசின்றால் மேல் மந்தவ்பஹுமியில்லே யென்கை. [அந்தோ] - ஹவதஸேஷத்வ புருஷாரூபத்தோடொவ்வாது ஐஸ்வர்யம் என்று பேசிக் கழிக்கவேண்டிவதே என்கிறார். [வியன்மூவுலகு பெறினுமே] - விஸ்மயகீயமான த்ரைலோக்யத்தைப்பெறினார். காடுமோடையும்திருத்தி ஆர்சர்யமாகப்பண்ணி, எனக்குத்தத்தாலும் - விடுமாறென்பதென்? [பெறினும்] - பெற்றத்தனையும் இப்படிச்சொல்லிப் பெற்றவாறே அதிலே தோள்மாறிச் சொன்ன வார்த்தையன்று; பெறினும் இதுவே வார்த்தை. ஐஸ்வர்யத்துக்கு லோகபரிஃரஹமுண்டாகையாலே, அத்பந்தவிஸத்ருஸமாயிருக்கச் செப்தேயும், நான்பற்றின ஹவதஸேஷத்வத்தோடு ஒவ்வா தென்கிறார்.

சுடு.—முதற்பாட்டு நாட்டார் விரும்புகிற ஐஸ்வர்யபுருஷார்த்தமும் நான் பற்றின புருஷார்த்தத்தோடு ஒவ்வாதென்று எடுத்துக்கழிக்கவும்போரா தென்கிறார்.

முதற்பாட்டு - நெடுமால் இத்யாதி. “வியன்மூவுலகுபெறினும் - விடுமாறென்பதென்னந்தோ” என்றத்தைக் கடாகூழித்து அவதாரிகை - நாட்டார் இத்யாதி.

[நெடுமாத்கடி] - நெடுமாலுக் கென்றபடி. மாலென்று - பெரியோனென்ற படி. நெடுமையால் நினைக்கிறது - அதில் பெருமையை; அறப்பெரியோனென்றபடி. அவன்சேஷித்வத்தில் எல்லையைப் பிடிக்கிறார், தாம் சேஷித்வத்தில் எல்லையைக் கணிசிக்கிறவ ராகையாலே. அன்றிக்கே, மாலென்று - வ்யாமோஹமாய், நெடுமை யால் - மிக்கவ்யாமோஹத்தையுடையவனென்னுதல் தன்னளவன்றியே தன்னுடையாரளவிலே நிறுத்தும்படி காணும் வ்யாமோஹம்; “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தவிம லன்.” [அடிமைசெய்வேன்போலவனைக்கருத] - அவனுக்கு அடிமை செய்வாரைப் போலே அவனைநினைக்க. மித்ரஹாவமேயாய், ஆராய்ந்தால் அதுதானும் போட்கன். [தடு மாற்றற்றதீக்கதிகள்முற்றந்தவிரந்த] - ஒரு ஸத்கர்மத்தை யறுஷ்ட்டித்து, அது நின்று தடுக்குமதில்லாமையாலே தடுமாற்றமற்று வர்த்திக்கிற அவித்யாதிகளடங்கத் தவிரந்தன தவிரந்தபடி தானென்னென்னில், - வஞ்சித்துத்தவிரந்தன. “பகலெல்லாமோக்க வர்த் திக்கக்கடவோம்” என்று சொல்லிவைத்து, ராத்ரியிலே ஒருகலத்திலேயுண்டு வைத்து, ஒக்கக்கிடந்து விளக்கையெரியவைத்துப் போனதறியாமே வஞ்சித்துப்போவாரைப் போலே. ‘அடிமைசெய்வேன்போலவனை - வஞ்சித்து - கருத’ என்னவுமாம். [முற் றந்தவிரந்த] - நான்போக்கிக்கொள்ளு மன்றிறே கர்மத்தாலே போகவேண்டுவது. “ஹவபுவாபுரகஃபுரகஃபுரகஃ” (ஸர்வேபாப்மாநஃப்ரதாயந்தே) “ஹவபுவா புவெஹுரகோக்ஷயிஷுரதி” (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யமி) என்றிறே அவன் போக்கும்போது இருப்பது. [சதிரினைந்தால்] - அவன் திருவடிகளிலே குனிந்தமாத்ரத் திலே துஷ்கர்மங்களடங்கலும் போனபடியை யறுஸந்தித்தால், புருஷார்த்தத்துக்கு எல்லை யானாரையன்றே பற்றவடுப்பது? உறுவதுபார்க்கில் ததீயரையன்றே பற்றவடுப்பது? [கோமோலினையேன்] - ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டேச் சொல்லுகிறார். பாட்டுக்கேட்பார், பாட்டுவருத்தினவாறே “பாவியேன்” என்னுமாபோலே. அன்றிக்கே, ப்ரஹ்மாவயியிலே சரமாவதியைப் பற்றப்பெற்றிலே னென்கிறாராகவுமாம். [அவனடியாரடியேகூடும்இதுவல் லால்] - தன் திருவடிகளைப்பற்றினார்திறத்திலே அவன் மிக்கவ்யாமோஹத்தைப் பண்ணு

அவன்பெருமைசொன்னதுக்கு ஹவம்-அவன் சேஷித்வத்தில் இத்தாதி, கணிசிக்கை - அதுஸந்திக்கை. வ்யாமோஹத்தின் சரமாவதி - தன்னளவு இத்தாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - அடி யார்க்கு இத்தாதி. “கருத -” நினைக்க. அடிமைசெய்யக்கருத என்னுதே, “செய்வேன்போல்” என்றதுக்கு ஹவம் - மித்ர ஹாவமே இத்தாதி. போட்கன் - பொய்யன். அதுதானும் - செய்கை தானும். தடுமாற்றற்ற - அப்ரதிஹதமான; தடுமாற்றம் - ப்ரதிஹதி * தீக்கதிகளுக்குத் தடுமாற்ற மேதென்ன - ஒரு ஸத்கர்மத்தை இத்தாதி. அவித்யாதிகள் - அஜ்ஞாதிகள். ஆகஸப்தத்தாலே - கர்மவாஸகாருசி பரக்குதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது. தவிரந்தசதிர - போனசாதூர்யம். வஞ் சித்த ப்ரகாரந்தானெதென்ன - பகலெல்லாம் இத்தாதி. “தீக்கதிகள்முற்றும் - வஞ்சித்து - தவிரந்த” என்னுகல்; “வஞ்சித்து - கருத” என்னுகல். முற்றும் தவிரக்கூடுமோவென்ன - நான் பேசிக்க இத்தாதி. சாதூர்யமேதென்ன - அவன் திருவடிகளிலே இத்தாதி. பாபநிவர்த்தகன் அவ னுனால் அவனையாஸ்ரயிக்குமதன்றே கர்த்தவ்யமென்ன - உறுவது இத்தாதி. உறுவது ஸ்வரூப ஸத்திதி. ஹவமேதஸேஷத்வஸத்தாலே உகத்துபேசுமெதாழிய, “பாவியேன்” என்கிறதென் னென்ன - ப்ரீதி இத்தாதி. ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டவிடத்தில் “பாவியேன்” என்னக்கடவ துண்டாவென்ன - பாட்டுக்கேட்பார் இத்தாதி வருத்தினால் - ஈடுபடுத்தினால். அர்த்தாந்தரம் அன்றிக்கே ப்ரதம இத்தாதி. ப்ரதமாவதியிலே - * பொய்க்கின்ற ஞானத்திலென்றபடி. சரமாவதி-ஹவமேதஸேஷத்வம். வீரோதிசிவர்த்தகன் ஈஸ்வரனாயிருக்க, அவனைவிட்டுத் ததீயரைப்பற்று கிறதென்னென்ன-தன் திருவடிகளை இத்தாதி. இது, “நெடுமால்” என்றதின் தவிதீயார்த்தத்தை

வானுஞ், அவன் விரும்பினாரையன்றோ நமக்கும் விரும்பவதென்பது? அவன் ஆழ்ந்த
வியாழக் "வானுன் அவனுக்குப் பரியவிஷயத்தையன்றோ பற்றவதென்பது? அவனாணத்
தால் - அங்கு ஸம்யாபந்நராயிருக்கு மவரல்லர்; அவன் சோஷித்வத்திலெல்லையிலே
நிற்குமாபோலே, சோஷித்வத்தின் எல்லையிலே நிற்கிறார். [அடியேகூடும்] - அவர்களோ
டேப்பூணுண்ண விருக்குமவரல்லர்; அவர்கள் காலேப் பற்றுவராயிற்று. [விமோ
றேன்பதென்] - புறம்புண்டான விஷயத்திலே வினேது பற்றுவதானத்தை இவ்விஷயத்
திலும் செய்யவோ? [அந்தோ] - நான் பற்றின புருஷார்த்தத்துக்கு நாலுமுன்றுபடி கீழே
நிற்கிற ஐஸ்வர்யம் இத்தோடு ஒவ்வாதென்ன வேண்டுவதே என்று அந்தோ! என்கிறார்.
[வியன்முவுலகுபெறினும்] - காடும்மலையுமான அம்சத்தைத்திருத்தி, அந்நவயோக்ய
மாம்படிபண்ணி, த்ரைலோக்யத்தையும் எனக்குக் கையடைப்பாக்கினாலும் விமோ
றேன்பதென்னந்தோ! ஐஸ்வர்யத்துக்கு லோகபரிக்கரஹமுண்டாகையிறே, அத்யந்தவிஸத்
ருசமாயிருக்கச் செய்தேயும், "இது நான் பற்றின ஹிமவதசோஷித்வத்தோடொவ்வாது"
என்னவேண்டுகிறது.

இரண்டாம் பாக்டு.

வியன்மூவுலகுபெறினும்போய்த் தானேதானேயானாலும்
புயல்மேகம்போல்திருமேனியமமான் புனையுங்கழலடிக்கீழ்
சயமேயடிமைதலைநின்றார் திருத்தாள்வணங் கீழ் இம்மையே
பயனே இன்பம்யான்பெற்றது உறமோபாலியேனுக்கே ?

ஆ. - (வினா எண் 10) - சிறப்புடைய ஐஸ்வர்யா நடித்ததும் பெரிதும், கேவலா தமா ஸ்வயம்பண்ணாபெற்றதும், வர்ஷா கவலா ஹகம்போ லீலா நாகித வடிவை

விவக்ஷித்த. உறுவது பார்க்கில் இத்யாதி வாக்கியம், ப்ராதிகார்த்தத்தை விவக்ஷித்து. இதுக்குப்
மாணமாக, "ॐ சீலகமுகேஷு - ஸ்ரீ திரப்யூயிகாமவேச | தஸாநடிகமுகௌஸாவ-ருஜை
^{ஹத}
^ஃ பாவிஸெஷ.தஃ" என்றது அநுஸந்தேயம். விவரணம் - அவன் ஆஸ்ரித இத்யாதி. அவநாரணத்
தால் என்றது - "அடியே" என்கிற அவநாரணத்தாலென்றபடி. அங்கு ஊகவதவிஷயத்
திலே, ஸேஷத்வத்தினோல்லையிலே யென்றது - "நெடுமால்" என்றதின் முந்தின அர்த்தத்தைப்
பற்ற. விவரணம் - அவர்களோடு இத்யாதி. "என்பதென்" என்கிறதுக்கு ஊகம் - புறம்புண்
டான இத்யாதி. வீமோநென்பதென் - விடும் ப்ரகாரம் சொல்ல ப்ராஸங்கமென் என்று ஸப்பதார்த்
தம். புறம்புண்டான இத்யாதி வாக்கியத்துக்கு ஊகம் - ஒரு புருஷார்த்தத்தைப்பற்றுமவன், ததோ
திக புருஷார்த்தத்தைக் கண்டால் தாம்ந்தத்தைவிட்டு அதிகத்தைப் பற்றுமிதே; இங்கு சரமாவதி
புருஷார்த்தமாகையாலே அதுபோகாதென்றபடி. மூன்றுபடியென்றது ஊகவுச்சேஷத்வம், ஆத்
மப்ராப்தி, ஜஸ்வர்யமென்கிற பர்வங்களைப்பற்ற. நாலென்றது - ப்ரவேஸத்திலே கண்டு கொள்வது.
கையடைப்பு - கைவசமென்றபடி, நாலுமுன்றுபடி கீழேநின்றத்தை எடுத்துக்கழிப்பானென்
னென்ன - ஜஸ்வர்யத்துக்கு இத்யாதி. இதுக்கு "அந்தோ" என்றத்தோடே சேர்த்தி. 'நெடுமாற்கு
என்று தொடங்கி, திக்கதிகள் - வஞ்சித்து - முற்றும் தவிர்ப்த என்று தொடங்கி; இதுவல்லால்-
வியன்முவுலகு பெறினும - வீமோநென்பதென்' ஊகுவத ஸேஷத்வத்தையும் ப்ரகாரம் சொல்ல
ப்ராஸங்கமென், அந்தோ இத்யந்வயி.

யுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிரதிஸ்பஹோக்ஸ்யமான திருவடிக்கீழ் சயமேயடிமைதலை நின்றார் திருத்தாள்வணங்கி, இந்தலோகத்திலே நான்பெற்ற புருஷார்த்தரூப ஸுகத்துக்கு ஒக்குமோ? இவைசொல்லவேண்டிற்று என்னும் கேதத்தாலே பாவியேனென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாய்பாட்டில், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களிரண்டும் கூடினும் நான் பெற்ற ஐயவதஸோஷத்வமாகிற புருஷார்த்ததோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

[வியன்மூவுலகென்று தொடங்கி] - சிறப்புடைய ஐஸ்வர்ய புருஷார்த்தம் பெறிலும், ஸம்ஸாரத்தில் தொற்றறவற்று கேவலாத்மாதுவம் பண்ணப்பெற்றாலும், வர்ஷுகமான மேகம்போலேருக்கிற வடிவைபுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிரதிஸ்பஹோக்ஸ்யமான திருவடிக்கீழ் சயமேயடிமை தலைநின்றார். [திருத்தாள் வணங்கி] - அடிமைதானே ப்ரயோஜகமாக எல்லா அடிமையும் செய்யுடவர்களுடைய திருவடிகளை வணங்கி அவனுடைய ஸௌந்தர்யஜயத்தாலே தோற்று எல்லா அடிமைகளையும் செய்யுமவர்கள் திருவடிகளை வணங்கியென்றுமாம். [இம்மையென்று தொடங்கி]-இஹலோகத்திலே நான்பெற்ற புருஷார்த்தரூபமான ஸுகத்தை ஒக்குமோ? எனக்கு இவை ஒவ்வாதென்று சொல்லவேண்டிற் றென்னும் கழிப்பாலே பாவியேனென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், வர்ஷுகவலாஹகம்போலே ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் உடாரஸ்வ ஐயவமான வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் - திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கிற ஐயவதருக்கு, ஐஸ்வர்யத்தோடுகூடின ஆத்மாதுவமும் ஸத்ருஸமன்ற்றென்கிறார்.

வியக - பெரிய, மூவுலகு - த்ராலோகம்பர்வர்பத்தை, பெறிலும் - பெறிலும், போய் - (இதில் ஸங்கமம்) போய், (ஸகலகர்மகூயப்பிறந்து) தானே - தானேயாய், தானே - (ஸ்ர்வராதுவத்திலவ்ய்யாதபடி கேவலம்) தானே, ஆனாலும் - அது ஐயவனுனாலும், புயல் - வர்ஷோந்முகமான, மேகம்போல் - மேகம்போலே (ஆஸ்ரிதோபகாரசிலமான), திருமேனி - திருமேனியையுடையான, அப்பான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, புனை - புனைபப்பட்ட, பூ - பூவையும், சூழல் - வீரக்கழலையுமுடைய, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழ், சயமே - ஸ்வயம்பரீயாஜகரீயேயிருக்கிற, அடிமை - அடிமையின், தலை - மேலெலையிலே, நின்றார் - நின்றவர்களுடைய, திரு - விலகஷணமான, தாள் - திருவடிகளை, வணங்கி - (புருஷத்வாதுரூபகமாக) ப்ரணாமப்பண்ணி, இம்மையே - இஹலோகத்திலே, பயனே - ப்ரயோஜகரூபமாகவே, யான் - நான், பெற்றது - பெற்றதான், இன்பம் - ஆநந்தத்தக்கு, பாவியேனுக்கு - (புருஷார்த்தந்தரங்கங்களிலே வாசிக்கொல்லவேண்டுமபடி) டாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு, உறுமோ - அந்த ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை எனக்குச்சேருமோ? அதுரூபமான ததியஸோஷத்வத்துக்கு, அதுரூபங்கள்: தருதியகற்றென்கை.

இ — இரண்டாய்பாட்டில், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களிரண்டும் கூடினாலும் ஐயவதஸோஷத்வத்தோடொவ்வாதென்கிறார்.

[வியன் மூவுலகுபெறிலும்] - சிறப்புடைய தான ஐஸ்வர்யபுருஷார்த்தத்தைப் பெறிலும், [போய்த்தானே தானேயானாலும்] - ஸம்ஸார ஸ்வயம்பற்றப்போய் கேவலாத்மாதுவம் பண்ணப் பெற்றாலும், தானேதானே யென்கிற வீப்ஸையால் - ஐயவாபுத்ராடிகளோடு களிக்கும் ஆத்தைவிட, பரமபடித்திலேபோய். "சுகமேஹ

தானேதானேயானாலும் - தன்னைத்தானே யறுபவித்தாலும். புயல் - உள்வழிக்கை. அர்த்தாந்தரம் - விநிபனாலும் இத்யாதி. அர்த்ததக்வயத்துக்கும் ஸந்ததிர்வாஹம் காட்டுகிறார்-ஸ்வயமேன்னுதல் ஜயமேன்னுதல் என்று. "தலைநிர்ணை" ப்ரதானராகை. "பயனேயின்பம்" - பயனை இன்பமென்றபடி. "இம்மையேபயனே" என்றவதரித்ததுக்குவாவம் ஸார்த்தகை இத்யாதி. "பெற்

இஹலோகத்திலே ப்ரயோஜநரூபமான ஸுகமாயிற்று யான் பெற்றது. ஒரு ஸாதநாங்ஷ்ட டாகம் பண்ணி “கைபுகுரும்” என்று நினைத்திருக்கையன்றிக்கே. [உறுமோ] - இத் தோடோக்குமோ? [பாலியேனுக்கே] - நிலைநின்றபுருஷார்த்தத்தி னெல்லேக்கும் அபுரு ஷார்த்தத்துக்கும் வாசி சோல்லும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். ஹகவத்விஷய மல்லாமையாலே ஆத்மப்ராப்தி அபுருஷார்த்தம்; ஐஸ்வர்யம்போலே அஸ்த்திரமல்லா மையாலே நிலைநின்ற புருஷார்த்த மென்கை. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

உறுமோபாலியேனுக்கு இவ்வுலகமூன்றமுடன்நிறைய
சிறுமாமேனிநிமிர்த்த என்செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன்
நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புதுதலன்றியவனடியார்
சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டார் இங்கேதிரியவே.

அ. — (உறுமோபாலியேனுக்கு) - வடிவு சிறுத்து மஹா மாஹாத்மியங்களை யுடையார் என்னையடிமைகொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கேதிரிப, அவர்களைத் தவிர்த்து. இவ்வுலகமூன்றும் உடன் நிறைபச் சிறு மாமேனி நிமிர்த்தருளின செந்தா மரைக்கண்களையுடையான ஸ்ரீவாபநனுடைய, நல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்டூப் போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழே புதுகை யுறுமோ பாபியேனுக்கென்கிறார்.

ஒ. — மூன்றும் பாட்டில், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களில் விலகாதுமான ஹகவத் ப்ராப்தியைப்பெற்றாலும், இங்கேயிருந்து வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்கையோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

[உறுமோவென்று தொடங்கி] - லோகங்களைல்லாம் ஒருக்காலே நிறையும்படி போழுகையுடைய சிறியதிருவடிவை நிமிர்த்தருளின ஐஸ்வரியவன்மாய் அழகிய திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீவாபநனுடைய மிக்கிருந்துள்ள நல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்டூப்போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழே புதுகை, உறுமோ எனக்கு? [அன்றியென்று தொடங்கி] வடிவுசிறுத்து மஹா மாஹாத்மியங்களை - யுடையாராய் என்னையடிமை கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கேதிரிய அவர்களைத் தவிர்த்து.

ப. — அநந்தரம், அஸௌஜ்ஜந ஸம்ப்ரேஷ்ட ஸ்வஹவனான் வாயநன் திருவடி களைப்பெறுகையும், அவனடியாரான ஹகவதர் இவகே ஸந்நிஹிதராயிருக்கிற இதிலும் சீரிதல்லவென்கிறார்.

றது” என்றதுக்கு ஹகவம் - ஒரு ஸாதந இய்யாதி. நினைத்திருக்கையன்றிக்கே என்றதுக்கு, யான் பெற்றது என்ற கீழே யங்வயம். நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தி னெல்லையாவது - ஹகவச்சேஷத் வத்தி னெல்லையான ஹகவதஸேஷத்வம். நித்யமான புருஷார்த்தமாயிருக்கிற கைவல்யத்தை “அபுருஷார்த்தம்” என்பானென்னென்ன - ஹகவத்விஷயம் இய்யாதி வாக்மத்வயம். ‘வியன் மூவுலகுபெற்றினும் போய்த்தானே தானையானாலும் - பாலியேனுக்கு புயல்மேகம்’ என்று தொடங்கி, ‘இம்மையேயாயினான் - யான் பெற்றது - இன்பத்தோடு - உறுமோ’ இயங்வயம். இன்ப முறுமோ - இன்பத்தோடோக்குமோ? என்றபடி. (உ)

இ - (தன் வாசிபறியாத) இந்த, உலகம்மூன்றும் - ஜகத்த்ரயமும், உடன் - ஏகாத்யோகத்திலே, நிறைய - நிறையுற்படியாக, சிறு - (சிறுங்கி யறுபவிக்கும்படி) சிறி யதாய், மா - உர்பாநீயமான வைஷ்ணவ மாஹாத்ம்யத்தையுடைத்தான, மேனி - திரு திருமேனியை, நிமிர்த்த - வளருப்படிபண்ணி அவனாய், என் - எனக்கு நிரதிஸப ஷோக்யமாய், செம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலே யிருக்கிற, கண் - கண்ணை யுடையன, திருக்குறளன் - ஸ்ரீவாமனனுடைய, சுறு - பரிமளத்தையுடைத்தாய், மா - ஸ்ரீலாக்ஷமான, விரை - மதுவையுடைத்தான, நாண் மலர் - செவ்வியூப்போலேயிருக் கிற, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின் கீழ் (யடிமைசெய்த), புதுதல் - ப்ராபிக்கையாவது, - அவன் - அந்த வாமனனுக்கு, அடியார் - ஸௌபூதராய், சிறு - மதுஷ்யஸஜாதீயதை யாகிற சிறுமை தோற்றச்செய்தே, மா மணிசாய் - (ஸூரிகளுக்கும் அவ் வருகான ப்ரத் யாஸக்தியையுடைய) பஹுபு நஷராய், (அந்த சீர்மையாலும் மேன்மையாலும்), என்னை - என்னை, ஆண்டார் - அடிமைகொண்டவர்கள், இங்கே - இந்தலோகத்திலே, திரிய - கண்காண வர்த்தியாகிற்க, அன்றி - அதன்றிபே, பாவியேனுக்கு - (ததீயஸௌத்வமா கிற சாமாவதிக்ஞம் தச்சேஷமாகிற ப்ராப்யபிக்கும் வாசி சொல்லவேண்டும்படியான) பாபத்தையுடைய எனக்கு, உறுமோ-சிரிதே ! ததீயஸௌத்வப்ரபந்தமான தச்சேஷத்வ மொழிய, தச்சேஷத்வ மாத்ரம் சிரிதன் நென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஐஸ்வர்பகைவல்பங்களில் விஷ்ணுமான ஐஸ்வர லாமுண்டானாலும், இங்கேயிருந்து வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்கையோடொவ் வர தென்கிறார்.

[உறுமோ பாவியேனுக்கு]- ஆத்மாதுவத்தைக் குறித்துச் சொன்ன வார்த் தையை ஐஸ்வரத்திஷயத்திலும் சொல்லுகிறார். கீழ்ச்சொன்னவைபோலே கழிக்க வொண்ணாதே, சாமாவயியல்லாமையாலே 'உறுமோ' என்கிறார். [பாவியேன்] - ப்ராப்யமாவயிக்கும் சாமாவயிக்கும் வாசிசொல்லவேண்டும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். உலகு மூன்று முடன்கிறைய என்றுதொடங்கி, நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புதுதல் - உறுமோ ? [உலகுமூன்றுமுடன் நிறைய]- தன்வாசிபறியாத லோகம் மூன்றுமோருக்காலே நிறை யுற்படியாக; வற்றி, பாழாய்க்கிடந்த ஏரி, வர்ஷியா நிரபபிரிற்ருராபோலே. [சிறுமாமேனி நிமிர்த்த] - கண்ணாலே முகச்சுறுவிற்கலாம்படியாய், என்னைகாணவிரண் னாத வைஷ்ணவத்தை யுடைத்தாயிடுங்கை. இவ்வடிவையாயிற்று உலாமூன்று முடன் நிறையுற்படி நிமிர்த்தது. [என்செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன்] - வாதஸல்ய ஸூசகமான அழகியதிருக்கண்களையுடைய என்னுடைய ஸ்ரீவாமனன்; இருந்ததே குடியாக எல்லார் தலையிலும் தன் திருவடினை வைத்து வாழ்வித்தான்: என்னைத் தன்கண்ணழகாலே பொடியெறித்தான். இந்தானுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டது: இவர்க்கு அழகு கூறுபட்டது. "உன்னைப் பிரமாணிக்கார் பெற்றேயோ" என்னக்கடவ திதே. [நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புதுதல்] - இதிலே இவருடைய வேப் பங்குடிகேர். ஸ்ரீவாமனனுடைய மிக்க நல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்டூப்போலே யிருக்கிற திருவடிக்கீழ் புதுகை உறுமோ எனக்கு? ஐஸ்வரத்திஷயத்தில் வெளிறுகழிந்த அம்ஸமான இவையாயிற்று, ஐஸ்வரபுருஷரீயத்தைக் குறித்து இவர்க்குக் கழிப்ப னாகிறது. [அன்றி] - அத்தைத்தவிர்த்து. [அவனடியார்] - ஸ்ரீவாமனனுடைய ஸௌக் டீரயசேஷத்தாழிகளிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [சிறுமாமணிசாய்] -

ப்ரஹ்மாவங்களைப் பார்த்தால் பரிச்சேதிகரப்போகாதே. வடிவைப்பார்த்தால் நம்மோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிருக்கை. ஸர்வேஸ்வரன் மதுஷ்யஸஜாதியனுப் முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்குமா போலேடாயிற்று இவர்களும். “சிறுமை பெருமையாகிற விருஷியம் தவய ஸமாஸைஸ் எகவ்யத்திபிலே கூடுமோ?” என்று ஊட்டர் ஆழ்வாரைக் கேட்க, “நம்மோடொக்க அன்னபாநாழிகளையாகம் என்னலாய் ஹவத்விஷயத்திலே அவமா ஹநம்பார்த்தால், நித்ப ஸூரிகளோடொப்பார்கள்’ என்னலாம்படியிருக்கிற ஆண்டான் அருளாளப்பெருமானார் ஸ்ரீமோவிஷ்டப் பெருமானார் இவர்கள்காண் சிறுமையனிச ராகிறார்” என்று பணித்தான். என்னையடிமைகொண்டவர்கள். [இங்கே திரிய] - கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிடாதிற். [அன்றி] - அவர்களைத்தவிர்த்து. [நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புதுதல் - உறுமோ பாலியேனுக்கு] - இவருடைய கண்ணிறுண்சிறுத்தாம் பிருக்கிறபடி. ஸ்ரீமாயுரகவிஞ்ஞாந அடியிதிறே. பொய்க்கின்ற ஞானம் தொடங்கி முனியே நான்முகனளவும் அதுவர்த்தித்தவிடத்து, ஆழ்வார், தமக்குப் ப்ரபோஜ்யரூபமாகச்சொன்ன பரிநுஞ்சுடொளி தெருமாற்கடிமையே தமக்குத்தஞ்சமாகப் பற்றினார். “யோந்யஸாக்ஷஸூரிகாதி” என்னக்கடவதிதே.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களில் விலகுகணமான உறுவல்லாலமுண்டானாலும், இங்கேயிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமைசெய்கையோடு ஒவ்வாதென்கிறார். உலகமளந்தபொன்னடிக்கு நல்ல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கேயிருந்து என்னையடிமைகொள்ளில், உலகமளந்தவன்திருவடிகளிலடிமைதரின் உருதென்கிறார்.

[உறுமோ பாலியேனுக்கு] - ஆத்மாஹவத்தையும் ஐஸ்வர்யத்தையுங் குறித்துச்சொன்ன வார்த்தையை. ஹவத்விஷயத்திலும் சொல்லுகிறார். [உறுமோபாலியேனுக்கு] - கீழ்ச்சொன்னவைபோலே கழிக்கவொண்ணாது; புருஷார்த்தத்தி னெல்லை யல்லாமையாலே கழிக்கவேணும். [பாலியேன்] - ப்ரதமாவதிக்கும், சரமாவதிக்கும் வாசி சொல்லவேண்மீம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். உலகமூன்றுமுடன்றிறைய என்று தொடங்கி நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புதுதல் - உறுமோ? [இவ்வுலகமூன்று முடன்றிறைய] - சில ஏரிகள்வற்றி, பாழாய்க்கிடக்க, நிறைவின்றிக்கேவர்ஷியா, நிறைந்துநிற்குமாபோலே, தன்வர்சியறியாத மூன்றுலோகங்களும்ஒருக்காலே நிறையும்படி. [சிறுமாமேனிரிமிர்த்த] - கண்ணுலே முகந்து அங்லவிக்கலாம்படி சிறுத்து, வைலகுகுணியத்துக்கு எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிற திருமேனியை நிமிர்த்த. [எம்] - ‘உன்னேப்பிரமாணித்தார் பெற்ற

மூன்றும்பாட்டு, - உறுமோ இத்யாதி. “அவனடியலாச்சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டா ரிங்கேதிரிய - அன்றி - நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புதுதல் - உறுமோ” என்றத்தைக் கடா கழித்து அவதாரிகை - ஐஸ்வர்ய இத்யாதி. ஆனால் ஹவத் விஷயத்தை விட்டாராயிருக்கிறதே வென்ன - உலகமளந்த இத்யாதி. ஹவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டு அவர்களை விரும்புகையாலே அவ னையும் விடவில்லையென்று கருத்து.

பாவமேதென்ன - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாது வாக்யத்வயம்: அதானது - தன்னவும் கொண் ணவு மொண்ணாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்றபடி. “உறுமோ” என்றதுக்கு அவ் வயம் காட்டுகிறார் - உலகம் இத்யாதி. உடன் - ஒருக்காலே. “உடன் நிறைய” என்றதுக்கு ஹவம் - சிலஏரிகள் இத்யாதி. வர்ஷியா - வர்ஷித்து. சிறுமைக்கும் நறுமையைக்கும் அவிரோதந அர்த் தம் - கண்ணுலே இத்யாதி. இந்த்ரணுக்காசச்செய்த செயலை. “எம்” என்கிற தென்னென்ன -

பேறு” என்கிறபடியே, ஆபுதிதர்க்காகச்செய்த செயலிறே. [செந்தாமரை இத்யாதி] - விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்திகளுக்குத் தாமரையை யொப்பாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கிற கண்ணழகையுடைய பூநீவாமநனுடைய. அழகிய மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவீடிகளின் கீழே. [நறுமாலிரை] - நன்றும் மிக்க பரிமளம்; அதுகாணும் இவர்க்கு வேப்பங்குடிநீராய். “உறுமோ” என்று கழிக்கிறது. லகவத்விஷயத்தில் வெளிறுகழிந்த அம்ஸமானதுவாய்த்து. இவர்க்கு ஓர் மவதபுருஷார்த்தத்தைப்பற்றிக் கழிப்பனாகிறது [அன்றி]-அத்தைத் தவிர்ந்து. [அவனடியார்]-பூநீவாமநனுடைய அழகிலே தோற்றிருக்கும் பூநீவைஷ்ணவர்கள். அவர்களாசிரார் † “முன்னம் குறளுவாய்முவடிமண்ணோண்டளந்த - மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்” என்றிருக்குமவர்கள். [சிறுமாமனிசராய்]-வடிவசிவத்து ப்ரலாவம்கனத்திருக்குமவர்கள். “சிறுமைபெருமையாகிற வீருத்த தர்மத்வயத்துக்கு ஏகதர்மியில் ஸமாவேஸம் கூடினபடி எங்ஙனே” என்று பட்டர் வால்யத்திலே ஆழ்வானைக் கேட்க. “நம்மோடொக்க அந்நபாநாதிகள் தாரகம்” என்னலாய், லகவத்விஷயத்தி லவகாஹநம்பார்த்தால் ‘நித்யஸூரி களோடொப்பர்கள்’ என்னலாயிருக்கிற ஆண்டான், அருளாளப்பெருமாள், பூநீகோலிந் தப்பெருமாள், இவர்கள்காண் சிறுமாமனிசராகிரார்கள்” என்று பணித்தான். [என்னை யாண்டார்] - என்னையுடிமைகொண்டவர்கள் [இங்கே திரிய] - என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரியாநிற்க. [அன்றி]-அவர்களைத் தவிர்ந்து [நறுமாலிரைநாண்மலாடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோபாலியேனுக்கு] - இவருடைய கண்ணினுண்சிறித்தாம்பிருக்கிறபடி. மதீமதுரகலிகளுக்கும் அடி இதுஇறே. * பொய்நீன்றனாநந்தோடங்கி* முனியேநான்முகனளவும் இவரையநுவர்த்தித்தவிடத்து. ஆழ்வார், தமக்கு ப்ரயோஜனருபமாகச் சொன்ன * பயிலுஞ்சுடரோளி, *நெமோற்கடிமையே துமக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றினார். “யா நயஸூராக வஸுவரி தாநி” (யாந்யஸ்மாகம்ஸூசரிதாநி) என்னக்கடவதிறே. (ந)

உன்னை இத்யாதி. இரண்டாந் தீரவந்தாகி. அறுபத்தோராம்பாட்டு, “நின்றதோர்பாதம்” இத்யாதி. பிரமாணித்தார் - விஸ்வவித்தாரென்றபடி. நறு - நன்றாய்; அழகிடையென்றபடி. நாட்பூ - செவ்விப்பூ. “உறு” என்றால் - அழகைக் காட்டுமோ வென்ன - நன்றாய் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் சுடுபாடு - இதுகாணும் இத்யாதி. விவரணம் - லகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. வெளிறுகழிந்த அம்ஸமானதென்றது - பாத்வாதிகளைப்பற்ற அதிஸூலஹமானதென்றபடி. வெளிறு - அஸாரம்ஸம். அதாவது - தெளர்லப்யம். இதுவென்றது. - “உலகமுன்றும்” இத்யாதியாலேசொன்ன நீர்மை, குறைவற்ற விஷயமென்றபடி. “அன்றி” - தவிர்ந்து; விட்டு. அத்தைத் தவிர்ந்து - லகவதர்களோடே கூடியிருக்குமிருப்பைத் தவிர்ந்தென்றபடி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - சிறுமைபெருமை இத்யாதி. ஸமாவேஸம் - ஸஹாவஸ்த்தாகம். இப்பாட்டு ஆழ்வாருடைய கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பென்றாரார் - இவருடைய இத்யாதி. மதுரகலிகளுக்கன்றோ கண்ணினுண்சிறுத்தாம் புன்னதென்ன - பூநீமதுரகலிகளுக்கும் இத்யாதி. இத்தை அடியாகப் பற்றினாரோ வென்ன, உபபாதம் - பொய்நீன்றனாநம் இத்யாதி. ஆழ்வார் ஸ்வாநுஸந்தாரமாக அருளிச்செய்த தொழிய, இவரை அதுவட்டிக்கச்சொல்லி உபதேசித்தாரோவென்ன - யா நயஸூராக இத்யாதி. அதாவது - பூர்வர்களுடைய அதுவட்டாநமே இவனுக்கு அதுவட்டேயமென்றபடி. அவனடியார் என்றதொடங்கி, திரிய - அன்றி - உலகமுன்றமுடன் என்று தொடங்கி, அடிக்கீழ்ப்புகுதல் - பாலியேனுக்கு - உறுமோ இத்யந்வய. உறுமோ - சேருமோவென்றபடி. சிரியதோவெனறுமாம். (ந)

நான்காம் பாட்டு.

இங்கேதிரிந்தேற்கீழுக்குற்றேன்? இருமாரிலம் முன்னுண்டுமிழ்க்த
செங்கோலத்தபவளவாய்ச் செந்தாமரைக்கணைன்னம்மான்
பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய்ப் புலன்கொள்வடிவேன்மனத்ததாய்
அங்கேய்மலர்கள்கையவாய் வழிபட்டோட அருளிலே.

ஆ — (இங்கே.) - ஹ்மவதகைங்கர்யரூப்புருஷார்த்தத்துக்கு வர்யகமான
ஹ்மவதஹ்மவம் ஹ்மபூர்ணமாகக்கிடைக்கைக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப் போகவேண்டா
வோவென்னில், — அவ்ஹ்மவம் இங்கேகிடைக்குமாகில் இங்கேவர்த்தித்தால் சேத
மென்? என்கிறார்.

ஒ. — நாலாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைகுணவர்களுக்கு இனிதாப்படி எம்பெருமானைப்
பேசவும் அடிமைசெய்யவும் பெறில், அவர்கள் ஹ்மசாரத்தாலே ஸ்லாக்யமான இஃ
ஜதத்திலிருப்பே நிரதியாய புருஷார்த்த மென்கிறார்.

ஹ்மவத கைங்கர்யரூப புருஷார்த்தத்துக்கு வர்யகமான ஹ்மவதஹ்மவம்
பூர்ணமாகக் கிடைக்கைக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற் போகவேண்டாவோ வென்னில்; அவ்
ஹ்மவமிங்கே கிடைக்குமாகில் இங்கேவர்த்தித்தால் சேதமென்? என்கிறாராண்டு
மாம். [இழுக்குற்றேன்] - தன்னிதானது என்? [இருமாரிலம் முன்னுண்டுமிழ்ந்த
வென்று தொடங்கி] - அறப்பெரிய ஹ்மியை பண்டுசிறுவடிவேரே உண்பதுமிழ்வதாய்ச்
சிவந்து அழகிதாயிருக்கிற பவளம்போலேயிருக்கிற திருவ்யூர்த்தையும் உடையனாய்ச்
சொன்ன ஹ்மணத்தாலும் அழகாலும் என்னை அடிமைகொண்டவனுடைய பொங்கி
எழாரின்றள்ள புகழ்கள் வாயிலேயுளவாய் ஸர்வேந்தரியாபஹாரக்ஷமபான திருவடிவு
என்மனஸ்ஸிலே ஸர்விஜிதமாய்க் கையிலே மலர்களைக்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே
நிரந்தரமாக அடிமைசெய்ய அருளில்.

ப. — அந்தரம், ததியர் நடையாடுகிற இந்தவிபூதிபிலே அவர்களுக்கு உகப்
பாம்படி ஆபதலகனான அவனுடைய கைங்கர்யமும் சித்தித்தால் குறைபில்லைெயன்கிறார்.

இரு - விஸ்தீர்ணமாய், மர - ஸ்லாக்யமான, நிலம் - ஜகத்தை, முன் - ப்ரள
யாபத்துவந்த அளவிலே, உண்டு - அமுதுசெய்து, உமிழ்ந்த - (அந்தரத்திலே) உமி
ழுகிற போதை, செம் - சிவந்த, கோலத்த - அழகையுடைத்தான, பவளம் - பவளம்
போலேயிருக்கிற, வாய் - திருவ்யூர்த்தையும், செம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலே
யிருக்கிற, கண் - கண்ணையுமுடையனான, என் - என், அம்மான் - ஸ்வாமியானவன்,
பொங்கு - வர்த்தித்த, ஏழ் - கிளம்புகிற, புகழ்கள் - தன்குணங்களானவை, வாய்
வாய் - வாக்கிஷயமாகவும், புலன்கொள் - ஸர்வேந்தரியாபஹாரியான, வடிவு - வடிவு,
என் --, மனத்ததாய் - கெஞ்சிலையாகவும், அங்கு - அங்குத்தைக்கு, ஏய் - அதுரூப
மான, மலர்கள் - புஷ்பங்கள், கையவாய் - கையிலேயாகவும், வழி - (ஹ்மவதர் முன்பு
கரணதரயத்தாலும் பண்ணிப்போந்த கைங்கர்ய) மார்க்கத்திலே, பட்டு - நானும்
உடன்பட்டு, ஓட - நடக்கும்படியாக, அருளில் - அருளுமாகில், (ஒருதேசவிஸேஷா
பேசுகையுண்டோ)? இங்கே - இந்தவிபூதிதன்னிலே, திரிந்தேற்கு - ஆப்படிதிரிலே
னான எனக்கு, என் - ஏது, இழுக்குற்று - தாழ்வாயிற்று?

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உகப்பான ஹவத்தைகங்கர்யம் ஸித்திக்குமாகில், அவர்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே ஸ்லாக்யமான இஜ்ஜகத்திலிருப்பே புருஷார்த்தமென்கிறார்.

[இங்கே திரிந்தேற்கு] - ஹவத கைங்கர்யத்துக்கு வர்பகமான ஹவ தநுஹவம் பூர்ணமாகக்கிடைப்பது பரமபதத்திலே யன்றோவென்ன; அவ்ஹவம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கே கிடைக்குமாகில் இங்கே வர்த்தித்தால் சேதமென்னென்கிறாரென்றுமாம். அங்குத்தை யநுஹவத்துக்கும் அவன் ப்ரஸாதமேயிறேஹது; இங்கே கிடைக்குமாகில் சேதமென்னென்கை. [இழுக்குற்றென்] - தண்ணிதானதென்? [இருமானிலம் முன்னுண்டுமிழந்த] - மிக்கபரப்பையுடைய ஹவியை, ப்ரளயகாலத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே யமிழந்த. [செங்கோலத்த பவளவாய்] - ப்ரளயத்திலே தள்ளிலும் விடவொண்ணாத திருவயரத்தைபுடையவன். சிவந்தழுகிறான பவளப்பேராலேயிருந்துள்ள திருவயரம். [செந்தாமரைக்கணென்னம் மான்] - என்னை நோக்காலே “ஜிதம்” என்னப் பண்ணினவன். உக்தமான குணத்தாலும் அழகாலும் என்னை அழுதிக்கொண்டவன் [பொங்கேழ் புகழ்கள் வாய்வாய்] - பொங்கியெழ நின்ற கல்யாணமூணங்கள் வாயிலேயுளவாய். ஆற்றப்பெருக்குப்போலே கிளர்த்திபையுடைத்தாய்ப் புக்காரைக்கொண்டு கிளரவற்றான மூணங்கள். [புலங்கொள்வடிவென் மனத்ததாய்] - ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரசஷமமான வடிவு என்மநஸ்ஸிலே ஸந்திஹிதமாய். [அங்கேய். மலர்கள் மையவாய்] - அவ்வடிவுக்கு அதுருபமான மலர்கள் கையிலேயுளவாய். [வழிபட்டோடவருளிலே] - நெறிபட்டுச் சொல்லும்படியருளப்பெறில்; மனோவாக்காயங்கள் அவன் திருவடிசனிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய்யும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப்பெறில். [இங்கே திரிந்தேற்கு இழுக்குற்றென்] - ஹவத ப்ரியருபமான ஹவத்தைகங்கர்யத்தை. அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கேபெறில் அதுவே புருஷார்த்தமென்கை.

சு.—நாலாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உகப்பான ஹவத்தைகங்கர்யம் ஸித்திக்குமாகில், அவர்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே ஸ்லாக்யமான இஜ்ஜகத்திலிருப்பே புருஷார்த்தமென்கிறார். [இங்கே திரிந்தேற்கு] - “சிறுமாமனிசர்” என்றீர்: “இங்கே” என்றீர்: இது * இருள்தருமா ஞாலமன்றோ? ஹவதகைங்கர்யத்துக்கு வர்த்தகமான ஹவதநுஹவம் பூர்ணமாகக் கிடைப்பது பரமபதத்திலேயன்றோ வென்னில்?—அவ்ஹவம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கே கிடைக்குமாகில் இங்கேவர்த்தித்தால் சேதமென்னென்கிறாரென்றுமாம். அங்குத்தை யநுஹவத்துக்கும் அவன்ப்ரஸாதமேயிறேஹது; அதுஇங்கே கிட்டோமாகில் சேதமென்னென்கை.

[இழுக்குற்றென்] - தண்மையென்? [இருமானிலம் முன்னுண்டுமிழந்த] - மிக்க பரப்பையுடைத்தான பூமியைப் ப்ரளயகாலத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே உமிழந்த. [செங்கோலத்த பவளவாய்] - ப்ரளயத்திலேதள்ளினாலும்

நாலாம்பாட்டு - இங்கே இத்யாதி. இப்பாட்டில் ஹவத்தைகங்கர்யம் சொல்லிற்றேயாகிலும் ப்ரகரணவஸாத ஹவதகைங்கர்யபரமாக யோஜிக்கிறார். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இத்யாதி. கீழிற்பாட்டோடே ஸங்கதியாக யோஜனாந்தரம் - சிறுமாமனிசர் இத்யாதி. விவரணம் - அங்குத்தை இத்யாதி.

இழுக்குற்றென் - இழுக்கென் என்றபடி. “உற்று” என்றது - அவ்யயம். “கோலத்த” - கோலத்தையுடைய திருப்பவளத்தில் ஸௌந்தர்யத்தின் ஆகர்ஷகத்தினுறைப்பை

விடவோண்ணாத திருவதரத்தை யுடையவன். சிவந்து அழகிதான். பவளம்போலேயிருந்
துள்ள திருவதரம். [செந்தாமரைக்கணென்னம்மான்] - என்னை, நோக்காலே “ஜிதம்”
என்னப்பண்ணினவன். உக்தமானகுணத்தாலும் அழகாலும் என்னை யெழுதிக்கொண்ட
வன் [பொங்கேழ்-இத்யாதி] - பொங்கி - பரந்து; கேழ் - அழகு. பொங்கியெழாரின்னுள்ள
கல்யாணகுணங்கள் வாயிலேயுளவாய். ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே கிளர்த்தியையுடைத்
தாய்ப் புக்காரைக்கொண்டு கிளரவற்றான குணங்கள். [புலன்கொள்வடிவேன்மனத்த
தாய்]-ஸ்ரீவேந்திரியாபஹாரக்ஷமமான லடிவு என்மநஸ்ஸிலேஸந்நிஹிதமாய். [அங்கேய
மலர்கள் கையவாய்] - அவ்வடிவுக்கு அநுரூபமான மலர்கள் கையிலேயுளவாய். [வழி
பட்டோடவருளில்] - நெறிபட்டுச் சொல்லும்படி அருளப்பெறில்; மனோவாக்காயங்கள்
அவன் திருவடிகளிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய்யும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப்பெறில்.
[இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்]-ஹா-ஹவதப்ரீதிருபமான ஹ-ஹவத்கைங்கர்யத்தை அவன்
ப்ரஸாதத்தாலே இங்கேபெறில் எனக்கு அதுவே புருஷார்த்தமென்கிறார். (ச)

ஜந்தாம் பாட்டு.

வழிபட்டோடவருள்பெற்று மாயன்கோலமலரடிக்கீழ்
கழிபட்டோடுஞ்சுடர்ச்சோதிவேள்ளத்து இன்புற்றிருந்தாலும்
இழிபட்டோடுமுடலினிற்பிறந்து தன்சீரியான்கற்ற
மொழிபட்டோடுங்கவியமுதம் நுகர்ச்சியுறமோ? முழுதுமே.

ஆ.—(வழிபட்டோட) - விஜயதிருப ஸம்ஸாரமார்க்க பரிவர்த்திகளான
ஆத்மாக்களுக்கு, ஹா-ஹவதஸூஷைத்வவர்த்தக ஹவதநுஹவப்ரீதி ஸித்திக்குமோவென்
னில்,— அந்தஸ்யஸாரநிவ்ருத்திபூர்வக ஹவதநுஹவப்ரீதிதான், இங்கே திருவாய்

அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரளயத்திலே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - சிவந்த இத்யாதி. “என்னம்மான்”
என்றத்தை “செந்தாமரைக்கண்” என்றத்தோடே கூட்டிஹவம் - என்னை இத்யாதி. “இருமா
நிலம்” இத்யாதியோடேகூட்டி “என்னம்மான்” என்றதுக்கு ஹவாந்தரம் - உக்தமான இத்யாதி.
குணத்தாலும் அழகாலுமென்றது - “இருமானிலம்” என்றுதொடங்கி “பவளவாய்” என்றத்தைப்
பற்ற. “பொங்கேழ்புகழ்” என்றதுக்கு - அர்த்தாந்தரம் - பொங்கியெழாரின்னுள்ள இத்யாதி.
முந்தின அர்த்தம், பரந்து அழகிய புகழென்றபடி. இரண்டாவது, பொங்கியெழா நின்னுள்ள
புகழென்றபடி. குணங்கள் எழுகையாவதெதென்ன - ஆற்றுப்பெருக்கு இத்யாதி. கொண்டு
கிளரவற்றானவென்றது - ஸ்தோத்திரோத்யுத்தமாகவல்லவென்றபடி. இன்னொருடைய புலன்கொள்
என்னுமையாலே - ஸ்ரீவேந்திரியாபஹாரக்ஷமம் என்றது. ஏய்கை - ஸத்ருஸமாகை. விவர
ணம் - மனோவாக்காயங்கள் இத்யாதி. “பொங்கேழ்” இத்யாதியைப்பற்ற - மனோவாக்கா
யங்கள் என்றது. ஹவத கைங்கர்யம் புருஷார்த்த மென்கிறவர், ஹவத்கைங்கர்யம் புரு
ஷார்த்தமென்கிற தென்னென்ன - பாகவதப்ரீதி இத்யாதி. இருமானிலம் என்றுதொடங்கி, வழி
பட்டோடவருளில் - இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென் இத்யந்வய:. வழிபட்டோட - கைங்கர்ய
வர்க்கத்திலே நடக்கும்படியாக. அங்கேய - உங்குத்தைக்குத்தகுதியான, “பொங்கேழ்” என்ற
இதுக்கு முந்தினவர்த்தத்திலே, கசரங்குறைந்துகிடக்கிறதாய், பொங்கு கேழ் என்று பதச்சேதமாய்,
பரந்தழகிய புகழென்றபடி. கேழ் - அழகு. (ச)

மொழியைக்கொண் டம்பெருமானை அதுவறித்தால் வரும் ப்ரீதிக்குப் போருமோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாட்டிலேபோய் அவனுக்கு அடிமை செய்கையா கிற நிரதிராயபுருஷார்யமும் கீழ்ச்சொன்ன ஐஸ்வர்யாதி புருஷார்யங்களெல்லாம் கூடினாலும், ஸம்ஸாரத்திலேபிறந்து ஸ்ரீ சுவஷ்ணவர்களுக்கு ஹேக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடுகையை ஒக்குமோவென்கிறார்.

[வழிபட்டு என்று இப்பாட்டுக்கு] - நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாக அவனுடைய ப்ராஸாதிப்பெற்று, அத்யாச்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளை யுடையனானவனுடைய நிரதிராயஹேக்யமான திருவடிக்கீழே மிகுதியாலேசுழிக்கிற அப்ராக்ருதமான அழகு வெள்ளத்திலே ஆநந்திநிர்ப்பரானாயிருந்தாலும், மற்றுள்ளபுருஷார்யங்களெல்லாம், அறத்தண்ணிய ஸரீரத்தோடே பிறந்து தன்னுடைய கல்பாணகுணங்களைக் காட்டியருள் அதுக்கு அடைவில்லாத நான் அறிந்து அவை உள்ளடங்காமை சொல்லாய்ப் ப்ரவ்ருத்தமாகாநின்றதுள்ள நிரதிராய ஹேக்யமான கவிகளை அதுவறிக்கையை ஒக்குமோ?

ப.—அநந்தரம், ஆச்சர்யஸ்வஹவான ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரமபதத்திலே நிரதிராயநந்தியாயிருந்தாலும், அததோடே ஐஸ்வர்யாதிகளெல்லாம் கூடினாலும், இங்கே ஹேயஸரீரபரிக்காஹம் பண்ணியிருந்து ஹேவதருக்கு உகப்பாகத் திருவாய் மொழிபாடி ரஸிக்குமதுக்கு ஸத்ருஸமோவென்கிறார்.

(நித்யகைங்கர்யத்திலே), வழிபட்டு - நெறிபட்டு, ஓட - செல்லும்படி, அருள் - அவன் ப்ராஸாதத்தை, பெற்று - லலித்து, மாயன் - ஆச்சர்யஸ்வரூபரூபகுண விஹிதிகளுடன் ஸர்வேஸ்வரனுடைய, கோலம்மலர் - நிரதிராயஹேக்யமான, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழே, சுழிபட்டு - சுழித்து, ஓடும் - ஓடுகிற, சுடர் - ப்ரணையபுடைத்தான, சோதி வெள்ளத்து - தேஜோராசிரூபமான பரமபதத்திலே, இன்புற்று - நிரதி ராயநந்தியாய், இருந்தாலும் - இருந்தாலும், முழுதும் - கீழ்ச்சொன்ன ஐஸ்வர்ய கைவல்யாதிகள் ஸமஸ்தமும் கூடினாலும், இழிபட்டு - தாழ்ச்சியிலே, ஓடும் - மிகவும் கைகழியப்போவதான, உடலினில் - ஸரீரத்திலே, பிறந்து - பிறந்து, தன் - (நிரதி ராயஹேக்யபூதான) தன்னுடைய, சீர் - குணங்களை, யான் - (அதுக்கு அத்யந்த தூரஸ்த்தான) நான், கற்று - அப்யஸித்து, மொழிபட்டு - (அந்த அதுவறித ப்ரீதி) சொல்லாய், ஓடும் - ப்ரவஹிக்கிற, கவி - கவிபாகிற, அமுதம் - அப்ருதத்தை, ("தொண்டர்க்கமுதுண்ண," "அடியார்க்கின்பமாரி," "கேட்டாரார்வானவர்கள்" என்கிறபடியே), துகர்ச்சி - (ததீயரோடேகூட) அதுவறித்து ரஸிக்கையை, உறுமோ - சேரவற்றோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அந்த ஹேவதருவத்தைப் பரமபதத்திலே தந்தாலும் அததோடே கீழ்ச்சொன்ன ஐஸ்வர்யாதிகளைச் சேர்த்துத் தந்தாலும் அது இங்கே "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" "அடியார்க்கின்பமாரி", "கேட்டாரார்வானவர்கள்" என்று ஹேவதப்ரியரூபமாகத் திருவாய்மொழி பாடியதுவறிக்கிற ரஸத்தோடு ஒக்குமோ? என்கிறார்.

[வழிபட்டோட அருள்பெற்று] - கைங்கர்யத்திலே நெறிபட்டுச் செல்லும்படி அவன் ப்ராஸாதித்தைப் பெற்று. [மாயன்] - அத்யாச்சர்யமான ஸௌந்தர்யரீலாதிக

ளாலே எல்லாரையும் தோற்றிக் குமவனுடைய. [கோலமலரடிக்கீழ்] - உர்ஸநீயமான புஷ்பம்போலேயிருந்துள்ள திருவடிகளின்கீழே. [சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து] - ஆற்றப்பெருகுமாபோலே சுழித்துச்செல்லுகிற தேஜஸ்ஸமுதரமான பரமபதத்திலே. “சுத்யுகபூமலுஜீவந்தகூடாநவ்ஷோரஜபூமாதநஃ”. [இன்புற்றிருந்தாலும்] - “வனஷஹெயுவாநநயாதி” என்று அவன் ஆநந்திப்பிக்க ஆநந்திர்ப்பரனாயிருந்தாலும். [முழுதும்] - கீழ்ச்சோன்ன ஐஸ்வர்யாதிகளையும் இத்தோடே கூடப்பெற்றாலும். [இழிபட்டோடும் உடலினிற்பிறந்து] - தாழ்வுக்கெல்லையாம்படி கைகழியப்போன சரீரத்தோடேபிறந்து. [தன்சீர்] - நித்யஸூரிகளும் குமிழிரீருண்ணும் கல்யாணகுணங்களை. [யான்கற்று] - நித்யஸம்ஸாரியாய் அந்தக்குணங்களுக்கு அடைவில்லாத நான் அறிந்து. [மொழிபட்டோடும்] - அவையுள்ளடங்காமையாலே சொல்லாய் ப்ரவஹியாநின்றான். [கனியமுததுகர்ச்சியுறமோ] - திருவாய்மொழிபாகிற அம்ருதத்தை அதுவிக்கையோடு ஒக்குமோ - சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து இன்புற்றிருந்தாலும் - முழுதும்?

நடு. — அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படிப்பட்ட ஹவத்ப்ராப்தியும், கீழ்ச்சோன்ன புருஷார்த்தங்களு மெல்லாங் கூடினாலும், “தோண்டார்க்கமுதுண்ணச் சோன்மலைகள் சோன்னென்” என்கிறபடியே, ஹவதர்களுக்கு ப்ரியமாகத் திருவாய்மொழிபாடி அடிமை செய்யு மத்தோடு ஒக்குமோ என்கிறார்.

[வழிபட்டோடவருள்பெற்று] - கைங்கர்யத்திலே நெறிபட்டேச்செல்லும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாக. [மாயன்] - ஸௌந்தர்ய ஸீலாதிகளால் ஆர்ச்சயலுதனுவன். [கோலமலரடிக்கீழ்] - உர்ஸநீயமான புஷ்பம்போலேயிருந்துள்ள திருவடிகளின் கீழே. [சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதிவெள்ளத்து] - ஆற்றப்பெருக்குப் போலே சுழித்துச்செல்லுகிற தேஜஸ்தரங்கங்களை யுடைத்தான பரமபதத்திலே; “சுத்யுகபூமலுஜீவந்தகூடாநவ்ஷோரஜபூமாதநஃ” (அத்யர்க்காநல தீப்தம்தத்ஸத்தாநம்) என்னக்கடவதறே. [இன்புற்றிருந்தாலும்] - “வனஷஹெயுவாநநயாதி” (ஷஷ்ஹயேவாநந்தயாதி) என்று அவன் ஆநந்திப்பிக்க, ஆநந்திர்ப்பரனாயிருந்தாலும். [முழுதும்] - கீழ்ச்சோன்ன ஐஸ்வர்யாதிகளும் இத்தோடே கூடப்பெற்றாலும். [இழிபட்டோடும் உடலினிற்பிறந்து] - தாழ்வுக்கெல்லையாம்படி கைகழியப்போன சரீரத்தோடே பிறந்து. [தன் சீர்] - நித்யஸூரிகளும் குமிழிரீருண்ணும் கல்யாணகுணங்களை. [யான்கற்று] - நித்யஸம்ஸாரியாய், அந்தக்குணங்களுக்கு அடைவில்லாத நான் அறிந்து.

அஞ்சாம்பாட்டு - வழிபட்டு இதயாதி. “வெள்ளத்தின்புற்றிருந்தாலும்” என்று தொடங்கி, “நகர்ச்சியுறமோமுழுதும்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-இப்படிப்பட்ட இதயாதி. “முழுதும்” என்றத்தைப்பற்ற - கீழ்ச்சோன்னபுருஷார்த்தங்களும் என்றது.

நெறிபட்டு - ப்ராஹதமாய்: விவரணம்-நித்யகங்கைர்யம் இதயாதி. சுழியையுடைத்தாய்க் கொண்டு நடக்கிற நிரவதிகதேஜஸ்ஸமுதரமான பரமபதத்திலேயென்று ஸப்தார்த்தம். “சுழிபட்டோடும்” என்கையாலும், “வெள்ளம்” என்கையாலும் - தேஜஸ்தரங்கங்களுையுடைத்தான என்கிறார். நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுடைத்தாயிருக்குமென்னுமதக்கு ப்ரமாணம் - “சுத்யுகபூ” இதயாதி. “சுத்யுகபூமலுஜீவந்தகூடாநவ்ஷோரஜபூமாதநஃ” ஐத்யூரண்யவவ்யுணி. இழிபட்டோடும் - தாழ்ச்சிலேசெல்லுகிறவென்று ஸப்தார்த்தம். அஹங்காரயுக்தமாகையாலே - தாழ்வுக்கெல்லையாம்படி என்றபடி. அடைவில்லாத - ப்ராப்தியில்லாத. அப்யவிக்ஷைக்கு யோக்யதை

[மொழிபட்டோமே] - அவை உள்ளடங்காமையாலே சொல்லாய் ப்ரவஹியாரின்னுள்ள.
[கலியமுதம்நுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழியாகிற் அந்ருதத்தை அநுலவிக்மைகயோ
டொக்குமோ? [சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்தின்புற்றிருந்தாலும் முழுதும்] - "அவனடியார்
சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டார் இங்கேதிரிய - நறுமாலிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புது
தல் - உறுமோ" என்றுரே கீழே: அத்தைவிட்டு, 'கலியமுதம்நுகர்ச்சியுறுமோமுழுதும்'
என்கிறார். அத்தை விட்டாராயிருக்கிறதோவென்னில், - விட்டிலர்: "தொண்டர்க்கமு
துண்ணச் சொன்மலைகள்" என்கையாலே, அவர்களுக்கு அடிமை செய்கிறபடி. (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

நுகர்ச்சியுறுமோ? மூவுலகின் வீடுபேறுதன்கேழில்
புகர்ச்சேம்முகத்தகளிறட்ட பொன்னுழிக்கையென்னம்மான்
நிகர்ச்சேம்பங்கியெரிவிழிகள் நீண்டவகரநயிரேல்லாம்
தகர்த்துண்ணேழுவும்புட்பாகன் பெரியதனிமாப்புகழே.

ஆ.—(நுகர்ச்சி) - ஸம்ஸாரநிலநுத்தியூர்வக ஹவதநுஹவப்ரீதியும் ஸ்வாதீ
நாகிலேலாக ஹவதநந்தமும் கூடினால்தான், திருவாய்மொழியாலே எம்பெருமானை
யநுபவித்தார் லுள்ள ப்ரீதிக்குப் போருமோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், ஐஸ்வர்யவைவல்ப ஹவதநுஹவப்ரீதியும் ஹவதந
நந்தமுங் கூடினால்தான், ததியர்க்கு ப்ரீதியை விளைப்பதான திருவாய்மொழியை அநுல
விக்மையை யொக்குமோ? என்கிறார்.

[நுகர்ச்சியென்று இப்பாட்டுக்கு] - தனக்கு ஒப்பு இன்றிக்கே ஒளியை
யுடைத்தான சிலந்தமுகத்தையுடைய குவலபாபீடத்தை முடிப்பதஞ்செய்து அழகிய
திருவாழிமோதிரத்தாலே அலங்கரணமான திருக்கையையுடையனான என் நாடூனமாய்,
தங்களுடைய ஜாத்யுசிதமாகச் சிவந்த தலைமரிசையுடையராய் அக்ரீஜ்வாலேபோலே
கோக்காநின்றனா கண்ணையுடையராய்ப் பெரிபவடிவையுடையரான அஸுரருடைய
ப்ராணங்களை முடித்து அதுவே பூரகமாய்த்திரியாநின்றனா பெரியதிருவடிக்குப் பாக
னானவனுடைய பெரிதாய் ஒப்பிநின்றிக்கேபிநந்துள்ள கல்பாணகுண ராஸியை அநுல
விக்மைபோடு ஒக்குமோ ஸர்வேஸ்வரத்வம்?

ப.—அநந்தரம், விசேராயி சிவஸநீலனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணகணங்
களை ஹவதப்ரீநைமமான திருவாய்மொழி முகத்தாலே யநுலவிக்குமத்தை, ஜகத்காரண
ஹவதனான ஸர்வரனாயிருக்கு மிருப்புத்தான் ஒக்கவற்றோ? என்கிறார்.

யில்லாத என்றபடி. நுகர்ச்சி - அநுலவம். அத்தைவிட்டு - "சிறுமாமனிசரையென்னையாண்டா
ரிங்கேதிரிய" என்றத்தை விட்டுடென்றபடி. இழிபட்டோடும் என்றதொடங்கி, கலியமுதநுகர்ச்
சிக்கு - வழிபட்டோட என்றதொடங்கி, வெள்ளத்தின்புற்றிருந்தாலும் - முழுதும் - உறுமோ
இத்யங்கொட - உறுமோ - ஸத்ருஸாமோவென்றபடி. "தன்சீரியான்கற்று" என்கிறவிடத்தில்,
ரகரத்தொட - லிகரம் சந்தியால்வந்ததாய், தன்சீர் யான் என்றாய், "சீர்" என்றது-சீரையென்றபடி.
ஹவதநம் - ஹவதநிப்ராயமாய், குணங்களை யென்றபடி. (௬)

தன் - தனக்கு, கேழ் - ஒப்பு, இல் - இன்றியேயிருப்பதாய், புகர் - புகரை யுடைத்தாய், செம் - (சீற்றத்தாலே) சிவந்த, முகத்த - முகத்தையுடைத்தான, களிற் - ஆனையை, அட்ட - அடர்த்தத்த, பொன் - ஸ்பந்தஹணியமான, ஆழி - திருவாழி மோதிரத்தையுடைய, கை - திருக்கையையுடையன, என் - என், அம்மான் - ஸ்வாமி யாய், நிகர் - ஜாதிக்கு ஸத்ருஸமாய், செம்-சிவந்த, பங்கி - (நாலுகிற)மயிர்களையும், எரி- அக்நிசக்ரம்போலேயிருக்கிற, விழிகள் - விழிகளையுமுடைத்தாய், நீண்ட - உத்துங்க ஸரீரரான, அசுரர் - அஸுரர்களுடைய, உயிரெல்லாம் - ப்ராணன்களையெல்லாம், தகர்த்து - பிடித்து, உண்டு - க்ரஸித்து, உழலும் - ஸஞ்சரிக்கிற, புள் - பெரியதிரு வடிக்கு, பாகன் - நியந்தாவானவனுடைய, பெரிய - அபரிச்சிந்தமாய், தனி - அத்விதீய மாய், மா - அதிஸாயிதலோக்யமான, புகழ் - குணகணங்களை, நுகர்ச்சி - ஹாகவத ப்ரீணநமான திருவாய்மொழி முகத்தாலே அதுபவித்துரஸிக்கையை, முவுலகின் - ஜாத த்ரயவிஷயமான, வீடு - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தை, பேற-பெற்றிருக்கும் ஸ்வரத்வமானது, உறுமோ - கிட்டவற்றோ? உலகின்வீடு - லோகத்தை ஸ்ரஷ்டிக்கை. பங்கி - நான்ற குழல் 'நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழி'யென்று - கண்ணுக்கு விஸேஷணமாய், ஒப்பமிட்ட ஒளியையுடைய செம்புகாய்க்கருப்புப்போலே அனலுநிழ்கிற விழியென்றுமாம்.

இ. - ஆறும்பாட்டில், உக்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளும், சோஷியாய் ஜகஜ்ஜந் மாடிகாரணமான ஸர்வேஸ்வரனாய் நிரதிஸபாநந்தியாயிருக்கும் இருப்பும், ஹாஸவத ப்ரீதியருபமாகத் திருவாய்மொழி பாடியதுவாழிக்கிற ரஸத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

[நுகர்ச்சியுறுமோ] திருவாய்மொழி முகத்தாலே ஹாஸவத குணங்களை யதுவாழிக்கும் அகத்தேடுக்குமோ? [முவுலகின் வீடுபேற] - தன்ஸங்கல்பை ஹேஸத் தாலே ஜாதஸ்ரஷ்டி ஸம்ஹாரமாம்படி இருக்கிற ஐஸ்வர்யம். [தன்கேழில்] - மிடுக்குக்குத் தனக்கொப்பின்றியிலே இருக்குமதாய். [புகர்ச்செம் முகத்த] - "புத் தம்" என்றால் கிளர்ந்த ஒளியையுடைத்தாய்ச்சீற்றத்தாலே சிவந்தமுகத்தையுடைத்தான குவலயாபீடத்தை முடித்த. [பொன்னுழிக்கை] - அழகிய திருவாழி மோதிரத்தாலே அலங்க்ருதமான திருக்கையையுடையவன். குவலயாபீடத்தின் கதுப்பிலே யடித்த போது, கையுள் திருவாழிமோதிரமு மிருந்தபடி. [என்னம்மான்] - கையும்அறுகாழியு மான அழகைக்காட்டி என்னை எழுகிக்கொண்டவன். உகவாதாரை மிடுக்காலே யழித் தான்; உகப்பாரையுமுகாலே யழித்தான். [நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழிகள்]-ஜாத்யுசிதமான சிவந்த தலை மயிரையுடையராய், அக்நிஜ்வாலேபோலேநோக்கா நின்றகண்களையுடையராய். [நீண்டவசுரர்] - "ஒநஸோஷியுண்டு" என்னும் கூச்சமின்றிக்கே, "ஹாஸவதமொழி" என்றிருக்கையாலே மெலிந்துவளநுமவர்களல்லாமையாலே நீண்ட வடிவையுடைய அஸுரர்களுடைய உயிரெல்லாம். [தகர்த்துண்டுமலும் புட்பாகன்] - ப்ராணன்களை முடித்து அதுவேயுராகமாக ஸஞ்சரிக்கும் பெரிய திருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்து மவனுடைய. [பெரிய தனிமாப்புக்கேழ்] - திரவியியாய், அத்விதீபமான கல்பாண குணங்களை - திருவாய்மொழி முகத்தாலே யதுவாழிக்குமத்தோடு ஒக்குமோ, ஜாத காரணமாய் சோஷியா யிறுமாத்திருக்கை?

ஈடு. - ஆறும்பாட்டு. உக்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளும், சோஷியாய் ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணமான ஸர்வேஸ்வரனாய் நிரதிஸபாநந்தியாயிருக்கு மிருப்பும், ஹாஸவத ப்ரீதியருப

ஆறும்பாட்டு, - நுகர்ச்சி இதயாதி. "புட்பாகன் பெரியதனிமாப்புக்கழ் - நுகர்ச்சி - முவுலகின்வீடுபேற - உறுமோ" என்கிறவற்றைக் கடாஷித்து அவதாரினை - உக்தமான இத்

மாகத் திருவாய்மொழிபாடியவருவிலுக்கும் ரஸத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார். புட்பாகனுடைய பெரிய ஒப்பில்லாத விலக்ஷணமானபுகழைத் திருவாய்மொழியாலே நுகருமனுக்கு, விபவான அவனுடைய ஆனந்தமும் போராதென்கிறார்.

[நுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழி முகத்தாலேலகவத்துணங்களை யவலவிக்கு மத்தோடொக்குமோ? [மூவுலகின்வீடுபேறு] - தன்ஸங்கல்ப ஏகதேசத்தாலே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களாம்படியிருக்கிற ஐஸ்வர்யந்தான் அத்தோடொக்குமோ? அவனுக்கிறே இது ஐஸ்வர்யமாய்த்தோற்றுவது; இவர்க்கு இது புருஷார்த்தமே? “ஜம அரவாஸ வஜ-ஃ” (ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்) என்கிறபடியே, ஸ்வரூபாநுரூபமானவையிறே புருஷார்த்தமாவது? [தன்கேழில் இத்யாதி] - மிகேக்குத்த தனக்கொப்பினிச்சேயிருப்பதாய், புகளையும், சீற்றத்தாலே சிவந்தமுசத்தையுமுடைத்தான களிறுண்டு: தவலயாபீடம்; அத்தை முடித்த. [பொன்னாழிக்கை] - அழகிய திருவாழிமோதிரத்தாலே யலங்கருதமான திருக்கையை யுடையவன். தவலயாபீடத்தின் கதுப்பிலே யடித்தபோது, கையுந் திருவாழிமோதிரமு மிருந்தபடி. [என்னம்மான்] - கையும் அறுகாழியுமான வடிவைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். உகவாதாரை மிகேக்காலேயழித்தான், உகந்தாரை அகாலேயழித்தான். [நிகர் இத்யாதி] - ஜாதிப்ரயுக்தமான சிவந்தமயிரையுடையராய், எரிபோலே விழியாநின்றள்ள கண்களையுடையவன், பெரியவடிவையுடையரான அஸுரர்களுடைய உயிரையெல்லாம் தகர்த்து புலித்தனதுதானே யாத்ரையாயிருக்கிற பெரியதிருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்துகிறவனுடைய, அபரிச்சிந்நமாய் உபமாநரஹிதமாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணங்களை-திருவாய்மொழி முகத்தாலே யவலவிக்கும் அநுலவத்தோடொக்குமோ? [மூவுலகின் வீடுபேறு] - திருவாய்மொழிமுகமும் ஆனந்தத்துக்கு, “மூலகுந்தனிக்கோல்செல்ல வீற்றிருக்குமானந்தமும் போராதென்கிறார். (சு)

யாதி. ஒருபாட்டுக்கொருபாட்டு அதிஸபம் சொல்லவேண்டுகையாலே, கீழிற்பாட்டில் “முழுதம்” என்றத்தைக்கடாக்கித்த - உகந்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளும் என்றது. “மூவுலகின்வீடுபேறு” என்றத்தைப்பற்ற - சேஷியாய் இத்யாதி. அந்வயமுகேசோக்த விவரணம் - புட்பாகனுடைய இத்யாதி. இப்பாட்டிலும், கவியமுதநுகர்ச்சி தன்னையே சொல்லுகிறது. விபுவேன்றது - காரணத்வவரித்தம்.

வீடு - விடுகை: ஸம்ஹாரமென்றபடி. பேறு - பெறுகை: ஸ்ருஷ்டியென்றபடி. மஹைஸ்வர்யமான ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்தருத்தவத்தை “அத்தோடொக்குமோ” என்னலாமோ வென்ன - அவனுக்கிறே இத்யாதி. இவர்க்கு இது அபுருஷார்த்தமோவென்ன, ப்ரமாணம் - ஜமஸ இத்யாதி. ஈஸ்வரனுக்கு அது புருஷார்த்தமாகைக்கும், இவனுக்கு அபுருஷார்த்தமாகைக்கும் ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வரூபாநுரூப இத்யாதி. கேழ் - ஒப்பு. முஷ்டியுத்தமாகையாலே, “பொன்னாழி” என்று திருவாழிமோதிரத்தைக்கேசால்லுகிறது. “பொன்” என்ற அக்குலாவம் - தவலய இத்யாதி. கதுப்பு - கபோலம். அறுகாழி - மெல்லியமோதிரம். “களிறுட்டபொன்னாழிக்கையென்னம்மான்” என்று கூட்டிலாவம் - உகவாதாரை இத்யாதி. “நிகர்” என்று - ஒப்பாய், அத்தால் - அறுரூபதையைச் சொல்லுகிறதாய், ஜாத்யநுருணமாகச் சிவந்தவென்றபடி. ஜாதிக்கு ஸத்ருஸமாகவந்த மயிரென்றபடி. பங்கி - மயிர். மாப்புசுழ் - கல்யாணகுணங்கள். மலிதம் - திருவாய்மொழி இத்யாதி. தன்கேழில் புகர்ச்செம்முகத்த என்றுதொடங்கி, தனிமாப்புசுழ் - நுகர்ச்சிக்கு - மூவுலகின் வீடுபேறு - உறுமோ - ஒக்குமோ இத்யாவய். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

தனிமாப்புக்கழேயெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாத்தான்தோன்றி
முனிமாப்பிரமமுதல்வித்தாய் உலகமுன்றும் முளைப்பித்த
தனிமாத்தெய்வத்தனிமடிக்கீழ்ப் புதுதலன்றியவனடியார்
நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும்வாய்க்கநங்கட்கே.

ஆ. — (தனிமாப்புக்கீழ்) - இங்கே இப்போதே நன்பெற்று அறுவதற்கு
ஊகவதஸேஷத்வத்துக்கு வர்த்தகமான ஊகவதறுவமும் இங்கே ஸித்தித்தபின்பு,
இதுக்கு விசேஷதியான ஊகவதறுவமும்வேண்டா, இதுக்குவர்த்தகமான ஊகவதறுவ
ஸம்வர்த்திதமான ஊகவத ஸம்ஸ்ரேஷஸுவமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கென்கிறார்.

ஒ. — ஏழாம்பாட்டில், ஸ்வயர்புநஷார்த்தமாகக் கொள்ளும் ஊகவதறுவ
வத்தைபொழிய ஊகவதபிரிதிருபமான ஊகவதறுவத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு ஊக
வதஸம்ஸ்ரேஷஸுவமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கென்கிறார்.

[தனியென்று தொடங்கி] - ஒப்பில்லாத அழகிய புகழே காலமுள்ள தனையும்
நிற்கும்படியாக ஸ்ருஷ்ட்யுந்முனாபு, “ஸஹஸ்யாழ” என்று ஸங்கல்பிக்கிற பர
ப்ரஹ்மமாகிற பரமகாரணமாய் லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்கின ஒப்பில்லாத பெரிய
பெருவத்தினுடைய தனிர்ஸோலேபிருக்கிற திருவடிக்கீழே புதுகையைத் தனிர்ந்து.
[அவனென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய மிக்க வேண்டற்பாடுடைத்
தான ஸம்ஸ்ரேஷஸுவமே நாள்தோறும் நமக்கு வாய்க்கவேணும்.

ப. — அநந்தரம், அகில ஜகத்காரணஹிதஞான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை
ப்ராபிக்குமதிலும், அவனுக்கு ஸேஷஹிதரான ஊகவதர்களுடைய ஸம்ஸ்ரேஷஸுவமே
நமக்கு என்றுமொக்க உண்டாகவேணுமென்கிறார்.

தனி - அத்விதீயமாய், மா - அதிஸாபிதா காரமான, புகழே - காரணத்வப்பயுக்த
குணப்ரதையை, எஞ்ஞான்றும் - ஸர்வகாலமும், நிற்கும்படியா - (வேதாந்தப்ரஸித்த
மாய்) நிற்கும்படியாக, (ஸ்ருஷ்டிகாலம்வந்தவாதே, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக), தான் -
தானே, தோன்றி - (“ஸுஹஸ்யாழீ தஸோதாடி” என்கிறபடியே) ஸ்ருஷ்ட்யுந்முனா
புய்யுவிர்ப்பவித்து, முனி - (“ஸஹஸ்யாழ” என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே) ஸ்ருஷ்டி
மகநத்தைப்பண்ணுவதாய், மாப்பிரமம் - பரப்ரஹ்மஸப்தவாச்சப்பமாயுள்ள, முதல் -
பாதாநமாயுள்ள, வித்தாய் - உபாநாநகாரணமான, உலகமுன்றும் - ஜகத்க்ரயத்தையும்,
முளைப்பித்த - உத்பாதித்த, தனிமாத்தெய்வம் - அத்விதீயபாதேவதைந்நுடைய
தனிர் - அத்யந்தஸுகுராரமான, அடிக்கீழ் - திருவடிகளிக்கீழே, புதுதலன்றி - ப்ரா
பிக்கையன்றிக்கே, அவனடியார் - அந்தக்காரணகுணங்களுக்குத்தோற்று அடிமைப்பட்ட
ஊகவதர்களுடைய, நனி - மிகவும், மா - ஸ்லாக்யமான, லவியின்பமே - ஸம்ஸ்ரேஷ
ஸுவமே, நங்கட்கு - நமக்கு, நாளும் - ஸர்வகாலமும், வாய்க்க - வாய்க்கவேணும்.
நனி - மிகுதி.

இ. — ஏழாம்பாட்டில், ஊகவதஸேஷத்வத்திலே ஸத்தையுண்டாக அந்த
ஹிதமான ஊகவதறுவமொழிய, தனியே “எனக்கு” என்றவரும் ஊகவதறுவம
வேண்டா என்கிறார்.

[தனிமாப்புதழே] - உபமானாஹிதமாய், அழகுதான புகழே: நாமரூபங்களழிந்து தமோஹிதமான ஸமயத்திலே, இவற்றையுண்டாக்க நினைத்த மஹாகுணம். [எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியா] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் "ஒருவன் பண்ணும் உபகாரமே!" என்று அதனையே அதுஸந்திக்குப்படிபாக. [தான் தோன்றி] - அர்ப்பிப்பாருமின்றிக்கேயிருக்க பூர்ணனாயிருக்கிற தான் தன்பேராக, "வஹுஸ்யாடி" என்றுதோன்றி. [முனிமாப்பிரம முதல்வித்தாய்] - ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ராஹ்மமாகிற பரம காரணமாய். இவற்றின் உர்ட்டிஸையைத் தானே நினைத்துத் தன்பெருமை பாராதே த்ரிவியகாரணமும் தானேயாய். [உலகமுன்றும் முளைப்பித்த] - ஸகல லோகங்களையும் உண்டாக்கின. [தனிமாத் தெய்வத்தனிரடிச்சீழ் புகுதலன்றி] - உபகரிக்குமிடத்தில் அத்விதீயமான பரதேவதையுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகளின் சீழ் புகுகைதவிரந்து. தானில்லாதவன்று ஒறிதம்பார்த்த உபகாரகனாய், லோக்யஹித னானவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுக்கையிறே பார்ப்பதம்; அதுஎனக்கு வேண்டா; வேண்டுவதுதான் எது? என்னில்:—[அவனடியார்]-அவனுடைய குணங்களிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய. [நனிமாக் கலவியின்பமே] - மிக்க வேண்டற்பாடுடைத்தான ஸம்ஸலேஷ ஸுபீம. நனி - மிகுதி. மா - வேண்டற்பாடு. [நாளும் வாய்க்க] - நாளாந்தோறும் வாய்க்கவேணுமென்னுதல். ஹவத்ப்ராப்கியுண்டானாலும் இதுவே வாய்க்கவேணுமென்னுதல். [நங்கட்கே] - புரஷர்த்தத்தில் சரமாவயியை அர்ப்பித்த நமக்கு. "அவனையனைக்க வேண்டா, அவன்காலேத் தலை யிலே வைக்க அமையும்" என்னுமாபோலே.

நடு - ஏழாம்பாட்டு. ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாய்வரும் ஹவதநுஹவம் எனக்கு வேண்டா; ஹவதநுஹவமேகூடி அநுஹலிக்கும் ஹவதநுஹவமே காலதத்த்வமுள்ள தனையும் எனக்கு உண்டாகவேணுமென்கிறார்.

[தனிமா இத்யாதி] - உபமானாஹிதமாய், ஸ்வயமாநபுகழே காலதத்த்வ முள்ளதனையும் நிற்கும்படியாக. [தான்] - அவ்யக்தஸாரீரானதான். [தான் தோன்றி] - அர்த்திப்பாரின்றுக்கேயிருக்க பூர்ணனாயிருக்கிறதான், தன்பேராக "வஹுஸ்யாடி"

ஏழாம்பாட்டு— தனிமா இத்யாதி. கீழ் மூன்றுபாட்டாலேயும் ஹவதநுஹவத்தைச் சொல்லி, இப்பாட்டில் "அதுவேண்டா, ஹவதநுஹவமேகூடச் சேர்த்தியேயமையும்" என்கை வ்யாஹதமன்றோவென்கிற ஸங்கையை விஷயவிஹிதத்தாலேபரிஹரியாநின்றனொண்டு, "புகுதலன்றி - நனிமாக்கலவியின்பமேநாளும்வாய்க்க" என்றத்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை. ஸ்வயம்புருஷார்த்தம் இத்யாதி. ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாவது - தனியே "எனக்கு" என்று வரும் ஹவதநுஹவம்.

உபமானாஹிதமாய் ஸ்வயமாநபுகழே - நாமரூபங்களழிந்து தமோஹிதமான டிஸாயிலே இவற்றையுண்டாக்கநினைத்த மஹாகுணம். காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நிற்கையாவது - இவ்வுபகாரத்தின் வாகியறிந்தவர்கள் "ஒருவன்பண்ணுமுபகாரமே!" என்று இத்தையே எப்போதுமொக்க அதுஸந்திக்கை. அவ்யக்தஸாரீரான தான்என்றது - மஹானுக்குக் காரணமான ப்ரக்குதியை ஸரீரமாகவுடைய தான் என்றபடி. உதாவது - ஸ்ரீமதிசுத்தியிச்சிஷ்ட ப்ராஹ்மமென்றபடி. "தான்" என்றதுக்கு, பூர்ணனானதானென்று அர்த்தநாந்தரம் - அர்த்திப்பாரி இத்யாதி. "தோன்றி" என்றதுக்கு அர்த்தம் தன்பேராக இத்யாதி. வஹு ஸ்வயமாநபுகழே தோன்றியென்றது - வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிப்ரதாந மாகையாலே, அத்தைவ்யக்ஷித்தது. அதுக்கு உபாகத்தமான ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி யென்றபடி. "முனி" என்றதுக்கு பூர்ணர்த்தம்.

(பஹுஸ்யாம்) என்று தோன்றி. [முனி மாப்பிரமமுதல் வித்தாய்] - ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மமாகிற பரமகாரணமாய். முனி - துறந்தவன். தேசாந்தரம்போன ப்ரஜையைத் தாய் நினைக்குமாபோலே, “இவைஎன்பட்டன!” என்று திருவுள்ளத்தாலே நினைத்து, பரப்ரஹ்மமான தானே த்ரிவித காரணமுமாய். [உலகமுன்றும் முளைப்பித்த] - கார்யவர்க்கு மடையத் தன்பக்கலிலே அரும்பும்படி பண்ணினானாயிற்று; ஸஹுஸ்யஸங்கல்ப ம்ருந்தபடி. [தனி இத்யாதி]-ஒப்பில்லாத பரதேவசையினுடைய தளிர்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின்கீழே புகுதல்; இதுகாணும் ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனம். சேதநனானால் உபகரித் தவன் திருவடிகளைப் பற்றவிழே ப்ராப்தம். [அன்றி] - அத்நைவீட்டு. [அவனடியார் இத்யாதி] - அவ்வுபகாரத்திலே தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடேண்டான, மிக்கவிலக்ஷணமாயிருந்துள்ள ஸம்ஸ்லேஷஸுவமே நாள்தோறும்வாய்க்க. [நங் கட்கே] - இத்தைவிரும்பி “இதுவேபேறு” என்றிருக்கிற நமக்கு, இது காலதத்த்வ முள்ளதனையும் கிட்டவேணும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நாளும்வாய்க்கநங்கட் கு நளிர்நீர்க்கடலைப்படைத்துத் தன்
தாளும்தோளும்முடி களும்சமனிலாதபலபாப்பி
நீளும்படர்பூங்கற்பகக்காவும் நிறைபன்னாயிற்றின்
தோளுமுடையமணம்மலைபோல் கிடந்தான்தமர்கள்கூட்டமே.

ஸங்கல்பவிஷ்டனென்று முந்தினது; இத்தையருளிச்செய்தார் - ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மம் என்கிற வாக்யத்தாலே. “துறந்தவன்” என்றிரண்டாமர்த்தம்; துறக்கையாவது - இவ்விபூதியிலுள்ளார் காரணகளைபரங்களை இழந்த துக்கத்தாலே, நித்யஸூரிகளைவிடுகை நினைக்குமவனென்று முன்னுமர்த்தம் - தேசாந்தரம் இத்யாதி. “மாப்பிரமம்” - பரப்ரஹ்மமென்றபடி. பரப்ரஹ்மமானதானே என்றதுக்குஹாவம் - தன்பெருமைபாராதே ஸ்ருஷ்டிக்கை. “மாப்பிரமமான தான் - முனியாய் - முதல்வித்தாய் - தோன்றி” என்று அந்வயிப்பது. “முதல்” என்று - நிமித்தகாரணம். “வித்து” என்று - உபாதாந காரணம். இவ்விரண்டும் ஸஹகாரிகாரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஆக, த்ரிவிதகாரணமுமென்றபடி. “தோன்றி” என்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி; “முளைப்பித்த” என்று - வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. “முளைப்பித்த” என்றதுக்குஹாவம் - கார்யவர்க்கும் இத்யாதி. “தோன்றி” என்றதும், “முளைப்பித்த” என்றதும் புருத்தமன்றோவென்ன - ஸஹுஸ்ய இத்த்யாதி. ஸஹுஸ்யஸங்கல்பமென்றது - ஸங்கல்ப கார்யமான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்றபடி. “ஸஹுஸ்யாழி” என்று - வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும், “பூஜாயெய” என்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும்கூற சொல்லிற்று. “மாத்தெய்வம்” - பரதேவதை. ஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னவந்தாம், திருவடிகளின்கீழே புகுதலைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - இதுகாணும் இத்யாதி. அது எப்படியென்ன - சேதநனானால் இத்யாதி. அத்நைவீட்டு என்றது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடேகூடி துஷ்வியாத ஹவதநஹவத்தை விட்டென்றபடி. “நனி” - அறங்குதி. “இன்பமே” என்கிற தவதாரணார்த்தம் - இது காலதத்த்வம் இத்யாதி. வாய்க்க - மலிக்கவேணும். தனிமாப்புக்கேழையெஞ்ஞானமும் நிற்கும்படியாக-பரப்பிரமமான-தான்-முனியாய் - முதல்வித்தாய் - தோன்றி - உலகமுன்று முளைப்பித்த என்றுதொடங்கி, இன்பமே” தங்கட்கு - நாளும்வாய்க்க இத்யங்கட்கு. (எ)

ஆ.--(நாளும்வாய்க்க) - அவர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷம் வேணுமோ? ஸஹ வாஸமாதரமே என்றும் ஸித்திக்கவமையுமென்கிறார்.

ஒ.--எட்டாம்பாட்டில் அவர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷம் வேணுமோ? அவர்களோடு ஏகத்ரவாஸமேயமையு மென்கிறார். அவர்களுடைய திசைகளைக் கண்டுகொண்டிருக்க வமையுமென்றுமாம்.

[நளிர்நீர்கடலைப்படைத்தென்றுதொடங்கி] - கண்வளர்த்தருளுகைக் கீடாக குளிர்ந்திருக்கிற நீரையுடைய கடலை உண்டாக்கி, ஒப்புஇன்றிக்கே பலவான தன்னுடைய திருவடிகளையும் திருத்தேதாள்களையும் திருமுடிகளையும் பரப்பி, உயர்ந்து மிகவும் தழையாநின்றள்ள அழகிய கற்பகச்சீசாலையையும் நிறைபன்னொயிற்றின் கோளுமுடைய மணிமலைபோல் - பல ஆதித்யர்களுடைய தேஜஸ்சையுமுடைய நீலரத்நபர்வதம் போலே கண்வளர்த்தருளுகிறவனுடைய இவ்வழகிலே அகப்பட்டஅடியார்.

ப.--அநந்தரம், ஏகார்ணவஸாயிபான ஸர்ஸ்வஸ்வரனுடைய அடியாரோடுண்டான சேர்த்தியை நமக்கு என்று முண்டாகவேணுமென்கிறார்.

(பூதாரந்தர விகாசஸம்ஸர்க்கமில்லாமையாலே), நளிர் - ஸீ தளஸ்வஹவமான, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, கடலை - ஏகார்ணவத்தை, படைத்து - ('சுவவளவஸஸ ஜடாடிள' என்கிறபடியே) ஸ்ருஷ்டித்து, தன் - (அதவே) தனக்கு அஸாயாரணமாக வேதப்ரதிபாத்யமாய், சமன் - ஒப்பு, இலாத - இன்றியிலேயிருப்பதான, தாளும் - திருவடிகளையும், தோளும் - திருத்தோள்களையும், முடிகளும் - திருமுடிகளையும், பல - (ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதமாப்படி) பலவாக, பரப்பி - பரப்பி, நீளும் - நீளாநிற்பதாய், படர் - பனைத்து, பூ - ஷர்ஸரீயமான, கற்பகக்காவும் - கற்பகச்சீசாலையையும், நிறை-நிறைந்த, பல்-(கிரணத்தையுமுடையவாய்ப்) பலவான, நாயிற்றின்கோளும் - ஆதித்யதேஜஸ்சையையும், உடைய - உடைத்தான, மணிமலைபோல் - மாணிக்கமலைபோலே, சிடந்தான் - கண்வளர்த்தருளினவனுடைய, தமர்கள் - தமர்களோடுண்டான, கூட்டம்-சேர்த்தியானது, நங்கட்டு - நமக்கு, நாளும் - காலதத்த்வமுள்ளதனையும், வாய்க்க - உண்டாகவேணும். கூட்டம் - சேர்த்தி. அன்றியே, ஸங்கமாய், ஐகவதஸங்கம் ஸந்திஹிதமாக வேணுமென்றுமாம்.

இ - எட்டாம்பாட்டில், ஐஸ்வதர்களைோடு ஸம்ஸ்லேஷம் வேண்டா, அவர்கள் திசைக் கண்ணுலே கண்டுகொண்டிருக்க அபையு மென்கிறார்.

[நாளும் வாய்க்கநங்கட்டு] - இத்தையே புருஷார்யமாக விரும்பியிருக்கிற நமக்குக் காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இதுவேவாய்க்கவேணும். [நளிர்நீர்க்கடலைப்படைத்து]-குளிர்ந்த நீரையுடைய கடலை உண்டாக்கி; கண்வளருகைக்கு ஸத்ருஸமான ஜலமென்கை. [சமனிலாத தன்தாளும் தோளும் முடிகளும்] - உபமான ரஹிதமான திவ்யாவயவங்கள். "முடிகளாயிரத்தாய்" என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. [பல பரப்பி] - கடல் பாழ்தீரும்படி வடிவாலேபாரித்து. [நீளும்பித்யாடி] - ஒங்கி, மிகவும் தழைத்து, ஷர்ஸரீயமான கற்பகச்சீசாலையும். பூவென்று பாப்புபாறப் பூத்தவென்றுமாம். [நிறைபித்யாடி] - நிறைந்த ஒளியையுடைய பல ஆதித்யர்களுடைய தேஜஸ்சையையும். கோளென்றுக் காஹங்களாய் அவைதான் தேஜஃபடிார்யங்ஸளாகையாலே தேஜஸ்சை ஸகிச்சுகிறது. [மணிமலைபோல் சிடந்தான்] - ஒரு ரத்நபர்வதம் சாயந்தாற்போலே

பாபிற்றுக் கண்வளருகிறபடி. [தமர்கள் கூட்டமே நானும் வாய்க்க] - இப்படி வைத்த கண் வாங்கிவாண்டுதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனையன்று நானும் வாய்க்கவேன் கிறது: "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்று கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே நானும் ஒருவனாய் அந்வயிக்கவேணும்மென்னுதல், அத்திரளைக் கண்ணிலே காணவமையுமென்னுதல். [தமர்கள் கூட்டமென்று] - டசியர் "கலவரிசிச்சொறு உண்ணவேணும்" என்னுமாபோலே தம்மலிதிவேசாதோற்ற வருளிச்செய்கிறார். "வாழி ரொவலாஹாலீத" என்றும், "சுட்டங்கண்டிடக் கூடுமேல்" என்றும் சொல்லக் கடவதிதே. அவன்பண்ணின் உபகாரத்துக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளோடே ஸம்ப்ரலேஷிக்கவேணு மென்றார், கீழ்; கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரளைக் கண்ணிலே காண அமையுமென்கிறார், இதில்.

சுடு. - எட்டாம்பாட்டு. ஹாமவதர்களோட்டை ஸம்ப்ரலேஷஸுகம் வேணு மென்றார் கீழ்; அதெல்லாம் வேணுமோ, அவர்கள்திரளைக் கண்ணிலே காண அமையு மென்கிறார் இதில்.

[நானும்வாய்க்க இத்யாதி] - இதுவே புருஷார்த்தமென்றிருக்கிற நமக்கு, இது யள்தோறும் வாய்க்கவேணும். [நளிரீர்க்கடலைப்படைத்து] - ஸைத்தமே ஸ்வலாவ னான ஜலத்தையுடைய கடலையுண்டாக்கி. கண்வளருகைக்கு ஸத்ருஸமான ஜல னைகை. [சமனிலாத - நானும் தோளும்முடிகளும்] - உபமான ரஹிதமான தீவ்யாவ ங்கள். [பலபரப்பி] - அக்கடலிலே பாழ்த்தீரும்படி வடிவாலே யலங்கரித்து. [நீளும் ட்பூங்கற்பகக்காவும்] - நிரவயிகலோக்யமான பூப்போலேயிருக்கிற தாளும், கற்பகக் காவைப்போலேயிருக்கிற தோளும். தாளுந்தோளமிருக்கிறபடி. [நிறைபன்னையிற்றின் கோளும்] - "முடிகளாயிரத்தாய்" என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. கோளென்று - தேஜ ஸ்ஸு. ஆயிரக்கோடி ஆதித்யர்களைத் திரட்டி முடியாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற முடி. கோளென்று - க்ரஹங்களாய், அவைதான் தேஜஸ்பதார்த்தங்களாகையாலே, தேஜஸ்ஸை லக்ஷிக்கிறது. [மணிமலைபோல்கீடந்தான்] - ஒரு ரத்கபர்வதம் சாய்ந்தாற் போலேயாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. [தமர்கள்கூட்டமே நானும்வாய்க்க] -

எட்டாம்பாட்டு - நானும் இத்யாதி. "நானும்வாய்க்ககங்கட்டு" என்கிற இது இரண்டி டத்திலு மொத்திருக்கையாலே புருஷத்தமன்றோவென்கிற ஸங்கையையும் பரிஹரியாவின்று கொண்டு, "தமர்கள்கூட்டமே - நானும்வாய்க்ககங்கட்டு" என்றத்தைக் கடாஹித்து அவதாரிகை - ஹாமவதர்களோட்டை இத்யாதி. "நங்கட்டு" என்றதின் தவிதியார்த்தத்துக்குச்சேர - அதெல்லாம் இத்யாதி.

"நங்கட்டு" என்றதுக்கு அர்த்தம் - இதுவே இத்யாதி. நங்கட்டு - நமக்கென்றுமுந்தின அர்த் தம்; நம்முடையகண்ணுக்கென்று இரண்டாமர்த்தம் மேலேகண்டுகொள்வது. இதுவேயென்றது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே நானுமொருவனாய் அந்வயிக்கையென்றபடி. நீளும்படர்பூக்களையும், கற்பகக்காவையும், நிறைபன்னையிற்றின் கோளையுமுடைய மணிமலைபோல். "நீளும்படர்பூ" என் றது - திருவடிகளுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். "கற்பகக்கா" என்றது தோள்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். "நிறை பன்னையிற்றின் கோள்" என்றது - திருவபிஷேகங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். "நீளும்படர்" என்ற புரு ஷத்திக்கு அர்த்தம் - நிரவதிகலோக்யமான என்று. "பன்னையிற்றின்" என்று ஆதித்யஸேவஸூத்ரம் சொல்லுகைக்கு, திருமுடிகள் பலவுண்டோவென்ன - முடிகளாயிரத்தாய் இத்யாதி. ஒரோதிரு முடிக்கு ஒரோஸூர்யன் த்ருஷ்டாந்தமென்று கருத்து. ஹாவாந்தரம் - ஆயிரக்கோடி இத்யாதி. "முடி" என்றது - ஜாத்யேகவசகம். அவதாரிகையிலும், பதவ்யாக்யாதத்திலு மருளிச்செய்த அர்த்த

* இப்படி வைத்தகண்வாங்கவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளாநிற்குமவனை யன்று, காளுமவாய்க்கவேன்கிறது; "கிடந்ததோர்கிடக்கை" எனினு கிடையுழிகிலே தோற்றிருக்கும் பூரிவைஷ்ணவர்கள்திரளிலே காணுமொருவனாய் அந்வயிக்கவேணுமென்னுதல், அத்திரளைக் கண்ணாலே காணவமையுமென்னுதல். பசியர் "கலவரிச்சோறஉண்ணவேணும்" என்னுமாபோலே, தம்மலரிவேஸந்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். "ஹரிரெவவஹ்வாலீத" (ஸத்பிரேவஸஹாஸீத) என்றும், "ஈட்டங்கண்டிடக்கடமேல்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அவன்டண்ணினபகாரத்துக்குத் தோற்றிருக்கும் பூரிவைஷ்ணவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணுமென்றார் கீழ் ; கிடையுழிகிலே தோற்றிருக்கும் பூரிவைஷ்ணவர்கள்திரளைக் கண்ணாலேகாணவமையுமென்கிறார் இதில். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தமர்கள் கூட்டவல்வினையை நாசஞ்செய்யுஞ் சதுமூர்த்தி
அமர்கொளாழிசங்குவாள் வில்தண்டாதிபல்படையன்
குமரன்கோலவைங்கணவேள்தாதை கோதிலடியார்தம்
தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரேவாய்க்கதமியேற்கே.

ஆ.—(தமர்கள்) - அவர்களோடு ஸஹவாஸத்தான் வேணுமோ? அவர்களடியாடியா ரடியாராம் சதிரே வாய்க்கவமையுமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவர்களோடு ஸஹவாஸத்தான் வேணுமோ? அவர்களுடைய ஸேஷத்வத்தில் முடிந்த நிலமாகவமையுமென்கிறார்.

[தமர்களென்று தொடங்கி] - பூரிவைஷ்ணவர்கள் கூட்டத்துக்குவரும் விரோபுகளைப் போக்கும் ஸ்வஹவனாய் அதுக்குறுப்பான அநேகவிக்ரஹங்களையுமுடையான். வைஷ்ணவர்களுடைய திரண்டபாபங்களையும் போக்குமவனென்றுமாம். [அமர்கொள் என்றுதொடங்கி] - ப்ரதிகுலகிரஸனத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோர்முவமான திருவாழி தொடக்கமான ஹிவ்யாயு வர்க்கத்தையுடையனாய். தித்யயுவாவுமாய் பஞ்ச

த்வயத்தையும் க்ராமமாக அருளிச்செய்கிறார் - கிடந்ததோர் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "நங்கட்கு" என்றது - நமக்கென்றாய், காணுமொருவனாய் அந்வயிக்கவேணுமென்றபடி. கம்முடைய கண்ணுக்கென்று தவிதியார்த்தம். "தமர்கள்" என்றால் போராதோ, "கூட்டம்" என்கிறதென்? என்ன - பசியர் இத்யாதி. "நங்கட்கு" என்றதின் அர்த்தத்வயத்துக்கும் ப்ரமாணத்வயம் - ஸஹரெவ இத்யாதி. ஸஹஸுவயூதநாதஜ்யஸுமெத்யகூஃநஸக்யுதெ । ஸஹரெவஹ்வாலீதஸஹிஃகூவீபுதஸஹிஸு । ஸஹிவிபுவாஹெஹெசூஃவநாஸஹிஃகிஷிஷாஹரெக" இதி மார்க்கண்டேயபுராணே. ஈட்டங்கண்டிட இத்யாதி - பெருமாள்திருமொழி, "தேட்டநம்" இத்யாதி. ஈட்டம் - கூட்டம். அவதாரிகைக்குச்சேர கிகமநம் - அவன்பண்ணின இத்யாதி. நளிர்நீர்க்கடலைப்படைத்து - நீரும்படர்பூ - தாளும் - கற்பகக்காவும் - தோளும் - பன்னாயிற்றின் - நிறை - கோளுமுடைய - சமனிலாதபல - முடிகளையும் - அதிலேபரப்பி - மணிமலைபோல்கிடந்தான் தமர்கள் கூட்டமே - நங்கட்கு - காணும்வாய்க்க இத்யந்வய: (அ)

'சதிரமூர்த்தி' என்றும் பாடம்.

வாணனான காமனுக்கும் உத்பாடிகளுனவனுடைய, [கோதிலென்று தொடங்கி] - அந்நயப்பரையோரான வைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்த நிலமான வாய்ப்பான புருஷார்ப்புமே சேர்பட்டிருக்கும், வேறொருவர்க்கு நிலமல்லாத புருஷார்ப்புத்தை நானே ஆசைப்படுகிற எனக்கு.

ப. — அந்தாம், விரோதிராஸநோபகரணமான திவ்யாயுதங்களை யுடைய னான ஸாஸேஸ்வரனுக்கு சேஷபூதரான ஹமவதர்களுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கு நாம் சேஷபூதராகையாகிற உறுதிக்கோளானது நமக்குண்டாகவேனுமென்கிறார்.

தமர்கள் - ஆபுதிருடைய, கூட்டம் - ஸங்கத்துக்கு வரும், வல் - வலிய, வினைபை - பாபங்களுடைய, நாசம் - (ஸர்வப்ரகார)விநாஸத்தை, செய்யும் - பண்ணும், சதிர் - ஸாமர்த்யத்தையுடைய, மூர்த்தி - ஸ்வாமியாய், அமர் - விரோதிராஸநார்த்தமான யுத்தோத்தியாழத்தை, கொள் - உடைய, ஆழி சங்கு வாள் வில் தண்டாதி - ஸ்ரீபஞ்சாயுதப்ரமுஃமான, பல்படையன் - நானாவத அஸங்கத்யாயுதங்களை யுடையனாய், குமரன் - (விரோதிராஸந ஸக்திஸூசகமான) பருவத்தில் இளமையை யுடையனாய், கோலம் - வடிவமுக்கு மதிப்பனாய், ஐங்கணை - பஞ்சபாணனான, வேள் - காமனுக்கு, தாதை - உத்பாடிகளுன வைஷ்ணவத்தை யுடையவனுனவனுடைய, கோது - (ப்ரயோஜநாத்ரஸம்ஸர்க்காகிற) கோது, இல் - இல்லாத, அடியார்தம் - அடியார்க்கு, தமர்கள் - சேஷபூதரானார்க்கு, தமர்கள் - சேஷபூதரானவர்களைப்பற்ற, தமர்களாம் - தாஸ்யஸம்பந்தத்தையுடையோமாகிற, சதிர் - அருள்கோளானது, தமிழேற்கு - ஸம்ஸாரத்தில் அஃ ஹாயரான நமக்கு, வாய்க்க - உண்டாகவேணும். கூட்ட வல்லினை யென்று - ஸங்கரூப பாபமாகவுமாம். சதுமூர்த்தியென்று பாடமாய், விக்ரஹபேதத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ — ஒன்பதாம்பாட்டில், அவர்களோடு ஸஹவாஸந்தான் வேணுமோ? அவர்களுடைய சேஷத்தவத்தில் முடிந்த நிலமாக அமைபுமென்கிறார்.

[தமர்கள் கூட்டவல்லினைபை நாசம்செய்யுர்] - தமர்களுடைய கூட்டத்துக்கு விரோதியாய் ப்ரஸவமான பாபமென்னுதல். தமர்களுடைய திரளானவல் வினையென்னுதல். தமர்கள் வல்லினைபைக் கூட்டக் கூட்ட நாசஞ்செய்யுமென்னுதல். இத்தலைக்குச் சூழ்த்துக்கொள்ளுகையே யாத்நரயாபிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அவனுக்குக் கழிக்கையே யாத்நரயாபிருக்குப்படி. [சதுமூர்த்தி] - இவர்கள் விரோதியினைக்குகைக்குறுப்பான அநேக விக்ரஹங்களை யுடையவன். இவர்கள், அடிமைக்கு அநேக ஸார்பரிக்ரஹம் பண்ணுமாபோலேயாயிற்று, இவன் ரக்ஷணார்த்தமாகப் பலவடிவுகொள்ளுப்படி. [அமர்கொளாழி யித்யாதி] - விரோதியினைநத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோந்முபமான திருவாய்மொழி தொடக்கமான திவ்யாயுத வலித்தையுடையனாய். [குமரன்] - நித்பயுவாவாபிருக்கும். [கோலமித்யாதி] - பஞ்சபாணனான காமனுக்கும் உத்பாடிகளுனவனுடைய. “அழகுக்கு எனக்குவேலில்லை” என்றிருக்கும் காமனுக்கும் அழகுக்கு உத்பத்திஸ்ரூபமென்கை. அப்பருவத்துக்கும் அழகுக்கும் தோற்றிருக்கும் அந்நயப்பரையோரான வைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்தநிலம் ஆகவேனுமென்கிறார். [சதிசேவாய்க்க] - இந்த நிரதிஸ்யபுருஷார்த்தமென்றும் ஒக்க வாய்க்கவேணும். [தமிழேற்கு] - ஹூதகாலத்திலும் ஸ்ரீஸத்ருக்ஷாழ்வானைத் தேடிப் பிடிக்கவேண்டுமென்படி யாகையாலே வர்த்தமானகாலத்தில் தமக்கு உபமானமின்றிக்கே

யிருக்கை. கீழே, "நங்கட்கு" என்றார், கேசவன் தமர்க்குப்பின்பு தனியரல்லாமை யாலே, தம்மைப் பற்றினாரைக் கூட்டிக்கொண்டு. இங்கு 'தமியேற்கு' - என்கிறது, தமக்கு ஸம்ஸாரிகளில் உபமானமாவார் இல்லாமை யாலே.

சுதி.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் ஸஹவாஸந்தான்வேணு மோ? அவர்களுடைய ஸேஷத்வத்திலே முடிந்தநிலமாகவமையுமென்கிறார்.

[தமர்கள் கூட்டவல்லினையை நாசஞ்செய்யும்] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரளுக்குவரும் வல்லினையை நாசஞ் செய்யுமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, தமர்களுடைய, கூட்டமானவல்லினையை - திரண்டவல்லினையை, நசிப்பிக்குமென்னவுமாம். அன் றிக்கே, தமர்கள் வல்லினையைக் கூட்ட, அதை நசிப்பிக்குமென்னுதல். இவனுக்குக் கூட்டுகையே ஸ்வலாவமானாற்போலே, அவனுக்கும் கழிக்கையே யாத்ரையாயிருக்கிற படி. [சதுமூர்த்தி] - விரோதியைப்போக்குகைக்கு ஏகாந்தமான பலவடிவுகளையும் கொள் ளாநிற்கும். இவர்கள், கைங்கர்யத்துக்குப் பலவடிவு கொள்ளுமாபோலேயாயிற்று, அவன் ரக்ஷணார்த்தமாகப் பலவடிவுகொள்ளும்படி. [அமர்கொள் இத்யாதி] - விரோதி ரிஸகத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோக்முகமான திருவாழிதோடக்கமான திவ்யாயுதத்தை யுடையவன். [குமரன்] - நித்யயுவாவாயிருக்கும். [கோலம் இத்யாதி] - பஞ்சபாண னான காமனுக்கும் உத்பாஷகனானவன். "அழகுக்கு எனக்குமேலில்லை" என்றிருக்கும் காமனுக்கும் அழகுக்கு உத்பத்திஸ்த்தாநமாயிருக்குமென்கை. அப்பருவத்துக்கும் அழகுக் கும் தோற்றிருக்கும் அந்யப்ரயோஜனான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்த நிலமாகவேணுமென்கிறார் [சதிரேவாய்க்க] - இந்த ரிதிசயபுருஷார்த்தம் என்றுமொக்க வாய்க்கவேணும். [தமியேற்கே] - பூதகாலத்திலும் ஸ்ரீஸுத்ருக்காழ்வானைத் தேடிப் பிடிக்க வேண்டுகையாலே வர்த்தமானகாலத்தில் தமக்கு உபமாநரின்றிக்கேயிருக்கை. கீழ் "நங்கட்கு" என்றார், * கேசவன் தமர்க்குப்பின்பு தனியரல்லாமை யாலே: இங்கு "தமியேற்கு" - என்கிறது, ஸம்ஸாரிகளில் தமக்கு உபமாநரில்லாமை யாலே. (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—தமர்கள் இத்யாதி. "தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் இத்யாதி. இந்த ஸங்கதி, கீழிற்பாட்டில் "நங்கட்கு" என்றதின் முந்தின அர்த்தத்தைப்பற்றி.

மூன்றாமர்த்தத்தில், "கூட்ட - நாசம்செய்யும்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஊவம்-இவனு க்கு இத்யாதி. "வல்லினையைநாசம்செய்யும் சதுமூர்த்தி" என்றுகூட்டி ஊவம் - விரோதியை இத்யாதி. "சதுமூர்த்தி" - சதுர்மூர்த்தி. அதாவது - வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ப அநிருத்தர் களாயிருக்குமவன்: இங்காலும், அவதாராந்தரங்களுக்கு முபலக்ஷணம். "சதுர்மூர்த்தி" என்றுரை பாடம். விரோதிரிஸந ஸக்திஸூசகமான பருவத்தினினைமையை யுடையவனென்று, அதுக்கு அர்த்தம். கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தைத் தருஷ்டாந்தபூர்வமாக ஸத்திரீகரிக்கிறார்-இவர்கள் இத்யாதி. அமர்கொள் - அமரையுடைய; யுத்தோக்முகமான என்றபடி. கொள்கை - உடைத்தாகை. "கோலம்" என்றது - வேளுக்கு விஸேஷணம். "ஐங்கணை -" பஞ்சபாணங்கள். "வேள் -" காமன். இத்தால் ஹலிதம் - அழகுக்கு இத்யாதி. பருவத்தையும் அழகையுஞ்சொல்லி, "கோதி லடியார்" என்கையாலே ஹலிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அப்பருவத்துக்கும் இத்யாதி. கதிரே- ரிதிசயபுருஷார்த்தமே. கோதாவது - ப்ரயோஜனாந்தரபாறை. பின்னையும், அந்யப்ரயோஜனரில் லையோ, அத்விதியனுக்கென்கிறதென்னென்ன - பூதகாலத்திலும் இத்யாதி. ஆனால், கீழே "நங்கட்கு" என்றத்தோடு விரோதியாதோவென்ன - கீழ் இத்யாதி வாக்யத்தவயம். தமர்கள் கூட்ட இத்யாரப்ய, சதிரே - தமியேற்கு - வாய்க்க இத்யந்வயி. வாய்க்க - வாய்க்கவேணும். உண்டாகவேணுமென்றபடி. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

வாய்க்கதமியேற்கு ஊழிதோறுழியுழி மாகாயாம்
பூக்கோள்மேனிகான்துதோள்பொன்னுழிக்கைஎன்னமான்
நீக்கமில்லாவடியார்தம் அடியாரடியாரடியாரேங்
கோக்கள் அவர்க்கேகுடிகளாய்ச்செல்லும்நல்லகோட்பாடே.

ஆ. - (வாய்க்க.) - இப்பாப்யமே எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்கும் என்
றும் வாய்க்கவேணுமென்கிறார்.

ஒ. - பத்தாம்பாட்டில், இப்பாப்யமே எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்கு
மென்றும் வாய்க்கவேணுமென்கிறார்.

[ஊழிதோறுழி] - காலதத்தவமுள்ளதனையும். [மாகாயாம் பூவென்று
தொடங்கி] - அழகிய காயாம்பூப்போலேபிருக்கிற திருமேனியையும் நாலுதிருத்தோள்
களையும் அழகிய திருவாழிபோலேகடின திருக்கையையுமுடையனான் என் ஸ்வாமி
யுடைய பிரிவில் தரிக்கமாட்டாதே அடியாரில் சரமாவியானவர்கள் என்ஸ்வாமிகள்.
[கோட்பாடு] - கோலுபாடு.

ப. - அவந்தாம், அதியுயிதாதுவாய்வமான ஆகாராவயவஸோலைதனையுடைய
ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அப்ருதக்னித்த சோஷபூகாரானுடைய ஸம்வய்யி பரம்பரைபிண
டைய எல்லையிலே அடிமைசெய்து நடக்கையாகிற உத்யோகுமானது கல்பந்தோறுமுண்
டாகவேணுமென்கிறார்.

மா - ஈர்ஸரீயவைலகூண்பத்தை யுடைத்தான, காயாம்பூ - காயாம்பூசிறத்
தை, கொள் - கொள்வதான, மேனி - திருமேனியையும், நான்குதோள் - (ஆபுநிதர்க்
கொதுங்கிமுலான) நாலுதிருத்தோள்களையும், பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆழி -
திருவாழியையுடைய, கை - திருக்கையையுமுடைய, என் - இவ்வடிவழகைக் காட்டி
என்கிற எழுதிக்கொண்ட, அம்மான் - ஸ்வாமியானவனை, நீக்கம் - பிரிவு, இல்லா -
யல் தபடி அதுவறிக்கிற, அடியார்தம் - அடியார்க்கு, அடியாரடியாரடியார் - அஸா
தார. சோஷபரம்பரைபிணுள்ளார், எம் - எனக்கும் என்றோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்
கும், கோக்கள் - சோஷிகள்; அவர்க்கே - அவர்களுக்கே, குடிகளாய் - சோஷவ்ருத்தி
பண்ணும் குலமாய், செல்லும் - செல்லும்படியாய், நல்ல - ஸ்லாக்யமான, கோட்பாடு -
ஸ்விகாரப்பகாரமானது, ஊழிதோறுழி - மஹாகல்பகந்தோறுமுண்டான, ஊழி -
அவந்தா கல்பகங்களிலும், தமியேற்கு - (ததியபாரதந்தர்பத்தில் ஒப்பின்றியே யிருக்
கிற) எனக்கு, வாய்க்க - உண்டாகவேணும்.

இ. - பத்தாம்பாட்டில் இப்பாப்யம் எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்கும் என்
றும் வாய்க்கவேணு மென்கிறார்.

[வாய்க்கதமியேற்கு] - புருஷார்த்தத்தில் எல்லையளவும் அவகு'ஹிக்கையாலே
உபமானரஹிதனான எனக்கு இப்பேறுவாய்க்கவேணும். [ஊழிதோறுழியுழி] - கால
தத்தவமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே யாவதாத்மவாநி யிதுவே புருஷார்த்தமாகவேணு
மென்கை. [மாகாயாம்பூவித்யாதி] - அழகிய காயாவின் பூப்போலேபிருக்கிற திருமேனி

பாத்தாம்பாட்டு, - வாய்க்க இத்யாதி. "அவர்க்கே குடிகளாய்ச்செல்லும் நல்லகோட்
யாடு - தமிழேற்கு - ஊழிதோறுழி பூழி - வாய்க்க" என்றபதங்களைக்கடாகழித்து அவதாரிகை -
இப்பிராயம் இத்யாதி. "குடிகளாய்" என்றத்தைப் பற்ற - என்பரிக்காவறத்துக்கும் என்றது.
வாய்க்கவேணும் - ஊலிக்கவேணும். இப்பேறென்றது - "நல்லகோட்பாடு" என்
தத்தை. "மா - " ஸ்லாக்யமான; அழகியதான இதயர்த்தம். "காயாம்பூக்கொள் - " காசாம்பூப்
போலேயிருக்கிற திருமேனியென்று ஸப்தார்த்தம். கொள்கை - உடைத்தாகையாய், அது
போலே யென்றபடி. "பொன்" என்று - ஆழிக்கு விஸேஷணம். "நீக்கமில்லா" என்றதுக்கு
ஊவம் - பிரிய இத்யாதி. "நீக்கமில்லாஅடியார்த்தம் - " பிரிவில்லாத அடியார்க்கு. "அடியாரடி
யாரடியார்" என்கையாலே - சரமாவதியானவர்கள் என்கிறார். சீழிற்பாட்டிலும் ஸேஷத்வ
சரமாவதி சொல்லிற்றே, அதில் இதுக்கு வாகியேதென்ன - தமர்கள் இத்யாதி. முடித்தவேல்
லையை யென்றது - முடிவிலே சொன்னத்தையென்றபடி. முதலாக - ப்ரதமாவதியாக, சீழுந்
தமான த்ரிவிதமாவதற்களையும் விஸேஷிஷிட்டமாகக்காட்டுகிறார் - சயமே இத்யாதி. சயமே -
ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக. கைப்பட்ட ராஜ்யத்தைப் பொகட்டவரானையாலே, ஸ்ரீபரதாழ்வானை
"சயமேயடிமைநிலைநின்றார்" என்கிறது; ராமஊக்தியாகிற கோதில்லாமையாலே, ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்
வானை "கோதிலடியார்" என்கிறது. "கோதில்" என்றதுக்கு - அநந்யப்ரயோஜநமாக வ்யாக்யாத
மேயாகிலும்; ராமஊக்திராஹித்யமும் அர்த்தமாகக் கொள்ளவேணும்; இங்கே ராமஊக்தியாக
"கோது" என்றதுக்கு அர்த்தம் சொல்லவேண்டுகையாலே. "கோதுவாஹிராநிநாஹரம் வெ
பரிபூர்ணமவலிபூதே" என்கையாலே, இளைய பெருமானை "நீக்கமில்லாவடியார்" என்கி

ராசதுரகூடீ - காமவஸ்தாம்ப்ரபத்யந்தேஜந்தவோஹந்தமாத்ருஸா) என்றிருக்கப்போலே
காணும் அடுப்பது. [அவர்க்கே இத்யாதி] - அவர்களுக்கே ஸபரிகரமாக அந்நியார்ஹராய்ச்
செல்லும் நல்லகட்டளை - வாய்க்கதமிழேற்கு. கோட்பாடு - கோலுபாடு. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

நல்லகோட்பாட்டேல்கங்கள் முன்றினுள்ளுந்தான்நிறைந்த
அல்லிக்கமலக்கண்ணனை அந்தண்குருகர்ச்சடகோபன்
சோல்லப்பட்டவாயிரத்துள் இவையும்தத்தும்வல்லார்கள்
நல்லபதத்தால்மனைவாழ்வர் கொண்டபெண்டிர்மக்களே.

ஆ. — (நல்ல) - இப்படி ஐயவதஸேஷதகரதிகளான ஆழ்வார் இருந்தரு
ளினலோகத்திலே புகுந்தருளிப் பெற்ற ப்ரீதியாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையுடைய
பனான எம்பெருமானை ப்ரதிபாதிக்கிற இத்திருவாய்மொழிபவல்லார், ஐயவதஸேஷத்
வத்தை இங்கேபெற்று ஸபரிகரஹமாக வாழப்பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ. — நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் இதில் ப்ரதிபாதித்த
ஐயவதஸேஷத்வத்தைப் பெற்று ஸபரிகரஹமாக வாழ்வ ரென்கிறார்.

[நல்லகோட்பாடு என்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் "ஐயவதஸேஷத்வமே புரு
ஷார்யம்" என்று உபபாதிக்கையாலே அப்படியேயான ஸகல லோகங்களிலும் புகுந்து
தான் பூர்ணனாவதுஞ்செய்து ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த கண்களையுடைய
னானவனை. [அந்தண்குருகர்ச் சடகோபனென்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் அருளிச்
செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஸபரிகரமாக ஐய
வதஸேஷத்வமாகிற படித்தைப் பெற்று மார்ஹஸ்த்யத்தை நடத்துவர்.

ப. — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ததியஸேஷத்வ பர்யந்த
மான ஐயாபுத்ராதி ஸம்பத்ப்ராப்திகளை யருளிச்செய்கிறார்.

நல்ல - விலக்ஷணமான, கோட்பாடு - இடமுடைமையையுடைத்தான, உல
கங்கள் முன்றினுள்ளும் - ஜகத்த்ரயத்திலும், தான் - நிறைந்த - வ்யாப்தனாய், அல்லி -
விகஸிதமான, கமலம் - தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற, கண்ணனை - கண்களையுடைய
னானவனைப்பற்ற, அம் - ஈர்ஸரீயமாய், தண் - ஸ்ரமஹரமான, குருகர் - திருநகரிக்கு
நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல்ல - அருளிச்செய்ய, பட்ட - உண்
டான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவையும்தத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார்கள் -
அப்யஸிக்கவல்லார்கள், கொண்ட - ஸ்விகரிக்கப்பட்ட, பெண்டிர்மக்களே - ஐயாபுத்
ராதிகளையுடையராய்க்கொண்டு, நல்ல - விலக்ஷணமான, பதத்தால் - ததியஸேஷத்வ
பர்பந்தமான படிஸ்யதையோடே, மனை - மார்ஹஸ்த்யத்திலே, வாழ்வர் - ஜீவிக்கப்
பெறுவர்கள். இதுவும் - அமரேசிராசிரியவிருத்தம்.

மது. "அவர்க்கே" என்கிற அவதாரணர்த்தம் - இருகரையர் இத்யாதி. "நவெஜாராக-ஜ"
இத்யாதி ஸ்லோகம், ஆழ்வான் முக்தகமாக அருளிச்செய்தது. கோட்பாடு - கட்டளைப்பாடு.
'மாகாயம்' என்றுதொடங்கி; நல்லகோட்பாடு-தமியேற்கு-ஊழிதோறுழியுழி-வாய்க்க'இத்யந்வய;

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் இதில் சொன்ன ஹமவத ஸேஷத்வத்தைப்பெற்று ஸபரிகரமாக வாழ்வரென்கிறார்.

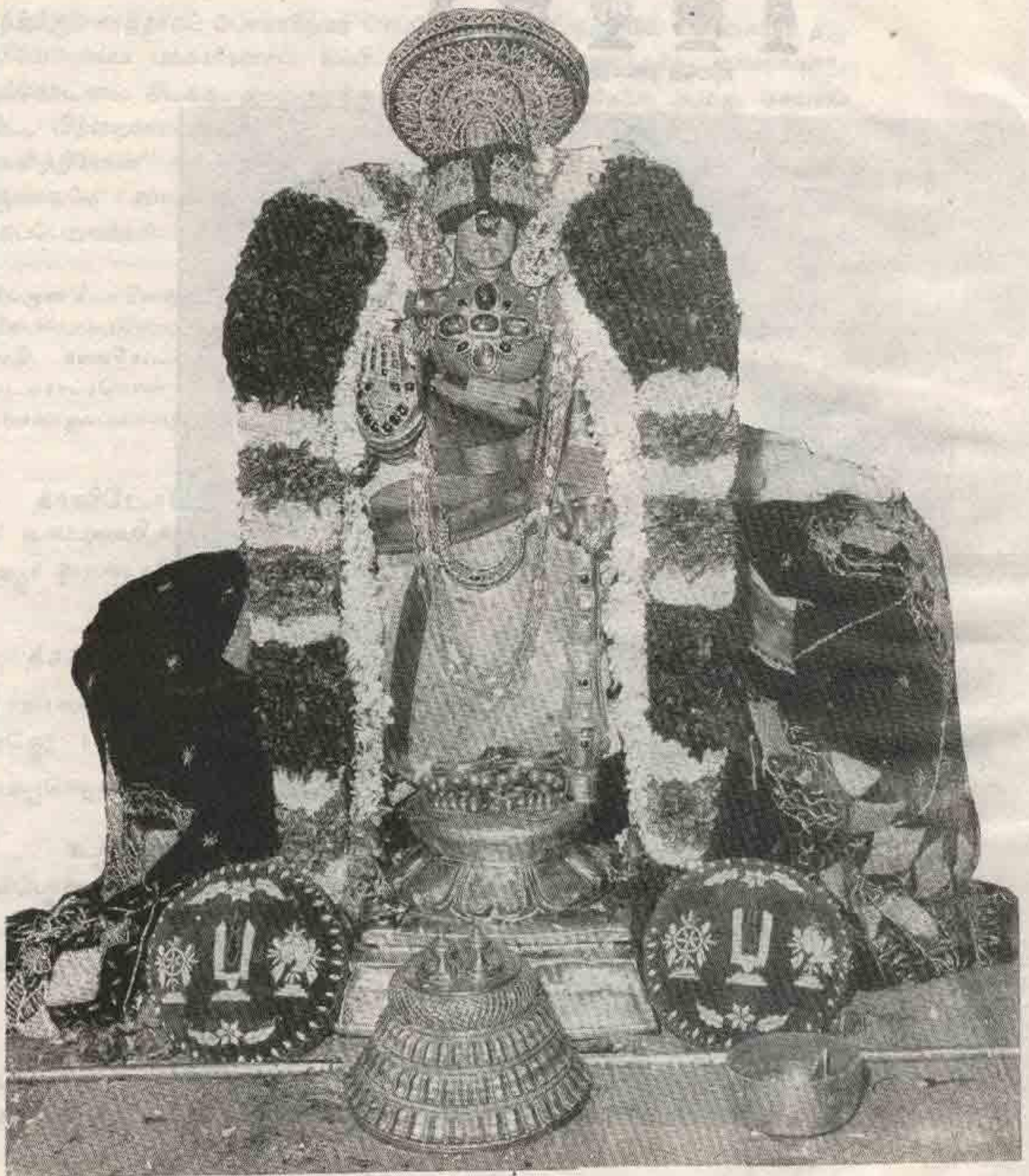
[நல்லகோட்பாட்டு உலகங்கள்] - ஹமவதஸேஷத்வமே புருஷார்த்தம் என்று உபபாதித்தவாறே லோகங்களும் அப்படியே கட்டளைப்பட்டது. [மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த] - வ்யாப்தியும் தேவையாகையன்றிக்கே புதுக்கணித்தது. [அல்லிக் கமலக்கண்ணனை] - இவர் ததியரைப்பற்றின ஹ்ரஷ்ப்ரகர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையுடையவன். [அந்தண்குருகர்] - ஊரும் தர்ஸநீயமாய் ஸ்ரமஹாமாயிற்று. [சடகோபன் சொல்லப்பட்ட ஆயிரம்] - வேதம்போலே தான்றோன்றியன் றிக்கேயிருக்கை. [இவையும்பத்தும் வல்லார் இத்யாதி] - இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லார். [நல்ல இத்யாதி] - நல்ல படிமாகிறது ஹமவதஸேஷத்வம்; அத்தோடே மார்ஹஸ்யத்தை நடத்துவார்கள். [கொண்ட பெண்டிர்மக்களே] - “ஸவாசுர வளசுஸுமணஃ” என்கிறபடியே ஸபரிகரமாக ஹமவதஸேஷத்வத்தை அதுவிக்கக் கடவர்கள்.

நடு.—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், இதின்சொன்ன ஹமவத ஸேஷத்வத்தைப்பெற்று ஸபரிகரமாக வாழப்பெறுவரென்கிறார்.

[நல்லகோட்பாட்டிலேகங்கள்] - இவர் “ஹமவதஸேஷத்வமே பரமபுருஷார்த்தம்” என்று * கெடுமாற்கடிமை யருளிச்செய்தபின்புகாணும் லோகம் கட்டளைப்பட்டது. [மூன்றினுள்ளும் தான்நிறைந்த] - வ்யாப்தியும், தேவையாகையன்றிக்கே புதுக்கணித்தது. [அல்லிக்கமலக்கண்ணனை] - இவர், தன்னைப்பற்றினுரைப்பற்றி விரும்பவிலும்ப, திருக்கண்களும் சிவந்து புதுக்கணித்தது. [அந்தண்குருகர்] - ஊரும் தர்ஸநீயமாய் ஸ்ரமஹாமாயிற்று. [சடகோபன்சொல்லப்பட்டவாயிரம்] - வேதம்போலே தான் தோன்றியன் றிக்கேயிருக்கை. பரத்வம்போலே வேதம்; அவதாரம்போலே திருவாய்மொழி. [இவையும்தத்தும்வல்லார்கள்] - இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். [நல்ல இத்யாதி] - நல்லபதமாகிறது - ஹமவதஸேஷத்வமிதே, அதை இத்திருவாய்மொழியிலே இவர்கிஷ்கர்ஷித்தபடியாலே; அத்தோடேகூட. [மனைவாழ்வார்] - மார்ஹஸ்யயார்மம் அநுஷ்டிக் கப் பெறுவர். [கொண்ட இத்யாதி] - தாங்களொன்றைநினைக்க பரிகரமொன்றைநினைக்கையன்றிக்கே, ஸபரிகரமாக ஹமவதர்களுக்கு உறுப்பாக வர்த்திக்கப்பெறுவர். திரு

நிமமம் - நல்ல இத்யாதி. “நல்லபதத்தால்” இத்யாதிகளைக்கடாகழித்து அவதாரினை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

கீழெல்லாம் ததியஸேஷத்வத்தைச்சொல்லி, அந்தரம் “நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள்” என்றதுக்குஹவம் - இவர் இத்யாதி. லோகம் கட்டளைப்படுகையாவது - எல்லாரும்திருந்தி, ததியஸேஷபூதராகை. ததியஸேஷத்வஜ்ஞாகமுடையவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கையாலே, வ்யாப்தியும் தேவையாய்ராதே புதுக்கணித்ததென்றபடி. அல்லி - இது. கமல இதழ்போன்ற கண்களையுடையவனென்றபடி. இவர் - ஆழ்வார். வேதத்தைப்பற்ற ஆதிக்கமெனென்ன - பரத்வம் இத்யாதி வாக்பத்வம். வேதாவதாரம் திருவாய்மொழியென்று கருத்து. அதெப்படியென்ன - அதை இத்யாதி. நிஷ்கர்ஷித்தபடியாலே - நல்லபதமாகிறது ஹமவதஸேஷத்வமிதே என்று அவயிப்பது. நல்லபதத்தால் - நல்லபதத்தோடேயென்றபடி. ஒன்றை நினைக்கையன்றிக்கே-ஏகஹ்ருதயராயென்றபடி. “கொண்டபெண்டிர்மக்களே” - தங்கள்நினைவை யங்ளி கரித்த பார்யாபுத்ராதிகளையுடையராயென்றுஸப்தார்த்தம். ஸபரிகரமாக ஹமவதர்களுக்குறுப்பாய்

**நாலாயிரப்பொருளாம் நம்பெருமாள்
திருவரங்கம் பெரிய கோயில்**

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada